Je čím dál chladněji. Studny Moci slábnou a Noc získává na síle. Piper Hecht ve zdraví přežil souboj se Zástupci a stal se velitelem křížové armády Sublima V. Okolo trůnu Grailské říše se stahuje síť intrik.

Hechta podporuje legendární čaroděj Cloven Februaren, jenže i pro něj je obtížné poradit si s dávnými bohy, kteří stále touží využívat lidské osudy k vlastním cílům.

Mnohozápletková rychlá akce se opět odehrává ve světě, překvapivě podobném našemu a odhalujícím základy mechanismů moci.

BROKILON

ISBN 978-80-86309-30-9

Doporučená maloobchodní cena včetně 9% DPH: 388 Kč

mediální partner:

pevnost
MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

B

Zástupci Noci
Kniha druhá

Pán tichého království

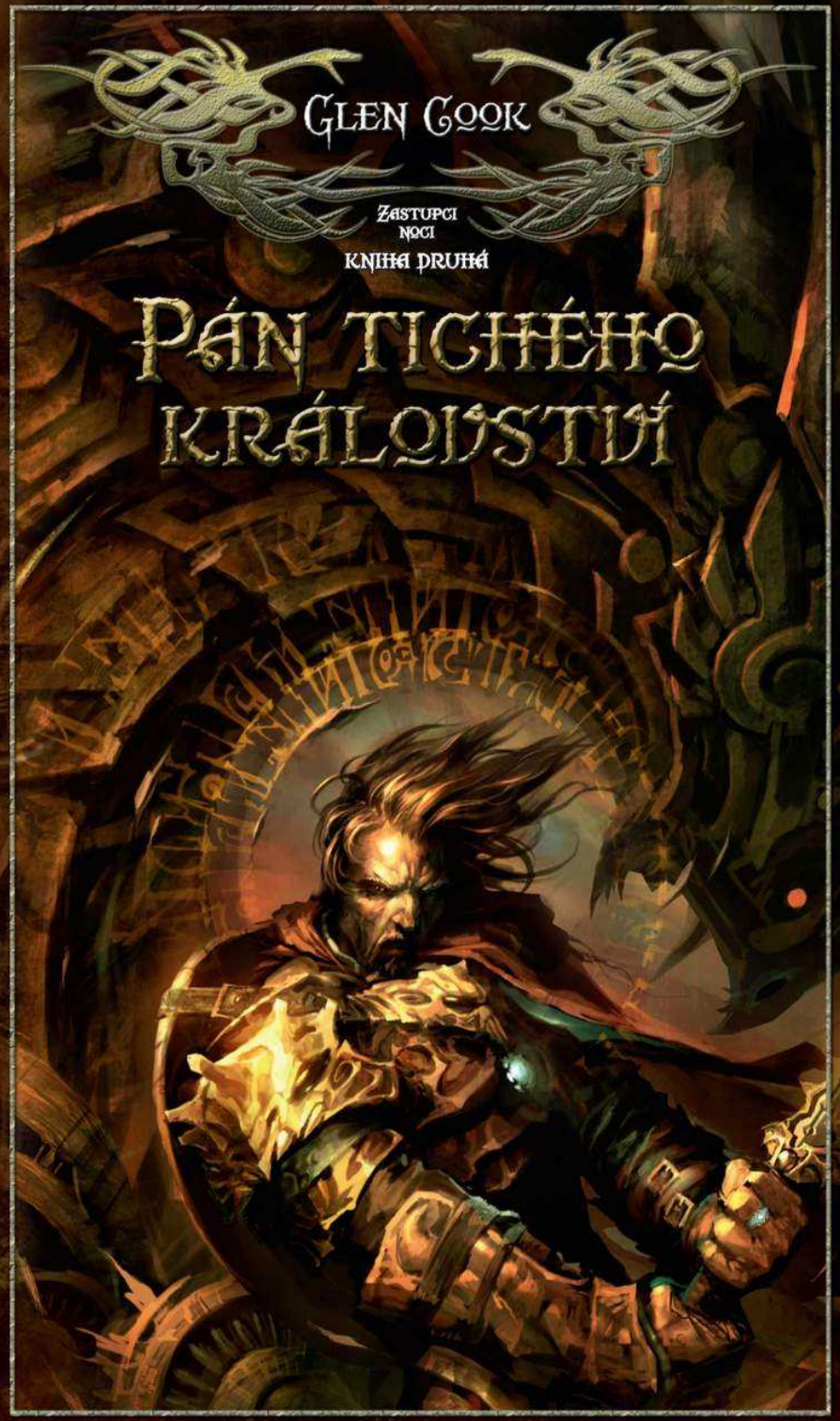
Glen Cook

Glen Cook

Zástupci Noci
Kniha druhá

Pán tichého království

GLEN COOK:
LORD OF THE SILENT KINGDOM

Copyright © 2007 by Glen Cook
Translation © 2009 by Robert Čapek
Cover © 2009 by Raymond Swanland
For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-30-9

Glen Cook

PÁN TICHÉHO KRÁLOVSTVÍ

(překlad Robert Čapek)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

Glen Cook
v nakladatelství Brokilon

TRILOGIE
„ČERNÁ LEGIE“
Černá legie
Tyranův stín
Bílá Růže

DVOUDÍLNÝ CYKLUS
„KNIHY JIHU“
Hry stínů
*Sny o oceli**

SAMOSTATNÉ ROMÁNY ZE SVĚTA
„ČERNÉ LEGIE“
*Stříbrný hrot**

CYKLUS
„ZÁSTUPCI NOCI“
Tyranie noci
Pán tichého království

* *připravujeme*

http://www.brokilon.cz
brokilon@brokilon.cz

Led s každou zimou postupuje. Svět vychládá. Moře jsou čím dál mělčí. V nejsevernějších oblastech Andoray zmizela stáda sobů a záhadných seattů. Selské usedlosti a pastviny, kopce i fjordy, které živily válečnické, už po dvě staletí vyhynulé Andorayany, jsou pohřbeny pod ledem tak silným, že se pod ním ztratily divoké a vysoké hory. Po celém světě vysychají studny moci, i když Studní Ihrianu se to zatím příliš nedotklo.

Až donedávna se podobně dramatické změny týkaly jen nejvzdálenějších výsep civilizace. Poslední dobou ale začaly mít skutečný dopad i v okolí Matky moří. Záplava uprchlíků umožnila verbování armád za nízkou cenu. A to právě v době, kdy je Episkopální církev vedena posedlým patriarchou, který věří, že jedině on je božským nástrojem pro vymýcení kacířství a rozdrcení nevěřících, aby celé lidstvo mohlo žít ve spasení a milosti Boží. Není samozřejmě první, kdo si to myslel a neuvědomil si, že Bůh dokáže tyto věci i bez pomoci smrtelníků.

Příliv vysídlenců způsobuje všude nestabilitu. Nikdo si s tímto problémem neláme hlavu. Nikdo tento problém nevidí – pouze na místní úrovni si lidé stěžují, že ve srovnání se starými dobrými časy vzrostla zločinnost. A jejich reakce na krádeže nebo násilí je často také zuřivě násilná.

Každým dnem propukají nové války – a to i v místech, kde nejsou na pochodu armády. A války ve válkách. A války za válkami.

V Božím jménu se rozpoutává nekonečná válka: válka o nebe, jež se odehrává na zemi. Je to boj, který nikdy nekončí, protože Boží

prst se nedotýká dvou srdcí stejně a jen několik lidí poslouchá jiná zjevení než vlastní.

Také je tu válka o přežití ve světě, který není ochoten ani myšlenkově připraven na to, aby se všichni obyvatelé podělili o jeho dostatečné zdroje.

A pak je tu nepřetržitá, tichá válka proti Tyranii noci. Právě tato nejděsivější a nejvíce smrtící válka je nejméně patrná. Ani jeden člověk z pěti set si boj neuvědomuje, a přesto se pouhým narozením každý stává odvedencem ve válce lidí se Zástupci noci. Ať už na jedné, nebo na druhé straně bojiště.

1. Caron ande Lette, na Hranici Conneku

Nepřítel se vyrojil z okraje lesa v Ellowské pahorkatině tak náhle jako jarní přeháňka. O tom, že se blíží, nikdo neměl tušení. Když se objevila první hrstka, myslel si Brock Rault, seuir ande Lette, že jsou to obyčejní bandité. Pak jeho svědomí probudilo strach z toho, že je sem mohl vyslat Tormond z Khaurene. Vévoda Hranice Conneku zakázal stavbu jakýchkoli nových opevnění, která by neměla jeho vévodské svolení. A nedokončené Lette bylo právě takovým druhem opevnění, jež zapověděl.

Celá Hranice Conneku byla posetá opevněními. Působilo to víc zoufalství než útěchy. Všeobecně se mělo za to, že jakmile si byl člověk jistý svou obranou, najal si žoldnéře a vrhl se na sousedy.

Seuri ande Lette byl výjimka. Bylo mu sice sotva jedenadvacet, ale už se po boku hraběte Raymona Gareteho zúčastnil Masakru na Černé hoře a byl veteránem calziranské křížové výpravy. Cítil páchnoucí dech krutého netvora války. Ochutnal krev. K nepřátelům vlastního rodu cítil odpor, ale nikdy tak velký, aby podlehl pokušení zahrnout je hrůzou, smrtí a bolestí.

Přestože byl rozený a zkušený válečník, byl kořenem jeho víry mír.

Brock Rault byl maysalean, Hledač světla. Mírumilovný vírou a kacíř z rozhodnutí brothské episkopální církve. A svou víru nijak neskrýval.

Nepřítel se blížil příliš rychle, než aby všichni rolníci do posledního stačili dosáhnout bezpečí Caron ande Lette. Seuir si uvědomil, že tohle nejsou obyčejní lupiči. Ale ničím jiným než počtem se od lupičů nelišili. Podle praporu šlo o následovníky

grolsacherského žoldnéřského kapitána Haidena Backeho. Backe působil pod kořistným listem patriarchy Sublima V. Potuloval se severovýchodními mokřinami Conneku a údajně trestal kacíře. Ve skutečnosti ovšem plenil majetek všech, kdo se nevykoupili.

Za svou námahu dostával Haiden Backe třetinu kořisti, o kterou se musel dělit se svými muži. Zbytek patřil církvi.

Církev zoufale potřebovala finance. Sublim musel splácet dluhy, které si nadělal v průběhu calziranského tažení. Jakékoli nedodržení závazku znamenalo, že by v budoucnu mohl na další půjčky zapomenout. A to ještě nevyplatil všechny hlasy, které si nakoupil během patriarchálních voleb. Nemluvě o tom, že peníze potřeboval k vybudování nových armád pro tažení na pramány, kteří obývali většinu Svatých zemí.

Během minulých tažení získala brothská episkopální církev opěrné body mezi Studnami Ihrianu, v nichž vznikla křižácká vévodství a království. V průběhu posledního desetiletí ale byly tyto státy pod obrovským tlakem kaifátu Qasr al-Zed a jeho proslulého bojovníka Indaly al-Sul Halaladina. Sublim vroucně toužil po tom, aby vstoupil do dějin jako patriarcha, který jednou provždy vyrval Svaté země z rukou nevěřících. Vymýcení domácího kacířství mělo toto jeho zámořské poslání podpořit finančně.

Honaria Benedocta, který si cestu k místu patriarchy propletichařil a prouplácel, vroucně nenáviděly miliony lidí.

~ ~ ~

Seuir ande Lette se obrátil ke svému nejbližšímu sousedovi, prošedivělému muži, který už prožil více než šedesát let. „Co říkáš, Dokonalý mistře? Zdá se, že hodina zoufalství udeřila dříve, než jsi předpovídal.“

Dokonalý mistr stezky, bratr Kandl z Khaurene, sklonil hlavu. „Jsem v pokušení přiznat zahanbení. Jako by můj příchod tento mor vyvolal. Coby radu mohu pouze opakovat napomenutí synodu v St. Jeules – nechť žádný Hledač světla nepozvedne zbraň proti svému bližnímu. Ale nechť žádný Hledač světla neposiluje zlo tím, že by se mu nedokázal postavit.“

Bratr Kandl s tímto oficiálním postojem nesouhlasil. Byl v hloubi duše přesvědčený pacifista. Ale jakmile se synod jednou rozhodl,

vydal se své bratry Hledače vybídnout a připravit k obraně. Někteří by jej raději zničili, než aby uznali jejich jedinečný vztah k božskému principu.

Mladý rytíř řekl bratru Kandlovi: „Nejdříve bude mluvit. Jeho muži o opravdový boj nebo dlouhé obléhání nestojí. Odejdi z Lette, dokud můžeš."

Bratr Kandl se podíval na útočníky. Jen několik málo jich do boje hnala oddanost episkopální víře. Byli to námezdní vojáci, protože nic jiného dělat nedokázali. Bez okrajové náboženské záminky by to byli obyčejní lupiči.

Zemí se neplížila jediná temnota.

„Neulpí na tobě ani stín zbabělosti, Mistře," slíbil mu Brock Rault. „Všichni budeme raději, když se někomu tak vzácnému jako ty nepřihodí nic zlého. Haiden Backe ti žádnou úctu nenabídne." Raultovi bratři a bratranci, kteří už se začínali připravovat k boji, přikyvovali. „Mimo to můžeš předložit naši žádost hraběti Raymoneovi."

Bratr Kandl poodstoupil stranou, aby o samotě rozjímal. Aby pátral po nejlepší cestě. Aby zjistil, jak může nejlépe sloužit. Aby se nechal vést Světlem.

Tělo nesnášelo pomyšlení na odchod. Tělo se bálo tajných myšlenek, kterými by se druzí mohli v případě jeho útěku zaobírat. Ale stejně tak by nikomu nepomohlo, kdyby se nechal zmasakrovat v Caron ande Lette. Církev by jásala, protože by padl jeden z oblíbenců jejího protivníka, a zároveň by tvrdila, že s tažením Haidena Backeho nemá nic společného. A později by Grolsacherovi vyplatila odměnu za to, že ji zbavil jednoho z obtížných maysaleanských Dokonalých.

Rault řekl: „Nechám u říční brány připravit rychlého koně."

„Přišel jsem po svých," odpověděl světec. „A po svých zase odejdu."

Nikdo se mu nepostavil. Opěšalého muže v potrhaném oděvu si nikdo nevšimne. Cizinci maysaleanské přísahy dobrovolnou chudobu nechápali.

~ ~ ~

Brock Rault zatáhl grolsacherského válečníka do nesmyslné debaty. Naznačil mu, že pokud mu budou nabídnuty dobré podmínky, podvolí se Caron ande Lette bez zbytečného odporu. Haidenu Backemu nepřipadalo smlouvání neobvyklé – Connekčané zřídkakdy volili boj, když stáli proti početní převaze nepřítele. Pak Brockovi ohlásil jeho nejmladší bratr Thurm: „Dokonalý mistr je z dohledu."

Rault zabručel a dal signál. Tímto činem nesmazatelně poskvrní svou duši. Ale věděl, že se jeho duše s dalším otočením kola znovu vrátí na svět. Neváhal, pokud měl zlo potřít nečekaným zlem. To se naučil od hraběte Raymonea Gareteho.

Lučištníci se vztyčili a vypustili salvu. Backeho praporečník a herald padli z koní stejně jako dva kněží v hnědých sutanách. Třetí kněz, který byl díky zbroji lépe chráněný, přežil déšť šípů, ale musel se vyprostit zpod poraněného koně.

Haiden Backe zvedl ruku, aby zachytil šíp, který mu mířil do tváře. Tím odhalil mezeru mezi pláty své zbroje v podpaží. Zamířil do ní šíp, ale nárazem na žebro si ulomil hrot a pootočil se. K srdci proniknout nedokázal.

Pouze kněz ve zbroji unikl bez zranění.

Brockova sestra Socia, které bylo sotva šestnáct, poznamenala: „Sublim to použije proti nám."

„Samozřejmě. Ale tihle muži, kteří pro patriarchu pracují, už tu byli bez zjevného důvodu tak jako tak. Chtěli nám vzít životy, jmění a dobré jméno. Co by nám ještě mohl vzít ten, který je nezaměstnává?"

Thurm se ušklíbl. „Vždycky nás ještě může dát do klatby."

Všichni v doslechu se zasmáli.

„Žádný z mužů dole nezemřel," řekl Brock. „Pojďme jim pomoci na cestě do jejich nebe, které se nám rozhodli vnutit."

Dokonce ani padlým kněžím se dnes nechtělo na schůzku s jejich Bohem. Jeden se dokonce nabídl, že se zřekne Sublima V. ve prospěch vzdoropatriarchy Imakuláta II.

Brock mu nechal podepsat dopis, ve kterém bylo odhaleno spojení brothské církve s Grolsachem. Ostatní nechal přivázat ke kůlům a ponechat na milost jejich Boha. V dostřelu luků – pro

případ, že by se spolubojovníci nechali zlákat plánem na jejich osvobození.

Žoldnéřské vojko obklíčilo Caron ande Lette.

„No tedy!“ řekla Socia ustaraně. „Je jich spousta.“

„Ale nejsou organizovaní,“ odpověděl Brock. „Nevědí, co by teď měli podniknout. A Haiden Backe jim to nemůže říct.“

Tato situace přetrvávala tři dny. Backeho přívrženci během nich vytáhli do několika těžkopádných útoků. Každý selhal.

Pak Haiden Backe prohrál svůj boj s horečkou a otravou krve, kterou mu způsobil šíp. Biskup ze Strangu, grolsacherský kněz, který si mohl dovolit zbroj, se prohlásil za Backeho nástupce. Žoldnéři rychle vyjádřili svou důvěru v biskupa a záměry brothského patriarchy. Té noci jich pod rouškou tmy více než třicet složilo novou přísahu.

Morcant Farfog, biskup ze Strangu, byl jedním z nesčetných úplatných a neschopných biskupů, spojených s brothským patriarchátem. Sublim našel pohodlnou cestu k ulehčení svých finančních potíží prodejem nových biskupství.

Byrokracie, která měla zvýšit příliv peněžních prostředků prodejem prebend, odpustků, dědictví a dalších výhod, se rychle rozvíjela.

Sublim potřeboval peníze.

Vzdoropatriarcha Imakulát ve Viscesmentu bědoval a vztekal se, ale nikdy nedokázal tuto morální příležitost využít. Byl na pokraji toho, že boj proti uchvatitelům Matky měst vzdá.

Žoldnéři, kteří obléhali Caron ande Lette, neměli dobrá doporučení. Většina jich ale nebyla hloupá a jen několik jich nedokázalo prohlédnout chvástání biskupa Farfoga. Byl naprosto neschopný, dočista zahleděný do sebe a nebylo pochyb, že ti, kteří budou dost tupí na to, aby se zdržovali v jeho blízkosti, se brzy dočkají prvních obětí na životech.

Množství dezertérů se zvyšovalo každým dnem.

~ ~ ~

Dvě hodiny rychlé chůze zavedly bratra Kandla do Artlanu ande Brith. Seuir Lanne Tuldse byl kostnatý, postarší maysaleanský rytíř.

Seuir Lanne se vírou držel Khaurene. Dodržoval přípis vévody Tormonda proti stavění opevnění.

„Pojď," řekl seuir Lanne Dokonalému mistrovi. „Půjdeme nahoru do domu. Pokud zapálí Caron ande Lette, uvidíš odtamtud kouř."

Dům bylo kamenné panství na samém okraji vysokého, rozježeného výběžku zvětralého pískovce. Technicky určitě ne pevnost, ale rozhodně obydlí, do kterého bylo těžké vstoupit, pokud jeho obyvatelé dávali přednost tomu, abyste raději zůstali venku.

Patnáct minut po příchodu Dokonalého mistra vyrazil vnuk Lanneho Tuldseho tryskem na jih k Antieux. Podél celé cesty zburcuje každou živou duši.

Chlapec narazil na jednu z hlídek hraběte Raymoneho. Vojáci ho odvedli do tábora na Vnitřní cestě, starobrothské silnici, která se vinula podél západního břehu řeky Dechear. V této oblasti řeka kopírovala tradiční hranici mezi Hranicí Conneku a Ormiedenem, směsicí hrabství a drobounkých knížectví, která přísahala věrnost různým stranám – některá Grailské říši, jiná Patriarchátu, jiná zase královstvím v nedaleké Firaldii. Několik jich dokonce skrze sňatky přísahalo věrnost vládnoucím rodům Arnhandu a Santerinu. Strohý kraj Grolsachu se nacházel jen osm mil daleko, za výběžkem Ormiendenu, obývaným národy, které si říkaly Imp a Manu. Hrabě Raymone se hodlal postavit do cesty nevítaným vetřelcům, kteří by hodlali použít Vnitřní cestu. Tu totiž útočníci využili ke vpádu během poslední invaze z Arnhandu. Pokud by došlo na boj, musel by udělat pro obranu všechno – obsazení východních mokřadů Conneku by odřízlo zbytek provincie od pomoci císařství.

Zvědové, které vyslal hrabě do Grolsachu, zjistili pravdu o tajných Sublimových kořistných listech. Raymone hodlal rozdrtit každého, kdo by je držel, než by dotyčný útočník dorazil k městům východního Conneku.

Antieux fungovalo na útočníky jako magnet a jeho obrana už pokořila nejedno vojsko, které sem chtělo zatáhnout patriarchovy ničemnosti.

Hrabě Raymone neměl požehnání vévody Tormonda. Vévoda se úzkostlivě upínal k představě, že Sublim dodrží sliby, které složil výměnou za connekskou pomoc při tažení proti Calziru. Tormond

nedokázal pochopit, že Sublim se necítil vázán důvěrou ke kacířům. Když jste lhali nevěřícím, nebyla lež hříchem.

Hrabě Raymone vyrazil okamžitě, jakmile dostal zprávu. Do Artlanu ande Brith dorazil o dva dny později. Zatímco vévodovi vojáci rozbíjeli tábor, byl bratr Kandl povolán na slyšení k prchlivému, svéhlavému vládci z Antieux.

Hrabě Raymone ho přivítal srdečně. „Zoufalé doby nás znovu svádějí dohromady, že, Mistře?“

„Naše bytí vytvářejí kruhy a sbíhání,“ odpověděl bratr Kandl. „Dokonce i během přílivu nepravosti. Nemluvě o požadavcích na naše povolání.“

„Řekni mi o těch Grolsacherech.“

„Nemohu.“

„Nebo nechceš?“ Hrabě Raymone byl zvyklý na rozmary maysaleanského svědomí. Někteří věřící se rozhodli zůstat za každou cenu pacifisty.

„Nemohu. Mladý seuir mě vystrčil ze zadních dveří v okamžiku, kdy si uvědomil, co mi hrozí.“

„Brock Rault je dokonalý rytíř. Proti Arnhanďanům bojoval skvěle. A dole v Shippenu by si vedl taky dobře, kdyby se ti zatracení Calziřané obtěžovali s bojem.“

„Nezáleželo na tom, jestli by bojovali, nebo ne. Nevyhnutelné by je stejně pohltilo.“

„Dobře i pro nás.“ Protože Connekčané sloužili během calzirského tažení, vysloužili si jistá práva. I když žádné ústupky od patriarchy nezískali, alespoň pomohli v získání nových území Peterovi, králi navayskému. Král Peter, který se oženil se sestrou vévody Tormonda, se nyní stal ochráncem Conneku.

„Ano? Takže?“

„Chceš mi začít kázat, Mistře?“ Hrabě Raymone se hrozivě napřímil. Byl vysoký, štíhlý, temný a vypadal starší než na svých čtyřiadvacet a půl roku. Přes levé oko se mu táhla jizva, která jeho vzhled činila ještě divočejším. Byla napuchlá a vybledlá, ale ještě pořád se hojila.

Bratr Kandl zvedl husté šedivé obočí. „Byl bych raději, kdybys mi říkal bratře.“

„Mám maysaleanské kazatele v rodině. Bratře. Zahlédl jsem ve tvých očích záblesk, který mi řekl, že mě čeká pořádná dávka svatých rad.“ Hrabě byl sardonickým smyslem pro humor proslulý.

Bratr Kandl zvedl obě obočí. Pak se zasmál.

„Tohle taky nebude fungovat, bratře,“ řekl hrabě. „Nepotřebuji se s tebou kamarádíčkovat. Vy Mistři jste průhlední manipulátoři.“

„Pak se skláním před nutkáním mládí dělat vlastní chyby.“

„Průhlední.“

Bratr Kandl to vzdal. Hrabě Raymone mu nehodlal poskytnout záchytný bod. A stejně už bylo příliš pozdě. Výhonky pekla se vkrádaly do Conneku po celá léta. Podrážděná doba přivedla na svět vrh zlých štěňat. Ztrácel čas, když se snažil příliv temnoty zastavit. Jeho povinností teď bylo zachovat a opatrovat to málo, co mohl.

V duchu nad sebou zavrtěl hlavou. Jako Hledač světla, jako Dokonalý, přece nevěřil v takové věci jako peklo. Peklo existovalo jen v myslích episkopálů. I nejprimitivnější chaldareanské kulty, které existovaly na vzdálených okrajích světa, věřily v Protivníka, ale ne v Jámu věčných muk. Bratr Kandl nevěděl, jak se vůbec mohl pojem pekla vkrást do západní formy chaldareanismu. V jiných náboženstvích, jako například v devedijské či dainshauské víře, se odměny i trestu dostalo každému na tomto světě a v tomto okamžiku.

Devové a dainshausové by měli mít už dávno veškerou nemravnost vytlučenou z těla. Jejich bohové a chaldareané je trestali odnepaměti.

„Něco tě pobavilo, Mistře?“

„Bratře. Zatoulal jsem se v myšlenkách k trápení těch, kteří odmítají Stezku. Musí v dnešní době své bohy pokládat za obzvlášť bezcitné a zlomyslné.“

„Když se klanějí Tyranii noci, nic lepšího si ani nezaslouží.“

A v tom spočíval paradox tohoto světa.

Bůh byl skutečný, ačkoli ho lidé nemohli vidět. Všichni bohové byli skuteční. Někdy pronikali do světa smrtelníků. Každý démon, ďábel nebo skřítek, kterého si kdy lidé dokázali představit, byl někde jinde skutečný. Stejně jako byli skuteční duchové stromů, řek a kamenů. Věci, jež číhaly v temnotách, byly taktéž bolestně skutečné a mohli jste je nalézt i na územích, kde je nadřazená víra oficiálně

popírala. Dokonce i na Hranici Conneku, která byla prohlášena za zkrocenou už v dobách Starého císařství, se skrývaly temné síly. Ty nižší zůstávaly tam, kde se nacházely vždy – v lesích, horách či ve starých kamenných kruzích, které podle nevědomých lidí postavili obři. Vyhýbaly se odhalení, protože na Hranici Conneku byly příliš daleko od zdroje moci. Nikdy se jim nepodaří dospět v cokoli strašnějšího, než už byly. Vyhýbaly se odhalení, protože kdykoli se jejich přítomnost prozradila, přišli episkopální lovci duchů a zničili je.

Vyšší síly Noci byly svázány se sochami nebo kameny a pohřbeny na křižovatkách cest, nebo byly zaklety v magických mečích či očarovaných prstenech, které lidé pro jejich zrádnost používali jen výjimečně, případně se objevovaly v náhrobních kamenech a obloucích vstupních bran na staré pohanské hřbitovy. Většinu jich ale zničila vlna vymítání, kterou spustili čarodějové Staré brothské říše.

Kdysi existovaly i síly dostatečně mocné k tomu, aby mohly být pokládány za bohy či polobohy. Ty byly buď mrtvé, nebo byly jejich moc a existence dávno rozprášeny krotiteli světa do tisíců kusů roztříštěných kamenů. Pokud je nebylo možné zničit napořád, bylo lepší, když byly roztříštěné a neškodné.

Jakákoli trvalá změna byla obtížná, pokud víra svedla oživit pomocí pramínků moci i ty nejztracenější.

Samozřejmě existovali jednotlivci, kteří by je dokázali znovu přivést na svět. Čarodějové, žíznící po moci. Na západě ale v průběhu uplynulých dvanácti set let žádný člověk s takovou mocí nežil. Zde si člověk s podobným nadáním bez výjimky nacházel cestu do Kolegia, kde byl pod neustálým dozorem sobě rovných. Nebo zahynul.

Bratr Kandl řekl: „Má víra mi nedovoluje ti požehnat to, k čemu se chystáš, hrabě Raymone. A přitom musí být tvé dílo vykonáno, aby zastavilo příliv temnoty.“

Temnota a Noc byly v tomto případě skutečnými silami, ne jen zosobněním zla. Tak tomu nemohlo ani být. Nebyly dobré, nebo zlé. Ne dokud někdo nerozhodl o nálepce, kterou jim přidělí jako značku,

vytetovanou na čelo. Nebo dokud je někdo nevyužije se zlým úmyslem.

Bratr Kandl byl smířen se svědomím. Udělal vše, co udělat mohl. Ale i přesto se trápil. V pohybu bylo daleko více než jen hněv, hrabivost a chtíč smrtelných mužů.

~ ~ ~

Dva tucty vojáků prošly jižně od Caron ande Lette a okamžitě si získaly pozornost žoldnéřů. Biskup Farfog jim chtěl vyrazit vstříc, protože mu bylo jasné, že si s nimi poradí. Ozbrojenci, kteří s ním zůstali, ale nebyli dost chytří na to, aby si dělali starosti s hrstkou mužů, kteří se je k sobě ze všech sil snažili vylákat.

Biskup samotný si neuvědomil – ačkoli si to rozhodně uvědomit měl – že ho vojáci chtějí vylákat do pasti. Chytrá strategie hraběte Raymona Gareteho málem ztroskotala na tom, že nepřítel byl tak hloupý, že nedokázal mít podezření.

Netečnost a lenost zabránila Grolsacherům v útoku. Plus nejisté obavy z toho, že by jim mohli obránci Caron ande Lette (všech dvaadvacet) vpadnout do zad.

Zatímco vojáci pochodovali a obránci vyčkávali, proklouzly jednotky hraběte Raymona nespatřeny směrem na západ a snažily se nezvedat prach. Několik se jich také propletlo mezi stromy u řeky a směřovalo na východ. Dva tucty vojáků přestaly lákat útočníky a stáhly se. Grolsacherové se vrátili k posměškům na adresu obránců a k uhýbání před občasným šípem.

Dva tucty hraběcích vojáků se objevily následujícího jitra. A přivedly s sebou dvě stě přátel. Když některé žoldnéře napadlo, že by se mohli zařídit podle vzoru spolubojovníků, kteří práskli do bot dříve, zjistili, že mají v zádech connekské pravidelné vojsko. Sledovali, jak jejich mizerný tábor lehá popelem.

Žádný velký boj to nebyl. Grolsacherové se rozprchli a na útěku byli pobíjeni.

Connekčané pronásledovali jen ty, kteří nezamířili správným směrem – totiž podél řeky zpátky k domovu. Tam na ně čekala léčka: nejdříve se jim přesnou střelbou postavili lučištníci a pak se na ně vrhla obrněná pěchota.

Takže zbývala jedině řeka. Connekčané je nechávali být, když se vrhli do vody.

Biskup Farfog byl jedním z těch několika, kteří uměli plavat dost dobře na to, aby dorazili až na druhý břeh. Musel ale odhodit zbroj a kořist.

Bratr Kandl na místo dorazil, když už muži hraběte Raymoneho pohřbívali žoldnéře, z nichž někteří ještě pořád dýchali. Žádného vojáka ve vlastní zbroji pohřbít nemuseli, protože chátru rozprášili dřív, než mohli Connekčané utrpět jakékoli ztráty.

Dokonalý mistr si všiml, že žádný z padlých neutrpěl zranění v otevřeném boji. Většina mrtvých působila dojmem, jako by byli povražděni poté, co padli do zajetí. Naživu bylo ponecháno jen několik zajatců.

To docela odpovídalo charakteru hraběte Raymoneho. Hrabě věřil tomu, že nejlepší způsob, jak zamezit jakémukoli útoku na Connec, je zabít každého, kdo by o jakémkoli útoku uvažoval, a nechat mrtvoly mrchožroutům.

Za jakoukoli úctou, projevenou mrtvým, dnes stál Brock Rault a jeho bratři.

Dokonalý mistr procházel bojištěm se zármutkem v srdci. Žoldnéři, uprchlíci i Grolsacheři, byli nejchudší z chudých. Mrtví často ani neměli zbraně, jež by stály za sebrání. Počítali s tím, že se vyzbrojí zbraněmi, které vezmou obětem.

Na tom ale nebylo nic nového. Obzvlášť Grolsach byl zdrojem chudých rádoby zabijáků, stejně jako byl Ormieden zdrojem vína a Hranice Conneku patřila k hlavním pramenům písní, poezie, obrazů a nádherných gobelínů.

Grolsacheři se pod vedením Adolfa Blacka připojili k nešťastnému arnhanderskému výpadu, který skončil Masakrem na Černé hoře. O dva roky dříve tisíce Grolsacherů, znovu ve službách Arnhandu, zahynulo při královské obraně Themesu, když se král Arnhandu snažil prosadit svá pochybná práva v Tramaine.

Bratr Kandl se připojil k Brocku Raultovi a jeho sourozencům Boothovi, Socii a Thurmovi. Brock a Booth se tvářili zamyšleně, Thurm neklidně. Socia byla bojem naprosto zdivočelá. Chtěla narazit hlavy padlých na kůly s tvářemi mířícími ke grolsacherské hranici.

Bratr Kandl poznamenal: „Lidská bytost má dobu soustředění podobnou jako masařka.“ Mouchy jako by se nad bojištěm množily každou uběhlou minutou. Pokud by se bratr Kandl zajímal o starou pohanskou víru, vzpomněl by si určitě na předchaldarejské božstvo známé jako pán much, pán červů, kníže vran či jako Havran. Havran byl poslední bůh, který navštěvoval bojiště. Následoval Ordnana, boha bitev, po němž přicházela Smrt a Jílec, případně Sběrač pobitých. Zatímco ten poslední odnášel největší hrdiny, Jílec k sobě soustředil duše těch, kdo nebyli uznáni hodnými Síně hrdinů.

Havran byl vtělením rozkladu.

Havranovy myšlenky povolávaly všechny mouchy a mrchožrouty, kdykoli a kdekoli se muži sbírali k válce. To bylo před příchodem episkopální víry. Tato stará božstva ale byla dávno pryč. Víceméně. Alespoň v to moderní lidé doufali. A modlili se k novým, jemnějším bohům.

Duchové drsných, tvrdších bohů nikdy neopustili kolektivní podvědomí. Mohli se znovu zrodit, kdyby je potřeboval dostatek lidí a pokud by je vzývali. A kdyby měly studny moci dostatek přebytečné moci pro to, aby božstva prospívala.

Socia vyslovila znepokojující myšlenku. „Možná je samotný Connec mrtvola, která přitahuje mouchy,“ řekla.

Bratr Kandl se zachvěl. V hlase mladé dívky zazněl podtón šílenství. Možná byla citlivá na projevy Zástupců noci. „Grolsacherové se nikdy nepoučí,“ poznamenal. „Všechna jejich dobrodružství se změní v katastrofu. A nepoučí se ani lidé, kteří je najímají. Jak to, že si nevšimnou toho, že každý, kdo si zaplatil služby Groslacherů, vždycky skončil špatně?“

Socia se zasmála. „Člověk by si řekl, že se jednou štěstí musí obrátit. Nemyslíte?“

Bratr Kandl si vyměnil pohled s dívčinými bratry. Brock Rault potřásl hlavou. Socia viděla všechno a u všeho byla. Pomáhala při dorážení vojáků, kteří leželi zranění před branami. Nic z toho ji ani v nejmenším nezneklidnilo.

Dívka neměla ani ponětí o maysaleanských principech. Bratr Kandl si připomněl, že každé náboženství je po samý okraj plné lidí, kteří si vůbec neuvědomují, oč v něm vlastně jde. A někteří takoví se

dostávají v hierarchii víry k moci. A pak musí plavat přes řeku, když se jejich zlé skutky obrátí a podívají se jim do tváře.

Uchvatitel Sublim V. byl první člověk, na kterého si bratr Kandl vzpomněl, ačkoli toto obvinění mohl vztáhnout na většinu příslušníků brothského episkopálního Kolegia.

~ ~ ~

V další rovině si bratr Kandl dělal velké starosti ohledně nadpřirozeného účinku boje. Po Masakru na Černé hoře došlo v okolí bojiště k výraznému vzestupu střetů s bytostmi Noci. A bylo jisté, že násilí a pocity na tomto bojišti přilákají pozornost Noci také.

2. Broth s vrchním velitelem

„U Boží krve!“ zaklel Piper Hecht zostra po episkopálním způsobu. „Copak mě ti lidi nemůžou nechat jednu noc na pokoji?“

Plné rty Anny Mozilly se zkřivily v úšklebku. „Tys zapomněl na poslední noc? A na odpoledne před ní? A na dnešní ráno? Říkám si, jestli nemají být náhodou moje city zraněny, můj pane vrchní veliteli.“

Piperovi trvalo vteřinu, než se ujistil, že ho milenka škádlí. Anna občas dávala najevo nepředvídatelné záchvěvy sebelítosti.

Řekla: „Je to Pinkus Ghort. Sám za sebe,“ napodobila způsob, jakým se Ghort, rodák z Grolsachu, občas vyjadřoval. „Takže to musí být vážné.“

Hechtův starý válečný společník velel brothskému městskému pluku, což byl úkol stejně nevděčný a ožehavý jako pasení koček. Ve své práci čelil Ghort omezením a požadavkům stejně náročným jako sám vrchní velitel. Když se k tomu přičetlo ještě to, že pršelo, musel mít Ghort opravdu dobrý důvod, aby se tu objevil osobně.

„To tedy musí,“ přikývl Hecht a vykročil ke dveřím. Anna nikoho nevpustila dál. Do jejího domu měl přístup jedině Piper Hecht a jedna služebná. Ghort a jeho pobočník Polo čekali na úzkém zápraží.

Teplý déšť probudil bohaté vůně ulice. Naneštěstí nebyl dost vytrvalý, aby z ní smyl všechnu špínu.

„Řítíme se do hromady sraček, Pipe. Musíme se dát do práce. A kvapem.“

„Co se děje?“

„Clearenza. Fon Dreasser odvolal věrnost patriarchátu. V Castelle o tom nevědí. Zatím. Sublim se z toho posere.“

Za tím muselo být něco víc. Odtržení Clearenzy nebylo neočekávané. Vévoda Germa fon Dreasser byl nestálý – a to bylo řečeno hodně diplomaticky. Jeho loajalita se přelévala od Grailské říše k patriachátu a zase zpět podle toho, jaký politický vítr zrovna zafoukal. Ale tentokrát mohlo mít takové rozhodnutí daleko vážnější důsledky. Sublim V. dlužil Germovi a syndikům z Clearenzy osmnáct tisíc zlatých dukátů v úvěru dlouho po termínu splatnosti, který si vzal, aby mohl financovat calziranské tažení. To se mělo zaplatit samo díky kořisti z plenění. Tato představa se ale ani zdaleka nenaplnila. Tu trochu kořisti, která se našla, si rozdělili Sublimovi císařští a direcianští spojenci. Poslední dobou Sublim přestal předstírat, že by chtěl dluhy uhradit, a už ani neposílal splátky úroků konsorciu z Clearenzy.

„A?“

„Požádal o císařskou ochranu.“

To sice nebylo zvlášť překvapivé, ale ani to na první pohled nedávalo velký smysl. Grailský císař Lothar byl neduživý mladík a nečekalo se, že se dožije příštího roku. Což se ale nečekalo už patnáct let jeho života.

„Cítím za tím Ferrise Renfrowa,“ řekl Hecht. „Nemám tady koně.“ I přes své postavení málokdy jezdil ve městě na koni.

„Renfrow. Trefil jsi to na první pokus, to bych se vsadil. A mám tady pár koní navíc.“ V úzké postranní uličce čekal tucet jezdců, kteří až do tohoto okamžiku nevěděli, že z domu vyšel vrchní velitel.

„Ještě si vezmu…“

Anna už mu ze dveří podávala zimní plášť. Ten byl sice na toto roční období dost těžký, ale aspoň ho během cesty do paláce Chiaro uchrání před deštěm. Políbila ho. Ghort se zasmál. Vyhublý starý Polo odvrátil zrak a začervenal se.

Jezdci se seřadili. Hecht žádného z nich nepoznával. Nepochybně byli věrní Pinkusovi a jeho patronovi, principátovi Bronte Donetovi. Ale Hecht neměl důvod Ghortovi nedůvěřovat. Nebylo třeba, aby ho situace znervózňovala.

Ferris Renfrow byla tajemná postava blízká grailskému císaři. Byl už souputníkem Lotharova otce Johannese. Právě díky Renfrowově zákulisní práci byl Johannes Černá bota tak mocný a

nyní udržoval jeho křehkého následníka v bezpečí před uzurpátory vně i uvnitř císařství.

Patriarcha Sublim V. očekával období klidu. Císařská koruna měla přejít na Lotharovu sestru Katrin. Ale Lotharovi se nechtělo zemřít. A jeho císařství šlo patriachátu po krku jako smečka psů a snažilo se omezit dočasnou moc církve. Nyní snad ještě víc, než když byl naživu starý Johannes.

Mladý císař Sublima obviňoval ze smrti svého otce. A Renfrow jeho zatrpklost přiživoval.

A boj neustane, dokud bude Nová brothská říše žít.

Hecht si nedokázal představit, že by chaldareanská episkopální církev zmizela v propadlišti dějin. I když tajně v podobnou věc doufat mohl. Do této instituce vložilo síly příliš mnoho lidí.

Hecht se vyšvihl do sedla šedého koně. Připadalo mu, že se někteří z Ghortových mužů tváří neobvykle nervózně. „Jsou nějaké potíže?“ zeptal se.

„Ty to nevíš?“ opáčil Ghort. „Opravdu bys měl dávat větší pozor, Pipe. Noc je tu poslední dobou aktivní. Dokonce i za dne. Hlídka vyšetřuje sérii divnejch vražd. Opravdu kruťárny. Vážně nechutný. Oběti roztrhaný na kusy. Podle řečí za to můžou tvorové Noci. A lidi se modlí, aby to tak opravdu bylo.“

Tito muži byli zkušení veteráni. Neměli by mít strach. Nebo ne? „A je tu ještě nějaká horší možnost?“ zeptal se.

„Ano.“

„Šílenec?“

„Ten, co vraždí proto, aby vyvolal zlý duchy. Požírače duší.“

Hecht se zachvěl. Během více než třiceti let svého života toho už viděl a zažil hodně. Ale teď se po světě pohybovaly horší věci – ošklivější a mnohem zlejší věci, než jaké kdy zažil. Zlé věci, které číhaly v Noci.

„To zní spíš jako vyprávění sheardských divochů, Pinkusi. Ne jako Brothové.“

„Já si nemyslím, že to takhle je,“ odpověděl jeho přítel. „Říkám to jen proto, abys slyšel všechno. Lidi většinou chtějí, aby za každou špatnost mohla temná strana. A podle toho, co jsem slyšel vyprávět, už taky nemáme žádný Velký bažiny.“

„Cože?“

„Já vím, že se nestaráš o nic kromě Anny a svý práce. Říká se, že bažiny vysychají. Principát Delari ti o tom řekne svoje. Má všude kněze, kteří mu posílají hlášení o změnách. Třeba o tom, jak v horách přibývá sněhu a ledu. Jako to, že hladina v Mělkém moři klesla o výšku celýho chlapa. A že na severním břehu pořád mrzne.“

„Myslím, že to dává smysl. Nebylo to tak očividné, když jsem odjížděl.“

Ghort pokrčil rameny. Nestaral se o to, jak se svět mění tisíc mil od něj. Takovéhle myšlení mu bylo cizí.

Piper Hecht byl rád, že muž, s nímž je nejvíce ve styku, je takhle povrchní a soustředěný hlavně sám na sebe. Když se hovor stočil k nepříjemným věcem, vždycky ho mohl odklonit pouhou zmínkou o víně nebo o dostizích. Ghort si s vínem rozuměl velice dobře. A o dostizích v tomhle ročním období mluvil ve městě každý.

„Tak co je na tomhle vrahovi tak zvláštního? Proč se o něm tolik mluví?“

Broth byl druhým největším sídlem na světě a prvenství patřilo Hypraxiu ve východní říši. Hypraxium si užívalo pověsti naprosto zkažené díry, ale i Broth měl temné stránky. Vražda byla každodenní záležitost. Právo bylo většinou soukromá záležitost.

Někteří vrazi ale nenašli pochopení ani u těch nejotrlejších.

„Nemůžu ti říct nic víc, než už jsem řekl. Nechodím po městě, abych si poslechl, co poslední dobou povídají bezdomovci a žebráci. Jenom vím, že lidi mají strach. A že to Kolegium nebude brát vážně.“

„Je to, jako když tu byli Bezduší?“ Tuto část minulosti Hecht chápal jen díky tomu, že se jeho současný patron, principát Delari, snažil zjistit o těchto bohem posedlých řeznících všechno, co se dalo. Což ostatně nebylo mnoho.

„Ti jenom zabíjeli lidi, aby si vydělali na živobytí, než dokážou udělat to, co po nich jejich vládcové chtěli.“

Jen Bezduší věděli, že byli svými bohy vybráni k tomu, aby zničili smrtelníka, kterému Staří říkali Bohovrah – otrockého vojáka z dálného Dreangeru. Jmenoval se Els Tag a byl mezi Sha-lugy nejschopnějším kapitánem. Do Firaldie ho poslal Gordimer Lev na

žádost kaifa z al-Minphetu, aby otupil ostří Sublimových choutek po dalším tažení.

Els Tag se nikdy nedozvěděl, že se stal terčem starých bohů. Měl ale podezření, že o něj mají Zástupci noci podivuhodný zájem. A jen mlhavě tušil proč.

Els Tag Bezduché přežil. Els Tag se nyní jmenoval Piper Hecht. Propracoval se v zástupu episkopálních chaldarejců až na místo vrchního velitele armád, které svolal člověk nejzuřivěji odhodlaný sežehnout mečem a ohněm nevěřící ve Svatých zemích.

Jen málo lidí znalo pravdu.

Piperu Hechtovi by se dýchalo svobodněji, kdyby počet toho mála lidí prořídl ještě víc.

„Pinkusi, ty se vidíš s Donetem každý den," řekl. „Nemá ponětí, co se děje v Sublimově hlavě? Bude chtít Clearenzu potrestat?"

„Nejspíš. Germa fon Dreasser a Honario Benedocto spolu mají účty z minula." Tak znělo patriarchovo jméno předtím, než byl povýšen do své funkce.

„Tihle Firalďani si navzájem ojíždějí manželky a dcery a používají to jako výmluvu k nájemnému vraždění už od dob, kdy…"

„Nemluvě o jejich synech a milencích."

„Proč jedeme touhle cestou, Pinkusi?" přerušil ho Hecht. „Obzvlášť za deštivého dne?"

Projížděli městskou čtvrtí, kde na sebe byla obydlí nalepena tak těsně, že se na ulici nemohli minout ani dva jezdci. Nedlážděné kluzké ulice se skrývaly pod směsicí koňského trusu a lidských výkalů. Kdykoli kůň zvedl kopyto, ozval se čvachtavý zvuk. Jejich stopy okamžitě naplňovala voda.

Štolbové v plukovních stájích budou mít po jejich příjezdu plné ruce práce. „Tví chlapi tě budou milovat." Kopyta a nohy budou potřebovat zvláštní ošetření, aby zvířata nechytila nějakou nemoc.

„Ogiere! Aubero! Co je to za nápad s touhle projížďkou přes sračkárnu? Kdo vám řekl, že tudy máte jet?" Ghort vyrazil dopředu.

O půl minuty později dojel Hecht na malé náměstíčko. Ti, kteří jeli před ním, se podezíravě rozhlíželi a v rukou drželi připravené zbraně.

„Tady smrdí něco víc než jen hovna,“ prohlásil Ghort. „Ogier a Aubero zmizeli. Ti čuráci.“

„To jsem si domyslel hned, když jsem viděl, že jsi v tomhle počasí tasil.“

„Polo tu rez z čepele dostane. Za to bere peníze. A taky za to, že nás všechny špehuje pro Paludana Bruglioniho.“

Polo to slyšel. Neřekl ani slovo na svou obranu. Ghortovi nikdy nezáleželo na pocitech druhých, co by se za nehet vešlo.

Ghort vydal rozkazy. Muži sesedli z koní a kráčeli podél stěn, lemujících náměstí s malou kašnou uprostřed. Bylo tu prázdno, což nevěstilo nic dobrého. „Nikdy jsem ty dva neměl brát s sebou jako osobní strážce,“ zamumlal Ghort.

„Koho?“ zeptal se Hecht.

„Ogiera a Aubera,“ odpověděl Ghort. „Byli dvojčata, věřil bys tomu? Od nás z domu. Měli dokonce doporučující dopis od mýho strejdy Ornise. Měl jsem poslouchat rozum, a ne si myslet, že dělám službu rodině.“

Ghortovy stížnosti uťal ostrý řezavý zvuk. Stejně jako Hecht uskočil stranou, jakmile zaslechl výrazné zadrnčení kuše. Padl na zem a převaloval se, dokud se nedostal za jediný možný kryt – dřevěný sloupek sotva patnáct centimetrů silný. „Viděl jsi, odkud to přišlo?“

„Ne.“ Piper Hecht si našel podobný úkryt. Aniž by se umazal. Jeho sloupek byl stejně silný jako široký. Což bylo dobře, protože se do jeho starého tvrdého dřeva zakousla jedna železná šipka. „Ale tví muži po něčem jdou.“

Ti, které poslal Ghort v čele, právě vbíhali do dveří. Byli to profesionálové, všichni prošli calzirským tažením a měli za sebou těžké boje v ulicích al-Khazenu.

Kolem neustále dopadaly šipky z kuší – dlouhou dobu neškodně, dokud se jedna neodrazila od zdi a nezasáhla jednoho z Ghortových mužů do nohy. Jeho pobočník Polo, který býval kdysi i Hechtovým sluhou, se krčil za vrchním velitelem, lomil rukama a sténal. Ne snad hrůzou, ale při představě, kolik ho čeká práce, až tohle všechno skončí.

„Zavři klapačku, Polo,“ okřikl ho Hecht. Teď už viděl, kde jsou střelci. Byli tři. Nemyslel si, že by mezi nimi našel Ghortovy vzbouřené strážce. Nepochyboval, že jsou už oba na cestě na sever a dohadují se o to, jak si rozdělí peníze.

Hecht si vybral okamžik, kdy podle něj všichni tři střelci nabíjeli zbraně, a vyrazil do útoku. Polo ho popadl za pravou ruku a snažil se mu zabránit v tom, aby ho nechal samotného. Hecht sebou trhl doleva a snažil se vymanit ze sluhova sevření.

Ze střechy k němu vyrazila střela temnoty. Hecht na okamžik zahlédl čaroděje jako siluetu proti světlu. Střela byla velká a tvarovaná jako topůrko kladiva a byla nekonečně černá. Mířila přímo na jeho hruď. Zvedl levou ruku na obranu a v zápěstí mu vybuchl plamen náhlé, ohnivé bolesti.

Šíp temnoty se odchýlil ze směru a narazil do Polovy natažené ruky. Muž zaječel.

Stalo se to okamžitě. Polova ruka seschla do tvaru jen vzdáleně připomínajícího lidskou paži a vypadala spíš jako mrtvý zčernalý kmen stromu.

Bylo po všem dřív, než Polovi došel při prvním výkřiku dech.

Za nájemným čarodějným vrahem se vynořil jeden z Ghortových mužů. Byl to zkušený veterán a neztrácel čas – prostě útočníka popadl a shodil ze střechy.

Muž dopadl na hlavu. Zlomil si vaz a pukla mu lebka, takže zemřel okamžitě.

„Kurva!“ zaklel Ghort. „Teď už se nikdy nedozvíme, o co jim vlastně šlo. Tohle byl jedinej, kdo to mohl vědět.“ Jeho muži mezitím vytáhli na náměstí jednoho ze střelců. „Můžete mu někdo zavřít hubu?“ houkl a myslel přitom Pola. „Z toho ječení mi praskne hlava.“

„Najdi ty dva, kteří nás sem zavedli,“ řekl Hecht. „Víš, co jsou zač a odkud jsou. Nech je přivést zpátky. Bude nejlíp, když za nimi pošleš Bo Biognu.“ Masíroval si levé zápěstí. Tentokrát to dopadlo dobře. „Chci si s nimi promluvit.“ Amulet, který nosil a byl neviditelný od okamžiku, kdy mu ho nasadil dreangejský mistr čaroděj er-Rashal al-Dhulquarnen, ho znovu ochránil, ale pouze za

cenu kruté bolesti. „Přineste tu mrtvolu. Někdo v Kolegiu by z ní mohl ještě něco dostat.“

Ghort se s ním nepřel, ačkoli podle litery zákona neměl vrchní velitel patriarchových vojsk v jurisdikci brothského městského pluku žádné rozhodovací právo. „Co se to sakra stalo, Pipe?“ zeptal se. „Rozuměj, jsem kurevsky rád, žes to přežil, ale podle všeho jsi měl zrovna teď vypadat jako Polova pazoura.“ Ghort nechal pobočníka položit na zem a snažil se mu paži vyšetřit. Polo ale nedokázal klidně ležet. „To černý svinstvo tě mělo vzít přímo do srdce. Ale odrazils ho. A ono vzalo tohohle smolaře.“

„Já nevím,“ lhal Hecht. „Ale jsem rád, že to tak dopadlo. I když je mi líto Polovy paže.“

„Nekecej. Zůstaň ležet, kurva! Garniere! Arnoule! Uklidněte ty zasraný koně! U Aaronovejch chlupatejch koulí! Jste horší než děcka. Člověk aby vám říkal všechno.“

Piper Hecht vybuchl smíchem.

„Co je?“

„Není to tak dávno, co o tobě přesně to samé říkal Grade Drocker.“

„Kdy? Já se vždycky učil rychle.“

„Když jsme byli v Conneku. Při obléhání Antieux, v panství biskupa Serifa.“

„To bylo něco jinýho. Tys nechtěl vystrkovat hlavu, když se kolem motali ti čuráci z Bratrstva války. Nezáleželo jim na tom, co děláš, a všechno to šlo do hajzlu. Tys nikdy neměl pravdu jenom proto, žes nepatřil do toho jejich klubu kokotů.“

Pinkus Ghort měl vždycky odpověď. Nemusela dávat smysl nebo být pravdivá, ale vždycky nějakou našel.

„Mrtvola,“ připomněl mu Hecht mírně.

„Izzy. Buchie. Prohledejte toho mrtvýho chlapa. A nic mu neštípněte, mohlo by vás to později zabít.“ Tiše dodal: „Stejně by mu nic nevzali, to ani náhodou. Tohle jsou všichni kluci z vesnice. Jsou tak pověrčiví a připosraní z Noci, že bude zázrak, jestli se dokážou udržet při zdravým rozumu dost dlouho, aby našli kněze, kterej s nima sehraje scénku, jak z nich stahuje nadpřirozený pijavice.“

Ghort samozřejmě přeháněl, o tom se nedalo pochybovat. Ale Hecht už narazil na lidi, kteří měli ze skrytého světa takový strach. Na lidi, kteří se nedokázali nadechnout, aniž by se přitom modlili a počítali, kolik pozornosti Zástupců noci tím k sobě mohou přitáhnout.

Protože byl Broth Svatou Matkou episkopální odnože chaldaeranismu, nacházely se na ulicích vždycky záplavy poutníků. Mnoho z nich patřilo k tomu druhu, který přebývá v intimním rozhovoru se svým božstvem každým okamžikem. Potulovali se městem v neustálém opojení a něco si pro sebe blábolili.

Bohu museli připadat strašně otravní. Nehody se jim stávaly daleko častěji než méně oddaným věřícím.

Ghort pomohl Pola naložit na koně. Zvíře, které bylo mnohem citlivější na stvoření Noci než lidé, se neustále plašilo. Opěšalí muži, jejichž zvířata nesla mrtvého čaroděje, zraněného střelce nebo která během boje utekla, pomáhali Polova koně vést.

Polo mluvil z cesty.

Potřeboval bratra uzdravovatele. A rychle.

~ ~ ~

Pinkus Ghort o rozdělení zajatců nediskutoval. „Jen mi nech jednoho zdravýho, Pipe," řekl. „Jako suvenýr. Abych nemusel poslouchat, jak princip Doneto štěká."

„Tak si vyber." Hecht věřil tomu, že ze žádného zajatce nic pořádného nedostanou. „Aspoň na nich ušetřím." Práce pro Sublima – dokonce i nepřímá – s sebou přinášela neustálé, nevděčné a trpké dohadování o peníze. Patriarcha neměl o ekonomice nejmenší tušení. Nikdo mu nedokázal vyložit, že pokud chce utrácet, musí nejdřív mít nějaký příjem. Nesnášel veškeré snahy o vysvětlování těmi, jejichž mzdy musely být vyplaceny a jejichž náklady musely být pokryty. Sublim byl přesvědčen o tom, že Bůh se postará. A že ti, kdo pro něj pracují, musí být vděčni za to, jak a kdy se Bůh postará.

Přecházeli obrovskou vápencovou plochu Uzavřeného nádvoří, kterému se tak odnepaměti říkalo proto, že ho zcela obklopovala křídla paláce Chiaro. Palác byl tři až čtyři poschodí vysoký a jeho vápencová architektura byla klasicky prostá. Východní průčelí, jež směřovalo ke Svatým zemím, bylo obsypáno balkóny, na nichž

během svátků stával patriarcha a starší principátové. Po obvodu Uzavřeného nádvoří se vždycky nacházelo nějaké místo, obestavěné lešením. Palác Chiaro procházel neustálými přestavbami.

Palác samotný byl postaven z kamene, pocházejícího ze stejného lomu jako kámen použitý na dlažbu, ale barvy se neshodovaly. Dlažba byla položena před třemi sty lety, zatímco některé části se zde tyčily už patnáct staletí. Tak dlouhá doba na nich jasně zanechala stopy způsobené vlivem počasí a znečištěného vzduchu. Kámen byl poznamenán hnědými, žlutými a bledě růžovými skvrnami.

První základy paláce Chiaro byly položeny dřív, než na trůn usedl první vládce Staré brothské říše.

Existovaly ovšem i části Brothu, které byly starší. Na Hechta to však nedělalo nejmenší dojem. Léta dospívání strávil ve městě, kde lidé stále ještě denně užívali budovy třikrát starší, než byla nejstarší stavba v Brothu.

Déšť postupem času neslábl, ale naopak nabýval na síle. Od severu, kde tekla řeka Teragi, zaburácel hrom. Existovaly předchaldarejské pověry, podle nichž se směr, odkud hřmí, dal vykládat jako znamení. Hecht si na podrobnosti nevzpomínal. Byl celý promočený a cítil se nepohodlně na to, aby se soustředil na něco kromě léčky a toho, že se převlékne do suchých šatů.

Naproti mu vyšel sluha. „Co se stalo, pane?“ Refern Bechter byl vysloužilec Bratrstva války a bezpochyby pro ně pracoval jako agent.

„Přepadli nás ze zálohy, seržante.“

„To nebylo moc dobré rozhodnutí,“ poznamenal Bechter. „Tohohle chlapa znám.“

„Cože?“

„Ne osobně. Ale už jsem ho kdysi viděl. Před několika lety přijel s vévodou Tormondem z Conneku na návštěvu patriarchy.“

Bechter měl děsivou schopnost pamatovat si jména a tváře. „Rainard,“ řekl teď. „Takhle se jmenoval. Vzpomínám si, že mi připadalo, že je buď moc hloupý, nebo moc chytrý na místo, které zastával.“

„A jaké místo to bylo?“

„Byl tu jako jeden ze sluhů, kteří se panstvu starali o zvířata. Ale moc toho nenadělal. Vždycky se dokázal vykrást pryč za nějakou

špatností. Takže to byl lenoch. Nebo špeh. Počítám, že špeh – kdyby byl lenoch, určitě by mu to tak dlouho nemohlo procházet.“

„Poslouchášs, Pinkusi?“

„Jsem jedno ucho. Chceš si ho nechat? Já si vezmu někoho jiného.“

„Máme tady lepší lidi na výslechy.“

„Dej mi vědět, co zjistí. Ale vraťme se k tomu, proč jsem pro tebe přijel. Ty uječený starý báby s tebou opravdu chtějí mluvit o Clearenze. Hned.“

Místo vrchního velitele mělo jisté výhody – pro zvířata, zajatce, raněné a oběti přiběhl nejméně tucet štolbů a sluhů. Ghort jim zalhal: „Ten chlap s poraněnou rukou je příbuznej principáta Bruglioniho. Tak se o něj podle toho postarejte.“

Polo k nim sice přišel z Bruglioniho domácnosti a nejspíš pro ni i nadále špehoval, ale byl to nájemný voják. Přesto pouhá zmínka jména jedné z Pěti rodin přinesla bleskové výsledky.

O deset minut později Hecht vstoupil do místnosti, která mu připadala bolestně známá. Kdykoli sem přišel, musel čelit rozezleným členům Kolegia, knížatům církve. Zdálo se, že ani dnešek nebude výjimkou. Shromáždil se zde tucet nejmocnějších principátů. Právě se dostávali k vrcholu další z řady běžných politických hádek. Jediná přátelská tvář, kterou zahlédl, patřila principátu Delarimu.

„Už bylo na čase, zatraceně!“ zabouřil princip Madesetti. „Kde jsi, u všech ďáblů, byl? Poslali jsme pro tebe před několika hodinami.“

Připojil se k němu princip Cologni: „Proč jsi sem přišel tak špinavý, vrchní veliteli? Páchneš jako hromada hnoje.“

„Zaútočili na nás ze zálohy,“ odpověděl Hecht. „Čtyři muži. Tři byli ozbrojeni našimi vlastními kušemi. Čtvrtý byl čaroděj se slušnými schopnostmi, ale nedostatkem štěstí. Mrtvola je v přízemí. Pro případ, že byste ji chtěli prozkoumat. Kdo kromě plukovníka Ghorta a vás věděl, že jsem sem byl povolán?“ Z profesionální stránky musel obdivovat rychlost, s jakou byla léčka připravena. Bylo mu samozřejmě jasné, že útočníci už tady byli nějakou dobu a jen čekali na příležitost.

Hechta nenapadlo, že možná nebyl cílem útoku. Měl za to, že ví, kdo za útokem stojí. Nevěděl ale, proč k útoku došlo.

Pozorně sledoval církevní hodnostáře, i když si nemyslel, že by se některý z nich prozradil. Stejně žádný z nich mezi jeho podezřelé nepatřil. Pokud někdo spáchal hřích, spočíval v tom, že příliš mluvil.

Viditelně zareagoval pouze principát Delari. Bylo na něm vidět, že jen silou vůle krotí vztek. Prakticky Pipera Hechta adoptoval, takže útok byl v podstatě útok na jeho rodinu.

Piper Hecht nepátral v jejich vztahu dostatečně hluboko, aby to pochopil. Muž, pro něhož pracoval během svých nejdávnějších žoldnéřských dní, Grade Drocker, se v průběhu calzirského tažení stal jeho učitelem. Drocker patřil k tuctu nejvyšších mužů v Bratrstvu války. A právě tento válečnický kněz byl nevlastním synem principáta Muniera Delariho, který se po Drockerově smrti ochotně ujal role učitele.

Tomu Hecht nerozuměl, ale s průzkumem situace se neobtěžoval.

„Hned se vrátím," řekl Muniero Delari. Byl to muž se zažloutlou pletí, kostnatý a zhruba sedmdesátiletý. Pohyboval se však svižně jako člověk o třicet let mladší. Odešel z místnosti tak rychle, až se zdálo, že s sebou vzal všechen vzduch.

Principát rodiny Madesetti, Donelo Madesetti, se rozhodl pokračovat v útoku. Jeho rodina si vůči Hechtovi vypěstovala antipatii pouze kvůli přízni, kterou ho zahrnoval Delari. Rodiny Bruglioni a Arniena ho podporovaly, i když se neshodovaly, pokud šlo o Sublima V. Rodina Cologni jen řečnila. Velmi často se ale stavěla proti vrchnímu veliteli, protože před svým povýšením pracoval pro rodinu Bruglioni. A Brugliovié mohli stát za úkladnou vraždou budoucího principáta Rodriga Cologniho, k níž došlo dlouho před Hechtovým příchodem do Brothu.

Vztahy a rovnováha mezi Pěti velkými rodinami dávaly málokdy smysl těm, kdo stáli mimo.

Podivní spojenci. Vždycky. Piper Hecht nyní pracoval pro Honaria Benedocta, patriarchu Sublima V. Benedoctové byli zapřisáhlí nepřátelé Brugliovi. V tomto desetiletí. Madesettiové kráčeli ruku v ruce s Benedoctem po celou generaci.

Vrchní velitel byl vůči většině krevních sporů imunní. Neměl se stát součástí městské politiky a měl se věnovat jen politice církevní. Ačkoli se to prvně jmenované stávalo druhým jmenovaným při každé volbě patriarchy.

Obrátil se k Donelu Madesettimu zády. Svěřil se s podrobnostmi o pokusu o vraždu principátovi Bronte Donetovi, patriarchovu bratranci a jednomu z mála Sublimových skutečných přátel.

„Proč by vás ti muži měli chtít zavraždit?“ zeptal se Doneto.

Hecht pokrčil rameny.

Donetův pohled se přesunul k Pinkusi Ghortovi. „Já o tom nic nevím,“ řekl Ghort.

„Budeš se muset zodpovídat za muže, kteří vás do té léčky zavedli,“ řekl principát. Což znamenalo, že i když byl Ghort Bronte Donetovi už tak dost zavázán, bude mu dlužen daleko více.

„Pracujeme na tom, Milosti. Až je přivedou zpátky, postarám se o to, aby mluvili.“ Ghort už poslal pro svého muže, Bo Biognu. Ten se měl vydat na sever ještě před soumrakem.

Hecht řekl: „Pokud tomu rozumím správně, máme potíže s Clearenzou.“

„Pochybuji o tom, že je tam nějaké spojení,“ odpověděl Doneto.

„Já také. V tomhle okamžiku by to ani nebylo v jejich zájmu. Nebo ano?“

„Sotva. Doneli, u Aarona, přestaň už kňučet. Chovej se jako dospělý,“ utrousil k principátovi rodiny Madesettiů. Pak se znovu otočil k Hechtovi a řekl: „Udělali by lépe, kdyby si pro kouzlo zvolili lepší cíl.“

Donel Madesetti zmlkl. Tvářil se vyděšeně. Rozhodně nečekal, že ho bude okřikovat spojenec.

Vzhledem k nepřítomnosti principáta Delariho a k tomu, že principát Hugo Mongoz začal podřimovat, chopil se velení principát Doneto. A to přesto, že nebyl mezi přítomnými nejstarší.

Doneto patřil k druhu lidí, kteří se rádi ujímali velení, kdykoli to bylo možné.

A většinou mu to docela šlo.

Doneto řekl: „Poslal jsem pro tebe plukovníka Ghorta ve stejném okamžiku, kdy jsem uvědomil krizovou komisi. Ta dorazila dřív,

protože mezitím nemusela jezdit po městě a bojovat s cizími lidmi.“ Doneto většinou knížat církve opovrhoval. Svět se sice Kolegia a jeho členů, které naivně pokládal za mocné čaroděje, obával, ale Bronte Doneto věděl, že se většina jeho kolegů na své místo dostala buď díky protekci, nebo úplatkům.

Přesto byli v řadách příslušníků Kolegia mocní čarodějové, to rozhodně. Jejich počet a jména byly věci, které se zvědaví nezasvěcenci neustále snažili zjistit a jež se principátové snažili co nejpřísněji tajit.

Dokonce i Sublim, který vzešel z Kolegia, ale jehož kvalifikace z velké části spočívala v rodinných konexích a v tom, že byl hluchý a slepý vůči Zástupcům noci, neměl nejmenší tušení.

„Můj bratranec si dělá starosti s Clearenzou,“ řekl Doneto, „protože si dělá starosti se vším. Většinou jsou to zbytečné starosti, ale tohle je pro něj osobní. A urážka Boha a svatých otců zakladatelů. Samé kacířství, rouhačství a tak dále.“

Hecht pro principáta Doneta pracoval rok. Doneto si rád myslel, že pro něj Hecht stále ještě pracuje v utajení. Rodiny Bruglioni a Arniena byly také přesvědčené, že si mohou nárokovat loajalitu vrchního velitele, protože i pro ně kdysi pracoval. Hecht neměl pocit, že by jim cokoli dlužil. Ale neříkal to nahlas. Jejich tichý patronát mu byl užitečný.

„Existuje pro celý ten poplach nějaký vojenský důvod?“ zeptal se. „Nebo jsem tu jen proto, že je Jeho Svatost na nervy?“ Tady nemusel prokazovat žádnou přehnanou úctu, tito lidé znali Honaria Benedocta už od dětství.

Doneto přikývl. „Existuje,“ odpověděl. „Za fon Dreasserovým zběhnutím patrně stojí grailský císař. S úmyslem rozšířit sféru působnosti k záplavovým územím na Acu.“

„A tentokrát jde o větší problém než tehdy, když fon Dreasser změnil loajalitu?“

Na okamžik se zdálo, jako by se patriarchův bratranec nechtěl podělit o tajemství. Pak pokrčil rameny. „Budeme tak mít další císařskou pevnost v zádech.“

„Tak,“ přikývl Hecht. „A Jeho Svatost chce i přesto plenit Connec.“

Císařství neutralizovalo choutky řady patriarchů tím, že je přinutilo soustředit se na ochranu patriarchálních států. Nebývalá spolupráce během calzirského tažení byla výjimkou. A příměří trvalo pouze do chvíle, než padlo poslední pramánské království na firaldském poloostrově.

„Obávám se, že ano."

„To ale není dobré, principáte." Clearenza byla umístěna ideálně pro ovlivňování provozu jak na hlavním vojenském tahu ze severu na jih, tak na východozápadní silnici, která se vinula podél úpatí pohoří Jago a Ownvidianských hřbetů. A nebylo odtamtud moc daleko k místům, odkud by se dala narušit plavba nákladních člunů na řece Aco nebo provoz na východní vojenské silnici, která se odkláněla do vnitrozemí poté, co překročila Aco na mostě postaveném nejníže po jejím proudu. „Zvlášť jestli mají důvod k nepřátelství i sousedé Clearenzy."

Principát Doneto se tvářil mírně rozpačitě. Principát Madesetti se ušklíbl.

„Jeho Svatost dluží peníze i jim?" zeptal se Hecht.

„Dočista všem," zavrčel Madesetti.

„Nechci vypadat jako defétista," řekl vrchní velitel, „ale pokud Jeho Svatost nesplácí dluhy a pokračuje v utrácení, jak může očekávat, že nenastanou problémy? Copak vás vůbec neposlouchá?"

„Ne," přiznal Donel Madesetti. „To, že jsem pro toho člověka hlasoval, byla nejspíš největší chyba mého života." Zajímavé. Právě po takových zprávách toužil Gordimer Lev, když sem poslal svého nejlepšího kapitána. I když se tím zároveň chtěl zbavit jedné z hrozeb.

Kapitán Els Tag byl mezi svými Sha-lugy velice oblíbený.

Principát Doneto zabručel: „Někdy bych si přál, aby nebyl Honario členem mé rodiny. Ale má cit pro intriky. Něco chystá v Conneku. Říká, že se tím postará o své dluhy." Nezdálo se, že by o tom byl Doneto přesvědčen. „A ta obstrukce Lothara Egeho…" Odmlčel se. Tajemství unikala i z těch nejhlubších prostor paláce Chiaro.

Hecht zalitoval, že principát Delari odešel dolů vyslechnout svědky.

Principát Delari měl v oblibě chlapce. Jeho současný favorit se jmenoval Armand. Armand byl agent Ferrise Renfrowa a tím i Dreangeru. Gordimer předal chlapce Renfrowovi během jedné z návštěv říšského agenta v al-Qarnu. Armandovo skutečné jméno znělo Osa Stile a prošel výcvikem u er-Rashala al-Dhulquarnena, který mu také kouzlem zajistil věčné mládí.

Stařec se se vším svěřoval milenci, který byl – přinejmenším podle mínění většiny pozorovatelů – příliš zahleděný sám do sebe a přihlouplý na to, aby mu záleželo na jakýchkoli věcech, jež se točily kolem politiky, náboženství nebo vojenství. Armand jen chtěl být rozmazlován sladkými voňavkami, přepychovým jídlem a krásnými oděvy.

Piper Hecht chlapce vídal málokdy a byl rád, že to tak je. To, co udělali Osovi Stilemu, bylo příliš strašlivé. Otroctví Sha-luga by nemělo být tak děsivé.

Zdálo se, že Osa si užívá život plnými doušky.

Er-Rashal velice dobře věděl, co dělá, když vybral právě tohoto chlapce.

Principát Delari se vrátil, stále ještě rozzuřený. „Nevěděli nic. Samozřejmě, jak jinak. Byli to nájemní zabijáci. Dva patřili k městskému pluku, plukovníku Ghorte. Mág a jeho bratr přišli zvenčí.“

Pinkus Ghort na krku a ve tvářích zrudl jak hněvem, tak rozpaky. „Kdo je platil?“ zeptal se. „Kdo je najal? Budou ti dva, kteří nám utekli, vědět něco víc?“

„To není příliš pravděpodobné,“ odpověděl Delari. „Ale přinejmenším teď víme, kam mají namířeno. Ta díra se jmenuje U rytíře holí. Je to hostinec ve městě jménem Alicea. Celá skupina se tam měla sejít.“

Hecht si s Ghortem vyměnil skeptický pohled. Oba Aliceu znali. Poprvé se setkali nedaleko tohoto města. „Městem prochází západní silnice,“ poznamenal Hecht. „Kříží se tam s cestou, která míří na východ od Sonsy. Pinkusi, když tam pošleš Boa po moři, tak by tam na ně mohl čekat.“

„Rozmyslel jsem si to,“ odpověděl Ghort. „Oni vědí, kdo je Bo. Poznali by každýho, komu věřím.“

„Musíš tam ale poslat někoho, kdo je pozná.“

„Já nevím,“ zavrtěl hlavou Ghort. „Možná by nám mohli píchnout ti tví devedijští kámoši.“

Zamručení Donela Madesettiho jim příliš pozdě připomnělo, že se neradí v soukromí.

Hechtův přátelský vztah k devedijské komunitě nebyl některým členům Kolegia po chuti. „To by nefungovalo,“ odpověděl. „Ti se sami snaží držet stranou tažení.“ Což byla dobře známá pravda, která bude bezpochyby jednoho dne pro Sublimovu zvrácenou mysl představovat dostatečnou výmluvu, aby se je rozhodl vyhladit.

Episkopální chaldarejci, devedijci a jejich méně početnými a daleko podivnějšími náboženskými předky, dainshausy, pohrdali. O to víc, že by bez nich celá západní civilizace nedokázala fungovat. Z řad Devů pocházela velká část sečtělých a uměleckých tříd. Udržovali záznamy a psali dopisy na papír, který také sami vyráběli, stejně jako připravovali pera, jež ke své práci potřebovali. Ne ve všech případech, samozřejmě – ale dělali to daleko lépe než kdokoli jiný. A všichni ostatní je nenáviděli.

Hecht se zamyslel. „Na druhou stranu bych možná o někom věděl,“ řekl. „Ale sešli jsme se kvůli Clearenze. Jak si stojíme?“

Doufal, že nedojde na trestnou výpravu. Patriarchální armáda by něco takového nezvládla. Byla momentálně vázána v kasárnách – jako ostatně vždycky, když se Sublim obával povstání nebo útoku ze strany grailského císaře. Byla to čistě obranná armáda a vrchní velitel neměl dostatek zdrojů na to, aby tuto skutečnost změnil. Nebo alespoň ne dost rychle.

Principát Doneto ale Hechta zklamal. „Můj bratranec bude určitě na výpadu trvat. Půjde mu o demonstraci.“

„To nemůže,“ namítl Hecht. „Teď ne. Má u vojska příliš velké nedoplatky na žoldu.“

„Tak pošle městský pluk.“

Ghort si odfrkl.

„Nemá právo městský pluk kamkoli posílat,“ podotkl Hecht. „Byl vytvořen pro calzirské tažení. A to skončilo. Lidé, kteří ho financovali, nezískali žádnou kořist. Dvakrát na stejnou návnadu neskočí.“

„Já vím," odpověděl Doneto. „Ale musel jsem odříkat svůj part."

Zajímavé. Patriarchův přívrženec číslo jedna rozhodně nesdílel názory svého bratrance.

„Pomohlo by, kdyby mu situaci vyložil někdo, komu důvěřuje?"

„Nevěnuje pozornost tomu, co říkám, pokud to není to, co chce slyšet," pokrčil Doneto rameny.

„Myslel jsem spíš na jeho otce nebo matku," navrhl Hecht. „Nebo na někoho, komu věřil v době, kdy byl ještě mladý."

„To mě nenapadlo. Uvidíme, co dokážu udělat. Ale žádné zázraky nečekej."

Hecht rozladěně přikývl. Tohle shromáždění, svolané s tak dramatickou pompou, bylo typické. Každý den musel řešit naléhavé situace, jež existovaly výhradně v hlavách patriarchy a jeho nohsledů. A s jejich neléčitelnou slepotou k potřebám mužů, kteří měli vykonávat jejich vůli.

Ironií zemí kolem Matky moří bylo to, že ekonomická aktivita dostatečná k vytvoření výnosů, jež knížata potřebovala k vedení válek, existovala pouze během období míru a bezpečí. Obzvlášť církev potřebovala peníze proto, že patriarchát neměl dostatek lenních panství, jejichž feudální povinnosti by mohl využívat. Církev většinou používala nájemné vojáky. Ale žoldnéři bývali zřídkakdy spolehliví nebo loajální. A nebyli ani moc efektivní, jak dostatečně ukazovaly časté porážky, které si připisovali Grolsacheři.

„Pro dnešek to ukončíme," navrhl principát Doneto. „Přání Jeho Svatosti jsme splnili. Shodujeme se na tom, že potrestání Clearenzy by mohlo být bolestivější pro nás než pro ně. Hechte, udělej z toho nejlepší divadlo, jaké zvládneš. Ghorte, ty chyť své zrádce. Doneli. Probuď Mongoze, ať to uzavře oficiálně."

Několik principátů chtělo protestovat, ale nikdo se nechtěl hádat s patriarchovým bratrancem.

~ ~ ~

„Pojď se mnou, prosím," řekl principát Delari Hechtovi.

Hecht za ním vykročil, ačkoli by nejraději zůstal s Ghortem, aby spolu dali dohromady plán na polapení uprchlíků. Nebylo mu příliš příjemné, když byl s Munierem Delarim o samotě. I přes to, že věřil

tomu, že o něj tento muž nemá bližší zájem. Byl pro něj příliš starý – bylo mu pětatřicet.

Principát Delari jeho znepokojení vycítil. A neudělal nic, aby je zmírnil. „Je nejvyšší čas tě uvést do užšího kruhu," řekl.

„Vaše Milosti?"

„Kolegium je něco víc než jen parta uštěkaných starých páprdů, kteří se hádají o úplatky." Což byl přesně význam, jež mu připisovala nekonečná studnice lidových vtipů.

„Jistě, samozřejmě."

„Občas také děláme věci, které by mohly podle našich nadějí přinést lidstvu trochu dobra. Někteří z nás. Někdy. Neuvědomují si to ani lidé tady v paláci."

„Rozumím."

„To znělo skepticky."

„Vaše Milosti, soudím jen podle toho, co vidím."

„A to je?"

„Totéž, co si myslí každý na ulici. Jen podrobněji. Protože jsem se setkal s netvorem tváří v tvář."

Delari se uchechtl. „Nejsi daleko od pravdy," řekl. „Obzvlášť pokud jde o mé bratry z patriarchálních států. Ti žijí skutečně pouze pro to, aby si užívali světských radostí. Mají pláště a mitry jen proto, že si je koupili. Nebo proto, že jsou Brothové a jejich rody měly v Kolegiu vždycky nějakého zástupce. Kdyby už pro nic lepšího, tak proto, aby se postarali, že bude patriarcha vždycky z Brothu."

„Ano," přikývl Hecht. „Nikdy jsem nepochopil, jak mohl být zvolen Ornis z Cedelete." Hecht mluvil o muži s přízviskem Ctihodný VI., který se stal prvním vzdoropatriarchou. Ctihodný VI. byl zvolen legitimně – a pak ho z města vyhnala brothská chátra. Lidé v Matce měst věřili, že patriarchální trůn patří po právu Brothu a že město má vládnout chaldareanskému světu. Ve skutečnosti ale brothští patriarchové pocházeli z jediného příslušníka církevních otců, kteří si byli naprosto rovni. Pramánský zábor sesadil pět z nich. Tři další se vydali cestou východního uctívání po schizmatu po druhém synodu v Hypraxiu.

„Byl zvolen, protože rozzuřené Kolegium včetně principátů Pěti rodin mělo dost šňůry arogantních patriarchů rodu Bruglioni." Hecht

se k tomu nevyjádřil. „Zdá se ale, že na toto poučení všichni zapomínají.“ Hecht držel jazyk za zuby. Delari Honariem Benedoctem pohrdal. Principát ho vedl do lázní, kterými byl palác Chiaro nechvalně proslulý – přinejmenším z Hechtova úhlu pohledu. Sám je používal jen proto, aby se vyhnul podezření. Stejně jako jedl vepřové a porušoval nespočet dalších církevních přikázání. Tak si to alespoň říkal.

Už nikdy nebude ten tvrdý, jako břitva ostrý válečník, který velel nejlepší rotě, jakou kdy Sha-lugové postavili do pole. Broth ho v tomto směru zničil.

Delariho milenec Armand už na svého pána čekal. Usmál se, když pomáhal starci se svlékáním. „Budeš si přát, aby tě někdo obsluhoval, vrchní veliteli?“ Chlapcův hlas se ještě ani nezlomil. Byl to vynikající zpěvák.

„Vezmu si k sobě Herrin a Vernal,“ odpověděl Hecht. Byly to dívky, které si bral v lázních nejčastěji. Nedělal si na ně ale žádné osobní nároky – pravidla nepovolovala návštěvníkům, aby prosazovali svou vůli na sirotcích, kteří zde sloužili.

Lázně byly svým způsobem charitativním místem a poskytovaly možnost zaměstnání těm půvabnějším sirotkům z Brothu.

Pravidla byla občas prověřována. Principát Delari je mírně porušoval tím, že si s sebou vodil vlastního milence. Nikdo si ale nikdy nebude stěžovat. Muniera Delariho se bál celý palác Chiaro. Říkalo se, že je obzvlášť mocným čarodějem.

Principát Delari byl proslulý – a občas také nenáviděný – pro své odhodlání udělat vždycky to, co poslouží církvi jako celku.

Hechta pohled na svlečeného Delariho naplňoval znechucením. Muž vypadal jako sinalá mrtvola s ošklivými modrými žilami jako sýr z Arnhandu. Připomínal karikaturu smrti, jaké mohl člověk vidět na obrazech zdobících dlouhé palácové chodby. A dokonce i po koupeli páchl staře.

Hecht si nedokázal představit, jak se s tím vyrovnává Osa Stile.

Delari řekl: „Pokud tě potká stejná smůla jako mě a přežiješ tak dlouho jako já, také z tebe bude odpudivý starý muž.“

Hecht sebou trhl. Delari měl zneklidňující nadání odhadnout, nač právě myslí.

Osa se usmál.

Do místnosti vešly Herrin a Vernal. Obě byly vysoké a štíhlé. Obě byly zhruba v tom věku, kdy by si měly pomalu začít hledat jiné zaměstnání. Herrin poslední dobou viditelně dospěla. Byla to přitažlivá plavovláska se zarputilou povahou. Hecht měl za to, že její chování vyplývá z toho, že patřila k dětem, které si musely na živobytí vydělávat službou.

Vernal dělala čest svému jménu, které se překládalo jako „jarní“. Byla veselá a příjemná. Ani nejhorší osud v ní nedokázal zadusit vrozený optimismus. Hechta občas napadlo, jestli by neměl poslat Vernal do služby k Anně Mozille. Anna by pomocnou ruku rozhodně využila. Ale vzhledem k tomu, co dělala a jakého si pořídila milence, se vyhýbala zaměstnávání pomocných sil, které by u sebe musela ubytovávat.

Vernal byla stejně stará jako Herrin a byla zhruba stejně vysoká, ale ještě se nezačala měnit v ženu. Hecht měl za to, že se s příchodem ženství příliš nezmění.

Osa s dívkami doprovodil Delariho a Hechta k volnému bazénu s horkou vodou. Jakmile se Hecht usadil, zeptal se: „Jak podle tebe Sublim zareaguje na odpadnutí Clearenzy?“

Armand nastražil uši. Zdálo se, že Delariho otázka zmátla.

„Ostatní si myslí, že udělá nějakou pitomost,“ řekl Hecht. „Vy ho ale znáte od doby, kdy byl ještě malý kluk. Udělá ji podle vás?“

„Nejspíš ano,“ řekl Delari. „A bude si myslet, jak je chytrý.“

„Ale bude trvat na tom, že něco udělat musí? Dokonce i když se Lothar opravdu odhodlá k tomu, že bude fon Dreassera chránit?“

Armand pozorně naslouchal.

„Daleko pravděpodobněji, pokud se do věci vloží Grailská říše. Je přesvědčený o tom, že Lothar je slaboch. Přestože všechny důkazy zatím mluví o pravém opaku. Také si je jistý, že ten chlapec se dospělého věku nedožije. I když i proti tomu mluví důkazy. Pokud by dokázal uspíšit Lotharův odchod do zásvětí, nejspíš by to už udělal. A počítal by s tím, že sestry budou slabší než chlapec.“

„Pokud jde o Katrin, nevím,“ zamyslel se Hecht. „Helspeth jsem viděl na bojišti. Je sice mladá a je to žena, ale myslím, že jablko v jejím případě nepadlo příliš daleko od stromu.“

„Může být. Právě teď bych byl rád, kdyby sis uvědomil, že to, co děláme, může mít podstatně dalekosáhlejší důsledky.“

„Vzhledem k tomu, že je to tak tajné, že o tom ještě pořád nevím, měli bychom o tom mluvit tady?“ zeptal se Hecht.

Armandovi se v očích mihl kyselý pohled.

„Císařství sem nedokáže umístit špeha,“ řekl Delari. „Děti k tomu nemají důvod. Ale kdyby se to podařilo, byla by to trefa do černého. Tady se totiž probírá dočista všechno.“

„Aha.“

„Takže později. Pokud se budeš cítit pohodlněji.“

„Mám dnes volný celý večer,“ řekl Hecht.

„Tak se mnou povečeřej.“

Hecht přijal. Annu ani Redfearna Bechtera to rozhodně nenadchne.

Bechter chtěl, aby trávil daleko víc času se štábem v Castella dollas Pontas. Pravděpodobně doufal, že ho přesvědčí, aby vstoupil do řad Bratrstva války.

Bratři se chystali k uvítání nového kastelána, který měl nahradit Gradeho Drockera. I když Drocker zůstával prozatímním velitelem místní posádky, skutečný kastelán, Hawley Quirke, byl povolán do hlavní posádky Bratrstva v Castelle Anjela dolla Picolena na ostrově Staklirhodu na východním břehu Matky moří. A zmizel na moři během námořní bitvy s pramánskou flotilou. Od té doby nebyl úřad kastelána obsazen.

„Pošli zprávu Bechterovi s hodinou a místem,“ řekl Hecht.

„Už musíš jít?“ zeptal se Delari.

„Ne. Ale chci se jít podívat, jak je na tom Polo. A promluvit si s plukovníkem Ghortem.“

~ ~ ~

„Měl jsi někdy dřív s těmi dvěma muži potíže?“ zeptal se Hecht.

„Nijak zvlášť. Patřili k rotě rodu Cologni.“ Městský pluk byl slepenec sil podporovaných bohatými mecenáši. „A než se zeptáš – ne, nemyslím, že by je nastrčil rod Cologni. Na to jim schází představivost.“

Hecht, který měl za sebou spolupráci se všemi Pěti velkými rodinami, s tím souhlasil. „Je to docela hloupá parta," přikývl. „Mají štěstí, že se na jejich místo nechce dostat někdo chytrý zvenčí."

„Ti pitomci si chtěli jen trochu přivydělat," poznamenal Ghort.

To se také dalo docela jednoduše pochopit. Chudí byli většinou velmi zoufalí. Myslet na pozítří pro ně bylo ztrátou dneška.

Hecht pokrčil rameny. „Nejraději bych se za tvými bratranci vypravil sám."

„To nebyli bratranci." Ghort s nimi nehodlal být spojován. „Jen chlapi od nás. Jak by ses odsud chtěl dostat? Zvlášť když je tu ta sračka s Clearenzou?"

„Nemůžu. Jen bych rád. Abych si s nimi promluvil dřív, než to udělá někdo jiný."

„Co bys chtěl zjistit dřív než někdo jinej?"

„Kdo je poslal."

„Víš, že to nebudou vědět."

„Nepodceňuj to, jak je na tomhle světě rozšířená hloupost. Ten, kdo je platí, se tam určitě ukáže. Buď proto, aby jim zaplatil, nebo aby jim podřízl krky."

„Kdyby to bylo na mně, tak bych to poslal udělat pár chlapů," řekl Ghort.

„I to je možnost," připustil Hecht.

„Tak. Radši bychom tam měli někoho poslat co nejrychleji. Půjčíš mi svoje Devy?"

„Nejsou mí. Ještě pořád jsou součástí městského pluku."

„Kromě těch nejlepších," upozornil ho Ghort. „Ty sis vzal k sobě."

„Ano, to je pravda. A hodlám si je podržet co nejblíž u těla."

„Ale…"

„Promluvím s Titem. Pokud mu bude připadat, že by tím jeho lidi získali výhodu, pomůže nám. Ale kdybych byl na tvém místě, moc bych s tím nepočítal."

„No, kurva," zamračil se Ghort. „Nechci na to nasadit svoje chlapy. Městská pokladna mi nakope prdel, když půjdu do akce mimo město. Jasně – nakope mi ji, i když neudělám vůbec nic."

„Sdílím tvou bolest, brácho,“ odpověděl Hecht. „Já to nemám o nic lepší. Už jen sehnat žold pro mé vojáky je práce pro jednoho člověka navíc.“ Najednou ho něco napadlo a hned se s tím svěřil Ghortovi.

„To se mi líbí, Pipe,“ zazubil se Ghort. „Jak dlouho ti bude trvat, než zjistíš, jestli tě bude Consent krejt?“

„Moc dlouho ne.“

„Vím o jedný lodi. Patří Donetům. Čeká v přístavu na náklad. Má jezdit jako namydlenej blesk. Dělá kšefty na místech, o kterejch si republiky myslí, že na ně mají monopol.“

„Pašerácká loď.“

„Technicky vzato jo. Ale kapitán by s tebou asi nesouhlasil.“

„Dokáže ten kapitán plout po řece Sawn až do Sonsy?“

„Proč ne? Když už nepoveze kontraband?“

Hechta ale napadlo, že pokud se zařídí podle jeho nápadu, mohou i tak čekat potíže. Už v Sonse kdysi byl.

„Když nám do toho nevlezou bohové, můžeme klidně počkat ještě den,“ řekl Ghort. „Jestli pak použijeme *Loudala*.“

„Koho?“

„Tak se ta loď jmenuje,“ odpověděl Ghort. „Vtip, chápeš? Něco jako když velkýmu chlapovi říkají Prcek.“

Hecht mu sice rozuměl, ale nechápal. Tohle byla jedna ze západních věcí. „Aha. Jistě. Myslíš, že to zvládneme?“

„Jako co?“

„Vykrást se odtud. A chytit ty chlapy.“

„Jasně,“ zazubil se Ghort. „Ale ty tvoje výmluvy budou smrdět jako rok stará latrína.“

„Když ale řekneme, že jsme to museli udělat, protože jsme neměli peníze, abychom za takovou práci vlastním mužům zaplatili, tak nebudeme vypadat pitomě před ostatními my, ale oni.“

„Jestli to dokážeme.“

„Ano,“ přikývl Hecht. „Nemůžeme si dovolit selhat.“ Věděl, že jeho návrh není příliš chytrý. Ale někdy si člověk musel prorážet cestu hlava nehlava, i když dobře věděl, že dělá pitomost.

„Chachá! Hurá! Jako kdysi dávno, když nám na hrbu neležela žádná zodpovědnost!“

„Tenkrát jsme uměli dělat věci pořádně hned napoprvé,“ přikývl Hecht.

„To zvládnem.“ Ghorta nebavilo, když se musel chovat zodpovědně. „Prostě všechno zruš a jedem, Pipe.“

„Jsem v pokušení.“ A také byl. „O tom si taky musím popřemýšlet.“

~ ~ ~

Po návštěvě lázní, poradě s Pinkusem Ghortem a krátkém rozhovoru s Polem v lazaretu paláce Chiaro dorazil Hecht na pravidelnou každodenní štábní poradu s dvouhodinovým zpožděním. „Omlouvám se,“ řekl. „Kolegium je nervózní kvůli situaci v Clearenze.“ Všichni už věděli, že byl povolán do paláce.

V hlavní plánovací komnatě v Castella dollas Pontellas ho očekávalo pět hlavních příslušníků štábu. Patřil k nim i jeho vojenský zástupce, plukovník Buhle Smolens. Bylo zvláštní, že Smolense nejmenoval do funkce přímo vrchní velitel. Hecht muže neznal. Přišel z patriarchální posádky ve městě Maleterra a byl rodově spřízněn s někým, komu Sublim dlužil peníze. Naštěstí ale měl solidní vojenskou pověst.

Clej Sedlakov tu byl jako pozorovatel z Bratrstva. To na něm trvalo. Vrchní velitel koneckonců využíval prostory, které Bratrstvu patřily. A Hecht by nedokázal operovat bez jeho schválení a podpory.

Sedlakov byl také nový, ale nikdo nemohl pochybovat o tom, že se na bojišti vyzná. Přišel v boji o štítovou ruku. Tvář mu hyzdily dvě ošklivé jizvy – jedna na pravé tváři a druhá na čele. Ta druhá byla neustále purpurová. Sám toho moc nenamluvil a do chodu věcí nezasahoval.

Zbývající trojice byla s Hechtem od doby, kdy se po ukončení calzirského tažení ujal městského pluku. Patřil k nim Hagan Brokke, Krogusan, který byl v době prvních pirátských útoků pouhým řadovým vojákem. Bleskově se vypracoval nahoru díky tomu, že prokázal vynikající schopnosti. Nyní zastával místo Hechtova plánovacího důstojníka. Skupinu doplňovali Titus Consent a Tabill Talab – vrchní zpravodajský důstojník a hlavní výstrojní důstojník.

Oba byli devedijci, což lidi jako Clej Sedlakov znervózňovalo. Consentovi navíc nebylo mnoho přes dvacet let.

Sedlakova to možná znervózňovalo, ale byl neuvěřitelně tolerantní. Oba Devové byli výjimečně schopní. A když přišlo na jejich náboženství, byli velice odtažití.

Všech pět mužů doprovázeli pobočníci. Spravování patriarchovy armády nebyla jednoduchá věc.

Hagan Brokke řekl: „Už na tom pracujeme, pane.“ Ukázal na obrovskou nástěnnou mapu Firaldie. Ta se v komnatě nacházela trvale. Bylo na ní zakresleno i sebemenší hrabství, vévodství, knížectví, městský stát, království i republika. Politické celky byly vyznačeny barevně v desítkách odstínů. Oddělené součásti týchž celků byly spojené černými provázky. A u každého celku visel kousek očíslovaného papíru. Ten odkazoval na seznam, v němž byly vypsány významné místní osobnosti, počet vojáků a druh jejich jednotky, kvalita opevnění a užitečné informace o politických, manželských a rodových spojencích.

Brokke pokračoval: „Pokud se máme pokusit o nemožné, můžeme získat podporu z těchto, těchto a těchto posádek,“ ukazoval na mapě. „Už jsem vyslal varovné rozkazy.“

„Vynikající.“

„Císařští to budou předpokládat,“ ozval se Titus Consent. „Nemělo by jim to dělat starosti. Budou čekat, že z toho nic nevzejde – naše strana většinou nahlas mluví, ale nikdy z toho nic není.“

„Možná bychom ten precedens mohli tentokrát narušit.“

Consent pokračoval: „Kurýři vybudí i naše zpravodajská centra v dané oblasti.“ Občas takhle mluvil.

„Další vynikající zpráva.“ Consent tím chtěl říct, že byly odeslány zprávy do každého devedijského ghetta.

Devové žili všude. Nikdo jim velkou pozornost nevěnoval, ale sami viděli a slyšeli většinu důvěrných zpráv. A jejich vůdcové byli – přinejmenším nyní – ochotni přeposílat zprávy vrchnímu veliteli Piperu Hechtovi.

Což se hodilo, ale zároveň budilo rozpaky. Devové byli totiž jen o trochu oblíbenější než démoni. Byli příliš vzdělaní a vedlo se jim příliš dobře. Byli moc chytří. Obyčejný člověk se s takovým druhem

lidí nechtěl důvěrně sdružovat. Byli zdrojem všeho zla na světě – pokud nebyli po ruce pramáni nebo maysaleané, rozličtí odporní nevěřící psi nebo kacíři či Zástupci noci, které by bylo možné obvinit. Devové byli gramotní, takže si vše zapisovali. Většinou šlo samozřejmě o věci, které by většina lidí raději nechala zapomenuté.

Gramotným lidem se věřilo stejně málo jako těm, kdo se stýkali s Nocí. Jak jedni, tak druzí vás mohli vědomostmi zničit.

„Uveďte mě do obrazu," řekl Hecht. „Dokáže se fon Dreasser chránit sám?"

Titus Consent byl vytáhlý a štíhlý mladík s tmavší pokožkou a většinou byl veselý. Také byl extrémně nadaný a skrz naskrz spolehlivý. Na první pohled by málokdo hádal, že je devedijec. Nepříjemné předsudky zvládal většinou tak, že je odmítal brát na vědomí. Byl to oddaný rodinný typ. Kdysi řekl Hechtovi, že ho už od kolébky vychovávali tak, aby se stal spasitelem Devů v celé západní diaspoře.

„Zatím jsme ještě neměli čas to zjistit," odpověděl teď. „Řekl bych, že by bylo docela chytré dostat do posádek, které leží tím směrem, nedoplatky žoldu. Bude sice na první pohled jasné, oč nám jde, ale kdykoli se nám podaří z patriarchy dostat nějaké dávno splatné peníze, získáváme si mezi přáteli s ostrým železem více spojenců."

Přesně takový způsob uvažování přivedl Hechta do vyhnanství z Dreangeru, když býval ještě Elsem Tagem. Jako Els byl mezi vojáky velice oblíbený.

„Existuje možnost, jak trochu peněz získat?" zeptal se.

„Mluvili jsme s Joceranem Cuitem." Cuito byl vrchní správce patriarchovy pokladny. Byl to direcianský arcibiskup, který měl namířeno do Kolegia. Jednak díky svým schopnostem a také proto, že jeho patronem byl Peter z Navayi. „Rozhodl se za tím účelem pro několik omezených a jištěných úvěrů."

Sublim se snažil úvěry nekrýt ničím podstatnějším, než byl jeho podpis. Ale brothským lichvářům už dávno přestalo jištění inkoustem stačit.

„Majetek?" Církev byla největší držitel půdy ve Firaldii. Od nejstarších dob Staré brothské říše byla právě půda základním

kamenem bohatství. Jen půda dokázala poskytovat takřka neomezené příjmy.

„Pokladník Cuito by raději dal do zástavy umělecké poklady a vzácné tisky z paláce Krois. Neříkal sice proč, ale je přesvědčen o tom, že nebude trvat dlouho a církev dostane podstatnou finanční vzpruhu."

„V tom případě se děje něco v zákulisí," zamyslel se Hecht. „A Sublim to tají přede všemi s výjimkou nejužšího kruhu."

„Přesně tak."

„Když vezmeme v úvahu roční období a ekonomickou situaci, řekl bych, že chtějí něco ukrást. Nebo prodat. Něco velkého. Už prodali všechna křesla v Kolegiu, která byla na prodej. A všechny prebendy, za něž byl někdo ochoten zaplatit." Něco ho napadlo. „Že by velké dědictví?"

„Nevím o nikom, kdo by stál jednou nohou v hrobě a chtěl podplácet strážné u nebeské brány."

„Že by chtěli někomu uspíšit cestu do zaslíbené země?" Sublim zatím nebyl obviněn z vraždy pro zisk, ale jeho předchůdci už ano.

„K jejich záznamům přístup nemáme. O žádných dědictvích jsme zatím neslyšeli."

„Sledujte situaci," řekl Hecht a posadil se, aby si vyslechl ostatní hlášení kromě těch, která se týkala Clearenzy. Měl závazky ohledně přetrvávající snahy o potlačení zkušených pramánských partyzánů v Calziru.

Calzir už nikdy nezíská nezávislost. I kdyby Sublim odvolal vojáky z posádek, mocenské vakuum zaplní Grailská říše a Navaya. Čímž by dva Sublimovi největší protivníci ještě více posílili.

Sám osud se spikl proti Sublimovi a křížil mu plány na každém kroku. On ale odmítal vidět problémy a překážky jako projev Boží vůle.

Ostatně, jen málo mužů přijímalo vlastní těžkosti jako Boží vůli. Místo toho tvrdě pracovali na tom, aby Boží vůli přizpůsobili vlastní.

Sublim nejspíše trávil hodně času tím, že se Boha ptal, proč mu to musí tak ztěžovat.

Titus Consent přistoupil k Hechtovi a tiše se zeptal: „Můžeme si promluvit soukromě, až skončíme?"

„Určitě," přikývl. „Já po tobě taky něco potřebuji. Plukovníku Smolensi, věříte si natolik, abyste mě dokázal zastoupit v případě, že si vezmu pár dní volna?"

Smolens se zatvářil nejdříve překvapeně, pak zvědavě. „Teď už se tady docela vyznám."

„Váš největší problém by nejspíš stejně spočíval v tom, že budete muset jednat s našimi nadřízenými. Žádný z nich není příliš rozumný."

„Žádná potíž, vrchní veliteli," odpověděl Smolens. „Prostě bych předstíral, že jsou to mí vzdálení příbuzní." Buhle Smolens byl dokonale formální člověk. Choval se za všech okolností a situací s vojenskou zdvořilostí. Přivedl si s sebou do Brothu rodinu – zatím ji ještě nikdo nikdy neviděl. Smolens se o ní zmiňoval jen jakoby mimochodem. Bylo pouze známo, že pokud by se naskytlo místo nižšího důstojníka, měl by o ně zájem jeho nejstarší syn.

Smolens měl několik dobrých nápadů, které měly v patriarchální armádě zavést daleko profesionálnější přístup. Jeho velkou chybou bylo přesvědčení o pozemské a morální nadřazenosti episkopálního směru chaldareanské víry. Ačkoli klauzuli o patriarchově neomylnosti neuznával ani on. Když měl člověk každý den před očima Sublima V., těžko této klauzuli mohl přikládat váhu.

Tabill Talab se tvářil ustaraně. Jakmile mu Hecht udělil slovo, neztrácel čas. „Mám problém, kterému očividně nikdo jiný nevěnuje pozornost. Cítím, že se blíží temná budoucnost. Pro nás všechny."

Talab byl věčný pesimista, který své místo získal, aby vyvážil přehnanou důvěřivost Tita Consenta. „Pokračuj," pobídl ho Hecht.

„Mluvím s našimi kurýry. Mluvím s obchodníky. Mluvím s uprchlíky. Sbírám hlášení agentů v republikách, protože jejich lodě navštěvují každý přístav v Matce moří."

Hecht přikývl. Nemělo smysl na tohoto muže spěchat. Talab se dostal do cíle, pouze pokud kráčel po vlastní naplánované stezce.

„Bez ohledu na původ hlášení se všechna zmiňují o nárůstu aktivit Noci. Žádné velké věci – zatím. Jen více setkání, více střetů, více zlomyslného obtěžování, které je čím dál nepříjemnější."

„Na svobodě se pohybují jen menší duchové."

„Na svobodě a bez omezení. Ale je jich čím dál víc. Mimo to utíkají před zaledněním.“

„Což jsme očekávali, že?“

„Ano, pane,“ odpověděl Talab. „Jenže jsme se nezamysleli nad skutečností, že tvorové Noci vždycky bývali aktivnější podél okraje zalednění, kde existují daleko primitivnější společnosti. V té zimě se prohánějí ještě pěkně velcí tvorové Noci. Až led postoupí dál a zůstane trvale v místech, jako jsou třeba vysoké hory, všechny divoké a svobodné stíny, které přežijí, proniknou do civilizovanějších krajů.“

Hecht přikývl. Nikdo o tom moc nemluvil – alespoň prozatím – ale toto byl logický a očividný vývoj. „To se všeobecně předpokládá,“ souhlasil. „Ostatně, už to začalo.“

„Ano, pane, začalo,“ přikývl Talab. „Prozatím jsem ale neslyšel nikoho mluvit o tom, co to bude znamenat pro samotnou Noc.“

„Ano?“ Talab se s klidným srdcem vydával tam, kam se většina lidí bála jen podívat.

„Když se lidé tísní na omezeném prostoru, dostanete to, co máme tady v Brothu. Horší chudobu. Více násilí, které je smrtelnější. Lépe organizované zločinecké aktivity. Více rasismu a předsudků. A to všechno proto, že se více lidí snaží žít z týchž omezených zdrojů.

Stejná věc se děje se stvořeními Noci. S tím rozdílem, že se začínají spojovat do silnějších celků. Většinou ne o vlastní vůli. Pokud dokáží pohltit vlastní druh, jsou jen čím dál větší a silnější. Jsou zuřivější, nenávistnější a zlovolnější. Když budou dostatečně silní a dostatečně velcí, promění se ve tvory Noci, jaké známe ze starých legend.“

„Led nám přinese novou várku zlých bohů?“

„Pokud postoupí dostatečně daleko,“ zdůraznil Talab. „Pak nás nejspíš čeká společnost stejně ošklivá jako ta, která proklela zemi předtím, než ji moderní náboženství zatlačila do daleko méně zhoubné podoby.“

Bůh pramánů, chaldarejců, devedijců a dainshausů vycházel ze stejné podstaty. Dainsahusové ho viděli jako divokého a psychotického jedince, který odmítal plnit roli vychovatele nebo toho, který odměňuje. V jejich podání to byl trestající bůh, který byl

zdrojem všeho neštěstí a s klidem by vás odpravil jen proto, že by se mu nezamlouvalo, jak máte ostříhané vlasy.

Devedijci to měli jednodušší – jejich verze Všemohoucího vás trestala neštěstím jen tehdy, pokud jste si to zasloužili. A nechával se ukonejšit i jinými než lidskými oběťmi.

„Tak jako tak s tím mnoho dělat nemůžeme. Snad se jen držet při zemi a doufat, že… Ano?“ zeptal se.

„Zapomněl jsi na požírače duší,“ ozval se Titus Consent.

„Nezapomněl jsem. Jen…“ Hecht si všiml varovného pohledu, který Talab věnoval Consentovi – byl ve své diskrétnosti téměř nepostřehnutelný, ale připomněl mu, že členové jeho štábu loajalitu dělí na více částí.

Požírači duší byli lidé z jiného času povolaní bohy k tomu, aby jim otevřeli bránu ze severské varianty pekla. Mrtví hrdinové, kteří tam přebývali, pak mohli vyrazit do světa a zničit toho, koho se tito bohové báli ze všech nejvíc: Bohovraha. Někoho, kdo čirou náhodou zjistil, že i největší a nejsilnější Zástupci noci mohou být poraženi hněvem lidí.

Els Tag zabil v Esterském lese ve Svatých zemích bogona, barona Noci, aby zachránil svou skupinu válečníků před útokem, jehož zdroj nebyl nikdy odhalen. Později společně s devedijci z Brothu zničil jednoho z požíračů duší, který ho hodlal umlčet dříve, než se mezi lidmi rozšíří vědomosti, o nichž ani nevěděl, že je má. Samotný všemocný bůh-otec předchaldareanského severu zahynul při pokusu tyto vědomosti zničit. Proroctví se naplnilo.

Piper Hecht si plné důsledky toho, co tenkrát udělal, vlastně ani pořádně neuvědomoval. Devedijci si je uvědomovali. Jejich Starší věděli, kým Piper Hecht býval. Věděli, co dokázal. Věděli, že si mezi Zástupci noci vydobyl divokou pověst a že kdyby tyto síly uměly lépe rozlišit jednoho člověka od druhého, už dávno by ho sprovodily ze světa.

I ti největší museli využít prostředníka, jako byl například požírač duší, aby našli jednotlivce.

Ačkoli byl Piper Hecht vynikající velitel a vůdce, proplouval životem pod všemi jmény, jaká kdy měl, téměř v nevědomí, kým

doopravdy je. Obávali se ho lidé i mocnosti, o nichž neměl nejmenší tušení nebo které naprosto nedostatečně podezříval.

„Co je s nimi?“ Hecht věděl, že o těchto věcech ví hrozivě málo. Kromě toho, že během calzirského tažení přerostla vlna vražd v naléhavou situaci a zánik velkých Zástupců noci.

„Myslím, že požírač duší byl jen předehra,“ poznamenal Hagan Brokke. „O události ve světě se začínají opravdu zajímat samotní bohové.“

„Bohové?“ vybuchl Clej Sedlakov. „Existuje jen jeden Bůh!“

„Omlouvám se. Pokud chceš jiný výraz, tak budou snad vyhovovat velkodémoni – jak jim říkají dainshausové.“

Tito monoteisté znali neuvěřitelnou spoustu nižších nadpřirozených bytostí, které řadili do několika souběžných a vzájemně znepřátelených hierarchií.

Hecht se usmál. „Mně na tom dvakrát nesejde,“ řekl. Nikdo neodporoval. Dokonce ani Sedlakov neměl zájem trvat na přísném dodržování dogmatu. „Budu o tom přemýšlet. I když tohle je něco, nad čím by se mělo zamyslet Kolegium. Plukovníku Smolensi – jak už jsem se zmínil dřív, budu mimo dosah. Je na vás, abyste se vypořádal s nutnými záležitostmi beze mě. Nebude to trvat dlouho.“

„Víme, kde budete?“ zeptal se Smolens. „Přiznáme, že nejste k mání?“

„Pokud budou tlačit, řekněte, že nevíte. Ve skutečnosti ale opravdu nebudete vědět, kam mám namířeno.“ I když na to, že to Devové nezjistí, příliš nesázel.

„Jak dlouho? Přinejhorším?“ zeptal se Titus Consent.

„Tak dlouho, kolik času budu potřebovat k tomu, abych práci dokončil.“ V překladu: nepouštějte se do ničeho, do čeho bych se nepustil sám. „Dobrá,“ uzavřel. „Buďte zdrávi. Aha – chtěl sis promluvit v soukromí, Tite?“

Na Consentově tváři se mihlo něco, co mohl být záblesk strachu. Zašeptal: „Ne uvnitř Castelly. Projdeme se.“

Hecht přikývl. Nedůvěra vůči pevnosti nejodvážnějších obránců chaldareanské víry? To bude nějaké překvapení.

~ ~ ~

Hecht počkal, dokud nepřešli na břeh a nezamířili po proudu k Memoriu. „Další potíže se Staršími?“ zeptal se pak. Starší brothských Devů, známější pod přízviskem Sedmička, byli někdy stejně obtížní jako hlavy Pěti rodin nebo členové Kolegia. Nenechali Tita Consenta na pokoji, aby mohl pokračovat v práci.

„Zatím ne. Určitě budou, ale prozatím je klid.“

„Takže?“

„Noë už bude brzy rodit.“

„Aha.“ Hecht znal příslušníky Consentovy rodiny podle jmen, ale nikdy se s nimi osobně nesetkal. Devové se nemísili do chaldarejské společnosti. „Blahopřeji.“

Consent se zastavil. Zachvěl se. Hecht zůstal stát zády otočený k lesu pomníků starobrothských císařů, generálů a diktátorů a jejich velkých vítězství. „Co se děje?“

„Probíráme to s Noë už pár měsíců. Chceme, abys šel dítěti za kmotra. A aby se stal principát Delari naším patronem, jestli bude chtít.“

Hecht to zkraje nepochopil. Ještě pořád si nezvykl na to, že je episkopální chaldarean. „Kmotr?“ zeptal se. „Nevěděl jsem, že to Devové dělají také.“

„Ne po chaldarejském způsobu. Normálně by se toho ujal můj bratr, kdybych nějakého měl. Protože jsem jedináček, měl bych se obrátit na strýce.“

Teprve pak to Hechtovi došlo. „Mluvíš o konverzi?“

„Ano,“ přikývl Consent. „Pokud půjdeš dítěti za kmotra. A pokud se principát Delari stane naším patronem. Studovali jsme potají. Už víme většinu toho, co máme znát.“

Hechta to ohromilo. „Ale jsi přece Vyvolený.“

„Mě se nikdo neptal,“ ohradil se Consent. „Já Vyvolený být nechci. Užírá mě to už dvacet let. Chci pryč. Chci konvertovat.“

„Sedmička se z toho zblázní! Nebudou už s námi nikdy chtít mít nic společného, protože nás z toho budou vinit.“ Sobecky dodal: „Budeme slepí.“

Consenta se to nedotklo. „Stejně by ta spolupráce jednou skončila, veliteli. Starší už začínají pochybovat o prospěchu setrvání

v alianci, která vznikla pro calzirské tažení. Ani patriarcha nepotřebuje vycházet s Devy a dainshausy.“

„To je od něj krátkozraké.“

„To tedy je,“ souhlasil Consent. „Naši lichváři patří k hlavním přispěvatelům jeho tažení. Sedmička nepůjčí Sublimovi na tažení proti Conneku ani měďák. Nemáme tam tolik lidí. Takže si Sedmička myslí, že bude jednodušší a lacinější chránit je tím, že si patriarcha prostě nebude moci najmout vojáky.

Myslím si, že mají klapky na očích. Sublimovi nejde o peníze – ani zdaleka tak, jak by mělo. Něco chystá, a my nevíme co. Ale to Starší nebude zajímat. Očividně je Vyvolený vyvolen k tomu, aby byl vidět, ne slyšet.“

Hecht se v tom nevyznal. „Myslíš to vážně? Tu konverzi?“

„Samozřejmě. Nechci být ničím výjimečný. Chci se jen starat o rodinu a odvádět dobrou práci. Což je pro mě ideální. Obojí mám rád a jsem v tom dobrý.“

„Nějak se v tom nevyznám.“

„Omlouvám se. Udělal jsem chybu, že jsem se nevyjádřil jasně už dřív. Nemáš ponětí, jak velký stres to je. Tohle je ta největší věc, se kterou se kdy budu muset vyrovnat.“

„Co Tabill Talab?“ zeptal se Hecht. „Jak na to bude reagovat? Jeho otec…“

„Je jeden ze Sedmičky, já vím. To mi nedělá starosti. Ale i tak by ses měl připravit, že o něj brzy přijdeš.“

To není dobré, pomyslel si Hecht. Vůbec to není dobré. Na spojení s Devy měl vybudovanou pověst.

Po třech desetiletích života ve městě a v zemi, kde se spiknutí splétala před samotným narozením času, netrvalo Hechtovi ani okamžik, než začal pátrat po tom, co má Consent skutečně za lubem.

Vykročili dál, protože Titus nedokázal chvilku klidně postát.

V tom okamžiku sundal Hechtovi klobouk šíp, pravděpodobně vystřelený z kuše. Střelec musel být ukrytý někde mezi památníky. Consenta také minul jen o zlomek palce. Odrazil se od dlažebních kostek do hnědé vody řeky Teragi. Kolemjdoucí lidé se dali do křiku a na útěk. Zároveň vzlétlo do vzduchu asi deset tisíc holubů.

„Viděl jsi, odkud to přišlo?“ zeptal se Hecht.

„Ne.“ Krčili se u podstavce malého pamětního oblouku. Consent v ruce svíral dýku s dlouhou, štíhlou čepelí. Hecht si vůbec neuvědomoval, že by Dev byl ozbrojený. Sám měl u boku krátký meč, ale ten byl spíše symbolem jeho úřadu než zbraní pro pořádný boj. „Jen přibližně,“ pokračoval Consent. „A i to díky tomu, kam dopadl.“

„Jo. Kdo je Galinis Andul?“ Hecht zaťukal prstem na nápis vedle své hlavy – písmena byla tak zašlá, že je dalo práci přečíst.

Consent překvapeně odpověděl: „Muž, který oblouk navrhoval. Tihle chlapi rozhodně popadli příležitost ke zviditelnění za pačesy. Pamětní prohlášení je napsáno nahoře. Tenhle vypadá, jako by pocházel ještě z doby před starým císařstvím, takže ho sem musel dopravit Arember Vlasatý.“

Hecht chtěl Consenta uklidnit, o přednášku nestál. „Vezmi to doleva a pořádně se kryj,“ řekl. „Já půjdu zprava.“

Nečekal, že odstřelovače najdou. Žádná druhá střela vzduchem nezasvištěla. A žádný osamělý střelec nemohl předpokládat, že na velkou vzdálenost zasáhne cíl, který o něm ví a kryje se.

A tajemný střelec byl samozřejmě pryč. Nikdo lučištníka neviděl. Ani stopa po důkazu. Možná by ho dokázal najít čaroděj s téměř neomezenými schopnostmi. Hecht samozřejmě žádného po ruce neměl.

Jeho amulet ho předem nevaroval, takže nájemný vrah nebyl nic víc než zkušený střelec.

„Byla to zatraceně dobrá rána,“ uznal. „Nejmíň na sto padesát stop. Za větrného dne. A to přímo odsud, kde se vítr stáčí.“

„Ano.“ V Consentově hlase se neozvala ani stopa obdivu. „Po kom šel? Nebo na tom nezáleželo a chtěl prostě jen zastřelit někoho z generálního štábu?“

„Určitě chceš konvertovat?“

„Ano.“

„Pokud máme na krku spiknutí, dokázali by ho Devové vyčenichat?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Consent. „Podsvětí se s Devy moc nestýká.“

„Tenhle lučištník nebude patřit k podsvětí. To byl nějaký voják, který si chtěl přilepšit.“ Consentovu popření nepřisuzoval velkou

váhu. Zloději udržovali opatrný, ale neustálý styk s lidmi, kteří od nich odkupovali zboží, ukořistěné v boji za přerozdělení brothského bohatství. Ale Hecht jen zřídkakdy tlačil, když se v diskusi objevila obecně známá nepravda. Lidé se pak začínali chovat defenzivně. Uzavírali se jako škeble. Věřil v otevřený hovor a pozorné naslouchání.

Consent by to pochopil. On i Talab uměli pozorně naslouchat.

„K ničemu jsme nedošli," řekl Hecht. Přejel si rukou po levém zápěstí. Ano. Amulet tam pořád byl. Což ho ujistilo, že během útoku nedošlo k ničemu magickému.

Někdo ho ale stopoval.

~ ~ ~

Hecht stál s Pinkusem Ghortem na nábřeží a chystali se nastoupit na palubu *Loudala*. „Ty si nějak přivydělláváš stranou, Pinkusi?" zeptal se Hecht.

„Cože?"

„Kdybys mi nedal slovo, že je to jen rychlá pobřežní loď, tak bych skoro řekl, že je pašerácká." Posádka vypadala rozhodně podezřele.

„Já se nepletu do ničeho," řekl Ghort. „Ale uvědom si, že pašování a obchodování záleží jen na úhlu pohledu."

„Tenhle argument nepochybně používá každý pašerák. A soudci je stejně posílají na galeje."

„To máš pravdu," přikývl Ghort. „Máš ji vždycky. No a co? Občas se hodí znát i tyhle lidi. Co je zase sakra tohle?" Po nábřeží k nim na koních spěchaly dvě postavy, oblečené po způsobu Bratrstva války celé v černém. Když si muži všimli, že loď s Hechtem a Ghortem ještě neodrazila, zpomalili do kroku.

„Poslední dobou mi připadá, že mě dokáží najít všichni," povzdechl si Hecht.

„Říkal jsi o tom Bechterovi?"

„Říkal."

Hecht žádného z jezdců nepoznával. Ze sedla seskočil pohledný muž s prošedivělými vlasy a vousy. „Vrchní velitel?" zeptal se.

„To jsem já," řekl Hecht.

„Přináším zprávy.“ Předal mu velkou kurýrskou brašnu. Nebyl na ní žádný znak nebo erb. „A přání úspěchu k tomu. Budeme se za vás modlit.“

„Děkuji. Myslete na nás v modlitbách.“ Patřičnou frázi už se dávno naučil používat automaticky.

„A vy Bratrstvo ve svých,“ zněla správná odpověď. Muž lehce sklonil hlavu podobně jako ti, kdo vyrůstali v Grailské říši.

„Tak se stane.“ Hecht mu pokývnutí oplatil. Bral Bratrstvo smrtelně vážně. Ve Firaldii nemělo příliš silné zastoupení, ale vládlo silou větší, než by se podle počtu mohlo zdát.

Bratrstvo nepodléhalo kontrole a proslulo tím, že se nebálo prosadit své názory silou.

„Místo a způsob doručení jsou uvedeny zde.“ Bratr podal Hechtovi další, menší brašnu a vrátil se ke koni.

Hecht se podíval na anonymní kurýrskou brašnu. Začal si masírovat levé zápěstí.

Ghort řekl: „Tak tohle byl hrdlořez ze Zvláštního úřadu jako vyšitej. Ani se nesnažil přestat smrdět.“

„Máš pravdu.“

„A ten druhej taky.“

Zvláštní úřad byl speciální podřízenou jednotkou válečnického řádu, jehož členy se stávali čarodějové, kteří se zapřísáhli zničit Zástupce noci. Za použití samotných Zástupců jako nástroje.

„Tak co ti to vlastně přinesli, Pipe?“

„Počkáme, dokud nevyplujeme.“

„Aha!“ Ghort se zahleděl za dvěma jezdci v černém. „Myslím, že už vím, kdo byl ten druhej.“

„Ano?“

„Parthen Lorica. Lovec čarodějnic.“

Hecht sebou trhl. Parthen Lorica? To nebylo možné. Parthen Lorica byl přece mrtvý. „To bych neřekl,“ zavrtěl hlavou. „Pokud neexistuje ještě další Parthen Lorica. Ten přece s Bugem Armienem zemřel v našem lazaretu u al-Khazenu. Chlapi ze Zvláštního úřadu tenkrát přijeli a těla odvezli.“

„Tohle mi uteklo,“ přiznal Ghort. „Slyšel jsem o tom, ale nezachytil jsem jména. Ale tihle dva byli určitě ze Zvláštního úřadu.

A ten druhej byl určitě Lovec čarodějnic. No nic. Hele. Už musíme vyrazit.“ Pašerácká – nebo rychlá pobřežní – loď byla připravena k vyplutí.

Hecht si přehodil brašnu přes rameno. „To by mě zajímalo, co vlastně opravdu chtěli.“

„Dát ti kurýrskou brašnu,“ odtušil Ghort. „Pokud teda zrovna nehledali čarodějnice.“ V souvislosti se Zvláštním úřadem mohl být čarodějník každý, kdo udržoval styky se Zástupci noci bez požehnání církve.

To Hechtovi dělalo starosti. Bylo to příliš všeobecné. Zvláštní úřad mohl do této definice zahrnout každého. Dokonce i nejoddanější episkopální chaldareané si na ochranu proti zlu Noci kupovali malé amulety a ochrany.

~ ~ ~

„Tak co tam je?“ zeptal se Ghort, když *Loudal* vyplul z ústí Teragi, poté co se prosmýkl kolem rypadel, která se snažila udržet řeku splavnou. Loď plula na večerním odlivu. Po levé straně viděli světla městečka Remale-on-Teragi a Hecht měl konečně chvilku času na to, aby ve světle poziční lucerny prozkoumal obsah anonymní kurýrské brašny. Jen kousek od nich ji hlídal lodník, který dohlížel na to, že suchozemci neudělají nějakou hloupost a nepodpálí loď.

Oheň byla věc, ze které měli námořníci největší hrůzu.

„Co tam máš, Pipe?“

„Není tu nic víc než tenhle dopis, ve kterém stojí, že mám balíček předat někomu, kdo se jmenuje Montes Alina a vystupuje pod jménem Boemond, plus instrukce, jak ho najít.“

„Takže už si hrajeme i na pošťáky, jo?“

„Nejspíš.“ Paranoia mu napovídala další možnost – balíček by ho mohl označit pro příštího nájemného vraha.

Zvláštní úřad měl spoustu důvodů, proč na ně mít spadeno. Ale neměl o nich vědět. A on doufal, že ani neví. „Přesně,“ řekl Ghort. „Před pár lety jim ty jejich fanatický prdele pěkně připálili a vykopali odsud. Tenkrát se zmrzačil i Drocker.“

„Ano,“ přikývl. „Mělo to něco společného s vyhnáním Devů ze Sonsy.“

„Kdyby stáli o můj názor, tak je měli akorát okrást. Ale ti zatracení nevěřící měli koule na to, aby se jim postavili.“

„Takže vládnoucí rody stáhly ocas, protože je to mohlo stát duchovní úřady.“

„Jo,“ přikývl Ghort. „A vyhnaly Bratrstvo z města. Podle toho, co jsem slyšel, už bylo stejně pozdě. Devové se spakovali a zmizeli.“

Hecht příběh znal z druhé strany.

A věděla o tom jen Anna Mozilla a několik Devů.

„Měli bychom si dávat bacha,“ šeptl Ghort. „Aspoň než se dozvíme, kdo tě chce zabít.“

„To mám v plánu,“ odpověděl Hecht. „Hodlám se tady potloukat jen tak dlouho, než si nakradu na hezkou farmičku. Tak abych s Annou mohl na stará kolena pěstovat hrozny a dělat děti.“ Myslel to žertem jen napůl. Nepředpokládal, že se vrátí do Dreangeru, dokud zůstane pod nadvládou Gordimera Lva, který byl podřízen ještě kaifovi.

To, že *Loudal* neplul vždy podle zákonů, bylo dáno schopnostmi jeho posádky. Jakmile přepluli mělčinu u ústí, obrátili se k severu a pluli nocí pouze podle světla čtvrtinového měsíce. V často zrádných vodách. V této oblasti se nacházely miliony malých ostrůvků. A s tím, jak hladina moře klesala, se objevovaly další mělčiny.

Hechtovi bylo jasné, že pokud mráz v horách zadržoval víc vody ve formě ledu, daleko méně jí vtékalo do Matky moří.

~ ~ ~

Rypadla pracovala i na plavebním kanálu na řece Sawn pod Sonsou. *Loudal* měl ale nízký ponor a samozřejmě plul na přílivu. To byla základní pravidla mořeplavby, stará jako lodě samy.

Hechta překvapil pohled na přístavní hráz Sonsy – nejvyšší příliv zde nyní dosahoval asi o tři stopy níže, než když tu byl posledně.

„Chci ze Sonsy zmizet co nejdřív,“ řekl. „Takže spolu doručíme kurýrskou brašnu a vypadneme.“

„Hlasuju pro,“ odpověděl Ghort. „Je tu takový ticho, až mě z toho mrazí v zádech.“

Nábřeží působilo nepřirozeně usedlým dojmem. Nezdálo se, že by se dva tucty nákladních lodí, ukotvených u rodových přístavních

hrází, poslední dobou hýbaly. Na některých bylo dokonce potrhané lanoví.

„Tohle místo umírá," řekl Hecht. Přehodil si brašnu přes rameno, chytil se jednou rukou lana, vedoucího z hlavního stěžně, a vyskočil přes zábradlí na dlažební kostky.

Okamžitě ho obklopil tucet mužů a chlapců, kteří se vzájemně snažili překřičet ostatní. Všichni mu nabízeli, že mu pomohou se zavazadly, doprovodí ho, kamkoli bude chtít, a odvedou ho ke své všemu svolné sestře nebo dceři. Když tu Hecht zastavil posledně, nebylo po podobném zoufalství ani stopy.

„Tohle je horší než doma," zahučel Ghort. „Kromě míst, kde se slejzají squatteři. Ty!" Ghort popadl malého chlapce, podobného lasičce se zářivým úsměvem, kterému nemohlo být víc než osm nebo devět let. „Kam máme namířeno, Matte?" otočil se k Hechtovi.

Od tohoto okamžiku se z Pipera Hechta stal Mathias Schlink ze Schothalu a Ghort se jmenoval Buck Fantil.

„Je to skvělý jméno," řekl Hechtovi ještě na palubě *Loudala*. „Vždycky jsem si přál, abych se jmenoval třeba Dirk, Steele nebo Rock. Pinkus Ghort. Mý mámě by měl někdo nasekat prdel. Co je to za jméno, Pinkus Ghort, do hajzlu?"

„To mi řekni ty," odpověděl Hecht. „Vymyslel sis ho sám."

„Chceš znát hnusnou, smutnou pravdu, kamaráde?" zeptal se ho Ghort. „Nevymyslel. Tuhle hrůzu mi máma opravdu dala do kolíbky. I když mi to nikdo nevěří, když jim to říkám."

Hecht mu nevěřil taky, byl skálopevně přesvědčen, že na několik jmen, pod kterými Pinkuse Ghorta znali jiní, je v nejednom knížectví na severu vypsána tučná odměna.

Teď se podíval na chlapce a zeptal se: „Co to děláš, Bucku?"

„Ty se v týhle díře vyznáš? Já ne. Kromě toho mi tenhle spratek připomíná mě, když jsem na tom byl dobře. Jak ti říkají, prcku?"

„Pella, Vaše Milosti," odpověděl chlapec. „Pella Versulius."

Pellovi konkurenti se rozesmáli. Jeden z nich jim poradil: „Neobracej se k tomu sráči zády, cizinče. Mohl by ti ukrást chlupy z prdele."

„Má kratší nohy než já," odtušil Ghort. „Dohnal bych ho a zlomil mu vaz."

Hecht zahlédl v očích pouličního dítěte záblesk obdivu. „Potřebujeme se dostat do podniku, který se jmenuje Dům u deseti galonů a má to být ve Střední Karagoské ulici. Víš, jak to najít?“ zeptal se.

Chlapec bez váhání a hladce zalhal: „Samozřejmě, Vaše Milosti. Moje máma se narodila v uličce U sépiové kosti a ta je hned vedle. Jen mě následujte, Vaše Milosti.“

„Dokud se bude držet před náma, nemusím se starat o chlupy v prdeli,“ zamumlal Ghort.

„Stejně si budu radši pamatovat, kudy jdeme, ať když tak najdeme cestu zpátky,“ poznamenal Hecht. „A nechoď za ním nikam, kde by bylo šero a těsný prostor.“

„Nemusíš mi říkat, jak se tančí,“ odfrkl si Ghort. „Říkal jsem ti – taky jsem byl takovej kluk. Sleduj, jak se před náma drží dost daleko, abysme neslyšeli, jak se ptá lidí na cestu do Střední Karagoský ulice.“

„A jak si nás ti lidi prohlížejí, než se mu rozhodnou pomoct v tom, aby nás ošidil,“ dodal Hecht.

„Jo,“ přikývl Ghort. „Taky ti přijde, že tu nemají cizince moc v lásce?“

Pod příklopem sonsanského zoufalství bobtnal vztek. Přístav byl zanedbaný. Mnoho z okolních skladišť bylo opuštěných.

Hecht se najednou zachvěl.

„Co je?“

„Nevím,“ odpověděl. „Jen jsem se chvilku cítil, jako kdyby mě sledovalo stvoření Noci.“

Pravda ale byla taková, že je chlapec vedl přímo kolem místa, kde byli při poslední návštěvě dva jeho přátelé pomocí magie zavražděni.

„Jo?“ odtušil Ghort. „Co si myslíš o jeho jménu?“

„Zní trochu klasicky.“

„Trochu, jo?“ uchechtl se Ghort. „Abys věděl, tak nás urazil.“

„Jak to?“

„V podstatě nám řekl, že jsme tak zatracení nevzdělanci, že nepoznáme jméno básníka, kterej napsal *Žalozpěv z Ihrianu*.“

„A víš co? Měl pravdu. Aspoň v mém případě.“

„Vy jste tam nahoře v močálech vážně banda zaostalejch negramotů, víš to?“ zeptal se ho Ghort.

„Nikdy jsem to nepopíral,“ opáčil Hecht. „Proto jsem odtamtud odešel.“

„Tak to je zatracená lež a tu já poznám na sto honů. Nikdo přece neutíká z domu jenom kvůli… ale to je fuk – kdybych měl bejt upřímnej, tak klidně přiznám, že já to vím jenom proto, že život v tý Donetově díře je taková nuda, že nemůžeš dělat nic kromě čtení. A byls to ty, kdo mě tyhle sračky naučil, když jsme byli zavření v Plemenze.“

„Nemusíš se omlouvat,“ řekl Hecht. „Na čtení není nic špatnéh.“

„Tak teď mluvíš jako principát. Hej, kluku! Pellapronte! Jak se má Alma?“

Chlapec se zastavil a vytřeštil na ně oči. Chvíli zděšeně zíral na Ghorta, než ze sebe vysoukal: „Vaše Milosti?“

„To je fuk,“ mávl rukou Ghort. „Padej dál. A drž se na dlážděnejch ulicích. Nevadí, jestli nám bude cesta trvat o chvilku dýl.“ Pak se znovu otočil k Hechtovi. „*Žalozpěv z Ihrianu* je zatraceně dlouhá legrační básnička o chlapovi, kterej se vypraví do Svatý země. Akorát že jenom ve snu. A vede ho duch, kterej o svým jméně celou dobu lže.“

„Už chápu, co tě na tom pobavilo.“ Hecht se nervózně rozhlédl po okolí. Tohle byla dočista jiná Sonsa. Postávalo tu příliš mnoho statných mužů, kteří nedělali vůbec nic. A čekali na někoho, komu budou moci přiřknout smůlu.

„To snad každýho,“ poznamenal Ghort. „Tak nebo tak, všechny jména, který mu ten duch říká, jsou jména bohů, kteří mají něco společnýho se Studnama Ihrianu. Strašný rouhání, to se ví. A někde ke konci se tenhle chlápek – v básničce se jmenuje stejně jako chlap, co to napsal – dostane do postele s děvkou, ze který se vyklube jeho sestra Alma. Je to docela sranda. Ale církev *Žalozpěv z Ihrianu* zakázala. Ne že by to někoho v Brothu zajímalo, to se ví. Principát Doneto říká, že ve městě jsou jenom tři nebo čtyři výtisky, ale že na severu je ten příběh docela známej. Na severu jako třeba tady, počítám.“

„Myslím, že už jsme blízko.“

„Tak dávej bacha. Tohle může začít smrdět.“

Pella počkal, dokud ho nedohnali. „Střední Karagoská ulice je přímo před námi, Vaše Výsosti,“ řekl. „Ta příčná. Ale o Domě u deseti galonů jsem v životě neslyšel.“

„Poptej se kolem,“ navrhl Hecht.

„Ano, Vaše Výsosti,“ odpověděl chlapec. „Hned se do toho dám. Co jste myslel tou Almou, Vaše Výsosti?“ zeptal se Ghorta.

„Nic, vážně. Znám jednu básničku s Pellaprontem Versuliem. A ten má sestru, která se jmenuje Alma.“

Chlapec nasucho polkl.

„Do háje,“ řekl Ghort. „*Ty* že máš sestru, která se tak jmenuje?“

Pella přikývl. Byl to hubený kluk, který na svůj věk vypadal příliš malý. Jeho oči byly ale neuvěřitelně velké.

„Zjisti něco o tom domu,“ pobídl ho Hecht.

„To je strašidelný,“ řekl Ghort, když jim chlapec zmizel z doslechu.

„Je to neobvyklé,“ souhlasil Hecht. „Ale není to problém, který bychom museli řešit.“

„Ne. Hele – někdo ví, kde ta díra je!“ ukázal Ghort bradou k chlapci, který se k nim vracel.

„To je dobře. Připozdívá se. Potřebujeme se dostat pryč z ulice.“

Pella k nim dorazil a řekl: „Vaše Milosti neměly správné informace. Ten dům se jmenuje U deseti galeon.“

„To by dávalo smysl,“ přikývl Hecht.

„Moje sestra by vám udělala lepší cenu.“

Hecht si vzpomněl, jak chlapec sestru nabízel v přístavu. „Další odkaz na tu báseň,“ poznamenal. „Pokud jsem to pochopil správně, je Dům u deseti galeon něco na způsob nevěstince.“

Pella přikývl a vůbec nepřipustil myšlenku, že by o tom muži, které doprovázel, nevěděli.

„Zajímavý místo pro hledání kamarádů,“ poznamenal Ghort.

„Pravda.“ Příslušníci Bratrstva skládali stejné přísahy celibátu jako váleční kněží. Ale Bratrstvo přísahy dodržovalo. Do posledního muže. Což byl ostatně zdroj prudkých a nekonečných třenic se zbytkem církve.

„O tvé sestře se budeme bavit později,“ řekl Hecht chlapci. „Potřebujeme najít muže, který v Domě u deseti galeon bydlí.“

„Opravdu?“ podivil se chlapec. „Tak to musí být eunuch, Vaše Výsosti.“

„Odveď nás tam.“

Pella ukázal před sebe. Ghort mu dal minci a řekl mu, ať na ně počká.

„Budeme hned zpátky. Pak tě ještě budeme potřebovat, kluku.“ Jakmile vykročili k budově, zeptal se tiše: „Budeme přece hned zpátky, ne? Nemáš tady nějakou zvláštní práci, že ne?“

„Jen mám předat brašnu muži jménem Boemond. Pomocí běžného sledu znamení a protiznamení.“

„Jak má vypadat?“

„Šest a půl stopy vysoký, skoro stejně na šířku, a na tváři má dlouhou jizvu. A temně rudé mateřské znamení, které se mu táhne od levé tváře po hrdle a končí pod košilí.“

„Vyloženej krasavec. Dobrej večer, pane,“ poznamenal Ghort k muži, který zareagoval na jejich zaklepání.

Hecht řekl: „Přijeli jsme z Heberu,“ což byla první narážka, kterou mu přikazovaly instrukce.

„No a mám se jako posrat?“ řekl muž. „Ukažte prachy.“

To rozhodně nebyla příslušná odpověď.

„Uhni z cesty, Prcku,“ ozvalo se zevnitř.

Prcek uhnul. Do dveří vstoupila maličká, stará žena, jejíž pleť napovídala původ daleko na východě. „Odkud že jste?“ zeptala se. Její firaldština byla bezchybná a přízvuk byl jasně sonsanský. Musela to být chaldareanská uprchlice z kaifátu Qasr al-Zed. V Říši míru existoval nespočet kast neepiskopálních chaldareanů.

„Z Heberu,“ odpověděl Hecht.

„Vítejte, krajani,“ řekla. „Pojďte dál. Mohu vám nabídnout občerstvení?“

„Snad kávu.“ Celý rozhovor se ženou se odehrával přesně podle stanoveného kódu – až teď stará žena porušila rytmus. „Kávu už si nemůžeme dovolit,“ řekla omluvně. „Obchody jdou poslední dobou špatně.“

„To nerad slyším.“ Hechtovi bylo jasné, že přesně takovou stížnost by čekal kdokoli, kdo by je zrovna odposlouchával. „Doneste nám to, co máte.“

„Víno by bodlo,“ vložil se do debaty Ghort.

Hecht se zašklebil. Ghort měl víno příliš v lásce. Ale říkat něco takového bylo nebezpečné. Všichni západaňané pili víno – a mnozí ho pili příliš mnoho.

„Je tu můj bratránek Boemond?“ zeptal se Hecht. „Strýček mě požádal, abych mu od něj předal dárek k narozeninám.“

Prcek natáhl ruku. Hecht jí nevěnoval pozornost. Stařena řekla: „Běž ho probudit.“ Upřeně se zahleděla na návštěvníky. „Konečně už se začínáte učit, jak vypadat jako normální lidi.“

Hecht to nepochopil. „Je to dar,“ odpověděl Ghort. „Někteří to umí. Někteří to neumí. Já a Matt jsme nadaní od přírody. Popravdě řečeno byl Matt kdysi normální člověk, ale to už je dávno.“

Dveřmi se do místnosti přikolébal obrovský muž, který si klouby rukou vytíral spánek z očí. Byl až do pasu nahý. Temně rudé mateřské znamení se mu táhlo dolů po hrudi až na úroveň srdce.

„Bratránek Boe se nám trochu spravil, co jsme se neviděli!“ řekl Ghort.

Hecht vybuchl nervózním smíchem. Ghort totiž řekl pravdu. Muž rozhodně přibral od chvíle, kdy ho Hecht spatřil naposledy – což bylo v Runchi, kde pracoval jako nosič sonsanského obchodního agenta. Tenkrát neměl ani jizvu. A v mizerném osvětlení skladiště nebylo mateřské znamení tak patrné. Mimo to se tenkrát jmenoval Goydar.

Byl opilý. Zamžoural na Hechta a řekl: „Tebe už jsem někde viděl.“

„Já jsem tvůj bratranec Mathis. Matt,“ odpověděl s předstíranou trpělivostí Hecht. „Přinesl jsem ti od otce dárek k narozeninám. Chtěl jsem ti ho předat osobně. Máme trochu naspěch. Čeká nás další práce.“

Zmínka o dárku jako by rozptýlila mlhu, v níž se utápělo obrovo vědomí. „Táta si vzpomněl? Už jsem si říkal, jestli od něj něco dostanu. Měli jste nějaké potíže? Myslím na ulici?“

„Ne,“ odpověděl Hecht zmateně. „Najali jsme si v přístavu kluka, aby nás sem dovedl. A šli jsme přímo sem.“

„Nezastavily vás rodové hlídky?“ zeptal se mohutný muž.

„Ne.“

„Tak to vás zastaví, sotva odsud odejdete,“ řekl muž. „O tom, že přijeli cizinci, se už určitě mluví po celém městě. Brzy z vás udělají špehy z Bratrstva války nebo agenty Devů. Pořád hledají někoho, na koho by všechno hodili. Sonsa umírá. A oni tvrdí, že je to všechno naše vina. Ne těch zatracených Devů. Budou chtít propustky. A dobré. Bratři, když vás zastaví, zapomeňte na to, kdo jste. Jen jim ukažte propustky. Dělejte to, co vám řeknou. Nedávejte jim záminku, aby vás prohledávali. Když to udělají, tak vám – pokud budete mít štěstí – jen ukradnou všechno, co u sebe máte, a nakopou vám pěkně zostra zadky. Minulý týden takhle zabili jednoho Deva. A ten byl přitom pod ochranou Dona Alsana.“

Ghort si povzdechl. „Matte, byl bys prosím tě od tý dobroty a připomněl mi, proč jsem sem s tebou šel?“

„Blbost?“ nadhodil Hecht.

„Jo,“ přikývl Ghort. „To bude ono.“

V tom okamžiku pronesl Prcek jedinou souvislou větu, jakou od něj kdy slyšeli. „Blbci neporadíš.“

„Kurva, člověče. To se mi líbí,“ uchechtl se Ghort. „Tohle začnu používat taky.“

Z vedlejší místnosti se ozvala stařena. „Půjdeš se podívat, kdo to buší na dveře, Prcku?“ křikla. „Hej! Vy holky se vraťte tam, kam patříte.“ Hecht zahlédl, jak se několik děvčat snaží podívat na návštěvníky. Na obyvatelky takového podniku mu připadaly strašně mladé. „Vy dva z Heberu,“ zavolala stařena. „Pojďte sem. To by měl být zákazník. Nechci, aby se mí zákazníci potkali.“

„Opravdu?“ utrousil Hecht.

Ode dveří zazněly hlasy. „To je Pella,“ řekl Ghort. „Radši se půjdu podívat, co se děje.“ Vykročil ke dveřím.

Boemond se Hechta zeptal: „Už tuhle práci děláš dlouho?“

„Jen pár let,“ odpověděl Hecht opatrně.

„Byl jsi v Runchi?“

Hecht zvážil, jestli má odpovědět kladně. Ale to by mohlo Ghorta přivést ke zbytečným otázkám.

Se svou duarnenskou minulostí se vyrovnával docela dobře. „Doufám, že se tam někdy dostanu," odpověděl. „A taky do Svatých zemí. Chodit cestami, po kterých chodili Zakladatelé mezi Studnami Ihrianu… musím se vypravit na pouť. Ale připadá mi, že poslední dobou spíš každý míří opačným směrem. Ti, kteří ti poslali balíček, patřili ke Zvláštnímu úřadu."

„Moc mluvíš," upozornil ho muž. „Tady mají i zdi uši."

„Máš pravdu. Omlouvám se." Dovolil si vyslovit nahlas příliš mnoho myšlenek, zatímco se soustředil na Ghortův rozhovor s Pellou.

Stařena se stáhla do kouta. Chvilku se hrabala v hromadě něčeho, co vypadalo jako odložené oblečení, než vytáhla propustky s erbem rodu Durandanti. „Tyhle budou stačit," řekla. „Pokud nenarazíte na hlídku rodu Durandanti. A dokud se nebudete chovat jako to, co opravdu jste, a někoho nerozdráždíte. Díky těmhle propustkám se z vás stanou agenti Dona Alsana Durandantiho. Tři velké rody se tady snaží jakž takž vycházet. Don Alsano má plány, jak přivést Sonsu zpátky k životu."

„Hej, Matte! Babičko!" zavolal od dveří Ghort. „Tenhle kluk tvrdí, že někdo barák sleduje. Jsou čtyři. Další odběhl pro posily."

„To nevypadá dobře," odpověděla stařena. „Ne pokud si myslí, že patříte k pašerácké lodi v přístavu. Budou chtít vědět, co jste zač a proč jste nepřišli rovnou do Donova paláce. Už to mám. Holky nemají co dělat. Uděláme pro vás rodiny. Boemonde, ukliď si ten svůj zatracený dárek k narozeninám. Prcku! Rozhlédni se kolem. Postarej se o to, aby tu nebylo nic, o čem bychom chtěli někomu vyprávět."

Během deseti minut Hecht s Ghortem odešli z Domu u deseti galeon v doprovodu manželek, Ghortova syna a Hechtova hejna nedospělých dcerušek. Hecht měl v al-Qarnu skutečnou dceru, která byla starší než tyto prostitutky-učednice. Falešné manželky nějakým kouzlem dokázaly působit spořádaně.

Stařena měla očividně zkušenosti s tím, když potřebovala svědkům ukázat to, co chtěli vidět.

Pouličním povalečům patrně nepřišlo pozoruhodné, že by si muži vzali rodiny na návštěvu nevěstince. Nikdo se jim nepostavil. Hechta napadlo, jak asi chtějí chytit špehy, když jim chybí pořádné informace.

Jakmile se vzdálili, řekl Ghort: „Až přijde správná chvíle, tak si pěkně od srdce poklábosím s našima námořnickejma kamarádama na lodi. Prodali nás."

„Ne tak docela," upozornil ho Hecht. „Tihle muži ani pořádně nevěděli, jak vypadáme."

„Jo," přikývl kysele Ghort. „Takže ti chlapi jim řekli, co mohli, jen aby dostali svý koule ze svěráku. Ale nepráskli na nás nic užitečnýho. To je od nich hezký. Co bys tomu řekl, kdybysme z týhle díry vypadli? Třeba hned?"

„To jsem měl rozhodně v plánu," odpověděl Hecht. „Tuhle odbočku jsme si udělali stejně jen proto, že jsem neměl odvahu ty dva ze Zvláštního úřadu odmítnout."

„No, koneckonců ses ani nedostal k tomu, abys s nějakým odmítáním začal."

„Na stará kolena se z tebe ještě stane filozof," usmál se Hecht.

„Co uděláme s manželkama a harantama?"

Rodiny byly tišší než dobré, poslušné pramánské rodiny. Ženy byly oblečené v černém, jak se v tomto zbožném kraji od manželek očekávalo. Dcery na sobě měly šaty chudé a prosté. Patřily mezi ty, které se snažily špehovat stařeniny zákazníky.

„Myslím, že už mají instrukce," odpověděl Hecht. „Je to tak, dámy?"

Bylo to tak. Jenže Ghort s Hechtem najednou měli na krku děti, které odmítaly odejít. Pella Versulius měl pocit, že se mu s nimi daří. Trval na tom, že ho ještě určitě budou potřebovat. A ta dívka, jedna z předstíraných dcer… chytila se Ghorta a odmítla se vrátit do nevěstince. Nejspíš byla dost chytrá, aby si uvědomila, že tito muži se nezdrží dost dlouho, aby museli respektovat přání majitelky nevěstince.

To je šílené, pomyslel si Hecht, zatímco sledoval, jak se dvě ženy snaží odtrhnout dívku od Pinkuse Ghorta. Co ji tam mohlo čekat tak

strašlivého, že jí připadal odchod se dvěma neznámými muži jako něco lepšího?

Starší prostitutky klely a křičely a bylo jasné, že se bojí čím dál víc. Jestli tohle dítě neodvedou zpátky, čekaly je velké potíže. Pokud šlo o druhou dívku, která předstírala dceru, na té jim vůbec nesešlo.

Ta se nyní pomalu přikradla k Hechtovi. „Jmenuje se Vali Dumaine, pane Boží vojáku," zašeptala. „Její otec je někdo důležitý. Unesli ji, aby ho potrestali. A vydírali. A pokud její otec neudělá to, co budou chtít, chtějí vydražit její panenství. Když ji odvedete domů, bude vás čekat opravdu velká odměna."

„Mluví?" Tvrdohlavá dívka byla celou dobu tichá jako ryba a ženy se k ní chovaly jako k hluchoněmé.

Dívka přikývla. „Nikdo to ale neví," řekla. „Ty děvky ani netuší, kdo to je. Kdyby to věděly, nejspíš by ji ukradly kvůli odměně samy."

„Co s ní máme dělat?" Ať už se prostitutky snažily a křičely sebevíc, nedokázaly dívku od Pinkuse Ghorta odtrhnout. A Ghort sám jim v tom nijak nepomáhal. Ani je neodháněl. Jen stál a čekal, co se z celé situace vyvine.

„Odveďte ji domů, pane Boží vojáku. Vykupte ji."

„Snažíš se jí pomoct?"

„Ano."

„A co s tebou?"

„Pro mě je už pozdě, pane Boží vojáku."

Hecht usoudil, že by nemělo cenu se dál vyptávat. „Nebudeš mít kvůli tomu potíže?"

„Já ne," odpověděla dívka. „Ta stařena je moje babička. Neuvěří, že jsem to takhle nastražila. Podle ní nedokážu udělat nic špatného. Ty děvky ale zaplatí za každou chvíli, kdy mě bily a štípaly, když se babička zrovna nedívala. Teď."

Takže takhle to bylo. Pomoc v útěku jiné dívce nebyl tak docela čin čisté duše.

Vali Dumaine se držela Ghortova opasku jako poslední záchrany.

„Dámy!" houkl Hecht. „Pokud s tím nepřestanete, skončíme všichni v řetězech." Povyk začal přitahovat pozornost cizích lidí.

Ženy ztichly. Na chvilku zmlkly, dívaly se jedna na druhou a něco si šeptaly. Pak se ještě jednou pokusily odtrhnout dívku od Ghortova opasku, popadly za ruku vnučku stařeny a utekly. Klely celou cestu, co byly na doslech.

„Vaše Milosti, musíme odsud zmizet," řekl Pella. „Takovýhle druh rámusu vždycky přivolá vyšetřovatele."

„Další důvod zmizet co nejrychleji z města," řekl Hecht. Cítil, jak je pozorují skryté pohledy.

„Nedostanete se ven, dokud neotevřou bránu," poznamenal Pella. „Strážné nepodplatíte."

„Veď nás, Pello." Jakmile vykročili za chlapcem, Hecht převyprávěl Ghortovi osud děvčete tak, jak jej vyslechl během hádky.

„Poslyš, Pipe," namítl Ghort, „přece s sebou nemůžeme tu holku tahat."

„Čekám na jakékoli rozumné návrhy," odpověděl Hecht. „Včetně toho, jak se vypořádáme se situací teď, když jsme vzbudili pozornost Noci." Jeho amulet mu do ruky vysílal slabé varování.

„Ulice je plná děcek. Dej ji Pellovi." Ghort se rozhlédl – také vycítil pohyb stínů.

Hechta zabrnělo zápěstí. To varování nebylo nutné. Někdo se blížil. A pěkně rychle. Vzhledem k tomu, jaký slyšeli hluk, nebyl ten někdo sám.

„Hned mě napadlo, že to ty děvky vzdaly zatraceně rychle," utrousil Ghort.

„Znají své město," zabručel Hecht. „Věděly, jak dlouho můžou dělat kravál, a kdy už je tak akorát čas utéct."

„Nelíbí se mi to," řekl Ghort. „Ti chlapi mají pochodně."

„Zvláštní úřad by nám neodpustil, kdybychom se nechali chytit a vyslýchat."

„Nekecej," zavrčel Ghort. „Já bych nám to neodpustil taky. Pello, kamaráde, myslím, že je nejvyšší čas vylízt někam na střechu. Jestli teda nemáš lepší nápad."

„Právě se o to snažím, Vaše Milosti. Ale ne tady. Lidi v okolí sledují, co se děje, protože je na nás upozornil rozruch, který způsobily ty děvky."

„Pipe, já ti to říkal,“ zazubil se Ghort. „Ten kluk je celej já. Pálí mu to jako dřevěnýmu uhlí.“

„Tak se rozhodni, jak to je – je jako ty, nebo mu to pálí?“ utrousil Hecht.

„Co?“

„Vsadím se, že si dokáže zapamatovat jména. Dokonce i když je v úzkých.“

„Aha,“ vydechl Ghort. „Dobrá poznámka. Pokračuj, chlapče. Najdi nám nějakou schovávačku.“

„Tohle není moje část města,“ vysvětloval Pella. „Ale pojďte.“

Hecht pozorně sledoval stíny.

~ ~ ~

Děti působily daleko přesvědčivěji než propustky. Popravdě řečeno i proto, že město opouštěli časně, když strážní u brány ještě zívali a byli sotva schopní jim položit jen pár rutinních otázek. Hecht zplna hrdla lhal. Strážní v nich nepoznali nebezpečné cizí agenty, kteří se zoufale snaží uniknout z města.

Hecht se s Ghortem snažili přijít na způsob, jak se zbavit dětí, které se jich pořád držely. Pellu by nevyhnali, ani kdyby mu za to zaplatili. A Vali… nu, Vali Dumaine prostě odmítala mluvit. I kdyby ji snad chtěli vrátit pro odměnu, jak by se jim to mohlo podařit, když neměli žádné informace?

„Není blbá… Matte,“ řekl Ghort. „Pořád v sobě ještě živí naději, že i když máme černý srdce, tak se o ni postaráme.“

„Takže se ti podobá úplně stejně jako Pella, že?“

„Jo,“ uchechtl se Ghort. „Víš, pořád si říkám, že bysme měli zalehnout a přivýst Boa a pár jeho chlapů. Počítám, že ta parta ve městě není zrovna nejhorlivější banda týpků z Bratrstva, jakou jsem kdy v životě viděl.“

„Proč myslíš?“ zvedl obočí Hecht. „Protože používají jako základnu nevěstinec? A starou ženu jako kastelána?“

„Podle mě jsme si měli přečíst ty dopisy, co jsme jim vezli. Docela by se šiklo vědět, proti čemu tady vlastně stojíme.“

„Kdybychom to udělali, tak by nevěřili, že jsme jejich bratři. Což znamená, že bychom dnes ráno byli daleko míň spokojení, než jsme teď. Možná bychom dokonce plavali v Sawn břichem nahoru.“

„Další dobrá poznámka. Máš jich v ruksaku ještě hodně?“

„Děláš si legraci, když mluvím vážně. Už asi potisící za dobu, co tě znám.“

„Nezapomínej, že teď máme na krku rodinu,“ upozornil ho Ghort. „Myslím, že budeme mít docela potíže se tam dostat včas. Zvlášť s tou holkou. Neřekl bych, že už toho v životě moc napochodovala. Takže bysme si nejspíš měli pronajmout povoz s kočím.“

Hecht se podíval na dívku. A napadlo ho, že možná příběh o jejím únosu četl. „Však ona to zvládne. Přinutili ji jít celou cestu do Sonsy. A moc hezky se k ní přitom nechovali. Je to tak, Vali?“

Žádnou bariéru tím neprorazil. Doufal alespoň v přikývnutí nebo zavrtění hlavou.

Ghort se ohlédl. „Jak dlouho podle tebe bude trvat, než pošlou někoho, aby se po nás porozhlídl?“

„Ta stařena a Boemond?“

„Kdokoli. Někdo do tohohle děcka musel investovat fůru peněz.“

Teď už si Hecht také přál, aby věděl, co bylo v dopisech. „Ta druhá holka říkala, že se snažili vydírat jejího otce, aby něco udělal,“ řekl.

„Že by tu chystali dvě velké věci najednou?“ zamyslel se Ghort. „Hm, možná. Ale většina lidí je jako já a snaží se dělat jednu věc po druhé. Já sotva dokážu zároveň chodit a mluvit.“

Toho si Hecht zatím nevšiml. Ghort dokázal mluvit i ze spaní.

„Raději bychom ty propustky už neměli používat,“ řekl. „Škoda, že děti nemůžeme obléct nějak jinak.“

„Tamhle začíná les,“ ukázal Ghort. „Slezeme z cesty. My dva se převlíkneme do čistejch hadrů. A holce dáme klukovy věci. Bingo – a máme dva kluky!“

„A jeden z nich je nahý.“

„Ne. Oblíkneme mu moji špinavou košili,“ mávl rukou Ghort. „Bude na něm sice viset, ale děcka na ulici takhle chodí pořád.“

„Je moc čistá, Vaše Milosti,“ poznamenal Pella. „Vypadá jako bohaté dítě v přestrojení.“

Hecht se na něho podíval. „Tak se postarej o to, aby tak bohatě nevypadala. Hned, jak sejdeme ze silnice.“

Sotva se dokázali skrýt za okrajem lesa, když se po silnici prořítila šestice jezdců. „Kurva, Pipe," vydechl Ghort. „Štěstěna se na nás dneska zubí. Kdybysme ještě byli na cestě, tak bysme se nestihli schovat."

„Snaží se odrovnat koně. A tohle je ten důvod." Podíval se na Vali Dumaine. „Kdo je vlastně táta téhle kostnaté holky? Koho může Bratrstvo tolik nenávidět?"

„To se mě jako opravdu ptáš?" zvedl obočí Ghort. „Nebyla to jedna z těch řečnickejch otázek? A kromě toho ti chlapi nepatřili k Bratrstvu."

„Jestli máš odpovědi, tak si je rád poslechnu," odpověděl Hecht. „A já vím, že nebyli z Bratrstva. Tolik lidí by schovaných kolem města ani nemohli mít. Ale můžou pro ně pracovat chlapi, kteří nemají ponětí, pro koho doopravdy dělají."

„Tak to pro tebe nemám nic," pokrčil Ghort rameny. „Poslyš, ta holka má blonďatý vlasy. Určitě by spíš prošla jako tvoje děcko. Já si vezmu kluka. Musíme odsud vypadnout. Ti chlapi se za chvilku vrátí."

„Budeme se držet v lese, dokud neprojedou."

„Už jsi nějakou dobu strávil mimo divočinu, Pipe," řekl Ghort kriticky. „Dokážeš se o sebe postarat v lese? Zamést za sebou stopy?"

„Myslím, že ano. Jestli nás tady chytí, tak bude aspoň trvat dlouho, než někdo objeví jejich těla."

„Ta sebedůvěra se mi líbí," poznamenal Ghort. „Co když nás někdo zastaví a bude se vyptávat?"

„Nechám to na tobě. Ty jsi nadaný od přírody. Já mám stejný problém jako moje dceruška. Je to nejspíš rodové prokletí."

„Myslel jsem, že ona bude váš syn, Vaše Milosti," ozval se Pella.

„Totiž syn. Díky, Pello."

„Aha, jasně," ušklíbl se Ghort. „Jednou se na tebe podívají a budou chtít, abych jim vysvětlil, jak ses dokázal se svým ksichtem dostat dost blízko k nějaký ženský bez toho, že bys ji nejdřív omráčil."

„Vaše Milosti takhle mluví pořád?" zeptal se Pella opatrně.

„Jenom on,“ ozval se Hecht jako první. „Já jsem tu za zodpovědného.“

„Ó, pane zodpovědný,“ uklonil se mu Ghort. „Jak asi podle tebe necháme v lese zmizet nějaký těla?“ Protože předstírali chudé pocestné, neměli u sebe zbraně těžší než nože. „Když jdeme po týhle silnici, sotva můžeme hledat práci jako žoldnéři. Kdyby se nás zeptal někdo, kdo to tady zná, neuvěří, že jsme v Sonse na žádnou nenarazili.“

„Však oni to vzdají, když po nás nenajdou jedinou stopu.“ Hecht začínal být nervózní. Co tady vlastně dělal? Připadalo mu, že žádná volba není normální.

„Dítě Štěstěny,“ prohlásil najednou Ghort.

„Cože?“

„Takhle se říká sirotkům tam, odkud jsem přišel, Pipe. Platí to všeobecně. A pro mě to platilo obzvlášť. Takhle jsem se hodně dlouho jmenoval.“

Hecht zabručel. Opravdu? Nebylo to tak dlouho, co Ghort obvinil z pokusu o úkladnou vraždu muže, které mu do městského pluku doporučili jeho příbuzní. A ještě o něco dřív mu vyprávěl příběh o tom, jak jeho otce zavraždili v Clearenze.

V jazyku Hechtova mládí dítě Štěstěny označovalo někoho, koho se dotkli bohové. Z takového člověka se občas stával nástroj Zástupců noci. Nebo prorok. Nebo zuřivý šílenec.

Což by mohlo vysvětlovat jisté stránky jeho života, které jinak nedávaly nejmenší smysl.

Děsivé.

Když jste si začali myslet, že si vás vyvolila Noc, byli jste většinou až po uši v potížích.

„Jsme připraveni, Vaše Milosti,“ ozval se Pella.

„Aha. Dobře.“ Hecht nevěnoval příliš velkou pozornost tomu, že se děti převlékaly.

„Hej!“ zavolal Pella. „Kde máte tetování?“

„Co?“ opáčil Ghort. „Já se rád napiju vína, kluku, ale nikdy jsem se nezlískal tak, aby mě s vlastním dovolením nějakej nepovedenej katův učedník používal jako kreslicí plátno.“

Pella se zahleděl na Hechta. „Vy taky žádné nemáte, že? Vy jste mi lhali. Nepatříte k Bratrstvu války, že ne?“

„Nikdy jsme neříkali, že jo,“ odpověděl Ghort.

Hecht se zeptal: „Členové Bratrstva války se dají poznat podle tetování?“

„Tak jsem to slyšel.“

„Vážně?“ zvedl obočí Hecht. „Pro mě je to novinka. Ty o tom víš, Bucku?“

„Já o tom nikdy neslyšel. Ale to neznamená, že to není pravda.“

Jaká byla pravděpodobnost toho, že dítě Štěstěny, žijící v ulicích Sonsy, bude vědět něco, co se členům Bratrstva války dařilo úspěšně tajit před muži, kteří s nimi byli v každodenním styku?

„To ví přece každý!“ trval na svém Pella.

„Jak?“

„Když jsem byl ještě malý kluk, tak jednou ve městě bojovalo Bratrstvo proti Devům. Když pak Bratrům svlékli těla, měli všichni tetování. Stejné. Tady vzadu.“ Snažil se plácnout do vlastních zad pod levou lopatkou. „Bylo asi takhle velké,“ ukázal nehet palce, „a vypadalo jako žalud. S jedním lístkem.“

„Z tohoto semene vyroste mocný dub,“ zacitoval Ghort. „Aaron z Chaldaru. Mluvil o Dominovi, kterej se stal učedníkem, když Aaron umíral. A měl pravdu. Domino kázal po celým jižním pobřeží Matky moří. Tam dole v horách jsou kmeny, který pořád ještě nechápou pramánský zlo.“

Jako červi v břiše psa… vzpomněl si Hecht a řekl: „Ty mě nikdy nepřestaneš překvapovat, Bucku. Jak to, že víš takovéhle věci?“

Zakladatel Domino nebyl mezi episkopálními chaldareany příliš známý, protože na západě nekázal. Ale Bratrstvo války ho pokládalo za patrona. Než se Domino obrátil na víru, jmenoval se Anelos Andul Gallatin a byl říšský generál s přídomkem Dominius – tento přídomek si vydobyli pouze vojevůdci, kteří oslavili několik vítězství.

Hecht měl podezření, že stejně jako v případě Josepha Alegianta o generaci později byl Domino úspěšný hlavně díky ochotě obracet pohany na víru pod hrotem kopí.

„Studoval jsem bohosloví,“ ohradil se Ghort. „Zhruba dva roky. Vyrazili mě odtamtud, protože někdo vychlastal vyučujícímu bratrovi všechno víno a oni to potřebovali na někoho hodit.“

„To je pech, když z tebe někdo udělá obětního beránka, co?“

Vydali se znovu na cestu, ale drželi se v lese, který se vinul podél břehu potoka – jednoho z bezejmenných přítoků řeky Sawn. O chvíli později Hecht zaslechl dusání kopyt přijíždějících koní. „Už se vracejí.“

Jezdci projeli kolem nich – teď už nespěchali, ale v pomalém kroku nahlíželi mezi stromy a někdy se vypravili ze silnice do lesa, aby se ujistili, že jim nic neuniklo. Hecht a jeho společníci jim unikli. Jezdci pokračovali v jízdě na západ.

„Teď už je mi líp,“ vydechl Ghort. „I když měli mít dost rozumu, aby si s sebou vzali nějakýho menšího mága.“

„Jsou to zločinci,“ upozornil ho Hecht. „Ale i kdyby nějakého měli – jak bychom to zjistili?“

„Ty jsi dneska prostě vtělenej optimismus, Pipe,“ mávl rukou Ghort.

„Proč vám říká Pipe, když se jmenujete Mathis?“ zajímalo Pellu.

„Protože je to idiot?“

„Protože vykouřil tunu kufu, když jsme spolu byli ve Svatejch zemích,“ opravil ho Ghort.

Pella si odfrkl. O jejich svatém poslání si už dávno udělal jasno sám.

„Musíme se vrátit zpátky na silnici a pořádně se do toho opřít,“ řekl Hecht. „Musíme dorazit do Alicey dřív, než se setmí.“ Město ale leželo ještě dost daleko. Nepamatoval si, že by někde mezi dvěma městy bylo místo, kam by se mohli uchýlit na noc. A čím dřív se ubytují v hostinci U rytíře holí, tím lépe splynou s okolím, až dorazí kořist.

Ghort se mezitím pustil do barvitého vyprávění o dobrodružstvích, která ve Svatých zemích zažil se svým nejlepším přítelem Mathiasem Schlinkem. Protože do sebe zamotal běžně známé pohádky, přehánění a legendární vyprávění, bylo Pellovi jasné od začátku, že lže, jako když tiskne.

„Myslím, že se půjdu podívat dopředu,“ navrhl Hecht. „Vy dva se držte s Buckem.“

Ghort přikývl. „Dávej si bacha,“ řekl. Podle toho Hecht pochopil, že i on si všiml, že směrem na západ jelo o jednoho jezdce méně, než kolik jich jelo na východ.

„Udělám to já,“ prozradil Pella svůj pozorný zrak. „Mně nikdo do zad vpadnout nechce. Ať už je to kdokoli.“

„Jdi na to, kluku,“ přikývl Ghort.

Když jim Pella zmizel z doslechu, Hecht se zeptal: „A co bys teď na jeho místě udělal ty, dítě Štěstěny?“

„Hrál bych na rovinu,“ odpověděl Ghort. „Nevidí šanci, jak z toho vyrazit prachy. A je mu jasný, že kdyby si chtěl pomoct k podílu z toho, jakou má Vali hodnotu, tak by ho jedině okradli.“ O chvilku později dodal: „Právě se rozhodl pro dlouhodobou investici. Takhle jsem to udělal já. A fungovalo to. On nejspíš jenom skončí se zlomeným srdcem.“

Pella vpředu zahnul kolem lesního ohybu a zmizel jim z očí. Hvízdal si přitom.

„Má dobré nervy,“ poznamenal Hecht.

„Když se musíš protloukat sám, potřebuješ nervy jako špagáty,“ přikývl Ghort.

Tohle znělo daleko víc jako Pinkus Ghort než všechny příběhy, které o sobě roztrušoval. „Vyrazím za ním. Vali, ty se drž s Buckem.“

Hecht obešel hradbu stromů a zahlédl, jak Pella ostře diskutuje s vysokým, kostnatým a vyhublým mužem, který se kvůli výšce musel předklánět. Při řeči divoce gestikuloval a máchal rukama. Jeho kůň stál u keře vedle cesty na dlouhém úvazu, klidně se pásl a jezdce si vůbec nevšímal. Na uvolněném sedle byl erb sonsanského rodu.

Hecht se přikradl blíž. Durandanti. Rod Durandanti měl dlouhodobý vztah s Bratrstvem války. Ten sice vzal zasvé, když se Bratrstvo pokusilo vyrabovat devedijskou čtvrť Sonsy, ale očividně byl mimo dohled uzavřen mír. Plán Durandantiů na oživení Sonsy musel vyžadovat informace o úmyslech Sublima V. a Bratrstva.

Jak do toho ale zapadala Vali?

To záleželo na tom, kým vlastně byla.

Pella dokázal, co se na ulici naučil, když kostnatého muže zvládl během hovoru otočit tak, že stál k Hechtovi zády. Díky tomu si nově příchozího stačil všimnout, až když jeho kůň zafrkal.

Durandanti se prudce otočil. Jeho obličej byl nepřirozeně bledý. Měl jednu z hranatých tváří, která působila dojmem, jako by stvořitel zapomněl obalit její kosti masem.

„Zdravím!“ zavolal Hecht a praštil muže pěstí rovnou mezi oči. „Au! Zatraceně!“ vykřikl. „Už jsem zapomněl, jak to bolí!“ Prudce si protřepal prsty. „Počítám, že si takovými věcmi tenhle chlapík na živobytí nevydělává.“ Jeho oběť se zapotácela o dva kroky zpět a s očima obrácenýma v sloup padla na jedno koleno.

„Nejspíš máte pravdu, Vaše Milosti,“ souhlasil Pella. „Jen se snažil mluvit drsně, ale srdce do toho nedával.“

Hecht si foukl na klouby. „Takže už jsem zase Vaše Milost, co?“

„Jen jsem opatrný, Vaše Milosti. Právě jste začal mlátit do lidí.“

Hecht se zasmál. „Jsi vážně jako Buck. Pomoz mi s tím chlapem ke stromu.“ Kostnatý muž v tom okamžiku klečel na zemi oběma koleny a ještě se podpíral rukou.

Na scénu dorazil Ghort s Vali. Durandantimu, který se zády opile opíral o stromek, právě začal natékat nos. „Proč jsi mu to udělal?“ zeptal se Ghort.

„Připadalo mi to jako nejrychlejší způsob,“ řekl Hecht. „Připrav kobylu. Přivážeme ho do sedla. Vali si může sednout za něj. Tak aspoň pojedeme rychleji.“

„Myslíš, že ho nebudou hledat?“

„Počítám, že budou,“ odpověděl Hecht. „Cestou si s ním promluvíme. Řekne nám, co budeme potřebovat vědět.“

„Aha.“ Ghort to pochopil. Svým způsobem.

Napumpují Durandantiho falešnými informacemi a mezitím z něj vymáčknou všechno, co ví on.

Hecht se zmínil o své teorii, že se spolu Bratrstvo a Durandantiové spřátelili. Ghort připravil kobylku k jízdě a podíval se Durandantimu na nos. „Zlomenej není,“ řekl. „Ani nekrvácí. Jen natekl. A slzí mu oči.“

„Zarazil jste mu holuby do krku, Vaše Milosti,“ zahihňal se Pella.

~ ~ ~

Pak už jim cesta ubíhala rychleji a Aliceou projížděli asi hodinu před západem slunce, aniž by vzbudili pozornost. Dokud se nepřiblížili na dohled k městu, nezahlédli jediného pocestného. Okolí Alicey se hemžilo životem daleko víc, než když tudy Hecht projížděl posledně. Otrhané stany a chatrče vyrůstaly jako houby po dešti. U silnice se pohybovali žebráci. Nic z toho tu minule nebylo.

Hecht opustil Durandantiho asi dvě míle za Aliceou na západní silnici přivázaného k vrbě. Koně mu nechal na úvazu opodál, aby se napásl. Mistr Stain Hamil s nimi spolupracoval. „Když nebudeš moc řvát, tak se z provazů dostaneš docela rychle," řekl mu. „Když budeš řvát, tak se může stát, že sem někdo zajde a okrade tě. Možná tě i zabije."

Ghort s dětmi se od nich odpoutal východně před Aliceou a vydal se je ubytovat v hostinci U rytíře holí. Mistr Stain Hamil z rodu Durandanti nabyl přesvědčení, že jen seženou zásoby, doženou Hechta a budou pokračovat směrem na Plemenzu. Protože tam Hecht s Ghortem strávili nějakou dobu ve vězení, dokázali o Plemenze mluvit poměrně přesvědčivě.

Hecht vešel do hostince U rytíře holí opatrně. Ukázalo se, že je tam docela prázdno. Zahlédl Ghorta a přisedl si k němu. „Šlo všechno dobře?" zeptal se Ghort.

„Přivázal jsem ho ke stromu. Nechal jsem mu koně. Zítra večer by měl být doma. Jestli ho neseřerou bubáci."

„Nemuselo by se nám to vyplatit, když už měli dost odvahy, aby po nás šli na cizím hřišti. Ale jsem rád, žes ho nakonec nezabil."

„Byl jen taková pilná včelička," odpověděl Hecht. „Dokonce ani nevěděl, proč nás honili. Už máme pokoj?" Hostinec U rytíře holí byla rozsáhlá, zanedbaná a víceméně jednopatrová budova, která za sebou měla několik přístaveb. Její starší části působily dojmem, jako by se zhroutily a byly opuštěné. Když Hecht dorazil, chodil právě kolem domu chlapec mladší než Pella a ucpával škvíry ve zdech, kterými zevnitř unikal kouř, bahnem z kbelíku. Kouř pocházel z velkého otevřeného ohniště, které sužoval ucpaný komín. Výhodou kouře bylo to, že přinejmenším překrýval všudypřítomný smrad.

„Jasně," přikývl Ghort. „Pokoj a strava. Blechy, vši a štěnice jsou na účet podniku."

„To jen proto, že nemají dost představivosti, aby si za ně účtovali,“ ušklíbl se Hecht. „Kde jsou děcka?“

„Pobíhají kolem. Vycházejí spolu docela dobře. Ale Vali má problémy, Pipe. Říkám si, jestli ji náhodou někdo neznásilnil. Pella se jí snaží ukázat, jaký to je, když je člověk děcko.“

„Proč neutekla?“

„Nemá to v povaze,“ řekl Ghort. „Jestli ji vychovávali někde na zámku a někdo za ni dělal všechno kromě sraní, tak ji vůbec nenapadne, že by mohla prásknout do bot. Největší věc jejího života byla, když se nám uvázala na krk. Což teda určitě chtělo hromadu kuráže.“

„Nebo naprostou jistotu, že cestování s námi nemůže být horší než to, když zůstane tam, kde byla. Jak dlouho myslíš, že budeme čekat na tvé bratrance?“

„Já už ti to víckrát vysvětlovat nebudu,“ mávl rukou Ghort. „Když chceš, abych je měl v rodině, budiž.“ Chvíli předváděl, jak umí počítat na prstech. „My jsme měli dobrej vítr. Nejspíš jsme udělali dvakrát víc mil denně než oni. Ale oni jeli skoro přímo na sever, a my to museli točit podél pobřeží.“

„Co takhle obyčejná odpověď?“ zeptal se Hecht. Ghort měl někdy pocit, že musí vytvářet drama tam, kde ho nebylo potřeba.

„Můžou se tady ukázat zejtra,“ řekl Ghort. „Jestli jeli celou cestu tryskem. Což taky záleží na tom, jestli si mysleli, že tě zabili, nebo ne.“

„Jaký je v tom rozdíl?“ zeptal se Hecht.

„Jen si tak přemejšlím nahlas,“ ohradil se Ghort. „Kdyby tě zabili, tak by nasrali spoustu lidí, a ti by hledali někoho, koho by za to mohli upálit. Kdyby tě nezabili a věděli o tom, tak by nejspíš počítali s tím, že to nebudeme tolik hrotit. Tady máš děcka. Venku už se nejspíš dělá tma.“

Pella s Vali se vyhnuli jednookému muži, který se je snažil vyhnat ven, protože si myslel, že jsou to jen děti z ulice. Prokličkovali místností ke stolu a posadili se. Vali se netvářila vystrašeně nebo nepřítomně. Pella jen prohlásil: „Máme hlad.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl Hecht. „Máme za sebou dlouhý den.“

Jednooký muž dorazil k jejich stolu. „Tohle jsou vaši smradi?“ zeptal se.

„Přesně tak,“ odpověděl Hecht. „A budou tady ještě pár dní, dokud nedorazí zbytek našich lidí.“

Ghort řekl dětem: „Podíváme se, co tady mají dobrého v kotli?“

„Jen se ujišťuju,“ řekl jednooký. „Máme potíže se zlodějema.“

„Samozřejmě.“ Hecht se podíval na děti. „Vy dva se chovejte nejlíp, jak umíte.“

„Ano, strýčku Matte,“ odpověděl Pella a snažil se udržet vážný výraz. Vali dokázala přikývnout, i když ji to stálo velké úsilí.

„Jsou to hodné děti,“ svěřil se Hecht jednookému muži. „Ale jsou to jenom děti. Plné energie. Kam si tady můžeme zajít do kostela?“

Později, když uložili děti do postele, se Hecht s Ghortem přesunuli do stinného kouta, kde nikdo neseděl, protože byl příliš vzdálený od ohniště. Pozorovali zákazníky a snažili se odhalit člověka, který tu měl čekat na jejich kořist.

„Tady vzadu je zima,“ zamumlal Ghort.

„A nic se tu neděje,“ přikývl Hecht. „A taková tma, že sotva… Hele, podívej – Mistr Hamil si našel cestu z mých uzlů.“

Do hostince U rytíře holí se vpotácel jezdec rodu Durandanti, ještě bledší než dřív a vyděšený do morku kostí. S obrovskou modřinou na čele. „Tohle je člověk, kterej není zvyklej se pohybovat po kraji za tmy,“ poznamenal Ghort.

„Pššt!“ utišil ho Hecht. „Jen ho nech v přesvědčení, že jsme daleko na cestě do Plemenzy.“

Jednooký muž vykročil k Hamilovi. Ten mu ale nemohl ukázat peníze nebo cokoli cenného.

„Tys ho okradl?“ zeptal se Ghort.

„Jasně že okradl. Nechtěl jsem, aby si myslel, že jsme poctiví lidé, kteří se sem vypravili pracovně.“

„Dobrej nápad,“ přikývl Ghort. „A už se veze.“

S pomocí jednookého muže, který bledého Sonsana bez řečí vystrčil ven na ulici do tmy. Hamil s každým krokem protestoval a vzýval jméno Dona Alsana Durandantiho.

„Myslíš, že na něj kyklop udělal bububu?“ zeptal se Ghort.

„To záleží na tom, jak silnou podporu mají Donovi zaměstnanci shora. No nazdar,“ vydechl Hecht. „Támhle vidím opravdové potíže.“

„Co? Kdo?“

„V tmavém koutě na druhé straně,“ řekl tlumeně Hecht. „Sedí tam chlap. Nebyl tam, když jsme sem dorazili. A vůbec jsem ho neviděl vcházet dovnitř. Je oblečený do poutnického hábitu. Prohlédni si ho, až kuchařův pomocník příště přiloží na oheň.“

Uběhlo několik tichých minut. Pak chlapec, který pro kuchaře dělal pomocné práce, přitáhl další náruč dřeva, která měla zahnat lezavý chlad. Plameny na okamžik vyskočily výš.

„No teda,“ zamumlal Ghort. „Kdybych se chtěl sázet a někdo mi takovou sázku nabídnul, dal bych všechny prachy na to, že v tom koutě sedí ošklivý dvojče Ferrise Renfrowa.“

„Možná je to jeho horší dvojče?“

„Renfrow je horší dvojče,“ usoudil Ghort bez stínu pochybnosti. „Je to ale zajímavý. Myslíš, že má v týhle kaši nějaký vlastní maso?“

„Mám hádat?“ zamyslel se Hecht. „Pokud vůbec, tak jen nepřímo.“ Ferris Renfrow a jeho nadřízení v Grailské říši neměli na smrti nejvyššího velitele patriarchových vojsk žádný zájem. „Myslím, že je to jen shoda okolností. Tahle hospoda je dobré přirozené místo k setkání spiklenců.“

Ferris Renfrow se zabýval stejnou prací jako oni: seděl ve stínu a pozoroval. Hecht s Ghortem mezitím dokázali vybrat tři další muže, kteří si zasloužili pozornější sledování.

Čas ubíhal. A ubíhal. Nakonec Ghort zamumlal: „Už by to ten zmetek mohl položit a padat do postele. Byl to kurevsky dlouhej den. Potřebuju hodit ucho.“

„Pravda.“ Zdálo se, že jim Renfrow nevěnuje nejmenší pozornost. Hecht ale nechtěl věřit tomu, že by si jich nevšiml. Ovšem stín, v němž seděli, byl temnější než ten jeho.

Hecht začal také cítit únavu.

„Co děláš, Pipe?“

„Jdu se přesvědčit, co udělá, když mě pozná.“

„Je to dobrej nápad?“ zapochyboval Ghort.

Hecht pokrčil rameny. Přešel místnost kolem řady mužů, kteří už buď spali, nebo vypili příliš mnoho těžkého, tmavého a kalného piva, jež se vařilo U rytíře holí. Nejdřív se zdálo, že mu Renfrow nevěnuje pozornost, ale pak sebou trhl a zaklel. „U Eisových vředů! Co tu u všech zatracených děláš ty?“

Hecht se posadil vedle říšského špeha. „Právě na to jsem se chtěl zeptat já tebe.“

„Jsem tu pracovně v záležitostech svého pána,“ odpověděl Renfrow.

„To já taky. I když u mě je to trochu osobní věc.“

Renfrow se vzpamatoval z úleku rychle. „Jsi mimo domovské teritorium,“ řekl.

„To říšské je taky docela daleko,“ poznamenal Hecht. „Tady to nejspíš patří nějakému Sonsanovi.“

„Teoreticky by to měla být hrabata z Alyoi. Ale ta se tu neukázala nejméně od chvíle, kdy jsme já a ty byli malí kluci. A na jejich místo nikdo nenastoupil, protože každému vyjde levněji, když tohle území nechá vyhnít na kost.“

Což samozřejmě nakonec povede k loupežím a chaosu. No jistě.

„Měl jsem dlouhý den,“ řekl Hecht, „a jen jsem tě chtěl pozdravit a dát ti vědět, že jsem tady.“ A vykročil k obytné části hostince dřív, než mu mohl Renfrow odpovědět. Ghort zůstal sedět u stolu v koutě.

~ ~ ~

„Vyrazil pryč hned po tobě,“ řekl mu Ghort o chvíli později. „A vypadal, jako by ho někdo praštil do hlavy pořádnou palicí. Myslím, že mě nepoznal.“

„S tím bych nepočítal,“ řekl zamyšleně Hecht. „Kdo se vždycky pohybuje kolem, když jsem pryč?“

„Neuč starýho kohouta kokrhat. Pověs mu na záda děcka, ty nebude čekat.“

Hecht přikývl. „Ale varuj je. Aby si to nedal dohromady hned první den.“

~ ~ ~

Ferris Renfrow se následujícího jitra neukázal. Hecht se na něj snažil vyptávat, ale brzy přestal. Otázky ohledně dalších hostů

nebyly příliš vítány. Usoudil, že otázky na něj se setkají s přinejmenším stejnou reakcí.

Renfrow dorazil pozdě odpoledne, když se začalo podávat hromadné večerní jídlo.

Člověk v takových hostincích sice dostal najíst kdykoli, ale musel si za to připlácet. Hosté, kteří museli hledět na cenu ubytování, raději žili z bezedných kotlů ovesné kaše a guláše. Složení toho druhého se měnilo v závislosti na tom, jaké byly k mání zbytky z běžného vaření. Bylo třeba také dávat pozor na drobné kosti.

Renfrow si nabral do misky a usadil se do stejného stínu jako předešlý večer.

Hecht zaujal místo na lavici ve své kaluži stínu o nějakou půlhodinu dřív. A celý den nedosáhl ničeho. Děti také nic nezjistily – ačkoli se jim podařilo přikrmit podezření ohledně mužů, které si Hecht s Ghortem označili jako případné padouchy. Ti podle přízvuku pocházeli z míst daleko dál na sever či západ. Koně měli ustájené za hostincem. Štolbové dostali zaplaceno navíc za to, že budou mít zvířata připravena tak, aby na nich bylo možné kdykoli odjet. A hodně se modlili. Pella usoudil, že právě to je na nich nejpodezřelejší.

Hecht řekl Pellovi, že by se měl postarat o řemeny a přezky sedel tak, aby jejich odjezd nebyl tak rychlý.

Podezřelí samotní nepůsobili nijak zvlášť ostražitě.

Někdy v průběhu druhého dopoledne to U rytíře holí začalo bzučet jako v úlu. Grolsacherská žoldnéřská jednotka, údajně vybavená kořistnými listy od samotného Sublima V., dostala vážný výprask v Conneku. Přežila jich pouze hrstka – a to jen díky tomu, že utíkali rychleji, než je hrabě Raymone Garete dokázal stíhat. Jedním z přeživších byl i zbabělý mizera biskup Morcant Farfog ze Strangu. Kapitán jednotky, jistý Haiden Backe, padl mezi prvními. Zajatci o vlastní vůli vyzradili patriarchovu úlohu v celé věci. Mnoho dokumentů ale v grolsacherském táboře nenašli. Hledané kořistné listy zmizely. Byly to samozřejmě velice hodnotné důkazy.

„Ten tvůj šéf je šílenec, Pipe," zašeptal Ghort. „Co si myslel, že dělá? Raymone Garete byl jeden z chlapů, díky kterejm nám calzirský tažení vyšlo. Co má tohle bejt za vděk?"

„Obvyklý vděk," odpověděl Hecht. „Vděk králů. Sublim se nikdy nevypravil za hranice Brothu. Nikdy se nevzdálil od své maličké kliky rodiny a společníků. Slyší jen to, co si ostatní myslí, že chce slyšet. A upřímně věří tomu, že většina světa přemýšlí stejně jako on. Že lidé touží po hrdinovi, který je vyvede z úzkých. Myslí si, že velké věci se budou dít po jeho, protože po jeho šly malé věci už od chvíle, kdy ještě nosil plenky. Je naprosto skálopevně přesvědčen o své Bohem dané pravdě a o patriarchově neomylnosti. Nemyslím si, že existuje způsob, jak mu strhnout klapky z očí. Já to zkoušel. Už se nikdy nedostanu dost blízko, abych si s ním mohl promluvit z očí do očí."

„Takoví lidi většinou končí v předčasným hrobě," poznamenal Ghort.

„Takže teď už víme, proč si Sublim a jeho parta nedělají starosti s penězi."

„Plenění kacířů byla přece vždycky součást tohohle plánu, ne?"

„Ale v Conneku to nebude fungovat, stejně jako to nefungovalo v Calziru," řekl Hecht. „Je tam sice spousta bohatství, protože si ta země hodně dlouho užívala míru, ale většina bohatství se buď zničí, nebo zmizí během plenění."

„Kurva," zamumlal Ghort. „Tyhle zprávy se dostanou zpátky do Brothu dřív, než to stihneme my. Když nás nikdo nebude moct najít, tak si dají naši prdel k večeři."

Hecht si to myslel také. Jakmile dorazí zprávy, nastane v Matce měst chaos, pobíhání, křik a vřava. Ačkoli by to nemělo mít žádný praktický dopad. „Možná jsme tím, že jsme sem vyrazili, své kariéře moc nepomohli."

„Třeba nám dá práci tenhle chlap," kývl Ghort bradou k Ferrisi Renfrowovi, který k nim právě mířil.

„Už jste slyšeli zprávy z Conneku," konstatoval Renfrow.

Hecht přikývl.

„Měli byste vědět," pokračoval špeh, „že i když mě tenhle výsledek samozřejmě těší, na smůle Haidena Backeho jsme se ani já, ani císař nijak nepodíleli."

„Pak je to v pořádku." Renfrow se usmál. Něco takového viděl Hecht poprvé v životě. „Sublim…" začal, ale pak se odmlčel. „Ne.

Nesmím dávat najevo neúctu k otci pravé církve. Ale člověk se musí divit někomu, kdo si najme služby Grolsacherů – a obzvlášť Backeho – po všech katastrofách, které se těmhle lidem přihodily během posledních deseti let. Jedno je jisté – v Grolsachu bude letos panovat děsivě tvrdá zima.“

„Najal si Haidena Backeho, protože nedokázal najít nikoho jiného, kdo by byl tak blbej,“ odtušil Ghort. „Tohle nemá se Sublimovou genialitou nic společnýho. Grolsach je prostě strašná díra. Není to špatný místo, odkud může člověk pocházet – aspoň od tebe pak nikdo nic pořádnýho nečeká.“ Jakoby pro sebe dodal: „Když se nějakej Grolsacher snaží svýmu štěstí pomoct a zůstane doma, tak to jen posere a je to ještě horší.“

„Slova muže, který ví, o čem mluví,“ poznamenal Renfrow.

„Ti chytřejší odtamtud vypadnou a najdou si práci jinde. Takhle aspoň pomůžou jak sobě, tak Grolsachu, protože je tam aspoň o pár krků míň k nakrmení.“

„Ale co to vypovídá o těch, kteří zůstávají doma, když víme, že nejchytřejší emigrují?“ nadhodil špeh.

Ghort pokrčil rameny. Neznal Ferrise Renfrowa. Znal jen jeho pověst. Říšský špeh se pokládal za nejchytřejšího muže v širokém okolí a rád si to dokazoval nekonečnými debatami bez většího smyslu.

Renfrow se obrátil k Hechtovi. „Všiml jsem si, že s sebou vláčíš dvě děti,“ řekl. „Proč?“

„Krytí. A navíc tu někdo dostal záchvat sentimentality.“ Kývl bradou ke Ghortovi. „Říká, že mu jedno z nich připomíná jeho samotného.“

„Ten ošklivý kluk?“

„Do černého první ranou. Mají své výhody jako oči a uši. I když ten menší kluk je němý.“

„Přišli jste ze Sonsy.“ Nebyla to otázka, jen konstatování.

Hecht přikývl. Nemělo smysl zapírat něco, co Renfrow věděl.

„Co se tam děje?“

„Nezdrželi jsme se dlouho.“

Ale zdrželi jste se dost dlouho na to, abyste si na krk uvázali dvojici dětí z ulice, říkal Renfrow pohledem vypočítavých šedých očí.

„Ta díra je město duchů," řekl Ghort. „Čekal jsem, že tam bude víc lidí a větší ruch. Počítám, že se nikdy nevzpamatovali z devskýho povstání."

„Možná."

Hecht věděl, že by si Renfrow rád povídal dál, ale každá další otázka odhalovala informace, které si chtěl nechat pro sebe. A právě proto se nemohl zeptat na Vali Dumaine.

Pokud by o ní mohl někdo něco vědět, byl to právě Renfrow.

Raději se zeptal: „Jak velkou podporu poskytne Lothar vévodovi z Clearenzy?"

Renfrow se usmál. „Jakou můžeme čekat reakci patriarchy na to, že se fon Dreasserovi konečně otevřely oči?"

Hecht mu úsměv oplatil.

Renfrow v něm zahlédl něco, co ho zaujalo. A možná i překvapilo a zneklidnilo. Na jediný kratičký okamžik. „Přece by si nemohl myslet, že…"

„Ale mohl," přerušil ho Ghort. „Nebo by si aspoň mohl myslet, že si něco myslí. Je praštěnej jako banda pralesních opic, který se nakrmily hromadou zkvašenýho ovoce."

Co to znamenalo? Hecht se vložil do hovoru. „Kdyby to bral tak vážně, tak bychom tu asi sotva byli, ne?" řekl.

Renfrow zabručel a vykročil ke dveřím.

Těsně za ním vyšel ven další muž. „Tohle byl ten chlap, kterého jsme si neměli všimnout," poznamenal Hecht.

„Jo," souhlasil Ghort. „A teď jsem zvědavej. Protože to byl Lyse Tanner."

„To jméno mi nic neříká."

„Je ze Santerinu. Jeden z těch, kdo vzali nohy na ramena po poslední hádce o následnictví. Snažil se z patriarchy vyrazit pověřovací listiny a práci. Jeho brácha je biskup. Tu práci nedostal."

„Takže odešel pracovat pro císaře?"

„Spíš už byl na Renfrowově výplatní listině dřív,“ usoudil Ghort. „Dáme si na něj majzla. Musíme zjistit, jaký tady má kumpány. Jestli s sebou nějaký má. Myslíš, že Renfrow ví, že jsme si ho všimli?“

„Předpokládám, že bude raději počítat s tím, že ano.“

„Pipe, začínám bejt na nervy,“ svěřil se mu Ghort. „Věci se nám dějou kolem uší. A my nemáme páru, co se děje.“

„To je můj život v kostce,“ přikývl Hecht. „Dělal bych si starosti, kdybych měl o všem přehled.“

~ ~ ~

Hecht s Ghortem právě jedli večeři, když do hostince dorazila jejich kořist. „To jsou oni,“ zašeptal Ghort. Podal misku Vali, která ji zasunula pod lavici, na níž seděli. Působila daleko uvolněněji, ale pořád nepromluvila. Ghort se zahleděl na podlahu, aby stíny skryly jeho tvář.

„Pello,“ zašeptal Hecht. „Ti muži, kteří právě vešli. Běž ven a počkej, až odsud zase vyjdou. Sleduj je. A ať tě nevidí.“ Podíval se přes místnost. Ferris Renfrow se zatím ještě do svých večerních stínů neusadil.

Děti zamířily ven z hlavní místnosti hostince a Pella nahlas říkal něco o záchodech. Nikdo si jich nevšímal. Pro ostatní se už změnily v inventář podniku.

„A co teď?“ zeptal se Ghort.

„Teď je mi líto, že nemám Pellu tady, abych ho poslal odposlouchávat, co si povídají,“ řekl Hecht. Čerstvě příchozí muži se začali vyptávat jednookého. Pokud měl vůbec nějaké jméno, tak ho Hecht zatím nezaslechl. Jednooký ukázal na jednoho z mužů, kteří připadali Ghortovi s Hechtem podezřelí. Příchozí ho vyrušili při modlitbě před jídlem.

Očividně mu to velkou radost neudělalo.

„Nechtěl, aby ho tady našli,“ odhadoval Hecht.

„Zjistil jsi něco, cos mi ještě neřekl?“ zeptal se Ghort.

„Tihle chlapi se hodně modlí,“ odpověděl Hecht. „Jeden z nich řekl rusovlasé číšnici, že je kněz. Z Ormiendenu. Neprozradil, odkud přesně.“ Sublimovi přívrženci v některých částech Ormiendenu byli šílení fanatici. Imakuláta tam podporovalo víc obyvatel, ale ti byli méně odhodlaní.

„Většina náboženskejch blouznilů je parta kluzkejch lasiček, ať už si cpou do hlavy cokoli,“ poznamenal Ghort. „Ale tenhle chlap a jeho kumpáni vypadají ještě hůř.“

Hecht si to myslel také, ale zatím nenašel způsob, jak se o nich dozvědět víc.

„Už je tady další.“ Do hostince vstoupil knězův společník. „Je tu ještě jeden, ne?“

Nově příchozí vypadal hodně nervózně. Dezertéři tomu nevěnovali velkou pozornost.

Ghort komentoval to, co si podle něj říkali. „Mí chlapi chtějí prachy. Nemůžou se dočkat, až zase vyrazí dál. Ten kněz, kterej drží ruku na prachách, mu říká, aby se uklidnil. Aby na sebe nepoutal zbytečnou pozornost. Tak jako tak by nebylo moc chytrý, kdyby zase hned vyrazili dál. Severně odsud se toulají ošklivý stvoření Noci.“

To byla pravda. Toho jitra byla několik mil na sever objevena mrtvola muže, zbavená poslední kapky krve.

„Mejm chlapům na tom nesejde,“ pokračoval Ghort v komentáři. „Uháněli sem jako zběsilí, protože jim bylo jasný, jak mizernej jejich život bude, když je chytne Železná prdel Ghort.“

„To bych byl nervózní taky,“ poznamenal Hecht. „Taky bys měl být proč,“ odtušil Ghort. „A jéje.“

„Co?“

„Ti modlilové jim právě prodali třínohou kobylu. Peníze máme schovaný venku. Nejspíš ve stáji. Nějaký takový sračky. Teď těm černoprdelníkům dovolí, aby si je odvedli ven.“ Dezertéři i jejich společníci vstali od stolu.

„Myslíš, že můžou být tak pitomí?“

„Pitomí byli už tenkrát, když se tě pokusili zabít.“

„To je pravda.“ Stejně mu to připadalo jako velice přehnaný optimismus. „Pojďme, ať nám neutečou moc daleko.“

„Kurva,“ zamumlal Ghort. „To je načasování. Tady máš svýho císařskýho kamaráda.“

Ferris Renfrow se usadil v obvyklém koutě. Co proběhlo mezi ním a Lysem Tannerem? Proč se tu pořád potloukal? Byl hostinec U rytíře holí místo, kam pravidelně zajížděl?

„Půjdou dozadu,“ hádal Ghort. „Buď do stájí, nebo k hajzlíkům.“

„Nebo do lesa za nimi, jestli opravdu chystají nějakou špatnost.“ Připadalo mu, že Renfrow na sobě nechal znát jiskru zájmu o čtyři muže, kteří právě odcházeli. Pak se podíval z nich přímo na Hechta.

Samozřejmě. Renfrow by moc rád zjistil, oč mu jde, kdyby měl tu možnost.

„To se nedá nic dělat,“ sykl Ghort. „Jdeme. Škoda, že tu není dneska větší provoz.“

Dezertéři nebyli úplně důvěřiví. Oba se postarali o skryté zbraně, když se oba kněží nedívali. Hecht si všiml, že to vyvolalo Renfrowovu pozornost.

„Máš pravdu,“ řekl. „Teď už s tím nic nenaděláme.“

Cesta k venkovním toaletám vedla přes kuchyni, která byla temná, zakouřená a špinavá dost na to, aby člověka na několik dní přešel hlad. Poflakoval se tam umaštěný, silně chlupatý muž. Snažil se bez většího zájmu pobavit se znuděnou číšnicí, které mohlo být sotva o tři roky víc než Vali a o jeho hru s lechtáním nejevila zájem. „Co je to tu za procesí na hajzly?“ houkl na ně kuchař. „Nikdo tu tolik nechlastá, aby musel takhle chcát. Ty!“ ukázal tlustým prstem na Hechta. „Co jsi tady, tak jsem tě neviděl pít. To není normální.“

„To není pivem, brácho,“ opáčil Ghort. „To jsme akorát tak nafouknutí z toho zkaženýho žrádla, že už se prdel nemůže dočkat, až to z ní vyjede.“

Kuchař na okamžik přemýšlel, jestli se má urazit, ale nakonec mu vyšlo, že to za tu energii nestojí a raději se věnoval číšnici.

„Nejspíš je to jeho dcera,“ poznamenal Hecht.

„I kdyby, tak mu sotva můžeš zazlívat, že to zkouší,“ pokrčil rameny Ghort. „Ta holka má jiskru.“

U zadních dveří se objevil Pella. „Zamířili ke stájím, Vaše Milosti,“ zašeptal. „Se dvěma dalšími muži. S těma, kteří už tady byli.“

„Kde je Vali?“ zeptal se Hecht.

„Sleduje je.“

„Ukaž nám, kde jsou. Pak sebereš Vali a vrátíte se dovnitř. Jděte do postele. Budete potřebovat odpočinek, protože zítra odsud odjíždíme.“

„Na tohle jste tady čekali?“ zeptal se Pella.

„Jo. Jdeme.“

Pella je vedl, jako by dokázal vidět ve tmě. Hecht s Ghortem za ním opatrně postupovali a Hecht přemýšlel, kam se asi ztratil třetí kněz.

Ve stájích bylo ticho jako v hrobě. Štolbové spali a zvířata podřimovala. Zdálo se, že dokonce i krysy si dnes v noci vzaly volno. Naprostý nedostatek reakcí z amuletu Hechtovi napověděl, že se tu žádná magie nekoná. Což znamenalo, že o to, co se tu děje, nemá nikdo zájem.

Ukázalo se, že jejich kořist neodešla do stáje, ale do malé přístavby, kde byla uložena píce pro zvířata. Uvnitř svítila lucerna. Světlo pronikalo ven dírami v nedostatečně utěsněných stěnách. Ghort pomocí doteků a gest Pellovi přikázal, aby sebral Vali a oba se vrátili do hostince. Hechtovi pak zašeptal: „Dávej bacha. Ještě se tu kolem potlouká jeden.“

Hecht přikývl. Postavil se trochu na špičky, aby nahlédl dovnitř mezerou mezi trámy.

Chybějící muž seděl uvnitř. Pomáhal přátelům přesouvat pytle s ovsem. Kupodivu byli nájemní vrazi daleko ostražitější než muži, kteří si jejich služby zaplatili.

Zajímavé, pomyslel si Hecht. Zdálo se, že to zbožná trojice hodlá hrát s dezertéry na rovinu. Muži, kteří ho měli zabít, nejspíš dokázali kněze přesvědčit, že všechno dopadlo podle plánu.

„Tohle nežeru,“ vydechl Ghort. „Tihle dva přece nejsou ani ti, který tam do Brothu poslali.“

Hecht mu stiskl předloktí. Mluvit budou moci později.

Trojice odpočítala zlato pro dva dezertéry. Následovala krátká diskuse o tom, zda by jim měli vyplatit mzdu za padlé spiklence. Dezertéři tvrdili, že po mrtvých mužích zůstaly hladové rodiny.

Nájemci nabídli buď polovinu dohodnuté sumy, nebo nic.

Dezertéři se rozhodli vzít všechno, co budou moci dostat. Hecht měl pocit, že jejich starost o rodiny společníků, které se budou nyní muset světem protloukat bez otců a manželů, nebyla předstíraná. Celé spiknutí přece jen mohla být rozvětvená rodinná záležitost.

Pětice toho moc nenamluvila, ačkoli dezertéři seznámili nájemce s podrobnostmi útoku, které se ovšem nijak nepodobaly tomu, co si Hecht pamatoval.

Proč byli ti tři muži tak důvěřiví?

Na druhou stranu pro ně dezertéři neznamenali hrozbu, protože o nich očividně nic nevěděli.

Dva nájemní vrazi schovali peníze do kapes a vykročili ke stáji. Probudili štolby a nařídili jim, aby okamžitě připravili jejich koně. Jeden z chlapců protestoval. „Ty herky jsou dočista mrtvý!“ řekl. „To je zabijete. A stejně byste neměli jezdit venku v noci, pane. Na cestě na sever se rojí příšery. Aha! Díky, Veličenstvo!“ Chlapec přestal mít vlastní názor. Hecht usoudil, že dostal pořádné spropitné.

Hecht se podíval skrz zeď přístěnku na krmivo. Tři muži seděli na pytlích s ovsem. Po společné modlitbě jeden z nich vytáhl dýmku na kuf. Zatímco ji nacpával, zeptal se jednoho ze svých společníků: „Coyne je připraven?“

„Dal jsem mu vědět,“ odpověděl muž. „Postará se o to.“

Hecht si uvědomil, že Pella stojí ještě pořád vedle nich. Podrážděně ho to, ale nahlas neřekl nic. Nechtěl, aby s ním chlapec začal diskutovat a prozradil je. Přitáhl si Ghorta blíž a zašeptal mu do ucha: „Co myslíš?“

„Musíme se pohnout,“ odpověděl přítel. „Lepší šanci už nedostaneme. Jsou v koutě.“

Ale byli tři a situace se mohla vyvinout všelijak.

~ ~ ~

Ghort vešel dovnitř první. Chtěl vidět jejich překvapení. Když do místnosti vstoupil Hecht, trojice mužů právě zmateně vstávala v oblaku kouře z kufu. „Jenom taková společenská návštěva, kluci,“ řekl Ghort. „Cítili jsme kouř z fajfky, tak nás napadlo, že byste se třeba podělili.“

Pella vklouzl dovnitř za Hechtem, ozbrojený kusem klestí na podpal, který pokládal za pořádnou zbraň.

„Jmenuju se Pinkus Ghort,“ pokračoval Ghort. „Tady můj kamarád je Piper Hecht. Ten prcek je proslulá literární postava. Takže teď už víte, co jsme zač. Můžeme si popovídat, zatímco půjde fajfka z ruky do ruky.“

Trojice přinejmenším jedno z jmen poznala.

Pella přejížděl očima z jednoho na druhého. Tahle jména sice neznal, ale těšila ho naděje, že jsou snad tentokrát pravá.

„Netvařte se tak," varoval je Ghort. „Vy nejste zabijáci. My jsme profesionálové. Jestli někdo vytáhne nůž, tak ho to bude bolet."

Jeden z mužů neuposlechl.

Ghort se pohnul tak rychle, že Hechta překvapil dočista stejně jako toho, kterého odzbrojoval. „Tak," poznamenal pak, „uděláme to takhle: pěkně se všichni posadíme, vykouříme si fajfčičku a poklábosíme si o nájemnejch vraždách."

Pak zvedl nůž, který vypadl muži na zem. „Pipe?" zeptal se. „Chceš si zaházet?"

„Zatím ti to jde dobře. Ale neměli bychom se zdržovat."

Ghort si nadhodil nůž v ruce a mrštil jím. Čepel uvázla v krku muže, který seděl nejdál od něj. „Ty," řekl tomu, který seděl vedle něj. „Postarej se o něho. Když budeš dávat pozor, přežije. Pokud si samozřejmě nechcete hrát na tvrdohlavý. Pak by nepřežil žádnej z vás. A zasmrádla by od vás strašná spousta ovsa, než by vás někdo vyhrabal."

„Sednout," přikázal Hecht muži, kterého Ghort odzbrojil. „Mluv s námi. Co jste zač?"

Po krátké poradě se zbytky odvahy muž odpověděl: „Jsme kněží. Přesněji řečeno nevysvěcení bratři."

„Kněží nevraždí lidi," opáčil Hecht.

„Dělají to celou dobu, Pipe," opravil ho Ghort. „Jen to okecávají spoustou nesmyslů. Ale pokračuj. Z tohohle se může vyvinout zajímavá diskuse. Naše vlastní církev se nám snaží vrazit kudlu do zad."

„Ne církev," odpověděl muž. „Ne vaše církev. Ne Uchvatitel."

„No kurva!" vydechl Ghort. „Viscesment! Imakulát!"

Hecht to nedokázal spolknout. Všeobecně se mělo za to, že vzdoropatriarcha je slabý a bezmocný, sotva víc než špatný vtip. Předpokládalo se, že se Imakulát II. brzy upije k smrti a dvojí patriarchát zmizí v propadlišti dějin společně s ním. Přestože měla jeho rodová linie pevné legální základy, neměla ho šanci přežít.

„To bude chtít trochu vysvětlování," řekl Hecht.

„Jste opravdu vrchní velitel Sublimových vojsk?“ zeptal se muž.

„To jsem. Proč?“

„Poradní sbor došel k názoru, že jste nejnebezpečnější zbraň, kterou má Uchvatitel ve svém arzenálu,“ odpověděl kněz. „Pokud byste byl odstraněn, Sublim by nikdy nedokázal dát dohromady vojsko, které by mohlo prosazovat jeho zájmy mimo jeho vlastní teritorium. Zvlášť poté, co císař zemře.“

Předpokládalo se, že Říše zeslábne a propukne v ní chaos okamžitě po Lotharově smrti. Na trůn usedne jeho sestra Katrin. A ta se bude muset potýkat s desítkami kurfiřtů a nižší šlechtou, kterým se život pod vládou ženy nebude zamlouvat.

„To by vysvětlovalo, proč to bylo tak neschopně provedený,“ zamumlal Ghort. „Vzdoropatriarcha. No to mě podrž. Kdo by řekl, že má vůbec chlupy – o takhle velkejch koulích nemluvě?“

„Řekl by to každý, kdo by se rozhodl mluvit pravdu,“ poznamenal Hecht. „Samotného mě napadá pár chlapů, kteří by na takovouhle práci měli nervy – za předpokladu, že by mělo opravdu smysl mě zabíjet.“ A nejspíš to nějaký smysl mělo, protože nešlo o první pokus.

Sledoval, jak se dva kněží modlí nad ležícím spoluspiklencem. Vystrčil Pellu zpátky ven do tmy. „Jdi se postarat o Vali,“ přikázal mu. „Stejně bys nechtěl, aby tihle chlapi věděli, že jsi s námi. Nejsou to dobří lidi.“

Veškeré myšlenky na boj ale trojici opustily. „Jak to teď sehrajeme dál, Pipe?“ zeptal se Ghort tiše. „Nečekal jsem bandu černoprdelníků z Viscesmentu.“

„To ani já.“ Kam se vypravit? Stíhat novinky z Conneku do Brothu s vědomím, že je stejně nedoženou?

„Moc jsme nad tím nepřemýšleli, když jsme vyrazili za dobrodružstvím,“ vzdychl.

„Život mladíků,“ zafilozofoval Ghort. „Život těch, kteří nemají co ztratit.“

„Ano,“ přikývl Hecht. „Pánové. Bratři. Tohle je důležitá otázka. Ti hlupáci, které jste právě vyplatili. Kam jste je poslali?“

„Cestou narazí na pár lupičů,“ odpověděl jeden z mužů. „Pokud s nimi nebudou bojovat, tak se stane jedině to, že přijdou o peníze.“

„Tohle je nemá připravit o život?“

Kněz se zatvářil dotčeně. „My nevraždíme lidi… no dobře. Vraždíme. Ale těmhle dvěma není třeba ubližovat. Jen se rozplynou mezi obyvateli Grolsachu. Nevědí nic, opravdu ne. Ale nemůžeme si dovolit, aby si nechali peníze. Zbytečně by to vyprázdnilo Imakulátovu pokladnu.“

Což znamenalo, že spiklenci neměli nikdy dostat zaplaceno. „Proč?“ zeptal se Hecht.

„Protože sami nemáme skoro žádné příjmy. Uchvatitel…“

„To nemyslím,“ mávl rukou Hecht. „Proč já?“

„Už jsem to řekl,“ ohradil se kněz. „Jste jediný…“

„To je pitomost.“ Tohle tvrzení nedávalo smysl. Nebyl přece *tolik* důležitý.

Nebyl přece *tak* nenahraditelný. Jeho práci mohl kdykoli začít dělat Ghort. „On tomu věří, Pipe,“ poznamenal Ghort. „Někdo mu to nakukal.“

„Je to blbec,“ zabručel Hecht.

„No, blbci neporadíš,“ použil Ghort nové rčení. „Hele, Pipe – žes to někam dotáhl, poznáš jedině podle toho, že tě chtějí sejmout lidi, který vlastně vůbec neznáš.“

„Žárlíš?“

„Tak to ani náhodou. Brácho, já nepotřebuju, aby mi někdo chtěl podříznout krk. Pokud to nebude žárlivej manžel. Někdy v příštím století.“

„Říkáš to jen proto, že jsi slabý ve víře,“ ozval se jeden z kněží.

„Slabej není správný slovo, blouznile,“ odtušil Ghort. „Už na tomhle světě překážím skoro čtyřicet let. A ještě jsem nenarazil na Zástupce noci, kterej by mi chtěl vylepšit život.“

„Jen žádné náboženské debaty,“ přerušil je Hecht. „Je skoro půlnoc. Jsem unavený. Jsem podrážděný. Uděláme to takhle – vy tři se vrátíte do Viscesmentu. Se zprávou, která zní: jestliže to někdo zkusí ještě jednou, vezmu to osobně. Chlapi, které vám tam pošlu, nebudou takoví pitomci jako ti Sublimovi amatéři. A nečekejte, že vám od císařských špehů přijde nějaké varování předem.“ Špionáž Osy Stileho už dokázala zmařit pokus Sublimových agentů o život Imakuláta II.

Ghort se protáhl kolem raněného muže. Přesunul několik pytlů s ovsem a vytáhl kožený vak na peníze, který byl skoro prázdný. „Tohle je smutný," řekl kysele. „Vypadá to, že všechno dali Auberovi s Ogierem."

„Tak si vezmeme jejich koně," řekl Hecht. „Určitě vám nebude vadit, když přitom zůstanete naživu."

Jeden z kněží zareagoval zamračeným přikývnutím.

„Udržujte ránu čistou," poskytl mu Ghort zdravotnickou radu osvědčenou mnoha taženími v poli. „Jestli se mu to nezanítí, bude v pořádku. Najděte si kořenářku. Ať vám na to udělá zábal."

„Jdeme spát, Pinkusi."

„Počkej," řekl Ghort. „Ty nechceš zjistit, kdo těmhle chlapům tu práci dal? Tohle jste si přece nemohli vymyslet sami, že ne? Ani ten váš hrdina Imakulát. Když už se pouštíte do podobný práce, potřebujete kolem toho udělat spoustu špehování, najímání, cvičení a zkoušek. Vy tři jste jen pokladníci. Možná jste měli podle toho, jak měla akce v Brothu dopadnout, i jiný instrukce. Je to tak?"

Oba nezranění muži se zatvářili vyděšeně.

„Vidíš?" zeptal se Ghort. „Musíš akorát položit správnou otázku. Kdo vás poslal, chlapi?"

Po krátkém, důkladném, ale nekontaktním výslechu padlo jméno. Rudenes Schneidel.

Rudenes Schneidel se postaral o všechno. O plánování. O lidi. O průzkum cíle. O úplatky na správných místech. O získání pokladníků, kteří byli dříve jen nezaměstnaní nevysvěcení kněží. Když jim někdo v těžkých dobách nabídl lehce vydělané peníze, neměli problém s vykonáním práce.

„Rudenes Schneidel?" zeptal se Ghort. „To je někdo od vás doma, koho jsi nějak strašně nasral, Pipe? Cos mu provedl? Znásilnil sestru?"

„Nikdy v životě jsem o něm neslyšel."

„To jméno ale vypadá, jako by pocházelo od vás."

„To ano, to přiznávám," pokrčil Hecht rameny. „Setkal se někdo z vás přímo se Schneidelem?"

Mluvčí trojice zavrtěl hlavou. Už teď si vyčítal, že tolik mluvil. „Používal prostředníka," řekl.

„Můžeš ho popsat?“

Samozřejmě že ne. Ne moc dobře. Mluvčí se ale snažil být užitečný: „Ptal jsem se prostředníka na Schneidela. Řekl, že ho sám viděl jen jednou. Tedy – pokud to vůbec byl on. Měl cizí přízvuk, tak silný, že mu bylo sotva rozumět, co říká.“ Vnější popis by se mohl hodit na každého běžného malého, hubeného muže s tmavými vlasy, na jakého by kdokoli narazil na firaldské ulici.

„Tohle už jsem zažil,“ řekl Hecht a vzpomněl si, jak se snažil získat použitelný popis čarodějnice Starkden, která stála za pokusem o předčasný skon Sha-luga Else Taga, který tenkrát předstíral, že je episkopální chaldarejec, křižák sir Aelford daSkees. „Není to náhodou návdavkem ke všem svým hříchům ještě čaroděj, že ne?“

„Máme jméno,“ vstoupil do hovoru Ghort. „Zkusím, jak si s ním poradí Bo. Teď se potřebujeme pohnout.“

Hecht přikývl. „Tak dobře. Dobrou noc, pánové. Bratři. Budeme na vás myslet v modlitbách.“

~ ~ ~

Pella probudil Hechta zhruba hodinu před svítáním. „Pane, ti kněží kradou své koně a utíkají.“

„Jak to víš?“ zeptal se Hecht.

„Vali je viděla. Probudila mě.“

„Rozumím.“ Než si stačil natáhnout kalhoty, zaslechl kopyta koní na hrubém dláždění před hostincem. „Na cestu jim svítí měsíc, že?“

„Ano, pane,“ přikývl chlapec.

„Teď už jsem pán?“

„Ano, pane.“

Hechta to pobavilo, ale nezdržoval se zkoumáním Pellova přemýšlení.

Klidně se mohl zdržet. Než došel dolů, byli muži z Viscesmentu dávno pryč.

~ ~ ~

Nemělo smysl někam spěchat. Bez koní stejně nemohli návrat do Brothu uspíšit.

Ghort navrhl: „Budeme se prostě tvářit jako lidi, kteří jdou na jih za prací. Tak se přestaňte tvářit spokojeně.“

Objevil se Ferris Renfrow. Hechta napadlo, jak dobře asi muž sledoval včerejší noční události. Připadalo mu, že ho vyhlídka na jejich odchod potěšila. Zároveň s jeho příchodem se probudila paranoidní část Pinkuse Ghorta. „Možná má v plánu, že nás někde uprostřed ničeho přepadne a zabije," řekl.

„Měl by z toho něco?" zvedl Hecht obočí.

„To si piš," opáčil Ghort. „Na desítky let by Sublimovi překazil plány. Kde by ten blbec našel dva chlapy, jako jsme my?"

„Dobrá poznámka," přikývl Hecht. „Sice pochybuji o tom, že nám přikládá takovou důležitost, jakou si přisuzujeme sami, ale abych tě uklidnil, tak se ho půjdu zeptat."

„Co?" vyděsil se Ghort. „Spadl jsi z višně?"

Hecht vykročil k říšskému agentovi. „Říká ti něco jméno Rudenes Schneidel?" zeptal se ho. „Zvlášť ve spojitosti s Viscesmentem?"

Renfrow zvedl obočí. „Tohle jméno zaznělo ve spojitosti s docela nepříjemnými řečmi," odpověděl. „Podle všeho je to čaroděj s jistými úspěchy. Jinak velká nula. Proč?"

„V Brothu došlo k pokusu o úkladnou vraždu – nejspíš se o tom brzy doslechneš. Schneidel za ním podle všeho stál. Je to něco, co budeš moci použít?"

„Nejspíš ne," zavrtěl hlavou Renfrow. „Lidi ve Viscesmentu si zvykli, že si vypěstovali do jisté míry nezávislost. A řekni příteli, že ho nechám proklouznout. Tentokrát."

Hecht se zasmál. „To to má napsáno na čele tak jasně?"

„Upřímně řečeno, má."

„Dám mu vědět," slíbil Hecht. „Ještě mě zajímá jedno jméno: Dumaine."

„Dumaine?"

„Tohle je všechno, co mám. Zaslechl jsem ho v Sonse. Náhodou. Zmínil ho někdo, kdo byl součástí spiknutí, ve kterém je namočený i rod Durandanti."

Renfrow se zamyslel. „Jediní Dumainové, o jakých jsem kdy slyšel, patří k nižší šlechtě v Arnhandu," řekl. „Současný vikomt Dumaine je nepřítel Anny z Menandu. Na tom nepřátelství nejvíc zapracovala právě ona. Dumaine je jen malý pěšák, který nemá v

arnhandských záležitostech moc velké slovo – tedy kromě toho, že když Anně něco nevyjde, je to její oblíbený obětní beránek. Přestože sedí celou dobu doma a odráží bratrance, kteří se stali leníky krále Santerinu. Podle všeho projevil špatný úsudek, když odmítl Anninu nabídku. A ještě horší úsudek tím, že to udělal veřejně.“

Anne z Menandu byla milenkou krále Charlveho z Arnhandu, který byl mentálně zaostalý. Chtěla získat nástupnictví pro svého syna Regarda, protože Charlve neměl legitimní potomky. O jejích tělesných choutkách se toho šeptalo hodně – stejně jako o její nenávisti vůči těm, kteří se jí pokusili zkřížit cestu.

„To nesedí,“ zavrtěl hlavou Hecht. „Myslím, že je to nesmysl. Nejspíš jsem se přeslechl.“

„Á,“ ozval se Renfrow, „tohle nevypadá dobře.“

Po západní silnici se k hostinci blížil jezdec na koni tak zchváceném, že se sotva držel na nohou. Zvířeti už nikdy nikdo nepomůže. A přesto ho jezdec nijak neřídil, protože byl v bezvědomí a musel se k sedlu připoutat, aby vůbec dojel.

Ghort vyběhl koni vstříc a popadl ho za uzdu. Zvíře se vedení nijak nebránilo. Nezbyl mu už ani kousek ducha v těle.

Hecht s Renfrowem Ghorta následovali. Muselo se přihodit něco špatného. Kůň i jezdec byli pokryti zaschlou krví, i když ne všechna byla jejich.

„Je to Ogier,“ řekl Ghort. „Ze tří čtvrtin mrtvej.“

„Lhali nám,“ poznamenal Hecht.

„Kněží? A lhát nám?“ řekl Ghort uštěpačně. „Ale ne. Takhle to nebylo. Podívej se na tyhle rány.“

Hecht s říšským špehem obešli muže a zvíře. Kůň sklonil čenich skoro až na zem. Hecht odřízl Ogierova pouta a společně s Ghortem a Renfrowem muže položili na zem. „Možná narazil na rozzuřeného medvěda,“ nadhodil Hecht. „Nebo na vyhladovělého lva.“

„Na lva?“ zeptal se Ghort. „Nezlob se na mě, Pipe, ale abych tě uvedl do obrazu – v tomhle kraji nežijou žádní zkurvení lvi nejmíň od dob Starý brothský říše.“

Renfrow s ním souhlasil. „Staří vládci je používali při krvavých hrách,“ řekl. „Tenkrát občas nějaký kus možná přešel úžinu Gibr al-

Tar, ale v dobách pramánského dobývání už byli vyhubeni i na vzdáleném pobřeží na druhé straně Matky moří.“

„To je víc, než jsem potřeboval vědět,“ utrousil Hecht. Jeho amulet reagoval na zbytkový stín, který ulpěl na dezertérovi a jeho koni. Podle všeho narazili na něco velice mocného.

Před hostincem U rytíře holí se začali shromažďovat čumilové. Hecht s Renfrowem se je snažili zatlačit zpátky, zatímco se Ghort pokoušel vyslechnout zraněného muže.

Ogier nebyl zraněn tak těžce, jak by mohlo napovídat množství krve na jeho oblečení a těle. Ale bude potřebovat hodně štěstí, aby přežil. Zranění od drápů se většinou zanítí.

Jeden zákazník od Rytíře holí se opatrně přiznal, že má jisté drobné schopnosti léčitele. Jakmile se ujistil, že ho nikdo nehodlá udat církvi za kacířství, vydal se pomoci dezertérovi.

Episkopální chaldarejská církev trpěla schizofrenním postojem vůči schopnostem pocházejícím od Zástupců noci. Bouřila se proti stýkání s čaroději a čarodějnicemi, ačkoli její nejvyšší hodnostáři patřili mezi nejmocnější mágy v dějinách. Nadaní lidé, kteří nepatřili do úzkého kruhu vyvolených, tak často museli snášet ústrky a pronásledování. Zvláště v místech, kudy se pohybovali lovci čarodějnic ze Zvláštního úřadu.

„Tak co?“ zeptal se Hecht, když se Ghort obrátil od zraněného muže. „Řekl ti něco?“

„Hrůzostrašnej příběh plnej ironie,“ odpověděl Ghort.

„Překvapuje mě, že znáš přinejmenším dvě z těchhle čtyř slov,“ usmál se Hecht.

„Jen si dělej srandu,“ ušklíbl se Ghort. „Raději nastražte uši, hodím vám to všechno v jednom balíku. A pak už budeme muset vyrazit.“

„Tak jdi do toho.“

„Ogier s Auberem narazili na lupiče,“ řekl Ghort. „Ti je oloupili. A zatímco se hádali, jestli je mají zabít, nebo ne, náramně se ochladilo a padla mlha. Měsíční světlo zmizelo. Chlapi začali řvát. Na Ogiera se vrhlo něco s drápama a zkaženým dechem a pěkně ho to pocuchalo, ale na poslední chvíli to něco vyrušilo a odběhlo to pryč. Pak ztratil vědomí. Když zase přišel k sobě, zrovna svítalo.

Někteří koně chyběli. Ti, kteří zůstali, byli stejně jako jeho brácha a všichni lupiči mrtví, někteří byli roztrhaní na kusy. Zamířil zpátky sem, protože to bylo jediný místo, na který si vzpomněl. Pořád ztrácel vědomí. Kdykoli to na něj přišlo, tak se uklidil z cesty. Vzpomíná si, že se kolem něho v jednu chvíli prohnali tři kněží na koních. Chtěl je varovat, ale oni ho neslyšeli. Za nějakou chvíli zaslechl z místa, odkud přišel, strašnej řev a kravál. Šel dál. Našel na poli osedlanýho koně, kterej se tam pásl. Chytil ho a uklidnil, pak se nějak vysoukal do sedla a přivázal se, aby nesletěl, až zase omdlí. Něco v lese začalo řvát a prodírat se k silnici. Kůň zpanikařil a vyrazil dopředu. A běžel a běžel, až už běžet nemohl. Pak pokračovali krokem. A teď je tady.“

„Co se stalo s penězi?“ Některá stvoření Noci se vyznačovala silným odporem vůči stříbru. Železo na ně mělo ještě silnější účinek, i když ta, která se dala zahnat obyčejným kovem, většinou patřila ke slabším stvořením.

„Ať už měl peníze kdokoli, měl nejlepší šanci na přežití,“ řekl Ghort a na okamžik odešel k dezertérovi, aby zjistil podrobnosti. Když se vrátil k Hechtovi, tvářil se zmateně. „Měl u sebe trochu stříbra, který ani lupiči nenašli. Peníze za odvedenou práci vezl kapitán. Ale ten skončil mrtvej stejně jako všichni ostatní. Peníze tam nejspíš ještě pořád jsou. Někde.“

Ačkoli se Ghort snažil mluvit potichu, lidé v davu ho zaslechli a někteří zjistili, že je těžce raněný člověk zase tolik nezajímá. Navzdory tomu, jak vážné věci se staly.

„Nepřipadá ti to zvláštní?“ zeptal se Ghort. Přivolal k sobě jednookého muže z hostince, chvilku si s ním šeptal a pak řekl: „Musíme vyrazit, Pipe. Tady na nás žádný problémy nepočkají.“

A tak vykročili pryč a za zády nechali náhlý odliv lidí táhnoucích na sever. „Jsou to idioti,“ zamumlal Hecht. „Osm nebo deset chlapů právě zabil netvor Noci a jediné, o čem dokáží přemýšlet, je to, že by u mrtvol mohli najít peníze. Co sis to tam šeptal s hostinským, než jsme odešli?“

„Řekl jsem mu, ať se pořádně postará o Ogiera, dokud se nebude zase moct postavit na vlastní,“ odpověděl Ghort. „Řekl jsem mu o penězích, který Ogier u sebe má. A taky jsem mu vysvětlil, jak

rychle se z jeho hospody může stát kůlnička na dříví, jestli se k němu nebude chovat slušně.“

„Rozumím.“ A rozuměl tomu líp, než Ghort tušil.

Ogier a Aubero přece jen mohli patřit do rodiny.

3. Alten Weinberg, srdce Nové brothské říše

Princezna Helspeth, hraběnka ze Supferu, markýza z Runjanu a tak dále, přicestovala do Alten Weinbergu přesvědčena o tom, že císař chce oslavit její dvacáté narozeniny. Celkem třikrát poklekla před svým malým bratrem Lotharem, císařem Grailské říše. Teď už ale měla za to, že mu ve skutečnosti o její narozeniny vůbec nešlo. Síň byla naplněna havrany a supy, kteří se kolem Lothara poslední dobou neustále motali. A kromě toho přijela i Katrin. Nebyl tu ale Ferris Renfrow. Byla by se cítila daleko pohodlněji, kdyby byl Renfrow na dohled. Ferrise Renfrowa mohl člověk označit za svědomí říše.

Helspeth se sice nezamlouvalo, že musí pokleknout před bratrem, ale ten dnes vystupoval ve své oficiální úloze. Nejspíš se to nezamlouvalo ani jemu. Přímo před ní stál Ochránce trůnu Omro va Still-Patter, velkovévoda z Hilandle, první mezi rovnými v Poradním sboru. Hilandle se svou kohortou stáli mezi císařem a nižšími šlechtici a Ochránce trůnu doprovázeli správce císařské garderoby, správce císařské apanáže a lord velkoadmirál Vondo fon Tyre, jehož flotila byla spíše výplodem optimistické mysli. Tito muži zaťali paťáty do císařské moci pouze díky tomu, že Lothar byl stále ještě pět let vzdálen plnoletosti.

Helspethina starší sestra Katrin, hraběnka z Kretienu a Gordonu a princezna následnice, také poklekla. Nijak neskrývala podráždění ani pohrdání Hilandlem a jeho kohortou. Lothar byl její malý bratříček, kterému s láskou přezdívala „Kašička“. Pečovala o něho během mnoha nemocí a neuvěřitelně ho rozmazlila. Helspeth sice neměla sestru ráda a nic dobrého si o ní nemyslela, ale nemohla jí upřít, že

Katrin jejich bratra milovala, podporovala a měla s ním nekonečnou trpělivost. A stejně jako ona sama nenáviděla hladové starce, kteří chlapci upírali jeho vládu.

Katrin Ege byla plavovlasá, vysoká, štíhlá a krásná a v prostých tmavých šatech působila chladně a odtažitě. Měla po otci tvrdohlavou vůli, ale chybělo jí charisma, které dokázal tak dokonale využívat. Tento nedostatek, přičtený jejímu pohlaví a ctižádosti tolika okolních šlechticů, ji stavěl do daleko slabšího postavení, než by sama chtěla. Ale Ochránce trůnu a jeho přisluhovači byli slepí, pokud pokládali kteroukoli z Egeho dcer za slabý článek.

Všechny děti Zuřivého Malého Hanse se nacházely v daleko slabším postavení, než by se kterémukoli zamlouvalo.

Johannes přiměl kurfiřty k sepsání Zákona o poslední vůli a následnictví, který po schválení, uveřejnění a ratifikaci patriarchou a Kolegiem přežije každou snahu o jeho změnu či zrušení. Ale Johannes Černá bota neočekával, že padne v bitvě. Předpokládal, že churavého syna přežije a po nějaké době předá císařský trůn buď Katrin, nebo některému z jejích zatím nenarozených synů. Doufal, že skrze své dvě dcery uková pevné spojenectví.

Než Johannes padl v al-Khazenu, probíhaly už předběžné rozhovory. Nakonec ale nebylo dohodnuto žádné manželství.

Helspeth byla do nástupnictví zahrnuta spíše jakoby náhodou. Johannes byl ale pečlivý ve všech ohledech. Po Helspeth byli v zákoně jmenováni ještě synové jeho sestry Anies.

Rod Egeů by musela potkat katastrofa nevídaných rozměrů, aby o následnictví na trůnu mohli znovu rozhodovat kurfiřtové.

„Poradní sbor nás upozornil," prohlásil Lothar, „že dnešní svět přináší naší vládě nevídaná protivenství – a my s tímto upozorněním souhlasíme."

Toto byl první případ, kdy Helspeth slyšela bratra použít císařské množné číslo. Překvapilo ji to. Nebyla zvyklá, že její bratříček byl čímkoli jiným. A při zkoumavějším pohledu usoudila, že tento císař Lothar je výtvor velkovévody a jeho přisluhovačů. Což byla možnost, které se obávala nejvíc, zatímco Hilandle se svým stádem Lothara čím dál více vytlačoval z prostředí běžného života a od vlastní rodiny.

Lothar rozuměl tomu, co se děje. Jako mladistvý však neměl mnoho šancí na tom cokoli změnit. Musel zůstat silný a stavět jednoho člena Poradního sboru proti druhému. S jistým úspěchem se mu to dařilo.

„Bylo nám vysvětleno, že náš současný životní styl nevyhovuje požadavkům rodiny císařské důstojnosti. Dcery našeho otce by neměly vyvolávat skandály tím, že veslují jako obyčejní zbrojnoši."

Helspeth se na Lothara zamračila. Polovina říšské šlechty byla během uplynulého desetiletí zděšena a znechucena tím, jak starý císař nejen svým panenským dcerám dovoloval, ale dokonce je ponoukal k tomu, aby ho doprovázely do pole, hazardovaly se životem v polních leženích, a dokonce přicházely do pravidelného styku s obyčejnými obhroublými vojáky.

Poradní sbor se tomu tedy rozhodl učinit přítrž.

Chlapecký císař se stáhl před Helspethiným výrazem. A nebyl o nic šťastnější, když se podíval na starší sestru.

Katrin měla daleko menší sklony ke skandálnímu životu. Helspeth si během calzirského tažení oblékala zbroj, chodila ozbrojená a pod hradbami al-Khazenu se dostávala do nebezpečných situací. Katrin byla daleko prudší, daleko odhodlanější udržet si svá neodvolatelná práva a nezávislost.

Lothar sice nebyl silný tělem, ale síla mysli mu nescházela. Nehodlal zůstat ustrašený. „Rozhodli jsme, že se naše sestry-princezny odeberou na své usedlosti, dokud nebudou dohodnuta manželství. Ticho! Obě." Helspeth byla na pokraji výbuchu. Nezachytila Katrininu reakci, protože vzteky téměř neviděla. Nepochybovala ale, že její sestra je rozzuřená úplně stejně.

Velkovévoda se téměř potěšeně šklebil do svého šedivého, krátce zastřiženého vousu. Jeho oči byly ale ledové. „Tak zní císařova vůle," řekl. V překladu to znamenalo, že na Lothara tlačili, dokud nepovolil.

Helspeth si připomněla, že se Hilandle, dokud Johannes pomocí kurfiřtů neprosadil Zákon o poslední vůli a následnictví, pokládal za jednoho z nejžhavějších kandidátů na císařský trůn.

Chlapecký císař pak ukázal, že si ho poradci nedokázali omotat kolem malíčku tak, jak by sami rádi věřili. „Katrin, postupujeme ti císařské državy v Grubagu se všemi právy na Eathered a Arnmagil.“

Příslušníci Poradního sboru byli tak zděšeni, že úplně zapomněli protestovat. Mezi nižší šlechtou se tu a tam ozvalo uchechtnutí.

Chlapec pokračoval. „Své sestře Helspeth postupujeme město Plemenzu a všechny jeho závislé državy a věříme, že se chopí příležitosti k dalšímu rozšíření svého vzdělání.“

Plemenza byla teoreticky menší dar. Eathered a Arnmagil, které byly sjednoceny do jediné říšské provincie, byly ještě před nějakým stoletím samostatnými královstvími. Ale Plemenza byla oblíbeným městem samotného Johannese. Kdyby se toto firaldské sídlo nenacházelo tak daleko od centra Grailské říše, už dávno by tam přestěhoval své hlavní město z Alten Weinbergu. V Plemenze strávil spoustu času – většinou pro vlastní potěšení, a ne jen proto, že se říšská politika zaměřila na Firaldii a složité vztahy se Sublimem V. a jeho církví. Johannesovy dcery tam strávily dlouhou dobu vzděláváním.

Helspeth se usmála. Lothar jí úsměv oplatil.

Hilandle ztratil půdu pod nohama. Několik desítek svědků, z nichž jich bylo jen pár velkovévodovi příznivě nakloněných, sledovalo, jak císař postoupil členům vlastní rodiny říšské majetky. Pokud byl Lothar opravdu chytrý, měl už připraveny příslušné patenty, sepsané někým, u koho si mohl být jistý, že není Hilandlovou loutkou.

Velkovévodova tvář zkameněla. Už nikdy chlapeckého císaře takto nepodcení.

Helspeth se podívala stranou. Katrin se tvářila potěšeně. Eathered a Arnmagil byla bohatá, dobrá a plodná území – a Grumbrag byl proslulý umělci a šikovnými řemeslníky. Bylo to navýsost vhodné město pro korunní princeznu Nové brothské říše.

Krátký pohled, který Katrin k Helspeth vyslala, byl ale jen o něco málo jedovatější než ten, jímž počastovala velkovévodu.

Ona žárlila! Kvůli Plemenze! Protože i její vzpomínky na dobu, kterou tam strávila, byly příjemné. Možná to byly dokonce jediné příjemné vzpomínky, které za třiadvacet let svého života měla.

Johannes Ege – podle toho, kdo o něm mluvil, známý jako Johannes Černá bota, Hansel Černá bota (touto zdrobnělinou byl označován proto, že tělesně příliš výšky nepobral), případně Zuřivý Hansel – byl zvolen císařem Nové brothské říše ještě před narozením svých dětí. Katrinina matka, Hildegrun z Machenu, oslavila teprve devatenácté narozeniny, když se provdala za císaře. Byla vysoká, plavovlasá a překrásná. V té době se říkalo, že padla Johannesovi do oka, už když jí bylo pouhých patnáct let. Císařská svatba se konala ani ne pět měsíců před narozením princezny Katrin.

Spojenectví s Hildegruninou rodinou upevnilo Johannesovu nadvládu nad Grailskou říší. Byla to oddaná manželka s mnoha rytířskými bratry, kteří císaři po dlouhá léta jeho vlády oddaně sloužili a zůstali přáteli a spojenci i v nepříznivých dobách. Hildegrun často Johannese na jeho cestách říší doprovázela. Kamkoli přišla, tam si ji všichni rychle zamilovali – dokonce i manželky císařových nepřátel.

Hildegrun zahynula během nehody při vyjížďce na koni, když byly Katrin čtyři měsíce a císař se účastnil tažení proti nesčetným firaldským státům.

Byla to zkušená jezdkyně a často ráda vyrážela na projížďky s odvážnějšími ženami svého dvora tryskem. Toho nešťastného dne její kůň klopýtl, když se hnala po hrázi kanálu. Císařovna nedokázala včas vyskočit ze sedla a zvíře padlo na ni. Společně se pak skutáleli po hrázi do vody a bezvědomá Hildegrun zůstala zapletená v postroji. Kůň i jezdkyně se utopili dřív, než mohl kdokoli přiběhnout na pomoc.

Patriarcha Clement III., celé Kolegium a příslušníci Pěti brothských rodin vzdávali díky Bohu. Během toho léta byly patriarchální jednotky poráženy v každé bitvě a zpráva o manželčině skonu zastihla Johannese právě ve chvíli, kdy táhl na Matku měst.

Hildegrun neležela v rodinné hrobce příliš dlouho, když se Hansel oženil s Helspethinou matkou, princeznou vdovou z Nietzschau. Princezna Terezia byla o celých deset let starší než císař. Toto spojenectví ještě více upevnilo Johannesovo postavení mezi kurfiřty. Princezna vdova byla ve čtyřiatřiceti letech známá jako žena s náročnými tělesnými žádostmi. Její nový manžel je dokázal

uspokojovat natolik, že dvakrát potratila, dala život synovi Willemovi, který zemřel dva týdny po narození, a nakonec Helspeth. Ta svou matku ale nikdy nepoznala.

Princezna vdova zemřela na horečku omladnic pouhé tři dny poté, co se Helspeth narodila. Byla uložena po boku svého syna Willema do rodinné hrobky prvního manžela ve Wortburgu v Nietzschau.

Ještě před smrtí přenesla princezna vdova všechny své rodinné tituly a závazky na mladého císaře. Ten se i díky tomu ve věku pouhých sedmadvaceti let stal třetím nejmocnějším mužem chaldarejského světa – předstihl ho pouze brothský patriarcha a vládce východní říše. Mezi úkoly, které mu zanechala, patřilo umenšení světské moci Brothu. O tento úkol se postaral zkušeně a úspěšně.

Ale nikdy už se nepřiblížil zlomení dočasné moci církve tolik jako před Hildegruninou smrtí. Částečně to bylo dáno skleslostí nad vlastními ztrátami, částečně také tím, že se musel potýkat s probrothským smýšlením mezi vlastní šlechtou. Během devíti let následujících po Tereziině skonu tomuto cíli nevěnoval příliš mnoho pozornosti. Za tu dobu úplatky a zrada zničily polovinu toho, čeho dosáhl.

A pak se místa patriarchy brothské episkopální církve ujal nový muž, Sublim V.

Osmnáct měsíců po smrti princezny vdovy se Johannes oženil s Margaret z Eatheredu a vstoupil do spojenectví, které mu vyjednal Hildegrunin otec. Margaret, staropanenská dcera Johannesova předchůdce, mu byla oddanou manželkou, kterou ctil, ale nemiloval. Ona ho uctívala. Právě tento sňatek přinesl Johannesovi léno, které Lothar postoupil Katrin. Spojil také rod Ege s rodinou, jež už Grailské říši poskytla několik císařů.

Margaret z Eatheredu nebyla nikdy žena oplývající pevným zdravím. A tuto vlastnost po ní zdědil i syn, jehož svému milovanému Hanselovi porodila. Margaret se nicméně podařilo žít déle než kterékoli z předcházejících Johannesových manželek. Když ale bylo Lotharovi sedm let, zaplavila říši morová rána. Zahubila většinou staré a churavé lidi. Samotný korunní princ byl uchráněn

tím, že ho při prvním náznaku nákazy poslali do přísně udržované izolace.

Když Margaret zemřela, Johannes se zapřísáhl, že už se nikdy neožení. Od té doby se spokojil s občasnými pletkami u dvora.

Každé z Johannesových dětí zdědilo vzhled po matce a intelekt po otci. Katrin by připomínala Hildegrun ve třiadvaceti, kdyby se její matka tohoto věku dožila. O Helspeth všichni tvrdili, že je naprosto přesným obrazem Terezie za jejího mládí. Katrin měla hejno strýčků, kteří ji bezmezně milovali a zároveň nikdy nezapomněli na lásku a obdiv, jež cítili k jejímu otci. Kvůli těmto pěti stům válečníkům a rodinám Johannesových manželek se Poradní sbor Nové brothské říše neodváží zpochybnit Lotharovy dary vlastním sestrám.

Lothar nedokázal zvítězit v jediném boji: Johannesovy dcery se nebudou nikdy v životě moci chovat tak, jako by byly jeho syny. Dostaly darem obrovská nová panství. Na ně se teď budou muset stáhnout a chovat se jako všechny ostatní ženy jejich postavení a doby.

Helspeth se to nezamlouvalo. Ale byla poslušná.

Měla však pocit, že Katrin bude dělat potíže.

~ ~ ~

Velkovévodova klika měla v toulci ještě jeden mocný šíp: manželství.

Lothar nemohl manželství odkládat donekonečna. Ani své vlastní, ani sňatky sester. I přes říšskou tradici volených císařů bylo jeho rodovou povinností zajistit trůnu dědice. A pokud šlo o jeho sestry…

Manželství jim přistřihne křídla. Přestože nepřijdou o místa v následnické linii ani poté, co Lothar případně zplodí syna, jejich manželé budou mít silná, zákony daná práva k tomu, aby je ovládali.

Helspeth se ušklíbla. Takhle mohl vzniknout boj mezi zákonem a charakterem.

Za celý svůj život nepotkala na světě muže, který by měl alespoň o vlásek silnější vůli než ona.

Nijak se netoužila vdávat, ale pokud jí to přikáží okolnosti, rozhodně se postará, aby daný muž své ctižádosti do smrti litoval.

A ten, kdo se ožení s její sestrou Katrin, bude mít ještě horší osud.

I přesto patřily dcery Johannese Černé boty mezi nejcennější úlovek na manželském trhu v celém chaldarejském světě. Každý další měsíc, který Lothar Ege přežil, byl totiž pro zbytek světa nevídaným zázrakem.

Lothar se totiž podle všeobecného přesvědčení sotva mohl dožít toho, aby přivedl na svět dědice.

Helspeth přemýšlela, jestli se její malý bratříček nedostal do ještě většího nebezpečí smrti po tom, co dnes večer udělal. Velkovévoda někdy jednal, jako by snad o svých krocích vůbec nepřemýšlel. Jakýkoli krok, který by podnikl proti Lotharovi, by mohl přinést neblahé důsledky. Katrin Hilandleho nenáviděla ještě zaníceněji než Lothar. A na rozdíl od Lothara už dosáhla plnoletosti.

Katrin by dokázala rozpoutat ve velkovévodově klice neuvěřitelný rozvrat.

Pokud by si ovšem dříve dokázala zjednat věrnost Ferrise Renfrowa.

Katrin Renfrowa neměla ráda. Helspeth ani v nejmenším netušila, jaký postoj k její sestře má sám Renfrow. Ten totiž patřil k lidem, kteří si vlastní pocity nechávají pro sebe.

Někdy Helspeth připadalo, že Renfrow je jako samotná Noc: nepřehlédnutelný a nepominutelný. Přírodní živel. Součást okolního světa. Člověk, se kterým je nutno počítat v jakékoli strategii.

Ferris Renfrow byl patrně nejdůležitějším člověkem v celé Grailské říši.

A nikdo nevěděl, kde právě teď je.

Helspeth Ege se dívala na týl velkovévodovy hlavy a z celého srdce si přála, aby padl k zemi mrtev.

Předmět jejího hněvu samozřejmě na její přání nezareagoval, ale to se stávalo hodně často.

Vesmír byl v těchto věcech neuvěřitelně tvrdohlavý.

Císař propustil sestry s příkazem, aby se okamžitě přesunuly na své nové državy. Každé přidělil malou jednotku braunsknechtů, císařské osobní stráže. Helspeth děkovala Bohu za malé milosti.

Velitelem jednotky, určené k její ochraně, byl Algres Drear, dlouholetý přítel jejího otce a muž, jehož sama dobře znala. Johannes Dreara pověřoval nejen ochranou vlastního života, ale často také zvláštními úkoly, jejichž splnění bylo mimo kompetenci Ferrise Renfrowa. A Drear se v Plemenze velmi dobře vyznal.

I tak si ale Helspeth přála, aby si mohla sednout s Renfrowem a poradit se s ním. Renfrow by jí určitě dokázal vrátit odvahu a sebedůvěru.

Helspeth se pokusila promluvit s Katrin, když se vracely do svých komnat. Katrin s ní ale hovořit odmítla. Katrin se změnila. Katrin už nebyla její přítelkyní.

Katrin se bála.

Nacházela se na dotek trůnu Grailské říše a zničehonic se ocitla v oku sílícího cyklónu intrik. Každý jí chtěl manipulovat nebo ji ovládat. Nikomu už nedůvěřovala. Dokonce ani mladší sestře, která by ji jednoho dne mohla nahradit.

Kde byl jen ten Ferris Renfrow ve chvíli, kdy ho dcery Johannese Černé boty potřebovaly nejvíc?

4. Vítr zoufalství

Bratr Kandl cestoval s hrabětem Raymonem Garetem z Caron ande Lette do Antieux. Hrabě mu nedal možnost volby. Dokonalého mistra totiž podezíral. Podezíral vlastně všechny maysaleany obecně, přestože měl Hledače světla ve vlastní rodině. Hrabě nebyl válečníkem víry, jen oddaným connekským nacionalistou, který se vzpíral tomu, aby do jeho vlasti někdo zvenčí zatahoval nějaké neřády.

A odhodlání hraběte Raymoneho inspirovalo i jeho Antieux. Navzdory katastrofám, jež sem přineslo několik úplatných brothských episkopálních biskupů a dvě armády nájezdníků, město žilo se vzdorem a bylo čím dál zámožnější. Většina následků úspěšnějšího obléhání už byla napravena. Katedrála zůstala tak, jak ji útočníci zanechali – zničená požárem a s tisícem žen, dětí, starých a nevinných lidí pohřbených uvnitř. Hrabě Raymone dal na vědomí, že chce, aby se katedrála stala pomníkem, zasvěceným uchvatitelskému patriarchovi krví těch, o nichž tvrdil, že jsou jeho stádem.

Tento masakr na několik staletí dopředu zničil jakékoli šance, které by církev v Conneku mohla mít.

Nikdo, kdo tam v té době nebyl, si nedokázal uvědomit hloubku jizev, jež masakr zanechal na těch, kteří ho přežili.

Spálil jejich pocity na zčernalé kosti. A hrabě Raymone byl sežehnut nejvíc, protože mu ani při největší snaze nedokázal zabránit.

Celý Okraj Conneku ho podporoval jako jeden muž.

Vévoda Tormond nedokázal pochopit, jak moc se srdce obyvatel Antieux zatvrdila.

„Znám Tormonda od dob, kdy jsme byli oba chlapci," řekl bratr Kandl. „Není to špatný muž. Myslí to dobře. Jen je prostě příliš vzdálený každodennímu běžnému životu. I přes všechny možnosti a veškeré rádce, které má k dispozici." Bratr Kandl se stával jedním z rádců, kdykoli do Khaurene zavítal.

„Je to hlupák," odsekl hrabě Raymone. „Může to myslet třeba stejně dobře jako sám Aaron z Chaldaru, ale je to zaslepený hlupák."

Rozhovor o vévodových myšlenkových schopnostech vyvolal list, jímž Tormond přikazoval hraběti Raymonemu, aby okamžitě přicestoval a vysvětlil své chování. Stěžovali si na něho Sublim V. a biskup Morcant Farfog ze Strangu.

Bratr Kandl se nehodlal pouštět do hádek. „Někdy se Tormond chová, jako by měl na očích magické klapky," poznamenal.

„Tomu bych klidně věřil," štěkl Raymone. „Já tam nepojedu. Jestli mě chce vidět, tak ať si sem klidně pošle Dunna, aby mě zatkl." Sir Eardale Dunn byl vojenský náčelník vévody Tormonda, uprchlík ze Santerinu, který se do své vlasti nevrátil ani po poslední vlně následnických zvratů, která mu to umožnila. „Budu sedět rovnou tady."

„Určitě bys to tak chtěl?" zeptal se bratr Kandl a myslel tím vzepření se vévodovi.

Hrabě Raymone mu ale odpověděl na jinou otázku. „Máš pravdu," řekl. „Potřebuji se vypravit zpátky do pole. Můj špeh v Salpenu tvrdí, že Anna z Menandu se pustila do shromažďování další invazní armády. Nemá moc velkou podporu. Zatím. Kvůli rozporům v Salpenu začal Santerin prosazovat své nároky podél celých Mokřin. Příliš mnoho šlechticů se třese strachy o vlastní hrady a města, než aby se vypravili dobývat naše."

Bratr Kandl přikývl. Navštívil Arnhand loni na jaře. A zůstal naživu pouze díky tomu, že ho místní Hledači varovali pokaždé, když církev vyslala muže, aby ho zatkli. „Pravda. A pořád stejně posílají třetí a čtvrté syny a příliš mnoho bohatství do křižáckých států ve Svaté zemi."

Minulá tažení umožnila ve Svaté zemi vznik půltuctu malých království a knížectví. Ta vždy potřebovala nové muže a peníze k tomu, aby vůbec přežila. Nebyly to přirozené státní entity a jako

takové se nacházely pod neustálým tlakem sousedních pramánských kaifátů.

V Arnhandu byla tažení na Svatou zemi pokládána za náboženskou povinnost. Rytíři a šlechtici z jiných chaldarejských zemí se snažili vykonat ozbrojenou výpravu alespoň jedinkrát za život, ale Arnhanďané často odcestovali bez úmyslu kdykoli se vrátit.

„Měl bys o tom přemýšlet z dlouhodobějšího hlediska, mladíku," řekl bratr Kandl. Byl už starý a uznávaný. Kdykoli dostal příležitost promluvit – přimět Raymona k naslouchání ale bude opravdová výzva. „Musíš uvážit, jaké důsledky by tvá rozhodnutí mohla přinést tobě i Antieux nejen zítra, ale i ve vzdálenější budoucnosti. Zkus si teď jako takové malé duševní cvičení představit možné důsledky toho, že bys vévodu odmítl."

Tato otázka se už do mysli hraběte Raymoneho vplížila. A začala převracet hory zbožných přání.

Bratr Kandl pokračoval: „Řekněme, že by Anna z Menandu dala dohromady další skupinu dobrodruhů a nějakým řízením smůly by narazila na schopného kapitána. Možná na někoho, kdo získával zkušenosti na drsných bojištích ve Svatých zemích. Řekněme, že Antieux by bylo obléháno a tento kapitán by byl dostatečně zkušený a schopný, že by předpokládal odpor."

„Dost!" houkl Raymone. „Pochopil jsem, starče. Když já odmítnu vévodu teď, může mě zase on odmítnout později." To by sama o sobě nebyla žádná novinka. Feudální práva a povinnosti platily obousměrně. „Ačkoli asi stárnu, když dokážu předpokládat, že by v takové situaci byl schopen jakéhokoli rozhodnutí." Hrabě Raymone ještě neoslavil třicáté narozeniny. „Musím připustit, že máš možná pravdu."

Když bratr Kandl s jeho svolením odešel, poslal hrabě Raymone pro Raultovu rodinu. I ji přitáhl až do Antieux. Bratr Kandl měl podezření, že se mu zalíbila Socia.

Vévodovo pozvání se týkalo pouze Brocka Raulta.

~ ~ ~

„Zde se s vámi rozloučím," řekl společníkům bratr Kandl. Hrabě Raymone se s neutuchajícím podezřením jen ušklíbl. Dokonalému mistrovi připadalo, že už to hrabě se svým mračením přehání.

Brock Rault se usmál. Byl vzrušený, protože tohle byla jeho první návštěva Khaurene. „Uvidíme se na hradě, bratře," řekl. Pak se také zamračil. Rád by podotkl, že Raymone Garete má ke svému podezření spoustu důvodů. Na jeho město byl podniknut útok – a to nejednou. Útok byl podniknut dokonce i na jeho samotného. Brothská církev posílala kněží, aby rozdmýchávali potíže na jeho dědičných územích. Tím, že je věšel, nijak od příchodu neodrazoval další. A nejednou přistihl někoho, kdo mu byl blízký, jak proti němu kuje pikle s agenty Sublima V.

Bratr Kandl sledoval, jak se kolona jezdců proplétá hlouběji do města směrem k Metrelieux, hradu vévodů z Khaurene.

Když na ulici osaměl, vešel do domu Raulta Archimbaulta, vůdce khaurenské komunity Hledačů. Do očí se mu vedraly slzy, protože se nacházel v poněkud páchnoucí čtvrti, jež byla vyhrazena koželuhům – Archimbault byl vůdcem i této komunity.

Dovnitř ho vpustila koželuhova dcera Kedle.

„Krásně jsi dospěla, dítě," řekl jí na uvítanou.

Zrudla a sklopila oči k podlaze. Pamatoval si ji jako smělou dívku, která si dokázala na shromážděních Hledačů světla stát za svým.

„Nechtěl jsem tě rozrušit," řekl zmateně.

Nechápal, že pro Kedle je něco jako polobůh. Dokonalých bylo málo – dokonce i v samotném srdci maysaleanského kacířství. Bratr Kandl sám sebe pokládal pouze za potulného učitele.

„Nevěděli jsme, že přijdeš," řekla dívka.

„Neměl jsem možnost poslat zprávu předem."

„Jsi u nás vždycky vítán, Mistře."

„Jsem bratr Kandl," opravil ji. „Stačí, když mi budeš říkat bratře Kandle. Nebo Učiteli, když to jinak nepůjde. Aha," zamyslel se. „Cítím nějaké potíže. Jsi doma, místo abys byla v koželužské dílně. Čekal jsem, že tady potkám tvého malého bratra. Ten přece ještě v dílně pracovat nemůže. Nebo ano?"

„Ano, může,“ odpověděla dívka. „Já dnes nepracuji, protože se všichni připravujeme na svatbu.“

„Na čí svatbu?“ zvedl Kandl obočí.

„Na mou.“

„Ale tobě bylo přece teprve… aha.“

„Čas utíká, Učiteli.“

Tahle dívka měla vždycky sklony k filozofickým úvahám.

„Očividně utíká daleko rychleji, když na něj člověk nedává pořádný pozor,“ pousmál se.

„Pojď dál, Mistře,“ ustoupila ze dveří. „Postaráme se o tebe.“

Maysaleanské kacířství si udržovalo ducha společné odpovědnosti, kterou brothská episkopální církev dávno pomíjela. Stejnou filozofii vyznávali zakládající otcové církve, ale její síla vyprchala postupem času, jak brothské vyznání chaldarejského kréda ustoupilo zkostnatělé hierarchii, jež odrážela okolní kulturu. Když se stará říše zhroutila, převzala po ní církev většinu starých paláců, postojů a ozdob. Duch staré říše žil dál – jenže pouze v církevní byrokracii.

~ ~ ~

Kedlina svatba se konala přesně na čas. Když bratra Kandla požádali o proslov, přednesl krátkou řeč, v níž se věnoval optimismu, duchovní bdělosti a toleranci. Když bylo po všem, domluvil si, že bude přespávat postupně u několika rodin Hledačů – nechtěl přidělávat Archimbaultům další starosti k těm, které už měli. A maysaleané v Khaurene toužili po pověsti těch, u nichž strávil noc jako host.

Uběhlo několik dní. Z Metrelieux nedostal jedinou zprávu.

Každý večer se v Archimbaultově domě konala pravidelná setkání. Jen tato rodina měla místnost dostatečně velkou pro shromáždění všech, kteří si chtěli poslechnout Dokonalého mistra.

Po deseti minutách prvního setkání bylo bratru Kandlovi jasné, jak moc se khaurenští maysaleané změnili.

Lidé se báli. Nedokázali důvěřovat čemukoli, co jim přinese budoucnost.

Maysaleané se ale neměli obávat zítřka – zítřek prostě přijde. Nebyl nejmenší důvod z něj mít strach, ať už bude jakýkoli.

„Co se to stalo?“ zeptal se jich bratr Kandl. „Ztratili jste snad víru?“

Když nedokázali odpovědět starší, vložila se do hovoru Kedle. „Potíž je s vévodou, Mistře,“ řekla.

„Bratře,“ opravil ji automaticky.

„Vévoda je starý,“ pokračovala dívka. „A unavený. A slabý. Nedělá nic, čím by zabránil Conneku v rozpadu. Jeho rozkazy jen málokdy dávají smysl a většinou situaci jenom zhorší. Nikdo mimo Khaurene jim tak jako tak už nevěnuje pozornost. Nedokáže prosadit svou vůli.“

Podobné stížnosti slyšel už dříve. Nižší šlechta se vévody dávno nebála a ztratila důvěru v jeho ochranu.

Raulet Archimbault se také rozhodl promluvit. „To je ale jen začátek problémů, Mistře,“ ozval se. „Je tu také nejistota, za kterou může vévodovo chatrné zdraví a to, že dosud neurčil nástupce.“

To byl velký problém. Bratr Kandl doufal, že na trůn nastoupí Tormondova sestra.

Nezáleželo na tom, jakou víru jste vyznávali ani k jaké společenské třídě jste náleželi. Skon vévody Tormonda IV. bude mít hluboký dopad na všechny. Protože ho někdo bude muset nahradit. A náboženské přesvědčení daného člověka bude navýsost důležité. Boj o duše obyvatel Conneku byl každým dnem důležitější.

„Po ulicích se potloukají bandy zločinců,“ řekl Amis Hainteau. „Brothští episkopálové, vybičovaní mnichy ze Společnosti pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství. Vévoda nedělá vůbec nic. Chaldareané, kteří jsou přívrženci Viscesmentu, brothské hrdlořezy početně převyšují, ale bráníme se jim jen stěží. Ty bandy většinou útočí na Hledače světla. A na Devy a dainshausy, když je dokáží najít.“

„Minulý měsíc vydrancovali pramánský kostel,“ ozvala se znovu Kedle. „Jediný, který v Khaurene zbyl. Snažili se ho i vypálit. Zemřelo přitom dvaadvacet lidí.“

Její matka s tlustýma rukama založenýma na hrudi dodala: „A vévoda neudělal nic. Zase. Úplně to ignoroval.“

Bratr Kandl byl zmatený. Jak bylo možné, že se situace tak rychle dokázala tolik zhoršit?

„Už moc nezbývá, abychom tu sklouzli do občanské války," řekl Archimbault.

Někdo se zmínil, že kdosi začal vraždit kněží. Podle všeho si vrazi vybírali příslušníky duchovenstva, kteří byli nakloněni Sublimovi nebo jeho přívržencům.

„Válka je nevyhnutelná," poznamenal někdo jiný. „Brothští ji hodlají prosadit, ať se děje cokoli."

Tohle si myslela většina, tím si byl bratr Kandl jistý. „Měl bych se brzy setkat s vévodou Tormondem," prohlásil. „Trochu popíchnu jeho svědomí." Nebyl o tom ale tak skálopevně přesvědčen. Podle všeho byl onen muž hluchý a slepý, úplný zajatec vlastního světa, který vycházel z jeho přání.

Že by tu agenti brothské církve působili chaos? Proč by to dělali? V Khaurene stejně jako v celém Okraji Conneku patřili k menšině. Pohraniční hrabata, která jejich víra daleko více spojovala se Sublimem než s Imakulátem, už přeběhla k Navayi, santerinskému vévodství Tramaine, případně k Arnhandu. Vliv Navayi pokračoval a sílil podél pobřeží Terliaganu. Král Peter nehodlal ve své říši tolerovat zmatky. Všichni lidé toužili po pořádku.

„Přejeme ti úspěch a hodně štěstí, Mistře," odpověděl Archimbault, „ale budeme se i nadále připravovat na nejhorší."

Jeho manželka řekla: „Milias, syn mé sestřenice, pracuje jako sluha v Metrelieux. Vídává vévodu v podstatě každý den. Myslí si, že Tormond propadl pomatenosti. Tak jako jí propadají opravdu staří lidé."

„Já nemám největší strach z brothských episkopálů nebo z vévodovy nečinnosti," ozval se znovu Amis Hainteau. „Začínám mít strach z Noci."

„Nějaké další špatné zprávy?" zeptal se bratr Kandl.

Raulet Archimbault přikývl. „Noc se začíná probouzet," odpověděl. „Začalo to drobnými příhodami. Ty se postupně změnily ve zlovolné věci. A teď už začíná být nebezpečné vyjít z domu po soumraku."

„Došlo k vraždám." Podle toho, jak to Kedle řekla, by se mohlo zdát, že na ulicích města propuká po západu slunce nezřízená řezničina.

„Ke dvěma,“ upřesnil její otec. „Všichni z nich viní Noc, protože vlastně neexistuje žádné jiné vysvětlení.“

„Jen dvě,“ připustila Kedle. „Ale byly strašlivé. Lidé roztrhaní na kusy. A některé části chyběly.“

To znělo hrozivě. Jenže takových skutků byli schopni i běžní lidé – obchodníci, řemeslníci, dělníci. Za spoustou zdánlivě nevinných očí se mohli skrývat démoni. A za spoustou tváří mohli být agenti Společnosti pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství.

„Zjistím, co se v té věci dá udělat,“ slíbil jim bratr Kandl.

„Nikdo nedělá nic!“ zabručel někdo. Následovala vlna zlostného mumlání.

„Může být,“ přikývl bratr Kandl. „Ale já a Tormond se známe už od dětství. Když už nedokáže získat jeho pozornost nikdo jiný, mně naslouchá.“

Okamžitě se začali modlit pro jeho úspěch.

~ ~ ~

Hrad Metrelieux, sídlo vévodů z Khaurene, stál na skalnatém ostrohu s výhledem na zátočinu řeky Vierses. Bratr Kandl ho během více než šedesáti let života navštívil už mnohokrát. Pokaždé, když se k němu blížil, mu připadalo, že se stavba musí každou chvíli podvolit zákonům přitažlivosti a zřítit se do řeky. Staré brány už se dávno nezavíraly. A ve službě u nich stáli pořád stejní strážní, kteří byli každým dnem méně schopní jakéhokoli odporu proti jakémukoli útoku. Nečekal na něj nikdo, kdo by ho uvedl dál. Sám našel cestu do velké audienční síně, kde se setkal s tuctem dalších čekajících.

„Podíval ses na tohle místo zvenčí dobře, bratře?“ zeptal se ho hrabě Raymone. „Vypadá to, jako by se nemoc zakousla do samotného kamene, ze kterého je postaveno.“

Práce zubu času byla tady uvnitř daleko jasněji patrná.

Raultovi byli na tomto místě poprvé. Všechno, co viděli, bylo staré. Socia Rault byla rozhněvaná a podrážděná. Jak od svých bratrů, tak od hraběte Raymoneho dostala jasné a přísné příkazy, aby držela jazyk za zuby. Hrabě už si užíval Sociiny společnosti několikátý den v řadě a začínal se bát jejího sžíravého sarkasmu.

Byla příliš mladá, než aby si dělala starosti s úvahami ohledně důsledků svého jednání.

Bratr Kandl předpokládal, že hrabě Raymone měl o mladou dívku zájem zčásti také proto, že mu dala velice jasně najevo, že si nedá poplést hlavu lichotkami a romantickými baladami.

Hrabě byl docela slušný loutnista a měl poměrně solidní baryton. Na básníka a skladatele byl ale velice schopný voják a obstojný správce zděděného majetku.

Nicméně se snažil a projevoval ve své snaze stejně neústupné odhodlání jako při boji s bandou Haidena Backeho a Arnhanďany, které povraždil během masakru na Černé hoře.

Socia jeho odhodlání oceňovala. Odhodlání byla věc, které dokonale rozuměla. Sama byla odhodlaná.

Nebo jen zatraceně tvrdohlavá, pokud někdo poslouchal, co říkají její bratři.

Bratr Kandl si užíval společenského hovoru a pozorování zhruba půl hodiny, než k němu s rozpačitým a omluvným výrazem přistoupil Tormondův hlavní ceremoniář Bicot Hodier. „Omlouvám se, Mistře," řekl muž. „Netušil jsem, že dorazíš přesně na čas. Pojď se mnou, prosím."

Hodier odvedl bratra Kandla do malé, chladné komnaty bez pořádného nábytku a beze stopy po občerstvení. Byla nepříjemná a osamělá téměř jako poustevnická cela, kterou na první pohled připomínala. Na studených stěnách se srážela vlhkost a odkapávala ze stropu do louže na podlaze. Chlad zde byl příliš velký, než aby se v místnosti uchytil mech nebo plíseň.

Tam čekal bratr Kandl další hodinu a více přecházel od jedné stěny ke druhé, než seděl na jediné kamenné lavičce, jež se v místnosti nacházela. Začínal se chvět zimou. Pomalu mu docházela trpělivost, což byla slabost, kterou od svého povýšení na místo Dokonalého nezažil.

„Už se ti to také zakouslo do kostí, bratře?" ozval se za ním hlas.

Bratr Kandl přikývl, ačkoli si nebyl jist tím, co „to" mělo znamenat. „Sir Eardale?" zeptal se a vyslovil mužovo jméno s přízvukem, který obsahoval veškerou santrinštinu, kterou znal.

„Ano," odpověděl muž. „A ty bys rád věděl, proč já, proč teď a proč tady."

Bratr Kandl znovu přikývl. Sir Eardale Dunn rozhodně nebyl muž, kterého čekal, že uvidí. Dunn byl vrchním vojenským poradcem vévody Tormonda. Dokonalý mistr vždycky žasl nad tím, proč se už dávno nevrátil zpátky domů do Santerinu. Zdejší život ho musel uspokojovat, protože vévoda Tormond se jeho radami nikdy neřídil.

„Tato místnost je odolná vůči jakékoli magii," řekl sir Eardale. „Kámen, z něhož je postavena, pochází ze Svatých zemí a byl vytěžen poblíž studní moci. A musel jsi čekat tak dlouho, protože jsem chtěl mít jistotu, že mě nikdo neviděl."

„Chápu," odpověděl bratr Kandl, ačkoli rozhodně nechápal.

„Ne, nechápeš," jako by sir Eardale vycítil jeho myšlenky. „Zatím ještě ne. Ale já ti to vysvětlím."

„Prosím," vybídl ho bratr Kandl.

„Děje se tu něco špatného," řekl sir Eardale. „Vévoda rozhodně není ve své kůži. Už to trvá nějakou dobu. Poslední dobou se ale situace každým dnem zhoršuje. Připadá mi, jako by jeho ducha sžírala smrtelná nemoc."

„Není to žádný mladík," poznamenal bratr Kandl, i když jeho samotného vévoda Tormond převyšoval věkem jen o několik týdnů.

„Tyto potíže má také, samozřejmě," mávl rukou sir Eardale. „Trochu je ještě komplikuje jeho strava – samé maso a víno. Ale tohle je něco jiného. Jen to podporuje a posiluje příznaky, takže je čím dál neschopnější."

„Přistěhoval se poslední dobou na Metrelieux někdo nový?" zeptal se bratr Kandl. Po vyslechnutí příznaků ho samozřejmě jako první napadlo zlovolné čarodějnictví. Ale z jakého zdroje?

„Nikdo významný," odpověděl sir Eardale. „Vždycky je tu nějaký pohyb a střídání služebnictva a personálu. Nikdo nový není podezřelý – ne, je to někdo, koho známe. Někdo, kdo tu je celou dobu a až poslední dobou v sobě našel nový talent. Nebo koho si poslední dobou našel nový zaměstnavatel."

„Hm," zabručel bratr Kandl. „A tento utajený rozhovor se koná proč?"

„Protože máš postavení, úctu a nebyl jsi tu, takže nemůžeš stranit žádné klice," odpověděl sir Eardale. „Jsi neutrální. Máš starost o

vévodu a máš starost o Okraj Conneku. Mohl by sis všimnout něčeho, co jsme my ostatní přehlédli.“

„Chápu,“ řekl bratr Kandl pomalu. Chápal to patrně daleko více, než si mohl sir Eardale představit.

Rytíř ze Santerinu určitě nemohl být osamocený v závěrech, s nimiž ho seznámil. Každý, kdo nebude do věci zapojen, bude pozorně sledovat okolí a doufat, že právě on odhalí zlo. Paranoia tu bude vládnout železnou pěstí.

„Neřekl jsem to úplně přesně,“ dodal Dunn. „Je tu jedna nová tvář – otec Rinpoché, který zastupuje naše přátele ze Salpena.“

„Ten idiot?“ zvedl obočí bratr Kandl. „Myslel jsem, že už je dávno mrtvý.“

„Naneštěstí ne,“ odpověděl sir Eardale a pak se opravil: „Nebo možná naštěstí. Je příliš pitomý a zaslepený, než aby pro nás znamenal jakékoli nebezpečí.“

„Proč sem ale poslali ze všech lidí právě jeho?“ nechápal bratr Kandl.

„Je to oblíbenec Anny z Menandu,“ poznamenal sir Eardale. „A Anna je poslední dobou hodně nevýrazná. Mimo to se opravdu vážně začala přátelit s brothskou církví.“

„Taková byla vždycky,“ přikývl bratr Kandl. Milenka arnhandského krále Charlveho kdysi shromáždila vlastní jednotku banditů, aby jménem církve potrestala Connec. Jednotka se sice stačila rozpadnout dřív, než dokázala napáchat nějakou škodu, ale to nebyla Annina vina.

„Teď je to ještě horší,“ podotkl sir Eardale. „Slyšel jsem, že odkoupila kořistné listy, jež byly vydány Haidenu Backemu. Od biskupa Farfoga, který je dokázal nějak schovat, zatímco prchal před hrabětem Raymonem. Mimochodem – právě biskup je hlavním agentem brothského patriarchy ve snaze církve zkrotit Connec.“

Zdálo se, že se Sublim rozhodl nasadit do boje proti Conneku nejhloupější a nejúplatnější lidi.

„Nemyslím si, že by tu byl Rinpoché jako skutečný vyslanec,“ dodal Dunn. „Ve skutečnosti je to špeh, který vyhledává slabiny. Rekrutuje spiklence. A nejspíš si ani v tom nevede příliš dobře. Na pořádnou práci je moc hloupý.“

Tím si bratr Kandl nebyl tak jistý. Rinpoché mohl být stejně dobře vychytralý člověk, který si na hlupáka jen hraje.

Dokonalý mistr přikývl, jako by všechno na světě bylo naprosto jasné. „Máte vy tady vůbec aspoň mlhavou představu o tom, co se děje za zdmi Metrelieux?“ zeptal se.

Sir Eardale si povzdechl. „Ne, bratře,“ odpověděl. „Většina z nás nic ani netuší. Většina z nás očividně nechce nic vědět. Nebo jí na tom nezáleží.“ Na okamžik se odmlčel. Když bratr Kandl nic neříkal, pokračoval: „Já sám jsem si vědom plíživého chaosu. Ale nepochybuji, že mé vědomosti mají mezery.“

„Plíživý chaos je příliš optimistické označení, pane,“ řekl bratr Kandl. „Connec umírá. Rozpadá se na kusy. Tak rychle, že se z toho člověku až točí hlava. Pokud bys odcestoval více než dvacet mil z Khaurene, měl bys docela dobrou šanci zaplést se do místních bojů nebo narazit na bandu lupičů. Polovina hrabat a rytířů, obzvlášť na severu a na západě, spolu vede krvavé spory. Půlka z nich přitom ale nedokáže vysvětlit, čeho se týkají – je to prostě jen něco, co musí dělat. Záležitost cti. Kdyby nebylo hraběte Raymoneho a několika mužů, jako je on, pak se obávám, že by byl rozpad úplný nejpozději během příštího roku.“

„Nemyslel jsem, že je to tak špatné,“ připustil sir Eardale. „Zatím ještě ne. Doufal jsem, že pořád máme trochu času.“

„Všechen čas vyprchal,“ pokýval hlavou bratr Kandl. „Vévoda už ho ztrácel příliš dlouho a příliš rychle.“

„Tormond je posedlý stavem vlastní duše. Když vůbec to, co říká, dává nějaký smysl.“

„Zatímco všichni na jihozápadě a podél terliaganského pobřeží utíkají k Peterovi z Navayi,“ podotkl bratr Kandl.

„Od těch lidí je to ale docela racionální tah, ne?“ zeptal se sir Eardale.

Bratr Kandl se zamračil.

„To ze mě mluví rozum, ne věrnost,“ podotkl sir Eardale. „Rozumím tomu, co se děje. Ale nemohu s tím mnoho dělat. Je mi dovoleno posílat dopisy tomu nebo onomu šlechtici a nařizovat jim, aby přestali vypalovat sousedova kukuřičná pole, ale nikdo mě neposlouchá. Chybí mi zuby k prosazení toho, co říkám. Vědí, že

můžou přejít rovnou k podřezávání ovcí. Jediná síla, která jim v tom může zabránit, patří majiteli těch ovcí. Nebo možná samotným ovcím, až toho jednoho dne budou mít dost. Nemohu vyhlásit odvody branců. Nemohu z města poslat vévodské jednotky. A přitom je jedinou možnou odpovědí větší vojenská síla. Všichni ostatní se musí z celé situace vymluvit, když si někdo začne vyskakovat. Takže realisticky vzato nemohu vinit lidi z toho, že směřují lenní věrnost k Peterovi, nebo dokonce přísahají věrnost Charlvemu, protože to je jediné, co mohou udělat, aby léno uchránili proti anarchii.“

„Samozřejmě,“ přikývl bratr Kandl. „Na této úrovni ano, přesněji řečeno.“

„Dělají mi ale starosti všichni nájemní vojáci, kteří přicházejí do…“ řekl sir Eardale, ale náhle se odmlčel, naklonil hlavu na stranu a položil si na rty ukazováček. Pomalu došel ke dveřím a cestou udělal několik gest, kterými bratru Kandlovi naznačil, že má za to, že někdo poslouchá za dveřmi.

Dunn pomalu vytáhl z pochvy krátký meč, jenž symbolizoval jak jeho postavení, tak úroveň důvěry, kterou v něj vévoda vkládal. Zvuk oceli hlasitě zazněl prázdnou místností.

V chodbě se ozvaly spěšné kroky.

„Už jsem tu zůstal příliš dlouho,“ řekl Dunn. „Najdeš cestu zpátky do audienční síně? Bicot Hodier tam pro tebe za chvíli přijde. Ukáže ti tvé pokoje.“

„Pokoje?“ zvedl obočí bratr Kandl. „Já jsem ubytovaný dole ve městě.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou sir Eardale. „Vévoda tě chce mít tady. Ale nemůže se s tebou dnes sejít. Nejspíš zítra.“ Dunn vyhlédl ze dveří na chodbu. Když nikoho nezahlédl, vydal se pryč. Spěchal.

~ ~ ~

Skupina, se kterou přicestoval do města bratr Kandl, musela čekat ještě několik dalších dní. Dokonalý tu tak dlouhou dobu nikdy nestrávil.

Metrelieux bylo typickou ukázkou své doby. Hrad byl velký, mizerně vybavený nábytkem a chladný. Dokonce i v této roční době a této zeměpisné šířce tu bylo příliš chladno.

Poslední rok obyvatelé Khaurene zažili poprvé v moderních dějinách sněžení. A byl to sníh, který se navršil do závějí a zůstal, ne nějaká občasná přeháňka sněhového poprašku, jež by roztála s ranním sluncem.

Jaro přišlo později než obvykle.

~ ~ ~

Konečně dostal příkaz k tomu, aby předstoupil před vévodu.

Tormond IV., velkovévoda z Khaurene, vévoda z Sheavenalle, hrabě z Floru a Welbu a tak dále, působil dojmem, jako by měl za sebou bezesnou noc a ještě se z ní pořádně nevzpamatoval. Velmi zestárl. Ztratil spoustu vlasů, ačkoli ne v pravidelných rozestupech. I jeho plnovous prošedivěl a vypadal nepravidelně. Jeho šedivé oči, kdysi ocelové a pronikavé jako sama smrt, byly otupělé a prázdné. Vypadal, jako by byl zmatený, kde se nachází, jaký je dnes den a co dělá.

Bratra Kandla ale poznal okamžitě. „Charde!“ zavolal. „Charde ande Clairs! Vítej. Konečně vidím mezi těmi ukřičenými sojkami nějakou přátelskou tvář.“

„Jsem teď bratr Kandl, Vaše Výsosti,“ uklonil se Dokonalý mistr. „Ale i já jsem potěšen tím, že vás zase vidím.“

Vévoda položil pravou paži bratru Kandlovi na rameno, takže ho Dokonalý při chůzi podepřel, a přitom to nebylo očividné. Tormond byl vysoký a hubený. Ta trocha vlasů, která mu ještě zbývala, byla sněhobílá a rozcuchaná. Nezdálo se ani, že by věnoval velkou péči oblečení. Nepřevlékal se už několik dní. Na předním díle košile byly vidět zbytky několika jídel.

„Pomoz mi, Charde,“ zamumlal Tormond. „Já už to moc dlouho nevydržím.“

„Vaše Výsosti?“ řekl bratr Kandl polohlasem.

„Myslím, že propadám šílenství,“ odpověděl vévoda. „Je to, jako by uvnitř mě žilo víc lidí než jeden. A nikdo z nich není moc dobrý vévoda.“

„Jste příliš náročný,“ podotkl bratr Kandl. „Dokázal jste spoustu úžasných věcí.“

„Úžasné věci,“ opakoval po něm Tormond a povzdechl si. „Úžasné věci, Charde. Věděl jsi, že mi lidé říkají Mistr váhavců?“

Říkal mu tak celý Connec. Tu přezdívku znaly už i malé děti, ačkoli by si tak nikdo nedovolil vévodu oslovit přímo. Když býval Tormond IV. v nejlepších letech, byl tak rozvážný, že se krize většinou vyřešila sama dřív, než mohl přijít s jakýmkoli řešením. „Zaslechl jsem to," odpověděl bratr Kandl. „Netrapte se tím." Dokonalý se rozhlédl, aby zjistil, jestli nejeví o jejich hovor někdo zvláštní zájem.

Mohl do této kategorie zahrnout všechny přítomné.

Vévoda dal pokyn slabým mávnutím ruky. Pážata začala čekatele na audienci rozsazovat na místa. Tormond bratra Kandla požádal, aby se posadil vedle něj – na sedadlo, které při návštěvách Khaurene většinou obsazovala jeho sestra Isabeth. Byla daleko mladší než Tormond a nacházela se v daleké Oranji, aby obdařila krále Petera dědicem. Pokud to už neudělala.

Zprávy cestovaly pomalu. Jestliže nebyly špatné – všichni věděli, že špatným zprávám narůstají silná křídla.

Sluhové podávali shromážděným kávu – velice vzácnou pochoutku. Neodmítl nikdo. Bratr Kandl se usmál do šálku, když pozoroval, jak Socia a Thurm Raultovi procházejí svým prvním setkáním s temným nápojem.

Po kávě se zdálo, jako by se vévoda sebral a soustředil. „Děkuji, že jste přišli," oslovil shromážděné. „Hrabě Raymone. Seuire Brocku. Bratře Kandle. Omlouvám se za to, že jsem vás nechal čekat tak dlouho. Vůbec jsem nevěděl, že jste dorazili."

Skutečně? Tak to bylo zvláštní.

Skupinu pozvaných doplňoval stejný poradní sbor, který Tormond vždy svolával. Sir Eardale vypadal stejně unaveně jako vévoda. Michael Carhart byl proslulý devedijský náboženský učenec. Biskup Clayto působil jako hlavní brothský episkopál v Khaurene. Oddanost Kandlova přítele, biskupa LeCroeseho, patřila Viscesmentu. LeCroes měl přitom rád Sublima daleko víc než Clayto. Biskup Clayto o brothském patriarchovi mluvil vždy jen s neskrývaným pohrdáním.

Na místě mluvčího dainshausů vystřídal Tembera Sirhta jeho otec, Tember Remak. Hanak el-Mira zde zastupoval to málo, co v Conneku a na terliaganském pobřeží zbylo z pramánské enklávy.

Bratr Kandl si el-Miru pamatoval z calzirského tažení. Terliaganští prakovníci byli tenkrát důležitou součástí connekského kontingentu. El-Mira byl sice mladší než Brock Rault, ale pocházel z hrdého starého rodu. Teprve v průběhu posledních několika let se jeho národ stal aktivním účastníkem širší connekské civilizace.

Ve skutečnosti se to stalo jako důsledek sňatku Isabeth s Peterem z Navayi. Tím, že se odhodlal k neúnavnému znovudobytí pramánské Direcie, si Peter získal mezi pramány nespočet přátel a spojenců. Nezničil jediný z jejich svatostánků, nenutil je přijmout jeho vlastní víru a spokojil se s přesvědčením, že čas a nadřazenost chaldareanské víry uspíší odchod falešného náboženství do propadliště dějin. Peterovi nejoddanější spojenci byli pramáni z Platadury, městského státu obchodníků. Platadurské flotily sváděly dnes a denně neustálou, trpkou a často smrtící soutěž s obchodními republikami Firaldie – Aparionem, Dateonem a Sonsou.

Hanaka el-Miru doprovázel neznámý pramán. Bratru Kandlovi jeho oblečení připadalo původem z Platadury. Nikdo ho nepředstavil. Vévoda Tormond měl to, co se u něj pokládalo za netrpělivou náladu.

Arnhanďan otec Rinpoché tu byl také – osamoceně seděl stranou a všichni se mu vyhýbali. Vypadal vyděšeně, nešťastně, osaměle a tak trochu jako ryba na suchu. Bratr Kandl odhadl, že je to loutna s jedinou strunou. Daleko bohatší hudba by byla mimo jeho omezený intelekt.

Bratr Kandl se soustředil na Tormonda. Vévoda očividně na první pohled bojoval sám se sebou o to, aby udržel kontrolu.

Jak by uvnitř mě žilo víc lidí než jeden, říkal před chvilkou.

Bylo možné, že za Tormondovými potížemi stojí někdo jiný než on sám? Ztráta vlasů, roztěkanost, podivný odstín jeho pokožky, to vše nabízelo myšlenku na pomalý jed. Nebo skutečně složitou magii.

Ale kdo za tím mohl stát? Pokud měl pravdu sir Eardale, musel to být někdo, kdo se právě teď nacházel právě zde. Někdo, kdo pokládal starého vévodu za překážku, nikoli za nepřítele. Vévoda Tormond žádné nepřátele neměl. Tím, že nedělal vůbec nic, si proti sobě nikoho nepopuzoval. Rozhodně ne tolik, aby mu někdo za zády kapal do vína nebo do kaše jed.

Anna z Menandu mohla svědomí natáhnout dostatečně do šíře na to, aby nařídila vraždu. Ale tuto špinavou práci by za ni někdo musel udělat.

Bratr Kandl se zahleděl na biskupa Clayta. Ještě poměrně nedávno to byl pouhý otec Clayto, kterému byla za to, že hlasitě kritizoval Sublimovu neschopnost a chování, přidělena nejhorší farnost v celém Khaurene. A nyní to byl zničehonic biskup a měl s Brothem velice dobré vztahy. A to všechno v okamžiku, kdy do diecézí brothských episkopálů v Conneku nastupovaly nejhorší případy.

Clayto si všiml jeho zkoumavého pohledu a tázavě zvedl obočí.

Možná ne, pomyslel si bratr Kandl. Během calzirského tažení společně sloužili jako polní kaplani. Otec Clayto měl tehdy sice mírné potíže s udržením se při víře, ale bratr Kandl nikdy nezahlédl jediný náznak, že by byla jeho morálka natolik ohebná, aby dokázala ospravedlnit špatnost.

Přes to všechno se ale dokázal vypracovat na biskupa.

„Začněme," řekl vévoda Tormond. Pokynul bratru Kandlovi, pak hraběti Raymonemu a dalším příslušníkům connekské šlechty, kteří posedávali v audienční síni a doufali, že budou moci vyjádřit stížnosti a prosby. Včetně pážat a obsluhujícího služebnictva více než padesát lidí v síni nedočkavě oddechovalo.

Bratr Kandl pokračoval v prohlídce shromážděných. O osudu Conneku bude rozhodnuto lidmi v tomto shromáždění. Ti jej buď udrží při životě, nebo ho nechají zemřít. Bylo na čase, aby Mistr váhavců přece jen povstal a udělal to, proč se narodil.

Bratr Kandl se usmál.

Vévoda Tormond k této situaci dokázal dospět navzdory tomu, že všude kolem něj vřelo spiknutí. A patrně i navzdory zlovolnému špehování, jež prováděli Zástupci noci.

„Seuire Brocku Raulte," řekl Tormond. „Řekni nám, co se stalo u Caron ande Lette."

Mladík pohledem hledal důvěru u hraběte Raymoneho, u sourozenců, u bratra Kandla a pak popadl odvahu za pačesy a pustil se do vyprávění.

„Přesně takhle to bylo,“ zašeptal bratr Kandl vévodovi, když Rault dokončil řeč. „Takhle se to stalo.“

Vévoda Tormond přikývl, stále soustředěný a se svou vladařskou stránkou osobnosti neustále na výši. „Hrabě Raymone?“ pobídl leníka.

Hrabě shrnul běh událostí ze svého úhlu pohledu – poněkud méně skromně, pokud šlo o posouzení vlastního vlivu na výsledek, ale bez jakéhokoli vymýšlení.

„Sire Eardale?“ řekl pak vévoda. „Máš nějaký komentář?“ Tormondův hlas už začínal působit trochu unaveným dojmem.

„Připadá mi zajímavé,“ začal zeširoka vojenský poradce, „že než uschly košile těm, kteří přes vodu uprchli z bojiště, dostali jsme zprávu z Brothu, že byl Morcant Farfog jmenován vrchním vyšetřovatelem Patriarchálního úřadu pro potlačování falešného dogmatu a kacířských doktrín. A na podporu tohoto úřadu byl založen nový mnišský řád.“

Bratra Kandla nic takového nepřekvapilo. „Farfogův první úkol bude vykořenění kacířství a úchylek od dogmatu v Conneku.“

Hrabě Raymone se nedokázal udržet. „Pamatuji si, že něco takového už zkoušeli dřív,“ vyhrkl. „Tenkrát zahynulo osm tisíc lidí. A to všechno jen kvůli vrtochu jednoho muže, který k tomu neměl nejmenší právo.“

„Postěžuj si Imakulátovi,“ odsekl biskup Clayto. „Ten tě ochrání.“

Hrabě Raymone se zamračil. „Ti, kteří jsou odpovědní…“ a pak ovládl emoce. Bratr Kandl souhlasně přikývl. Raymone Garete dospíval.

Sir Eardale pokračoval. „Naše možnosti nejsou příliš velké,“ řekl. „Koneckonců naše mise do Matky měst před nějakým časem formálně uznala legitimitu brothského patriarchy.“

Ozval se biskup LeCroes. „Chovejte se k nim se stejnou úctou, jakou Sublim prokázal našemu příspěvku ke calzirskému tažení.“

„Reptání toho člověka nezmění,“ poznamenal sir Eardale. „Navíc má teď vrchního velitele vojsk, který staví skutečnou patriarchální armádu. Ten člověk vypadá velice schopně.“

„A žold a účty za zbraně platí z čeho?“

„Počkejte chvilku,“ zvedl ruku sir Eardale a pokynul pážeti. „Perite. Přiveď naše hosty.“

Mladík vyšel z audienčního sálu. Zvedla se krátká vlna mumlání, ale ta nevydržela dlouho, protože se za okamžik vrátil.

Dunn řekl: „Na to vám odpoví tito muži.“ Ukázal na dvojici, která do místnosti vešla s pážetem Peritem. „Pánové, řekněte, co jste vyprávěli mně.“

„Ano, pane,“ odpověděl starší z mužů pobaveně. Bratru Kandlovi připadalo, že na to, že dvojice musela cestovat, vypadá poměrně upraveně. Byla ale pravda, že do Khaurene mohli z Tramaine připlout lodí po řece Vierses.

„Toto jsou Gade a Aude Leranerovi,“ představil sir Eardale dvojici. „Jsou tu jménem krále Brilla ze Santerinu.“ Tón Dunnova hlasu byl dokonale neutrální. Brillův otec se stal vítězem války o nástupnictví, která přímo vedla k jeho vyhnanství. „Nejsou to oficiální vyslanci, jen muži, kteří nám přinášejí zprávu.“

Jeden z Learnerů se posadil. Druhý se opřel o opěradlo vysokého křesla, které už posloužilo celým generacím. „Patří nám pozemky v Argony, poblíž Arnhandského vědra,“ řekl. „Máme tam bratrance a ti nám zprostředkovávají informace. To, co se tam děje od masakru na Černé hoře, je strašidelné.“

Nyní už Learner upoutal pozornost všech zúčastněných. „Anna rozšířila síť,“ pokračoval, „a přiživovala hněv těch, kteří přišli o své vojáky. Skutečnost, že to na sebe přivolali sami, nehrála žádnou roli.“

Bratr Kandl ho přerušil. „Proč vás sem král Brill poslal?“ a okamžitě se cítil jako hlupák. Bylo jasné, že z každé potíže, kterou utrpěl Arnhand, Santerin jen těžil.

„Máme s Arnhandem vlastní problémy,“ odpověděl Learner. „Čím větší problémy mají oni, tím lépe pro nás. Obzvlášť nyní, když je koruna neschopná a nejsilnější hlas v celém království patří kurvě.“

To bylo přehnané. Anna přece byla urozená. Problém byl v tom, že měla příliš silné tělesné potřeby. A touhu po moci. Chtěla, aby její syn Regard, kterým ji obtěžkal král Charlve, nastoupil po otci na trůn i přesto, že byl nemanželský.

„A Annin problém leží v srdci toho, cos nám sem přicestoval říct?“

Oba cizinci se zatvářili překvapeně.

„Až budete oba v mém věku, budete také umět číst myšlenky,“ pousmál se bratr Kandl.

Ten z Learnerů, který jako jediný mluvil, se usmál. Do věku bratra Kandla mu zbývalo sotva deset let. „Ano,“ odpověděl. „Anna přetáhla většinu hlavních obyvatel Salpena do svého tábora tím, že jim řekla, že sbírá peníze k vybudování vojska, které vyrazí ztrestat Connec. Uzavírá spoustu tajných dohod. Teď si myslí, že je nezranitelná. Už vybrala dost.“

Všichni v audienční síni mu viseli na rtech. Dokonce i služebnictvo.

Nic, co zde bylo a bude řečeno, nezůstane tajemstvím déle, než přítomní dorazí do svých domovů. Dokonce i příslušníci církve budou mluvit.

„Vybrala dost?“ vyhrkl sir Eardale. „Přestaň chodit kolem horké kaše, Learnere. A odpusť si to drama.“

„Dost peněz na to, aby si koupila patriarchu, pane,“ řekl poslušně muž.

„Ne na to, aby postavila do pole armádu, na kterou údajně vybírá peníze.“

To samozřejmě vyvolalo šum v síni, ale zněl daleko více zmateně než vyděšeně.

„Prosím, rozveď to,“ nařídil Learnerovi sir Eardale. „A znovu: ocením, když to nebudeš dramatizovat.“ V hlase mu zazněl ocelový tón, když přes rytířské chování probleskla vůle starého vojáka.

„Ano, pane,“ přikývl muž. „Sublim má obrovské finanční potíže. Anna na druhou stranu potřebuje pevně zatnout drápy do arnhandského trůnu. Pro případ, že by Charlve zemřel.“ Anna měla s Charlvem Hloupým dva syny: Regarda a Anselina. Zajímal ji ale jen Regard. „Shromažďuje také peníze tím, že rozprodává královské poklady. Podařilo se jí dát dohromady dost na to, aby Sublim uznal Charlveho manželství s královnou Alisor za neplatné, protože král je vlastně už dvacet let ženatý s Annou. Čímž by z Regarda a Anselina

byli legitimní potomci a stáli by v první řadě v otázce nástupnictví. A Anně by ještě zbylo dost peněz, aby dala dohromady menší armádu.“

Strašlivé zprávy, pomyslel si bratr Kandl. Pokud Annu nezavede její nezřízená touha po moci natolik daleko, aby obrala finanční kosti Arnhandu tak dočista, že se království nezmůže na víc než na krátký výpad do Conneku.

Ale teď už si možná brothský patriarchát dokáže uspořádat vlastní invazi.

Bratr Kandl si uvědomil, že Sublim je velice, velice chytrý, když takhle dokázal využít hrabivosti ženy z Arnhandu. A nejspíš ji zároveň nechal v přesvědčení, že si sama vytáhla silnější kartu.

Z tažení proti maysaleanskému kacířství totiž nemohl těžit nikdo jiný než brothský patriarchát.

Bratr Kandl smutně potřásl hlavou. Už celá léta prorokoval podobnou katastrofu, ale okolnosti ho zatím vždy dokázaly přesvědčit o opaku. Jenže nyní do sebe všechno zapadalo tak, aby Protivník zvítězil. Jednou provždy.

~ ~ ~

„Je to pravda? To, co se říká o královně z Arnhandu?“ zeptala se Kedle Archimbault. Ne – teď už to vlastně byla Kedle Richeut.

Bratr Kandl se přestěhoval zpátky do domu Archimbaultů a dalo se říct, že se skrývá před těmi, kdo přebývají na hradě Metrelieux. Využil veškeré zdroje, které mu maysaleanská komunita poskytovala, aby sbíral informace o těch, kdo byli nablízku vévodovi. Ti, kteří navštěvovali Metrelieux pracovně, mu byli obzvlášť užiteční. Lidé, myslící jen na své cíle, si všeobecně nevšímali běžných pracujících a mohli se před nimi snáze prozradit.

„A co se říká?“ zeptal se bratr Kandl.

„To, že podplatila brothského odpadlíka… omlouvám se,“ začervenala se mladá žena.

„Není třeba,“ usmál se bratr Kandl. „Pokud jsi to slyšela, tak se zprávy dostaly ven rychleji, než je obvyklé.“ Bratr Kandl všechny seznámil se skutečnostmi tak, jak je sám slyšel, protože neměl pocit, že by musel udržovat tajemství.

„Doufám, že ti nebude vadit,“ ozval se Raulet Archimbault, „že jsem dnes večer pozval členy našeho kruhu.“

„Vůbec ne,“ zavrtěl Dokonalý mistr hlavou. „Večerní rozhovor a posezení ve vašem kruhu je přesně to, co potřebuji. Jsou to všechno inteligentní lidé, otevření starým způsobům. Způsobům, jaké vyznávali Aaron, Eis a ostatní.“ Kromě toho se mohl dozvědět zajímavé nové řeči.

„Dobrá,“ přikývl Archimbault. „I když budeme chvíli vážní a praktičtí.“

„Proč?“

„Musíme probrat světské záležitosti,“ odpověděl mistr cechu. „Máme potíže s obnovovacími pracemi na Reindauském hřebeni.“

„Co to je?“ zeptal se bratr Kandl.

„Vyvýšenina nad jezerem Trauen. Vedou na ni skoro svislé stěny a vrcholek je jako uříznutý nožem. Kamenné stavby tam nahoře pocházejí ještě ze starých dob po pádu staré říše. Opravujeme je a zásobujeme skladiště. Protože se jednoho dne může Protivník ukázat v Okraji Conneku.“

„Neznám sice to místo, ale rozumím tomu, co děláte.“

„Studenti se na to připravují už od dob masakru na Černé hoře,“ dodal Archimbault.

„Kdy jste začali používat označení student?“ zeptal se bratr Kandl. Toto slovo se běžně užívalo v dualistických komunitách Grailské říše a v nížinných vévodstvích severně od Arnhandu, ale mezi connekskými maysaleany příliš rozšířené nebylo.

„To nevím,“ odpověděl Raulet. „Ještě před rokem bych nechápal, že věřící, který nedosáhl Dokonalosti, může být pokládán za studenta. Teď to vědí všichni.“

„Aha,“ přikývl bratr Kandl. „A jaké máte potíže se svým protizákonným opevněním?“

„Hlavně chlad. A led,“ řekl Archimbault. „Všechno je tam nahoře schované pod ledem. Je skoro nemožné vyjít nahoru, aby člověk neklouzal, nepadal a skoro pokaždé si něco nezlomil.“

„Tak tam nechoďte.“

Raulet se však nehodlal řídit selským rozumem. Zavrtěl hlavou, rozmrzelý nevědomým postojem Dokonalého mistra.

„Led?“ nechtěl ukončit bratr Kandl hovor.

„Déšť tam mrzne hned, jak dopadne na zem. Když roztaje, zatéká hlouběji, kde znovu zamrzne a je ještě nebezpečnější. Dokonce i nádrže na vodu zamrzají.“

„Říká se, že celý svět vychládá,“ poznamenal bratr Kandl.

„Tak,“ přikývl Archimbault. „Nepamatuju si, že by za mého dětství bývala taková zima.“

„Nevím, co bych ti měl poradit,“ řekl bratr Kandl. „Ale raději na sebe nepřivolávej vévodovu pozornost. Určitě by se mu nelíbila představa, že si jeho poddaní staví vlastní pevnosti.“

Raulet se ušklíbl. „Taková představa se mu může třeba nelíbit stokrát, ale trvalo by deset let, než by se s tím něco rozhodl udělat,“ řekl znevažujícím tónem. „V té době bychom už dávno byli na další cestě na Kole života.“

~ ~ ~

Zprávy, které do města přinesli Learnerovi, se prohnaly Okrajem Conneku tak rychle, jak to jen špatné zprávy dokáží.

Hrabata z Robuchonu a Doy se zřekla přísah k vévodům z Khaurene. První hrabě přesunul věrnost k Tramaine, druhý k Arnhandu. Což jim alespoň umožnilo pokračovat v nepřátelství, zatímco našli ochranu v silných, rozhodných lenních pánech. Jancar, Herve, Carbonel a Terliaga formálně přesunuli loajalitu na jih k Peterovi z Navayi a skryli se za zády momentálně nejsilnějšího vládce své doby. Krále, který se Sublimem V. ani v nejmenším nenechal zastrašit.

Úcta k vévodovi Tormondovi i nadále vyprchávala. Další místní vládci si najímali žoldnéře, většinou Grolsachery. Což znamenalo, že do Conneku mířilo ještě víc uprchlíků, kteří doufali, že si v tomto oboru najdou zaměstnání. Soused bojoval se sousedem. Začínalo být čím dál nemožnější udržet ozbrojené bandy na uzdě. Jejich pohyb zemí drancoval zdroje. Cestování bylo stále nebezpečnější. Žoldnéři, kteří nedostali zaplaceno, se uchylovali k olupování nevinných. Pak lidé, kteří ztratili všechno, prchali do lesů a sami se dávali na cestu násilných zločinů. To vše ve stínu a objetí Zástupců noci.

Ti, kteří si to ještě mohli dovolit, najímali další žoldnéře, aby hlídali to, co jim zbývalo. A žoldnéři, kteří nedostali zaplaceno,

olupovali nejen cestovatele na silnicích, ale vrhali se i na bývalé zaměstnavatele a požírali je zaživa.

~ ~ ~

Vrchní vyšetřovatel patriarchální Společnosti pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství začal vysílat polní agenty Úřadu pro ochranu víry do východního Conneku. Většinou to byli příslušníci Bratrstva války na odpočinku, kteří přicházeli ze Staklirhodu, svého sídla. Byli to tvrdí muži, zvyklí na používání nevybíravých metod.

Bratr Galon Breul a jeho skupina dvanácti mužů, přesvědčených o spravedlivosti své věci, se usadili v Antieux, zatímco hrabě Raymone Garete ztrácel čas u dvora v Khaurene.

5. Matka měst: Sublimova pomsta

Hecht nechal děti u Anny Mozilly. Vali zatím ještě nepromluvila. S dospělými – Pellu už si dávno dokázala omotat kolem prstu.

Anně tím moc velkou radost neudělal. „Nevím přece o dětech vůbec nic," protestovala. „Jen to, že jsou hlučné a špinavé." Byla přímo posedlá tím, aby byl její dům jako ze škatulky.

„Jsou to lidi," řekl Hecht. „Jen ne tak uhlazení jako ty. Chovej se k nim jako k lidem a uvidíš. Pella má za sebou pěkně tvrdou školu přežití – nejspíš je daleko dospělejší než ty."

To nebylo to nejlepší, co mohl říct. Ale zachránilo ho to, že Anna už se naučila chápat, co chtěl říct. To je čas od času ušetřilo třenic.

„Co s nimi mám dělat?" zeptala se odevzdaně.

„Umyj je," odpověděl Hecht. „Obleč je do nějakých slušných šatů. Dej jim práci. Pella se odstěhuje k Pinkusovi, jakmile si to domluví s Donetem."

Výraz v Annině tváři jasně prozrazoval, co si myslí o možnosti, že by principát k něčemu podobnému svolil. „Kdy mi řekneš, jak to všechno bylo?" zeptala se.

„Hned, jakmile se vrátím zpátky," odpověděl Hecht a dodal: „Doufám. Chyběla jsi mi."

„Já že ti chyběla? Že bys tam měl přece jen něco důležitého na práci?" Jako vždy byla na pokraji sebelítosti.

„Byla to dlouhá a většinou nepříjemná cesta," řekl. Stejně jí o ní nebude vyprávět do nejdrsnějších podrobností. Jako většina válečníků i Hecht vždycky raději ušetřil nevinné nejhoršího.

~ ~ ~

Principát Doneto řekl: „Jako obvykle jste vy dva s obrovským štěstím unikli jistému vyhazovu – ale jen díky tomu, že jste se vrátili s užitečnými výsledky. Můj bratranec se málem zbláznil radostí, když se dozvěděl, že je na tom Imakulát tak špatně, že se snaží využít nájemné vrahy.“

„Jak šílel radostí, když se dozvěděl, co se stalo Haidenu Backemu?“ zeptal se Ghort.

„Vůbec nešílel,“ opáčil principát Doneto. „Jak už sám jistě víš. Povolal k sobě biskupa Morcanta. Než nám bude dovoleno dojít k nějakým závěrům, budeme ještě muset přetrpět Morcantovu verzi toho, co se stalo.“

Což si Hecht přeložil tak, že patřičné závěry už byly dávno učiněny a dějiny budou tak dlouho lisovány a valchovány, dokud těmto závěrům nebudou vyhovovat. To vše proto, že Sublim potřeboval, aby oficiální verze událostí posloužila jeho cílům.

Nebyla to situace, která by se mu příliš zamlouvala. Nebyl s tím spokojen ani on, ani Ghort. Ale jejich pochybnosti nebude brát nikdo do úvahy.

Mezi Ghortovy špatné vlastnosti patřilo také to, že vždycky řekl, co mu slina přinesla na jazyk. „Je jasný, kam tohle všechno míří,“ ozval se teď. „Ten bohama zatracenej zloděj teď bude chtít navykládat celýmu světu, že oběť je v tomhle případě padouch, protože se rozhodla bránit.“ Nevyjádřil se nijak přesněji ohledně toho, jestli má na mysli biskupa ze Strangu, nebo patriarchu.

Doneto, který ho velice dobře znal, usoudil podle tónu na druhou možnost. „Tento názor můžeš vyjadřovat přede mnou, plukovníku Ghorte,“ poznamenal, „ale nerad bych, aby ses podobně vyjadřoval v přítomnosti někoho, kdo nepatří do rodiny.“

„Co? Proč bych neměl?“ odtušil Ghort. „Copak je ještě na světě někdo, kdo neví, co je to za zmrda?“ Z čehož vyplynulo, že měl od samého počátku na mysli patriarchu.

Anna Mozilla se projevila jako věštkyně. Principát Bronte Doneto nechtěl ani slyšet o tom, že by ve svém domě uvolnil Pellovi pokoj.

~ ~ ~

„Proč jsi byl u Doneta dřív, než jsi přišel k rodině?“ zeptal se Hechta principát Delari. Podobně nepříjemné otázky mu kladl často. „Byl jsem tím opravdu hodně zklamaný, Pipere,“ dodal.

„Šel jsem tam dřív, protože Doneto je člověk, který ode mě a od Ghorta dokáže odrazit nespokojenost Svatého otce,“ odpověděl Hecht. „Nezískal žádnou výhodu tím, že si poslechl mé hlášení. Ani Pinkus mu neřekne všechno, co by mohl.“

„To rád slyším,“ usmál se Delari.

„Mohl by mě klidně vyhodit, kdyby chtěl,“ pokračoval Hecht. „Kdo by se za mě pak postavil? Kdyby chtěl ale vyhodit Pinkuse, nejméně tři z Pěti rodin by se proti tomu postavily čistě z politického principu.“

„Tak,“ považoval Delari záležitost za uzavřenou. „Co mi řekneš z toho, co jsi neřekl Donetovi?“

Hecht se rozhlédl. „Kde je Armand?“ zeptal se. „Nerad ti takové věci říkám před ním. Jsem z něj nervózní.“

To starce rozzlobilo. „Je to jen chlapec, Pipere. Nestará se o nic kromě oblečení a cetek.“

„I přes to všechno jsem z něj nervózní,“ řekl Hecht. „Za to se omlouvat nebudu.“ Nehodlal starci říkat, že jeho hračka je agent grailského císaře i Gordimera Lva.

Delari učinil gesto, které vypadalo jednoduše, a řekl: „Vyprávěj. Teď neuslyší to, co mi budeš říkat, nikdo kromě mě. Kdybys chtěl, mohu přidat ještě závoj, aby nikdo, kdo by se díval, nemohl odečítat z tvých rtů.“

„To nebude nutné,“ zavrtěl hlavou Hecht a vylíčil svému strážnému andělovi celý příběh. Včetně podezření ohledně Sonsy.

„To mě zneklidňuje,“ pokýval hlavou stařec. „Bratrstvo války se zbavuje neústupné přímosti. To je ten problém se Zvláštním úřadem: ti lidé se rozhodli utopit temnotu v moři temnoty.“

Hecht se ani slovem nezmínil o oddanosti, kterou principát projevoval moci, vycházející z Noci.

Delari pokračoval: „Stejně tak mě zneklidňuje přítomnost toho netvora na západní silnici,“ řekl zamyšleně. „Mohl to být bogon? Možná takový, na jakého jsi sám narazil při přechodu Ownvidianských hřbetů?“

„Nedostal jsem se k němu tak blízko, abych to zjistil," odpověděl Hecht. „Nejlepší by bylo zeptat se přímo principáta Doneta. Ten zvládl tu věc na Hřbetech."

Principát Delari pokrčil rameny. „Pochybuji, že by s námi spolupracoval. Jeho bratranec by mu to zakázal."

Když se k jeho poznámce Hecht nevyjádřil, Delari dodal: „Sublim vážně věří tomu, že většina lidí na světě je jen dobytek, který se narodil pro obohacení církve. A my ostatní tu jsme proto, abychom dopomáhali snům a plánům Honaria Benedocta dojít jejich naplnění."

Pak pokračoval: „Rozhodl se, že nepotrestá vévodu fon Dreassera. Ne teď. Díky tomu, žes vyrazil pryč, dostaly chladnější hlavy šanci na získání většiny. Obrazně řečeno."

„Ano?" zeptal se Hecht.

„Přesněji řečeno bylo dost času na to, aby se sem dostaly zprávy, co se vlastně stalo v Conneku," vysvětloval principát. „Kolegium šílelo vzteky. Sublim to podnikl bez konzultace s kýmkoli z nás. Teď je zoufalý. Počítal s tím, že Backe a biskup ze Strangu přivezou lavinu peněz. Místo toho je na tom hůř než dřív. Věřitelé křičí, aby jim vrátil peníze. Nikdo mu nepůjčí už ani měďák. Nejen proto, že ztrácí vyhlídky, ale také proto, jak špatný úsudek prokázal při snaze získat peníze."

„Kdyby ale jeho plán vyšel, tak by mu uspořádali triumfální oslavy jako za starých časů," řekl Hecht. Jeho názor na ty, kteří podporovali patriarchu v šílenství, nebyl nijak valný. Tito lidé podle něj neměli v těle ani špetku cti.

„Nejspíš ano," přikývl Delari. „Úspěch dokáže vymazat všechna morální selhání a chyby. Nicméně teď můžeme očekávat období neklidu a zmatku, až se zprávy rozšíří. Možná se dočkáme dokonce nějakých nepokojů na ulicích. Pak půjde život zase svou cestou. Možná si všimneš, že tím, že člověk dosedne na patriarchální trůn, získává pozoruhodně silnou vrstvu odloučenosti."

„Všiml jsem si toho." Hecht se uchechtl. „Připomíná to doby, kdy císařská koruna oddělila staré vladaře od všech s výjimkou vlastní rodiny a palácových stráží."

Delari zvedl obočí.

„Ne, nic tím nehodlám navrhovat," bránil se okamžitě Hecht.

„Dobře," přikývl stařec. „Mě osobně daleko více zajímá ten silný projev Noci poblíž Alicey. A to, co se možná děje v Sonse. Sonsané si vedli docela dobře a dokázali potíže před většinou zbytku světa skrývat. Takovou chytrost musí člověk ocenit."

Hecht ji oceňoval. Zuřiví kapitalisté z firaldských a direcianských obchodních republik měli v obchodování před tradičními státy obrovský náskok. Byli přímo posedlí neuvěřitelnou energií.

O kolik mohli být nebezpečnější, kdyby nemuseli utrácet zdroje ve vzájemných bojích o nadvládu v několika republikách?

„Mimochodem," řekl Delari, „pokud jde o konverzi toho tvého člověka Consenta. Je to upřímné? Nebo jde o taktický manévr?"

„Nemyslím, že by to byl manévr tak, jak by ho viděl a naplánoval chaldarean," odpověděl Hecht. „Devové tady příliš netrpí. Jestli si myslím, že objevil pravdu v kázáních Aarona a otců zakladatelů? Možná. Ale myslím, že hlavní věc, která ho pohání, je potřeba uniknout očekáváním devských Starších. Chce být prostě Titus Consent, nic víc – součástka stroje, jedinečný v tom, co dělá, a dobře odměňovaný za to, jak to dělá. A když nastane večer, chce jít domů k rodině."

„Jste přátelé?" podíval se na něj Delari.

„Ne," zavrtěl hlavou Hecht. „Ale trávíme spolu spoustu času. Mluvíme o životě. Já mluvím s každým. A někdy se něco dozvím. Od něj. Od tebe. Nebo dokonce od Pinkuse Ghorta."

„Dokážu si představit, že plukovník Ghort může být zdroj všech možných vulgárních informací a snad i jisté plebejské moudrosti."

„Je to člověk, kterého je dobré mít v zádech," pokrčil rameny Hecht.

Pokud měl Delari jakékoli námitky, nechal si je pro sebe. „Jak že se jmenuje to děvče?" zeptal se místo toho.

„Vali Dumaine."

„Ve Firaldii neexistuje žádný důležitější rod s takovým jménem," poznamenal Delari.

„Jeden je v Arnhandu," řekl Hecht. „Nižší šlechta. Současný hrabě má docela špatné vztahy s Annou z Menandu. Odmítl se s ní vyspat, když se naskytla příležitost."

„To by nedávalo smysl,“ zamračil se Delari. „Co by tak asi mohlo Bratrstvo získat od menšího arnhandského šlechtice?“

„Vezmi v úvahu i tohle: ta dívka sice nemluví, ale firaldštině rozumí dokonale. A to jak lidové, tak urozené. Pochybuji, že by to ve svém věku dokázala, pokud by nebyla unesena ze severozápadu od Salpena.“

„Poptám se po tom rodu,“ přikývl Delari. „Když jsi principát Muniero Delari z Kolegia, můžeš se vyptávat na každou zatracenou věc, která tě napadne. A dostaneš odpověď bez zbytečných otázek z druhé strany.“

„Přirozeně.“

„Ale stejně musím pořád přemýšlet o tom netvorovi, na něhož jste tam nahoře narazili. Kromě té věci, se kterou ses setkal na Ownvidianských hřbetech, jsem o něčem podobném neslyšel od samotného úsvitu věků. Rozhodně ne od doby, kdy Eru Itutmu přišel z Dreangeru se slony, armádami a jednotkou ochočených netvorů.“

Kaif z al-Minphetu a ti, kteří ho uznávali jako Živoucí hlas zakladatelského rodu, odrazovali lidi od zájmu o cokoli, k čemu došlo před Zjeveními a Podrobením. Přes desetiletí, která strávil v Dreangeru, věděl Piper Hecht docela málo o kněžském králi, který děsil a mučil mladou Starou brothskou říši po celou generaci. Pramáni se odmítali znát ke slávě svých pohanských předků.

„Neodvažuji se o tom spekulovat,“ odpověděl. „S podobnými věcmi máš zkušenosti ty.“

„To jo,“ uznal Delari. „Ještě by mě zajímal protivník z Viscesmentu, Rudenes Schneidel.“

Hecht mu opakoval, co věděl. „Myslím, že Schneidel je další záhada, která vyplula ze stínů – jako Starkden a Masant al-Seyhan, když se Calzir tenkrát zbláznil.“

Delari přikývl. „Zajímavá úvaha,“ řekl pomalu. „O Schneidelovi jsem ovšem slyšel už dřív. Bylo to teprve nedávno a šlo jen o nějaké pověsti z Velkého Athaphilu.“

„Tenhle místní název mi nic neříká,“ přiznal Hecht.

„Velký Athaphil je centrální horstvo Artecipey – velkého ostrova v Matce moří mezi Firaldií a Direcií jihovýchodně od Conneku. Dělá si na něj nárok patriarchát, Říše a také Peter z Navayi, který svůj

nárok podporuje tím, že byla uznána jeho vláda nad calzirskými územími poté, co mu Calzir připadl právem dobyvatele. Peter s platadurskými spojenci už se pustil do zabírání. A ani my, ani císař se nezmůžeme na víc než na podrážděné štěkání. Tíží nás daleko větší problémy.“

Hecht toho o ostrovech v západní polovině Matky moří mnoho nevěděl. Vzdáleně si uvědomoval, že na mapě už jméno Artecipea viděl. „Takže je to pramánské území?“ zeptal se.

„Kaif z al-Halambry tvrdí, že je součástí jeho kaifátu,“ odpověděl Delari. „Ale je součástí jen na papíře. Jeho území už okupují i jinde. Hlavní hráči v té části světa jsou Sonsa a Platadura. Nikomu jinému na těch územích nezáleží. Nic moc cenného tam ostatně ani není.“

„Kromě čarodějů, řeklo by se,“ poznamenal Hecht.

„Pravda,“ přikývl Delari. „Je to země, která žije minulostí. Ještě pořád je tam hodně silný duch pohanství. Už uběhlo hodně let od doby, kdy je tam někdo zmasakroval tak, aby se ti, kdo přežili, obrátili o spásu na církev.“

Piper Hecht se cynismem principáta Delariho skvěle bavil. Ale pro jistotu se zamračil – domovina, o které tvrdil, že z ní pochází, měla sama dlouhou historii vyvražďování pohanů ve Velkých mokřinách.

Delari tomu nevěnoval pozornost. „Pokusíme se najít spojení mezi Rudenesem Schneidelem a útoky na tebe.“

„Plukovník Ghort chce do Viscesmentu poslat svého člověka,“ řekl Hecht.

„Řekni mu, ať je opatrný,“ poradil mu Delari. „Pohanští čarodějové mají kruté zvyky.“

„Znám toho muže, kterého chce poslat. Sloužil s námi v Conneku. Bude na utajení stejně opatrný jako na své tajné jméno.“

„Dobrá,“ přikývl Delari. „Zajdi za Consentem. Zařiď jeho obřad přerození. Uděláme to na Heronův svátek. Ten večer bude pro podobnou věc jako dělaný.“ Heron byl fanatický dainshauský náboženský rádce, který s neuvěřitelným zaujetím potlačoval chaldareanské svatokrádežnictví – a stěží snášel víru Devů – než během jedné jediné noci prošel dramatickým obrácením na víru.

Heron tvrdil, že mu cestu k pravé víře ukázala Zjevení od Studní vykoupení.

Zjevení od Studní patřila k menším, ale důležitým příslušníkům poměrně omezeného dainshauského panteonu.

„To bude v pořádku," přikývl Hecht. „Řeknu mu to."

Na Delariho rtech se zavlnil úzký úsměv, který Hecht pochopil až o něco později. „To by stačilo," řekl. „Pojď se se mnou projít, Pipere."

~ ~ ~

Hecht si původně myslel, že mají namířeno do lázní. To mu nevadilo, protože se vrátil z cest – i když se mu příčila představa, že takhle mrhá časem. Dobrodružství na severu ho pohřbilo ještě hlouběji v nepřekonatelné hromadě papírování, o kterou se jako armádní byrokrat musel postarat.

Delari ale prošel lázněmi do prostor za jejich hranicí, o nichž neměl Hecht nejmenší tušení. Delari ho vedl po schodištích dolů a dolů – do hlubin, o kterých kolovaly mimo palác jen ty nejdivočejší zkazky.

Obyvatelé Brothu tvrdili s naprostou jistotou, že palác Chiaro je postaven na katakombách, které vedou do hloubi nejméně jedné míle pod zemský povrch. Věřili tomu, že všechny významnější stavby související s patriarchátem jsou propojeny tunely – včetně těch, které stály na ostrovech v proudu řeky Teragi: palác Krois a Castella dollas Pontellas, sídlo Bratrstva války.

Principáti, se kterými Hecht pravidelně spolupracoval, tyto zkazky ani nepotvrzovali, ale ani nevyvraceli. Kolegium se s oblibou zahalovalo do tajemství, jež je obklopovala. I do těch, která byla od začátku do konce vymyšlená. Díky nim protivníci a nepřátelé nevěděli, co si mohou myslet.

Hecht se na nic nevyptával. Jestli ho Delari chtěl zmást tak, aby už nikdy nenašel cestu zpět, nemohlo se mu to podařit. Sha-lugové byli cvičeni k tomu, aby si všechno zapamatovali za daleko horších a nepříznivějších podmínek.

„Už jsme tady," prohodil Delari přes rameno.

Hecht udělal další tři kroky a zůstal ohromeně stát. Před ním se rozpínal prázdný prostor velký jako bazilika, v níž patriarcha světil

církevní svátky ve společnosti příslušníků Kolegia a biskupů. Strop se klenul ve výšce osmdesáti stop nad podlahou. V dohledu nebyly žádné pilíře kromě těch podpírajících balkón, na kterém Hecht stál ve výšce dvaceti stop nad podlahou. Otevřený prostor na úrovni balkónu křižovaly dřevěné visuté chodníky. Zdálo se, jako by byl obrovský prostor vytesán do vápencové skály.

O Kolegiu se tvrdilo, že je to konglomerát mocných čarodějů. Piper Hecht sám neviděl mnoho důkazů tohoto tvrzení, ačkoli se o to starší představení církve před několika lety při výpadech calzirských pirátů snažili. Na tomto místě ale před sebou měl důkaz, který by musel přesvědčit každého.

Síň byla kruhová a její průměr činil tři sta stop. Zalévalo ji světlo jasné jako den, dodávané z nějakého magického zdroje, jehož působením začal jeho amulet pálit jako led.

Po podlaze přecházel tucet mnichů a jeptišek. Všichni mnichové náleželi k jednomu z řádů, jehož členové skládali přísahu mlčení. O jeptiškách toho Hecht mnoho nevěděl.

Přecházeli úzkými uličkami mezi dlouhými a širokými stoly. Delari se pustil do vysvětlování: „Toto je plastická mapa známého světa, rozdělená na pásy, takže zeměpisci na ní mohou provádět úpravy podle nových informací, které obdrží.“

Když Hecht přešel třicet yardů nalevo, uličky zmizely a mapa vypadala jednolitě. Musela to být nejpřesnější mapa, jakou kdy člověk vytvořil, přinejmenším v okruhu tisíce mil od Brothu. „Dát tohle dohromady muselo trvat celé věky,“ zašeptal.

„Byl jsem ještě chlapec, když jsem ji viděl poprvé,“ řekl Delari. „To bylo před čtyřiašedesáti lety. Byl jsem tenkrát učedníkem Clovena Februarena a právě jsem dosáhl dočasného stupně tovaryše.“ Cloven Februaren byl legendární čaroděj Kolegia, proslulý svou poustevnickou povahou. Během posledních let života byl tak samotářský, že nebylo ani přesně známo, kdy zemřel. Pokud tedy vůbec zemřel. Dnes by mu mohlo být nějakých sto dvacet let.

„Mluvíme o *tom* Clovenu Februarenovi?“ vydechl Hecht. S nebývalou úctou v hlase. „O Devátém neznámém?“ I přesto, že všichni věděli o Februarenově samotářské povaze a o jeho sklonech k tajnůstkářství, tvrdilo se, že se v noci prochází nejhoršími čtvrtěmi

Brothu. Což mohla být docela dobře pravda, protože stejně nikdo nevěděl, jak vypadá.

„Takhle mu také někdy říkávali," připustil Delari. „To proto, že byl v pořadí devátým mužem, který dohlížel na tento projekt. Každý Neznámý byl osobně vybrán svým předchůdcem. A každý svou úlohu držel v tajnosti. Nu, většinou. Mně se to moc dobře nevede. Můžeš mi klidně říkat Jedenáctý neznámý. A možná jsem poslední, protože jsem dodnes nenašel vhodného pokračovatele. Grade by se na to hodil skvěle. Ale ani Clement, ani Concord nestojí o to, aby v Kolegiu zasedl další apolitický člen. A Sublim, ten je úplně mimo veškerou naději."

Muniero Delari měl za to, že je mezi vrstevníky podceňován. „Mezi novými principáty je čím dál méně učených lidí," pokračoval. „Jsou to buď politické bestie, nebo idioti, kteří si své křeslo koupili. Někdy dokonce obojí dohromady. Nikomu z nich ani za mák nesejde na tom, že tu nebudu. Nejspíš. A jakmile budu pryč, tak konec světa nepočká."

„Nemám vůbec ponětí, o čem teď mluvíš," přiznal Hecht. „A vlastně ani netuším, co se tam dole děje."

„Je to mapa světa," vysvětloval Delari trpělivě. „Čím dál se dané místo nachází od Brothu, tím méně přesná mapa je. Naši kněží, patriarchovi vyslanci a misionáři posílají zprávy o změnách v oblastech, kde se nacházejí. Ti lidé dole převádějí jejich hlášení do fyzické podoby. Díky tomu můžeme pozorovat změny, k nimž dochází ve fyzickém světě."

„Jako například?" zeptal se Hecht.

„Jako například to, o čem dnes mluví každý," odpověděl Delari. „Jako například to, co tušil První neznámý, když na tomto projektu začal před dvěma sty lety pracovat. Svět je čím dál chladnější. Studny moci vysychají. Dokonce i proudění Studní Ihrianu se zpomaluje. Hladina moří klesá. Hranice ledu postupuje. A to všechno se děje rychle.

Během mého života poklesla hladina Matky moří o celých devět stop. Od začátku práce na této mapě poklesla o třináct. A za Hypraxiem a Antalskými převlaky nad Negrinem ustoupila hladina ještě dál. Zmenšují se i vnitrozemská moře dále na východě. Zatímco

v horách nad nimi přibývá ledu.“ Delari ukazoval na místa na mapě, která jmenoval.

„Před tisícem let Stará brothská říše bez přestání zaměstnávala sto tisíc otroků na permanentním zvyšování a zesilování hráze Gibr al-Tar, protože bouře na oceánu za ní zvedaly vlny, které se přes ni občas přelévaly a hrozilo, že bude prolomena. Představ si, jaká katastrofa by to byla.“

Hladina Matky moří se nacházela stovky stop pod úrovní oceánu. Kdyby vody oceánu prorazily hráz, byly by zničeny tisíce měst s milióny obyvatel a nespočtem akrů polí, vinic a sadů. A voda by se pak bezpochyby přelila přes Antalské převlaky a zaplavila i Negrinskou pánev. Hladina této obrovské vodní nádrže se nacházela stovky stop pod úrovní hladiny Matky moří.

Byl by to naprostý konec civilizace.

„Otroci uspěli,“ pokrčil rameny. „Takže teď se zdá, že místo utopení je naší civilizaci souzeno umrznout. Brzy.“

Starý muž vyšel na nejbližší visutý chodník. Při pohledu přímo shora vypadala plastická konstrukce více jako nakreslená mapa. Jenže byla pořád trojrozměrná. „Podél svislé osy jsou vložené informace mírně nadsazené,“ řekl Delari. „Jinak by nebyl kontrast tak jasně viditelný.“

„To je sice obrovsky působivé, pane, ale pořád nechápu smysl toho všeho,“ dovolil si namítnout Hecht.

„Původně spočíval smysl toho všeho v plánování,“ odpověděl Delari. „Tak, aby naši lidé mohli přežít. Pokud bychom měli vůdce, kteří by hleděli kupředu a hledali dobro ze skutečně dlouhodobého hlediska.“

Postup změn nepřipadal Hechtovi tolik očividný. Zoufalství, trýznící okraje světa, však nepotřebovalo obzvlášť cvičený zrak. Celý sever až k Mělkému moři byl pohřben pod pokrývkou ledu. V samotném Mělkém moři zůstalo už jen několik nepravidelně roztroušených jezer otevřené vody, která označovala podmořská zřídla moci, která se objevovala pouze zde a v Andorayanském moři. Průliv Ormo se i navzdory nesmírně silným přílivům proměnil v ledový most. Všude jinde se v terénu, který sestával většinou z hor, nacházely stálé pokrývky sněhu. Oblasti, ze kterých ustoupilo moře,

byly zbarveny bledě šedivou barvou. Některé pásy, obzvlášť na severozápadě, byly už docela široké.

„Celkově je tato mapa pozadu za zprávami," poznamenal Delari. „Toto je stav z minulé zimy."

„Co podle toho můžeme plánovat?" zeptal se pochybovačně Hecht.

„Postupující led před sebou tlačí celé národy," řekl Delari. „Led může vysvětlit nájezdy Tsitsimeda Zlatého a Hu'n-tai Ata. Když jejich pastviny nedokázaly nakrmit stáda, museli se přestěhovat jinam."

„Takže se snažíš předpovědět, kde by mohly vypuknout problémy, abys měl čas udělat něco užitečného."

„Ano," přikývl Delari. „Ačkoli se teď zdá, že celý projekt nemá velký smysl. Sublim nemá zájem o nic jiného než o vlastní bludy. Bude blábolit o křížových výpravách ještě ve chvíli, kdy se led převalí přes městské zdi."

„Nemůže se to ale stát tak rychle, že ne?" zeptal se Hecht nervózně.

„Ne. Led se sem nedostane ještě pár generací," odpověděl Delari. „Což je dobře, protože je Sublim smrtelník. Nedělám si ale moc velké naděje. Ani mým předchůdcům se příliš nedařilo zaujmout tímto projektem předchozí patriarchy."

„Něco z toho není přirozené," ukázal Hecht dolů. „Jsou to nějaké zvláštní značky?"

„Ano. Nadpřirozené jevy jsou samozřejmě součástí krajiny. Stejně tak výrony moci. A cokoli dalšího, co by mohl někdo chtít sledovat."

Hecht se podíval na část mapy zobrazující území jižně od Matky moří – na Říši míru. Místo pramánského Podrobení. Principátův projekt neměl z pramánského světa příliš přesné a podrobné informace. Ale celkově vzato byla mapa i v této oblasti daleko podrobnější, než by se zamlouvalo místním vládcům.

Změny tam byly méně patrné. Zatím. Neviděl žádná ledová pole ani sníh. Ale pouště se už díky nárůstu srážek začínaly zmenšovat.

„To by pro dnešek stačilo," řekl Delari. „Jen jsem chtěl, abys o tomto zdroji informací věděl."

Hecht si uvědomil, že mu během hovoru se starcem něco důležitého uniklo. Mělo to něco společného s mapou? S Nocí? Nebo snad Delari doufal, že zjistí, zda je Hecht obdařen nějakým nadáním, kterého si sám není vědom?

„Vrátíme se sem zase někdy později," pokračoval principát. „Musíš být určitě pozadu se svou běžnou prací." Později se vypravil po schodišti, které vedlo přímo do jeho soukromých pokojů. A dokázal po něm vystoupat až nahoru, aniž by se zřítil. Hecht zamířil do Castella dollas Pontellas. Principát Delari se pořád ještě tvářil mírně zklamaně, když se rozcházeli.

~ ~ ~

Anna přivedla děti na oslavu konverze Tita Consenta. Přes Hechtovy námitky. Ten se obával, že by se Pella mohl chovat jako pouliční spratek, kterým ještě přednedávnem býval. A že Vali bude dráždit lidi tím, že neřekne ani slovo, když ji začnou chválit, jak krásná holčička to je.

Jeho obavy byly zbytečné. Anna chlapce zkrotila. Myla a upravovala a oblékala Pellu tak dlouho, dokud nekňučel. Nějak se jí ho podařilo přesvědčit, že konec světa by pro něj byl příjemnějším zážitkem než to, co se stane, jestli udělá svému dobrodinci sebemenší ostudu.

Jeho hlavním úkolem pro tento večer bylo držet se s Vali a vysvětlovat všem, že je němá. Očekávalo se, že se Vali bude v patřičných okamžicích uklánět a dělat pukrlata.

„Přestaň se ošívat, Pipere," řekla Hechtovi Anna, zatímco jeli kočárem. „Budou v pořádku. Dělej si raději starost sám o sebe. Jak se máš chovat ty?"

Hecht měl jen mlhavou představu o své úloze během oslav.

„Jak to, že je tu tolik vojáků?" chtěl vědět Pella, když přijížděli k městskému domu rodu Delari. Ulici zaplňovaly jednotky Bratrstva války, městského pluku a rota Hechtovy vlastní městské patriarchální stráže. Většina na sobě měla přehlídkové uniformy, ale někteří zůstávali v obyčejných šatech a přišli sem čekat na potíže místo na oslavy.

„To je pojistka pro případ, že by Devové chtěli zabránit Titovi v konverzi," řekl.

„Rozhodně by kvůli tomu nevraždili,“ poznamenala Anna a podívala se na Hechta. „Takže ještě jednou: jak se máš chovat ty?“

Až donedávna neměl Hecht nejmenší představu o tom, jak taková konverze vlastně probíhá. Bylo to podobné jako dětské křtiny.

Přeříkal svou úlohu nahlas a při poslední větě už začal kočár zastavovat.

„Takhle je to správně,“ řekla Anna a k dětem dodala: „Ještě nikdy v životě to nedělal.“

Hecht zabručel. „Tam, odkud jsem přišel, se křtí děti hned po narození, protože jich hodně umře,“ řekl. „A konverze většinou probíhá tak, že dotyčný má v zádech hrot meče a žehná mu nejbližší střízlivý kněz.“

Pella se zachvěl a poznamenal: „Myslím, že by se mi v Duarnenii moc nelíbilo, pane.“

„Však se mi tam taky nelíbilo,“ odpověděl Hecht. „Proto jsem odtamtud odešel. Dávej pozor na tu kaluž. Tyhle boty stály spoustu peněz.“

„Pipere!“

„Nemůžu za to, miláčku,“ pokrčil rameny Hecht. „Vyrostl jsem jako chudák.“

Annino školení bylo dostatečné. Principát Delari jako Consentův patron po Hechtovi nevyžadoval nic víc než obřadné potvrzení skvělých vlastností kandidáta.

Pak došlo na trochu ceremoniálního marnotratnictví, otázky jako například: „Kdo přivádí tohoto muže?“, poznámky o jeho dobrém chování a čestnosti a nakonec vkládání rukou, kterého se účastnili nejdříve principáti rodů Bruglioni a Arniena a nakonec Bronte Doneto, a Titus Consent se stal episkopálním chaldareanem slušného postavení.

Consent se choval patřičně vzrušeně a šťastně. Hecht si všiml, že se obřadu nezúčastnila ani Noë, ani jeho děti, ačkoli Noë se jako Titova manželka stane vším, co jí manžel přikáže. Děti ještě nebyly – přinejmenším podle způsobu, jaký byl charakteristický pro Broth – dost staré na křtění a biřmování.

Hecht potřásl Consentovi rukou. „Obdivuji tvou odvahu, poručíku,“ řekl a podal mu minci, obvyklý dar ke křtinám. Děti

většinou dostávaly drobný stříbrňák. Hecht ale pobočníkovi podal zlatý solidus, pětidukátovou minci, na níž byla zobrazena podobizna a erb dávno mrtvého a zapomenutého patriarchy jménem Bonifác. Všichni přítomní příslušníci štábu, včetně plukovníka Smolense, Cleje Sedlakova, Hagana Brokkeho a jejich pobočníků, byli podobně velkorysí. Consent musel začít nový život. Jeho situace bude velmi obtížná a na jeho schopnostech přitom záviselo mnohé.

I přes původ byl Consent velmi oblíbený.

„Děkuji, pane," odpověděl. „Odvaha ale není tak důležitá jako to, když člověk ví, co chce."

Principát Delari byl ještě štědřejší než Piper Hecht. Po občerstvení stařec řekl: „Kdybych si tě mohl na chvíli vypůjčit, Pipere, rád bych si s tebou popovídal v soukromí."

„Samozřejmě, pane," přikývl Hecht a obrátil se ke Consentovi. „Omluvíte nás, poručíku?"

Tentokrát zmínka o oficiální hodnosti a titulu zabrala. Hecht viděl, jak se Consentova tvář rozzářila. Muž si uvědomil, že je v kmeni, který si vybral místo toho, do něhož se narodil, vítán a uznáván.

„Pane?" podíval se Hecht na principáta.

„Až budeme v soukromí."

Delari vykročil po schodišti nahoru, do soukromých pokojů stranou veřejně přístupných komnat. Už ty sice Hechtovi připadaly i podle vlastního standardu docela strohé, ale proti soukromým pokojům byly vybaveny velice bohatě.

Zde se principát Muneiro Delari v žádném případě neoddával dekadenci a hříšnému luxusu. Hecht usoudil, že člověk, který dokáže žít takhle, si rozhodně zaslouží jeho úctu. Ale výhradně tady. Jeho pokoje v paláci Chiaro nevystavovaly na odiv pohodlí, které tolik vyžadoval jeho milenec.

Delari uvedl Hechta do místnosti se čtyřmi zdmi, které ani nebyly vymalované a pokrývala je jen čistá omítka. Veškerý nábytek sestával z hrubého stolu, tří obyčejných židlí a dvou kameninových lamp, v nichž hořel laciný olej beze stopy parfému. Hechtův amulet sebou škubl.

Delari se posadil a řekl: „Prozkoumal jsem tu záležitost s Rudenesem Schneidelem. Je ve Viscesmentu.“ Zatáhl za šňůru a někde v dálce zacinkal zvonek.

„Tak brzy a tak rychle?“ zeptal se Hecht. „Jak?“

„Jsem člen Kolegia, Pipere,“ řekl Delari. „Navíc jeden z výše postavených. Všechny řeči, které o nás kolují, mají přece jen nějaký pevný základ. I když jsou poslední dobou předmětem veřejného zlehčování, což čistě mezi námi velice rád vidím.“

„Aha,“ zahučel Hecht nejistě.

„Občas si dělám starosti s tvým pozorovacím nadáním, Pipere,“ zvedl Delari obočí. „Obávám se, že tě můj syn musel vážně přecenit.“

„Já si s ním dělám starosti také, pane,“ odpověděl Hecht. „Sám jsem nikdy nepochopil, proč si mě vybral za žáka. A dokázal jste o Schneidelovi zjistit něco užitečného?“

„Jen velice málo,“ nechal se Delari odvést od ožehavého tématu. „Ale stačilo to, abych tě varoval před nasazením svého člověka do jeho blízkosti. Pokud to ovšem není někdo, koho by ses hodlal zbavit, aniž by na tebe padl pouhý stín viny.“

Do místnosti vešla žena. Hecht už ji zahlédl v přízemí, kde mu připadala, jako by sem ani nepatřila. Byla vysoká, na ramena jí spadaly tmavě plavé vlasy a působila dojmem, že ji život vyčerpal. Přinesla šálky a konvici s kávou. Hecht nasál vůni. Káva byla jeho největší vášní. „Aha,“ řekl znalecky. „Nejlepší ambonypsganská odrůda.“ Povzdechl si. „Jste na mne příliš laskav, pane.“

„To je docela možná pravda,“ poznamenal Delari. „Čas nám ukáže. Toto je má vnučka. Vaření dobré kávy patří k jejím zvláštním nadáním.“

Když mu žena šálek kávy podala, pozdravil ji pokývnutím hlavy, které mu oplatila.

Delari pokračoval. „Čaroděj se usadil nedaleko paláce králů ve Viscesmentu,“ řekl. „Ale žádné jasné spojení k Imakulátovi od něj nevede. Možná chce, abychom si mysleli, že s ním udržuje spojení tajně. Podle všeho o sobě chce udržovat velice přehnané mínění. Což je chyba, kterou, doufejme, dostaneme příležitost potrestat.“

„Děkuji,“ řekl Hecht ženě. Nápoj byl horký a chutnal skvěle. Trochu se zamračil a prohlédl si ji pozorněji. Neviděl ji už někdy dřív? Něco mu na ní připadalo vzdáleně povědomé. Pak se znovu soustředil na Delariho.

„Pochybuji, že by měl Rudenes Schneidel dlouhodobý osobní spor,“ pokračoval principát. „Možná chce jen zbavit Sublima vrchního velitele vojsk. Můj osobní názor je takový, že tento útok měl vrhnout falešné obvinění na Imakuláta.“ Delari se při řeči mračil, jako by si svým úsudkem stále ještě nebyl jistý. Zároveň se zdálo, že ho Piper Hecht znovu něčím zklamal.

„To je trochu přehnané, pane,“ namítl Hecht. „To by totiž znamenalo, že věděl, jak se věci budou vyvíjet, ještě dřív, než k nim došlo.“

„Přehnané, ano?“ zvedl obočí Delari.

„Zjistil jste ještě něco dalšího?“ zeptal se Hecht.

„Ne. Rudenes Schneidel je schopný čaroděj. Nemá problém s tím, aby se o sebe postaral.“ Žena dolila Hechtovi kávu do šálku a odešla. „Nevypadá jako její otec,“ poznamenal. „Tys ho znal jen jako umírajícího mrzáka,“ odpověděl Delari. „A žádné z Gradeho dětí není podobné otci – ona je zrcadlová podoba své matky.“

„Kolik dětí vlastně měl?“

„Čtyři,“ řekl Delari. „Dva syny a dvě dcery. Ani jedno nepocházelo z manželského lože, protože byly počaty, když byl za mořem. Porodila je žena, kterou osvobodil z pramánského zajetí. Jako malé dítě ji zajali piráti a od nich ji koupili obchodníci z Aselinu, kteří se k ní chovali velmi špatně. Grade byl tenkrát poprvé v poli, když Bratrstvo a Gisela Frakier překvapivým útokem dobyli Aselin. Grade pak tu ženu zachránil, když podle toho, že používala lámanou starobrothštinu, poznal, kdo to je. Pocházela ze starého učeného a vysoce postaveného rodu.“

I když byly klíčové výrazy překladem z pequaadštiny do firaldštiny zkomoleny, Hecht principátovi rozuměl. Gisela byl přepis běžného kmenového jména. Příjmení Frakier se nepřímo odvolávalo na frázi, která se dala přeložit jako „milovaný zrádce“. Ještě dnes se ve Svatých zemích za frakiery označovali pramáni, kteří uzavírali spojenectví s dobyvateli.

„Omlouvám se, pokud jsem vás uvedl do rozpaků, pane,“ řekl tiše.

„Neuvedl, já jsem s tím smířený,“ odpověděl Delari. „Sám jsem se dopustil stejné neuváženosti. Odvedl jsem dobrou práci ve výchově vlastního syna. Nikdy jsem ho nemusel odsunout do pozadí kvůli manželským povinnostem.“

„Nechtěl jste, aby se z něj stal voják,“ poznamenal Hecht.

„Ani voják, ani kněz,“ potvrdil Delari. „Ale byl dospělý. Zvolil si sám. Když založil rodinu, snažil se odvést co nejlepší práci. Ale tři ze čtyř zahynuli.“

Hechta nenapadala přiměřená odpověď. Takhle to už ve světě chodilo. A takhle s lidmi svět jednal.

Tvrdě. Krutě. Nemilosrdně. Bez odpuštění. Takový svět Piper Hecht velice dobře znal. Štěstí a potěšení byly jen prchavé. Každý okamžik života si člověk musel užít. Jediné kladné věci, jež měly trvání, bylo bratrství Sha-lugů a věrnost, kterou spolu sdíleli vojáci v poli. Toho všeho se s proměnlivými výsledky snažil dosáhnout i ve vyhnanství.

„Připadá mi, jako by tě něco trápilo, Pipere,“ poznamenal Delari najednou.

„Má víra byla poslední dobou otřesena, pane,“ odpověděl Hecht. „Jsem ztrápený na duchu.“

„Co víc by sis mohl přát nad to, co už dávno máš?“ zeptal se principát.

„To nevím. A to je také část problému. Vyšší cíle? Kdysi jsem je snad míval.“

Principát Delari se znovu zatvářil zklamaně. „Raději už bychom se měli vrátit dolů,“ navrhl. „Šálek tady nech. Heris se o něj postará.“

~ ~ ~

„Kdo byla ta žena, na kterou ses pořád díval?“ zeptala se Anna, když vyšli z principátova domu.

„Delariho vnučka,“ odpověděl Hecht. „Její otec byl Drocker. Chtěl, abych se s ní z nějakého důvodu setkal. Možná mi chtěl ukázat, jak se stará o rodinu. Drocker mě svým způsobem adoptoval. Pořád mi ale připadá, že už jsem ji někdy někde viděl. Díval jsem se na ni a snažil jsem si vzpomenout.“

Nedokázal se ale soustředit. Dělo se něco, co nebylo v pořádku. Přivolal k sobě vojáka z městského pluku. „Kam šel zbytek mužů?“ zeptal se – neviděl žádné ze svých stráží a nebyl tu jediný příslušník Bratrstva války.

„Tamtím směrem byli zahlédnuti ozbrojení muži, pane,“ postavil se voják do pozoru. „V místech, kudy budou projíždět kočáry. Možná chystali léčku – takže se Bratři a muži z patriarchální jednotky rozhodli, že jim vpadnou do zad.“

Jako by byla jeho slova signálem, přesně v tom okamžiku se ozval rachot boje a řinčení oceli o ocel. Anna to zaslechla také. Okamžitě přestala s vyptáváním a řekla: „Vidím, že existují i větší problémy než jen moje nejistota.“

„Cože?“ Piper Hecht nebyl muž, který by chápal slova, jež ženy neříkaly nahlas. Ostatně, než potkal Annu, trávil ve společnosti žen velmi málo času.

„Odvezeme děti domů,“ řekla Anna. „Jinou cestou.“

To bylo konečně něco, čemu Hecht rozuměl. „Ne,“ zavrtěl hlavou. „Pojedeme cestou, kde víme, co nás čeká. Někdo by mohl chtít, aby lidé jeli jinudy.“

„Ty jsi odborník.“ Začala postrkovat děti do kočáru.

Obě děti to vzrušilo. Hechta napadlo, že by se mohla Vali zapomenout natolik, že by dokonce začala mluvit. Ale Pella nezavřel pusu na dost dlouho, aby mohl kdokoli jiný něco říct.

Hecht nechal kočího zastavit v místě boje. Přispěchal k nim mladý důstojník.

„Dostali jsme je všechny, pane,“ řekl, když viděl, kdo vystupuje z dvířek kočáru.

„Opravdu? Máte nějaké zajatce, pane Studio?“ zeptal se Hecht.

„Eh…“ zarazil se důstojník. „Ne, pane. Muži z Bratrstva pobili všechno, co se jen trochu hýbalo. Byli vážně jako vzteklí.“

Hecht si povzdechl. „Seberte alespoň těla,“ přikázal pak mladíkovi. „Možná jejich prohledáním zjistíme něco zajímavého.“ Na první pohled ale v mizerném světle neviděl na tělech nic zvláštního. „Možná dokážeme najít stopu, po níž bychom se mohli vydat za tím, kdo je za tohle zodpovědný.“ Zatraceně, měli vzít

alespoň pár zajatců! „A postarejte se, aby byli všichni naši ranění muži patřičně ošetřeni hned na místě," dodal.

Amulet v Hechtově zápěstí sebou trochu zacukal, ale nic zvláštního to nebylo. Věci Noci se pohybovaly všude kolem, přitahovány bolestí a zjitřenými emocemi. Už se chystal nastoupit, ale ještě se ohlédl a zeptal se důstojníka: „Byl tohle hlavní útok, nebo jen akce na odvedení pozornosti?"

„Vojáci z Bratrstva tvrdí, že to byl hlavní útok," odpověděl mladík.

„Zajímavé. Jedeme dál," nařídil Hecht kočímu a rozhlédl se po své improvizované rodině. Vali byla bledá jako nepopsaný list papíru a upřeně na něj hleděla. Pella byl zničehonic stejně tichý jako děvče. Anna mu sevřela rukama paži tak pevně, až to zabolelo. „Byl to tak příjemný večer," řekla tiše. „Opravdu. Všichni se ke mně chovali daleko lépe, než jsem čekala."

Začala se třást. Noc přitom nebyla vůbec chladná.

„Možná proto, že jediný ženatý muž, který přivedl svou manželku, byl Titus," odpověděl Hecht. A kromě Consentovy drobotiny byli Vali a Pella jediné přítomné děti. Během večera dokázali ze slavících hostů vytáhnout nepředstavitelné množství rozmazlování a laskavostí a Pella neuvěřitelným způsobem dovedl prodávat tragédii malého němého děvčátka. „Proč by se nad tebou nerozplývali?" zeptal se Hecht Anny. „Jsou to všichni staří kozlové. A mimo to jsi tam byla nejkrásnější žena. Dělal bych si dokonce starosti, kdybych tě musel nechat o samotě se starým principátem. Chudák malý Armand."

„Pipere!" okřikla ho Anna, ale bylo vidět, že jí to lichotí. Dnes měla štěstí i v obchodě, když do přístavu dorazila loď plná jejího vína. „Kam jste to vlastně se starým pánem zmizeli? Nebo je to příliš tajné pro ženy?"

„Dali jsme si kávu," odpověděl Hecht. „Čerstvě praženou ambonypsganskou. Možná se o ni nechtěl dělit s celým davem." Zničehonic se prudce otřásl.

„Co se stalo?" zeptala se Anna.

„Špatný pocit," odpověděl. „Jako by nás sledovalo něco, s čím se nechceme setkat."

„Ženské na trhu říkaly, že se to teď děje pořád. Spousta lidí už vůbec po setmění nevychází z domu.“

Což nebyla zase tak pozoruhodná záležitost. Broth byl nebezpečný i bez toho, že by se do hry zapojily síly Noci. Hecht se podíval ven, ale nezahlédl nic neobvyklého. Ulice byla prázdná až na osamělého muže v otrhaných hnědých šatech, který se potácel kolem zdi domu a nevěnoval projíždějícímu kočáru nejmenší pozornost.

Piper Hecht a Anna Mozilla se ve chvílích, kdy nebyli spolu, pohybovali v dočista odlišných kruzích. Jeho běžný den sestával ze studia taktiky rot a pluků a toho, jak nakrmit, vyzbrojit, zaplatit, přesouvat a udržet spokojené vojáky, kteří jednotky tvořili. Musel myslet rychleji a důkladněji než ctižádostiví náčelníci a vojevůdci Grailské říše, menší nepřátelé jeho zaměstnavatele a samotný Sublim. Poslední subjekt mu přidělával zdaleka největší starosti. Nikdy toho muže pořádně neviděl. Jeho rozhodnutí nemívala žádný důvod a bývala občas zrušena a nahrazena jen na základě vrtošivých nálad. Příliš mnoho – jako například kořistný list Haidena Backeho – jich přicházelo z hloubi tak uzavřeného okruhu jeho protekčních přátel, že dokonce ani Sublimův vlastní bratranec, principát Bronte Doneto, nevěděl, co se stane zítra.

„Mám takový pocit, že je ze mě principát Delari pořád zklamaný,“ řekl Hecht. „Potíž je v tom, že nedokážu přijít na to, jaký by k tomu měl mít důvod.“

„Měl bys mi říkat daleko víc, než mi říkáš,“ ozvala se Anna. „S výjimkou toho, co se týká těch tvých strašlivě tajných záležitostí s Kolegiem.“

Popsal jí nedávná střetnutí s Munierem Delarim. Anna mu na oplátku položila několik otázek k věci. Několik dobrých otázek.

„Očividně je tam dole pohřbeno něco daleko většího než jen obyčejná mapa,“ poznamenala. „Už jen to, že ji nechávají zakopanou takhle hluboko pod zemí, by dokázalo člověka dovést k myšlence, že je to silný magický artefakt. Nebo bude, až ji dokončí. Podle toho, cos říkal, mi připadá, že ji pořád staví.“

„Jsme doma,“ řekl Hecht. „Vystoupím první a rozhlédnu se kolem.“ Pořád ještě měl pocit, že se nablízku nachází něco nezvyklého a nebezpečného. I přesto, že ho amulet na žádné potíže

neupozorňoval. „Vy půjdete rovnou do postele, děcka,“ dodal. Už na první pohled mu bylo jasné, že toto rozhodnutí prosadí docela jednoduše. Vali už skoro spala vsedě, jak byla vyčerpaná, a domů ji budou muset donést v náručí. Dokonce i Pella poklimbával.

Hecht venku nezahlédl nic podezřelého. Zaplatil kočímu a přidal k patřičné sumě štědré spropitné. Muž mu mnohomluvně poděkoval – zaměstnání kočího nebylo v těchto těžkých dobách příliš dobře placené.

Spřežení kočáru zacinkalo při odjezdu po vlhkých dlažebních kostkách podkovami. Z oblohy se spustilo lehké mžení. Hecht vešel do domu jako poslední a couval celou cestu dovnitř do dveří jako zadní stráž při zoufalém ústupu. Jakmile kočár s rozsvícenými lucernami zahnul za roh a kočí práskl bičem, aby byl co nejrychleji pryč, ponořila se ulice do naprosté temnoty.

Hecht zajistil všechny zámky, západky a závory a Anna mezitím uložila děti do postelí. Vali už spala.

Když si Hecht lehl, cítil se ještě pořád ostražitý a nervózní. „To, co jsi říkala o principátově mapě,“ řekl. „Právě proto tě mám tak rád. Nikdy dřív mě to nenapadlo.“ Mohla snad zklamání principáta Delariho vyvolat jeho slepota a nezájem?

„Vyprávěj mi o té léčce, Pipere,“ ozvala se Anna. „Šli po tobě?“

„Nemyslím,“ odpověděl.

„O čem jste se starým pánem mluvili? Zatímco jste popíjeli kávu?“

„O jednom muži, který se jmenuje Rudenes Schneidel.“

„Myslí si, že víš něco, co mu nechceš říct?“ zeptala se. Očividně si myslela, že tají něco i před ní.

„Miláčku, ještě před několika týdny jsem nevěděl, že nějaký Rudenes Schneidel existuje.“

„Takže možná ani on neslyšel o Piperu Hechtovi,“ přemýšlela nahlas. „Nebo se oba znáte pod jinými jmény. To se stává hodně často.“

To by stálo za úvahu, pomyslel si Hecht.

Nadechl se aby jí řekl, že nezná nikoho z Artecipey a ani neslyšel o Velkém Athaphilu nebo Artecipee, dokud se nedozvěděl, že z těchto místo Rudenes Schneidel pochází. Sotva ale otevřel ústa,

zarazil se. Zničehonic se mu před očima objevila Vali. Něco takového ho mělo napadnout už dávno. Bude muset co nejdříve navštívit nejčerstvěji pokřtěného episkopálního chaldareana, než Consentovy zdroje informací jednou provždy vyschnou.

„Spousta lidí dnes lže o tom, odkud vlastně pocházejí," dodala Anna. „Ale zapomeň na to. Je nejvyšší čas zjistit, jestli jsem toho vypila příliš na to, abych měla chuť i na něco jiného."

~ ~ ~

Noční můra byla tak skutečná, až Hechtovi připadalo, že neskončila zároveň s probuzením. „Co se stalo?" zeptala se Anna ospale. „Celý se třeseš."

„Noční můra," odpověděl. „Už jsem ji nějakou dobu neměl."

„Ta, ve které se objevuje tvoje matka?"

Hecht se zamračil. Nevěřil, že by mu Anna dokázala číst myšlenky, a ona sama nikdy nic takového netvrdila. Někdy ho ale dokázala překvapit.

„Tím to začalo," přikývl. „Stejně jako vždycky." Stejně jako tenkrát, když usínal s pláčem v Jarní škole života – tenkrát, když přežil přijímací rituál nových mladých otroků. Pochyboval, že by ještě kdy v životě matku poznal, i kdyby vypadala stejně jako tenkrát, přistoupila k němu na ulici a vzala ho po hlavě kladivem.

„Musí to být strašné, být tak malý a nemít rodinu," poznamenala Anna.

„Najdeš si novou rodinu," odpověděl. „Jinak nedokážeš přežít. V tom je celý smysl." Sha-lugské školy posílaly do širého světa drsné muže, kteří pohrdali každým, kdo nebyl Sha-lug.

Piper Hecht se sice obával, že během života, který trávil uprostřed Nevěřících, strašlivě změkl, ale v srdci zůstával přesvědčeným Sha-lugem. A Sha-lugové byli pořád jeho bratry, jeho nejbližší rodinou.

„Pokračovalo to dál?"

„Co?" probral se ze zamyšlení. „Aha. Ano, pokračovalo. Pak se setmělo. Byl tam netvor, kterého jsem sice nemohl vidět, ale věděl jsem, co je zač. Kdybych ho dokázal chytit, uměl bych ho zabít. Ale nemohl jsem ho chytit. Pořád dělal strašné věci lidem, na kterých mi

záleželo. A byl čím dál blíž a blíž k tomu, aby mě vehnal do úzkých. Což znamenalo, že jsem tak docela nebyl lovec.“

„To je sice ošklivé, Pipere, ale pořád to zní jako běžná noční můra,“ namítla Anna.

Hecht zabručel. Souhlasil. Zároveň ale… „Připadalo mi to jako víc než jen sen,“ dodal. „Jako by se moje mysl snažila vytvořit obrazy, kterým bych rozuměl.“

„Myslíš, že si dokážeš lehnout a zaspat to?“ zeptala se.

„Nejspíš ne,“ řekl. „Ale zkusím to.“

Spánek přišel rychleji, než předpokládal, ale pocit blízkosti hrůzy tu noc z jeho mysli úplně nezmizel.

~ ~ ~

Anna ho nechala zaspat. Probudila ho ale, když k jejich dveřím přišli sousedé a hledali někoho, kdo by mohl vystupovat z pozice úřední moci. „Nemají nikoho jiného, na koho by se mohli obrátit,“ řekla mu, zatímco se pomalu probouzel.

S podrážděným bručením vyšel ven do chladného jitra, aby se podíval na tělo muže, které našly nějaké děti. Pella a Vali se připojili k Anně a následovali je – nikdy se ale nepřiblížili natolik, aby si jich Hecht všiml a poslal je domů.

Hecht ztuhl, když mrtvolu uviděl. Ne snad proto, že by mu vzal síly stav, v jakém tělo bylo, ale proto, že muže znal. A byl to muž, který se neměl nacházet méně než tisíc mil od Matky měst.

„Znal jste ho, Vaše Milosti?“ zeptal se ho jeden z přihlížejících, když si všiml výrazu v Hechtově obličeji.

„Omlouvám se,“ odpověděl Hecht. „Neznal. Jen mě překvapily ty rány.“

Další čumil řekl: „Tohle není první mrtvej, kterýho to takhle pocuchalo.“

Jiný souhlasně přikývl. „A tenhle vypadá docela jako nějakej cizinec.“

Hecht souhlasil. Mrtvý muž na první pohled vypadal jako někdo, kdo chce působit jako obyvatel Brothu, ale nepodařilo se mu vystihnout všechny detaily.

Když ještě žil, jmenoval se Hagid, syn Nassima Alizarina al-Jebala, a sloužil jako voják v rotě Else Taga. Poslal ho tam otec

proto, aby se na bitevním poli proměnil v muže. Nassim Alizarin, řečený Hora, byl blízký přítel Gordimera Lva. Spolužáci ze staré školy. Nassim poslal Hagida pryč z domu s nevysloveným přesvědčením, že se mladík vrátí zpátky, i kdyby pro jeho návrat měli zemřít všichni ostatní muži z jednotky.

Když se Hecht s Annou vrátili domů, dřív než dorazily děti, řekl jí: „Byl to hodný kluk. Snažil se, co mu síly stačily. Ale začal s vojančením o patnáct let později než zbytek roty. Nemyslel jsem, že poté, co se vrátil domů, ještě někdy vytáhne paty z al-Qarnu.“

„Víš jistě, že to není někdo jiný, kdo se tomu chlapci jen podobá?“ zeptala se.

„Vím to jistě!“ Začínal mít zlost. „Tohle je další záhada, kterou nemám čas řešit. A ani ji nemůžu nechat řešit někoho jiného.“

„Uvidíme,“ poznamenala tajuplně.

„Miláčku,“ vyhrkl, „než začneš něco vymýšlet, jdi se podívat, co se stalo…“

Dovnitř vrazil Pella. „Anno, měla jsi to vidět!“ křičel nadšeně. „Kus kůže měl úplně pryč a břicho mu někdo rozsekl. Chlapi na ulici říkali, že mu někdo vytrhl z těla srdce a játra!“

Hecht se na něj zamračil tak, že chlapec zmlkl. „Rád bych, aby sis pamatoval, že někde v tomhle městě je ještě pořád ten, kdo mu to udělal,“ poznamenal ostře.

Pellu to patřičně zkrušilo. Zhruba na třicet vteřin.

„Alespoň že Vali má dost rozumu, aby ji to pořádně vyděsilo,“ řekla Anna, když se obě děti rozběhly do kuchyně na snídani. „Raději na ně budu dávat pozor.“ Ale děti už vzrušeně vyběhly z kuchyně a drobily na podlahu z koláčků. „Jsou nenapravitelní,“ povzdechla si Anna. „Freke mi určitě dá výpověď.“ Freke Blagowidow pro Annu pracovala na částečný úvazek jako služebná a hospodyně. Byla to uprchlice, která by ji neopustila, ani kdyby se Broth propadl do moře.

„Promluvím si s Herrin a Vernal, až budu příště v lázních, jestli by si nechtěly přivydělat,“ navrhl Hecht s vážnou tváří.

„Na to zapomeň,“ postavila se mu Anna. „Tohle je můj dům. Nebudeš si sem tahat žádné své milenky.“

Hecht se s potěšením zapojil do téměř manželské hádky. Přinejmenším tak mohl rozptýlit Annu od myšlenek na Hagidovo tělo.

~ ~ ~

Jako vrchní velitel byl Hecht málokdy sám – obzvlášť poté, co se ho někdo pokusil zavraždit. Nejraději by se okamžitě rozplynul v uličkách Matky měst, zašel na dreangerské vyslanectví nebo vyhledal skrýš špeha z kaifátu al-Minphet, ale nenaskytla se k tomu vhodná příležitost.

„Nechal jsi tělo dopravit sem?“ zeptal se principát Delari.

„Nechal, pane. Napadlo mě, že ho budete chtít prozkoumat,“ odpověděl Hecht.

„Už máme založeno na hezkou sbírku,“ řekl stařec. „I když je pravda, že těla, která jsme posbírali v noci po té léčce, už jsme začali zase vydávat pozůstalým. Lidé se o ně hlásí. Ty, kteří na tebe zaútočili, už jsme pohřbili. Ty nechtěl nikdo.“

Hechta to překvapilo. „Lidé se o ně hlásí?“ zeptal se nevěřícně.

„Byli všichni z města,“ přikývl Delari. „Nespokojení obyvatelé Brothu, kteří si chtěli vylít vztek na každém, kdo je náhodou u moci, jen proto, že je u moci, zatímco oni jsou nespokojení. Jestli mi rozumíš.“

Hecht nerozuměl a řekl mu to.

„Venku v ulicích narůstají revoluční nálady,“ vysvětloval mu Delari. „Nezdá se, že by si to získalo nějakou oficiální pozornost.“

Tomu už Hecht rozuměl. „Devové se nás neobtěžovali upozornit?“ zeptal se.

„Řekněme to raději takhle: muž v mém postavení logicky nemůže důvěřovat spolupráci a věrné podpoře lidí, kteří následují falešné bohy.“

Hechta napadlo, jestli má principátovi připomenout, že Aaron z Chaldaru nikdy netvrdil, že je jeho stvořitel bohem odlišným od toho, kterému věřili Devové. Víra, jakou prosazovali Aaron a ostatní Zakladatelé, měla ovšem jen velice málo společného se svou episkopální nástupkyní.

„Byli mezi mrtvými Devové?“ zeptal se.

„Ani jeden,“ odpověděl stařec. „Většinou šlo – přinejmenším podle příbuzných – o nezaměstnané episkopály, kteří se jen náhodou ocitli v davu, jenž obviňuje ze všech neštěstí na světě Sublima.“

„Zajímavé,“ poznamenal Hecht. „Kdo by to čekal, po všech staletích, kdy jim říkali, že Svatý otec je neomylný? Byla ta léčka součástí nějakého širšího spiknutí?“

„Osobně si myslím, že ano, ale šlo o narychlo vymyšlenou akci – to se jen dali dohromady opilci z vinárny na rohu, kteří se začali navzájem ponoukat, aby něco udělali. Rozhodně nechtěli, aby to zašlo tak daleko. A takhle daleko by to nezašlo, kdyby na scénu nepřišlo Bratrstvo.“

„Ti nedělají práci jen napůl,“ přikývl Hecht. „Pro ně je celý svět jen černý, nebo bílý.“

„Jistý druh lidí má rád, když je všechno rozdělené podle absolutních pojmů. Takový druh lidí přirozeně tíhne k Bratrstvu.“

Problém mrtvých zdědil Pinkus Ghort. Nezatkl nikoho, kdo se přišel přihlásit o tělo. Doufal, že dokáže zjistit, kdo je spojený s kým a jak.

„Možná to Pinkus takhle zorganizoval, aby si udržel práci. Ne, pane – jenom žertuji. Jen mi nepřipadá, že Pět velkých rodin vidí velký smysl v udržování městského pluku.“

„Aha,“ přikývl Delari. „Mám jisté potíže poznat, kdy nemluvíš tak docela vážně.“

„To nejste sám, pane,“ přiznal Hecht.

„Ano. Takže pojďme prozkoumat tu tvou mrtvolu.“

~ ~ ~

Hecht se raději klidil starci z cesty. Delari si mumlal něco pro sebe a Hecht měl strach, že tělo dokáže prozradit svůj původ.

„Jde patrně o Calzirana,“ řekl principát. „A rozhodně o pramána. Jeho jediný pravý Bůh ho ale nedokázal uchránit před vší tou hrůzou.“

„Pane?“ zeptal se Hecht.

„Máme tu problém, Pipere,“ podíval se na něho Delari. „Problém takového druhu, o jakém jsem zatím jen četl.“

„Pane?“ ozval se znovu Hecht.

„Mezi námi chodí nekromant,“ upřesnil Delari. „Čaroděj, který zabíjí lidi, aby na nich mohl využít své nadání. A tentokrát nám to vmetl přímo do tváře. Vyzývá nás, abychom po něm šli. Nejspíš nás chce vylákat.“

„Opravdu?“ Hecht něčemu takovému nechtěl věřit. Firaldia byla přece civilizovaná země. Takovéhle věci se tu neděly od doby, kdy prohnilí císaři Staré říše vnucovali celému světu svou vůli. „Jestli to udělal nějaký lidský netvor z čarodějných důvodů,“ zeptal se, „znamená to, že se kolem nás shlukují stvoření Noci dost silná na to, aby to vyžadovalo tvrdý zásah?“

„Přesně tak,“ přikývl Delari. „Měli jsme to ale očekávat. Z tohohle se může vyvinout vážná krize.“

„Co můžu udělat?“

Vykročili k soukromým komnatám principáta Delariho.

„Nic,“ odpověděl stařec stručně. „Představ si, že sis ničeho nevšiml. To zvíře si nebude hlídat záda, když si bude myslet, že nezískalo naši pozornost.“

„Dobrá,“ přikývl Hecht.

„Připadáš mi otřesený,“ zvedl Delari obočí.

„To také jsem. Na tohle mé zkušenosti nestačí. Na tohle nestačí ani moje představivost.“

„Tak se uvolni,“ poradil mu principát. „Protože se blíží příchod hrůzy a šílenství.“

„Pane?“

„Teoreticky bych o tom neměl vědět,“ ztišil Delari hlas. „Sublimova parta mě staví na stejnou úroveň jako Huga Mongoze. A vůbec si přitom neuvědomují, že i v Mongozovi je toho daleko víc, než se na první pohled může zdát.“

Hecht se netrpělivě ošil. Delari si toho všiml a pousmál se. „V tom případě si budeš muset užít krátkou přednášku, než ti sdělím špatné zprávy.“

Do Hechtovy tváře se vkradl kamenný výraz. Když měl principát správnou náladu, dokázal mluvit třeba celý den.

„Nemusíš rovnou naléhat na svůj meč, Pipere,“ usmál se na něj stařec. „Nebude to tak dlouhé. Tady v paláci Chiaro se nedělíme jen na skupiny, které jsou pro a proti Benedoctovi – a jejichž složení se

mění na základě vyšší nabídky – ale také se sdružujeme ve frakcích podle našich nadání pro práci se Zástupci noci. A podle našich sklonů k využívání těchto nadání. Takže zatímco jsem já a Doneto neustále ve sporu ohledně Sublimových idiotských nápadů, býváme většinou za jedno, pokud přijde řeč na využití moci Kolegia.“

„Myslel jsem si to,“ připustil Hecht. „Nehádáte se s principátem Donetem tak často, jak bych čekal.“

Starci se znovu na rtech zavlnil úzký úsměv. „Dobrá,“ řekl. „Neptal ses, takže ti to řeknu. Sublim chce nakonec přece jen potrestat vévodu Germu fon Dreassera a Clearenzu. Doneslo se mu, že Lothar je nemocný a nepředpokládá se, že se znovu uzdraví. Říšský dvůr je rozptýlený nástupnickými záležitostmi.“

Hecht si nechal vlastní názor pro sebe. Dokonce ani principát Delari naprosto nechápal, jak to u říšského dvora poslední dobou chodí. Kromě Pinkuse Ghorta neznal Hecht nikoho, kdo by Ferrise Renfrowa bral vážně. V Delariho případě byl ale důvod očividný. Osa Stile bezpochyby dokázal nalít starci do uší spoustu nesmyslů. A samozřejmě Renfrowovi nahlásí všechno, co se dozví – jakmile se to dozví.

Ferris Renfrow bude vědět o změně Sublimova postoje vůči Clearenze dřív, než bude zpráva oficiálně vyhlášena v Brothu.

„Bylo by mi k něčemu, kdybych jménem svého úřadu protestoval proti nesmyslnosti toho plánu?“ zeptal se Hecht.

„Když se se Sublimem hádáš, je ještě tvrdohlavější,“ pokrčil rameny Delari.

„Znám tenhle typ. Třeba moje sestra… Pane?“ zarazil se Hecht.

„Pipere?“ podíval se na něho Delari. „Ne. Nic. Jen mě to překvapilo. Nikdy o své rodině nemluvíš.“

„Moc na ni ani nemyslím,“ přiznal Hecht. „A rozhodně bych se o ní nezmiňoval před nikým, komu docela nedůvěřuji.“ Doufal, že to znělo patřičně záhadně. Neodvažoval se přestat být tím, kým opravdu byl.

Mezitím dorazili ke dveřím do principátových komnat. Stařec se zastavil několik kroků za nimi. „Musíš se dát do práce,“ řekl. „Rozkazy můžeš očekávat zítra ráno. Já začnu pátrat po nekromantovi.“

Hecht zahlédl Osu Stileho. Ten chlapec měl přirozené nadání pro splývání se stíny. Když člověk zahlédl v místnosti závěs nebo gobelín, mohl předpokládat, že Osa Stile je blíž, než by se dalo čekat.

„Neodepisujte ještě Lothara," poznamenal Hecht. „Ten je nemocný pořád. Ale vždycky se z toho sebere."

Delari se zamračil. Nechtěl takové řeči slyšet o nic méně než Sublim. Ale nejspíš z docela jiných důvodů.

~ ~ ~

Hecht narazil na Pinkuse Ghorta ještě dřív, než opustil palác. „Vím, žes to slyšel," řekl Ghort. „Můj šéf by určitě rád věděl jak."

„Jak to, že to víš ty?" vyhnul se Hecht otázce, co měl Ghort na mysli.

„Můj šéf peče s tvým šéfem," odpověděl jeho přítel. „A já mám kamarády, kteří mají dobrý uši, když ten můj něco řekne. Mluví sám se sebou, víš. Když si myslí, že je sám."

„Pokud si sám neodpovídá, tak to není taková hrůza," poznamenal Hecht.

„No jo, ale přesně to on dělá," zamračil se Ghort. „Ne, vážně, fakt – je to strašidelný."

„Nejspíš mu takhle vlezlo na mozek to, jak jsme s ním tenkrát trčeli zavření u Plemenzy."

Ghort se uchechtl.

„Tak co jsi chtěl?" zeptal se ho Hecht.

„Říct ti, co se na nás chystá."

„Tak díky," pokrčil rameny Hecht. „Oceňuji, žes na mě myslel."

„A taky jsem se chtěl zeptat na včerejší noc. Bylo to špatný?"

„Horší, než si myslíš." Hecht mu povyprávěl o mrtvém muži, kterého našli poblíž Annina domu.

„Kurva," poznamenal Ghort. „To zní jako pěkná sračka. Pěkně šťavnatá noční můra."

„Nech si to pro sebe," varoval ho Hecht. „Nechceme, aby ten zmetek věděl, že o něm víme."

„Bez problému, kamaráde," pokýval Ghort hlavou. „Já se budu od těchhle sraček držet pěkně stranou. A pokud jde o ty věci ohledně lidí, kteří se do nás chtějí srát, tak ti držím palce. A kdybysme se

neviděli, než vyrazíš do tý svý války, tak si drž koule, poser je z vejšky a hodně štěstí.“

„Budu ho potřebovat.“ Platili mu docela slušně za to, že nepřemýšlel, ale vykonával patriarchovu vůli, ať už působila jakkoli špatně. Pokud tato podružná šílenství patriarchu rozptylovala od plánů na dobytí Svaté země, bylo je třeba podporovat.

Hecht často přemýšlel o tom, v jakém stavu se nachází Sublimovo myšlení. Vůbec toho člověka neznal. Nacházel se v jeho přítomnosti jen velice zřídka. Hovořil s ním na jeho výzvu snad jen jednou jedinkrát. Pochyboval o tom, že by ho Sublim poznal bez představování – a to byl vrchním velitelem církevní armády.

Nečekal, že se jejich vztah nějak rozvine. Rozkazy mu předá Bronte Doneto nebo některý další Sublimův vykonavatel. Většinou to byli příbuzní, kteří se k němu znali méně než principát Doneto.

~ ~ ~

Titus Consent se tvářil otráveně. „Začal jsi litovat?“ zeptal se Hecht.

„Ne tak docela,“ odpověděl mladík.

„Vážně?“ opáčil Hecht. „Tak to se znáš daleko líp, než znám já sebe. Copak se ti každý Dev v Brothu nesnaží co nejvíc znepříjemnit život?“

Na Consentově tváři se objevil podivný výraz. „Pane, jak je to dlouho, co konvertoval nějaký Dev, kterého jsi znal?“

Hecht si nevzpomínal na žádného. „Musela jich být spousta,“ řekl ale. „Kdysi dávno, když ještě nebyli žádní chaldareané nebo pramáni.“

„To je pravda,“ uznal Consent. „Zakladatelé obraceli na víru. Přinejmenším někteří ze Zakladatelů – ti, kteří nebyli sami Devové. Ale ti, kdo se narodili do devské víry, se nikdy později nepokládali za nic jiného.“

„K čemu míříš?“

„K tomu, že konverze sice možná není neznámá věc, ale je nesmírně vzácná,“ vysvětloval Consent. „Brothští Devové si nevzpomínají, kdy někdo něco takového udělal. Takže si myslí, že se to nestalo ani tentokrát.“

„Aha, rozumím. To se může hodit.“ On sám nevkládal do Consentovy konverze příliš velkou víru. „To mi zjednoduší život.“ Možná.

Z Piperova úhlu pohledu ale naneštěstí byla příliš velká šance, že Consent věděl o všech nedostatcích, které jako chaldarean musel snášet.

„Jak to?“

„Bál jsem se, že by mohly zničehonic vyschnout tvé zdroje informací,“ řekl Hecht. „Právě ve chvíli, kdy je potřebujeme nejvíc.“

Consent přikývl. „To by se ale nestalo nejspíš ani tehdy, kdyby se Devové dozvěděli, že jsem konvertoval,“ řekl. „V téhle hře se mění něco za něco a informace cestují z jedné strany na druhou i zpátky. Oni opravdu chtějí vědět, co si myslí patriarcha.“

Tomu Hecht rozuměl. Něco takového chtěl vědět každý.

„Proč s námi pořád ještě spolupracují?“ zeptal se. „Válka přece skončila.“ Špionážní aktivity v době calzirského tažení Devům zajistily imunitu během řádění útočníků z Brothu.

„Protože vědí, že přijdou další tažení,“ odpověděl Consent. „Dokud bude Sublim patriarchou, budou se konat další. A možná i pak, pokud se jeho chorobou mysli nakazí i jeho nástupci. Vždycky budou žít Devové, kteří budou potřebovat ochranu.“

„Mám pro tebe dvě věci,“ změnil Hecht předmět hovoru. „Clearenza je důležitější. Dostaneme rozkazy k pochodu. Možná během několika hodin.“

„Připravoval jsem se na to od chvíle, kdy vévodu Germu postihlo politické zatmění mysli,“ přikývl Consent. „Situace vypadá dobře. Je třeba udeřit rychle. Císařovi lidé nedokáží zareagovat. Mají plné ruce práce s vnitřní politikou.“

Ale principátu Delarimu seděl na klíně Osa Stile. „Budou o nás vědět, sotva si obujeme boty.“

Consent přikývl. Broth byl plný říšských špehů a sympatizantů. „Ta další věc?“ zeptal se.

„Někde žije muž, o kterého se vážně zajímá Bratrstvo války,“ pokračoval Hecht. „Nejspíš přímo Zvláštní úřad. Nevím, kdo to je. Jeho dcera se ztratila. Unesli mu ji, protože ho chtějí přinutit, aby jim pomohl prosadit nějaký podvodný plán. Chci vědět, kdo je ten muž.“

„A to je všechno, co mi můžeš dát?“ zvedl Consent obočí.

„To je všechno, co sám mám,“ řekl Hecht. „Schovával jsem se v Sonse, když jsem se o tom dozvěděl. A právě v Sonse je začátek spiknutí.“

„Sonsu jsme ztratili, to musíš vědět sám,“ namítl Consent. „Musel jsi zachytit vlnu stížností, jak je nespravedlivé, že Devové v Sonse se o sebe musí postarat sami bez ochrany.“

Hecht přikývl, ale nevěřil mu. „Je v tom zapletený alespoň jeden ze tří tamějších velkých rodů, Durandanti. Už dřív udržovali styky s Bratrstvem. Spiklenci možná dostávají příkazy přímo z Castella dollas Pontellas. Když jsme se tam s Ghortem vypravili, využili nás jako posly s brašnou.“

„Pokud je to utajené spiknutí a je do toho zapletená Castella, pak v tom má nejspíš prsty i patriarcha,“ upozornil ho Consent.

„To už mě taky napadlo,“ přikývl Hecht.

Consent se mu mírně uklonil. „Udělám, co bude v mých silách, veliteli.“

~ ~ ~

Vrchní velitel patriarchovy armády Piper Hecht se utábořil se dvěma sty muži a dvěma mosaznými děly zhruba půl míle daleko od východní brány města Clearenza. Dvě stovky vojáků samozřejmě nemohly město uzavřít do obležení. Mohly ale narušovat dopravu po východní silnici dovnitř i ven z města, které bylo proslulé vyšívanými látkami a překrásně barveným sklem.

Vévoda Germa se rozhodl nebojovat. Jeho rodina sestávala s oddaných episkopálů a nehodlal patriarchu provokovat natolik, aby na ni uvalil nařízení o klatbě a vyloučení z církve. Zároveň ale fon Dreasser odmítl jakýkoli pokus o jednání s velitelem Sublimových vojsk. Jeho pohrdání patriarchály bylo téměř hmatatelné.

Piper Hecht seděl pod plátěnou střechou před velitelským stanem. Z východu přicházel mizerný zimní den – další v řadě studených, zamračených dní, naplněných mrholením. Společně s Redfernem Bechterem se zachvěli a podívali se na Clearenzu. Město vypadalo zahaleno do mlhavého mžení jako obří kančí hlava.

„Měli bychom obsadit venkovské usedlosti jižně od města,“ poznamenal Bechter zamračeně.

„Pusťte se do toho," přikývl Hecht. „Přepočítal jsem se. Myslel jsem, že strádání života v polních stanech v mužstvu vypěstuje pocit sounáležitosti. Je to horší, než jsem si představoval v nejhorších snech."

„Mám rád důstojníky, kteří dokáží rozhodovat pružně," řekl Bechter. „Drockerovi by trvalo daleko déle, než by si to uvědomil." Pokýval hlavou a podotkl: „Pocit sounáležitosti není chlapům k ničemu, když mají všichni zápal plic."

Hecht zabručel. Taková byla železná pravda válčení – nemoci dokázaly vojevůdce připravit o daleko víc mužů než nepřátelské zbraně. Stejně tak tomu bylo i během calzirského tažení. Většina bitev nebyla příliš násilná. Poslední velká bitva, ke které došlo na západě, se odehrála u Themes před nějakými osmi lety.

I když byl seržant Bechter pobočníkem vrchního velitele, pořídil si vlastního asistenta, muže jménem Drago Prosek. Mladík pocházel z Creveldie, provincie ve východní říši, která náboženstvím a kulturou blízce připomínala Firaldii. Prosek byl tovaryš Bratrstva války. Navazoval tím na dlouholetou tradici, kdy většina rekrutů Bratrstva přicházela na západ z enkláv episkopálních chaldarejců ve východní říši.

Episkopálové tam byli utlačovanou menšinou, ačkoli se k nim místní obyvatelé nikdy nechovali tak krutě jako k Devům nebo dainshausům.

Prosek se objevil před stanem. „Dovolte mi vstoupit, seržante," řekl.

Bechter ho pokynem ruky přivolal k sobě. Drago se naklonil a začal rychle a tiše mluvit do jeho ucha. Piper Hecht nezachytil ani slovo z toho, co říkal. Prosek šeptal skoro minutu. Bechter občas pokýval hlavou. Drago domluvil, napřímil se a ustoupil o krok dozadu. Nenabídl se, že opustí přístřeší stanu.

„Právě dorazil kurýr z Castelly," řekl Bechter. „Přivezl běžnou brašnu – a nějaké zprávy. V Brothu vypukly nepokoje. Jde o nedostatky v dodávkách jídla a nepřiměřené ubytování. Někdo to podněcuje. A taky dorazila první zásilka peněz z Arnhandu."

Bude to znamenat, že tažení proti Clearenze končí? Sublim si teď mohl náklonnost vévody Germa koupit zpátky.

Drago Prosek povolal kurýra. Ten předal brašnu se zprávami přímo vrchnímu veliteli. Ústně pak přidal další zprávy. „Nikdo neví, kolik Anna z Menandu přislíbila," řekl, „ale podle všeho bude Sublim schopen splatit veškeré dluhy. Včetně těch, které si nadělal před svým zvolením. A ještě mu zbude dost peněz, aby mohl spustit nějakou novou akci."

To není dobré, pomyslel si Hecht. Sublim si teď mohl začít půjčovat další hromadu peněz a získat nový dav věřitelů. A připravovat se na to, že způsobí mnoha dalším lidem smrt a utrpení.

„Seržante," podíval se na Bechtera, „obávám se, že se znovu podíváme do Conneku. Daleko dřív, než jsme si představovali."

„Moc rád bych řekl, že se mýlíte, pane," odpověděl jeho pobočník. „A vůbec se na to netěším. Naše příští návštěva nemusí být ani zdaleka tak příjemná jako ta poslední."

„Posledně to bylo příjemné?" zvedl Hecht obočí.

„Mělo být. A mohlo být. Kdyby tenkrát nepopadla biskupa Serifa temná stránka Noci."

„Ten člověk tehdy udělal všechno pro to, aby ho lidé nenáviděli," poznamenal Hecht.

„Ti, kdo ho tam vystřídali, se snaží ještě víc."

„Bezpochyby," přikývl Hecht. „Kde je Sedlakov? Neviděl jsem ho celé dopoledne. Potřebuji vědět, jestli dokáže rozštěkat psy." Mluvil o dělech.

Odlili a zpracovali je devští řemeslníci podle návrhu, na němž pracovali na východě. Sha-lugský falkon měl být tajnou zbraní. Ukázalo se ale, že Devové ve Firaldii vědí o zbraních založených na použití střelného prachu daleko více než on, a mnohem lépe jim rozuměli.

Bechter odpověděl: „Má potíže s tím, jak udržet střelný prach natolik v suchu, aby vůbec vystřelil."

Což byla pravda. Sedlakov to musel zvládnout vysušováním prachu za nízké teploty, a přitom bylo třeba držet pánev dostatečně daleko od plamenů.

Hecht otevřel kurýrskou brašnu. „Kurýre," otočil se na muže. „Tys viděl nepokoje na vlastní oči?"

„Ne, pane,“ odpověděl kurýr. „Ale Castella vyhlásila pohotovost. Stejně jako patriarchální stráž. Ale městský pluk se o to postaral.“

„A přitom pořád chtějí Pinkuse zbavit zaměstnání,“ zamumlal Hecht. Pět rodin se chtělo zbavit nákladů na udržování městského pluku – zjistily, že pokud ho nemohou použít jeden proti druhému, nestojí za tu cenu. „Pokračuj,“ vybídl kurýra. „Poslouchám tě.“ Zatímco muž hovořil, pročítal si zprávy.

Titus Consent měl ohledně bývalých spoluvěrců pravdu – Devové hodlali spolupracovat i nadále.

Consent se přidal k výpravě. Nyní se nacházel v ulicích Clearenzy. Nechystalo se žádné obléhání – to se jen Hecht rozhodl předvést sílu a vévodu Germa zastrašit. Pokud by fon Dreasser zůstal i nadále zatvrzelý a pokud by mu říšští přátelé poskytli stejně málo pomoci jako dosud, povolal by posily a zahájil skutečné obléhání ve velkém měřítku.

Druhá strana znala plán stejně dobře jako on.

Nyní už se ale šířily zprávy o zlepšení Sublimovy finanční situace. Vojáci budou spolupracovat daleko ochotněji.

Hecht se nemohl ubránit vrozenému cynismu a ptal se sám sebe, jestli patriarcha tuto zprávu nenechává šířit úmyslně.

Jak by mohly být patriarchovy plány překaženy, kdyby byl příběh Anny z Menandu pravdivý?

Jak vůbec dokázali takové množství peněz přesunout ze Salpena do Brothu? Čím více lidí o přesunu vědělo, tím nebezpečnější akce to byla. Obzvlášť průjezd Grolsachem musel být nebezpečný. Tihle lidé byli dostatečně hladoví, aby začali krást církevní peníze.

Jeho pozornost zaujalo zahřmění, které se přelilo ke Clearenze. Seržant Bechter, Drago Prosek a kurýr sebou trhli a ve tvářích se jim objevil strach.

Ještě nikdy dříve neslyšeli štěkání takových psů.

„Doufám, že koule dopadne někam, kde si toho vévoda alespoň všimne,“ poznamenal, ale příliš velké naděje si v tomto směru nedělal. Děla vrhala kamenné koule o hmotnosti zhruba deseti liber. Ty nenapáchají škody, které působily tradičnější katapulty. Pravdou ale zůstávalo, že děla byla daleko hlasitější, dělala víc kouře a chlubila se mnohem větším dostřelem.

„Jestli nebudeme mít štěstí,“ ozval se Bechter, „tak nadělají díry do několika střech a dovnitř jim jenom naprší.“

„Popravdě řečeno bych byl v takovém počasí daleko radši doma, a ne někde venku,“ řekl Hecht.

„Pane, kdybych měl takovou ženu jako vy, tak bych vůbec nevylezl ven,“ poznamenal Bechter.

„Zmíním se jí o tomhle komplimentu, seržante,“ usmál se Hecht. „Určitě bude souhlasit.“

Bechter zrudl.

„A tady máme zprávu od samotného šéfa,“ zvedl Hecht jeden list. „Máme to tady vyřešit co nejrychleji a bleskově se vrátit domů, protože už pro nás má další práci. Posmíváš se našemu pánovi, seržante?“

„Já ne, pane,“ ohradil se s předstíranou vážností Bechter. „On je přece Neomylný hlas boží.“

Drago Prosek se zatvářil zděšeně. „Proseku, zajeď obhlédnout usedlosti jižně od města,“ přikázal mu Hecht. „Najdi nám místo, které bychom mohli zabrat. Pokud se vejdeme do nějakého majetku vévody Germy, tím líp. Ty. Kurýre,“ pokračoval k cizímu muži. „Zhruba třicet yardů tímhle směrem stojí kuchyňský stan. Běž se zahřát. Vyspi se. Nebudu pro tebe mít nic, co bys mohl odvézt zpátky do Brothu, dřív než zítra odpoledne.“

Když osaměli, zeptal se Bechter: „Proč ses jich zbavoval?“

„Málem z tebe dostali mrtvici,“ odpověděl Hecht. „Oba určitě dodnes věří, že patriarcha je opravdu hlas boží.“

„Však dospějí,“ mávl rukou Bechter. „Co ještě máš?“

Seržant už ho znal skoro stejně dobře jako sám sebe. „Jde sem Titus Consent. Takhle brzy jsem ho nečekal.“

Ozval se další výstřel. Tentokrát to znělo jinak. Hlasitěji. Méně mířeně. Hecht si povzdechl. „Doufám, že než zapálili tuhle šňůru, tak se za něco schovali,“ poznamenal. „Tohle znělo, jako by se roztrhla hlaveň.“ Což býval běžný a velký problém při vývoji těchto zbraní v Dreangeru.

Titus Consent vklouzl dovnitř zataženou zadní plachtou stanu a rozhlédl se po odposlouchávajícím nepříteli v koutech zastřešeného prostoru – nikdy žádného nenašel.

„Zjistil jsi něco zvláštního?“ zeptal se ho Hecht. „Nečekal jsem tě ještě pár dní.“

„Plány se musí přizpůsobovat okolnostem,“ pokrčil rameny mladík.

„Což znamená dobré zprávy? Nebo špatné?“

„To záleží na tom, kdo jsi a co máš v úmyslu.“

„Chceš mi dávat hádanky?“ zamračil se Hecht.

„Ne,“ odpověděl Consent. „Vrátil jsem se zpátky, protože jsem myslel, že bychom mohli… Kurva!“

„Pozor na jazyk, mladíku,“ usmál se Hecht. „Pozor na jazyk.“

Consent se usmál a zableskl bílými, dokonalými zuby. „Co to bylo za ránu?“

„Zaštěkal jeden z našich psů,“ odpověděl Hecht. „Nemyslel jsem, že tě to překvapí.“ O okamžik později zazněl druhý výstřel. Což znamenalo, že se nakonec hlaveň děla přece jen neroztrhla. Hecht se podíval na Bechtera. „Běž se na to podívat,“ přikázal mu. „Zjisti, co to bylo předtím za divnou ránu.“

Seržant Bechter přikývl. „Samozřejmě, pane. Samozřejmě.“

O chvíli později Consent řekl: „Nemusel jsi ho posílat pryč.“

„O to nešlo,“ odpověděl Hecht. „Já opravdu chci vědět, co se stalo. Ozval se výbuch. Znělo to, jako by se jedno z děl roztrhlo. Tyhle věci jsou pěkně drahé. A skoro stejně nebezpečné pro své střelce jako pro jejich cíle. Tak. Proč ses vrátil?“

„Neberou nás vážně,“ podal Consent hlášení. „Ve městě všechno běží, jako by se nic nedělo. Vévodovi muži a někteří rádci si prohlíželi obranné prvky a mluvili o posílení bran, ale nemají zrovna dvakrát naspěch. Dvě stě mužů je nevyděsí. Nepředpokládají, že dostaneme posily z našich posádek. Naopak, očekávají, že dostanou vlastní posily.“

„Jak brzy?“

„To nevím,“ pokrčil rameny Consent. „O tom nemluvili. Ale Lothar slíbil, že pošle rotu braunsknechtů.“

„To není dobré,“ zamračil se Hecht. „Ale dorazila první část peněz od Anny z Menandu. To by mělo síly trochu vyrovnat.“

Consent se tvářil skepticky. „V tom případě doporučuji, abychom vyrazili hned,“ řekl.

„Řekni mi, co jsi vymyslel.“

Titus Consent měl v plánu přímý úder na Clearenzu dřív, než si někdo pomyslí, že je tu přinejmenším šance, aby se vrchní velitel patriarchovy armády odhodlal k něčemu většímu než jen k táboření poblíž města.

~ ~ ~

Noční obloha se začala čistit, zatímco patriarchální jednotka postupovala k městu. Nedělali skoro žádný hluk, pokud člověk nepočítal to, jak na sebe syčeli a šeptali, aby nebyli slyšet. Srpek měsíce se na to snažil svítit zpoza těžkých mraků, které slibovaly sníh.

Severní brána Clearenzy byla nízká a úzká. Sloužila především zemědělským dodávkám. Brána byla sice zavřená, ale vedlejší průchod pro pěší ne. Nebyl zajištěný, protože právě tudy v noci do města proudili pokoutní obchodníci, kteří se snažili vyhnout poplatkům a placení cla. V čele tiše kráčel Titus Consent s několika Devy. Ti, kteří nepatřili vyznáním mezi episkopální chaldareany, byli ve dne vystaveni vysoké dani.

Stráž vůbec nebyla ostražitá. Natolik, že všechno plížení a usilování o ticho přišlo naprosto vniveč. Jediný strážný, který byl vzhůru a víceméně připravený k vymáhání úplatků, se tolik zaobíral džbánem vína, že ho svázali dřív, než mu došlo, že se něco děje. Jeho jediným komentářem k situaci bylo zasténání: „Ale ne, kurva!“

„Je to past?“ zamumlal Piper Hecht. „Přece nemůžou tolerovat takovouhle nedbalost, když jim za humny táboří nepřátelé!“ Pozoroval ale podobně uvolněný postoj každý den všude kolem sebe. Mezi firaldskými vojáky nepanovala žádná profesionální tradice – možná právě proto se nedostávali do tolika ozbrojených střetů. „Prosím, řekněte mi, že to není past,“ dodal.

„Pokud je, tak ji chystali deset let,“ zahučel Consent.

„Vážně?“ Odehrála se dobrodružství, o kterých ve spojitosti s Clearenzou vyprávěl Pinkus Ghort, ještě předtím? Nebo byly historky o jeho službě v tomto městě dalšími smyšlenkami?

„Tohle byla jednodušší část,“ řekl Consent. „Teď musíme dorazit do citadely, aniž bychom vzbudili pozornost. Jestli nás zavřou uvnitř…“

„Myslel jsem, že vévoda vyráží v noci za kurvama.“

„Ne *každou* noc,“ opravil Hechta Consent. „Už to není mladík jako kdysi. Ale dělá to často.“

„Nikdo z nás není mladík jako kdysi,“ poznamenal kysele Hecht. „Pošli průzkumné skupiny.“

Tři skupiny po třech mužích zamířily k vinárnám, které byly proslulé tím, že je navštěvoval vévoda Germa. Neudělají nic kromě toho, že se tam pokusí objevit jejich cíl. To nebude tak těžké – vévoda s sebou vláčel doprovod, ať šel kamkoli. Jeden z mužů se pak z každého místa vrátí, aby podal zprávu Consentovi, který bude čekat před citadelou. Pokud byl fon Dreasser venku, pokusí se obsadit bránu citadely. Vévoda ji nechával otevřenou vždycky, když vyrážel na zálety. Takhle to měl alespoň ve zvyku od chvíle, kdy ho příchod patriarchálního vojska pod hradby donutil k odchodu do města.

Hecht se otočil k Bechterovi. „Jestli to nevyjde, tak mu ublížíme alespoň tím, že použijeme jeho usedlost za městem jako velitelství.“

„Neměli bychom teoreticky brát ohled na jeho majetek?“ zeptal se seržant. „Sublim chce, aby se vrátil pěkně zpátky do stáda.“

„Nejspíš jsem musel tuhle část rozkazu přeslechnout.“

Bechter zabručel. Vydýchával se po dlouhém pochodu z tábora. Na svůj věk byl sice v dobré kondici, ale roky mu ani nejlepší kondice ubrat nedokázala a dnes večer musel poměřit síly s daleko mladšími muži, než byl vrchní velitel patriarchovy armády.

Hecht se rozhlédl. „Myslím, že už mají dost velký náskok.“ Consentovy skupiny odešly zhruba před třemi minutami. „Vyrážíme po četách. A potichu.“ Velitele čet sice se situací seznámil Titus Consent, ale Hecht si byl jistý, že se určitě někdo ztratí. Clearenza sice nebyla příliš velké město, ale byla stará a rozrůstala se bez jakéhokoli plánování. Ulice se točily a kroutily a nebyly označené.

Zmatek byl přirozený stav války. Hecht doufal, že se mu ho podaří způsobit víc druhé straně, než kolik ho bude muset snášet sám. Jeho muži toho věděli dost na to, aby se neztratili, ani kdyby stáli na hlavě.

Hecht s každým velitelem odcházejících čet prohodil pár uklidňujících slov. Nechtěl, aby dnes kdokoli padl.

Náhle se otřásl, jak mu po zádech přejel nečekaný záchvěv chladu. Nebylo to počasím – možná pracovala jen jeho představivost.

Nebo možná také ne. „Cítil jsi to?“ zamumlal seržant Bechter.

„Seržante?“

„Otřásl ses,“ odpověděl Bechter. „Bylo to, jako by tě ovanul mráz. Nevím, jak bych to řekl jinak. Jako by tu něco bylo – přímo za tvými zády. A jako by ti to nahlíželo přes rameno.“

„Jenže když se ohlédneš, nic tam není,“ dodal Hecht.

„Přesně tak.“ To téměř dokonale popisovalo působení Zástupců noci. „Poslední dobou to cítím často.“

„Já taky.“ Ale to ho zmátlo. Pokud by se někde poblíž pohyboval tvor Noci takové velikosti, že dokázal vyvolat mrazení v zádech u něj i u Bechtera, mělo ho podle všeho zápěstí bolet tak, až by samým utrpením přemýšlel, jestli si raději nemá amulet vyříznout zpod kůže.

„Zůstaňte pozorní,“ přikázal Hecht mužům, kteří zůstávali u brány. „Kdykoli se budete potřebovat inspirovat, tak si vzpomeňte na strážné, které jste svázali. Seržante, jdeme.“

Když postupovali temnou uličkou k citadele, došel Hecht k názoru, že existuje jediná možnost, která by zabránila jeho amuletu fungovat v přítomnosti Zástupců noci: kdyby totiž er-Rashal al-Dhulquarnen, který jej vytvořil, nechtěl, aby fungoval.

O existenci amuletu věděl jen čaroděj a Gordimer Lev. A Gordimer by netušil, jak to provést.

Proč by ale er-Rashal chtěl zabít Else Taga?

Hecht nemohl přijít na jediný důvod. Byl si přitom naprosto jistý, že právě o to se er-Rashal snažil od chvíle, kdy opustil Dreanger. A možná to zkoušel i dřív.

Někdo vyvolal bogona u Esterského lesa poblíž studní Neštěstí za Pláněmi soudu. On ho zabil. A svým činem odhalil dosud nepředpokládanou zranitelnost Zástupců noci.

Od toho okamžiku mu byla v patách smrt.

U vchodu do citadely došlo k boji. Uvnitř se občas ozval výstřel, jak vojáci pálili z ručních zbraní i navzdory přísnému rozkazu, aby si prach šetřili na něco nadpřirozeného. Hecht to chápal – tyto zbraně uměly nepřítele vyřadit z boje dávno předtím, než se dokázal dostat dostatečně blízko na to, aby nadělal nějakou škodu.

Jeden z velitelů čet podal hlášení: „Překvapili jsme je, pane. Ale měli jsme i smůlu. Oni nás překvapili taky.“

„Jak?“ zeptal se Hecht.

„Je tam stráž složená ze samých braunsknechtů, pane,“ odpověděl poddůstojník. „Nevíme, kolik jich může být, ale rozhodně se nedrží stranou boje.“

„Co to má být, Tite?“ zeptal se Hecht. „Tos nevěděl, že tam jsou?“

„Věděl jsem, že jsou mezi rádci, to jsem ti říkal,“ odpověděl mladík. „Myslel jsem, že jich tu je jen několik. Mysleli si to i lidi venku. Nemusíme ale dobývat citadelu. Vévoda je usazený v jednom nevěstinci. Už jsem poslal chlapy, aby ho vytáhli ven.“

Série výstřelů zevnitř ohlásila protiútok obránců.

„Dobře.“ Hecht svolal důstojníky. „Dokud nedostane poručík Consent zprávu o nesplnění úkolu, nebudeme se tlačit dovnitř. Ale dokud nebudeme mít vévodu v hrsti, nehneme se odsud. Tite. Nechoď pryč. Bechtere. Potřebuju nějaké věci na rozdělání ohně.“ Zakládání požárů určitě získá Sublimovi novou vlnu nenávisti.

Ovanul ho mráz a znovu se zachvěl. Rozhlédl se. V měsíčním světle se v bezpečné vzdálenosti začali shromažďovat čumilové. Kdykoli se z útrob pevnosti ozvala rána, trhli sebou. „Bechtere,“ obrátil se k seržantovi. „Rozežeň dav, než někdo dostane nápad, že je dneska docela hezká noc na povstání.“

„Ano, pane.“ Bechter si k tomu vzal několik mužů, kteří neměli nic lepšího na práci.

„Dostal jsem zprávu, pane,“ ozval se Consent. „Mají ho. Míří s ním k bráně. Měli bychom vyrazit.“

„Vynikající,“ přikývl Hecht. „Hej, chlapi – zapalte už konečně ten oheň.“ Požár brány vévodovým mužům trochu ztíží cestu k jeho záchraně.

Když vycházeli z města, Bechter dohnal Hechta a vykročil vedle něj. „Pane, v tom davu tam nahoře byl chlap, kterého jsem už viděl.“

„Ano?“

„V Brothu,“ pokračoval Bechter. „Výškově je trochu pod průměrem, průměrná postava, ostříhané vlasy a zastřižená bradka. Žádné další vousy nemá. Vlasy a vousy má hnědé, takže nejspíš

nebude místní. Prokvetlé šedinami. Šedé oči. Věk někde mezi čtyřicítkou a padesátkou. Vypadá docela podobně jako Grade Drocker v tomhle věku. Totiž jak by v tomhle věku Drocker vypadal, kdyby se ho dožil.“

„Opravdu?“ O tom si bude muset promluvit s principátem Delarim.

Připadalo mu, že muže, kterého Bechter popisoval, viděl na vlastní oči. Ale podobnosti s Drockerem si nevšiml, protože ho neznal předtím, než se zmrzačil. Čaroděje ostatně viděl jen několikrát. „Byl oblečený v hnědé?“

„Ano, pane,“ přikývl Bechter. „A všiml jsem si ho pokaždé, když jsem cítil divné mrazení.“

„To stojí za zapamatování. Pořádně se rozhlížej, až se vrátíme do Brothu. Uvidím, jestli bych mu mohl pověsit na paty Kolegium.“

~ ~ ~

Hlášení ohledně operace v Clearenze, které podával Piper Hecht, si přišel vyslechnout samotný patriarcha, přestože ještě nikdy s vrchním velitelem armády přímo nemluvil. Než se Kolegium stačilo sejít, přijal Sublim výkupné, které složil Germa fon Dreasser, a vévoda už byl na cestě domů. Vojáci z toho velkou radost neměli, protože nedostali z výkupného žádný podíl. Během akce tekla krev, i když jí nebylo mnoho a pouze dva muži utrpěli smrtelná zranění.

„Já toho člověka nepochopím,“ řekl Hecht Anně. „On prostě vůbec nerozumí lidem. Příští týden rozkáže mým lidem, aby rozehnali nějaký z nepokojů. A nebude schopen pochopit, proč postávají kolem a nehnou ani prstem.“

„Začíná to být děsivé, Pipere,“ řekla Anna tiše.

Tón jejího hlasu okamžitě probudil jeho pozornost. „Ano?“

„Nejsou to jen nepokoje,“ pokračovala. „Už se necítím venku bezpečně. Umírám strachy, když jdou děti ven. Trvá to od té doby, co poblíž zabili toho muže. Mám pořád pocit, jako by mě někdo potají sledoval – ne jako by se někdo jen díval, ale jako by někdo chodil za mnou. A děti to cítí taky.“

„Promluvím si s Pellou,“ přikývl Hecht. „Ten rozumí životu na ulici daleko líp než my dva dohromady.“

Annu tím moc neuklidnil. Bude třeba projevit větší rozhodnost. „Je tu jedna výhoda toho, že člověk pracuje jako vrchní generál patriarchovy armády.“

„Ještě nějaká jiná kromě zdlouhavého titulu?“ zeptala se.

„Ano. Můžu lidem přikázat, aby udělali nějaké věci. A oni je udělají. I kdyby jim nakrásně připadalo jako úplné šílenství vyrazit na cvičení sem do okolí. Udělají to, protože by se jinak museli bát, jestli vůbec dostanou zaplaceno.“

„A jak to mám všechno pochopit?“

„Chci ti říct, že sem můžu kdykoli přijít a obrátit sousedství vzhůru nohama. A tvrdit, že jde o naši povinnost. Budu totiž hledat kacíře.“

Předpokládalo se, že hony na kacíře čekají zlaté časy. V Kolegiu se o kacířství mluvilo každou chvilku – většinou mezi Sublimovými přívrženci. Připravovali si pole pro to, co mělo přijít, pokud by se vyplnila jejich přání.

„Přiveď toho idiota Morcanta Farfoga,“ poznamenala Anna. „Možná si ho ta příšera vezme.“

Hecht se s biskupem Farfogem zatím ještě nesetkal. Věděl o tom muži jen málo kromě toho, že se stal hlavou Patriarchálního úřadu pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství s titulem hlavního vyšetřovatele. Říkalo se, že se kláštery rychle vyprazdňují, jak se mniši mohou přerazit, aby mu běželi na pomoc.

Ale i to málo, co Hecht o Farfogovi věděl, mu jasně říkalo, že bude ještě zkaženější a nečestnější, než býval biskup Serifs z Antieux.

Proč jen měl Sublim takové lidi v oblibě?

~ ~ ~

„V Clearenze jsi odvedl dobrou práci,“ řekl Hechtovi principát Delari, když se spolu sešli v lázních. Osa Stile se za principátovými zády ušklíbl.

„Děkuji, pane,“ odpověděl Hecht. „Většinu zásluh si ale připsal poručík Consent.“

„A tys využil jeho informace k sestavení plánu. Ty ses do toho rozhodl jít.“

„Uh…“

„Riskoval jsi," přesvědčoval ho Delari. „A vyplatilo se to. Většina mužů by váhala a ztrácela čas jako Tormond IV. a nikdy by v sobě nesebrala dostatek sebedůvěry ke akci. Trpíme nedostatkem rozhodnosti. Každý touží jen po jistotě."

„Jisté je to, že nás pěkně překvapilo, když jsme tam narazili na braunsknechty," odvážil se Hecht slovní hříčky. Byla ale pravda, že druhou stranu to překvapilo docela stejně.

Delari se zasmál.

Připadalo mu, že se na něj dnes Herren s Vernal dívají podivně zasněně. A dívky byly také daleko přítulnější. „Přestaň!" okřikl Hecht Vernal.

Delari se znovu zasmál. „Zdá se, že každý miluje vítěze," poznamenal.

„Je tu jeden problém, pane," změnil raději Hecht předmět hovoru.

„Tenhle obrat se mi nelíbí," řekl Delari. „Co se stalo?"

„Sám bych si myslel, že je to jen moje představivost, ale seržant Bechter řekl, že viděl úplně stejnou věc."

Principát poslouchal. Hecht mu popsal podivné mrazení v zádech, které občas zažíval, a to, že Bechter vídal jednoho určitého muže, kdykoli měl ten pocit také.

„Já nejspíš toho muže taky jednou nebo dvakrát viděl," dokončil Hecht. „Bechter říká, že je hodně podobný Grademu Drockerovi pár let předtím, než se mu stalo to neštěstí. I když není tak vysoký."

Delari se zamračil. Drockerova smrt ho ještě pořád bolela.

Hecht se také nerad pouštěl do tohoto tématu. Protože Drockerovy rány, jež se odmítaly hojit a které ho nakonec stály život, byly jeho chyba.

„Pane, hlásím vám nepotvrzenou domněnku," řekl stísněně. „Před tím neštěstím jsem Gradeho Drockera vůbec neznal."

„To, co se stalo mému synovi, mě pořád ještě trýzní, Pipere," ozval se Delari tiše. „Hodně. Nedokážeš si představit, jak moc. Ale když se to budeš snažit v řeči obcházet, nikomu to nepomůže. Pokud k tomu máš co říct, tak sem s tím."

„Ano, pane. Jenže zatím není co říkat."

„Jak si vede Anna?" přeskočil Delari na jiné téma.

„Dělá si starosti." Hecht mu to vysvětlil.

„O tom zavražděném muži jsme se nedozvěděli nic dalšího," poznamenal Delari. „Nikdo se o jeho tělo nepřihlásil. Když nebudeme počítat obyčejné námořníky a lidi z jejich vyslanectví, tak tu nemáme ani moc pramánů. Nezdá se, že by mrtvý měl spojení s místními obyvateli. Kdybych tu měl někoho, kdo to umí, tak bych zkusil přivést zpátky jeho stín."

„Pane!" Taková magie se pohybovala na samotné hranici nejčernějšího hříchu, jaký mohl člověk spáchat.

Dokonce i Osa Stile se zatvářil otřeseně.

Mohl Osa Stile znát doma v Dreangeru Hagida bin Nassima?

Možné to bylo. Hagidův otec mohl být zapleten do plánování mise. Ale viděl Osa mrtvého?

„Jen jsem nahlas přemýšlel," pousmál se Delari bez špetky humoru. „Řekni Anně, ať si nedělá starosti. Postaráme se, aby se cítila pohodlněji." Znělo to, jako by stařec vyhlašoval nový přírodní zákon.

Jeden dílek za druhým, pomalu, ale jistě, se za zdáním vetchého principáta Muniera Delariho vynořovala úplně jiná osobnost. Byl tohle skutečný Jedenáctý neznámý? Hecht teď věděl docela jistě, že Muniero Delari *byl* vážený a obávaný čaroděj, jak si členy Kolegia představovali obyčejní lidé na ulici.

„Herren, nech toho!"

„Nelíbí se ti to, pane?" zeptala se dívka nevinně.

„Líbí se mi to až moc," odpověděl. „Přestaň s tím."

Osa Stile se zazubil. Stejně jako obě dívky. Ale Herren už nepokračovala.

Delari udělal téměř nepatrné gesto rukou. Osovo pobavení v jediném okamžiku vyprchalo.

Přece jen možná neměl Osa principáta tolik omotaného kolem prstu, jak se mohlo zdát.

~ ~ ~

„Existují dva světy, Pipere. Toto tvrzení je obzvlášť pravdivé v církvi," řekl principát Delari. Nacházeli se pod palácem Chiaro a společně sledovali velkou mapu. Hecht si na ní nevšiml žádných nápadných změn. „Ale všeobecně to platí na celém světě a v každé době," pokračoval Delari. „Je tu starý hlučný svět každodenních

vášní, bolesti a zkaženosti. Stručně řečeno ten, ve kterém stárneme. A pak je tu svět, jehož se dotkne jen několik z nás, ale o kterém všichni vědí, že existuje. To je svět tajných sil a tajných mistrů. Tiché království. Toto tiché království tvaruje hlučný svět, aniž by se samo odhalilo. Stejně jako to dělají Zástupci noci, jen daleko příměji a účelněji. Tiché království leží v tajném místě mezi lidstvem a Nocí.“

„To je mezi muži vašeho nadání běžný pohled?“ zeptal se Hecht.

Delari se na něj pozorně zahleděl a snažil se za otázkou najít myšlenku.

„Někteří z nás stojí ve světě mezi světy,“ řekl pak. „Vědí o něm jen proto, že jim byl odhalen. Další, jako třeba naši bratři ze Zvláštního úřadu, se tolik zabývají ideologií, že k odhalení nemohou přispět.“

„Byl jim odhalen jen tak, bezdůvodně?“ zeptal se Hecht. „Nebo z temných pohnutek těch, kdo ho odhalili sami?“

Opona se pro jeden den zvedla už dost. Principát změnil předmět hovoru. „Už ta dívka promluvila?“ zeptal se.

„Eh… Vali?“ překvapila změna Hechta.

„Ano.“

„Zatím ji ještě žádný dospělý neslyšel. Mluví s Pellou. Příležitostně. Někdy se Pella rozhodne, že nás oblaží tím, co si Vali myslí. Většinou si dělá starosti, co se s ní stane. Už jste o ní něco zjistil?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Delari. „Je tu jedna Vali Dumaine, ale to je hraběnka z Bleus. Manželka hraběte, který se zapletl s Annou z Menandu. Nemají děti a jí samotné je devětadvacet let. Říká se, že jí v početí dítěte brání zlá kouzla. Také se říká, že si Anna chce titulem, který patří Dumainům, koupit biskupa ze Salpena.“

„Ta žena rozdá úplně všechno,“ poznamenal Hecht.

„Nemůžeme jí upřít, že je odhodlaná.“

Hecht nedokázal pochopit, jak se mohla obyčejná běhna vypracovat v tak vlivnou osobu.

„V soukromí to musí být opravdu něco,“ podotkl Delari.

„Jste zvědavý?“ zvedl Hecht obočí.

„Intelektuálně,“ odpověděl principát. „Rád bych se s ní setkal.“

„Uhm.“ Hecht se do této diskuse nehodlal pouštět a raději se zeptal: „Nemůžete alespoň odhadnout, kam moje Vali vlastně patří?“

„Pokud bych se neměl řídit jen nepřímými a neprůkaznými náznaky, tak ne.“

„Ale pokud o ni má zájem Bratrstvo války…“ namítl Hecht a zarazil se. „Pane, právě mě napadla nepříjemná myšlenka. Spojitost, kterou jsem dřív neviděl.“

„Ano?“

Stařec připomínal Hechtovi věkovité učitele v Jarní škole života, kteří trpělivě čekali, až slepí dohromady závěr, jehož formulace mu dělala potíže.

„Pane, lidé, kteří unesli Vali, byli ve spiknutí se Zvláštním úřadem,“ řekl pomalu. „Se stejným Zvláštním úřadem, který mě do Sonsy a Domu u deseti galeon v první řadě poslal.“

„Takže sis právě uvědomil, že museli vědět, že tam to děvče je?“ zeptal se Delari.

„Někdy mi to trvá trochu déle, pane,“ pokrčil rameny Hecht. „Přece jen jsem voják.“

„Dokážeš tu myšlenku sledovat ještě o krok dál? Nebo o dva kroky?“

„Pane?“

„Rozhodli se snad, že je pro Vali lepší, když bude s tebou, mimo dohled a pryč od lidí, jejichž věrnost je záležitostí lepší ceny?“ nadhodil principát. „Poslali tě do Sonsy vlastně proto, abys odtamtud to dítě odvezl?“

„To nedokážu odhadnout, pane. Většinou přemýšlím daleko přímočařeji.“

„Chápu,“ přikývl Delari. „To je jedno z tvých kouzel. A docela dobře možná hlavní důvod, proč tě Bronte Doneto doporučil svému bratranci. Jsi jako ostrá čepel nože, který může být použit s malým rizikem toho, že řízne i člověka, který jej drží.“

Hecht si přál, aby si totéž myslel i Gordimer Lev. „Možná,“ řekl. „Ale také si myslí, že mnou může manipulovat, jak se mu zachce.“

Delari zabručel. „Je tu ještě jedna možnost, Pipere. A přinejmenším mně připadá ze všech nejpravděpodobnější a nejjasnější.“

„Pane?“ zeptal se Hecht.

„Bylo by možné, že by si to děvče prostě vymyslelo historku, abychom jí pomohli z bezvýchodné situace?“ navrhl Delari. „Vytváření falešných osobních údajů není zase tak neznámá věc, Pipere.“

„Eh… zeptám se na to Pelly.“

„Dobrá. Udělej to. Tady se nic nového neděje,“ kývl Delari bradou k mapě. „Pořád ty samé věci, které se strašlivým tempem zhoršují. Co nás asi čeká, až se část vody ve všech mořích promění v led? Zanikne Firaldia, jakou známe?“

Hecht si pomyslel, že se Firaldia spíše propadne do moře pod vahou všech uprchlíků.

Při pohledu na mapu bylo jasné, že se kvůli Clearenze nedají předpokládat žádné přímé, bleskové bitvy. Průsmyky směřující k srdci Grailské říše byly uzavřeny sněhem. Směrem od středu pevniny by se mohl probít nepříznivým počasím jedině otrlý kurýr, ale žádné ozbrojené síly nebudou moci průsmyky proniknout.

„Víme, kde se nachází Lothar a jeho sestry?“ zeptal se Hecht. Johannes Černá bota dával přednost říšským městům ve Firaldii – obzvlášť si oblíbil Plemenzu. Rád se zdržoval dostatečně blízko, aby mohl Sublimovi působit potíže, kdykoli se mu zachtělo.

„V Lotharově případě to bude nejspíš Hochwasser. Překládá se to jako ‚vysoká voda‘, ale také jako ‚povodeň‘. Toto označení se dá vysledovat hodně daleko do minulosti, když mělo ještě trochu jiný smysl než dnes.“

Hecht toho o Hochwasseru něco málo věděl, protože tudy oficiálně prošel cestou na jih z rodné Duarnenie. Za časů staré říše bylo postaveno jako svým způsobem vojenské město a zůstávalo jím dodnes, kdy sloužilo jako velitelství a hlavní tábor císařovy osobní stráže, obávaných braunsknechtů.

Představa sebevíce omezené stálé armády se říšské šlechtě vůbec nezamlouvala. Cokoli totiž posílilo císařovo postavení, zároveň nutně oslabovalo šlechtický stav.

„Takže Lothar je v Hochwasseru,“ opakoval Delari. „Katrin je tam buď s ním, nebo se zdržuje v Grumbragu. Pokud jde o Helspeth, nevíme to jistě.“ Principát pokynul k velké mapě. „Tím se ale nesmíš

nechat ukolébat,“ poznamenal. „Jestli si Lothar usmyslí, že je třeba něco udělat, tak tady má dost lidí, aby nám znepříjemnili život. Pojď za mnou.“

Hecht vykročil ve starcových stopách do přízemí síně a společně prošli mezi mnichy a jeptiškami zabranými do práce. Jedna ze žen byla v pokročilém stupni těhotenství.

Principát Delari zamířil k těžkým dřevěným dveřím. Byly starodávné, okované pásy magického železa, a působily dojmem, že dokáží vydržet útok jak barbarů, tak Noci. Na kamenné polici po jejich pravé straně stály seřazeny starodávné mosazné lucerny, jaké za časů staré říše na cestách používali noční kurýři. Dokonce ještě měly na stahovacím stínítku, ovládajícím množství světla, které propouštěly, vyražen říšský znak. Delari jednu vzal do ruky, zkontroloval množství paliva a rozsvítil její knot od svíčky, která stála na konci police. Podle lojových otisků Hecht poznal, že svíčka je tu zapálena v každou denní i noční dobu.

„Otevři dveře, Pipere,“ požádal ho principát.

Dveře nebyly zamčeny na zámek, západku ani závoru. Hecht zatáhl. Otevřely se.

Do nosu mu vnikl chladný, vlhký vzduch. Páchl surovými splašky a velice starou smrtí.

„Katakomby?“ podíval se na starce tázavě.

„Přesně tak,“ přikývl Delari. „Jsou skutečné. Vezmi si lucernu. Nikdy tam dolů nechoď bez lucerny v ruce.“

„Já tam dolů nechci chodit ani s ní,“ odpověděl Hecht. „Ne, pokud je pravdivá alespoň polovina historek, co se povídají.“

„To ani zdaleka není,“ usmál se Delari. „Ale skutečnost může být ještě horší. Světlo z luceren odpuzuje stvoření Noci.“

Hecht si prohlédl lucerny. Všechny mu připadaly naplněné palivem až po okraj. Vybral si tu nejtěžší, protože logicky předpokládal, že v případě nouze vydrží svítit nejdéle. Rozžehl ji a snažil se tvářit připraveně. Když už musel.

Delari se uchechtl. „Pamatuj si, že tady dole stejně jako ve světě nahoře platí, že nejhorší nestvůry chodí po dvou a mají matky, které je milují.“

„Ale proč tam dole chceme být my?“ zeptal se Hecht.

„Někdy se člověk musí pohybovat tak, aby ho nikdo neviděl.“ To znělo příliš jednoduše. „A co tvá matka?“

Principát vykročil do tunelu, který byl lemován kameny sesazenými bez použití omítky – to byla věkovitá starobrothská technologie. Jeho otázka zastihla Hechta nepřipraveného. „Pane?“ zeptal se.

„Ptal jsem se na tvou matku.“

Hecht se snažil získat čas a horečně vzpomínal, jestli po příchodu do Brothu o své matce kdy komu říkal. „Počítám, že by se shodla s většinou ostatních matek,“ odpověděl pomalu. „Piper je hodný chlapec. Nechtěl nikomu ublížit. Rozhodně by nemohl provést nic špatného. Já ji ale neznal, pane. Zemřela, když jsem byl ještě malý. Horečka omladnic.“

„A tvůj otec?“ ptal se Delari dál.

„Byl to dobrý chaldarean. Což v Duarnenii znamenalo, že odešel do nebe mladý. Vůbec si na něj nevzpomínám. Říkali, že chodil domů jen tak často, aby stačil matku přivést do jiného stavu.“

Zdálo se, že to Delariho pobavilo. Dál už se tímto předmětem nezabýval. „Katakomby patří nám,“ řekl, aniž by rozvedl, koho myslí tím „nám“. „Jsou bezpečné. Přinejmenším po většinu času. Jsou tu zámky. A strážní. Moc se toho kolem nich nedostane. Ale nemůžeš počítat s tím, že jsi v bezpečí a že se ti nic nestane. *Vždycky* musíš mít vlastní lucernu.“

Půda pod nohama byla čím dál vlhčí. Kamenné zdi bývaly nahozené omítkou; ta ale opadala a smísila se s rozšlapaným blátem na zemi.

„Teď jsme pod korytem Teragi,“ řekl principát, „ale mnohem hlouběji. Mohli bychom dojít až na Castellu nebo do Krois. Případně přejít na severní břeh, kdybychom chtěli. Ale ještě nepřišel čas, abys věděl, jak na to.“

„Tohle je opravdová země tichého království,“ zamumlal Hecht. Neviděl kolem sebe žádné známky života. Žádné krysy. Žádné pavouky. Žádný jiný hmyz.

„Cítíš se nesvůj?“ zeptal se ho Delari.

„Nemám rád stísněná místa,“ odpověděl Hecht. „A stísněná místa v podzemí se mi nezamlouvají už vůbec.“

Delari se zasmál.

Zřejmě mu dnes připadalo všechno zábavné.

„Kde je hmyz?“ zeptal se Hecht.

„Tady dole se potulují krutí tvorové,“ řekl stařec. „Nezáleží jim na tom, co sežerou. Kdyby mohli chytit mě nebo tebe, pochutnali by si také.“

„To mě moc neuklidnilo,“ zamračil se Hecht.

Delari se znovu zasmál. „Jsi v podsvětí, Pipere. V takovém, jaké znáš ze staré mytologie.“

„To abych si dával pozor na černé řeky a slepé převozníky.“

„Kdyby slepý převozník provozoval řemeslo tady dole, tak by ho už dávno někdo praštil po hlavě a okradl ho o peníze za převoz na druhou stranu.“

„Tohle mě taky neuklidnilo,“ ušklíbl se Hecht. „Kam máme namířeno?“

„Nikam zvlášť,“ pokrčil rameny Delari. „Dnes večer trpím potřebou vyzrazovat tajemství Kolegia.“ Zahnul do bočního tunelu. Ten je nakonec zavedl do obrovské síně. Světlo z luceren nedopadlo na vzdálenou stěnu a ozařovalo jen starodávné sloupořadí, mizící v temnotě. Vypadalo to jako opuštěná katedrála o půlnoci. Katedrála, kterou lidé opustili už před celými věky. Všude se válely trosky. Lucerny nyní vrhaly podivně modrobílé světlo. Všechno kolem viděli v odstínech namodralé šedi. Pod nohama jim vířily nánosy prachu a kolem sebe měli pavučiny.

A také tu ležely kosti. Byly všude – velké i malé. Některé z nich byly na pohled ošklivé. Ležely tu kosti, které Hechtovi vůbec nepřipadaly povědomé – možná ani nebyly lidské. Vznášel se kolem nich slabý zápach rozkladu. „Maso tu nevydrží dost dlouho, aby shnilo,“ poznamenal Delari. Některé z větších kostí byly rozlámané, patrně proto, aby se někdo dostal k morku.

„Další tiché království.“

„Ne vždycky,“ řekl Delari. „Teď už ale tiché je. Občas se tu netopýři pokusí založit kolonii, ta ale dlouho nevydrží. Někdy se tu sejdou pohani, aby prováděli démonické rituály. Což je docela ironické, protože právě tady se scházeli k bohoslužbám staří chaldareané a také tu pohřbívali mrtvé. Uctívači démonů občas

využívají vzdálenější konec, tímhle směrem. A vloupají se do krypt, aby odtamtud odnesli ostatky těl, které používají při zvrácených obřadech.“

„Opravdu?“ podíval se na něho Hecht. „Jak to dělají?“

„Prosím?“

„Co s těmi těly dělají?“ zeptal se Hecht. „Kdysi dávno, když jsem byl ještě malý, jsem slyšel zajímavou historku. Popravdě řečeno jsem ji neslyšel celou, a i to jen z dálky, protože už jsem měl dávno spát. Vypravěč tvrdil, že se k němu dostala z Velkých močálů a každé slovo je pravda. Byla docela barvitá. Ale dostal se teprve k té části, kdy se tři bratři, o nichž příběh byl, vraceli domů s mumiemi starých čarodějů, když jsem se rozkýchal. Dostal jsem výprask a poslali mě do postele, takže jsem nikdy nezjistil, co vlastně s těmi mumiemi prováděli.“

I přes nedostatečné osvětlení byl zamračený výraz na Delariho tváři jasně patrný. „Příběh?“ poznamenal.

„Nahoře na severu jsme měli vypravěče příběhů,“ vysvětloval Hecht. „Jako jsou tady dole žongléři. Jenže ti většinou nezpívají. A nevyprávějí zamilované historky. Většinou jsou to vážně krvavé hrdinské příběhy. Taky vždycky tvrdí, že každé slovo je pravda, ale člověk si domyslí, že je to nesmysl. Tenhle vypravěč – už si nevzpomenu, jak se jmenoval – byl svými strašidelnými historkami docela proslulý. A tahle o kradených mumiích mi připadala skutečná.“

„Mumie starých čarodějů, říkáš?“ zvedl Delari obočí.

„Ano, pane,“ přikývl. Neřekl toho příliš mnoho?

„Zajímavé. Pověz mi víc.“

„Pane?“

„Kdo byli ti hrdinové?“ zeptal se principát. „Kam šli mumie vyzvednout? Kdo byli ti mrtví čarodějové?“

„Bylo mi tenkrát pět let, pane,“ bránil se Hecht. „Pybus. Tak se jmenoval bratr, který je vedl. To si pamatuji. Byl to všechno jeho nápad. A pak tam ještě byl… Flogni? Nějak takhle se jmenoval. To byl zase bratr, který tvrdil, že by neměli rušit mrtvé v jejich spánku. Ale šel s nimi stejně, protože věděl, že bratři musí držet spolu. To místo, na kterém mumie hledali – a našli – se nacházelo daleko v

horách na východě. Byla to tajná hrobka. Ani nevím, jak věděli, kde ji mají hledat. Byl tam pohřbený jeden z dávných čarodějů, jaké měly národy jezdců. Jeden z těch, které ti lidé pořád uctívali. Čarodějové v tomhle příběhu byli povražděni a pohřbeni na hrotech větrné růžice, aby jejich duše chránily hrobku. Byli tím, co jim jejich vlastní lid udělal, tak rozhněvaní, že by dokázali zabít každého, kdo by se k hrobce přiblížil natolik, že by si toho všimli. Na jih od hrobky byla pohřbená žena, která kromě toho, že byla čarodějka, byla také milenka vůdce kmene. Když zjistila, co s ní chtějí udělat, uvrhla na celý kmen strašlivou kletbu.“

„Dobrý příběh,“ poznamenal Delari. „Docela rád bych si poslechl originál.“ Principát se ani na chvilku nezastavil, držel se u stěny a postupoval směrem doprava. Hecht si uvědomil, že velkou síň pomalu obcházejí v širokém kruhu a principát přitom nikam nemíří. „Slyšel jsem sám podobný příběh,“ řekl Delari po chvilce ticha. „Jenže ten můj se stal v Lucidii.“

„Pane?“ zeptal se Hecht.

„V lucidijské poušti Idium je ukrytá pevnost, která se jmenuje Andesqueluz,“ řekl Delari. „Je vytesaná do samotného horského masivu. Kdysi dávno tam existoval ohavný vražedný kult. Po nějaké době byl zbytkem světa vymazán z mapy – což se děje pokaždé, když tomuto druhu lidí moc naroste hřebínek. Před pár lety velký mág z Dreangeru, jistý er-Rashal al-Dhulquarnen, poslal do Andesqueluzu jednotku sha-lugských válečníků, aby ukradli mumie pobitých čarodějů.“

„Er-Rashal al-Dhulquarnen?“ zeptal se Hecht. „Nebyl to ten, který…?“

„Byl u al-Khazenu. Ano,“ přikývl stařec. „Zaměstnávali jsme ho, zatímco jsi se svými muži a císařskými jednotkami likvidoval jeho spojence. Nedokázali jsme mu ale zabránit v úniku. Předpokládám, že je teď zpátky doma a znovu chystá nějakou špinavost.“

„A co chtěl podniknout s těly?“ nadhodil Hecht. „Říkal jste vlastně, že to byly mumie. To není tak docela totéž.“

„Přesněji řečeno mumie čarodějů, kteří za svého života patřili ke špičce v oboru,“ poznamenal Delari. „Byli to jedni z nejhorších lidí,

jaké kdy země nosila. Nejeden z pánů na Andesqueluz byl povýšen, než smrt stáhla ostatní dolů.“

„Eh… byl povýšen?“ Hecht toho o zákonech čarodějnictví moc nevěděl. A vlastně toho ani moc vědět nechtěl.

„Pracovali s magií dostatečně silnou na to, aby se sami proměnili v Zástupce noci. Stručně řečeno: v démony. Všichni východní džinové bývali svého času lidmi. Kdysi nebývalo tak obtížné dosáhnout kruté nesmrtelnosti – tuto možnost ostatně posilovala i blízkost Studní Ihrianu. Člověk pak musí myslet na to, jestli čaroděj z Dreangeru nechtěl sám sebe proměnit v takovou bytost.“ Delari udělal několik opatrných kroků stranou. Hecht ho následoval a společně obešli kostru zahalenou v cárech shnilého plátna. Na lebce se pořád ještě nacházely prameny vlasů. Prázdné oční důlky jako by sledovaly každý jejich krok.

Pak narazili na hromadu desítek koster. Někdo tady vytrhal dveře mnoha krypt. „Žádné šperky,“ poznamenal Hecht. „Vykradači hrobů.“

„Ne,“ zavrtěl Delari hlavou. „Toto jsou nejstarší brothští chaldareané. Ti ve šperky nevěřili. Nebrali si do hrobů nic, stejně jako si nepřinášeli nic na svět toho dne, kdy se narodili.“

„Časy se změnily.“

„Lidská povaha ale ne,“ opravil ho stařec.

„Kdyby se čaroděj dokázal proměnit v boha… nu, co by nejspíš udělal, kdyby se mu to povedlo?“

„Všeobecné přesvědčení tvrdí, že takoví lidé ztrácejí zájem o staré životy,“ řekl Delari. „Mají plné ruce práce s prováděním stejných věcí uvnitř Noci a snaží se získat více a více moci. Ale tohle je opravdu jen čirá spekulace. Nikdo to neví. Oni sami se rozhodně nevracejí proto, aby si poklábosili o tom, jak to vypadá na druhé straně. A kromě toho k něčemu podobnému už pěkných pár století nedošlo. Stát!“

Delari ztišil hlas do šepotu. „Nic neříkej. Nic nedělej.“

Stařec pomalu otočil hlavu ze strany na stranu a pozorně naslouchal. Se zavřenýma očima nasál nosem vzduch. „Je nejvyšší čas jít,“ vydechl pak, opatrně vykročil ve vlastních stopách zpátky a snažil se zachovat co největší ticho.

Hecht se ho na nic nevyptával. Jeho amulet zničehonic začal pod kůží na zápěstí mrazivě pálit.

V temnotě se začalo protahovat něco neuvěřitelně nepříjemného.

Stařec se viditelně uvolnil, když se vrátili do tunelu, vedoucímu k paláci Chiaro.

„Co se stalo?“ zeptal se konečně Hecht.

„Málem jsme šlápli přímo na něco velice temného a velice mocného,“ odpověděl Delari. „Sice to spalo, ale zničehonic jako by se to začalo probouzet. Nechtěl jsem to probudit úplně.“ Chvilku mlčel a pak dodal: „Mohla by to být ta věc, která je zodpovědná za brutální vraždy. Teď, když už víme, kde má hnízdo, se za ní můžeme vypravit.“

„Proč ne hned?“ zeptal se Hecht.

„Protože jsem jen starý muž, jsem sám a nemám nikoho, kdo by mi s tím pomohl, a navíc jsem unavený z toho, jak jsem ti ukazoval malý kousek podzemního světa.“ Zasmál se. „A protože nejsem ozbrojený a připadalo mi, že by se z toho mohl vyklubat daleko složitější boj, než si kdy kdo představoval.“

6. Princezna v Plemenze

Princezna Helspeth byla rozzlobená. Algres Drear chodil kolem horké kaše. To ji rozzuřilo ještě víc. Drear trval na tom, že kdyby počkali pár týdnů, cestu by jim to dramaticky usnadnilo. Počasí bylo odhodlaným spojencem v Drearově snaze zmařit její touhy. Její nejvroucnější touhu.

Chtěla být v Plemenze, ve svém městě. *Hned.*

Helspeth se rozhodla nebrat na počasí ohled a jen několik dní poté, co jí Lothar předal nad Plemenzou vládu, se společně s odolnějšími a odvážnějšími příslušníky svého doprovodu z Alten Weinbergu přesunula do Hochwasseru na řece Bleune. Hochwasser byl město duchů, které se právě začínalo budit v očekávání císaře. Bleune byla široká, špinavá a její hladinu pokrývaly kusy ledu velké jako bitevní lodě.

V Hochwasseru začaly první vážné průtahy.

Kurýři hlásili, že průchodný zůstal už jen jediný horský průsmyk, a i tam hrozila vážná nebezpečí. Byla to nejhorší zima, jakou kdo pamatoval. V to, že projdou na druhou stranu, mohli doufat jen nejodhodlanější a nejzkušenější cestovatelé. Helspeth byla odhodlaná to zkusit. A také to udělala – v doprovodu kapitána Dreara a dvojice braunsknechtů, kteří cítili spalující oči ducha Johannese Černé boty v zátylku. Jakmile bylo jasné, že jí to nedokáží rozmluvit, rozhodli se, že nenechají Hanselovu malou holčičku jít samotnou.

Helspeth byla tak tvrdohlavá, že to braunsknechty znepokojilo. Počasí ji nedokázalo zastavit. Chlad ji nemohl zastrašit. Hrozba omrzlin ji neděsila. K návratu ji nepřinutila ani přítomnost něčeho mocného a strašlivého nahoře v horách, přestože je to sledovalo

několik dní a křičelo to ve větru. To na Algrese Dreara udělalo dojem, a zároveň ho to děsilo.

Venku narazili na knížete Noci. Na něco nepřehlédnutelně krutého a zkaženého a tak silného, že to byl skoro bůh. Na to nepotřeboval člověk mystické nadání. Pro tuto chvíli se to však rozhodlo zůstat v horách. A obyvatelé kraje pod horami to přivádělo k úžasu a zároveň děsilo.

Tento hrozivý duch rozséval po kraji strach už více než rok a jeho chutě se dramaticky zhoršovaly zároveň s počasím. Ti, kdo tvrdili, že mají jisté zkušenosti s podobami, které na sebe brala Noc, věřili, že musí jít o démona větru, který sem připutoval ze severních krajů věčného ledu společně s postupem ledové pokrývky.

Nevědomí vesničané soudili, že princezna je Bohem vyvolená. Nebo že se má stát nevěstou Noci. Každý závěr s sebou přinášel vlastní obavy.

~ ~ ~

Helspeth dorazila do Plemenzy dva týdny předtím, než mělo oficiálně přijít jaro. Přijela za ostré plískanice, která pokryla muže i zvířata ledem a na dlažebních kostkách zanechala tak kluzký povrch, že si princezna málem srazila vaz poté, co přežila to nejhorší, co na ni mohlo nachystat pohoří Jago.

Další braunsknechti a zbytek doprovodu do města přijížděli ještě v průběhu následujícího měsíce. Umožnila to dramatická změna počasí, která započala skoro okamžitě poté, co vstoupila do paláce Dimmel. O deset dní později nebyla na firaldské straně pohoří Jago vidět jediná stopa po sněhu. Brzy poté byl obnoven běžný provoz přes průsmyky.

Algres Drear neříkal ani slovo.

Díky čemuž měla Helspeth obrovskou chuť ho mlátit bambusovou hůlkou tak dlouho, dokud by nevymazala potměšilý úsměv, který viděla skrytý za jeho očima – úsměv, v němž se zračilo: „Já to říkal.“

Ještě horší byla nemoc, kterou trpěla už několik týdnů. Prudké záchvaty kašle byly každým dnem horší.

Ferris Renfrow se vrátil do Helspethina života právě na vrcholu horečky. Ležela v posteli se zataženými závěsy. Pořád jí byla buď

příliš zima, nebo příliš horko, a pořád byla vyčerpaná neustávajícím kašlem. Raději předstírala spánek, jen aby unikla dvorním dámám, jejichž samotná přítomnost ji obtěžovala. Nejhorší z nich byly lady Chevra diNatale a lady Delta va Kelgerberg. Ta první byla nepříjemná stará babizna, rodem spřízněná s bývalými hrabaty z Plemenzy. Lady Delta byla sice jen o čtyři roky starší než Helspeth, ale představami o tom, jak se má chovat císařská princezna, jako by vypadla z minulého nebo předminulého století. Lady Chevra byla oddaná brothská episkopálka a patrně také loutka Poradního sboru. Lady va Keglerberg byla sice věrná společnice, ale nudná tak, že z toho mohl člověk zešílet.

Skutečná a nekonečná hrůza spočívala v tom, že tyto dvě ženy věřily, že vědí, co je pro princeznu Helspeth Ege nejlepší.

Když Helspeth zaslechla Renfrowův hlas poprvé, myslela si, že to je sen z horečky a že se jí zdánlivě zhmotnilo nejvroucnější přání. Renfrow do jejích soukromých komnat nevstoupil.

„Přivolala to na sebe sama," řekla lady Delta s povýšeným odfrknutím. „Je to rozmazlené, neústupné děcko. Má v těle příliš mnoho sobeckosti a ještě více tvrdohlavosti. Musí mít všechno, co si zamane, tehdy, když si to zamane – bez ohledu na to, co svou namyšleností působí ostatním kolem sebe. Je zázrak, že Algres Drear a ti dva seržanti…" Renfrow jí pobaveně skočil do řeči: „V téhle rodině se to dědí," poznamenal.

„Johannes byl tvrdohlavý, ale nikdy ne malicherný," odpověděla lady Delta prudce. „Ani nebyl nijak zvlášť sobecký. V jeho paličatosti nešlo o něho samotného a o jeho potěšení, ale vždy o to nejlepší pro říši. Pane, tohle děcko se může stát naší císařovnou. Může k tomu dojít každou chvílí – stačí, aby měl Bůh špatný den. A kam se takhle dostaneme, pokud nedospěje?"

„Je chytrá," namítl Renfrow. „Naučí se to."

„Nedala nám zatím jediný důvod v to doufat."

„Algres Drear je dobrý muž."

„Který by pro říši vykonal daleko větší skutek, kdyby ji přehnul přes koleno a naplácal jí na holou, když si usmyslí něco podobně pitomého, jako je přechod Jaga uprostřed zimy."

„Promluvím si s ní,“ řekl Renfrow. „Vzala na sebe riziko, které nedává smysl. Předpokládám, že si vůbec neuvědomovala, jak nebezpečné to bude – a pak prostě měla štěstí. Nahoře se pohybuje baron Noci na lovu. Něco podobně strašného tu nebylo od časných dní staré říše. Možná ho zastihla rozespalého. Možná ho zpomalil mráz. Nebylo to tak děsivé, jak děsivé to být mohlo – nevím, nejsem na tyhle věci odborník. A nedokážu to probrat s lidmi, kteří to znají lépe. Jsou to všechno Sublimovy loutky. Ale viděl jsem práci toho netvora na vlastní oči. Můžeme jen děkovat Bohu, že se mu ta dívka dokázala vyhnout.“

Helspeth chtěla cítit k lady Deltě zášť. Nebyla přece vůbec namyšlená.

Renfrowův názor pro ni ale byl daleko důležitější. Renfrow pro ni byl vždycky něco jako polobůh, železné kladivo, které dokázalo vytvarovat císařovu mysl. Pokud by Renfrow měl za to, že není dost dobrá, měla by vážný důvod k zamyšlení.

Okolnosti sice Helspeth Ege nutily žít uvnitř sebe, ale nikdy se zkoumání vlastního nitra příliš neoddávala.

Poznámky lady Delty se jí dotkly. Renfrowova kritika vykopla dveře její duše dokořán.

Nevěřila, že by se mohla stát císařovnou, takže ani nepokládala za nutné se k tomu nějak zvlášť chystat. Ostatní s tím očividně nesouhlasili.

Egeové jen zřídka umírali na zchátralost věkem nebo v posteli. A samozřejmě se i letos předpokládalo, že se Lothar nedožije konce roku.

Ferris Renfrow požádal lady Deltu, aby ho povolala, až se s ním bude princezna schopna setkat. Možnost, že by o to nemusela mít Helspeth zájem, ho očividně ani nenapadla.

Helspeth o to ale zájem neměla. Kým si Renfrow myslel, že je, když si takhle dovoloval mluvit?

Chvíli trvalo, než jí to došlo.

Lidé, kteří k ní měli nejblíž, ji neměli moc rádi. A důvodem bylo její vlastní chování.

Pochopila to. To by se Katrin nikdy nepodařilo.

~ ~ ~

Ze společenského hlediska bylo nanejvýš nepřípustné, aby princezna přijala muže o samotě. Její pověst nesměla utrpět ani tu nejmenší šmouhu. Ne dokud se nacházela na samotném vrcholku seznamu žádoucích manželek. Nehodlala ale v místnosti mít své obvyklé dvorní dámy, aby odposlouchávaly pro Poradní sbor, patriarchu, jejího bratra a sestru nebo kohokoli dalšího. Byla pevně přesvědčena o tom, že všechny její dvorní dámy jsou špehové.

Svěřila se s tímto přesvědčením Renfrowovi.

Přikývl. „Ale samozřejmě," řekl. „Jsi objekt nebývalé hodnoty." Hlavní císařský špeh si vzal šálek čaje, který mu podávala jedna z mladších dívek, jež s Helspeth trávily dnešní dopoledne. Doufala, že tyhle duchaprázdné dcery nebo vnučky zkomolí a popletou, cokoli se jim podaří zaslechnout. „Nemáš žádné přátele," dodal Renfrow.

Helspeth spolkla vzteklé odseknutí. Na tom, co si mysleli ostatní, jí přece nemuselo záležet – to ale neměnilo nic na skutečnosti, že jí na tom záleželo. Renfrowův rozhovor s Deltou a Chevrou ji ještě pořád bolel.

Renfrow odhalil v úsměvu zářivě bělostné zuby. Oblíbil si východní zvyk každodenního čištění chrupu.

Helspeth se o své zuby starala také, ale nevkládala do toho žádné nadšení – dělala to vlastně jen proto, že to právě bylo v módě.

„Máš pravdu," přikývla. „Nemám žádné přátele. Jsem daleko osamělejší, než jsem si ve chvíli, kdy jsem sem přišla, myslela, že můžu být." Spěchala sem vlastně hlavně proto, že společným jmenovatelem všech jejích šťastných vzpomínek byla Plemenza.

„Přitom jsi ale obklopená lidmi, kteří by se tvými přáteli stát mohli," odpověděl Renfrow. „Pokud jim to jen trochu dovolíš. Většina lidí ve tvém okolí pro tebe chce jen to nejlepší."

Neodpověděla. Nevěděla, co by na to měla říct. Pak se nadechla: „Můj svět skončil, když zemřel otec," poznamenala tiše. „Předtím jsem někam patřila – i když jsem ho vídala tak málo. Měla jsem své místo. Nikdo toho po mně moc nechtěl. Spolu s Katrin jsme rozmazlovaly Lothara. Hráli jsme si na vojáky. Tatínek nás rozmazloval. Mě obzvlášť."

„To proto, že ses mu tolik podobala," odpověděl Renfrow. „Byl to jen rozmar. A on si to celou tu dobu uvědomoval. Ale bavilo ho,

když ti mohl dovolit, aby ses stala tím synem, kterým Lothar nikdy nemohl být. Což je z Boží strany docela krutý žert.“

„Směju se ještě teď,“ poznamenala Helspeth suše. „Jen se rozhlédni kolem sebe. Všichni silní vládcové mají slabé nástupce.“

„Tu a tam dojde k potížím s následnictvím, pravda,“ uznal Renfrow. „Ale syn krále Petera – pokud člověk může soudit podle toho, jak se chová jako dítě – by se měl stát důstojným následníkem trůnu. A Anna z Menandu v sobě bude mít pravděpodobně spoustu energie, až se prohlásí za krále Arnhandu.“

Helspeth jeho kousavý tón přeslechla. „Je škoda, že se otec rozhodl takhle vtrhnout do al-Khazenu,“ vzdychla.

„Kromě velkovévody Omra a jeho přisluhovačů by s tebou souhlasil každý,“ přikývl Renfrow. „Z téhle ztráty se nemusíme nikdy vzpamatovat. Ale Grailská říše nefunguje na různá kdyby a zbožná přání. Většinou.“

„Kdyby byl naživu, tak bych tady takhle neseděla.“

„Nebo možná seděla,“ namítl Renfrow. „Se stejnými dvorními dámami. Tvůj otec si dělal velké starosti o to, co vlastně sám začal, když vám děvčatům dovolil, abyste si hrály jako chlapci. A největší starost měl právě o tebe. Pořád sis jen oblékala zbroj a snažila ses zapojit do boje. Al-Khazen by byla poslední kapka v poháru. Mohla jsi stejně dobře skončit jako jeptiška v klášteře.“

„Ne,“ zamračila se Helspeth.

„Uvažoval o tom, věř mi.“

Helspeth byla otřesená. „Ale já myslela… já myslela, že takhle to chtěl. Věřila jsem tomu, že je na mě ohromně hrdý.“

„Hrdý určitě ve skrytu duše byl,“ přikývl Renfrow. „Ale byl to císař. Musel dbát na dekorum. A na tvé dobro. A ty ses při tom všem dostala do situace, kdy tě museli zachraňovat patriarchálové.“

Helspeth znovu spolkla ostrou odpověď. Měl pravdu.

„No tak dobře, stalo se,“ řekla pak. „Zachránil mě samotný vrchní velitel patriarchových vojsk.“

Na Renfrowových rtech se zavlnil jemný úsměv. „Před několika měsíci jsem ho potkal.“

Nedokázala dost dobře zamaskovat zájem.

„Je v pořádku,“ řekl.

„A?“ pobídla ho.

„A je na nejlepší cestě k tomu, aby se proměnil ve vážný trn v patě říše. Teď, když si může Sublim dovolit shromáždit další jednotky, může dojít k dalším případům, jako byl ten v Clearenze.“

„Co by udělal tatínek?“ zeptala se Helspeth.

„Nejspíš by odvedl k vojsku další muže a vyrazil by na Broth,“ odtušil Renfrow. „Aby to zastavil, než celá věc nabere spád.“

„Ale to se nestane.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Renfrow. „Lothar ještě není plnoletý, aby mohl prosadit svou. A s Johannesovým způsobem řešení věcí nesouhlasili lidé v Radě, ani když byl ještě naživu.“

„Co Katrin?“ zeptala se Helspeth.

„Co by udělala?“ zamyslel se špeh. „To nevím. Neví to nikdo. Ani Katrin.“

„Jak velké potíže bude mít, když se stane císařovnou? Není muž.“

„Bude jich mít méně, než si většina lidí myslí,“ odpověděl Renfrow. „Bude za sebou mít braunsknechty.“

„A ty?“

„Nějaké potíže se možná vyskytnou,“ odpověděl a v jeho tváři se objevil tvrdý a nelítostný výraz. Helspeth se zachvěla. Tohle byl Ferris Renfrow, který přivolával noční můry na Hanselovy nepřátele.

„Co jsi říkal?“ zeptala se, když se vytrhla ze zasnění a uvědomila si, že s ní špeh hovoří.

„Nejsi tady jen na prázdninách,“ opakoval.

„Eh…“

„Myslela sis, že ano?“ pousmál se. „Jsi přece císařova sestra. Jediná na téhle straně hor.“

„Nemyslela jsem…“

„Já vím,“ přikývl. „Nenapadlo to ani ty lidi nahoře v Alten Weinbergu a Hochwasseru. Ale ve Firaldii budeš vykonávat práci císařského prokonzula. Bude to daleko důležitější práce – teď, když jsou horské průsmyky skoro polovinu roku uzavřené.“ Jediná náhradní cesta, kterou se člověk mohl horám vyhnout, vedla po souši Východní říší a Arnhandem.

Helspeth Ege musela dospět, ať už se jí to zamlouvalo, nebo ne. Musela dospět a přijmout odpovědnost.

„Povedeš si dobře,“ uklidňoval ji Renfrow. „Jsi koneckonců dcera svého otce. A máš u sebe Algrese Dreara. Není náhoda, že ti ho přidělili – vybral ho ještě tvůj otec. Jemu důvěřovat můžeš.“ Renfrow začal vstávat ze židle, jako by si právě nyní uvědomil, že se nachází v přítomnosti císařské princezny.

„Máš na práci ještě něco jiného?“ zeptala se Helspeth.

„Vždycky,“ usmál se kysele. „Jsem pořád pozadu a pořád přicházím pozdě.“

„Možná bys sám potřeboval nějakého Algrese Dreara,“ poznamenala.

„Pár jich mám,“ odpověděl. „Ale máš pravdu. Hodilo by se mi víc lidí. Od chvíle, kdy zemřel tvůj otec, jsem jako jednoruký žonglér, který má ve vzduchu tucet míčů. Je nutné čas od času nechat některé věci stranou. A já se někdy rozhoduji špatně.“

~ ~ ~

Renfrow z Plemenzy zmizel, jako by byl pouhým přeludem vyvolaným zjitřenou představivostí. Helspeth se silou vůle snažila přestat litovat sama sebe. Musela se soustředit na vylepšení postavení říše v severní Firaldii.

Byla ale daleko méně úspěšná, než jak Renfrow doufal. Poradní sbor dokázal zhatit většinu jejích plánů.

Přijímala věci tak, jak přicházely – nic jiného ostatně ani dělat nemohla. Ale za jejíma chladnýma, neutrálníma očima se skrývala znepokojující jistota toho, že Lothar propadne své křehkosti příliš brzy a ona bude druhá v nástupnické linii.

Často Katrin psala dopisy, ve kterých nezmiňovala příliš mnoho důležitých věcí, ale jejichž pomocí se snažila znovu navázat a posílit rodinné pouto. Katrin jí odepisovala zřídkakdy. Když napsala, byla nanejvýš nepředvídatelná – ve svých dopisech dokázala být vzteklá, hašteřivá, hádavá, ale stejně tak v nich uměla vyjadřovat ty nejvroucnější stránky sesterské lásky. Helspeth měla podezření, že se v Katrininých náladách odráží postoje těch, kteří ji obklopují. Což nevěstilo pro budoucí vládu císařovny Katrin nic dobrého.

S každým dopisem – ať už byl veselý, nebo zlostný – ale byla Helspeth vyděšenější a vyděšenější.

Při její účasti na náboženském procesí během jedné z mnoha slavností v Plemenze se k ní naklonil Algers Drear a zašeptal: „Je nejvyšší čas, abys začala dávat pozor na to, co říkáš a kdo to může slyšet.“ Vybral si tu nejlepší chvíli, aby je nikdo nemohl odposlouchávat.

„Co tím myslíš?“ zeptala se ho.

„Já také dostávám dopisy z oblasti severně od hřebenu,“ odpověděl. „Buď opatrná, princezno.“

Pak už neměli příležitost v rozhovoru pokračovat.

Helspeth si s tím dělala starosti celé hodiny. Poradní sbor nejspíš musel otravovat Lotharovu mysl. Nemohla se nijak bránit. Musela mlčet a starat se o to, aby nikoho neurážela.

Život říšské princezny nebyl teď, když byl Johannes po smrti, nijak veselý a jednoduchý ani v nádherné Plemenze.

7. Oheň na Okraji Conneku

Protože byl vévoda Tormond IV. známý jako Mistr váhavců, zdržoval hraběte Raymona Gareteho, seuira Brocka Raulta, bratra Kandla a jejich společníky v Khaurene celou zimu. A byla to tvrdá zima – obzvlášť v místech, kde se mezi sebou šlechtici přeli a bojovali. Khaurene zaplavil příliv hladových sedláků. Poddaní opouštěli usedlosti, kde byli uvázáni ke své půdě. Jejich vládci byli příliš zaměstnáni vlastními spory, než aby je honili. Zoufalí a hladoví muži se buď přidávali k banditům v horách a vydělávali si jako podřadní žoldáci, nebo prchali do měst, kde se snažili přežít, jak se dalo. Většinou se ale nedalo a jejich krky se staly větvemi, jež otesávala katova sekyra.

Hrabě Raymone neuměl čekat. Prosil o propuštění. Každý den dostával z Antieux dopisy, v nichž ho rádci prosili, aby se vrátil domů. Maximum, které dokázal tváří v tvář Tormondově neústupnosti, bylo vydání patentu bratranci Bernardinu Amberchelleovi, v němž ho pověřil prováděním všech nutných kroků potřebných k udržení pořádku a obraně Antieux.

Bratra Kandla tím vyděsil. Všeobecně bylo známo, že Bernardin Amberchelle je zvíře. Byl hloupý, zvrácený a pojem svědomí mu neříkal vůbec nic. „Pane!“ zvolal, „nemůžeš přece… Ať je to kdokoli jiný, jen ne Bernardin!“

„Protože je ateista?“ opáčil hrabě Raymone. „Nebo protože je vraždící šílenec?“

„Ano,“ odpověděl mnich. „Přesně kvůli tomu.“

„Ale právě díky tomu se pro to hodí dokonale.“

„Jak to?“

„Zabíjí jen lidi, kteří se mu nezamlouvají,“ usmál se hrabě Raymone cynicky.

„Pane, tohle není žert,“ varoval ho bratr Kandl.

„Ano, bude se chovat jako divoch,“ odpověděl hrabě, „ale nadělá víc užitku než škody. A až se vrátím zpátky, budu ve srovnání s ním vypadat ušlechtile. Dokonce i mí nepřátelé budou rádi, že mě zase vidí.“

Bratr Kandl dokázal nad čirým krutým cynismem mladého muže jen smutně potřást hlavou.

„Bernardin nebude tak docela mimo kontrolu,“ dodal hrabě Raymone. „Není zase tak úplně pitomý. A poslouchá, co mu řeknu, když mluvím pomalu a vyjadřuji se jasně. Rozhodně to neschytá nikdo, kdo by si to nezasloužil.“

To ovšem bratra Kandla příliš neuklidnilo.

~ ~ ~

Bratr Kandl se setkal se sirem Eardalem v magicky odstíněné komnatě v předvečer svého odjezdu z Khaurene. Rytíř ze Santerinu tentokrát s jejich setkáním nedělal žádné tajnosti. „Teď už na tom stejně nesejde,“ vysvětlil bratru Kandlovi. „Naše věc je ztracena.“

„Žádná věc není ztracena, dokud si nezačneme zoufat,“ odpověděl mnich.

„Zoufalství si našlo hnízdo, bratře. A přivedlo bratry a sestry.“

„Pak běž domů,“ poradil mu bratr Kandl.

„Já jsem doma,“ odpověděl rytíř. „Chtěl jsem se s tebou ještě naposledy poradit, než odcestuješ.“

Tormond byl neústupný. Bratr Kandl se musel držet hraběte Raymona jako nevyléčitelná vyrážka. Vyrážka svědomí.

„Slyšel jsi, co říkali, sire Eardale,“ pokrčil rameny. „Vévoda nechce naslouchat. Teď už toho není moc, co bychom mohli udělat.“

Sir Eardale zabručel. „A náš zrádce?“ zeptal se.

„Prosím?“ zeptal se bratr Kandl, aby získal trochu času.

„Sublimův nasazený člověk. Kdo je to?“

Nutnost odpovědi sevřela Dokonalého mistra mezi čelistmi bolestného problému. Potýkal se s ním už několik měsíců. Následoval tak příkladu, který celému světu dával Mistr váhavců.

Cokoli se rozhodne udělat, bude znamenat volbu mezi dvěma přáteli.

„Existují záležitosti větší než osudy několika mužů, bratře," poznamenal sir Eardale.

„Rozumově určitě ano." Citově to ale pořád zůstávala volba mezi dvěma muži.

„Celý Connec…"

„Já vím, sire Eardale," přerušil ho bratr Kandl. „Otrávení vévody je morálně souměřitelné s otrávením celého Okraje Conneku."

Byla to pravda. Obojí bylo téměř stejně odsouzeno k zániku.

„Tím mužem je Bries LeCroes," prohlásil Dunn. „To on se rozhodl nasednout na brothského koně. Bylo mu přislíbeno, že pokud dokáže udržet vévodu pod kontrolou, stane se biskupem z Khaurene."

Bratr Kandl s rytířem souhlasil. Biskup Clayto byl pro dlouhodobou kritiku Sublima naprosto nepředstavitelný.

Ale Bries LeCroes byl přítel. Prošli společně calzirským tažením.

„Nezabiju ho," ujistil ho sir Eardale. „Pokud mu ovšem nebude připadat příliš obtížné přemluvit vlastní svědomí."

„Ty ho chceš zase pustit?" Svou otázkou rytíři potvrdil, že jeho podezření bylo správné.

„Vidím v tom příležitost, jak vykleštit Rinpochého," odpověděl sir Eardale. „A navíc umístit svého člověka do místní pobočky Společnosti." Společnost pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství začínala být známa pod jednoslovným označením. Místně ale nijak velký vliv neměla. Bylo tu příliš mnoho lidí oddaných Viscesmentu, kteří se nebránili občasnému napadení přívrženců Brothu. „A kromě toho sabotovat plány, které má Sublim s Connekem."

Bratr Kandl na to neřekl nic.

„Jak si přeješ, bratře," řekl sir Eardale. „I když musíš vědět sám, co by LeCroesova práce mohla znamenat pro vás maysaleany."

To byla také pravda.

„Na tvých závěrech není ani stopa špatné úvahy," přiznal. „Ale pořád mi ještě nedochází jeho praktická stránka. Jak se snažil vévodu otrávit?"

Dunn se nadechl k odpovědi, ale pak si to rozmyslel. Měl jisté podezření, ale nehodlal se s ním svěřovat nikomu dalšímu. „Nechť tě Bůh provází do Antieux, bratře," řekl bratru Kandlovi, otočil se a odešel.

~ ~ ~

Jaro se každou chvíli chystalo zaplavit kraj zelení. Hrabě Raymone se společností vešel do bran Antieux pod pohledem prázdných očí tuctu useknutých hlav naražených na kůly. Bratranec Bernardin odváděl práci svědomitě.

Samozřejmě jim vyšly vstříc davy místních obyvatel. První z nich ještě nebyl zdaleka tak přesvědčivý, jak by hrabě mohl chtít. V jeho řadách ale byli muži tak hrubých výrazů, že mohlo jít jen o sekerníky Společnosti.

Všude jinde viděl bratr Kandl zoufalství. Naděje tu sice ještě mrtvá nebyla, ale havrani vrhali temné stíny, když hladově kroužili nad jejím rozechvělým tělem. Bída měla kvůli dlouhé nepřítomnosti hraběte Raymoneho dostatek času, aby posílila.

Bries LeCroes měl na duši daleko větší a temnější skvrnu, než si kdy bratr Kandl představoval.

V Antieux poblíž citadely byly ale davy přátelštější. Jásaly. Temné, chladné ryby ze Společnosti člověk zahlédl jen zřídka. Náměstím se rozléhal zpěv. Píseň se dožadovala skalpů brothských episkopálů. Mladí muži zapálili slaměné figury, které měly na krcích zavěšeny jmenovky – byli mezi nimi Sublim V., Morcant Farfog, Mathe Richenau a Helton Jael.

„Kdo je Helton Jael?" zeptal se Brock Rault.

Tento muž byl současným vůdcem místní pobočky Společnosti. Dorazil sem teprve nedávno, aby ve funkci nahradil svého záhadně zmizelého – nebo uprchlého – předchůdce Icatého Dermota. Samotný Dermot před nedávnem zase nahradil někoho jiného.

„Nelíbí se mi to," řekl Raultovi bratr Kandl. „Vypadá to na velké potíže."

„A skutečnost, že nás čekají velké potíže, tě právě teď osvítila, že, bratře?" ozvala se Socia. „Došlo ti to zničehonic, je to tak?"

„Snažím se na to dívat optimisticky, děvče," odpověděl bratr Kandl. „Nevzdávám se naděje. Stále se modlím, abychom unikli katastrofě. Pokud to chtějí lidé dobré vůle, může se to stát."

„Jmenuj dva takové lidi," navrhla dívka. „A sebe nepočítej."

Socia měla pravdu – patrně aniž by si to vůbec uvědomovala.

Všichni zešíleli.

Každý jako by byl posedlý myšlenkou na apokalypsu.

Přicházel jeden z okamžiků, kdy Bůh uzná za vhodné svět a lidstvo očistit naprostou zkázou?

Bernardin Amberchelle se s bratrancem setkal mezi hořícími slaměnými panáky. Na rtech měl obvyklý šílený úsměv. Očividně byl na své dílo patřičně hrdý a očekával, že za ně bude pochválen.

~ ~ ~

Raultové se v Antieux příliš nezdrželi. Nečekalo se však, že budou pryč dlouho, protože už o slunovratu se plánoval sňatek hraběte Raymoneho se Socií. Bratr Kandl opustil město společně s Raultovými, ale nedoprovázel je na sever. Místo toho strávil několik týdnů cestami krajem a zjišťováním, jaká mezi lidem panuje nálada. A nestačil se divit. Divošství Bernardina Amberchelleho skutečně *dokázalo* nadělat více dobra než zla. I když by s tím ti, jejichž useknuté hlavy zdobily brány Antieux, rozhodně nesouhlasili.

Společnost už se nevyžívala v pronásledování ve zdech Antieux. Ale Bernardin necítil žádnou velkou povinnost vůči lidem mimo hlavní město. Pronásledováni byli hlavně maysaleané. A tak se potvrdily nejhorší obavy bratra Kandla a soused se obrátil proti sousedovi. Rodiny, které se přátelily po dlouhé generace, se náhle cítily odcizené. V St. Jeules ande Neuis mu tesař Jhean řekl: „Lidi se těch černých havranů prostě bojí. Jsou skoro až nadpřirozeně děsiví."

Bratr Kandl to neměl možnost vidět na vlastní oči. Kdykoli se téměř dostal do cesty Společnosti, venkované ho odstrkovali stranou. Dokonce ani místní brothští episkopálové neprojevovali Sublimovým havranům příliš velkou náklonnost.

~ ~ ~

Hrabě Raymone opravdu dospěl. Dokázal se rozhodnout pro pečlivý průzkum situace, než se pustil do jednání. Poradil se s rytíři a

vůdci. Jakmile byl přesvědčen o tom, že se seznámil se všemi skutečnostmi, poslal pro arcibiskupa brothských episkopálů v Antieux.

Antieux bylo povýšeno na arcibiskupství poměrně nedávno. Nového úřadu se ujal jistý Persico Parthini, který vystřídal biskupa Matheho Richenaua. Richenaua dohnala nemoc, kterou si uhnal nezřízeným děvkařením, až k pomatení mysli.

Bratr Kandl se vrátil do města právě včas, aby se stal svědkem prvního setkání hraběte Raymoneho s novým místním církevním vládcem. Parthini sice technicky Raymoneho převyšoval, ale podle hraběte neměl meče k tomu, aby postavení prosadil.

Arcibiskup dorazil plný arogantního chvástání. Hrabě Raymone ho přehlížel tak dlouho, až se jeho povýšenost rozplynula tváří v tvář narůstajícím obavám a nejistotě. Bernardin Amberchelle po celou tu dobu nespustil z Parthiniho neúprosný, šílený a krutý pohled.

Raymone se podíval skrze arcibiskupa, jako by v místnosti ani nebyl. „Kdo je tenhle štěkající pes?“ zeptal se lhostejně. „Proč je tu a obtěžuje mě?“

I když byl Parthini patřičně ohlášen při vstupu, Raymoneho hlavní herold zopakoval: „Toto je Persico Parthini, který se prohlašuje za arcibiskupa z Antieux.“

„Tohle že je Uchvatitelův pes?“ opáčil hrabě Raymone.

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Ty,“ ukázal na arcibiskupa hrabě, „falešný kněžoure. Porušuješ církevní i poddanské zákony tím, že se prohlašuješ za duchovní osobu. Ale máš strážného anděla, protože mě maysaleanský Dokonalý přesvědčil, abych tvé prohřešky přehlédl. Protentokrát. Budu tedy milosrdný. Máš čas do soumraku pozítří, abys zmizel z Antieux. Tví lupiči tě na cestu doprovodí. Těm, kteří do tmy neopustí Connec, bude vyměřen trest, jaký náleží všem zlodějům a lupičům.“

Arcibiskup byl sinalý vzteky, ale zároveň ze sebe nedokázal vysoukat jediné slovo. Zároveň ani v nejmenším nepochyboval, že hrabě Raymone myslí každé slovo smrtelně vážně. Kdokoli by se na něj podíval, ztratil by pochybnosti.

Lepší stránkou věci zůstávalo, že zločinci odsouzení v Antieux se prací podíleli na přestavbách a obnově města. Nebyli prodáváni do Sheavenalle pro službu na galejích. Ani do zámořských dolů.

Zámořské doly byly proslulé tím, že se z nich dodnes nikdo nevrátil.

Hrabě Raymone pokynul rukou. Parthiniho obklopili dvořané a vytlačili ho z audienční síně.

„Nebylo to trochu tvrdé?“ zeptal se bratr Kandl šeptem. „Nemluvě o tom, jak to bylo neuctivé.“

„Žádal jsi mě, abych ho nezabíjel,“ ohradil se hrabě Raymone. „Dostal jsi, co jsi chtěl. Přestaň se chovat jako žena a říkat si pořád o víc.“

Bratr Kandl otevřel ústa, aby mu odporoval. Pak je zase zavřel. Už tak hraběte Raymoneho popudil dost.

Hrabě se vychytrale usmál a věnoval se dalšímu bodu programu.

~ ~ ~

Bratr Kandl pochopil křivý úsměv hraběte Raymoneho v okamžiku, kdy vyšel z antieuxské citadely.

Bratranec Bernardin a tucet pomocníků právě vztyčovali před zničenou katedrálou kůly pro bičování. Opodál už pod dohledem stráže čekali dva muži, až je k nim připoutají. Bratr Kandl přešel k Amberchelleovi.

„Čeho se ti muži dopustili?“ zeptal se.

„Zmocnili se majetku, který jim nepatřil,“ zněla odpověď. „Poté co jim hrabě nařídil, aby opustili Antieux.“

Takže šlo o členy Společnosti, kteří nemohli logicky slyšet nic z toho, co hrabě Raymone nařídil arcibiskupovi Parthinimu, pod jehož pravomoc ostatně ani nespadali.

Odtud Raymoneho vychytralý úsměv.

Nebylo potřeba příliš velké představivosti, aby si bratr Kandl uvědomil Raymoneho plán. Zatímco se on sám pohyboval po venkově, hrabě shromažďoval důvěryhodné muže. A teď se konečně dokázal prosadit.

Vězňové dostali každý po tuctu ran bičem a bylo jim přikázáno, aby okamžitě a bez odkladu opustili Antieux. Cokoli jim mohlo do tohoto okamžiku patřit, propadlo městu.

Raymoneho přívrženci pročesali město a do sítě lapili jak běžné zločince, tak havrany ze Společnosti. Jen několik málo z nich dostalo příležitost k vlastní obhajobě. Ti havrani, které lidé obzvlášť nenáviděli, dostali tvrdé rozsudky nucených prací.

Nejnovější vůdce pobočky Společnosti měl ale víc sebedůvěry a odvahy, než pro něj bylo zdravé. To se dalo zdůvodnit jedině tím, že tu byl nový.

Inwood Bente nahradil ve funkci Heltona Jaela poté, co tento muž zničehonic záhadně zmizel – buď to, nebo pod rouškou noci uprchl. Odmítl uvážit, že by se tihle vesničané odvážili vzdorovat brothské církvi a jejím představitelům, a nedocházelo mu ani, že jich většina církve pokládá za cizácký zločinný spolek. Z toho důvodu se plný vzdoru a vzteku vydal za hrabětem, když začali jeho společníci trpět – očividně si nedokázal vzít ponaučení ani ze zmizení svého předchůdce, ani z toho, jak Raymone ponížil arcibiskupa.

Bratr Kandl se ho snažil varovat. Benteho společníci ale nepustili Dokonalého mistra do blízkosti nadřízeného. Házeli po něm kameny. Křičeli na něj: „Zatracený!“ a „Kacíř!“. A to vše přímo před lidmi, kteří značně přeháněli, když je hrabě Raymone o několik minut později vyzval ke složení svědectví.

Inwood Bente zastihl hraběte v obzvlášť temné náladě. Právě obdržel první dopis od Socie Rault. A nestálo v něm nic, co by chtěl slyšet.

Caron ande Lette během dlouhé nepřítomnosti seuira Brocka vážně trpělo. Okamžitý návrat a shledání bylo naprosto vyloučené. Bylo tu potřeba udělat příliš mnoho práce. Sňatek bude nutné odložit.

Raymone věděl, na kom si vylít vztek.

Inwood Bente, který byl jinak možná i poctivý člověk, byl odsouzen ke třiceti ranám bičem za to, že nedokázal udržet poskoky na uzdě. Když zbývalo ještě osm ran, dostal těžký záchvat.

„Vždyť ho zabiješ,“ protestoval bratr Kandl.

Hrabě Raymone ale nehodlal poslouchat. „Bratře,“ odsekl, „chci, aby se ti supi hrůzou posrali ve chvíli, kdy jim Sublim třeba jen naznačí, že by je mohl poslat do Conneku. Chci, aby byli naprosto a bez pochyby přesvědčeni, že i kdyby je nakrásně Bůh držel celou dobu za ruku, stejně zemřou. Ošklivě. Pokud budou mít dost štěstí. A

jestli ho mít nebudou, tak budou trpět daleko krutěji než ve svém pekle večer o Soudném dni.“

Bratr Kandl smutně potřásl hlavou.

„Nesouhlasíš se mnou?“ Raymone mávl rukou. Jeho kati odřízli Benteho od kůlu. Poté co mu naložili posledních osm ran.

„Jsou o své pravdě přesvědčeni stejně jako ty, pane,“ odpověděl bratr Kandl. „Jedince možná můžeš zastrašit, ale hnutí přežije vždycky.“

„V tom případě je musím vyhubit jako každý škodlivý hmyz. A hodit jejich mrtvoly divokým prasatům.“

Žili v tvrdém a nesmlouvavém světě. Přesto slova hraběte Raymoneho mnicha děsila.

Nicméně i on věděl, že právě muži jako Raymone Garete, kteří měli páteř z oceli, vytvářeli dějiny.

Mladík se jen málokdy soustředil na to, co se děje přímo před ním.

„Bratře, rád bych tě požádal o laskavost,“ řekl. V Raymoneho hlase se ozval smířlivý tón.

„Pane?“

„Chci, abys odcestoval do Caron ande Lette,“ pokračoval mladík.

Vévoda Tormond chtěl, aby bratr Kandl co nejvíce dýchal hraběti Raymonemu na krk. Aby se stal jeho svědomím. Což byla nesmyslná snaha, která nikdy nemohla dojít naplnění.

Starý poutník samozřejmě nesložil žádnou přísahu, že vévodovo přání dodrží.

„Je to špatné, že?“ zeptal se nyní hraběte.

„Nikdy jsem nepotkal ženu, jako je Socia,“ přiznal Raymone.

„Nejsem si jistý, jestli pro tebe v Caron ande Lette dokážu něco udělat,“ pokrčil bratr Kandl rameny. „Je ale pravda, že Hledači v té části Conneku potřebují duchovní povzbuzení.“ Rozhodl se, že se connekští Hledači pravdy musí pustit do boje s celonárodním zoufalstvím. Pokud by nedokázali nadále živit naději – a pokud by bylo třeba, tak s ní žít v úkrytech – pohltila by brzy svět neproniknutelná temnota.

„Půjdeš?“ zeptal se hrabě.

„Půjdu,“ přikývl bratr Kandl. „Ale ne hlavně kvůli tomu, abych prosazoval tvou věc. Nedokážu hrát na loutnu ani zpívat, a to ani nemluvím o sepisování svádivých písní.“ Hrabě se zazubil. Náhlá změna výrazu v jeho tváři jako by odhalila úplně jiného muže. „Jestli je tohle jediný způsob, jak bych dokázal Socii o své lásce přesvědčit, nemám nejmenší šanci,“ přiznal. „Mé hlavní hudební nadání spočívá v tom, že dokážu zpívat hlasitě.“

„Toho jsem si všiml,“ připustil mnich.

„To většina lidí,“ pokrčil rameny hrabě Raymone. „Jen chci, abych měl nahoře svého zástupce, Mistře. Aby mě občas Raultům připomněl.“

„Samozřejmě.“ Bratr Kandl měl ale pocit, že to nebude zapotřebí, protože Raultové určitě úspěch slavili každý den. Podařilo se jim najít ženicha, který neuprchl v okamžiku, kdy se s jejich sestrou setkal. A navíc byl na společenském žebříčku postavený výše než oni.

„Doufám, že se budeš chovat civilizovaně, zatímco budu pryč,“ řekl bratr Kandl.

„Nebudu ke svému vévodovi o nic neuctivější než jeho ostatní vazalové,“ slíbil hrabě.

„Děsivá představa.“ Bratr Kandl sice chtěl Raymoneho varovat před dalšími útoky na brothskou církev, ale došlo mu, že by jen zbytečně plýtval dechem.

Toho večera během meditací bratra Kandla napadlo, jaké mocnosti s ním pohybují. Proč Prozřetelnost chtěla, aby se vrátil do toho nešťastného kraje na samé hranici Conneku?

Obával se, že ho Bůh svým způsobem pasoval do role historického zjevení; měl se stát očitým svědkem posledních dob connekské idyly.

8. Dlouhá zima, krátké jaro

Piper Hecht si užíval vzácný večer s Annou a dětmi. A s Pinkusem Ghortem, který přinesl pár lahví archivního vína, které nedávno objevil. Nebyl tu nezvaným hostem. Ghort měl nejblíže k tomu, co by Hecht označil jako přítele – i když se svými pobočníky vycházel velice dobře. Jeho pobočníci byli ale všichni muži od rodin, kteří neměli příliš velký zájem trávit volné chvíle s lidmi, jež viděli každý den celou dobu v práci. A nebylo vlastně ani přijatelné, aby se vrchní velitel patriarchálních vojsk příliš přátelil s muži, které mohl jednoho dne poslat na smrt.

Pella jim předváděl, kolik se toho naučil od doby, kdy poprvé překročil práh Annina domu. Naučil se číst, i když mu to šlo ještě pořád pomalu. A nemohl se čtení nabažit. Pro někoho z jeho společenské vrstvy se představa gramotnosti blížila magii.

Zatímco se Pella prodíral stránkami knihy, hrál Pinkus s Annou šachy. Hecht nahlížel chlapci přes jedno rameno, Vali přes druhé. Byla umytá, učesaná a nastrojená jako panenka. A očividně se nemohla dočkat, až chlapec otočí na další stránku.

„Dokázala bys to líp?“ zeptal se jí Hecht a zasmál se. Vali se dokonale ovládala. Člověk ji nemohl přinutit k tomu, aby promluvila. I když to určitě čas od času dělala a mluvila s Pellou, který jim pak její zprávy přeříkal. Hecht začínal věřit tomu, že je Vali vychytralé děvče, které si takto vytvořilo dokonalou legendu, aby se dostalo ze strašlivé situace. Tvrdohlavé předstírání němoty ji ušetřilo nutnosti cokoli vysvětlovat.

Ghort posunul figurku na šachovnici a poznamenal: „Ten kluk už teď čte dvakrát rychleji, než to dokážu já. Možná se chystá skočit zpátky v čase a stát se tím Pellou, kterej napsal tu zatracenou hru.“

Anna se zeptala: „Určitě chceš takhle táhnout?“ sotva sundal špičku prstu z figurky.

„Nic špatnýho na tom tahu nevidím,“ ohradil se Ghort.

„Jen se snaží otřást tvou sebedůvěrou,“ uklidňoval ho Hecht.

„Nemám žádnou sebedůvěru, takže není čím otřásat,“ řekl Ghort. „Viděl jsem, jak zatočila s tebou. Už jsi nad ní někdy vyhrál?“

„Ne,“ zavrtěl Hecht hlavou. „Já nedokážu porazit ani Vali.“ Ve skutečnosti byla Vali vynikající hráčka. Dokázala myslet daleko dopředu a bez potíží se přizpůsobovala dlouhodobé strategii. „Pello, děláš na mě dojem,“ poznamenal k chlapci. „Učíš se daleko rychleji, než to kdysi šlo mně. Přiložil bys na oheň další dřevo?“

Pella poslouchal na slovo a ve všem spolupracoval. Věděl, kdy se mu daří dobře. Na ulicích Brothu byla zima obzvlášť tvrdá.

Anna na Ghortův tah nezareagovala nijak dramaticky. Muž si povzdechl. „Tak co, Anno,“ zeptal se, „už ty naše zátahy začaly tvoje sousedy srát?“

„Zatím se mi ještě nepokusili vypálit dům,“ odpověděla.

Městský pluk – totiž to, co z něj zatím ještě zbývalo – prováděl pravidelné kontroly celé čtvrti.

„Myslím, že jsou rádi, že tu bydlím,“ poznamenala Anna. „Když se o mě staráš, tak vlastně dohlížíš i na jejich bezpečí.“

Pinkus Ghort mluvil o pěti stech mužích, kteří mu zůstali. Hecht si z nich vybíral ty nejlepší pro doplnění patriarchálních jednotek. Snažil se vytvořit sjednocené velení všech posádek, které bránily svět brothských episkopálů.

Sublim byl přístupný – alespoň podle principáta Doneta. Teď, když se mu podařilo uzavřít spojenectví s Annou z Menandu, Sublim údajně sršel optimismem. Připravoval se k vybudování takové budoucnosti, jakou si vysnil. Bude potřebovat výkonnou a účinnou armádu. Předpokládal, že si bude moci dovolit zaplatit to nejlepší.

Hecht si všiml, že do Brothu prozatím dorazila jen část Anniných peněz. Dohoda o dalších dodávkách byla velice zmatená.

„A byly ty razie vůbec k něčemu?“ zeptal se Hecht. „Dokázali jste něco?“

„Nic, co by se nám hodilo,“ odpověděl Ghort. „Ale celou dobu se nám pod nohy pletou dva nebo tři principáti. Takže je to ještě větší sranda než obvykle.“

„Slyšela jsem, že jste zatkli nějaké lidi,“ poznamenala Anna.

„Jasně,“ uchechtl se Ghort. „Vždycky narazíš na zločinecké týpky, kteří jsou dost blbí, aby ti řekli pravý jméno. Zvlášť když za tebou stojí muž v černým.“

Muž v černém, jak se říkalo městskému katovi, si rozhodně nemusel stěžovat na nedostatek práce. Na obyvatele města, kteří se nechovali hezky, se pořádaly štvanice.

A Ghortovi lidé se snažili působit užitečným dojmem.

Ghort posunul figurku po šachovnici. Anna zbytečně neztrácela čas. „Šach,“ řekla.

Ghort položil krále. „Poznám, kdy mě někdo o třídu přechčije,“ řekl. „Co se tu podle tebe děje, Pipe? Kromě toho, že tady zase dostávám na prdel jako vždycky.“

„Kde? Kdy? Kdo?“ zareagoval Hecht.

„To jsou všechno dobrý otázky k věci, Pipe,“ opáčil Ghort. „Myslím přímo tady, v Brothu. Nepřipadají ti všechny tyhle nepokoje trochu málo spontánní?“

„Taky ti to tak přijde?“ zeptal se Hecht. „Já mám takový pocit, že za ně můžeme děkovat Ferrisi Renfrowovi. Ale už dávno jsem se naučil, že nemám moc dát na pocity.“

„Ehm,“ udělal Ghort. „Umím si představit pár dalších lidí, kteří by dokázali něco vytřískat z toho, kdybysme měli na krku občanskou válku.“

„Myslíš třeba vévodu v Conneku?“ zeptal se Hecht.

„Přesně tak.“

„Tohle není jeho styl,“ zavrtěl hlavou Hecht. „Ten by radši čekal, až Sublim prostě umře.“

„Proto se mu říká Mistr váhavců?“ ozvala se Anna.

„Ano,“ přikývl Hecht. „Já bych nejdřív přemýšlel o Imakulátovi.“

„Ne, Imakuláta bych vynechal,“ zavrtěl Ghort hlavou. „Ale možná by se ve Viscesmentu našel někdo, kdo si myslí, že právě

takhle by to Imakulát chtěl, kdyby měl v hlavě aspoň trochu rozumu. A neodepisuj Connec jenom kvůli vévodovi Tormondovi. Ten už tam sotva něčemu velí. Ten hrabě Raymone v Antieux – ten, co rozmáznul Haidena Backeho jako mouchu po stole – dělá pěknou paseku s mnichama ze Společnosti, který mu tam Sublim posílá.“

Hecht se ušklíbl. Pinkus měl lepší zpravodajské kontakty než on. „Tohle se mi nechce líbit,“ řekl. „Sublim by po mně mohl chtít, abych je tam vyrazil chránit. A nebude mi věřit, když mu řeknu, že to nedokážu.“

„Proč si myslíte, že ty nepokoje někdo podněcuje?“ zeptala se Anna.

„Vždycky jsou ožralí,“ odpověděl Ghort. „Někdo do nich nalejvá víno tak dlouho, dokud nepřijdou na nějakej dobrej důvod, proč by se mohli nasrat. Víno stojí peníze. Jenom lidská blbost je lacinější než vzduch.“

„Nemůžeš přece tvrdit, že k tomu nemají důvod, ne?“ namítla Anna.

„Jasně že můžu,“ zvedl Ghort obočí. „Nemuseli sem přece lízt, když neměli žádný pořádný vyhlídky. A nikdo odsud jim taky nedluží ani suchý z nosu.“

„Ty a Piper jste sem přece přišli a neměli jste pořádné vyhlídky.“

To byla v Ghortově případě pravda. „Taky jsme ale nečekali, že nám někdo něco dá zadarmo,“ ohradil se.

Anna vstala. „Vali. Pello. Připravíme večeři,“ řekla. Poslední dobou už si tolik nenajímala pomocnice. Bylo tu příliš mnoho tajností. „Možná sice chytnete pár mizerů, Pinkusi,“ dodala, „ale místní obyvatelé se pořád bojí záhadných netvorů a příšer, které se plíží v noci po ulicích, aby vyškubly člověku játra z těla.“

„K žádné další vraždě přece nedošlo,“ namítl Ghort.

„O to nejde,“ řekla Anna. „Dojde k ní. A ty to víš. Chytáte obyčejné kriminálníky a skutečné zlo se vám jen směje.“

Hecht se do toho vložil. „To není spravedlivé, Anno,“ řekl. „Dokonce i principát Delari tvrdí, že Pinkus dělá vzhledem k tomu, jak málo má mužů, úplné zázraky. Na cestě už je nejspíš lék na tvé potíže, Pinkusi – ale nemůžu ti o tom nic říct. Musíme k tomu mít povolení od Sublima.“

„A co ohledně téhle situace dělá Delari?“ odsekla Anna. „Možná je to nejtěžší váha v Kolegiu, ale pokud vím, tak ani se všemi kumpány nedokázal víc než zpomalit to, co se venku plíží nocí.“

„To má zase pravdu,“ souhlasil s Annou Ghort. „Sice pro to nemám v ruce důkaz, ale je mi docela jasný, že jsme tu potvoru dokázali akorát zahnat trochu dál do podzemí.“

Hecht to také věděl. Ani Delari s tím nebyl příliš spokojený. A dával to poměrně ostře najevo. A po tom, co ani v zimě nedosáhli žádných výsledků, si začínal dělat starosti. A říkal právě to, co řekl Ghort.

Ve městě, které překypovalo uprchlíky, bylo nemožné odhadnout, kolik lidí už zmizelo. Nebo proč.

Byli tu také lidé, kteří byli ochotni kupovat těla – ať už živá, nebo čerstvě zesnulá. A také tu byli další, kteří je byli ochotni dodávat.

„Je to skoro… skoro jako bychom měli na krku dalšího bogona,“ řekl Hecht pomalu. „Přímo tady. A pěkně mazaného. Ti se ale dlouhodobě nedokáží před lidmi skrývat.“

„Bogon to nebude,“ opáčil Ghort. „To je pitomost. Něco takovýho by přece Kolegium zvládlo levou zadní. Právě kvůli takovejmhle věcem se dali dohromady.“

Víceméně. Přestože nyní Kolegium fungovalo téměř jako senát církve a konzistoř velekněží, bývalo za pohanských dob společenstvím, které čarodějové založili, aby se dokázali lépe bránit proti Zástupcům noci.

„To už je ale dávno,“ podotkl Hecht. „Teď už je to jen banda tlachalů a patolízalů.“

„V tom případě je nejvyšší čas poslat pro týpky ze Zvláštního úřadu.“

Hecht se k tomu nevyjádřil, ale Zvláštní úřad už se zapojil do celé věci sám. On osobně o tom neměl mít tušení. Ale mezi nedávnými návštěvníky paláce Chiaro poznal několik tváří. Jedna z nich patřila muži, který mu předal kurýrskou brašnu na molu před vyplutím do Sonsy.

Muniero Delari tím nebyl nadšený. Zvláštní úřad nesnášel celou svou duší. Nenáviděl lovce čarodějnic. A pro Bratrstvo války už

vůbec nedokázal najít dobré slovo. Obviňoval je ze smrti svého jediného syna.

„S tím nechceme mít nic společného," řekl Hecht. „Už takhle mají zbytečně velkou moc."

„A jsou čím dál mocnější," poznamenala Anna. „Říká se, že sem přicestovali nejlepší lovci čarodějnic z Castella Anjela dolla Picolena. Chtějí převzít kontrolu nad Společností pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství."

„Vypadá to tak," přikývl Hecht. „A spoustě lidí se to vůbec nezamlouvá."

Všichni v církevních kruzích s výjimkou Bratrstva války samotného byli přesvědčeni, že Bratrstvo má už takhle příliš mnoho moci a vlivu. Bratrstvo na oplátku věřilo, že by mělo vládnout bojující církvi. Církvi, která by vystupovala daleko agresivněji vůči nevěřícím a Zástupcům noci. Odhodlání Honaria Benedocta jim připadalo příliš slabé.

„Je tu jídlo, lidi," ohlásil Pella.

„Zešílím," zabručela Anna. „Nedokázala bych ho naučit pořádným způsobům, ani kdybych mu přiložila ke krku nůž."

„Na veřejnosti si vede docela dobře," bránil chlapce Ghort.

„Skoro jako ty," poznamenal Hecht.

„Úplně jako já," zdůraznil Ghort. „Dej mi obecenstvo a jsem kluzkej jako úhoř. Ten kluk musí bejt moje duchovní děcko."

Anna zavrtěla hlavou. „Zase tolik vymyšlených příběhů nevypráví," řekla.

„Dej mu trochu času a uvidíš. Je to teprve malej kluk. Tak co máme dneska na stole, Pello?" obrátil se Ghort na chlapce.

„Zapečené jehněčí," odpověděl Pella. „Piper vždycky chce něco se skopovým, když jí doma. Jako by byl Dev nebo tak něco."

„Prostě mám rád skopové," bránil se Hecht. „A tady ho nikde nedostaneš pořádně udělané." Začal si vytahovat židli zpod Annina nízkého jídelního stolu.

A právě v tom okamžiku se svět začal třást.

„Co se to děje, hrome?"

„Zemětřesení!" zvolala Anna.

Pellovi klesla čelist. Z úst mu ale nezaznělo jediné slovo. Vali začala ječet – byl to vůbec první zvuk, který od ní Hecht slyšel. Vrhla se k Anně a s hrůzou se jí zavrtala do sukní.

„Neřekl bych, že je to zemětřesení," vydechl Ghort. „Už to trvá docela dlouho." Země se neustále chvěla. Zvenčí do místnosti odněkud z dálky pronikalo hluboké a neustávající dunění, přerušované ječením lidí.

„Taky si to nemyslím," ozval se Hecht. Nevzpomínal si na jedinou zmínku o tom, že by v Brothu kdy k zemětřesení došlo. Zamířil k hlavnímu vchodu. „Nechoď tam!" zavolala na něho Anna. V hlasech pronikajících zvenčí se ozývala narůstající panika. V kuchyni se něco zřítilo. „Jen se chci podívat…"

„Každý z těch idiotů bude počítat s tím, že budeš vědět, co se děje," varovala ho Anna. „A že jim řekneš, co mají dělat." Žena měla nejspíš pravdu. Znala sousedy.

„Tak to zkontroluj ty," řekl jí. „Já se půjdu podívat, co se stalo v kuchyni."

Anna vyšla ven. Děti spěchaly za ní, příliš vyplašené a nervózní, než aby postály na místě. „Tak jako tak budeme muset brzy vyrazit ven, Pipe," podotkl Ghort. „Protože ať už je to, co chce, je to velký a naše práce je být přímo u toho."

~ ~ ~

Pinkus Ghort nebyl věštec. Ke stejnému názoru by dokázal dojít každý, kdo by byl schopen chůze a měl pět pohromadě. Oni dva byli docela důležitá kolečka ve stroji jménem Broth.

Nakonec se jim podařilo uniknout, aniž by na sebe upozornili. Všichni lidé věnovali pozornost obrovskému, vysokému a hustému oblaku, který se zvedal na severozápadě města.

„Co to kurva je?" zamumlal Ghort užasle.

„Nepřipadá mi to jako kouř," poznamenal Hecht, ale nebylo mu jasné, jak by se do vzduchu mohlo dostat tolik prachu.

Země se ještě občas zachvívala, ale už se netřásla.

Uvnitř vířícího šedého oblaku se zablesklo.

„Čarodějnictví, to se ví," zamumlal Ghort. „Ještě nikdy v životě jsem neviděl takhle divně nazelenalej blesk."

„Mám z toho moc špatný pocit, Pinkusi," řekl Hecht.

Blesk v oblaku zamrkal silněji. Celý mrak se rozzářil zevnitř poblikávající fialovou září, která zesilovala a pohasínala jako pomalý tep srdce. Zaduněl hrom.

„Musí to bejt někde kolem dostihový arény, Pipe," odhadoval Ghort. „Možná se jim zřítila ta část, na který se pracovalo."

Dostihová aréna byla čtrnáct set let stará. Za starých časů sloužila jako jeviště gladiátorských zápasů a podobně krvavých her. Od ukončení podzimní závodní sezóny tam probíhaly renovace, protože vzrušení rozvášněných davů během závěrečných závodů šampionů firaldských měst proti soupeřům z Východní říše způsobilo na jednom místě drobné praskliny ve zdech.

„To by musel být pěkně velký kus," zapochyboval Hecht.

Postupovali pěšky proti silnému proudu uprchlíků, jejichž zpanikařené výkřiky nedávaly nejmenší smysl.

Záblesky v oblaku byly stále častější. Oblak samotný vypadal čím dál víc jako živý organismus, ale zůstával v klidu a nezvětšoval se. S každým bleskem se zvedal výš a výš. Zesilující a slábnoucí světlo u jeho spodního okraje vysílalo vzhůru proudy světla, které cestou slábly.

„Rozhodně je to prach," prohlásil Hecht. „Už ho i cítím."

„Možná bysme teda neměli lízt blíž," ozval se Ghort. „V takový spoustě prachu by ses utopil jako krysa ve stoce."

Náhle se oblakem prohnal obzvlášť silný blesk. Místo toho, aby zeslábl, vystřelil ze spodního okraje k zemi.

Oblak praskl.

„Kurva!" zařval Ghort. „Koukej na to!"

Oblak se zhroutil do sebe. O chvilku později se k zemi v okruhu čtvrt míle zřítila vířící záplava prachu. Hrnula se ulicemi rychleji, než člověk dokázal utíkat. „U Aaronovejch chlupatejch koulí!" zaklel Ghort.

Hecht si na pokraji paniky začal převazovat přes ústa lem košile.

Ghort ho zatáhl ke dveřím domu, u kterého stáli, jen okamžik předtím, než záplava prachu dorazila k nim. Zabušil ze všech sil na dveře. „Městskej pluk!" zařval. „Otevřete, tohle je naléhavej případ!"

K Hechtovu úžasu se dveře opravdu otevřely. Stál v nich asi desetiletý chlapec, ozbrojený zlomeným prknem, kterému za zády

stála shrbená stařena. Zakalené oči měla otevřené tak doširoka, až se zdálo, že musí každou chvíli vypadnout.

„Nejsme žádný strašidla, babi," houkl Ghort. „Zapadni dovnitř, Pipe. Nebo se chceš v těch sračkách utopit?"

Ghort zabouchl dveře. Dovnitř se sypal mezerami ve veřejích jemný prach. Ghort se oprášil dost na to, aby bylo poznat, že má na sobě kabát s označením důstojníka městského pluku. Nosil ho většinou jen proto, že s jeho pomocí dokázal zjednat pořádek.

Chlapec ho poznal. „To je samotný velitel městského pluku, babičko," řekl. „Opravdu."

Stařena z podezíravosti neslevila ani kousek. Což Hechtovi připadalo jako docela solidní strategie.

„Neotvírejte znovu ty dveře, dokud se prach neusadí," upozornil je Ghort. „Kdybyste teď vylezli ven, tak vás to udusí. Ty, kluku – dá se odsud zevnitř nějak vylízt na střechu?" Obytný dům byl čtyři poschodí vysoký.

„Následujte mě, veliteli," řekl chlapec.

Hecht zvedl obočí. Ghortovi takový titul sice díky úřadu náležel, ale nikdo ho nepoužíval. Ačkoli to možná znělo trochu podivně, připadalo mu to z chlapcovy strany jako obdiv vůči hrdinovi.

Znepokojující myšlenka.

Když vyšli na střechu, dostali se nad nejhorší záplavu prachu. Ale vůbec jim to nepomohlo v určení místa, odkud oblak vystoupil.

Chlapec celou cestu nezavřel ústa. Pozorně sledoval Ghortovu kariéru u městského pluku. Až vyroste, chce se stát jedním z vojáků pod jeho velením.

Hecht potřásl hlavou a pokusil se určit místo zdroje oblaku. Neviděl ale nic než klesající a zplošťující se šedivou kupoli, která v severním směru zahalovala město. Jen stěží za ní dokázal rozeznat význačné orientační body jako Krois, Castellu, palác Chiaro, největší obelisky Memoria a vzdálené kopce.

„Byla to dostihová aréna," hádal Hecht. „Ale jak?"

„Čarodějnictví," řekl znovu Ghort.

~ ~ ~

Nakonec to přece jen *byla* dostihová aréna. Ale to nebylo všechno, jak Ghort s Hechtem zjistili poté, co se prach usadil dost natolik, aby se vůbec dostali na místo katastrofy.

„Čarodějnictví," zopakoval Ghort potřetí, když se podíval do rozsáhlé díry plné trosek, která spolkla arénu.

„Čarodějnictví," souhlasil Hecht. Daleko raději by svedl zřícení ohromné budovy na zub času a nestabilitu prostoru katakomb pod ní, ale dobře si pamatoval, co viděl na vlastní oči.

„Už jsi něco takového viděl?" zeptal se Ghort nevěřícně.

„Nikdy," odpověděl Hecht. A pak, jako by ho to napadlo až nyní, dodal: „Uvědomuješ si, že pokaždé, když jsem narazil na Zástupce noci, jsi byl u toho?"

„Hej!" bránil se Ghort. „Tohle na mě nehodíš!"

„Tohle je nejspíš něco, co bys měl zvládnout." V davu kolem už viděl uniformy Ghortových mužů, kteří stáli a omráčeně hleděli do díry v zemi. Společně se stovkami čumilů. „Nechceme, aby do té díry někdo spadl."

„Na to už je docela pozdě, Pipe," odpověděl Ghort. „V tom bordelu bude strašná spousta mrtvol."

O tom Hecht nepochyboval. Na renovaci arény pracovalo mnoho dělníků a řemeslníků. A ve velké budově se vždycky skrývali před zimou bezdomovci.

Hecht už na dně díry dokázal rozeznat těla a jejich části. „Taky tam dole může být pár lidí, kteří to přežili, Pinkusi," poznamenal. „Pusť se do práce. Já seženu svoje chlapy a pošlu ti je na pomoc."

Pod troskami zazářil jasný blesk. Následovalo ho praskavé, tlumené zahřmění. Země se znovu otřásla.

Rychle ustoupili. Chodník, na kterém ještě před chvíli stáli, se naklonil a pomalu sklouzl do jámy. Poslední stojící zdi arény se na druhém konci pomalu a majestátně sesunuly k zemi. Do vzduchu vyrazil další oblak prachu, ale tentokrát byl méně hustý než předtím. Jemný vánek od jihu ho odnesl pryč. „Uvidíme se později," řekl Hecht. „A buď opatrný, rozumíš?"

„Opatrnej je moje druhý jméno," odpověděl Ghort a rozhlédl se. „Vidíš tady kolem něco, co by stálo za ukradení?"

„Cože?"

„Napadlo mě, jestli by si mí chlapi neměli dělat daleko větší starosti s drancováním než se zachraňováním lidí a čištěním ulic kolem.“

Hecht souhlasně zabručel a vyrazil ke Castelle.

~ ~ ~

Jeho velitelský štáb už byl v plné práci, když dorazil do místnosti, kterou mu dalo k používání Bratrstvo války. „Všichni jste slyšeli, co se stalo?“ zeptal se.

„Byla to nějaká katastrofa,“ ozval se plukovník Smolens. „Poslal jsem tam lidi, aby zjistili, co a jak. Bratři tam také poslali jednotku.“

„Katastrofa,“ opakoval Hecht. „Ano. Dostihová aréna se propadla do země. Protože se zhroutily katakomby. Bylo v tom zamotané čarodějnictví. Viděl jsem na vlastní oči, jak se to stalo. Je to strašná pohroma. Počítám, že se budeme muset podílet na udržení pořádku.“

Všichni v místnosti se ho začali vyptávat najednou.

„To je všechno, co vím,“ zvedl ruku, aby je umlčel. „Snad ještě to, že tam bude spousta mrtvých. Svolejte vojáky. Shromážděte je na Uzavřeném nádvoří. Ozbrojené a připravené. Máme tady dost poslů?“

„Můžeme si nějaké půjčit od Bratrstva,“ odpověděl plukovník Smolens. „Ti tady mají v poslední době vždycky pár lidí navíc.“

„Dobře,“ přikývl Hecht. „Zařiďte to. Tite. Komu patřila dostihová aréna?“

„Církvi. Proč?“

„Taky jsem si to myslel,“ přikývl Hecht. „To znamená, že se církev bude muset postarat o úklid a rekonstrukci.“

„Pane?“ zeptal se Consent.

„Jestli to Sublim udělá, bude mít o to míň peněz na investice do nás a svých dalších plánů.“

„Aha,“ přikývl Consent. „No ne. Mluvíme o sabotáži? Je to nějaký plán, jak odzbrojit Sublima?“

„Ne,“ zavrtěl Hecht hlavou. „Známe lidi, kteří jsou dostatečně nemilosrdní. Ale tihle lidi nejsou dost chytří, aby si uvědomili takovou příležitost. Popravdě řečeno si myslím, že tahle katastrofa mohla být jen vedlejší produkt něčeho daleko temnějšího.“

Všichni v místnosti ustali v práci, kterou zrovna dělali, a zahleděli se na něho.

„Magie, která to způsobila, byla obrovská. Až si poslechnete očité svědky, tak jim nebudete věřit.“

~ ~ ~

Hecht vyrazil na přehlídku vojáků ve společnosti Tita Consenta. Hrstka mužů se na rozsáhlé ploše Uzavřeného nádvoří skoro ztrácela. Plukovník Smolens podal hlášení. „Toto jsou všichni, které jsme dokázali dát dohromady, pane,“ řekl. „Zatím.“

Hecht odhadoval, že před ním stojí shromážděných asi sto dvacet mužů. „Budeme na tom muset zapracovat,“ poznamenal.

„Pane?“ zeptal se Consent.

„Na tom, abychom dokázali na nepředpokládané věci reagovat rychleji,“ vysvětloval Hecht.

„Přišli, jakmile se dozvěděli, co se stalo,“ ozval se plukovník Smolens. „Budeme potřebovat nějaký signál. Možná polnici.“

Hecht zabručel. Pomalá reakce jednotky byla jeho chyba. Nechtěl, aby ženatí vojáci žili odděleně od rodin. Když býval ještě Sha-lugem, hodně tím trpěl. Potíž se signálem polnice ovšem spočíval v tom, že Broth byl velké město.

„Blíží se společnost,“ poznamenal Titus Consent. „Vypadá to jako principát Doneto.“

Přesněji řečeno Doneto, Donel Madesetti a několik méně známých členů Kolegia. „Co tady děláte, vrchní veliteli?“ zeptal se principát Doneto.

„Shromažďuji vojáky pro udržení veřejného pořádku v postižené oblasti,“ odpověděl Hecht.

„Obdivuhodné,“ poznamenal Doneto. „Přesně taková zodpovědná akce, jakou od vás očekáváme, vrchní veliteli. Ale musím vaše plány změnit.“

„Pane?“ To bylo šílenství. Obyvatelé Brothu se zblázní vzteky, pokud církev neudělá nic. Milovaná matka církev se svou nekonečnou dobrotou a bezbřehým soucitem.

Principát Doneto provedl jeden z triků se čtením mysli, ve kterých se členové Kolegia tolik vyžívali. „Nehodláme úmyslně

zadržovat pomoc, vrchní veliteli.“ Trhl hlavou na stranu. Chtěl si promluvit v soukromí.

Hecht se k němu připojil. „Pane?“ zeptal se.

„Dnes v noci dojde k povstání,“ řekl principát tiše. „Bude patrně spojeno s tím, co se stalo u dostihové arény.“

„Od chvíle, kdy plukovník Ghort nasadil agresivnější režim práce městského pluku, k žádným nepokojům nedocházelo, pane,“ namítl Hecht.

„Předpokládám, že jde o změnu strategie těch, kteří chtějí rozsévat neklid,“ řekl Doneto.

„Co mám udělat?“

„Připojte se k palácové stráži. Vzbouřenci by měli zaútočit přímo tady.“

Principát Doneto byl zkušený lhář a jen stěží se nechal odhalit. Hechtovi ovšem připadalo, že je sice upřímný, ale zdaleka neříká všechno. „Tak si to přeje Jeho Svatost?“ zeptal se.

„Zoufale,“ přikývl Doneto.

Skutečně? Taková odpověď naznačovala ze strany patriarchova bratrance postranní zájem.

Na nádvoří se ještě stále scházeli muži. Zatímco se Hecht radil s Donetem v soukromí, udržoval pořádek plukovník Smolens se štábem. Pak na nádvoří dorazili oba Drummovi bratři – špinaví, zpocení a do pasu nazí. Starší bratr udýchaně podával hlášení: „V Memoriu se shromáždil velký dav, pane. Honili nás. Kvůli našim uniformám. Skoro jsme jim nestačili utéct.“

Ale to už slyšeli, jak se rozzuřený dav blíží k nádvoří.

Palác Chiaro byl postaven na vrcholu Staré brothské říše – v dobách, kdy se její hranice nacházely tisíc mil daleko a městskou posádku tvořily legie vojáků, které by dokázaly rozdrtit jakýkoli pokus o povstání během několika okamžiků. Nebyl tedy důvod stavět palác jako sídlo, které by se dokázalo samo ubránit. Jako bašta byrokracie pak zůstal nedotčený i během zuřivých říšských občanských válek.

Ať už si totiž nasadil císařskou korunu kdokoli, každý potřeboval daňové záznamy a způsob, jak vybírat od poddaných peníze.

Dav pronikl na Uzavřené nádvoří. Obyvatelé Brothu to dělávali už po několik desítek let. Tito poutníci byli ale na rozdíl od předchůdců opilí. Někteří nesli zapálené pochodně. Jejich zbraněmi byly na různých místech sebrané palice, cihly, rozličné kusy nářadí, nože a občas i zrezivělé kusy vojenské výzbroje po předcích.

„Vypadá to, jako by většinu davu tvořili uprchlíci," řekl Titus Consent Hechtovi. „Už jsem stačil zaslechnout několik jazyků, které nepocházejí z Firaldie. Nepřipadá mi ale, že by se moc hrnuli do boje."

Pomalu, ale jistě začínali členové davu střízlivět.

Někdo, kdo měl za úkol rozvášnit dav na bod varu, hodil kámen. Hecht se otočil ke svému štábu: „Nechci, aby někdo z našich začal něco podnikat, dokud po nás opravdu nepůjdou," přikázal. „Jestli tu budou stát dost dlouho na to, aby je začaly bolet hlavy, tak se nakonec v klidu rozejdou domů vyspat."

Hlasy z pozadí podněcovaly dav. Nebylo příliš nutné je poslouchat, aby si dal člověk dvě a dvě dohromady.

„Když nebudeme reagovat, brzy se unaví a dostanou kocovinu, takže je ani nenapadne pokračovat," poznamenal Hecht.

Patriarchální vojáci pod velením Pipera Hechta byli všichni do posledního muže zkušení veteráni. Dokázal si vybírat nejlepší z nejlepších. Muži, kteří na vlastní kůži zažili setkání se slonem války a dýchali jeho zkažený dech, se vůbec nehrnuli do soutěže o nejvyšší počet rozbitých hlav.

Palácová stráž se podobně vyvinutým selským rozumem rozhodně chlubit nemohla.

„Ti zatracení pitomci nás zatáhnou do průšvihu," ozval se plukovník Smolens a kývl bradou ke strážnímu důstojníkovi, který vyšel v doprovodu tří podřízených na nádvoří.

„Nejspíš si myslí, že jsou v uniformě nezranitelní," poznamenal Hecht. „Principáte Doneto, co kdybyste… kam šel?" Doneto, Madesetti a ostatní muži z Kolegia zmizeli. „Doneto mu mohl přikázat, ať se vrátí zpátky." To on sám udělat nemohl. Byl sice vrchním velitelem patriarchálních vojsk, ale pro jeho práci existovaly tisíce výjimek.

Titus Consent řekl: „Možná s nimi zatočí tak rychle, že se dav ani nerozehřeje. Hej!“ zvolal. „Co to děláš?“

Hecht vykročil k davu. Po jediném kroku se ale zastavil.

Pohybující se pochodeň odhalila dvě povědomé tváře. Jedna patřila podřízenému Pinkuse Ghorta, muži jménem Bo Biogna. Samozřejmě, Biogna do takového povstaleckého davu patřil, protože měl za úkol identifikovat vůdce. Byl to pohled na muže, který stál vedle něho, co Hechta zastavilo a sevřelo mu srdce.

Byl sice o něco starší, o trochu prošedivělejší, díky čemuž byla na jeho hlavě vidět jinak nepostřehnutelná lysina, a jeho plnovous už zdaleka nebyl tak hustý, ale Hecht neměl nejmenší pochybnosti. Poznal by Kostrouna kdykoli, i kdyby z něj nezbylo nic jiného než kosti. Bo a Kostroun. Kostroun a jeho kosti. Co u všech zatracených dělal Kostroun na téhle straně Matky moří? Nemluvě o tom, že byl právě tady, v první řadě davu, který každou minutou ztrácel nadšení z útoku na tepající srdce západního náboženství.

Hagid.

Musela tu být spojitost.

Kostroun, který – pokud bylo Hechtovi známo – nikdy v životě žádné jiné jméno neměl, sloužil jako hlavní seržant ve zvláštní jednotce pod velením sha-lugského kapitána Else Taga.

„Pane?“ ozval se za ním hlas.

„Bechtere,“ řekl Hecht. „Tady jste.“

Seržant Bechter byl okolnostmi nucen udělat dlouhou zacházku. Doprovázel ho čerstvě jmenovaný principát rodu Bruglioni, Gervase Saluda, a starý Hugo Mongoz. Principát Mongoz působil dojmem člověka, který se docela dobře baví. „Blahopřeji,“ řekl Hecht Saludovi. „Konečně jste se dočkal.“ Paludan Bruglioni, bývalá hlava rodu, jej navrhl na principáta už dávno – hned poté, co byl principát Divino Bruglioni nalezen mrtev na bitevním poli před al-Khazanem jen několik hodin před ukončením calzirského tažení.

Proti Saludovi se ale zvedla silná vlna odporu. Tento muž nevstoupil do kostela ode dne, kdy byl pokřtěn. Neměl nadpřirozené schopnosti, zato měl silnou osobnost. Byl celou duší oddaný prosperitě rodu Bruglioni. A z Hechtova úhlu pohledu byl až

nebezpečně chytrý. Dokázal udržet rod Bruglioni pohromadě déle než deset uplynulých let.

„Pravda vždycky zvítězí," poznamenal Saluda sarkastickým tónem. Byl naprosto amorální a cynický až na samotnou hranici snesitelnosti.

„Omlouvám se," řekl Hecht. „Máme tady naléhavou situaci."

A to nejspíš nejednu. Ze stínů za zády vojáků se vynořil Osa Stile. Milenec principáta Delariho se snažil upoutat Hechtovu pozornost.

Hecht se podíval znovu na dav, ale nedokázal v něm najít ani Biognu, ani Kostrouna. Lidé už se začínali rozcházet a provokatéři opouštěli nádvoří mezi prvními. Ti, kteří ještě zůstali, se spokojovali s posměchem vůči palácové stráži.

Hecht se náhle zachvěl.

„Seržante Bechtere," řekl.

„Pane?"

„Támhle nalevo," kývl bradou. „Ve druhé řadě. Za tím mužem s dlouhým plnovousem. Je oblečený v hnědé."

„Vidím ho, pane," potvrdil seržant. „Tohle je chlap, o kterém jsem mluvil. A taky jsem před chvilkou cítil to zamrazení."

„Cloven Februaren," řekl Hugo Mongoz, který se natahoval přes ramena Hechta a Bechtera a mžourajícíma očima vyhlížel k davu. „Tohle je Cloven Februaren. O tom nepochybuji ani v nejmenším. Samotný Devátý neznámý."

Pouze Hecht chápal, o čem mluví. „Devátý neznámý, Vaše Milosti?" zeptal se nevěřícně. „Ale ten je přece už padesát let mrtvý."

„Ano," přikývl stařec s pobaveným výrazem. „Měl by být. Měl byste si to myslet." Mongoz se na okamžik zatvářil rozmrzele a pak se mu v očích rozprostřel stín. Ramena mu poklesla a ruce, které svíraly Hechtova a Bechterova ramena, ztratily sílu. Muži ho zachytili za paže. Zničehonic vypadal ztraceně a zmateně se rozhlížel.

„Dejte mi ho, já ho podržím, veliteli," přispěchal jim na pomoc Gervase Saluda. „Iggio. Pomoz mi, prosím."

Tato rychlá změna byla dramatickou připomínkou starcovy křehkosti. „Seržante Bechtere,“ řekl Hecht. „Kde je ten muž v hnědé?“ Ať už to byl obyčejný výtržník nebo Devátý neznámý, byl pryč.

Hecht kývl na Osu Stileho, aby mladík věděl, že si ho všiml. Nemohl se mu věnovat jen proto, že musel řešit daleko vážnější situaci.

Musí ale jít o něco důležitého. Osa se bez doprovodu ochránce zásadně neobjevoval na veřejnosti.

Nový principát rodu Bruglioni, který už se chystal k odchodu s principátem Mongozem, se k němu otočil. „Jakmile si budete moci vyšetřit chvilku, potřeboval bych s vámi mluvit pár minut o samotě, vrchní veliteli,“ řekl. „Jde o rodinnou záležitost. A má vztah k Paludanovi.“

„Samozřejmě, pane,“ odpověděl Hecht. „Seržant Bechter určitě dokáže naši schůzku vtěsnat do rozvrhu.“ Ve jménu Boha všemohoucího, vševědoucího a milostiplného! Co to zase bude? Nedokázal si představit, jak by něco takového dokázal říct ještě před rokem. „Bechtere?“ otočil se k seržantovi.

„Rozumím, pane,“ odpověděl voják.

Hecht se otočil, aby zjistil, jaká je situace na Uzavřeném nádvoří. „Ten idiot ze stráže si bude určitě namlouvat, že je hrdina a dokázal to sám.“

Z davu, který se sem vlil, už zbývala zhruba třetina. Ti, kteří tu zůstali, se tvářili, jako by netušili, jak se tady mohli ocitnout, a zůstávali proto, že se jim nechtělo opouštět kumpány, se kterými přišli.

„Profesionální buřiči už odešli,“ poznamenal Hecht. „Teď je tu drží jedině setrvačnost. Pokud na někoho z nich nepřijde na poslední chvíli záchvat nebetyčné pitomosti, je po všem. Lidi. Postavte se kolem. Dohlédněte na to, aby se nám tady hloupost nerozšiřovala. Klidně zameťte s každým, kdo se vám nebude líbit – i kdyby to byl někdo z našich.“

„Vy tady nebudete?“ zeptal se plukovník Smolens.

„Nebudu,“ odpověděl Hecht. „Je tu ještě jiná práce, na kterou musím okamžitě dohlédnout.“

„Pane?“ podíval se na něj Smolens.

Hecht se nezdržoval vysvětlováním. „Jakmile ti pitomci zmizí, odveďte vojáky k dostihové aréně, aby pomohli jednotce plukovníka Ghorta,“ rozkázal.

„Ano, pane,“ přikývl Smolens.

Hecht se rozhlédl. Skupina principáta Mongoze už byla pryč. Momentálně tu byl služebně nejstarší. Mohl si dělat, co se mu zachtělo.

Zrovna se mu zachtělo vyhledat milence svého patrona.

~ ~ ~

„Armande,“ řekl Hecht, když dohnal chlapce na půli cesty k palácovým komnatám principáta Delariho. Chlapec mu pokynul, aby ho následoval, a přidal do kroku. Chtěl se co nejdříve dostat do bezpečí principátových pokojů, aby mohl mluvit.

„Co se stalo?“ zeptal se Hecht, jakmile byli uvnitř. Osa byl příliš velký profesionál na to, aby na sebe bral riziko – pokud ovšem nehrozilo větší nebezpečí tím, že je na sebe nevezme.

„Je tam dole uvězněný,“ odpověděl.

„Cože? Kdo? Řekni mi to popořádku.“

„Principát,“ odpověděl mladík. „Náš principát. Delari. Je dole v katakombách. Už dávno se měl vrátit zpátky.“

„Pořád ještě nejsi na začátku,“ namítl Hecht. „Má něco společného s tím zhroucením dostihové arény?“

Osu to zmátlo. „S jakým zhroucením?“

„Katakomby pod arénou se propadly,“ řekl trpělivě Hecht. „Do díry se zřítil celý stadion. Je to obrovská katastrofa. Spousta lidí přišla o život.“

Osa zbledl. „Myslel jsem, že je to jen další nepokoj,“ řekl. „Musíme něco udělat.“

Hecht zatnul zuby. „Opravdu tam dolů šel?“

Chlapec přikývl.

„Zatraceně!“ řekl Hecht vztekle. „Tohle je špatné. Potřebujeme Delariho, abychom mohli jet dál. Já i ty. Víš to naprosto jistě?“

„Odešel dnes ráno,“ odpověděl chlapec. „Vstával brzy. Říkal, že už přišel na to, jak se postavit tomu, co tam dole je. Ať to mělo znamenat cokoli. Neříká mi ani zdaleka tolik, kolik si myslíš. Vyrazil

hned po snídani. Hvízdal si. Říkal, že by měl být zpátky včas na pozdní oběd.“

Hecht zvážil, jaké možnosti mají. Napadala ho jediná. Musí dostat Delariho ven.

Osa řekl: „Já půjdu taky.“ Než mu k tomu mohl Hecht cokoli říct, šeptem dodal: „Jsem Sha-lug.“

To byla pravda. Ano. Na samém počátku všeho byl Sha-lug. A přišel z Jarní školy života.

„Tak dobře,“ přikývl Hecht. „Vezmi si na sebe něco, v čem nebudeš vypadat jako děvka.“

„Půjdu se převléct.“

Osa se vrátil za chvilku. A vůbec už nepřipomínal nalíčeného a navoněného jemného milence, který sdílel lože s principátem Delarim. Dokonce tak ani nevoněl.

Tento Osa by se dokázal bez problému rozplynout v jakémkoli brothském davu. A podle otrhaného oděvu bylo jasné, že to také často dělává.

„Je to součást práce, kapitáne,“ usmál se chlapec. „Víš, kam máme jít. Veď nás.“

Hechta napadlo, jestli se Stile občas nesnaží odhalit tajemství, která s ním muž, s nímž spává, nesdílí.

~ ~ ~

Jakmile vstoupili do lázní, narazili na první stopy šedého prachu. Zaměstnanci uvnitř vytírali podlahy, otírali stěny a čistili velkými síty bazény.

Herrin jim vyšla vstříc. „Vlétlo to sem zezadu – z těch míst, kam nikdo nesmí chodit,“ řekla omluvně. „A spolu s tím se sem dostala spousta studeného, páchnoucího vzduchu. Dnes vás nemůžeme vykoupat.“

„Žádný problém,“ odpověděl Hecht. „My stejně jen procházíme.“

Herrininy oči se rozšířily.

„Jdeme do těch míst, kam nikdo nesmí chodit,“ upřesnil Hecht.

„Buďte opatrný, pane,“ řekla. „Stalo se tam něco opravdu špatného.“

~ ~ ~

Místnost s mapou byla v troskách. Prach se tady dole ani ještě nestačil usadit.

„Co je to za místo?“ zeptal se Osa.

„To nepotřebuješ vědět,“ opáčil Hecht. „A na nic se neptej.“

Kněží i jeptišky se už bez nadšení a zápalu pustili do uklízení. Někteří jen seděli nebo stáli se skelným výrazem v očích. Jedna žena seděla a pohupovala se sem a tam, skrytá v bezpečí vlastního vnitřního vesmíru.

Jeden ze starších kněží si všiml Hechta a přešel k němu. Mluvil pomalu, hodně kašlal a občas potáhl nosem. „Jdete za Neznámým?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývl Hecht.

Kněz zakašlal. „Šel dolů starými dveřmi,“ poradil jim. „Zatím se ještě nevrátil. Potřebujeme jeho vedení. Tohle je tragédie. Tři bratři to nepřežili.“

To nebylo dobré. „My ho najdeme,“ řekl Hecht. „Mezitím dělejte to, co by on sám chtěl, abyste dělali.“

„Ale…“ namítl kněz.

„Jaké ale, bratře?“ skočil mu Hecht do řeči. „Rozhlédni se. Co je tady třeba udělat?“ Hechta nikdy nepřestávalo přivádět v úžas, kolik lidí nedokáže zvednout větev, aniž by jim někdo řekl, aby to udělali. „Máš to tady na starosti,“ pokračoval. „Pusť se do práce.“ A odtáhl Osu za sebou.

Nedokázal se pohybovat tak rychle, jak chtěl. Spěch zvedal prach a ten ho nutil ke kašli, a dýchání bylo dokonce i přes kus látky, přetažený přes ústa, obtížné.

Hecht Osovi zopakoval rady ohledně lamp, které sám dostal od principáta Delariho. „Sám jsem to dělal jen jednou,“ dodal. Tentokrát měl jít dolů sám. Osa Stile nemusel o podsvětí nic vědět. „Principát bral tu věc s lampami velice vážně,“ pokračoval. „Předpokládám, že dobře věděl, o čem mluví. Málem jsme tam narazili na něco, před čím se on sám třásl.“

„Nejspíš to bylo právě to, co tam dolů šel zabít,“ řekl Stile.

„Co ti říkal?“ zeptal se Hecht, zatímco si prohlížel masivní dveře. Závora byla odsunuta. Přirozeně. Delari se tudy chtěl vracet. Silný

závan vzduchu, který s sebou přinesl tuny prachu, je rozrazil dokořán. Kvůli nánosu na podlaze se teď nemohly zavřít.

„Skoro nic," odpověděl chlapec. „Nedokázal jsem ho přimět k hovoru o ničem, o čem by sám nechtěl mluvit."

„Podezíral tě?" podíval se na něj Hecht.

„Ne," zavrtěl Stile hlavou. „Jen to prostě nebyla moje věc."

„Prosím?"

„Měl jsem s Delarim daleko menší úspěch, než si myslíš," odpověděl chlapec. „To spojení je ale užitečné. Dokáže otevřít spoustu dveří." Zazubil se.

„Půjdeme," řekl Hecht. „Pěkně pomalu. Prach může být nebezpečný." Pomalý postup byl nutností. Pouhé klopýtnutí na nejistém povrchu dokázalo zvířit velký oblak prachu.

„Tohle nejspíš není nejlepší způsob, jak to udělat," dodal Hecht. Ale neotočil se.

Překvapilo ho, jak silné city k principátovi Delarimu chová.

Osa se snažil nedýchat moc zhluboka a zeptal se: „Co bylo to místo předtím? Tam, co jsme potkali všechny ty kněze a jeptišky?"

„Zeptej se Delariho," odpověděl Hecht bez otáčení. „Když bude chtít, abys to věděl, tak ti to sám řekne."

„Chceš to utajit před našimi nadřízenými v al-Qarnu?" zeptal se Stile.

„Mí nadřízení v al-Qarnu mě opustili, bratře," poznamenal Hecht.

„Tomu nerozumím."

„Ani já," pokrčil Hecht rameny. „Ale od chvíle, kdy jsem opustil Dreanger, podnikli nejméně sedm pokusů, aby mě zabili. Ty, které jsem dokázal vystopovat zpátky, vedly přímo k er-Rashalovi."

Osa se zastavil. Ve světle luceren vypadaly jeho rozšířené oči podivně cize, skoro nelidsky. „To je pravda?" zeptal se.

„To je pravda," přisvědčil Hecht. „A nedokážu dostat zprávy ani otázky ke Gordimerovi. Jak bych si potom neměl myslet, že se mě zřekli? A že jim působím ohromný zármutek tím, že si prostě nelehnu a nezemřu?"

„Ale…" Osa Stile zavrtěl hlavou. Vypadal omráčeně.

„Kromě toho se tu děje něco opravdu divného,“ pokračoval Hecht. Řekl Osovi o Hagidově surovém zavraždění. A o tom, že před několika chvílemi zahlédl v davu na Uzavřeném nádvoří Kostrouna.

„Hagid?“ zeptal se Stile nevěřícně. „Syn Nassima Alizarina?“

„Přesně ten,“ přikývl Hecht.

„Tak to je rozhodně velká záhada,“ řekl mladík.

„Vážně? Myslíš?“ zvedl Hecht obočí.

„Sarkasmus není nutný,“ opáčil Stile. „Tahle zpráva by doma dokázala vyvolat poměrně silné mocenské zemětřesení. Nassim Alizarin al-Jebal do syna vkládal celou svou duši. Doufal, že se Hagid jednoho dne stane maršálem Sha-lugů.“

„Když vím tohle, tak mi připadá, že už nevím vůbec nic,“ potřásl Hecht hlavou. „Přece neexistoval způsob, jak mohl Hora poslat Hagida do Calziru ve chvíli, kdy se v království pohyboval celý západní chaldarejský svět.“

„Do Calziru?“ zeptal se Stile.

„Viděl jsem v al-Khazenu muže ze staré jednotky,“ vysvětloval Hecht. „Počítám, že nedokázali uniknout společně s ostatními Sha-lugy a Lucidiany.“

Během hovoru neustále postupovali k podzemní katedrále. V temnotě před nimi se ozval rachot padajících trosek. Byly to jen kameny, které podlehly vlivu přitažlivosti? Nebo se tam pohybovalo něco nepřátelského?

Oba muži zmlkli. Hovor začínal být nebezpečný. Kdo jim mohl naslouchat? *Co* jim mohlo naslouchat? V tomto okamžiku mohli klidně hovořit do uší samotné Noci.

„Je to tu osamělé,“ poznamenal Osa. Víc už neřekl a ani nemusel. Hecht mu rozuměl dokonale.

A Osa byl na této straně Matky moří daleko déle než on.

~ ~ ~

Hecht usoudil, že k závalu došlo v podzemní katedrále. Žádné jiné podobně rozlehlé prostory nemohly pod povrchem Brothu být. Nebo snad mohly?

Musely.

Novou dírou proudilo do síně zvenčí měsíční světlo. Po rozlehlé podlaze prostoru se válely trosky. A všude byly kosti. Pach

starodávné smrti a nedávných splašků přebíjel hutný zvířecí zápach. Minulá návštěva nedokázala Hechta připravit ani na to málo, co nyní ve skrovném světle měsíce viděl.

„Odkud se tu vzaly všechny kosti?“ zamumlal Stile.

„Z dávných dob,“ odpověděl Hecht. „Broth kdysi býval daleko větší. První chaldareané sem přicházeli pohřbívat mrtvé. Celá staletí.“

„Tak to tedy museli někteří vypadat pěkně divně,“ ukázal Osa na kosti, které se podobaly lidským, ale lišily se od ostatních. „Tohle není dobré místo.“

„Pravda.“ Hecht se zahleděl do temnoty. Právě někde tady minule s principátem narazil na něco ošklivého. Teď ale necítil nic.

Amulet v zápěstí mu nevysílal varování. Přitom ale nebýval nikdy v paláci Chiaro neaktivní. Nyní necítil ani malé zbytkové varování.

Osa se zastavil. „Když jsme tady podruhé zahnuli, začali jsme se od dostihové arény vzdalovat,“ řekl. „Měli jsme se vydat na opačnou stranu.“

„Jak to můžeš vědět? Nikdy jsi tady dole nebyl.“

„Pravda,“ uznal Stile. „Tohle je pro mě všechno moc divoké vyprávění. Ale mám dokonalý orientační smysl.“

„Ano?“ zvedl Hecht obočí. Bude si to muset pamatovat. „Tak nás veď.“

Osa vykročil v čele a rychle se vrátili na křižovatku dvou chodeb, kde podle něho odbočili špatně. „Když půjdeme tímhle směrem, narazíme na daleko víc prachu,“ řekl.

Ve zvířeném prachu se těžko dýchalo. Světlo luceren se jím jen stěží dokázalo probít. Hechtův amulet zůstával v klidu, ale…

Ukázal před sebe a namířil tím směrem i světlo lucerny.

Otisky podrážek. Poměrně nedávno tudy prošlo několik lidí.

„Máš dost oleje v lampě, Oso?“ zeptal se.

„Já jsem v pořádku,“ zašeptal chlapec přes rameno. Sledovali šlépěje.

„Mám jít první?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděl Stile. „Kdyby něco, ukousnu jim koule.“

Hecht to nechal být. Pro tuto chvíli. Vytáhl z pochvy krátký meč, který většinou sloužil jen jako odznak jeho úřadu. Jako zbraň to sice popravdě řečeno nebyla žádná sláva, ale nic lepšího s sebou neměl.

Jeho amulet začal reagovat na blízkost moci. Slabě. „Stůj," zašeptal.

Osa znehybněl.

„Kde bychom právě teď byli, kdybychom byli nahoře?" zeptal se ho Hecht.

„Počítám, že zhruba severně od dostihové arény," odpověděl mladík. „Pár set yardů stranou."

Před nimi se ozval ostrý skřípavý zvuk. Znělo to, jako by po kameni pomalu klouzal jiný kámen.

Hecht se soustředil na amulet.

Zatím žádná změna.

„Co?" zeptal se netrpělivě Osa.

„Poslouchám," odpověděl. Z obrazného hlediska to byla pravda.

Principát Delari sem dolů sešel, aby bojoval s něčím velkým a zlým. S něčím, co bylo přinejmenším stejně strašlivé jako bogon. A vzhledem ke strachu, který u něj pozoroval posledně, možná s něčím ještě temnějším.

Pokud by takovou moc Delari podráždil, musela by být vzhůru a pěkně navztekaná.

„Teď půjdu první já," řekl Hecht. „A bez diskuse." Protlačil se kolem Stileho. A přál si, aby před sebou tlačil falkon, napěchovaný až po okraj železem a stříbrem. „Aha," dodal.

„Co?" zeptal se Stile.

„Právě mi něco došlo," řekl Hecht. „Něco, co jsem věděl, aniž by mi to bylo jasné. Půjdeme po těchhle stopách."

Pomalu vykročil. Kamenný zvuk se ozval znovu. Po zádech mu přejel mráz. Jeho amulet okamžitě zareagoval. Něco tam bylo, ale… Dorazili k hromadě sutin, která se svezla z narušené stěny. Uběhly věky. Jejich postup byl čím dál pomalejší. Prach tu ležel na zemi do výšky tří centimetrů. A pak zničehonic během několika yardů úplně zmizel, jako by ho něco z podlahy odfouklo.

Hecht před sebou zahlédl záblesk, odraz stříbrného světla. Ukázalo se, že je to paprsek měsíčního světla, který sem pronikal ze

škvíry ve stropě. Sutiny jim málem zahradily cestu. Přímo před sebou měli síň, jejíž velikost kvůli zříceným troskám a nedostatku světla nedokázal odhadnout.

„Tohle ale není hlavní propad," poznamenal Osa.

„Ne," souhlasil Hecht. „Budeme muset zkusit najít všechna podobná místa, jako je tohle. Jinak se nám bude město pořád propadat pod nohama."

„Principát Delari," připomněl mu Stile hlavní důvod, proč sem přišli.

„Ano." Byl unavený. Už dávno měl ležet v posteli.

Stárl. A měknul.

Život na západě byl zatraceně svůdný.

Znovu zaslechl ten zvuk. Tentokrát o něco blíž. „Co ti to připomíná?" zeptal se Stileho.

„Kámen se tře o kámen," odpověděl mladík. „Jako třeba víka velkých terakotových džbánů, ve kterých se ukládá zrní."

„Máš pravdu," přikývl Hecht. „Zní to, jako by někdo odtlačoval víko z uzavřeného džbánu." Podobné obrovské nádoby vyráběné hrnčíři bránily myším a krysám v přístupu k jídlu.

„Pšššt," zvedl Hecht ruku. Zaslechl hlasy.

„Slyším," ozval se Stile za jeho zády zkušeným vojenským šepotem.

Hecht přitáhl clonu na lucerně tak, že skoro nepropouštěla světlo. Osa udělal totéž.

Pomalu postupovali dál a Hecht si říkal, že ho nejspíš podzemní svět musí nějakým způsobem přitahovat. Teď byl tady. Předtím v al-Khazenu během calzirského tažení. A v Andesqueluzu. To bylo strašné. I přesto, že v posvátné hoře vyhynulého kultu nepotkal jediného živého tvora.

Amulet sebou zacukal, když mu k uším dolehlo další zaskřípění terakoty na kameni.

Hned nato následoval zvuk malého sesuvu trosek.

„Jdu první," vydechl Osa. „Jsem menší."

Hecht ustoupil. Před nimi zablikalo světlo a ozářilo hromady trosek vysoké po pás. Ty přecházely v něco, co vypadalo jako hluboká štola, kde byly velké bloky materiálu ponechány jako

podpěry stropu. Nebyl tu skoro žádný prach. Ta trocha, která se ještě vznášela ve vzduchu, propůjčovala světlu odstín tykve.

Hlasy teď zněly jasněji, ale Hecht nedokázal rozeznat jediné slovo. Usoudil, že lidé před ním mluví nějakým cizím jazykem. Dva muži se hádali. Třetí jejich diskusi doplňoval unaveným skučením, zatímco čtvrtý se pustil do samomluvy na téma: „Proč já?“

Co tu ale dělali? Nic dobrého to určitě nebylo. Ne v tuto dobu a tady dole.

Osa ho zastavil lehkým dotekem ruky. Chlapec postavil lucernu na zem a plížil se dopředu.

Hecht ztěžka oddechoval a srdce mu bušilo jako splašené. Potil se. Na odhalené kůži cítil nánosy prachu, které vlhly a tvořily povlak bláta.

Stile ještě neztratil své sha-lugské schopnosti. Což znamenalo, že naději měl i kapitán, kterého sváděla západní dekadence.

Osa sklouzl za hromadu sutin. Hecht se k němu připojil a společně sledovali šestici mužů, kteří stáli ve vzdálenější části prostoru, jenž byl skoro stejně rozlehlý jako podzemní katedrála, jak ji znal Hecht. Většina prostoru byla nyní zasypaná. Všech šest mužů na sobě mělo mnišské kutny. Kápě měli na hlavách, takže jejich tváře byly skryté – před prachem, ne proto, že by si přáli vypadat hrozivě. I když se jim to dařilo také.

Hádka mezi dvěma muži pokračovala. Další dva se do ní občas zapojovali, zatímco zbylá dvojice stála mlčky stranou ve světle, které vrhalo šest kameninových lamp. Poslední dva muži se napjatě zaobírali něčím, co se nacházelo v temnotě za nimi.

Když je Hecht nyní slyšel jasně, předpokládal, že by jim měl rozumět – řeč, kterou mluvili, už kdysi někde slyšel.

Připadalo mu, že povědomě znějí i jejich hlasy.

Skřípání se ozvalo znovu. Přicházelo z místa, které sledovali mlčenliví pozorovatelé. Celá skupina se s bručením vydala tím směrem a zamířila do tmy.

„Nerozumím tomu,“ zašeptal Hecht Osovi. „A vůbec se mi to nelíbí.“

„Mají tam zajatce," vydechl mladík. „A ten se snaží osvobodit. Čekají na příkazy. Poslali už dva posly a žádný z nich se nevrátil. Teď se dohadují, jestli mají poslat dalšího."

„Ty jim rozumíš?" podíval se na něho Hecht.

„Baví se spolu creveldským dialektem," odpověděl mladík. „Ten sice není snadný, ale používají docela jednoduché věty. Nemůžou odsud odejít, ale bojí se toho, co se může stát, když zůstanou."

Další těžké zaskřípání terakoty.

„Jsou to lovci čarodějnic," dokončil Osa. „A chytili tady něco, co jim nedovolí odejít."

Dva muži, kteří se před chvílí prudce hádali, se vrátili do kruhu světla – které se ostatně nepodobalo žádnému, jaké Hecht v životě viděl. Nemohl to být jen prach, co způsobovalo, že lampy vydávaly tak podivně barevnou záři.

Nejspíš odváděly stejnou práci jako lucerny principáta Delariho.

A toto světlo připravilo Hechtovi další překvapení, když si jeden z mužů sundal kápi, aby se mohl vysmrkat do prachu – byl to muž, který mu předal koženou kurýrskou brašnu na nábřeží těsně předtím, než se s Ghortem vykradl z Brothu do Sonsy.

Osa mu prudce stiskl paži, aby ho varoval před náhlým pohybem.

Čas utíkal.

Hádka pokračovala. Dva muži, kteří se k ní přidávali skučením, teď byli slyšet daleko víc. Všichni byli unavení, hladoví a žízniví. A nedělo se nic užitečného.

Hecht nepotřeboval jazyk ovládat, aby si odvodil, o čem je řeč. Celý život byl voják a tahle písnička měla povědomý nápěv.

Co mohl dělat? Kolem barikády nevedla žádná jasně viditelná cesta. Celá tahle záležitost vypadala jako špatný žert. Neměli žádný plán, neměli informace. Čiročirý hrdinský nesmysl, jaký si mohl vyfantazírovat jedině vypravěč.

Hádka přešla do prudkého křiku.

Jeden z tiché dvojice rozhodil znechuceně rukama do vzduchu a odešel do tmy. Ostatní se k němu nepřipojili hned. Pak se hádka rozhořela ještě prudčeji.

Osa vydechl: „Těch pět má za to, že šestice lovců čarodějnic je minimální počet, který to dokáže hlídat."

„To?“

Stile pokrčil rameny. „Nebo jeho, pokud se jedná o člověka,“ řekl. „Ti dva odsud chtějí vypadnout, dokud existuje šance, že je nikdo nepozná.“

Hecht teď občas zachytil nějakou větu. Nemohl se Stileho překladem nesouhlasit.

Nelíbilo se mu, když byl vydán na milost někomu, komu věřil tak málo.

Usmál se. Existovala docela dobrá šance, že se ani Stilemu nezamlouvalo, když byl vydán na milost Piperu Hechtovi.

Terakota zaskřípala o kámen. Lovci čarodějnic zmlkli. Ten, kterého Hecht pozoroval, se chopil velení.

Zvuk zazněl hlasitěji a hrozivěji. Lovci čarodějnic zareagovali s rychlostí těch, kteří vědí, že mají jediný zoufalý pokus. Vydali se za zvukem. S obavami. Prostorem se ozvaly rychle odříkávané věty ve starobrothštině.

Hecht měl zničehonic pocit, jako by mu někdo usekl levou ruku v zápěstí.

„Co se stalo?“ zeptal se Osa polekaně.

„Praštil jsem se klouby ruky o kámen,“ zaskřípěl Hecht mezi zuby. Ve skutečnosti právě tohle udělal v reakci na náhlou prudkou bolest.

„To bylo neopatrné.“

Bolest ustoupila do tupého tepání – jako zranění, které člověk utrpěl před hodinou. S tím už se Hecht naučil žít.

Ozvaly se výkřiky hněvu a strachu. A znovu zaskřípání terakoty o kámen. Vítězné zvolání. Hechtova bolest ustoupila.

Osa se právě chtěl vydat do osvětlené oblasti, když se odtamtud ozvalo spokojené mumlání, jak si lovci čarodějnic navzájem blahopřáli k úspěchu. Vrhl se zpátky do stínů právě včas. Dva muži vešli do světla a podpírali třetího, který za sebou bezvládně vlekl nohy. Usadili se uprostřed kaluže světla.

Raněný muž ztratil vědomí v okamžiku, kdy ho společníci položili na zem. Jeden z nich řekl něco jako: „Musíme odsud rychle zmizet! Právě jsme si vybrali všechno štěstí.“

Poslední dva muži se vypotáceli na světlo.

Velící lovec čarodějnic vydal rozkazy. Tři muži odspěchali zpátky do temnoty. Z míst, kam šli, se ozval hluk.

Starší lovec čarodějnic odhrnul kutnu bezvědomého kolegy. Muž toho pod ní na sobě moc neměl. Hecht neviděl žádná otevřená zranění nebo úrazy.

„Vrší kameny na něco, aby se to nemohlo hýbat," odhadoval Stile.

Jeden ze tří se vrátil zpátky na světlo a něco říkal.

Osa překládal: „Ti zbývající dva právě práskli do bot. Chce, aby tenhle chlapík utekl s ním. A ten chlapík zase říká, že nenechá kamaráda tady dole."

„Možná bychom se měli zařídit podle nich," poznamenal Hecht tiše.

Ale šanci k útěku nedostal nikdo.

Poslední zaskřípání terakoty znělo vítězoslavně. Lovci čarodějnic popadli bezvědomého přítele…

A začaly létat kameny.

Hecht se Stilem se přitiskli k popraskané kamenné dlažbě. Nad hlavami jim létaly kameny velké jako pěsti a tříštily se o sloupy a hromady sutin. Všichni tři lovci čarodějnic byli zasaženi.

Vzduch se naplnil prachem. Hechtovi začaly vysychat oči. Dokázal potlačit kýchnutí – na rozdíl od Osy, který kýchl a zoufale se vysmrkal, ale toho si všiml jen Hecht. Zbývající lovci čarodějnic byli v bezvědomí.

Ozval se tichý hlas. „Pomoc." Zněl povědomě.

Žádná z lamp nepřežila až do posledního okamžiku kamenné smrště. Jedna se roztříštila a hořící olej z ní vystříkl v osm stop širokém oblouku. Na jednom z lovců čarodějnic začala hořet kutna. Vyskočil a s ječením ji ze sebe začal naslepo strhávat.

„Pomoc!" Tentokrát trochu hlasitěji. Volání následovalo slabé zaskřípání terakoty na kameni a chrastění sypajících se trosek.

„To znělo, jako by volal principát!" vyhrkl Osa.

Hechtovi to také tak připadalo, ale vůči čemukoli, co se stalo takhle jednoduše, se stavěl podezíravě. Řekl to Stilemu.

„Tohle je jednoduché?" zeptal se mladík.

„Zkontrolujeme to,“ řekl Hecht. Jednoduché, nebo ne. „Ale nechceme, aby nás přitom sledovali ti muži.“

„Podřízneme jim hrdla,“ navrhl Stile.

„Zkusme najít nějaký méně definitivní a násilný způsob,“ navrhl Hecht.

„Patří k Bratrstvu války,“ namítl Osa. „Jsou ze Zvláštního úřadu. Nejhorší z nejhorších.“

„Tady nejsme ve Svatých zemích,“ prohlásil Hecht. „Nemáme taktické úkoly. Ať principát rozhodne, co je třeba udělat. Jestli ho najdeme.“

„Pomoc!“ Zase o trochu hlasitěji.

„Ví, že jsme tady,“ poznamenal Stile.

„Tak se hni.“

Stilemu se v ruce objevil malý ostrý nůž s mírně zahnutou špičkou. Začal jím odřezávat pruhy látky ze sutany muže, který před několika dny předal Hechtovi kurýrskou brašnu.

„Ano,“ přikývl Hecht. „Toho svaž jako prvního. Ten je nebezpečný.“

Oba muži se během svazování probrali. To Hechtovi velkou radost neudělalo. Ale zůstal u rozhodnutí nechat jejich osud v rukou principáta Delariho.

Levé zápěstí ho bolelo.

~ ~ ~

Do podlahy byl zasazen půltucet velkých džbánů na obilí. Tři z nich byly naplněny mrtvolami. Těla nebyla mrtvá dlouho. V dalším ležel schoulený principát Muniero Delari. Víko džbánu bylo přiloženo k hrdlu pod ostrým úhlem. Všude kolem se nacházely povalené bloky a velké kameny. Když víko odvalili na stranu, vydalo charakteristický zvuk terakoty tažené po kameni.

Stařec byl sice zesláblý, ale z očí mu zářila dobrá nálada a odhodlání.

„Připadá mi, že tu někdo používal magii,“ řekl Osa. „Oni sami to ale nebyli. Jen se snažili udržet víko na džbánu.“

Hecht pomohl starci vylézt ven. „Děkuji,“ vydechl Delari. „Už jsem myslel, že jsem tentokrát udělal smrtelnou chybu. Jak jste mě našli?“

„Trocha štěstí, trocha rozumu,“ odpověděl Hecht. „Armand věděl, že jsi sem dolů šel na lov. Já si domyslel, že budeš tam, kde se propadla dostihová aréna.“

„Propadla?“ zeptal se Delari.

„Zhroutila se,“ upřesnil Hecht. „Do velké díry v zemi.“

„Napadlo mě, že se zřítil kus stropu, když… ale zatraceně! To jsem se tedy pořádně přepočítal, co?“

„Já nevím,“ odtušil Hecht. „Co jste podnikl?“

„Přinesl jsem si s sebou soudek střelného prachu,“ řekl Delari a rozkašlal se. „Nasypal jsem dovnitř stříbro a železné kulky. Fungovalo to. Netvor vrazil přímo do nastražené pasti. Odpálil jsem střelný prach. Výbuch tu věc zabil.“

Hecht si povzdechl. Stařec se choval velice naivně – a to byl ještě docela mírný výraz.

„Moc toho o střelném prachu nevím,“ pokračoval Delari. „Výbuch byl daleko prudší, než jsem předpokládal. Uložil jsem soudek tak, aby se opíral o pilíř a celá síla výbuchu mířila přímo na netvora.“

„Takhle to nefunguje,“ zavrtěl hlavou Hecht.

„To jsem zjistil také.“

„Jak jste se dostal do téhle díry?“ zeptal se Stile.

„Zavřeli mě tam oni,“ odpověděl Delari. „Netvorovi služebníci. Našli mě v bezvědomí a zavřeli mě tam.“

„Lovci čarodějnic?“ řekl Hecht nevěřícně.

„Lovci čarodějnic?“ opakoval principát.

„Muži, kteří vás tam zavřeli, patřili ke Zvláštnímu úřadu,“ vysvětloval Hecht. „Jeden z nich byl zapletený do toho, co jsme dělali v Sonse.“

„Kde jsou teď? Jak jste se dostali kolem nich?“

„Nedostali.“

„Většina jich utekla,“ řekl Stile. „Dva jsme svázali.“

„Odveďte mě k nim.“ Stařec se pomalu vzpamatovával.

I tak ho musel Hecht zvednout a přenést na místo, kde se dvojice lovců čarodějnic marně snažila dostat z pout.

„Postav mě na zem, Pipere,“ rozkázal Hechtovi principát. „Otočte je tak, ať se jim můžu podívat do očí. Aha! Gryphen Pledcyk.“ To

byl muž, se kterým se Hecht setkal na nábřeží. „Vysvětli mi, co to má znamenat.“

Pledcyk uhýbal očima před starcovým pohledem.

„Ostatní tvrdili, že jdou pro pomoc,“ ozval se Osa.

„Tak ať pomoc přijde,“ řekl spokojeně Delari. „Společně s mužem, který za tím vším stojí.“ Zahleděl se na druhého zajatce. „Tohohle nepoznávám. Ukažte mi jeho holá záda.“

Hecht muži vykasal kutnu. Delari zabručel.

„Pane?“ zeptal se Hecht.

„Má tetování,“ řekl Delari. „To znamená, že je to operace Bratrstva.“

Bezejmenný muž začal protestovat. Zmlkl, jakmile se na něho Pledcyk ostře podíval.

„Zabij Pledcyka,“ rozhodl se Delari. „Trvalo by příliš dlouho, než bychom ho přiměli mluvit. Ten druhý nám řekne všechno, jen aby si zachránil kůži.“

Hecht zaváhal. Osa se postavil za Pledcyka, popadl ho za vlasy a trhl mu hlavou dozadu. Muž se nebránil. Delari přikývl. Stile muže podřízl. Svým malým zahnutým nožem.

Překvapený Hecht uskočil před přívalem krve.

Nikoho to ale nepřekvapilo víc než Gryphena Pledcyka.

„Můžeš chodit?“ zeptal se Delari druhého muže.

Lovec čarodějnic přikývl. Byl strachy bez sebe.

„Armande,“ řekl Delari. „Odveď ho do mých komnat. Kdyby se snažil nějak vzpírat nebo ti dělal potíže, zabij ho. Nepřitahuj k sobě pozornost. Vyslechnu ho hned poté, co to tady vyřešíme.“

Osa pokynul zajatci. „Jdeme,“ řekl ostře.

„Opravdu to tak chcete udělat, pane?“ zeptal se Hecht.

„Ptáš se, jestli to zvládnu?“ zvedl obočí Delari.

„Přesně tak.“

„Zvládnu to,“ přikývl stařec. „Ale kdyby mi došly síly, poneseš mě.“

„Jestli najdu cestu,“ poznamenal Hecht.

Pledcyk stále krvácel a oči měl naplněné hrůzou.

Hecht předpokládal, že principát mluví o věcech v několika různých rovinách. „Zůstanu bdělý,“ řekl Delari.

Hecht už neměl co říct. Sledoval, jak Osa odvádí zajatce do tmy. A dělal si starosti o to, jestli přece jen Delari není ohledně milence tak zaslepený, jak se milenec snažil, aby byl.

„Byl jsem moc tvrdý, Pipere?“ zeptal se stařec, když osaměli.

„Ohledně Pledcyka?“ zeptal se Hecht a pak přisvědčil: „Myslím, že ano. Byl.“

„Věděl, že jsi tady dole,“ připomněl mu Delari. „Ta jeho banda tady stejně neměla co dělat. Nebude třeba vysvětlování, proč mě hodili do té díry. Což jsem ostatně ani neměl přežít.“

„Ve třech dalších jsme našli mrtvé lidi,“ řekl Hecht. „Nevím, kdo to byl. A ano – rozumově samozřejmě chápu, proč jste Pledcyka zabil. Jsem voják. Ale mohl nám říct něco zajímavého.“

„Mohl, ano,“ přikývl Delari. „To je solidní vojenská úvaha. Ale čaroděj může k pravdě postupovat i jinými cestami. To je skutečnost, kterou bys měl v takových případech mít na mysli. Teď si na chvilku zdřímnu. Až sem dorazí naše společnost, probuď mě.“

„Pane?“

Stařec usnul tak rychle, jako když sfoukne svíčku.

Hecht předpokládal, že měl pravdu. Někdo přijde. Když už nic pro nic jiného, tak uklidit důkazy.

Netvor, o kterém Delari tvrdil, že jej zabil. Co to bylo? Opravdový Zástupce noci? Tady, v Brothu? Proč? Jak se sem dostal? Byl opravdu zodpovědný za všechny vraždy?

Ať už se měla věc jakkoli, pokládal ji Delari za natolik nebezpečnou, že se vypravil do katakomb, aby ji osobně zlikvidoval.

~ ~ ~

Hecht zatřásl principátem. „Někdo přichází, pane,“ zašeptal.

„Stáhni se z dohledu,“ přikázal mu principát. „Kdybys viděl, že se mi to vymyká z ruky, tak mi přiskoč na pomoc.“

„Víte, kdo to bude?“

„Mám jisté podezření,“ odpověděl Delari. „Ale pokud tě zahlédnou, tak se mi to vymkne z ruky určitě. Běž!“

Hecht se vrátil zpátky k místu, kde se skrýval dřív s Osou. Teď, když měl po ruce lucernu, se cítil daleko bezpečněji. Všiml si, že Osa si tu svou vzal s sebou.

Delari se schoulil u stěny a vypadal jako muž příliš unavený na to, aby se zmohl na víc než oddechování.

Hecht se přikrčil, držel lucernu i meč v pohotovosti a doufal, že to dopadne dobře. Ti, kteří se sem blížili, nebyli banda uprchlíků vyzbrojená rezavými nástroji.

První muž vstoupil do kaluže světla obezřetně a s volnou rukou demonstrativně prázdnou. Prohlédl si Delariho a Gryphena Pledcyka. Kolem tváře měl ovázaný pruh plátna, který mu pomáhal proti prachu.

Hecht si najednou vzpomněl: stopy v prachu. Zapomněl je za sebou zamést a teď musí ukazovat k místu, kde se skrývá, jako šíp… Ale když vyhlédl ven, viděl, že je něco zametlo za něj. Vrstva prachu vypadala neporušeně.

Delari to zvládl sám a Hechtův amulet to ani nezaznamenal.

Poučení? V podstatě žádné, ale byl to další bod, který stál za zapamatování.

Na světlo vystoupil druhý muž. Gryphen Pledcyk si zatím dokázal zjednat víc pozornosti než principát.

Dorazili další dva – to byli ti, kteří předtím uprchli.

Principát Delari se náhle proměnil. Unavený, schoulený stařec zmizel a na jeho místě povstal mocný muž. Vypadal vyšší než obvykle a také působil mladším dojmem. Promluvil hlasem tak silným, jaký od něj Hecht ještě nikdy neslyšel. „Vystup na světlo," zaburácel.

Nic se nestalo.

„Přišla chvíle, abys opustil temnotu," hřměl principátův hlas. „Nesmíš se poddat vůli Noci!"

Hecht cítil, že těsně za dosahem světla lamp někdo stojí. A o chvilku později odtamtud vystoupil muž. Další lovec čarodějnic, který před chvílí uprchl. Předstíral, že Gryphen Pledcyk je neviditelný. „Kde jsou Tomaz a Chollanzc?" zeptal se.

Delari mu nevěnoval pozornost a pokynul do tmy. „Ty tam venku," řekl. „Vystup z temnoty. Ještě není příliš pozdě. Netvor je mrtev. Ale přijde další. Dříve nebo později se Noc vplíží zadními dveřmi. Vystup na světlo. Dokud ještě můžeš."

Do kruhu světla vstoupil Bronte Doneto. Byl oblečený ve stejné mnišské kutně jako ostatní muži. Tvář měl sice zakrytou, ale Hecht ho poznal dřív, než řekl: „Věděl jsi, že jsem to já.“

„Ve skutečnosti jsem podezíral Honaria,“ přiznal Delari. „Měl jsem za to, že nikdo další není dost zoufalý, aby se pokoušel přepisovat běh světa tak, aby vyhovoval jeho představám. Dokázal jsi snad *ty* přesvědčit sám sebe, že můžeš beztrestně manipulovat Zástupci noci?“

Doneto na otázku neodpověděl. „Můj bratranec má velké plány,“ řekl místo toho. „Než bude hotov, církev dočista zničí.“

„Vzdáš se raději vůli Noci, abys zachránil matku církev před Sublimovým šílenstvím?“ zeptal se Delari.

Jak u všech ďáblů mohl dojít k takovému závěru? Hecht byl ale tak ohromen Donetovou přítomností, že to nedokázal rozebírat – už vzhledem k tomu, že Delari pozoroval Doneta celý život.

„Nemysli si to, co si myslíš, Bronte,“ poznamenal Delari. „Říkáš si: ‚Je asi tisíc let starý. Po tom všem, čím dnes prošel, musí být k smrti vyčerpaný. Je nás tu šest, a on je tu sám.‘ Ale ten osamělý muž je Neznámý. Máš jistou úroveň nadání. Ale to je všechno, co máš – nic víc. Vrať se zpátky do světla.“

„Tvůj vlastní syn…“ začal Doneto, ale Delari mu skočil do řeči.

„Měl v Bratrstvu vysoké postavení, já vím,“ řekl. „A před nehodou byl velmi mocný. Ale ani v nejhlubší propasti zoufalství by se nepoddal vůli Noci.“

Hecht si nebyl tak docela jistý tím, že má Delari pravdu.

„Vrať se zpět do světla, Bronte Doneto,“ vybídl Delari principáta. „Vysvětli mi, oč se jednalo v Sonse. Udělej, co je třeba, abys se svými lovci čarodějnic neskončil jako nebohý Gryphen Pledcyk.“

„Připadá mi, že sis to všechno dokázal domyslet sám,“ prohlásil Doneto.

„Ale přesto jsem si to mohl domyslet špatně,“ pokrčil rameny Delari. „Myslím, že mělo jít o snahu zabránit Sublimovi v převzetí peněz od Anny z Menandu. Nebo jste je prostě chtěli rovnou ukrást. Byl jsi vždycky Honariovi bližší, než ses snažil namluvit nám ostatním v Kolegiu. A vždycky jsi k němu byl mnohem méně

loajální, než jak jsi předstíral před ním. Znovu bych tě rád varoval před jakýmkoli pokušením. Nejsi dostatečně silný.“

Hecht viděl, že Doneto zvažuje možnosti.

Muniero Delari náhle udělal dvě gesta rukou. Muž, který k němu stál nejblíž, zničehonic hlasitě zaječel a v prudké křeči se zhroutil k zemi. Druhé zaječení se ozvalo z trosek v temnotě za Delariho pravým ramenem. Zadrnčela tětiva kuše. Šipka zarachotila na sutinách daleko od cíle.

Všichni se přikrčili. Všichni – s výjimkou principáta Muniera Delariho. Ten udělal další gesto. Dva další lovci čarodějnic se zhroutili na podlahu, tentokrát naprosto tiše.

„Takže jste zůstali už jen tři,“ poznamenal Delari. „Vrať se zpět do světla, Bronte Doneto.“

Principát Doneto pokorně sklonil hlavu. Hechtovi to připadalo podezřelé – což znamenalo, že nečistou hru bude očekávat i Delari. A Doneto to bude celou dobu vědět.

Předstírání na všechny strany.

„Co jsi měl v plánu, mladý Bronte?“ zeptal se Delari.

„Bylo to přesně tak, jak jsi říkal,“ odpověděl Doneto. „Chtěli jsme Honariův plán potopit.“

To může být pravda, pomyslel si Hecht. Ale určitě to nebude celá pravda.

Donetova předstíraná kapitulace byla východisko, díky němuž dnešní konfrontace skončí bez krveprolití. Pozdější vývoj situace bude záviset na tom, jak moc hodlal Doneto své plány prosadit. A jak chytrý si myslel, že je.

„Tisíc očí tě bude sledovat, Bronte,“ řekl Delari. „Bude to teď jednodušší, když už není tajemstvím, koho sledovat.“

Doneto potlačil vlnu vzteku. Věděl, že je v obrovské nevýhodě.

„Raději, pane,“ pokračoval stařec, „věnuj tichou chvilku zamyšlení ctnosti milosrdenství. A vyhlídkám, jaké bys měl poté, co by tato ctnost byla z mé strany potlačena. Stavěj se svému bratranci do cesty co hrdlo ráčí. Ale dělej to bez vzývání Zástupců noci.“

Doneto mlčel. „Ještě jedna věc,“ dodal Delari. „Kdo je Vali Dumaine? Jaké místo má ve tvém spiknutí?“

Doneto se zatvářil doopravdy překvapeně. „To myslíš holku z ulice, kterou si ze Sonsy dovezl tvůj generál?“

Principát Delari na Doneta chladně hleděl. Moc, která z něj vyzařovala, byla doslova hmatatelná.

Doneto zavrtěl hlavou. „Nemám ponětí, co je zač,“ řekl. „Není v tom zapletená.“

Hecht sice nedoufal, že uslyší právě tohle, ale byla to odpověď, kterou očekával. Ghort se určitě Donetovi o Vali zmínil. Doneto bezpochyby přikázal Ghortovi, aby sledoval jeho osobní život. Protože měl pocit, že je mu Piper Hecht zavázán. Možná Ghort ani nevěděl, k čemu je zneužíván.

Možná. Hecht už nikomu úplně nevěřil. Dokonce ani Anně. Než ho přijala ve svém loži, patřila Annina loajalita různým lidem.

„Můžeš jít,“ řekl principát Delari. „Určitě se setkáme, abychom spolu celou záležitost probrali ve světě nahoře.“

„Co ranění?“ zeptal se Doneto. „Tady dole to pro ně není bezpečné.“

„Tihle dva už se probírají,“ kývl bradou Delari. „Těm druhým to bude chvilku trvat. Pokud bys je chtěl dopravit nahoru, budeš je muset odnést.“

Hecht se vtiskl do stínů, aby se vyhnul odhalení, když dva muži zamířili pro omráčeného střelce z kuše. Samou únavou už usínal, když zaslechl Delariho říkat: „Teď už můžeš vylézt, Pipere.“

Hecht ze sebe setřásl únavu a vykročil dopředu. Lovci čarodějnic tu nechali jen mrtvé.

Delari si všiml, že se dívá na Pledcyka. „Vrátí se pro něj,“ ujistil ho. „Jsem vyčerpaný, Pipere. Kdyby to zkusili znovu, tak by mě dostali.“

„Vy jste blufoval?“ žasl Hecht.

„Vyčerpal jsem nejlepší triky hned zkraje, aby očekávali jen to nejhorší,“ usmál se unaveně Delari. „Budeš mě muset nést.“

„Kde máte lucernu?“ rozhlédl se Hecht.

„Nemám ponětí,“ pokrčil stařec rameny. „Ztratil jsem ji. O to si budeme dělat starosti jindy. Teď je třeba vymyslet, jak se odtud dostat dřív, než si Doneto uvědomí, jak slabý musím být.“

„Půjdeme stejnou cestou, kterou jsme přišli?“ zeptal se Hecht.

„Samozřejmě,“ přikývl principát. „Oni na cestě, kterou se vraceli, nastražili spoustu pastí.“ Čas otázek skončil. Stařec se zhroutil do nepředstíraného bezvědomí.

~ ~ ~

Hechta probudil seržant Bechter. Bylo už pozdní dopoledne. Dokázal po sebe utrhnout sotva tři hodiny spánku. „Chcete takhle vyspávat celý den, pane?“ zeptal se ho Bechter.

„Byl jsem na nohou až do rána,“ zabručel Hecht. „Kvůli té katastrofě.“

Bechter zvedl obočí. Během noci, kterou strávil u arény, ani na okamžik nadřízeného nezahlédl. Ale rozhodl se, že se raději nebude vyptávat. „Principát Bruglioni je tu, pane,“ řekl. „Chce se s vámi setkat. Trvá na tom. Říkal vám už včera večer, že s vámi potřebuje mluvit. Navrhl jsem mu, že dnes ráno by to šlo. Už nějakou chvilku čeká.“

Hecht zabručel. „Co máme dnes za práci?“ zeptal se. „Kde už jsem měl dávno být?“

„Dostali jsme svolení k vašemu návrhu sjednocení velení,“ řekl Bechter. „Štáb se do toho chce pustit. Máme třiačtyřicet skupin městské domobrany, které si zvykly dělat věci po svém. Všechny musíme začlenit do celkové struktury.“

„Na takovou výzvu se těším,“ přikývl Hecht. Věřil, že dokáže vyřešit problémy s egem a místním šovinismem. „Přiveď mi sem Saludu. Promluvím si s ním, zatímco se budu chystat. A mimochodem, jak je na tom Polo? Víme něco nového?“ Jeho bývalý sluha za sebou měl dlouhý a složitý boj se zraněním, které utrpěl během vražedného útoku, jenž byl na Hechta podniknut.

„Slyšel jsem, že se brzy vrátí domů,“ odpověděl seržant. „K Bruglioniům. Spolu s plukovníkem Ghortem jste si naklonili hodně lidí, když jste se za něho takhle postavili.“

Byl to svět postradatelných lidí. Ale Sha-lugové neopouštěli bratry ve zbrani, ať byli zmrzačení nebo zdraví.

Důvěra musela fungovat obousměrně.

Očividně alespoň tak dlouho, dokud to nebylo pro muže v nadřízeném postavení nepohodlné. Jako třeba pro Gordimera Lva.

Na západě se lidé společníků zbavovali každý den, jak to jen bylo možné.

„Připomeň Saludovi, že mu nemůžu věnovat moc času," řekl Hecht.

Principát Bruglioni vešel rychle. „Zajímavé časy, že?" prohodil.

„Pořád se děje něco převratného," přikývl Hecht. „Připadá mi, že vám nové postavení prospívá."

„Já si je užívám," pokrčil Saluda rameny. „Paludan ne. Několik jeho bratranců pořád tvrdí, že je pro ně daleko vhodnější."

„To je nepravděpodobné."

„Slyšel jsem, že jste se zmínil o Polovi," změnil předmět hovoru Saluda. „Vrátil se domů před dvěma dny. A zplna hrdla na vás pěl chválu."

„Dobře," usmál se Hecht. „Ale je vítán? S jednou rukou vám moc platný nebude."

„Postaráme se o něho," ujistil Hechta Saluda. „Existuje spousta práce, kterou zastane."

„Dobře," opakoval Hecht. „Ale Polo určitě není důvod, že jste tady."

Saluda přikývl. „Než jste se přestěhoval do paláce Chiaro, dal vám Divino měšec mincí."

„Dal, ano," souhlasil Hecht. „Díky němu jsem dokázal přežít nepohodlné změny."

„Byl v tom měšci prsten?" zeptal se Saluda přímo.

Hecht se zamračil. Popravdě řečeno tam prsten byl. Vypadal jako docela obyčejný zlatý kroužek, dokud jste ho nepodrželi proti světlu. „Zvláštní otázka," poznamenal nevzrušeně. „Divino se mě ptal na totéž. Ale v tom měšci byly jen staré mince. Všechny pocházely z ciziny a byly *hodně* staré. Odnesl jsem měšec ke zlatníkovi a vyměnil ho za současné peníze. Nejspíš mě přitom okradl. Ale díky němu jsem byl ušetřen počítání různých druhů neznámých mincí pokaždé, když jsem si chtěl něco koupit."

„Takže tam prsten nebyl?" zeptal se Saluda.

„Žádný jsem neviděl," pokrčil rameny Hecht. „Proč je to tak důležité?"

„Je to magický prsten,“ vysvětlil mu Saluda. „Divino tomu přinejmenším věřil. A Paludan, ten tomu věří dodnes. Byl majetkem rodiny po celé věky. A teď prostě zmizel. A všichni si myslí, že se musel nějak dostat do měšce.“

„Neviděl jsem ho,“ opakoval Hecht.

„Neviděl ho ani Hanfelder,“ poznamenal principát. „Kam se tedy mohl podít?“

„Kdo je Hanfelder?“ zeptal se udiveně Hecht.

„Ten zlatník,“ řekl Saluda. „Nakonec se nám ho podařilo najít. Malý kluzký Dev. Nepřipadalo nám, že lže.“

„Teď jsem nervózní,“ založil si Hecht ruce na hrudi. „Dali jste si takovou práci kvůli dědictví?“

„Je to magický prsten,“ zdůraznil Saluda. „To jsem pochopil. Ale co dokáže, že je tak důležitý?“

„To nevím,“ přiznal principát. „A nevím ani jistě, že to ví Paludan. Divino to možná věděl. Ale ten zemřel dřív, než o tom mohl někomu říct. Víme ale, že jednou z jeho vlastností je, že na něj zapomenete.“

„Že na něj zapomenu?“ opakoval Hecht zmateně.

„Spíš by se dalo říct, že ho přehlédnete,“ upřesnil Saluda. „A když si vzpomenete a začnete ho hledat, tak už na svém místě nebude.“

„Aha, chápu.“ Hecht to vyslovil pomalu a skepticky.

Saluda se vesele usmál – nebylo to něco, co by dělal často. „Já vím,“ řekl, „já vím. Ale musím dělat, oč mě požádají. I když to někdy nedává smysl ani mně.“

„Pokud ten prsten ví, jak se schovat,“ navrhl Hecht, „tak bych si nejspíš najal čaroděje, kterému bych mohl věřit, a začal s pročesáváním Divinových komnat v paláci Bruglioniů. Nejspíš leží schovaný pod jeho matrací.“

Saluda se ušklíbl. „Předám návrh Paludanovi,“ odpověděl. „Něco takového ho určitě nenapadlo.“

„Jen se snažím pomoci, principáte,“ pokrčil rameny Hecht. „Seržante Bechtere. Co máme na programu?“

„Úkol sjednotit velení, pane,“ připomněl mu seržant. „Očekáváme místní odpor.“

„Myslím, že už vím, jak se některým problémům vyhnout.“

„Pane?“

„Začneme uplácet,“ navrhl Hecht. „Místní vůdce. Jestli s tím bude patriarcha souhlasit. Pokud se mi podaří přesvědčit principáta Doneta, ten už bratrance dokáže přemluvit. Tak. Jsem připraven. Potřeboval jste ještě něco kromě zmizelého prstenu, principáte?“

„Říkejte mi Gervasi, Hechte,“ odpověděl Saluda a zavrtěl hlavou. „Ne, nic. Ale tohle bylo hodně důležité.“

„Omlouvám se, že jsem vám nemohl být nápomocnější, Gervasi.“

„Je to trochu nešikovné, že?“ nadhodil Saluda.

„Je,“ přikývl Hecht. „Počkejte. Ještě jste mi ani neřekl, jak ten prsten vlastně vypadal. Počítám, že to bylo něco velkého, lesklého a ošklivého, že? Věci nabité magií takové většinou bývají.“

Saluda pokrčil rameny. „Nikdy jsem ho neviděl,“ přiznal. „Paludan říkal, že vypadal jako obyčejná zlatá obroučka.“

„Takový popis na mocný magický předmět moc nesedí,“ poznamenal Hecht. „Není to příliš působivé.“

„Jsou na něm vyryty znaky,“ řekl Saluda.

Hecht čekal. Saluda ale dál nepokračoval.

„Kouzla?“ zeptal se. „Rodinná historie?“

„To nevím,“ pokrčil Saluda rameny. „Neřekli mi to. Nepocházím z rodiny.“

„Vážně?“ zvedl Hecht obočí. „Pokud jsem mohl soudit, vypadal jste a choval se jako rodilý Bruglioni – víc než kdokoli, kdo se s tím jménem narodil.“

Saluda zabručel. Hecht se očividně dotkl citlivého místa. „Ten starý palác ještě pořád stojí?“ zeptal se. „Madam Ristoti to tam pořád vede?“

„Když jste tam sloužil, tak jste odváděl skvělou práci, pane,“ odpověděl Saluda. „Zatím se to ještě nestačilo rozpadnout.“

„To rád slyším,“ přikývl Hecht. „Své peníze jsem si poctivě vydělal.“

„Popravdě řečeno víc než to,“ řekl Saluda. „Paludan na vás poslední dobou hodně vzpomíná. Určitě mi nemůžete pomoci s tím prstenem?“

„Teď jste kníže církve,“ řekl Hecht. „Přinuťte nějakého kouzelníka nízké úrovně, aby ho našel. Nejspíš bude pořád ještě v domě. Jestli ho neštípnul někdo, koho jsem vyhodil.“

„To mi nepřipadá pravděpodobné,“ zavrtěl hlavou Saluda.

„Nic víc v tom není?“ podíval se na něho Hecht. „Nic daleko důležitějšího?“

„Jen ten prsten.“

„Tak to musí být podstatně vzácnější klenot, než se zdá.“

Saluda chvíli přemýšlel, než odpověděl. „Může být,“ připustil. „Paludan mi neřekl, proč se o něj takhle zničehonic začal zajímat. Možná našel nějakou poznámku, kterou si kdysi zapsal, a rozhodl se po něm podívat, než to zase pustí z hlavy.“

„Jistě,“ řekl Hecht. „Kdybyste na něco narazili, dejte mi vědět.“ Hecht pokynul Bechterovi. „Musíme vyrazit pracovně na Castellu. Ah, ještě něco. Gervasi. Ublížila ta včerejší katastrofa Bruglioniům?“

Saluda se zazubil. „Moc ne. Madesettiové a Arnienové to schytali nejhůř,“ řekl. „A Cologniové, samozřejmě. S dostihovou arénou se propadla do země hromada peněz v závodních postrojích.“

„Rozumím,“ přikývl Hecht. „Jak už jsem říkal, informujte mě, prosím. Seržante, ty papíry, které jste chtěl, abych si přečetl – přineste mi je, jakmile doprovodíte principáta ke dveřím.“

Redfearn Bechter se o to postaral. Hecht si pročítal hlášení během chůze na Castella dollas Pontellas. Polovina se týkala nedávných událostí v Brothu. Daleko spíše spadala do zodpovědnosti Pinkuse Ghorta. „Rád bych slyšel váš názor, Bechtere,“ řekl zamyšleně. „Jak si máme s touhle katastrofou poradit?“ Počet obětí byl daleko vyšší, než se zpočátku předpokládalo – aréna byla útočištěm mnoha bezdomovců.

„O tom už bylo rozhodnuto, pane,“ odpověděl seržant. „Patriarcha vyhlásil veřejnou sbírku. Peníze, které se vyberou, budou využity na úklid a přestavby.“

„Nechce utrácet vlastní peníze, co?“ nadhodil Hecht.

„To sotva,“ ušklíbl se Bechter. „Ne že by toho měl moc na rozdávání. Většina úplatku z Arnhandu stejně ještě nedorazila.“

Plán počítal s tím, že se nezaměstnaným uprchlíkům za práci zaplatí jídlem.

~ ~ ~

„Ukázal se Doneto na schůzi štábu?“ zeptal se principát Delari.

„Ukázal,“ přikývl Hecht. „A nedal na sobě znát, že by si myslel, že ho mohu podezírat. Ale možná je příliš unavený, než aby to na mě hrál. Vím, že já unavený byl.“

„To je dobře,“ přikývl Delari. „Dělal jsem si starosti.“ Stařec nalil bílé víno do jiskřivě šarlatové sklenice vyrobené v Clearenze a posunul ji po ořechové desce stolu naleštěné tak, že byla hladší než tabule skla. Muniero Delari sice vedl střízlivý život, ale nebránil se darům, kdykoli se mu někdo snažil zalíbit. „Prodal jsi mu to?“

„Prodal,“ přikývl Hecht. „Řekl, že je to důmyslné. A že by to měl Sublim schválit. Patriarchální bulu bych měl dostat ještě tento týden.“

„Toho jsem se bál,“ poznamenal Delari.

„Prosím?“ nechápal Hecht.

„Vyplývá z toho, že se snažili najít takový nástroj, který jsi jim právě dal do ruky.“

„Tak dobře, já se vzdávám,“ podíval se Hecht vyčerpaně na principáta. „Co jsem pokazil?“

„Vůbec nic,“ odpověděl Delari. „Odvedl jsi svou práci. To jen já se na to dívám z pozice politika, kterého výsledek zklamal. Chceš vidět našeho zajatce?“

„Pokud to nebude nutné, tak ne. Dostal jste z něho něco?“

„Samozřejmě,“ přikývl Delari spokojeně. „Nepatřil sice k nejužšímu kruhu spiklenců, ale věděl, kam to chtějí lovci čarodějnic dotáhnout. Hodlali získat přímou kontrolu patriarchátu.“

„Nejsou spokojení se Sublimem?“ zeptal se nevěřícně Hecht. „Ten člověk je přece posedlý Svatými zeměmi, kacíři a nevěřícími.“

„Nejsou vůbec spokojení,“ zdůraznil principát. „Sublim přece neválčí s Nocí. Lovcům čarodějnic na nějakém Conneku nezáleží. Nezajímá je ani obsazení Svatých zemí. Věří, že tohle všechno přijde jako důsledek triumfu nad silami Noci.“

„Co tedy mají v plánu?“

„Pokořit Sublima. Zlomit ho. Získat postavení pro jmenování jeho nástupce, aby měli nad patriarchátem naprostou kontrolu. Tak,

aby si mohli vybrat někoho, kdo zapomene na Connec a Dreanger a bude prosazovat tažení proti samotné Noci.“

Hecht potřásl hlavou. „Já tomu vašemu světu nerozumím,“ řekl. „Tohle mi nedává smysl.“

„Tak to aby ti to raději smysl dávat začalo. Napadlo tě někdy, že by Sublim mohl zakopnout?“

„Tomu rozumím,“ připustil Hecht. „Mohu změnit téma?“

„Samozřejmě.“

„Podívejte se na tohle.“ Podal principátovi prsten Bruglioniů. „Pokud to chápu správně, je magický.“

Delari si vzal prsten na lepší světlo. „Kde jsi to sebral?“

„V měšci starých cizokrajných mincí, který jsem dostal tehdy, když jsme bojovali s calzirskými piráty.“

Podle Delariho pohledu bylo jasné, že mu nevěří jediné slovo.

„Když ho podržíte proti světlu, při pohledu z různých úhlů uvidíte různé řádky písmen. Zevnitř,“ upřesnil Hecht. „Snažil jsem se je rozluštit. Nakonec jsem to sepsal sem.“ Vytáhl z rukávu proužek papíru.

Stály na něm čtyři řádky napsané s extrémní péčí – výsledek dlouhých hodin práce, nesmírně namáhavé pro oči. „Jedna musí být tradiční brothština,“ ukázal. „Většina slov mi připomněla církevní brothštinu. Ale ne všechna. A některá písmena jsou úplně jiná.“

„Máš pravdu,“ přikývl Delari. „Je to kouzlo. Zaměřené na dezorientaci. Pokud je vyslovíš a máš přitom nasazený prsten, všichni kolem tebe upadnou do zmatku. Zapomenou na to, co chtěli udělat.“

„To zní děsivě,“ poznamenal Hecht.

„A užitečně – v případě, že se pohybuješ mezi lidmi, kteří ti chtějí ublížit.“

„Ty ostatní znaky jsem ale nedokázal poznat.“

„Jsou to všechno písma starší než starobrothština,“ řekl Delari. „Druhá řádka je philejsky, což byl jazyk v dávných dobách běžný ve starých zemích. Ve srovnání s jazyky, kterými se tam mluví dnes, pochází z dávnověku. Znám učence, kteří by jej dokázali přeložit. Nemyslím ale, že ho ještě dnes vůbec někdo používá.“

„Obsahuje stejné kouzlo?“ zeptal se Hecht.

„Nepochybně,“ přikývl principát. „Třetí řádka je napsána starými ageanskými znaky, ale jazyk není ageanština. Předpokládám, že je to nějaký dreangerský dialekt. Tohle ale jen odhaduji podle rozložení souhlásek.“

„Mohl by ten prsten být opravdu tak starý?“ žasl Hecht.

Ageanská říše – která nevydržela moc dlouho – se rozkládala v oblastech na východním pobřeží Matky moří v době, kdy byl Broth jen středně velké město pod nadvládou Felscianské konfederace.

„Cítím z něj poměrně vysoký věk, Pipere,“ odpověděl Delari.

„A co poslední řádka?“

„To nevím. Tato písmena jsem někde viděl, ale už si nevzpomínám, kde a kdy to bylo. Budu se na to muset podívat. A zároveň se porozhlédnu po nějakých zmínkách o prstenu. Jestli je nějakým způsobem důležitý, nechal po sobě v záznamech stopu, která bude jistě zvýrazněna spoustou nepříjemností.“

Hecht přikývl. Podle příběhů o magických artefaktech, které slyšel na vlastní uši, přesně takovou stopu očekával.

„Člověk se musí podivovat nad tím, jak se takový artefakt mohl dostat k někomu, jako jsi ty, Pipere,“ poznamenal Delari zamyšleně.

„Přesně tak, jak jsem říkal,“ bránil se Hecht.

„Ano, tomu věřím,“ řekl Delari. „Jen mě zajímá, kdo to takhle mohl naplánovat. Kdo tě vyvolil k jeho vlastnictví. Tak jako jsi byl před nějakou dobou vyvolen požírači duší. Kdo? Proč? Měl s tebou dobré úmysly? Nebo je to nastražená past?“

„To netuším,“ odpověděl bezradně Hecht. „A rozhodně se v tom nechci šťourat. Nechám tu zatracenou věc vám.“

„Pipere,“ ozval se Delari káravě. „Rozhodně by ses neměl dobrovolně vzdávat něčeho, co má tak velkou potenciální hodnotu.“

„Proč ne?“ zeptal se Hecht. „Mně to k ničemu není. Není to, jako bych na mostě obracel kapsy naruby a vysypával z nich peníze do Teragi. Můžu ten prsten jedině prodat zlatníkovi na zlato.“

„Nebo čaroději pro jeho moc.“

„Ani vy mi přece nedokážete říct, jakou má moc,“ namítl Hecht. „Dokonce i pro vás je to jen kus zlata s jistými možnostmi.“

Delari pokrčil rameny. „Takový už je život. Alespoň z mého hlediska. Snažím se vymačkat možnosti z tvrdohlavých valounů kovu.“

Hecht na to neodpověděl. Pokud by ho Delari chtěl pokládat za valoun a chtěl z něj vyždímat jakékoli možnosti, musel by se trochu víc snažit.

Delari se tvářil spíše pobaveně než zklamaně. „Trpělivost je jedna z mých největších ctností, Pipere,“ řekl. „Tak dobře, prostuduji ten prsten. V tom příšerném přebytku volného času, který mám. A jakmile zjistím něco užitečného, dám ti vědět. Kdo ví? Může se ukázat, že je to tak mizerný padělek, že ho budeš klidně moci vrátit zpátky Bruglioniům.“

Stařec ho překvapil. A Hecht to na sobě nechal znát.

„Mezi těmi, kdo dávají pozor a poslouchají, co kdo říká,“ prohlásil Delari, „se všeobecně dobře ví o tom, že Bruglioniové hledají talisman, který kdysi patříval principátu Divinovi. A mají jisté podezření, že řečený talisman prošel rukama jejich bývalého zaměstnance Pipera Hechta.“

Delari měl jako vždycky více informací, než mít měl. Což bylo děsivé.

Piper Hecht měl tajemství, o které se nechtěl dělit ani s nejpřátelštějším členem Kolegia.

Stařec se na něho usmál, jako by přesně věděl, co se mu právě honí hlavou.

~ ~ ~

I navzdory opakovaným pokusům o zavraždění se Hecht po městě nepohyboval v doprovodu osobních strážců. Doufal, že anonymita ho ochrání lépe. Nikdy se také neoblékal podle svého postavení. To sice některé obyvatele paláce Chiaro pobuřovalo a uráželo, ale díky tomu se dokázal vmísit mezi ostatní lidi na ulici bez povšimnutí.

Zamířil k domu Anny Mozilly a udělal si zacházku k dostihové aréně, aby se mohl setkat s Pinkusem Ghortem. Ghort přímo na náměstí nechal postavit vojenský tábor. „Vypadáš strašně,“ řekl mu Hecht. „Měl by ses trochu vyspat.“

„Jo, jasně, mámo, já tě taky miluju,“ odsekl Ghort. „Ale neboj, už brzo zalehnu. Konečně to začínáme mít pod kontrolou, takže si můžu hodit dvacet. Už není moc velká šance, že bysme tam dole našli někoho živýho. A díky, žes poslal svý chlapy.“

„Bez problému,“ řekl Hecht. „Sice si kvůli tomu budu muset vyslechnout nějaké řeči, ale nevyhodí mě.“

„Báli se povstání? Slyšel jsem, žes tam nahoře málem měl plný ruce práce.“

„Měl,“ přisvědčil Hecht. „Přímo uprostřed davu jsem tam viděl jednoho z tvých lidí.“

„Byl tam Bo?“ rozzářil se Ghort. „Dělá skvělou práci. Jakmile se dostaneme z těchhle sraček, tak se pořádně opřu do těch zmetků, co dělají rozruch.“

„Má teď něco zvláštního na práci?“ zeptal se Hecht.

„Bo? Proč?“

„Rád bych si ho na chvilku půjčil. V tom davu byl jeden chlap, který na tom místě neměl co dělat. Který popravdě řečeno neměl být ani naživu. Chtěl bych ho vystopovat.“

„Je to důležitý?“

„Mohlo by. Chci mít jistotu.“

„Bo se tady někde poflakuje,“ pokrčil rameny Ghort. „Promluvím si s ním, až se probudím.“

„Budu doma u Anny.“

~ ~ ~

Čím blíž Anninu domu se Hecht nacházel, tím nepříjemnější pocit měl. Nedokázal se zbavit přesvědčení, že ho někdo sleduje. Snažil se hlídače odhalit, ale nepodařilo se mu to. Na ulici bylo příliš mnoho lidí.

„Vypadáš strašně,“ řekla mu Anna, když ho pustila dál.

Převyprávěl jí neúplnou verzi čerstvých událostí. „Jak si myslíš, že teď dokážeš vycházet s principátem Donetem?“ zeptala se.

„Neví, že já vím, co má za lubem,“ upozornil ji Hecht.

„Na to bych, být tebou, život nesázela,“ varovala ho. „A co Pinkus?“

Chvíli si přebíral otázku z každého myslitelného úhlu. „A co s ním?“ zeptal se nakonec.

„Kde stojí v celé věci on? Nikdy se nesnažil předstírat, že není Donetův člověk. Účastní se nějak téhle věci?“

„To nevím,“ přiznal Hecht. „Ale pochybuji o tom. Tohle je jedna z otázek, na kterou nenajdeš odpověď, dokud nepůjde do tuhého. Nejsem si jistý ani sám sebou. Myslím, že jsem člověk principáta Delariho. Já si *chci* myslet, že jsem. Ale mzdu mi vyplácí církev. Doneto bude – přinejmenším na veřejnosti – vystupovat jako ten, kdo Sublima podporuje nejvíc.“

„Hlavně buď opatrný,“ řekla Anna tiše.

„Budu,“ přikývl Hecht. „Slibuji. Byla jsi vůbec dneska venku?“

„Jen pro vodu. S dětmi. Proč?“

„Co se říká kolem kašny?“ Stejně jako všude jinde se ženy ze sousedství nejčastěji setkávaly u společné kašny a častovaly se posledními drby.

„Dneska tam byla uvolněnější nálada,“ odpověděla Anna. „A všechny to cítily. Jen nevěděly proč.“

„To není tak těžké uhádnout. Ta špatná věc je mrtvá.“

Do místnosti vešly děti, Vali s čajovým servisem v rukou. Pella si nesl knihu. Chtěl předvést, jak zapracoval na svých čtenářských schopnostech. Hecht mu to dovolil, i když mu bylo jasné, že chlapec za několik málo dní moc dopředu pokročit nedokázal. A měl pravdu. „Skvělá práce při podávání čaje, Vali,“ pochválil dívku.

Vali se ani nenadechla. Jen po něm střelila pohledem, který říkal, že se bude muset snažit daleko víc, aby ji někdy slyšel promluvit.

Usmál se a mrkl na ni.

Vali mu okamžitě mrknutí oplatila.

Hecht se otočil k Anně. „Dělá mi starosti, co má za lubem Delari,“ svěřil se jí.

„Co tím myslíš?“ zvedla obočí.

„Když jsme ho našli, řekl mi, že propad způsobil tím, že odpálil soudek se střelným prachem,“ vysvětloval Hecht. „Opřel ho o sloup tak, aby šla největší síla výbuchu na netvora.“

„A co má být?“ zeptala se Anna. „Ty myslíš, že nedokáže sám unést soudek se střelným prachem? Nebo že soudek nemohl způsobit takovou škodu?“

„Tu škodu samozřejmě způsobit mohl,“ mávl rukou Hecht. „Tahle věc je úžasná – když je vyrobena dobře a používají ji zkušení řemeslníci. Ne. Můj problém spočívá v tom, že mi nic nevysvětlil – třeba co vyvolalo všechnu magii, kterou jsme sledovali. *Poté* co se dostihová aréna zřítila.“

„Aha,“ přikývla. „Rozumím.“

„Jestli netvora zabil výbuch, proč jsme pozorovali tolik magie?“

Hecht se podíval na Vali. Dívka se tvářila, jako by měla každou chvíli vybuchnout. Popadla čajový servis a vyrazila zpátky do kuchyně. Pella spěchal za ní.

Anna se zasmála. „Za chvilku uslyšíš zajímavou teorii,“ poznamenala.

Tak. Možná bylo zaměstnání intelektu správnou cestou, jak dívku vytáhnout z její ulity.

Někdo zaklepal na přední dveře. „Někoho čekáš?“ zeptal se Hecht.

Anna zavrtěla hlavou. „To bude pro tebe. Nebo pro děti.“ Přesto vstala a šla se ke dveřím podívat. Pella se vrátil z kuchyně a opřel se o opěradlo židle, ze které Anna před chvilkou vstala.

„Ta věc, která zemřela v podzemí,“ začal zeširoka, „byla skoro stejně mocná jako bůh, je to tak?“

„Opravdu mocný Zástupce noci, ano,“ opravil ho Hecht. „Ale tak jako tak démon. Existuje jen jeden Bůh.“

„Takže to, co jste viděli, mohlo způsobit to, jak ten démon umíral? Pravda?“

Smrtelné křeče? Tak silné? „Možná,“ připustil Hecht, na kterého teorie udělala dojem.

Snažil se rozpomenout, co se tenkrát stalo se starým bohem, který zemřel poblíž al-Khazenu. A zjistil, že mu v paměti po této události zůstala jen černá díra. Byla lehce rozpoznatelná už podle toho, že věděl, že tam neměla co dělat, a přitom tam byla. Jediné, co zůstalo, byla mlhavá vzpomínka na něco dramatického.

Že by po smrti bohů vždycky následovalo něco takového? Že by ze světa vymizela dokonce i nejmenší vzpomínka na ně? Existovalo ale přece hodně starých bohů, kteří ze světa nezmizeli a přežívali v mýtech a starých příbězích.

Lidé si je pamatovali možná jen proto, že ještě nezemřeli.

„Pipere," ozvala se Anna od dveří. „Tohle musí být pro tebe."

To už ale Hecht postupoval ke dveřím sám. Vyhlédl mezerou, kterou uzavíraly těžké bezpečnostní řetězy. „To je v pořádku," řekl. „Znám ho."

Na zápraží stál Bo Biogna – malý, tlustý, špinavý a trochu děsivý.

„Opravdu bych byla raději, kdyby nechodil dovnitř," zašeptala Anna.

„Je to důležité," odpověděl šeptem Hecht, i když nechápal, proč se Biogna objevil tady. „Vezmu ho do kuchyně."

„Nemůžeš to vyřídit venku?"

„Ne, miláčku," řekl pevně. „Někdo by se mohl dívat. Dohlédnu na to, aby si nic nestrkal do kapes."

To Annu nepobavilo.

„Pojď dovnitř," řekl Hecht Ghortovu muži. „Za mnou." Vykročil před ním do kuchyně. „Pello," obrátil se na chlapce. „Najdi nám dvě židle. Vali. Nalij panu Biognovi čaj. Předpokládám, že máš čaj rád, Bo," podíval se na návštěvníka.

„Čaj je v pořádku," odpověděl muž. „Ale já nepřišel na společenskou návštěvu."

Anna se k nim připojila. Pustila se do podávání čaje. Celou dobu sledovala návštěvníka ostražitým pohledem. Biogna její znepokojení a podezření vycítil. Tvářil se daleko víc pobaveně než dotčeně.

„Co se děje?" zeptal se ho Hecht.

„Posílá mě plukovník Ghort," odpověděl Biogna. „Říkal, že potřebuješ moji pomoc. Že mě na něco potřebuješ okamžitě nasadit."

„Nebylo to tak naléhavé," řekl Hecht. „Můžeš na tom pracovat, zatímco budeš dělat to, co už děláš. Je tu jeden muž, kterého potřebuji najít a identifikovat. Při té věci na Uzavřeném nádvoří stál přímo vedle tebe." Hecht co nejpodrobněji popsal muže, kterého viděl v davu.

„Vím, koho myslíš," přikývl Biogna. „Je to náhodička. Všiml jsem si ho, protože mi z něj běhal mráz po zádech. A taky strašně smrděl."

„Zjisti mi o něm všechno, co dokážeš," řekl Hecht. „Kdo to je. Kde žije. Všechny tyhle věci."

Biogna si ho prohlédl zpod hustého obočí. Za tu dobu, co žil v Brothu, docela přibral. Vypadal teď daleko spíš jako úspěšný hrdlořez než jako vyhládlý uprchlík, kterého tenkrát Hecht potkal na cestě do Brothu. „Máš pro mě něco, kde bych mohl začít?“ zeptal se. „Broth je docela velké město.“

„Nemám nic,“ přiznal Hecht. „Sám jsem si ho všiml jen několikrát. Počítám, že špehuje. Můj seržant, Bechter – ten si ho všiml dřív než já. Zdá se, že pozorně sleduje mě i můj štáb.“

„Imperiál?“ nadhodil Biogna.

„To byl můj první tip,“ přikývl Hecht. „Jestli nepatří tam, tak by mohl být z Conneku. Nebo možná z Arnhandu.“

„Nebo na tebe možná dohlíží náš velký šéf?“

„Ten má uvnitř dost lidí na to, aby to zvládli.“

„Nejspíš,“ připustil Biogna. „Řekl jsi Pinkusovi o mně proto, že to chceš držet v tajnosti. Je to tak?“

„Ano.“

„Máš to mít,“ přikývl Biogna a vstal. „Skvělý čaj, madam. Děkuji. Už musím vyrazit.“

Hecht se nepřel. Doprovodil Biognu ke dveřím. Když muž vykročil na zápraží, zeptal se ho: „Vídáš ještě někdy Spravedlivého upřímného Joea?“

„Každou chvíli,“ přisvědčil Biogna. „Je s ním pohoda.“

Pokud si Hecht vzpomínal, byla to pravda. Spravedlivý upřímný Joe nebyl sice možná o moc chytřejší než zvířata, o která se staral, ale byl to výborný společník. „O tom nepochybuji,“ přisvědčil. „Až ho zase potkáš, tak ho ode mě pozdravuj. A zeptej se ho, jestli je šťastný tam, kde právě je.“

„Zatraceně, Pipe,“ zazubil se Biogna. „Jasně že je. Je to přece Spravedlivý upřímný Joe. Joe je šťastnej. Ať už je kdekoli, je to pro něj to nejlepší místo na světě.“

„Člověk, který to umí se zvířaty, by se mi hodil,“ poznamenal Hecht.

„Brzo bude nejspíš hledat práci,“ řekl Biogna. „Nejspíš ji budeme hledat všichni. Pokud něco nevyděsí Pět velkých rodů tak, že jim dojde, že si nás musí udržet.“

„Kdybys náhodou přišel o práci, u mě ji najdeš vždycky,“ ujistil ho Hecht.

Biogna pokýval hlavou, rozhlédl se, aby zjistil, kdo by ho tady mohl vidět, a vyrazil pryč.

Hecht ho sledoval, jak jde ulicí. Jak moc mu může důvěřovat?

Čím vyšší měl postavení, tím zranitelnější se cítil.

„Jsme pod dohledem,“ řekl Anně, když se vrátil zpátky do kuchyně. Anna přecházela po místnosti a zdálo se, že kontroluje vybavení pro případ, že by byl Bo zloděj s magickými schopnostmi. „A jestli je ti tak nepříjemný, tak už nikdy nevezmu Biognu dál.“

„Dobře,“ odpověděla úsečně. „A až se zase někdy u dveří ukáže nějaký tvůj poskok, tak se zeptej *mě*, než ho pustíš dál.“

Takže takhle to bylo. Celý kořen problému.

„Rozhodně,“ odpověděl.

„Co má znamenat, že jsme pod dohledem?“ zeptala se Anna.

Zhruba o sto yardů dál směrem k západnímu konci ulice poznal v muži, opírajícím se o zeď, známou tvář. Tvář, kterou neviděl už hezkých pár let. Ten muž se jmenoval al-Azer er-Selim. Sloužil jako Pán duchů u zvláštní jednotky, jíž kdysi velel sha-lugský kapitán Els Tag. Az byl starý mazák. Rozhodně by ho nedokázal tak snadno odhalit, kdyby nechtěl být snadno odhalen.

Az se s ním chtěl spojit.

To bude ale muset počkat. Až se dostanou na místo, kde bude méně svědků. „Venku na ulici je člověk, který v tomhle městě nemá co dělat,“ řekl.

„Kdo ho poslal?“ zeptala se.

„Na tuhle otázku bych chtěl taky znát odpověď,“ pokrčil rameny Hecht. „Tohle je odvrácená stránka toho, když někdo slouží jako vrchní velitel patriarchálních sil. Všichni – včetně těch, kteří mě platí – chtějí sledovat každý můj pohyb.“

Anna přikývla. V duchu dokončila přepočítávání talířů a lžic. Teď se začala přehrabovat hrnci a pánvemi, aby začala dělat večeři. „Budu raději, pokud se budou všichni zdržovat venku,“ zabručela. „Všichni do posledního.“ V mysli si odvozovala vlastní postavení podle množství kuchyňského náčiní. Nová pánev byla vždycky vynikající dárek.

„Včetně Pinkuse?“ zeptal se Hecht.

„Pinkuse dokážu přežít,“ odpověděla Anna. „I když jen tak tak. Titus je přijatelný – pokud hodlá přijít na společenskou návštěvu a přivede Noë a děti. Ale ne pracovně. Vedu tady dobrý život, Pipere. Ráda bych nechala minulost za sebou.“

„Máme posluchače,“ upozornil ji.

Pella s Vali stáli ve dveřích a tvářili se, jako by poslouchali slovo Boží.

Anna se napřímila. „Opovažte se vy dva říkat některému z…“ zarazila se, ale rychle pokračovala: „Z Piperových přátel, že je nemám ráda.“ Když se na Hechta znovu podívala, měla v očích překvapený výraz.

Nikomu neuniklo, že byla jen vlásek od toho, aby o Hechtovi mluvila jako o jejich otci. Což prozrazovalo mnohé z toho, co se jí honilo hlavou.

Rozpačitý okamžik přerušilo další zaklepání na dveře. Tohle znělo velice naléhavě.

„Pello, běž,“ vybídl chlapce Hecht.

Udělal krok kupředu, vzal Annu za paže nad lokty a zahleděl se jí do jantarových a kávových očí. Nevěděl, co by měl říct. Ona mu pohled oplácela a zdálo se, že není schopna – nebo ochotna – mu poskytnout jakékoli vodítko.

Nedostal příležitost k tomu, aby na něco přišel.

„Veliteli,“ ozvalo se ode dveří. „Mohu na okamžik?“

Pella řekl: „Omlouvám se, Anno. Nedokázal jsem ho zastavit.“

Hecht na okamžik nedokázal najít řeč a vzpomněl si na staré přísloví: *My o Nepříteli, a Nepřítel mezi námi.*

„Tite?“ vytrhl se konečně ze zamyšlení. „Co tu u všech zatracených děláš?“

„Něco se stalo, pane,“ řekl mladík.

„Ano?“

„Něco, co změní svět, pane,“ opakoval Consent. „Kurýr uštval dva koně, jen aby přivezl zprávy co nejrychleji.“

„A?“ Hecht cítil, jak v něm narůstají obavy.

„Tady, pane?“ zeptal se Titus.

„Ano,“ přikývl Hecht. „Tady. Teď. Přímo přede všemi. Pusť se do toho.“

„Jak si přejete, pane,“ řekl Titus. „Císař je mrtvý.“

„Lothar?“ podíval se na něj Hecht.

„Přesně tak,“ přikývl Titus. „Ano. V tomto okamžiku jsme jediní, kdo to ve městě ví.“

Kromě komunity Devů, samozřejmě, pomyslel si Hecht. A všech Zástupců noci. A každého, kdo s nimi má něco do činění.

Hecht se otočil k Anně. Než mohl cokoli říct, promluvila ona: „Je čas jít,“ pobídla ho. „A neztrácej čas. Svět se právě změnil.“

9. Hochwasser: Obřady smrti a života

Princezna Helspeth, hraběnka fon Supfer, markýza va Runjan, komtesa di Plemenza a tak dále, si myslela, že má své chování plně pod kontrolou. Věděla, že to jednou přijde. Měla dostatek času, aby se přizpůsobila bolestné pravdě během strašlivé cesty z Plemenzy do Hochwasseru, kde Lothar dával dohromady malou armádu pro výpad na sever Firaldie. Ale když viděla Kašičku v rakvi na márách v místnosti obložené bloky ledu, celá věc opustila říši intelektuálna a přesunula se do říše neskutečné bolesti a reality.

Zhroutila se na chlapcovo bledé, nehybné tělo.

Kašička byl tak chladný. A daleko menší, než jakého si ho pamatovala.

Chování se jí vymklo z ruky.

Rameno jí sevřela cizí ruka. Když zvedla hlavu, stála nad ní Katrin. Její oči byly zarudlé a otupělé. Bylo vidět, že jí bolest rozřízla duši jako břitva.

Sestry se zoufale objaly. Společně se rozplakaly pod nesouhlasnými pohledy Katrininých dvorních dam a několika vůdců Říše. Většina nejmocnějších členů Poradního sboru ještě nestačila dorazit. Zdálo se, že k poslední rituální povinnosti císaře Lothara vůči Grailské říši nemají naspěch.

Helspeth se sebrala rychleji než Katrin. Mladší sestru to překvapilo, protože právě Katrin se většinou říkalo ledová princezna. Katrin byla ta, kdo dokázal všechno, co se v ní dělo, udržet zamčené. Ale právě Katrin byla ta, kdo soustředil všechny zadržované a tajené city na milovaného Kašičku.

„Můj svět skončil, Helspeth," zašeptala Katrin.

Helspeth napadlo, proč ji už Katrin neoslovuje přezdívkou z dětství.

„Tohle je horší, než když umřel tatínek," pokračovala starší sestra tiše. „I když jsme věděly, že se to musí stát."

„S otcem se vždycky dalo těžko vyjít," řekla Helspeth. Opakovala ale jen Katrinino vysvětlení toho, proč nedokázala po Johannesově smrti u al-Khazenu patřičně truchlit. Helspeth byla příliš otřesená, než aby hledala vlastní slova. „Kdo jsou ti muži?" zeptala se a kývla bradou ke třem kněžím, kteří se snažili zůstat nepovšimnuti.

„Otec Volker," odpověděla Katrin bez ohlédnutí. „Můj zpovědník. Ty další dva neznám. Otec mi je sice představil, ale byla jsem tak vyděšená, že si nic nepamatuji. Jeden z nich je biskup. Povede obřad při pohřbu a mém slavnostním slibu."

„Aha," řekla Helspeth.

„Já nechci být císařovna, Helspeth. Nechci mít nic společného s Omrem va Still-Patterem a ostatními supy bez srdce. Pomoz mi, Helspeth."

„Vždycky, nejdražší sestřičko," odpověděla Helspeth. „Jsem tvůj nejvěrnější a nejoddanější poddaný. Udělám všechno, co ode mě budeš chtít. Stačí říct."

Katrin se v očích mihl záblesk chladného podezření.

~ ~ ~

Katrin Ege přijala císařskou korunu den po příjezdu Helspeth do Hochwasseru. Stalo se to v nepřítomnosti Poradního sboru a s požehnáním biskupa Hrobjarta z Carbonu. Biskup vedl princeznu k předběžné přísaze v zájmu kontinuity říše. Oficiální korunovace byla naplánována na pozdní léto během slavnosti Kramas. Slavnosti byly starým svátkem, jejichž původ už byl dávno zapomenut. Tradičně byli toho dne korunováni všichni grailští císařové. Dělo se to od doby, kdy patriarcha Pacifik II. vydupal ze země Novou brothskou říši. Někteří, co se zajímali o historické záležitosti, věřili, že Kramas oslavuje vítězství starobrothských legií nad kmenovými armádami.

Bitva u Carmue měla – podle výkladu brothských dějepisců – z vojenského hlediska obrovský dopad a jejím důsledkem bylo, že se císaři už nikdy nepokusili dobývat srdce světadílu.

Už se rozpoutala diskuse. Ti členové Poradního sboru, kteří stačili dorazit, trvali na podrobnostech. Bylo zapotřebí zasedání celé Rady.

Co nebylo vysloveno, ale všichni to pochopili, bylo, že plná Rada nebude mít tak velké problémy zastrašit Katrin.

Helspeth si dávala velký pozor na to, aby o těchto starcích nevyslovila jediné ošklivé slovo.

V soukromí jí Algres Drear navrhl: „Pokud chcete sdělit císařovně něco osobního, pak bude nejlepší jí poslat zprávu dřív, než sem dorazí Hilandle," řekl. „Jakmile tu bude, odstraní Katrin z dosahu. A postará se o to, aby byl přístup k císařovně přísně omezen."

Helspeth žasla. Tohle byla nejdelší řeč, jakou muž pronesl od chvíle, kdy ho Lothar pověřil hlídáním její bezpečnosti. Jeho rada ale byla dobrá. „Kapitáne, potřebuji vás víc než kdy dřív," odpověděla zoufale. „Jak si mám zajistit vaši věrnost?"

„O mou věrnost už je postaráno, princezno," řekl muž. „Postarala se o to vůle dvou císařů – vašeho otce a vašeho bratra. Nás dva může rozdělit jedině smrt. Budu k vám blíž než k vlastní manželce."

Což byla pravda – doslova. Drearova žena se odmítla do Plemenzy přestěhovat.

„Pro něco takového jsem se nenarodila, Algresi," řekla tiše.

„To nikdo, dokud povinnost nezavolala," ujistil ji.

„Ale…" namítla.

Skočil jí do řeči. „Jste dcera Johannese Egeho a Terezie z Nietzschau," řekl, jako by tento argument vysvětloval všechno.

Helspeth se chtěla přít, ale byla příliš unavená a skleslá. Nenáviděla celý svůj život. A nebylo příliš pravděpodobné, že by se něco zlepšilo. Dokonce i Plemenza pro ni ztratila kouzlo.

~ ~ ~

Ferris Renfrow dorazil ještě před velkovévodou – právě včas na pohřeb a spěšný nástupnický obřad, který vykonal biskup Hrobjart. Prostě se zhmotnil za Helspethiným levým ramenem. Ani se nemusela ohlédnout a věděla, že tam je. Na obloze jejích citů se začala rozestupovat těžká mračna. Zvedla ramena a napřímila se.

Cítila se provinile.

Algres Drear měl za úkol dohlédnout, aby se tak cítila. To byla jeho práce. Bez kapitána Algrese Dreara a jeho braunsknechtů by to sice nikdy nezvládla, ale ani zdaleka ji nedokázal inspirovat tak jako Renfrow.

Což bylo také smutné, protože oddanost Ferrise Renfrowa náležela vždy Grailské říši, ne smutné druhé dceři předposledního císaře.

Katrin poklekla před biskupem Hrobjartem. Po polohlasném proslovu se Hrobjart obrátil doleva a převzal korunku z rukou bezejmenného církevního hodnostáře, který ho všude doprovázel. Otec Volker jednou rukou rozhoupal kadidelnici a máchl kropenkou, kterou držel v druhé ruce.

Všichni tři kněží byli oblečeni v bílém. Sutana otce Volkera byla prostá. Oděv neznámého kněze vypadal stroze. Biskup Hrobjart na sobě měl ale krajky, nebroušené drahokamy a perly. Posledně viděla Helspeth kněze oblečené v bílém při Lotharově korunovaci. Obyčejně chodili oblečení v šedé nebo hnědé. A v černé.

Helspeth všemi, kteří v církvi tuto barvu oblékali, pohrdala. Tito muži sloužili nelítostným řádům: Patriarchální společnosti pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství; Bratrstvu války; Rytířům řádu Grailu. Obzvlášť dvě poslední skupiny byly na druhé straně pohoří Jago každým dnem silnější.

Pohrdání Grailské říše bránilo Společnosti a Bratrstvu v získávání příliš velké síly severně od pohoří Jago. Ale Řád Grailu – který byl velmi podobný Bratrstvu – měl silný vliv v oblastech, kde se episkopální víra střetávala s pohanským světem.

Ferris Renfrow ji vytrhl ze zamyšlení. Byl čas, aby svědci obřadu poprvé poklekli na jedno koleno před novou císařovnou. A pak na obě, když biskup z Carbonu pronášel požehnání. Následovaly dlouhé chvalozpěvy, při nichž se střídali kněží se shromážděním. Nemusela dávat pozor, aby udržela krok. Obě skupiny zpívaly církevní brothštinou. Pětileté dítě by dokázalo sledovat text zpěvu a ještě přemýšlet o neplechách.

~ ~ ~

Když vycházeli z kostela, Renfrow jí řekl: „Po návratu do Plemenzy můžete čelit dramatickým změnám, princezno.“ Zdálo se,

že mu vůbec nevadí, jestli je někdo odposlouchává. „Patriarcha bezpochyby využije první příležitost k tomu, aby vyzkoušel nové pořádky.“

„Sublima může překvapit, až zjistí, že dcery Johannese Egeho nejsou o nic poddajnější než jejich otec,“ odpověděla Helspeth. Vzpomněla si na vrchního velitele patriarchálních vojsk. Jejich cesty už se nemusely nikdy protnout.

„V to s nadějí doufáme,“ poznamenal Renfrow. „Naneštěstí nemusí být skutečnost tak slibná.“

„Co to znamená?“ zeptala se.

Renfrow se podíval na Algrese Dreara. Ten stál Helspeth jako vždy, když se objevovala na veřejnosti nebo při obřadech, na dosah ruky. „To ukáže čas, princezno,“ řekl vrchní špeh. „Musím už odejít. Postarejte se o ni, kapitáne.“

A v jediném okamžiku se Renfrow rozplynul. Stačilo na chvilku odvrátit zrak a na místě, kde stál, bylo jen prázdno. „Jak to dělá?“ zeptala se Helspeth užasle.

„A ještě ke všemu ve svém věku,“ poznamenal Drear. „Že by magie? Je to vůbec člověk?“

„Co myslíš jeho věkem?“ zeptala se Helspeth.

„Jen to, že se kolem pohybuje odjakživa,“ odpověděl kapitán. „A odjakživa dělá tutéž práci: udržuje říši v chodu. Jemně. Někteří lidé si myslí, že zařídil hladký průběh volby vašeho otce. A také výnos o nástupnictví.“

„Otec říkával, že Renfrow zná každé tajemství,“ řekla Helspeth. „A že se je nerozpakuje použít.“

„Tak to můžete být ráda, že jste tak mladá a žádná tajemství nemáte,“ podotkl Drear.

„Jsem radostí bez sebe. Jako bych snad někdy měla příležitost udělat cokoli, co bych chtěla skrývat.“ Ale to už se k ní blížily její dvorní dámy, aby ji oddělily od kapitána. Šlo o dobrou pověst.

~ ~ ~

Katrinin dvůr nepropadl panice, když se nová císařovna bez přítomnosti dvorních dam odebrala do soukromí se třemi kněžími. A to ani v době, kdy měli kněží daleko horší pověst než kterýkoli jiný muž. Jejich názory pak ovšem prošly dramatickým vývojem, když po

setkání dala Katrin na vědomí, že napraví chybu svého otce a přesune církevní podporu Říše od Viscesmentu k Brothu.

A pokud by to k drastickému probuzení říšské šlechty nestačilo, ohlásila Katrin hned poté svou pouť do Matky měst, kde bude korunována samotným patriarchou.

Algres Drear poznamenal, zatímco balili: „Myslím, že velkovévoda z toho musel dostat psotník."

„Nemyslím, že by měl Hilandle tak velkou představivost," řekla Helspeth. „Tohle je jeho chyba. Měl tu být. Ale chtěl, abychom si mysleli, že říše nedokáže fungovat v jeho nepřítomnosti. Myslel si, že Egeho dcera při samém pomyšlení na něco podobného upadne do mdlob. Katrin je stejně chytrá, jako byl Kašička. Možná ještě chytřejší. Nebojí se dávat najevo, jak těmi lidmi pohrdá. Ale možná neměla dávat nezávislost na odiv takovýmhle způsobem."

Drear zabručel. Helspethiny dvorní dámy se zdržovaly poblíž. Jako vždycky. Odposlouchávaly. Některé budou hlásit každé slovo císařovně. Další zase Poradnímu sboru.

V říšské šlechtě se samozřejmě našli i lidé příznivě naklonění Sublimovi. Protisublimovské smýšlení se šířilo rozsáhlou skupinou běžných lidí, která se nechala lehce rozrušit a citově ovládat.

Když byl její doprovod připraven, poslala Helspeth žádost o povolení k návratu do Plemenzy.

Do místnosti vstoupila nervózní lady Chevra. Nedokázala se tvářit normálně. Jednu chvíli vypadala ustaraně, v dalším okamžiku ostýchavě, pak hned zlomyslně vítězoslavně.

„Ano?" zeptala se Helspeth netrpělivě. Nepochybovala, že ta stará babizna přináší špatné zprávy. Chtěla dělat dobré věci, ale nedokázala si pomoci, aby se neradovala z neštěstí druhých lidí.

„Její Veličenstvo vaši žádost zamítá," řekla. „Máte se k ní připojit na pouti do Matky měst."

„Máme tady změnu plánu, kapitáne Dreare," poznamenala Helspeth.

Drear přikývl.

„Spojte se s císařovninými lidmi a vypracujte společný harmonogram," přikázala Helspeth dvorní dámě. „Pokud budeme cestovat říšskými městy ve Firaldii, můžeme omezit výdaje."

Lady Chevru to nepotěšilo. Dívka, kterou chtěla trýznit, přijala zklamání bez fňukání, jež očekávala.

Helspeth Ege nehodlala fňukat ani si stěžovat. Nikdy. Ne před velkovévodou Hilandlem nebo císařovnou Katrin Ege.

Mělo to ale kladnou stránku. Aby se velkovévoda mohl snažit prosazovat svou vůli, bude muset následovat Hanselovy dcery do srdce Firaldie. Což nenáviděl. V té zemi nikdo nevěděl, co je zač. A nikomu na tom nezáleželo.

Uvědomila si, že v té zemi leží Broth, kde se nacházel hlavní stan vrchního velitele armády falešného patriarchy.

Cítila, jak jí tělem prostoupila vlna vzrušení.

Nakonec by to nemuselo být tak špatné.

„Jste v pořádku, princezno?“ zeptala se jí lady Delta va Kelgerberg ustaraně. „Zrudla jste jako rak.“

A kromě toho se jí zrychlil dech a tváře ji pálily.

~ ~ ~

Velkovévoda si novou situaci nedokázal ani pořádně promyslet. Cenil si sám sebe příliš vysoko, než aby připustil, že ho Egeho spratek převezl.

Vrhl se v netrpělivém výpadu na jih z Alten Weinbergu. Měl by dorazit do Firaldie právě včas, aby uhasil šílenství té holky. Rozhodně *nesmí* padnout na kolena před prohnilým brothským prznitelem chlapců Sublimem V.

Hilandle vyrazil v doprovodu třiačtyřiceti mužů. Téměř okamžitě jich začalo ubývat. Půltucet zmizel v Hochwasseru. S kletbami pokračoval dál do pohoří Jago. Přímo do náruče divoké a naprosto nevhodné sněhové bouře.

Někteří se chtěli utábořit a počkat, až se přežene. Ale skupina neměla dost zásob. Museli se tedy buď obrátit zpátky, nebo pokračovat dál.

Někteří se obrátili zpátky.

Dvaatřicet jich pokračovalo.

Jeden den řezavého chladu stačil, aby praskla slupka pocitu povinnosti dalších velkovévodových vojáků a ti se vrátili do Hochwasseru. Tam, kde očekávali rozkazy vojáci, které začal shromažďovat Lothar. Kde čekali a vyjídali říšské zásoby.

Za hluboké noci, když sníh vířil ve světle malých ohňů jako náhle oživlé slonovinové uhlíky, probudil celý tábor křik.

Na hlídce stáli čtyři muži. Tři z nich už nedokázali najít. Ten poslední nic neviděl a slyšel jen jejich jekot.

Nikdo už té noci neusnul.

Sněžení ustalo následující odpoledne. Nezdálo se, že by měly závěje v úmyslu někdy roztát. Velkovévodova skupina vystoupila nad linii stromů. Nyní už měli jen tolik dřeva na oheň, kolik mohli unést.

Nebyly tu žádné noclehárny, boudy nebo salaše. Ty už byly opuštěny. Dokonce i přepřahací stanice říšské pošty zely prázdnotou. Stálo tu sice několik malých pevnůstek, které je měly bránit, ale ty jim ani neotevřely brány. Císařovnin doprovod už je na cestě stačil vyjíst do dna.

Noc přinesla další křik.

Velkovévoda seděl zabalený do cestovních přikrývek u posledního ohně, chvěl se zimou a s taseným mečem položeným v klíně se snažil zůstat vzhůru.

Omro va Still-Patter, známý též jako Ochránce, byl dnes odporný stařec. Za svého mládí ale býval silný a odvážný. Strávil tři roky ve Svatých zemích a další dva ve společnosti rytířů Řádu Grailu ve Velkých mokřinách obracením pohanů na víru. Kosti a odolnost vůči nepohodlí mu už sice okusoval vysoký věk, ale léta mu rozhodně neubrala na schopnosti tváří v tvář hrůze udržet klidnou mysl.

Zazněl další výkřik a Hilandle se s trhnutím probral.

Umírající muž zaječel necelé čtyři metry od něj.

Velkovévoda vyskočil a oběma rukama sevřel jílec meče.

Něco se na něj vrhlo. Něco, co zahlédl na pouhý okamžik. Něco obrovského. Něco, co drželo v pracce krvácejícího vojáka. Něco, co se podobalo hmyzu – vypadalo to jako největší kudlanka na světě, jakou si dokázal představit, jen s více nohama. Kulaté oči věci plály šíleným ohněm.

Ohnalo se to po Hilandlovi drápem. Velkovévoda ránu kryl mečem. Útočící prst se oddělil od údu a dopadl do sněhu. Druhý prst s drápem ale prorazil přikrývky, zbroj a rameno. Náraz ho odhodil stranou.

V okamžiku, kdy se ho tvor dotkl, se Hilandlovou myslí prohnal vír myšlenek a představ. Část z nich působila poměrně racionálně. Měla téměř filozofický nádech. Byly to myšlenky mozku, který pozoroval a porovnával. Nad těmito myšlenkami ale vířilo šílenství zrozené z nenávisti, krvežíznivosti a nutkání k nekonečné pomstě, doprovázené tisíci obrazy dávno spáchaných i do budoucna plánovaných vražd.

A pak byl tvor pryč i s kořistí.

Velkovévoda ležel na zádech v zakrváceném sněhu, a když se omráčeně pokusil odstrčit kruté představy stranou a vstát, udeřil se do nosu o useknutý dráp, který se ještě pořád hýbal.

„Hartwelle," zasípal na prvního muže, který k němu dorazil. „Najdi něco, do čeho to zabalíte. Chci to vzít s sebou."

„Vaše Milosti?" vytřeštil na něho muž oči.

„Vždyť nekoktám, člověče. Můžeme se z toho dozvědět něco o té věci," zaskřípal velkovévoda zuby.

Netvor se už nevrátil. Alespoň ne tehdy.

Hilandlovi připadalo, že musel ležet ve sněhu celé hodiny s myslí zahalenou v krvežíznivém šílenství té věci. Ve skutečnosti to vše trvalo jen pár minut. Jeden z jeho štolbů mu začal čistit ránu. „Viděl jsi tu věc?" zeptal se velkovévoda muže.

„Jakou věc, pane?" podíval se na něho štolba. Hilandle v poli netrval na dodržování formalit. Čímž nepřátele dokázal překvapit. Všichni ho pokládali za nafoukaného, škrobeného panáka.

„Toho netvora," upřesnil.

„Ne, pane," odpověděl muž, aniž by zvedl oči od jeho zranění.

„Bylo to jako…" řekl velkovévoda a odmlčel se. Bylo to jako pomstychtivý bůh. Ale tohle přece nemohl říct – existoval pouze jediný Bůh. A ten rozhodně nevypadal jako obrovský, hnusný a masožravý brouk. „Byl to jeden ze Zástupců noci. Jeden z Velkých ďáblů, nepochybně."

Nezdálo se, že by tím štolbu Horace nějak zvlášť přesvědčil. A to navzdory křiku, zkrvavenému sněhu a chybějícím spolubojovníkům.

Následujícího jitra vyrazilo na cestu třiadvacet mužů. Unesení vojáci nezanechali mnoho důkazů, že vůbec existovali. Kromě

výstroje a osobního majetku, který nechali v horách, protože nebyl nikdo, kdo by je mohl nést.

Velkovévoda s vojáky postupoval dál a často nedošli během dne tak daleko, jak by mohli, protože neměli jistotu, že by později našli místo k utáboření, které by bylo možné ubránit. Celou dobu zuřil a rameno ho neustále bolelo. Ztrácel stále víc a víc mil na Egeho holky. A každým dnem mu ubývali vojáci.

Do přátelského podhůří severní Firaldie nakonec z hřebene sestoupilo dvanáct mužů včetně velkovévody. Hilandle se obrátil k nejbližšímu společníkovi na cestě a řekl: „Kdybych na to během léčby náhodou zapomněl," řekl unaveně, „tak mi připomeň, že největší problém, kterému dnes musí Říše čelit, je věc, jejíž útoky jsme přežili." Trhl sebou. Jakákoli myšlenka na netvora mu působila bolesti na těle i na duchu. A rána mu působila horší utrpení než pouze neustávající bolest.

Zjištění, že Egeho čubka při přechodu pohoří Jago neutrpěla ani škrábanec, mu na náladě samozřejmě nepřidalo.

A zprávy z Conneku už ho nerozveselily vůbec.

10. Caron ande Lette: Začátek potopy

Novinky zřídkakdy přicházely do Caron ande Lette včas. Pocestní tudy procházeli jen výjimečně. To málo, díky čemu mohli Raultové sledovat, co se v okolním světě děje, jim zprostředkovávali poslové, kteří sem přicházeli z Antieux.

V případě Raymona Gareteho platilo více než dostatečně, že srdce bez zalévání láskou den ode dne chřadne.

Socia se pohybovala na hranici mezi vzrušením nad tím, že je jí věnováno tolik pozornosti, a strachem z toho, jak naléhavý Raymone byl.

Císař Lothar byl mrtev už měsíc, než se zpráva o jeho skonu dostala až sem.

„Tohle není dobré," řekl Brock chvíli poté, co kurýr přinesl zprávy. Bratr Kandl měl podezření, že se Brock na tuto variantu připravoval od chvíle, kdy si churavý chlapec poprvé nasadil korunu.

Jako ostatně všichni na západě.

„Nemyslím, že z toho může vzejít něco dobrého," souhlasil bratr Kandl. „Takovéhle zprávy vždycky vyvolají velkou vlnu potíží." Protože nikdo nikde nevěřil, že si Johannesova dcera dokáže obout otcovy černé boty a ukázat světu jeho železnou pěst.

Bratr Kandl o dívce nic nevěděl. Jak se vlastně jmenovala – Catherine? Tak nějak. Ale putoval tímto světem už dost dlouho na to, aby se seznámil s podstatou lidské povahy.

Všichni lidé, kteří s velkým potěšením roztáčeli kola spiklenectví, se na skutečný svět dívali brýlemi zbožných přání. A čekali, že se svět přizpůsobí jejich představám.

Opravdový život si ve skutečnosti užíval překonávání sebeklamu.

Thurm Rault, který byl obvykle tichý, poznamenal: „Tak to se z těch našich zajímavých časů stanou časy ještě zajímavější.“

„Musíme postavit více hlídek,“ rozhodl Brock. „Jakmile se tyhle zprávy dostanou do Grolsachu, určitě nás čekají problémy. Thurme. Dej vědět lidem ve vesnicích. Sedláci potřebují čas na přípravu. A my potřebujeme dostat jejich zásoby do skladišť.“

„Myslíš, že do toho půjdou?“

„Doufám, že mi pořád ještě věří,“ zamračil se Brock. Během jeho nepřítomnosti se kraj málem ponořil do chaosu. „Měl jsem tě nechat doma.“ Lidé nerozuměli tomu, proč by měli být tak poddaní rozmarům Tormonda IV. Tady se mu říkalo Šílený vévoda a takhle daleko od Khaurene nabývala jeho pověst téměř mytologických rozměrů. Hrabě Raymone byl daleko větší realista – zvlášť proto, že pomohl s porážkou Haidena Backeho.

Méně zcestovalé, nevzdělanější a umíněnější lidi si bratr Kandl nedokázal představit. Byl skoro zázrak, že se tu dokázalo maysaleanské kacířství uchytit během jediné generace.

Stezka Světla poskytovala přívržencům pohled na svět, který byl v přímém v rozporu s běžným zoufalstvím každodenního života.

Raultovi se pustili do příprav. Jejich poddaní se k nim neochotně přidali. Hrozba zvenčí musela být nejspíš hodně zveličená – ale komu uškodí, když budou připraveni?

„Tví poddaní nejsou spokojení,“ řekl bratr Kandl jednoho jitra pobaveně, když spolu stáli na hradbách. „Kdyby to nebylo tak namáhavé, tak už by se určitě vzbouřili.“

Což byla skoro pravda. Dokonce i tak daleko na severu byl Connec štědrou zemí. Lidé se nemuseli každý den lopotit a dřít na polích, aby se sotva uživili. Vzhledem k podstatě lidské povahy bylo pochopitelné, že si mysleli, že chtít po nich ještě něco dalšího je jasný projev nevděku a nespravedlivosti.

„A tady už se řítí Socia, jako by měla všechny Zástupce noci v patách,“ dodal Dokonalý mistr. Mohl mít pravdu, ovšem. Přinejmenším pokud šlo o mírnější Zástupce. Sedláci v širokém okolí mluvili o setkáních s podivnými světly a pachy. Socia ale vždycky v sedle spěchala. Bratru Kandlovi však připadalo, že to tentokrát přehání, a měl soucit s jejím koněm. Dívka se k nim brzy připojila,

udýchaná z toho, jak musela vybíhat schody na hradby. „Už to začíná, Brocku," vyrazila ze sebe. „Obklíčili jsme Grolsachery u Little Thysoupu. Byli na průzkumu."

„Little Thysoup by byl přece úplná ztráta času," řekl Brock pochybovačně. „Co tam mají? Pár vyhublých slepic a třínohého psa?"

„Byli čtyři," pokračovala Socia. „Počítám, že rodina. Došlo k boji – chtěli utéct a my jsme jim to nedovolili."

Brock se začal vyptávat na zajatce, ale bratr Kandl ho přerušil. „Jednoho vidím," řekl. „Je to ještě dítě."

Několik selských žen už hnalo zajatce k bráně pevnosti. Kolem krku mu utáhly provazy a nechovaly se k němu moc jemně.

Jemní ale venkované bývali málokdy, pokud dostali příležitost vybít si vztek, který v sobě za běžných okolností museli dusit.

Zajatec ale *byl* ještě dítě. Chlapec. Nanejvýš jedenáctiletý. Byl zraněný, k smrti vyděšený, bledý a třásl se. Ve špinavé tváři měl stopy po slzách. Právě byl svědkem surového zabití svého otce, dědečka a strýce.

„Prokažte mu trochu laskavosti," navrhl bratr Kandl pevným hlasem. Socia přikývla a rozběhla se po schodišti dolů. Brock s Dokonalým mistrem ji následovali daleko pomaleji a rozvážněji a pán na Caron ande Lette držel krok se starším mužem.

Socia měla v těle víc než jen krev a divokost. Když bratr Kandl dorazil na nádvoří za hlavní branou, zjistil, že už stačila oddělit zajatce od věznitelek. Prohlížela mu rány. Chlapec se třásl tak silně, že se sotva dokázal udržet na nohou.

„Vpravte do něj trochu polévky," navrhl bratr Kandl. „Pro začátek raději jen vývar." Na chlapcově těle byly viditelné počínající známky hladovění. „Odveďte ho někam na teplejší místo. Dejte mu napít trochu vína a zabalte ho do přikrývek."

„Na spáleniny od provazu mu dejte mast," dodal Brock a podíval se na sestru. „Jak je na tom jinak?"

„Jedna povrchová řezná rána, která ani nebude potřebovat zašít," odpověděla Socia. „Spousta modřin a odřenin. Zmlátili ho."

Brock se otočil k ustrašeným venkovankám. „Dobrá práce, dámy," řekl. „Ale tohle je jen začátek. Musíte udělat ještě dvě věci.

Postarejte se, aby mrtví z vaší vesnice zmizeli. Pak varujte lidi z okolních farem, aby si připravili skrýše. A okamžitě mi dejte vědět, kdyby se něco stalo.“

Brock si nedělal starosti, že by nedokázal nájezdníky zlikvidovat – jen kdyby věděl, kde jsou. Jeho poddaní by se dokázali vyrovnat desetinásobné přesile hladových Grolsacherů, unavených dlouhou cestou.

„Jak se tam asi dostali?“ přemýšlel nahlas bratr Kandl.

„Přišli pěšky, bratře,“ odpověděl Brock. „Kdyby měli koně, už dávno by je snědli.“

„Myslel jsem spíš na trasu pochodu, seuire,“ poznamenal mnich. „Přímá cesta by je vedla přes Imp nebo Manu. A to by určitě vyvolalo poplach.“

„Pak předpokládám, že šli dlouhou cestou kolem západního okraje Ormiendenu. A s tichým souhlasem arnhandské šlechty to pak vzali přes Arnhand.“

„Mohl to být plán, který se rozběhl, jakmile přišla zpráva o císařově smrti,“ řekl bratr Kandl.

„Mohl,“ přikývl Brock. „Zeptáme se ho. Socio. Jak rychle může náš host začít mluvit?“

„To záleží na tom, jak moc budeš dbát o jeho zdraví,“ odpověděla dívka.

„O své zdraví ať si dělá starost sám,“ prohlásil Brock pohrdavě. „Jestli se mnou nebude mluvit, tak už mu ho moc nezůstane.“

„Toho chlapce nedokážeš vyděsit, Brocku,“ zamumlal bratr Kandl. „Už dávno je příliš vystrašený, než aby mohl mluvit. Kromě toho nemá nic, co by mohl ztratit.“

„Už se někdy stalo, že by tě unavilo, jak máš pořád pravdu?“

„Často to není,“ pokrčil rameny Dokonalý mistr. „Teď jsi promluvil dočista jako hrabě Raymone.“

„Socio,“ obrátil se seuir k sestře. „Uchláchol toho kluka. Nalij mu do uší med. Vzpamatuj ho, abychom ho mohli vyslechnout.“

~ ~ ~

K druhé šarvátce došlo jen čtyři míle západně od Little Thysoupu večer téhož dne. Zapojil se do ní blíže neurčený počet Grolsacherů, kteří neuspěli hlavně kvůli tomu, že krátce předtím do oblasti

dorazilo varování z Caron ande Lette. Sedláci se bránili, i když nebyli o nic moc lépe vyzbrojení než útočníci. Padli čtyři obyvatelé Conneku a nájezdníci za sebou nechali také čtyři mrtvé. Ti, kteří unikli, byli všichni ranění.

~ ~ ~

Bratr Kandl a Socia Rault se při ošetřování chlapce střídali. Říkal si Gres Refello. Hrůzy se sice nikdy docela nezbavil, ale věřil Dokonalému mistrovi, když mu bratr Kandl slíbil, že už ho nečeká žádné utrpení. Měl v rodině také Hledače světla. Kromě toho nebyl dostatečně lstivý, aby lhal ve prospěch svých krajanů, které ani neznal.

Když začali s výslechem, odpovídal. Tiše.

~ ~ ~

„Musí jich přicházet spousta," prohlásil Brock Rault nad večeří. Mezitím už došlo k několika dalším incidentům.

Ve velké síni Caron ande Lette se sešli místní vůdci z okolního kraje, Raultové, bratr Kandl, kurýr z Antieux a seuir Lanne Tuldse, který poté, co se dozvěděl, že severně od jeho panství útočí Grolsacherové, s sebou přivedl jednotku válečníků. Tito muži jedli všechno, co jim přišlo pod ruku. Jídlo zdarma nebylo na pořadu dne často.

Velká síň nebyla příliš velká. Moc velké nebylo ani Caron ande Lette. Ta nejdůležitější věc na panství byly jeho hradby.

„Potřebuji trochu klidu," zaburácel Brock. „Dokonalý mistr strávil celé dopoledne s tím klukem, kterého jsme zajali včera. A vy si raději poslechněte, co vám teď řekne."

Bratr Kandl, unavený životem a pokoušený zoufalstvím, odstrčil poloprázdný talíř a vstal. Neměl na pečeného králíka ani pomyšlení.

„Seuir má pravdu," začal. „Přichází jich spousta. Ale nejsou příliš organizovaní – většina s sebou má rodiny." Což znamenalo, že se jim budou při boji plést pod nohy ženy a děti. „Anna z Menandu jim slíbila zemi a kořist. Arnhanďané se rozhodli, že když už odhlédnou od náboženských otázek, je Connec historickou součástí Arnhandu. Sublim v nich tuto představu podporuje. Arnhand navíc poskytuje Grolsacherům volný průchod – a nejen to, ještě poskytnou zásoby

každému Grolsacherovi, který odpřísáhne věrnost Anně a brothské církvi.

Chlapec není dostatečně chytrý, aby mu došlo cokoli nad úroveň jednotlivce. Z celé situace ale vyplývají pro všechny na západě vážné důsledky.“ Bratr Kandl jim neřekl, že má Anna z Menandu v plánu stát se matkou dítěte, z něhož hodlala učinit nejmocnějšího monarchu episkopálního světa.

„Nájezdníci přijdou údolím Sadew,“ dodal Brock Rault. „Je tam lovná zvěř a voda. Myslí si, že je z toho směru nebudeme čekat.“

Haiden Backe a biskup Farfog sem zamířili jednodušší cestou, která se nacházela o něco východněji.

„Předpokládám,“ pokračoval, „že po nedávných srážkách se někde shromáždí, dokud jich nebude tolik, že na jednom místě nevydrží. S tím se dokážeme vyrovnat. Náš skutečný problém spočívá v tom, co přichází za nimi. Bratře?“ pobídl bratra Kandla.

„Ten chlapec toho ve skutečnosti neví o moc víc, než vědí vaše děti o vašich plánech,“ řekl mnich. „Ale věří tomu, že za nimi přichází arnhandská armáda, která je má podpořit a chránit. A pak obnovit pořádek.“ Tato výmluva byla použita už při předchozích arnhandských výpadech.

„Ralphe, vezmi s sebou toho kluka do Antieux,“ řekl Brock kurýrovi. „Napíšu ti také dopis pro hraběte. Vy ostatní přiveďte muže k pramenům Catna Calci před zítřejším západem slunce.“

Bratr Kandl z toho neměl radost. Obával se, že Brock má v úmyslu opakování masakru na Černé hoře.

Mohl se o to přít, ale věděl, že by jen plýtval slovy. Každému Grolsacherovi, který vstoupil na panství Raultů, byl automaticky vyměřen rozsudek smrti.

~ ~ ~

Socia Rault dorazila v nepadnoucí zbroji z vyztužené kůže dost pozdě na to, aby jí někdo mohl vyčítat nevhodnost. Bratr Kandl se ze všech sil snažil skrýt pobavení. Brock Rault byl příliš mladý, aby mu na čele takhle vystupovaly žíly.

Opravdu si mladík myslel, že když ji zabaví kroužkovou košili, kterou dříve oblékala, tak že ji zastaví?

Na to, jaká byla roční doba, panoval poměrně velký chlad. Lidé drkotali zuby. V prohlubních podél potoka v údolí Sadew ležely kaluže mlhy. Proud nájezdníků procházel bez povšimnutí – dnes stejně jako po tři předchozí rána. Obránci čekali jen o několik mil dál. Některým bude umožněn návrat se zprávami o tom, že obyvatelé Conneku nezačali se žádným organizovaným úsilím k obraně.

Po třech dnech čekání už byli ozbrojenci pod Brockovým velením nervózní.

Všichni utichli, když kolem nich procházeli tři muži a prudce se o něčem dohadovali. Jakmile byli z doslechu, zeptal se Brock: „Co to bylo za jazyk, bratře?“

„Nevím,“ musel přiznat bratr Kandl. „Tohle je přitom už druhá skupina, která ho používala.“ A tím se stala vlna nájezdníků ještě znepokojivější – připojili se k ní uprchlíci před postupujícím ledem, takže nepřátelé Conneku budou daleko nebezpečnější.

Když seuir Brock ovládl opožděný hněv nad Sociiným příchodem, řekl rodině: „Nedokážu chlapy udržet na uzdě moc dlouho.“

Bylo jich tu celkem pětatřicet. Třicet tři ozbrojení muži, jedna žena a maysaleanský Dokonalý mistr. Někteří přišli ze sousedních panství a necítili příliš velkou povinnost se podvolovat rozkazům seuira Brocka.

O něco výš v údolí se na bažinaté louce rozkládal tábor nájezdníků. A už na první pohled bylo jasné, že tam někdo velí. Dokonce kolem něj stály hlídky. Nebyly nijak zvlášť dobře rozmístěné, a už vůbec ne ostražité, ale byly tam. Právě kvůli nim byl průzkum tábora obtížný. Mezi několika stovkami lidí v táboře byly i ženy a děti.

Seuir Brock i bratr Kandl si chtěli tábor pečlivě prohlédnout – i když oba z naprosto odlišných důvodů.

„Na pořádný tábor je tam moc měkká půda,“ poznamenal Thurm. „Všude kolem jsou prameny. Na některých místech tam můžete zapadnout po pás do bahna. Taky je tam asi milión komárů. Jestli se v těch místech budou zdržovat dost dlouho, tak všichni pochcípají na úplavici, malárii a já nevím na co ještě.“

„Jen se modlím, aby mezi nimi bylo tolik hlupáků,“ řekl Brock.

„Já také,“ zamumlal bratr Kandl.

„To aby z nás Bůh smyl krvavou skvrnu, než si ji stačíme rozmazat po celé duši?“ uchechtl se Brock. „Ano. Myslím, že začínám rozumět tomu, jak pracuje tvá mysl.“

Toto ale nebyla vhodná příležitost, aby debatovali o právech, křivdách a cenách. Kolik otočení Kola života bude potřeba, aby bylo odčiněno zlo, jež se zde chystá?

Z úbočí kopce seběhl jeden ze špehů. Svah posypaný jehličím byl příkrý. „Seuire,“ vydechl, „v grolsacherském táboře se objevili nějací další lidé. Lepší oblečení, koně – je jich asi tak dvacet nebo pětadvacet. Nepoznal jsem, co mají na praporech.“

„Arnhanďané,“ řekl zamračeně Thurm. Socia si odplivla na levou stranu jako muž, který zažehnává kletbu.

„Nečekal jsem, že se tady ukáží tak rychle,“ poznamenal Brock. „Co to bylo?“

Shora se údolím rozlehl divoký řev.

„Zkusím hádat,“ řekl bratr Kandl suše. „Právě dali nájezdníkům volnou ruku?“

„Celý dav?“ zvedl Brock obočí.

Socia se zamračila. „Ti nejzdravější a nejsilnější tu budou jako první,“ řekla. „To budou ti nejnebezpečnější.“

Brockovi to neudělalo radost. „A Arnhanďané rozhodně v první vlně nebudou.“ Což znamenalo, že léčka nebude tak úspěšná, jak chtěl a doufal. Rozhodl se. „Postavte barikády.“ Nechal už muže sbírat dřevo a klestí, aby napříč údolím vytvořili přehradu. Ta sice nájezdníky nezastaví, ale vytvoří zúžení, které umožní lučištníkům lepší míření.

~ ~ ~

Grolsacherové se hnali údolím jako přílivová vlna. Byli mezi nimi i další cizinci. Společným jmenovatelem skupiny byla krutá chudoba.

Tucet lučištníků se pustil do práce. Chránili jej pěšáci se štíty a kopími. Střelci jen zřídka minuli cíl.

Ti útočníci, kteří přežili střelbu, se šplhali do příkrého svahu a pak prchali dolů po proudu potoka. Jen málo se jich dostalo přes bariéru.

Další ozbrojenci z Conneku udeřili v horní části údolí a napadli opozdilce. Tlačili je dolů po proudu. Bratr Kandl a Socia měli za úkol jim krýt záda.

Tato dvojice se zapletla jen do jednoho incidentu. Bratr Kandl udělal všechno pro to, aby si nepošpinil ruce a duši cizí krví.

„Bu bu bu?“ zeptala se Socia výsměšně. „Co to mělo u všech svatých znamenat?“

„Ale ten chlap utekl, ne?“ opáčil bratr Kandl.

„Běžel přímo na louku,“ přikývla Socia. „Tam si určitě bude stěžovat, že tady narazil na zuřivého čaroděje.“

„To sotva.“

„Myslíš, že by dokázal přiznat, že utekl před maysaleanským Dokonalým?“ usmála se.

„Postaral jsem se o něj,“ pokrčil rameny bratr Kandl. „Nedělej to!“

Pozdě. Socia probodla sténající a křičící stařenu. Životy zoufalých nájezdníků pro ni neznamenaly víc než životy obtížných švábů a krys.

„Říkal jsi něco?“ zeptala se, když se k němu znovu otočila.

„Ne, nic,“ odpověděl.

„Potřebujeme se vrátit do Caron ande Lette. Rychle.“ K obraně pevnosti zůstaly jen ženy, děti a pár starců.

Brock Rault to ale viděl jinak.

Řeznická práce skončila. Údolí Sadew se proměnilo v krajinu mrtvých. Bratr Kandl věděl, že mysl dokáže hrůzy zveličovat, ale pořád mu připadalo, že je tu přinejmenším stovka mrtvých. Z úkrytů v porostu se ozývalo sténání a křik. Brock jim nevěnoval pozornost. Poté co poslal zpátky do pevnosti šest mužů, kteří byli zraněni, zamumlal: „Půjdu po lidech, kteří za tím stojí.“

„Aha. Ne,“ protestoval bratr Kandl. „Tím se to jen zhorší.“

„Bratře, tohle se už nemůže zhoršit,“ opravil ho Brock. „Tihle lidé nás chtějí pobít, vzít si to, co nám patřilo, a udělat z Conneku součást Arnhandu. Aniž by nechali žít místní kacíře. Sebeobrana není hřích. Tak to řekl tvůj vlastní synod v St. Jeules.“

Dokonalý mistr sklopil hlavu. Byla to pravda.

A navíc si už dávno nezasloužil titul Dokonalého. V jeho myšlení začaly převládat emoce.

„Nežádáme tě, abys nám pomáhal s podřezáváním hrdel," pokračoval Rault hněvivě. „Jen se nám nestavěj do cesty."

„To mohu udělat." Ale nezůstal o samotě a pozadu, když se zdraví a bojechtiví válečníci vydali k táboru na louce.

~ ~ ~

Tábor tvořilo rozlehlé bludiště nuzných přístřešků postavených z uschlých větví stromů, křovisek, rákosu a otrhaných přikrývek. Hnízdo nepředstavitelné chudoby.

Nově příchozí nebyli sami. Útoku do údolí Sadew se nezúčastnily celé desítky nemocných, starých, žen, dětí, a dokonce i zdravých mužů. Tábor vypadal jako rozkopnuté mraveniště.

Socia se na bratra Kandla zamračila. „Bu bu bu," řekla.

„Co?" zeptal se Brock.

„Soukromý žert," mávla dívka rukou.

Brock se na ni po straně podíval, ale promluvil k Thurmovi. „Ty to tady nahoře znáš," řekl. „Dokáží tu bojovat jezdci ve zbroji?"

„Na většině míst ne," odpověděl jeho bratr. „Alespoň ne moc dobře."

Po krátké poradě si Brock vybral směr, z něhož na tábor zaútočí. Pustil se do toho ve velkém stylu. Lučištníci vystřelili zápalné šípy, takže okamžitě vypuklo několik požárů. Naproti jim vyrazilo pár vzteklých Grolsacherů. Nedokázali ale nic, jen jich několik padlo mrtvých k zemi.

„Aha," poznamenal Brock. „Už jsou tady."

Z tábora vyrazila skupina jezdců a rozvinula se do šířky. Rytíři, panoši, jízdní seržanti – celkem jich bylo osmnáct. „Nepřipadá mi, že by na tom byli o moc líp než Grolsacheři," ozval se Thurm. „Placení válečníci," odhadoval Brock. „Pravděpodobně." Což znamenalo, že budou vychytralí a krutí. V Arnhandu a Grailské říši se měnila situace. Bývaly doby, kdy mladší bratři, kteří podle tradice neměli dědit, odcházeli do Svatých zemí nebo se přidávali k Rytířům grailu a táhli do válek, jež měly za cíl obrácení pohanů na východě. Ale tyto cesty do krátkého, surového a smrtelného vyhnanství ztratily

citovou přitažlivost. Muži si však museli vydělávat na živobytí. A byli vychováni pouze k jedinému řemeslu.

„Chtějí si každý pro sebe urvat kousek Conneku," poznamenal Thurm zamračeně.

„Tak uvidíme, jestli je dokážeme zklamat," usmál se Brock beze stopy pobavení.

Obránci Conneku neustále ustupovali. Den už pomalu končil. Poslední sluneční paprsky se usadily na větvích stromů, které měli za zády.

Brock přikázal lučištníkům, aby vystřelili na arnhandské jezdce salvu. Většina šípů dopadla k zemi ještě před cílem. Těch několik, které dolétly dost daleko, žádného jezdce netrefilo, nebo byly v jednom případě odraženy štítem.

„Ti zatracení komáři mě přivedou k šílenství!" postěžovala si Socia.

Vzduch nad jejich hlavami prořezávaly vlaštovky. Brzy sem přiletí hodovat netopýři. Bratr Kandl doufal, že nepřilétnou havrani. Havrani žili na obou stranách hranice lidského světa a Noci. Lidská víra propůjčovala těmto ptákům obrovskou symbolickou a věšteckou moc.

Jezdci se připravili k útoku. Beze spěchu. Uvážlivě. Což bylo přesně to, co Brock nechtěl. „Vypusťte další salvu a pak utíkejte ke stromům," přikázal lučištníkům. „Ale dávejte pozor, kam šlapete."

Jezdci už se blížili. Většina šípů dolétla až k nim. Pouze jeden však zasáhl živý cíl a jeden z koní padl k zemi, když se šíp odrazil od jezdcova štítu.

Několik Arnhanďanů pobídlo zvířata ostruhami, protože jim došlo, že les je příliš hustý na to, aby se v něm mohli pustit do pronásledování.

Zbytek je následoval.

Během minuty se dvě třetiny jezdců propadly do bahna v úzkých rozměklých prostorách mezi potoky, jejichž mělká koryta se nacházela schovaná pod úkrytem zeleně.

Této hrozby by si určitě všimli za plného denního světla, kdyby nespěchali a dívali se kolem sebe.

„Lučištníci – zastavit, otočit a vystřelit,“ rozkázal Brock. „Mířte na koně.“

Ze skupiny střelců se ozvalo nespokojené bručení. Zvířata měla několikanásobně vyšší cenu než muži, kteří na nich seděli. Z tohoto boje ale nebude žádná kořist.

Raultův rozkaz byl takticky vynikající, ale prakticky obtížně proveditelný. Lučištníkům už nezbyl dohromady víc než tucet šípů.

„Zatraceně!“ zaklel Brock. „Doufal jsem, že jich padne víc. A že se jich pár utopí. Pak bychom mohli zbytek dorazit, zatímco by byl zapletený do postrojů v rašelině a blátě.“

Arnhanďané to nechtěli připustit.

Celkem zahynul jeden jezdec a čtyři koně. Útočníci, kteří zůstali v sedlech, od dalšího pronásledování upustili.

„Alespoň že jim shoří ten zatracený tábor,“ zabručela Socia.

~ ~ ~

Brock Rault trval na tom, že budou cestovat v noci. Postup byl pomalý a vyčerpávající. A často bolestný. Těsně před svítáním k seuirovi Brockovi přišel bratr Kandl. „Nechte mě tady,“ řekl. „Už s vámi neudržím krok. Budu v pořádku. Oni svatému muži neublíží.“

„Hvízdáš si cestou kolem hřbitova, starče,“ odpověděl šlechtic. „Ty jsi přesně ten člověk, kterého by moc rádi chytili. A mohl bys přežít jedině v případě, že by tě chtěli poslat do Salpena před vykonstruovaný soud.“

Rault pak nařídil hodinový odpočinek. Společně s Thurmem se vypravil dopředu, aby obhlédli situaci.

Během přestávky ztuhlo bratru Kandlovi tělo natolik, že se sotva dokázal pohnout. Už neměl energii ani na to, aby odháněl komáry. „Dnes v noci mě vysají do dna,“ zamumlal si pro sebe.

Zoufalství ho zahalilo jako těžký plášť. Vzpomněl si na Margete a začala ho trýznit světská lítost nad tím, jak se rozhodli. Margete teď žila jako sestra Probita v maysaleanském ženském konventu ve Fleaumontu. Neviděl ji už roky. Vídala se alespoň občas s jejich dětmi? On rozhodně ne. Jeden z jeho synů, skrz naskrz materialistický Aiméchiel, se ho rozhodl zříct, protože věnoval veškerý majetek na podporu Hledačů.

Styděl se sám za sebe. Dokonce už ani nevěděl, kde žijí jeho vlastní děti.

Dokonalý se zničehonic vytrhl ze zasnění, zasažen náhlým strachem.

Nocí se rozprostřela obrovská prázdnota.

Komáři byli pryč.

Údolí Sadew leželo v kalužině ticha tak naprostého jako ticho dávno opuštěné krypty. A temnota se prohlubovala.

Neozývalo se jediné zabzučení hmyzu. Žádné sovy spolu nerokovaly o tom, kde lze ulovit nejtučnější myš. Nic živého se nepohnulo v listí a jehličí při hledání potravy a ve snaze se potravou nestát.

Pak v lese zašustilo listí a ohlásilo návrat Brocka a Thurma. „Jsme teď dvě stě yardů od okraje lesa," zašeptal Brock. „Domů dorazíme před svítáním, i kdybychom měli kaplana nést. Co?"

Brock konečně ucítil hrůzu a znehybněl. Ucítil hlubokou hrůzu, která přišla znenadání a bez varování.

Nepřišlo to dostatečně blízko, aby to viděli. Temnotu to používalo jako přestrojení. Ale tma nedokázala skrýt pach té věci ani tiché zvuky, jež přišly společně s ní.

Pach připomínal mrtvolu, ležící týden na dusivém letním vzduchu. Zvuk zase připadal každému, kdo ho zaslechl, jako deset tisíc much.

Bratr Kandl divoce potřásl hlavou, jako by vydechnutí pachu z chřípí mohlo zahnat moc starodávné Noci. Tihle staří bohové byli pryč! Havran byl už během dávných dní staré říše odzbrojen, roztrhán a uvězněn. A ani žádný jiný bůh nedokázal rozdrtit magické okovy, které poutaly poražené Zástupce noci.

Tato nelítostná věkovitá božstva porazili lidé. A jen Zástupci lidského původu je mohli znovu osvobodit.

Pach putoval podél proudu potoka a následoval proud mrtvých do vnitrozemí Conneku. Temnota se rozplynula do obyčejné tmy. Zvuk se vrátil.

Obránci Conneku se znovu vydali na cestu. Nikdo z nich údajně nevěřil tomu, že předjitřní temnotou kolem nich prošel Havran, z jehož těla odpadávaly do lesní půdy larvy hmyzu. Raději chtěli věřit

kněžím než vlastním smyslům. Tento Zástupce noci pro ně byl příliš děsivý, aby na něj byť jen pomysleli. Jednoho dne by na sebe mohli pozornost Pána much přivolat sami – pokud se nebudou velice úporně modlit k vlastnímu většímu Bohu.

Ani Arnhanďané tomu nevěřili, přestože něco vyděsilo jejich koně tak strašlivě, že jich většina navzdory tmě uprchla. Vyhládlí a vysílení obyvatelé tábora, kteří přišli o úkryt, však neměli s touto vírou potíž. Někde v hloubi jejich duší, hluboko pod hladinou mírného chaldareanského náboženství, ještě stále pluly vzpomínky na staré bohy. Byly ponořeny téměř tak hluboko u dna jako samotní obyvatelé Grolsachu.

Komáři se vrátili. S jejich prvním pisklavým zabzučením Brock Rault promluvil. „Vstaň, Mistře," řekl. „Už to nemáme daleko. A to nejhorší je za námi. Než vyjde slunce, budeš spát pod péřovou přikrývkou."

~ ~ ~

Bratr Kandl vystoupal na hradby, ze kterých byl dobrý výhled na hlavní bránu Caron ande Lette. Slunce už pomalu zapadalo. Prospal jedenáct hodin bez probuzení. Každý kloub v těle ho ještě pořád bolel, stejně jako každý sval. Na podobná dobrodružství už byl opravdu starý.

Než vyšel nahoru, najedl se tak, až skoro praskl. Nyní, i přes všechny bolesti těla spokojený, stál ve světle zapadajícího slunce a připadalo mu, že dav, který pevnost obklučuje, vypadá navzdory velikosti politováníhodně.

Před pevností stály stovky Grolsacherů. Další se vypravili loupit, ale v tomto kraji moc jídla nebo kořisti objevit nemohli. Ti, kdo tu zůstali, příliš bojovnou náladou neoplývali. Byli to ti, kteří se drželi vzadu. Ti, kdo přežili včerejšek. Moc zdravých dospělých mužů mezi nimi nebylo.

Kdykoli našli a poznali mrtvé tělo svých blízkých, vypuklo v davu kvílení a pláč. Bratr Kandl nedokázal pochopit jedině to, jak vůbec mohli poznat své mrtvé poté, co kolem nich prošel Havran.

V životě neviděl mrtvolu, které se dotkl Zástupce noci. Slyšel ale, jak vypadají. Někdo mu to vyprávěl během jídla. Velký Démon po

sobě nechal jenom prázdnou slupku vyschlou tak, že ji mohl člověk unést jednou rukou.

Brock Rault stál na hradbách také. Jako ostatně vždy. „Rozhodl ses, že se přestěhuješ sem?“ zeptal se Dokonalý mistr napůl žertem.

„Mohu odsud něco vidět, Mistře,“ odpověděl šlechtic. „Sice ne moc, ale dost na to, abych měl představu, co se v okolí děje.“

„Nezdá se, že by se toho moc dělo,“ poznamenal bratr Kandl.

„Přesně tak,“ přikývl Brock. „Předstírají život, ale nic velkého za tím není. Zlomili jsme jejich ducha.“

Na hradby dorazil Thurm se Socií. Thurm si ještě pořád vytíral drobečky z koutků úst.

„A Arnhanďané?“ zeptal se bratr Kandl a přivítal Socii pokynutím hlavy.

„Snaží se plenit,“ odpověděl Brock. „Nemají ale moc štěstí. Když vyrazí v malé skupině, někdo na ně zaútočí. Když jich jede hodně, narazí jen na lidi příliš hloupé nebo tvrdohlavé na to, aby se ukryli v lesích – a takových lidí tu moc není.“

„Takže někdo Grolsachery podvedl a namluvil jim, že jdou do země, která oplývá medem a strdím,“ poznamenal bratr Kandl zamyšleně. „A Arnhanďany zase přesvědčil, že je nečeká žádný odpor.“

„Zase tak moc se ten někdo nepletl,“ řekl Brock. „Na nic moc kromě sledování se tady nezmůžeme.“

Bratr Kandl mu nevěřil. Bezmocné sezení se vůbec neslučovalo s raultovskou povahou.

„Ještě ti zbyla spousta možností jednání, velký bratře,“ ozvala se Socia a ukázala za hradby. V pohasínajícím světle tam byly sotva patrné zákopy a náspy, na kterých začali nájezdníci během dne bez většího nadšení nebo spěchu pracovat. Do práce se zapojil jen zlomek cizinců. Tělesně zdatnější se vypravili hledat potraviny a kořist.

A mnoho se jich k rodinám nevrátilo.

„Ano?“ zeptal se Brock.

„Jakmile Arnhanďané vyrazí plenit, podnikneme výpad,“ poradila mu Socia. „Zničíme jim tábor. Ukradneme nebo pobijeme zásobní koně. A jejich štolby a sluhy.“

Thurm zabručel. „Jenže proč riskovat?“ řekl. „Když prostě počkáme… jak dlouho bude trvat, než hrabě Raymone přijede zachránit milovanou Socii?“

Socia mu dala ránu pěstí do žeber. Rozpoutala se hádka. Socia byla doslova krvežíznivá. Byla připravena vyrazit na jednočlenný výpad proti všem Grolsacherům v okolí. „Proč riskovat?“ opakovala po bratrovi ostře. „Abys probral plevel. Aby jich tu nebylo tolik, že je nezvládneme.“

Bratr Kandl se obával pravdy, skryté v jejím argumentu. To, co měli před sebou, byla pouze první přílivová vlna. Údolí Sadew se brzy mohlo proměnit v řeku zoufalých lidí, která bude plynout, dokud nezalije celý Connec.

Prozřetelnost věděla, že provincie nedokáže dát dohromady organizovaný pokus o to, aby se ubránila sama. Centrální vláda zůstávala zmatená a nerozhodná, téměř odsouzená k zániku. Překažení plánu na otrávení vévody nijak nezlepšilo pružnost jejího rozhodování. Příliš mnoho nižších šlechticů dávalo přednost tomu, že budou znepříjemňovat život sousedům. Ti, kterým ještě zbývala nějaká dávka odpovědnosti, se většinou raději rozhodli počkat, až se problémy přiblíží k nim. Větší počet následovníků dokázal díky úspěchům v minulosti shromáždit jedině hrabě Raymone Garete. Ale podle zákona neměl pravomoc k vyhlášení vojenského odvodu mimo hranice svého hrabství.

Hrabě Raymone byl z hlediska brothské církve nejnebezpečnějším mužem v Conneku. Což vysvětlovalo, proč Antieux přitahovalo tolik pozornosti ze strany Společnosti.

S příchodem noci se všude kolem Caron ande Lette začaly objevovat první táborové ohně. Bylo jich ale příliš málo, než aby znamenaly blokádu pevnosti.

To se však mohlo změnit.

Brock si ale neměl v úmyslu nechat věci přerůst přes hlavu. Dal dohromady dobrovolnickou jednotku pěti lidí. Společně s ní se spustil po lanech z jižní strany pevnosti, kde byly zdi nejnižší. „Hlavní bránu by mohli sledovat pro případ, že bychom chtěli podniknout výpad,“ vysvětlil.

Bratr Kandl strávil na hradbách hodiny pozorováním, čekáním a naslouchání. Podle poslechu se nedělo vůbec nic. A vidět byly jen světlušky. Brock pracoval záviděníhodně opatrně.

Stařec odešel do svého pokoje dlouho před půlnocí. Jeho tělo mělo na unavených místech ještě hodně práce.

~ ~ ~

Dokonalý se probudil jen jednou – zhruba v době, které se říkalo hodina duchů. Cítil venku v noci něco strašlivého, ale než se stačil úplně probudit, bylo to pryč. Vymočil se a vrátil se do postele. Chvěl se, jako by ležel v náručí vlhké, mrazivé zimy, ale nakonec znovu usnul.

~ ~ ~

Bratr Kandl vstal za svítání. I přesto, že prospal celou noc, cítil se slabý a omámený a nejraději by si znovu lehl.

U snídaně se k němu připojil Thurm se Socií. Na stole byl čerstvý chléb, nakládaná zelenina a slanina. Bratr Kandl cítil bodnutí soucitu s grolsacherskými rodinami před pevností.

„Ta věc byla zase včera v noci venku," poznamenal Thurm.

„Věc?" zeptal se bratr Kandl zbytečně.

„Ta, kterou jsme potkali předtím v údolí. Pán červů."

„Přestaň už konečně chodit kolem horké kaše a řekni to," vybuchla Socia. „Byl to Havran! Havran! Venku se potuloval Havran a následoval Brocka, který se vypravil zamáčknout hmyz."

Bratr Kandl otevřel ústa, ale Socia mávla rukou. „Neobtěžuj se," řekla. „Možná jsi chytřejší než normální episkopální kněz, ale nebudeš tady převracet věci naruby tak, abys mohl tvrdit, že to nebyl Havran."

„Zástupce noci, kterému říkáme Havran, ale v dnešním světě existovat nemůže," odpověděl mnich.

„Tak to běž říct jemu, chytráku," odsekla. „To ho určitě tak zdrtí, že zaleze do křoví a chcípne."

Thurm plácl sestru po paži. „Trochu úcty, dítě," napomenul ji.

„Netvrdím, že se po setmění neplíží kolem něco velkého," poznamenal bratr Kandl. „A rozhodně to prokazuje jistou podobnost s pohanským bohem rozkladu. Ale ten bůh už nemůže existovat."

Socia se ušklíbla. „Jestli to vypadá jako hovno, smrdí jako hovno a jestli na to sedají mouchy, tak tomu budu říkat hovno,“ odpověděla.

„Možná se nepodařilo uvěznit celého Havrana,“ nadhodil Thurm. „Nebo možná některá jeho část unikla. Něco divného se stalo tenkrát v Bílých horách, když Arnhanďané táhli na Antieux. Ti, kteří skončili pobití v masakru na Černé hoře. Říkají, že se otevřela spousta starých hrobů a ven vyšly zlé věci.“

To mohla být pravda, pomyslel si bratr Kandl. Bílým horám na severním konci Altaie se také někdy říkalo Strašidelné kopce. I přes všechen puch a vliv, který měla na myšlení lidí okolo, nepůsobila věc nijak zvlášť mocně. Bylo možné, že to je pouhý drobný zlomek starého boha, poháněný jeho původním instinktem?

A bude se tento drobný zlomek snažit zesílit a vyrůst? Bylo by to vůbec možné? Vypraví se hledat další roztříštěné a rozprášené části svého já? Pokusí se osvobodit další staré hrůzy svého mládí?

„Přestanu se řídit zbožnými přáními a podrobím se vlastní nevědomosti v této věci,“ řekl bratr Kandl. I když zoufale toužil po odpovědi, změnil raději předmět hovoru. „Měl Brock včera v noci úspěch?“ zeptal se.

„Měl,“ odpověděl Thurm a ve tváři se mu objevilo čerstvé vzrušení. „Proplížil se do výběhu, kde měli Arnhanďané koně, a ukradl jim pár zvířat. Ta pak zabil a nechal na místě, kde se k nim dostanou Grolsacheři a rozporcují si je na jídlo.“

To by mělo zasít trochu nedůvěry.

Thurm se zamyšleně odmlčel. Bratr Kandl měl pocit, že se toho stalo daleko víc, ale že šlo o tak temné věci, že o nich nechce se svatým mužem mluvit.

„Rozumím,“ odpověděl. „Možná to je vše, co potřebuji vědět.“

~ ~ ~

Bratr Kandl vystoupil na hradby nad hlavní branou. Nájezdníci začali kolem Caron ande Lette kopat zákop. Vykopanou zeminu hromadili na vnější straně. Jestliže bude trvat obléhání dlouho, postaví za náspem palisádu. Další skupina pracovala na něčem, co byl i z dálky jasně patrný hřbitov. A několik Arnhanďanů pomáhalo při budování obrany tábora.

Na malém nádvoří za hlavní branou se shromažďovali jezdci. Na východě se poblíž řeky pohybovala kolona otrhaných lidí, která Caron ande Lette vůbec nevěnovala pozornost.

Brána se rozlétla dokořán. Do výpadu z ní vyrazila Socia Rault a tucet mladých obránců. Stavitelům obléhacích opevnění vůbec nevěnovali pozornost. Prohnali se tryskem kolem nich, zaútočili na kolonu u řeky, pobili muže a vrátili se zpátky pod ochranu hradeb dřív, než se Arnhanďané dokázali připravit na boj. Socia rozsévala zkázu podél rozestavěného zákopu, dokud se kopáči nevzpamatovali a nezačali se organizovat k obraně, a pak se vrátila domů.

Bratra Kandla z hradeb odstrčili lučištníci, kteří sem po schodišti přišli přikrčení, aby je nebylo vidět. Další muži se postavili k obsluze balisty.

Socia se pokoušela nalákat Arnhanďany na dostřel. Ti se ale ošálit nenechali.

Z hlavní budovy vyrazil na nádvoří seuir Brock. Rozzuřený. Když se Socia vrátila se širokým úsměvem ve tváři a brána se zavřela, přistoupil k ní. „Tohle už nikdy neuděláš," řekl ostře. „Rozuměla jsi mi? Bratře Kandle," řekl mnichovi, který mezitím sestoupil z hradeb, „porušoval bys příkazy hraběte Raymoneho, kdybys doprovodil mou sestru pryč z pevnosti?"

Socia si Brocka přestala všímat ve chvíli, kdy jí řekl, co už nemá nikdy dělat.

„Bylo by to moudré?" zeptal se bratr Kandl. „Teď, když se krajem potuluje tolik nepřátelských lidí?"

Brock tiše řekl: „Ti znamenají menší riziko."

„Seuire?" zvedl obočí mnich.

„Tady nemůžeme přežít," řekl Brock. „Ne pokud to bude takhle pokračovat dál. Jsou neschopní a neorganizovaní. Dokážu jich pobít tisíce. Ale sám tu a tam ztratím muže – a žádné posily nemohu očekávat. Kousek po kousku mě přemůžou. Jako břeh, který podemílá nekonečný tok řeky. Brzy si najdou v lesích skrýše. Nechci, aby byla Socia tady, až to začne."

Bratr Kandl neochotně přikývl. „Pokud ji vezmu do Antieux a ty padneš, nemusíš pochybovat o tom, že budeš pomstěn." Socia v mnichovi budila dojem dívky, která by dokázala vyhladit a vypálit

celý Arnhand, kdyby ji Charlve Hloupý nebo Anna z Menandu dostatečně rozčílili. „Ona už si způsob najde.“

„Možná máš pravdu.“

„O čem si to vy dva šeptáte?“ chtěla vědět Socia. „To mluvíte o mně?“

„Svým způsobem,“ odpověděl její bratr. „Snažím se Dokonalého mistra přesvědčit, aby odešel, dokud je to ještě možné.“

„Nesnaž si vymýšlet, bratříčku,“ odsekl dívka. „O čem jste vy dva doopravdy mluvili?“

„Každou minutu,“ podíval se Brock do očí bratru Kandlovi. „Vždycky se musí přít o opak. Každou minutu každého dne.“

Bratr Kandl přikývl. Tohle mohl být nejlepší způsob, jak přinutit Socii, aby udělala to, co potřebují.

„Sestřičko, pojď se napít vína,“ prohlásil seuir Brock odhodlaně. „Potřeboval bych od tebe laskavost. Je to nejspíš nejdůležitější věc, kterou jsi v životě udělala.“

~ ~ ~

Kopce Artlan ande Brith nechali za zády. Bratr Kandl musel obdivovat schopnosti manipulace, kterými seuir Brock Rault vládl. Nejdříve přesvědčil jeho, že musí zachránit Socii. Pak přesvědčil Socii, že bratr Kandl je příliš důležitý maysaleanský filozof, než aby padl. Mnich byl morální obr, který musí přežít za každou cenu. A jedině ona má na hraběte Raymoneho dostatečně velký vliv, aby se postaral o jeho ochranu.

Dopisy, které oba přinesli seuirovi Lannemu, sousedního šlechtice přesvědčily, aby je poslal dál přestrojené a v doprovodu dvou vlastních neteří a dvou oslů. Koně nechali v Artlan ande Brith.

Sociina válečná výstroj a výzbroj byla naložena na jednoho osla.

Dívka a neteře se převlékly za vesnické chlapce. Bratr Kandl na sobě měl šaty, které nosil už dlouhá léta. Všichni Dokonalí si oblékali stejnou šedou kutnu.

Opatrnost byla nutná i jižně od Artlan ande Brith. Grolsacherové už dokázali projít i kolem Tuldseovy pevnosti.

Seuir Lanne viděl budoucnost stejně pesimisticky jako seuir Brock Rault.

~ ~ ~

Hrabě Raymone viděl Socii velice rád, ovšem ne tak Dokonalého mistra. Tuldseho neteří si v podstatě ani nevšiml. Dívky byly předány místním příbuzným.

Hrabě Raymone mluvil se Socií téměř podlézavě, když se omlouval, že neposlal na sever žádné vojáky.

Byl zamilovaný až po uši.

Když bylo po všem, otočil se k bratru Kandlovi. „Nikdo nás neposlouchá, Mistře," řekl. „Řekni mi pravdu. Co se stalo? Co se tam nahoře opravdu děje?"

Bratr Kandl nevynechal jedinou podrobnost.

Hrabě Socii neopustil očima ani na okamžik, ale zeptal se jen: „Havran? Opravdu?"

„Patrně jen nějaká jeho část," odpověděl mnich. „Nebo něco, co nechce, aby byl zapomenut. Možná něco, co chce šířit strach a chaos tím, že v nás probudí děs z dávného zla."

„Myslím, že je to opravdu on," řekl Raymone rozhodně. „Částečka jeho opravdového já."

„Ale…" nadechl se bratr Kandl k odporu.

„Dostávám zprávy ze stovky zdrojů, bratře," přerušil ho hrabě. „Tvůj příběh o Zástupci noci, který vstává z mrtvých, není výjimečný. Děje se to všude kolem nás, kdekoli se kdy vyprávěly strašidelné příběhy. Myslím, že ve všech těchto zprávách musí být pravda."

„Proč jsi neposlal vojáky do Caron ande Lette?" zeptal se bratr Kandl.

„Protože mě tady vážně zaměstnávají Sublimovi lumpové," zamračil se Raymone. „Je to pěkně hnusná banda kazatelů. Každý den se přizpůsobují a nacházejí způsoby, jak mě dráždit, aniž by překročili světské zákony a já je mohl rozmáznout o zeď. A objevuje se jich tady čím dál víc. Nevím, odkud se pořád berou."

„Mnišské řády dnes nové zájemce o vstup do kláštera odmítají," pokrčil bratr Kandl rameny. „A když patříš k církvi, nikdy nemáš hlad. Navíc si jistý druh lidí dokáže vychutnat i tu nejmenší moc, kterou nad druhými má."

„Tohle jsem zrovna nepotřeboval slyšet, Mistře,“ ušklíbl se hrabě. „Ale ani já pro tebe nemám dobré zprávy. Právě včera jsem slyšel, že novou císařovnu Katrinu korunoval samotný Sublim. Na oplátku ona zase poklekla před brothským patriarchátem.“

„To by mohlo znamenat občanskou válku v Říši,“ poznamenal mnich.

„Mohlo,“ přisvědčil hrabě. „Ale rozhodně to znamená, že Říše už nebude chránit Connec. Z čehož vyplývá další špatná zpráva. Sublim může každou chvíli vyhlásit svaté tažení proti maysaleanskému kacířství.“

Bratr Kandl se zachvěl a povzdechl si. Hledače světla sice mohl člověk najít všude, ale právě v Conneku se pohybovali nejotevřeněji, v nejvyšším počtu a měli zde největší vliv. Právě Connec bude místem, kam dopadne nejtěžší úder.

„Tak nebo onak bude falešný patriarcha plenit naši zemi,“ řekl bratr Kandl sklesle.

„To aby si pospíšil,“ řekl hrabě Raymone. „Aby to stihl, než ji zničí naše malé války se sousedy.“

~ ~ ~

Společnost dostala příkazy z Brothu. Nejnovější biskup brothského episkopátu v Antieux poslal hraběti Raymonemu příkaz, aby se dostavil před biskupskou stolici. Jeho poslové ale nedokázali hraběte nikde najít. Několik se jich dokonce ani nevrátilo zpátky.

Hrabě Raymone vyřídil dva problémy jedním rychlým tahem, když shromáždil ty, kdo byli ochotni přidat se k malé armádě, kterou odvedl na sever. Bernardin Amberchelle a jeho věrní zůstali, aby se vypořádali s neodbytnými a čím dál arogantnějšími brothskými agenty. Pak zmizel pro změnu Amberchelle. Ale všichni ve městě viděli jeho divoké způsoby za vraždami a zmizeními, ke kterým v Antieux neustále docházelo. Do města přicházelo čím dál méně bratrů Společnosti. Ti, kteří už v něm byli, začali chodit v přestrojení a pohybovat se po skupinách.

Přesto vražd přibývalo. Některé byly velice kruté a krvavé.

Bylo úžasné, kolik církevní krve mohlo být prolito, když se ti, kdo prováděli pouštění žilou, nemuseli obávat exkomunikace a netížilo je svědomí.

Socia se s bratrem Kandlem setkala několik týdnů poté, co začalo to, co označovala za své regentství. „Je to všechno zatracené spiknutí, Mistře!“ postěžovala si. „Ti lidé mi pořád tvrdí, že jsem teď paní města! Pořád za mnou chodí a čekají, co jim přikážu. A pak jdou a udělají si, cokoli chtějí.“

„Takhle to zařídil Raymone, drahé děvče,“ odpověděl mnich. „Proto, aby ho nemohl nikdo vinit z krvavých věcí, které se tu teď dějí. Není tady, aby jim učinil přítrž. A ty to samozřejmě nemůžeš udělat, protože jsi jen žena.“

Nastala odmlka, během níž se snažila zkrotit hněv a zároveň přemýšlela. „Upřímně řečeno to dokážu pochopit,“ uznala Socia. „Je to docela chytré. Co ale nechápu, je to, proč je do šarvátek se Společností zapleteno tolik cizinců.“

To starce zmátlo. Hrabě Raymone přece žádné žoldnéře nenajímal. „Cizinců?“ zeptal se. „Teď se v tom nějak neorientuji – o jakých cizincích mluvíš?“

„Počítám, že když jsem holka, tak si o mně všichni myslí, že jsem hloupá,“ odpověděla Socia. „Ale než se pod Bernardinem slehla země, tak se kamarádil s nějakými cizáky, kteří mluvili daleko složitějším nářečím, než jaké se ve Firaldii používá. Byli to chlapi, kteří vypadali, že by porazili a upekli vlastní matku, kdyby dostali hlad. Bernardin sice zmizel, ale ti chlapi tu jsou pořád.“

„Očividně jsem nedával dost velký pozor,“ poznamenal bratr Kandl. „Vůbec jsem si jich nevšiml.“

Ale když se mu je Socia snažila ukázat, nemohli zrovna žádného najít.

Nemilosrdná válka proti Sublimovým psům však pokračovala bez přestání.

11. Brothský návrat domů

„Tak co?“ zeptala se Anna Mozilla, když Piper Hecht ztěžka dosedl na pohovku. „Jak špatné to je?“

„Je to otřesné,“ odpověděl Hecht. „Je to ještě otřesnější než otřesné. Sublim se proměnil v zuřivého šílence. Kdyby mělo být po jeho, půjde celý západ ke dnu v plamenech. Umínil si, že vtrhne do Conneku. Zdá se, že Anna z Menandu má Salpeno plně pod kontrolou. Bere ten nápad s tažením proti kacířům vážně. Už teď má v Conneku svoje lidi. Je tak zaměřená na jih, že každému musí dojít, kam se asi vrhnou jednotky ze Santerinu. A jestli se Arnhandu v Conneku nepovede, tak jim do zad může vpadnout sám král Brill. Aby si přihřál polívčičku s následnictvím arnhandského trůnu.“

„Už nemluvme o politice, Pipere,“ požádala ho.

„Jak se mají děti?“ změnil okamžitě předmět hovoru.

„Tloustnou,“ usmála se. „Jsou v posteli. Bechter mi poslal zprávu, že už jsi na cestě.“

„Nevím, co bych bez něj dělal.“

„Jaká byla korunovace?“ zeptala se a v hlase se jí ozval ostrý tón. Jako milenka vrchního velitele vojsk pozvána nebyla.

„Ta už přece byla před několika týdny,“ řekl Hecht.

„A tys od té doby nebyl doma.“

„Vážně?“ podivil se. „Vůbec mi to nedošlo… měli jsme plné ruce práce.“

„Koneckonců jsi velitel, Pipere,“ poznamenala.

Povzdechl si. Už nebude moci před Annou skrývat příliš věcí. Titus Consent se po křtu musel odstěhovat z devské čtvrti a našel si dům nedaleko Annina – Anna a Noë se začínaly přátelit.

Ani jedna ze žen neměla jiné členy rodiny, kteří by je podporovali.

Anna byla poslední dobou podivuhodně krotká. Byla ale starší než Hecht. Možná ji opustily touhy po dobrodružství.

Na domácí frontě si užívala dobrodružství do sytosti.

Hecht po jídle ležel, aby trávil, a napůl ve spánku se snažil vytěsnit vzpomínky na korunovaci z hlavy. Uvázly mu tam jako píseň, které se člověk nedokáže zbavit. Jako nasládlá milostná odrhovačka žongléra z Conneku. Během obřadu z něho princezna Helspeth ani na chvilku nespustila oči. Bylo to tak očividné, až se na to začalo vyptávat několik lidí. Vysvětlil jim, že jí u al-Khazenu zachránil život.

Doufal, že dokáže být nenápadnější než ona.

Ta dívka ho dočista omámila.

Ale bylo to jen okouzlení. Helspeth Ege byla princeznou následnicí Nové brothské říše. A on byl válečníkem v žoldu oblíbeného nepřítele jejího zesnulého otce.

Říšská společnost se stále ještě zdržovala v Brothu. Ale vrchní velitel patriarchálních vojsk už je od obřadu neviděl.

Ani by na to ostatně neměl čas.

Sublim chtěl vojsko do Okraje Conneku vyslat přes Ormienden. Měl daleko větší podporu, než Hecht původně předpokládal. Mnoho těch, kteří ho podporovali, bylo zklamáno calzirským tažením a odhodláno nasypat peníze do další díry s nadějí, že se v Okraji Conneku dokáží zahojit.

Podle Titových hlášení bylo jasné, že pokud jde o kořist, moc jí očekávat nemohou. V tomhle kraji se děly špatné věci.

Sublim dostal teprve asi čtvrtinu peněz, které mu slíbila Anna z Menandu. A přibližně stejná část zmizela během přepravy. Navíc se říkalo, že Anna financuje arnhandské výpady do Conneku a používá jako záruku svých válečnických choutek zbytek úplatku pro Sublima.

Brothští lichváři už byli zase při jednání s patriarchou ostražití a neochotní.

Spánek konečně přišel. Ve všech snech ho pronásledovala Helspeth. Jako ostatně každou noc. Neměl jedinou příležitost s ní promluvit. Ani tehdy, ani teď. Říšská delegace zase brzy odcestuje.

Císařovna Katrin chtěla překročit hřeben Jago, dokud byly cesty v průsmycích dobře průchodné.

Anna se na lůžku otočila a položila mu hlavu na hruď. Její horký dech ho probudil. „Copak se nedokážeš uvolnit?“ zamumlala. „Nemůžeš to všechno alespoň na jednu noc hodit za hlavu?“

Nemohl. Když se jeho myšlenky netočily kolem Helspeth Ege, dělal si starosti s principátem Delarim, Osou Stilem, potížemi při náboru, dalším útokem na jeho život a také tím, co se stalo s al-Azerem er-Selimem. Chtěl si s bývalým Pánem duchů pořádně od srdce promluvit. Ale Az se mu od chvíle, kdy ho zahlédl na ulici, už neukázal.

Kromě toho mu Bo Biogna ještě pořád nedodal žádné zprávy. Ghortova muže už nějakou dobu nikdo neviděl.

Piper Hecht měl starosti.

Nebezpečí kolem něj kroužilo jako hejno hladových supů.

„Já se snažím, miláčku,“ řekl tiše. „Vážně, snažím se. Jenže…“

Spánek se konečně vrátil. Skoro ani nedořekl slovo.

~ ~ ~

Pella s Vali udělali snídani. A odvedli přitom dobrou práci. Přinesli ji na tácu Hechtovi a Anně, kteří spolu ještě pořád leželi v objetí v posteli. Ani jednomu z dětí to nepřipadalo nepříhodné – soukromí nebylo tak běžné.

Hecht se při takových situacích cítil nesvůj, i když v duchu dokázal sám sebe přesvědčit, že na západě je i v šlechtických rodinách docela běžné, že spolu celé rodiny spí v jedné místnosti – často i v jedné posteli. A obvyklé vztahy mezi muži a ženami to nijak nenarušuje.

„Už naše malá holčička něco řekla?“ zeptal se Anny.

„Ne,“ zavrtěla žena hlavou. „Ale její pohnutky se změnily. Už při tom vůbec nejde o skrývání. Teď už je jen tvrdohlavá.“ Anna se k němu naklonila a šeptem dodala: „Slyšela jsem, jak mluví s Pellou. Nevěděla, že sedím ve vedlejší místnosti.“

„Však ona si to přebere,“ řekl Hecht. Po několika minutách, kdy nasycený ležel v Annině objetí, dodal: „Jsou to hodné děti.“

„Vzhledem k tomu, odkud přišly, až překvapivě hodné, ano,“ přikývla Anna.

„Ale není to tak s námi se všemi?“ usmál se Hecht. „Všimla sis u Pelly nějakých známek stesku po domově? A u Vali?“

„Že by se Pellovi stýskalo? Tak toho jsem si vůbec nevšimla.“

„Ví, kde je mu dobře,“ přikývl Hecht.

„Jednou se zmínil o sestře,“ poznamenala Anna.

„O té prostitutce?“

„Zeptal se mě, jestli si může přečíst nějakou knihu, ve které se o ní a o něm píše,“ odpověděla Anna. „Nevím, co tím myslel.“

Hecht jí to vysvětlil. „Bronte Doneto by měl mít jeden výtisk,“ dodal. „Podle Pinkuse. Ten tvrdí, že ji četl. Pochybuji ale, že by nám ji Doneto půjčil. V patriarchálních státech je zakázaná. Dělá si legraci z církve. Údajně.“

„A tys nedokázal o Vali něco zjistit?“ zeptala se.

„Jedině to, že se určitě nejmenuje Vali Dumaine,“ odpověděl Hecht. „Titus nedokázal na celém světě najít žádné Dumainovy, kterým by chyběla dcera. A nikde nechybí ani jiná děvčátka, která se jmenují Vali – přinejmenším na takové společenské úrovni, kde by to mohlo mít nějaký význam.“

„Takže je to jen chytrá podvodnice.“

„Nejspíš ano,“ přikývl. „Ale i tak si nedokážu vysvětlit jako náhodu to, že byla v Sonse coby zajatkyně v nevěstinci, který využívala skupina lovců čarodějnic ze Zvláštního úřadu. Pro odnož Bratrstva, která hodlá zmařit Sublimovu dohodu s tajnou milenkou Arnhandu.“

Anna změnila předmět hovoru. „Kdybys nemusel být tady,“ nadhodila, „a kdybys mohl odejít na odpočinek a žít si vlastní život, kam bys šel? Co bys dělal?“

Zničehonic vypadala napjatě. Na jeho odpovědi záleželo. Tohle nebyla jen nezávazná diskuse v posteli. „Já nevím,“ pokrčil Hecht rameny. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“ I kdyby pominul nepřátelský postoj, kterému byl vystaven během života na této straně Matky moří, musel by uznat, že volání Dreangeru slábne. „Říkám lidem, že chci zbohatnout, abych si mohl koupit jednu z velkých farmářských latifundií, ale nemyslím to vážně. Farma znamená strašnou spoustu práce. Dokonce i pro majitele.“

„Tys někdy dělal na farmě?“ zeptala se Anna.

„Nikdy v životě.“

„Tak s tím rozhodně nezačínej,“ varovala ho. „Farmář je vydán na milost všemu a všem – hmyzu, hlodavcům, lichvářům, počasí, nemocem, míru, válce, vrtochům Boha i lidí. Kdyby nebyli až po uši v nucených držbách, tak by od minuty skončili všichni, kdo na farmě odvádějí opravdovou práci rukama.“

„Vlastní zkušenost?“

„Měla jsem obrovské štěstí, že když jsem byla mladá, tak jsem měla dobrou pleť, velké oči, hezký obličej a skvělá prsa. To mě od života na venkově zachránilo.“

Hecht věděl jen velice málo o tom, jaký život Anna vedla, než se potkali.

Nikdy nepokoušel štěstí tím, že by se vyptával. A ona jen velice zřídka mluvila o tom, co prožila nebo viděla předtím, než mu té noci v Sonse otevřela dveře. Toto jednoduché setkání pro ně oba znamenalo začátek nových životů.

„Vážně?“ zeptal se jen.

„Měl jsi mě vidět, když mi bylo šestnáct, Pipere,“ řekla zasněně. „Žádná holka na světě nevypadala tak dobře jako já.“

„Je mi líto, že mi to uteklo,“ usmál se. „I když si nedokážu představit, že bys mohla být hezčí než právě teď.“

„Vážně umíš dobře osedlat koně, Pipere Hechte,“ prohlásila. „A žena v mých letech takovéhle věci občas potřebuje slyšet.“ Sklouzla rukou pod přikrývku u jeho pasu. „Myslíš, že když už jsi osedlal, dokážeš taky jet?“

Anna Mozilla se dokonale postarala o to, aby Hecht zapomněl, že ve vedlejší místnosti jsou děti.

~ ~ ~

Pella s Vali byli sice mladí, ale rozhodně o věcech mezi mužem a ženou něco museli vědět. Ve skutečnosti byla pravda, že kdyby Hecht Vali nezachránil, tak by už dívka měla vlastní sbírku osobních zkušeností.

Po mladých dívkách byla na trhu vždycky poptávka.

Po mladých chlapcích také, i když ti získávali zkušenosti v daleko menším okruhu nadšených zákazníků.

Hecht ležel v polospánku a přemýšlel o Munierovi Delarim. Neviděl už starce celé týdny. Delari měl plné ruce práce s opravami ve svém podzemním světě. A celou dobu se snažil zabránit principátu Donetovi v tom, aby odhalil jeho práci.

Anna se k němu přitiskla a zamumlala: „Nejspíš bychom měli přemýšlet o tom, kdy vstaneme.“ Hecht se právě oblékl, když přišel konec světa.

~ ~ ~

Probudil se na nosítkách. Ve vzduchu visela opona kouře a silný pach spáleného střelného prachu. Nosítka nesla čtveřice mužů z městského pluku, oblečených do kožených kabátců a tvrzených kožených čepic nové hlídky městské domobrany, jejímž příslušníkům se říkalo strážníci. Právě vybíhali po schodech ke kostelu. Uprostřed davu ostatních strážníků, kteří přinášeli další nosítka.

Zrušený městský pluk byl nahrazen neplacenými občanskými jednotkami, které vykonávaly úkoly, čerstvě vyhlášené městským senátem a schválené církví a hlavními brothskými rody. Všichni tělesně schopní muži nyní měli povinnost odpracovat jednou za deset dní směnu v požárních a strážních hlídkách ve své domovské čtvrti. Pořadí směn určovaly řemeslnické cechy a společenská sdružení té které čtvrti.

I když se jim říkalo městské čtvrti, byl Broth vlastně rozdělen na devět vojenských okrsků. Hlídky měly obrovský vliv na místní kriminalitu.

Hechta napadlo, odkud asi Pinkus Ghort sebral tenhle model. Že by odněkud z Východní říše?

Strážníci postavili nosítka na zem a přeložili Hechta na slamník. „Otče Capricio!“ zavolal jeden z nich. „Tenhle by mohl být důležitý.“ A už byli pryč, jak běželi pro dalšího člověka.

Hecht se zahleděl na strop vysoko nad sebou. Mezi podpůrnými trámy byli namalováni andělé. Vedle jeho slamníku si na jedno koleno klekl kněz. „Aha,“ řekl. „Jsi při vědomí.“ Podle sutany patřil k jednomu z léčitelských řádů. „Dokážeš mi říct, jak vážně jsi zraněný?“

„Jsem otřesený,“ řekl Hecht. „Myslím, že došlo k výbuchu.“

„Byl obrovský,“ přisvědčil mnich. „Poškozený byl tucet budov.“

„Anna. Děti…“ Pokusil se vstát.

„Lež klidně,“ přitlačil ho mnich na slamník. „Strážníci se s tím vypořádají. Raněné ženy a děti už jsou všechny tady. Jeden z jáhnů nebo ministrantů ti je může pomoci najít. Budeš mě potřebovat?“

„To nedokážu odhadnout. Sotva dokážu něco cítit.“

„Žádné vnější zranění nevidím,“ prohlédl si ho mnich. „A kromě tebe tu mám spoustu vážně raněných.“

„Běž.“

Kde jen mohl Ghort narazit na nápad s polovojenskou pořádkovou stráží rozdělenou na tři útvary?

Každé patriarchální město nyní mělo povinnost organizovat vlastní domobranu. To bylo rozhodnutí vrchního velitele vojsk. Pinkus Ghort, který dohlížel na brothskou domobranu, vystavěl místní jednotku podle vlastních standardů a rozdělil ji na strážníky, gardu a jízdní stráž. Garda obsazovala permanentní hlídkové stanice na městských hradbách a pod její pravomoc spadalo střežení některých bran. Její příslušníci pocházeli ze zámožnější společenské třídy než strážníci. Už se vyskytly případy, kdy dali dohromady finanční obnos dostačující k tomu, aby se jejich povinností ujali najatí profesionálové. Všichni tito placení muži byli veteráni z městského pluku, kteří byli tudíž nyní více než kdy předtím zavázáni muži, jenž jim obstaral práci – plukovníku Pinkusovi Ghortovi.

Třetí skupina pocházela z nejbohatší vrstvy; jízdní jednotku mohli tvořit jedině ti, kdo si mohli dovolit koně. Tato jednotka si vzala za vzor starobylé městské armády.

Služba, kterou mohli dávat bohatí najevo své bohatství, měla skvělý vliv na jejich ego, ačkoli se už vyskytl odpor vůči tomu, aby opravdu táhli do pole.

Předpokládalo se, že brothská domobrana bude stejně jako ostatní jednotky z dalších patriarchálních měst posílat určitou část sil do služby mimo hranice města.

Už od dávných dob měl vládce právo povolat do armády celou mužskou populaci. V rámci tohoto systému mohl příslušník domobrany očekávat, že v aktivní polní službě stráví zhruba čtyřicet dní každých šest let.

I města, která projevovala nejméně nadšení, budou schopna desetiprocentního odvodu. Nebo se přinejmenším dokáží vyplatit, doufal Hecht. Díky tomu by mohl mezi uprchlíky najmout zkušené vojáky.

Zničehonic se nad jeho slamníkem objevila vdova Urgent, jedna z Anniných sousedek. „Tady jsi," řekla vyčítavě. „Anna je bez sebe strachy. Měl by ses k ní chovat lépe."

„Máš možná pravdu," odpověděl. „Je raněná? A jsou děti v pořádku?"

„Všichni přežili," odpověděla žena. „Holčička je sice celá od krve, ale to je jen z toho, jak krvácela z nosu."

„Dobře," uklidnil se Hecht. „Řekneš jim, že jsi mě našla?"

„Proč jim to neřekneš sám?"

„Ženská, mě sem přinesli," řekl nakvašeně Hecht. „Nepřišel jsem si dát dvacet."

Vdova Urgent byla nepříjemná šťouralka. Nicméně ostře přikývla a odešla.

O chvilku později ztratil vědomí, když se snažil vstát.

~ ~ ~

„Pinkusi?" zeptal se slabě, když znovu otevřel oči.

„Nikdo jinej," zazubil se jeho přítel. „Jak to, že se tady flákáš?" Ghort seděl se zkříženýma nohama napůl na Hechtově slamníku a napůl na slamníku muže, kterého sem přinesli, zatímco byl Hecht v bezvědomí. Tomu muži to určitě nevadilo. Byl mrtvý.

„Když jsem se posledně snažil vstát, tak jsem omdlel."

„To jsem slyšel," přikývl Ghort. „Pár mejch chlapů tu kolem zevluje. Čistě pro případ, že by to zkusili znovu."

„Zkusili co?"

Ghort se zamyslel. „No, vlastně jo," řekl pak. „Ty bys to asi vědět nemohl."

„Co bych nemohl vědět?" zeptal se Hecht zmateně.

„Ta velká šlupka," vysvětloval mu Ghort. „Myslíme si, že jsi ji měl dostat ty. Akorát to bouchlo o trochu dřív."

„Cože?"

„Tak dobře," nadechl se Ghort. „Sjedem to od začátku. Na tvý ulici jel povoz naloženej soudkama střelnýho prachu, kterej táhli

mezci. Udělalo to ránu jako z nebe. Celá nálož měla bouchnout před Anniným domem.“

Takové štěstí nemá nikdo na světě, pomyslel si Hecht. Měl pocit, že s tím Ghort nejspíš souhlasí. Jeho přítel pokračoval. „Chytili jsme dva chlapy,“ řekl. „Takhle jsme se aspoň dozvěděli, co se mělo stát a jak se to mělo stát. Půjdeme po týhle stopě zpátky. Od nich a od zdroje střelnýho prachu.“

„Skoro to vypadá, jako bys to měl pod kontrolou,“ poznamenal Hecht.

„To bych řekl,“ napřímil se Ghort hrdě. „Ale řekni mi jednu věc, Pipe.“

„Co to má být?“

„Jak to, že ti chtějí utrhnout prdel?“ zajímalo Ghorta. „Možná jsi zasranej vrchní velitel a tak dál, ale stejně mi nejde do hlavy, proč by po tobě měli ti lidi takhle jít.“

„Pinkusi, to bych chtěl vědět taky,“ přiznal Hecht. „Kdybych to věděl, vsadím dobrou pověst tvé matky na to, že bych to vyšetřil. Ale nemám ponětí, vážně. Určitě to není tím, že by mě dohánělа minulost – zase tak zajímavá není.“

„Magořina,“ poznamenal Ghort.

„Naprostá,“ souhlasil Hecht. „Tohle mě děsí víc, než kdybych věděl, proč to tak je. Protože pak bych věděl, kdo to je. Víš určitě, že někdo jde právě po mně?“

„Tak jistě, jak jistě můžu v tomhle městě něco vědět. A chtěli to tak strašně moc, že jim bylo úplně fuk, kolik lidí vezmeš s sebou – hlavně když zaklepeš bačkorama.“

„Jestli máš zajatce, kteří v tom mohli mít prsty, tak bych si s nimi moc rád popovídal sám,“ řekl Hecht. „Nebo – pokud pro ně nemáš v plánu něco zajímavějšího ty – je můžeš předat principátovi Delarimu.“

Ghort se zamyslel. „Myslím, že to by se dalo zařídit.“

„Dobře. Pomoz mi vstát.“

Než pod sebe dokázal přitáhnout nohy, roztočila se mu hlava a celý svět se začal houpat. „Ještě to nepůjde,“ zasípal přiškrceně. „Polož mě zase zpátky.“

Hecht se znovu propadl do bezvědomí.

~ ~ ~

Probudil se. V hlavě mu bušilo. Napadlo ho, jestli na tom nenese vinu někdo jiný. Dělal si starosti o otřes mozku… Ne, Anna to být nemohla. Ani Pella nebo Vali. Ani nikdo jiný, kdo patřil do jeho současného života. Ale na slamníku, který ještě nedávno obýval mrtvý muž, viděl tvář, která patřila k jinému životu.

„Azi?“ zeptal se.

Al-Azer er-Selim, Pán duchů. Byl v oblečení západního střihu téměř k nepoznání, zvlášť pokud se k němu přičetla hladce oholená tvář. Ale prozradily ho oči. Tyhle oči se dívaly přímo do nitra Noci, ale přesto zůstaly pobavené bláznovstvím, které bouřilo v člověku a ve všech Božích stvořeních.

„Kapitáne.“ Tiše. Neslyšně.

„Co tu děláš?“ zeptal se Hecht překvapeně.

„Nedokázal jsem se k vám žádným jiným způsobem dostat,“ zašeptal muž. „Zdá se, že se nám vyhýbáte.“

„To není pravda,“ bránil se Hecht. „Osud se nás rozhodl držet od sebe.“

„Osud, kapitáne?“ usmál se Az. Přestože pravidelně pracoval s Nocí, zůstával věrným pramánem.

„Špatná volba slov,“ uznal Hecht. „Tady je těžké nezískat silné návyky. Obzvlášť když musíš zapadnout mezi ostatní.“

Az na jeho vysvětlení nereagoval. Ale na svém místě by měl mít s tímtéž problémem vlastní zkušenosti.

„Vidíš, jestli si nás někdo všímá?“ zeptal se Hecht.

Zavrtění hlavou.

„Jak ses sem dostal?“

„Nechal jsem se přinést na nosítkách,“ odpověděl Pán duchů. „Ještě pořád nacházejí v troskách další a další lidi.“

Hecht se pomalu a opatrně posadil. Už se začínal cítit lépe. Na nějaké běhání ale může zatím zapomenout.

„Víš, žes byl cílem útoku.“ Žádná otázka, jen konstatování.

„Cože?“ zeptal se, jako by to už neslyšel o něco dříve od Pinkuse Ghorta.

„Výbuch měl za úkol zničit dům té ženy, u které jsi právě byl. Celé týdny na tuhle šanci čekali.“

„Jak to víš?“ zeptal se Hecht.

„Některé lidi jsme znali. Víme, kdo je platí.“

„Výborně. Proč jsi tady?“

„Abych si promluvil se svým kapitánem.“

„Tady v Brothu?“ zvedl Hecht obočí. „Nepatříš sem.“

„Nedostali jsme na vybranou, kapitáne,“ odpověděl Az. „Nenechali nás nalodit se na čluny, které odvážely Sha-lugy a Lucidiany od Calziru. Muži, které jsme znali – s některými jsme dokonce prošli výcvikem – nám ukázali ostří zbraní a přinutili nás tam zůstat. Neměli jsme al-Khazen vůbec přežít. Zachránilo nás vlastně jen to, že jste nejdřív zaútočil vy, pak císař, že se tam objevili Zástupci noci a že se do toho vložilo Kolegium. Očividně bylo mimořádně nepříhodné, že jsme se dožili dalších dní. Od té doby na nás pořádali hon.“

„Myslel jsem si, že to takhle nějak bylo,“ přikývl Hecht. „Ale stejně mi to nedává smysl. Ani Gordimerova paranoia to nedokáže vysvětlit.“

„Gordimer s tím nemá nic společného,“ zavrtěl Az hlavou. „Je za tím er-Rashal. O tom jsme naprosto přesvědčeni. Z nějakého důvodu, který nám zatím není jasný, se cítí být ohrožen lidmi, kteří mu přinesli mumie z Andesqueluzu. Rozhodl se, že nás všechny povraždí. Na vás má obzvlášť spadeno.“

Hecht pomalu zavrtěl hlavou a rozhlédl se, jestli neuvidí někoho, kdo by jim věnoval pozornost. „Jak zlé to bylo?“

„Přišli jsme o Agbana, Nortse a Falaqa. A o Hagida. Což může být z er-Rashalovy strany vážná chyba.“

„O Hagidovi vím,“ přikývl Hecht. „Stalo se to…“

„Chtěl se k vám dostat,“ přerušil ho Az. „Měl nějaké velké tajemství. Tak velké, že se vytratil z al-Qarnu a spěchal až sem, aby se s vámi spojil. Udělal jste na toho chlapce velký dojem.“

„A er-Rashal ho zabil.“

„Ne osobně,“ upřesnil Az. „Ale postaral se, aby k tomu došlo.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Hecht. „Nebo je to jen spekulace?“

„Tak půl na půl. Er-Rashal má na Noční straně široký a silný vliv.“

„Co má v úmyslu?“

„To nevím,“ pokrčil Pán duchů rameny. „Nechci se pouštět do domněnek. Možná se jen snaží zamaskovat fakta.“

„Jaká fakta?“ zvedl Hecht obočí. „O tom, že jsme vyplenili Andesqueluz? Tak to ztrácí čas – v Kolegiu to patří k běžným vědomostem. Totiž to, že se to stalo. Nemají žádné informace o tom, kdo to udělal.“

„Cože?“ zeptal se Az ohromeně.

„Slyšel jsem, jak o tom mluví,“ upřesňoval Hecht. „Ví spoustu věcí, o kterých jsme neměli ani ponětí. Viděl jsi u al-Khazenu zbraně na střelný prach.“

„Myslel jsem, že je to vaše vina,“ podotkl Az. „Což asi každý.“

„Když jsem se sem dostal, už je dávno měli. Proč jsi přicestoval do Brothu?“

„Abych vás hlídal,“ odpověděl muž. „Přichází vaše žena.“

Od Aze bylo šlechetné, že to dokázal říct bez jediné stopy nesouhlasu.

Anna byla ve tváři bledší, než jak ji kdy Hecht viděl. A vypadala, jako by se jí obrovsky ulevilo. „Všude jsem tě hledala,“ řekla.

„Celou dobu ležím tady.“

„Jasně, ty chytráku.“

„Pinkus ti měl vzkázat, kde mě najdeš,“ bránil se Hecht. „A vdova Urgent taky. Říkala, že bych se za sebe měl stydět, když ti dělám takové starosti. Ale když jsem zkusil vstát a najít tě, omdlel jsem. Děcka. Co je s nimi?“

Stranou, kde ho nemohla Anna pozorovat, udělal Az při Hechtově zmínce o vdově Urgent drobné gesto. Tento pohyb jednoho prstu říkal: „Nepřítel.“

„Jsou v pořádku,“ odpověděla Anna s úlevou. „Nejdřív byly otřesené. Ale teď už si myslí, že je to obrovské dobrodružství. Jsou doma. Dohlížejí na to, aby si někdo nepomohl k našim věcem. Pinkus tam také postavil dva muže. Ale ti mi o tobě nic neřekli. Jen to, že bych se měla zajít podívat sem, jestli tě najdu mezi raněnými.“

„Pinkus tady byl,“ řekl Hecht. „Myslí si, že to byl náklad střelného prachu, který byl určen mně, ale vybuchl dřív, než ho dokázali postavit přímo před dům.“

Anniny oči se proměnily v temná jezera strachu. „Ne,“ zašeptala.

„Je mi to moc líto,“ sklopil Hecht oči. „Tohle si myslí on. Já netuším, proč by to měl někdo dělat.“

„Dokážeš vstát?“ zeptala se.

„Myslím, že teď už to dokážu,“ přikývl. „Ale nejspíš mi budeš muset pomoct.“ Pomalu pod sebe přitáhl nohy a vyškrábal se ze slamníku. Pak se otočil k Azovi. „Moc rád jsem si s vámi popovídal, pane Suppore,“ řekl. „Budu o vašich návrzích přemýšlet.“ Když poodešli deset kroků, zamumlal k Anně:

„Všichni se jen třesou, aby mi řekli, jak bych měl svou práci dělat lépe.“

„Připadal mi jako cizinec,“ poznamenala.

„Calzirský Dev,“ pokrčil Hecht rameny. „Přišel do Brothu po tom tažení, protože tu měl rodinu. Probral pěkně ze všech stran, v čem jsem to tady vedl špatně a jak bych to měl do budoucna dělat líp. Tohle se městskému pluku musí nechat – starají se o všechny úplně stejně.“ Klopýtl. Anna ho zachytila dřív, než se pod ním stačily podlomit nohy.

„Víte jistě, že jste připraven odejít?“ zeptal se ho mnich z léčitelského řádu, který se na ně upřeně podíval.

„Budu v pořádku. Musím už jít,“ odpověděl. Byla spousta věcí, o které se musel postarat. Práce vrchního velitele patriarchálních vojsk zahrnovala obrovské množství symbolických povinností.

~ ~ ~

Hecht se začínal cítit docela dobře, dokud nezahlédl škodu, kterou napáchal výbuch. Bylo to zdrcující.

Z Annina domu odpadla část cihlové čelní stěny. Stejné – nebo ještě horší – škody utrpěl další půltucet okolních budov. Přímo uprostřed ulice se nacházela díra hluboká tak, že by se do ní Hecht mohl postavit. „No tohle,“ vydechl otřeseně.

Sotva měl dostatečnou představivost, aby si odvodil důsledky takového kráteru. Něco podobného vyžadovalo stovky liber střelného prachu – nejspíš ne nejlepšího, protože výroba byla náročná.

Taková spousta střelného prachu byla obrovská investice.

Dostihovou arénu strhlo pod zem daleko menší množství.

Ve skladech, z nichž byly zásobeny všechny jeho podřízené jednotky, měl zhruba půl tuny střelného prachu. Alchymisté pro něho

pracovali deset hodin denně, šest dní v týdnu. Nejsložitější součást výroby spočívala v zajištění dostatečných dodávek sanytru.

Před Anniným domem stála řada povozů. „Co to má znamenat?“ zeptal se Hecht.

„Nemám ponětí,“ zavrtěla Anna hlavou.

Vozkové sem nepřijeli, aby pomohli někomu ze sousedství. Opírali se o vozy a čekali. Netvářili se přitom nijak nadšeně. „Je jich šest. Aha!“ řekl Hecht. „Tady vidím známou tvář.“ Anna se kysele zeptala: „Není to náhodou žena, kterou jsi potkal na slavnosti po Titově křtu?“

Plavovlasá žena stála hned vedle prvního povozu, přímo před vchodem do Annina domu. „Vypadá jako ona,“ přisvědčil Hecht. Nebyl si tím ale docela jistý. Tvář, kterou poznal, patřila Osovi Stilemu. Mladík postával vedle ženy. „Je to ona,“ přikývl po několika krocích Hecht. „Herros? Nevím, jestli si pamatuji její jméno správně.“

Osa byl oblečený v převleku určeném pro pohyb ve městě. Díky němu vypadal jako pouliční dítě zhruba Pellova věku. Tohle dítě ulice si ale život užívalo. Hadry, které mělo na sobě, nebyly úplně strašlivé. A působily docela čistě.

„Co se děje?“ zeptal se Hecht, když k nim přišli.

„Dědeček chce, abyste se přestěhovali do jeho městského domu,“ odpověděla žena. Bylo ale na první pohled patrné, že ji to štěstím nenaplňuje.

„Vrchní veliteli,“ dodal Osa, „principát Delari doufá, že se svou dámou přijmete jeho nabídku pomoci.“ Odmlčel se, kývl hlavou na stranu a dodal: „Pojďte stranou, pane.“ Když se ocitli z doslechu žen, pokračoval: „Dohoda zní takhle: naložte všechno na vozy a přestěhujte to do městského domu. On ho nepoužívá. A jakmile opraví tuhle škodu, můžete se zase všichni přestěhovat zpátky.“

Hecht neodpověděl. Byl úplně vykolejený. Otočil se k Anninu domu. V místě, kde se nacházel hlavní vchod, stál Pella s Vali. Podíval se na strážné, které mu přidělil Ghort. Oba muže znal a věděl, že jim může důvěřovat.

„Dobře, rozumím,“ řekl a vrátil se k Anně. „Principát vzkazuje, že můžeme používat jeho městský dům, dokud nebude tvůj

opravený. Na povozy máme nechat naložit všechno, co bys nechtěla, aby se ztratilo.“

V Annině tváři se objevilo několik pocitů – včetně hněvu, podráždění a vděku. Nebyla šťastná. Ale situace byla taková, jaká byla. Pinkus Ghort nemohl chránit dům věčně. Chvilku mlčky pěnila a pak zabručela: „Jsem moc vděčná za to, jak je principát velkorysý a pozorný. Dobře, uděláme to tak.“

Hecht ohlásil plavovlasé ženě a Osovi její souhlas. Žena řekla: „Ať ukáže kočím, co chce odvézt.“

Hecht se zachvěl. Stačilo jedno slovo a z jejího hlasu se mu začaly ježit vlasy v týle. Ale nebyl to bojový reflex. Spíš to připomínalo reakci na neviditelnou součást Noci.

Udělal krok zpátky. Proč by ho měla znepokojovat? Cítil z ní snad nějakou zahalenou hrozbu? Jeho amulet nereagoval. V okolí se nic temného nehýbalo.

Vrátil se k Anně. Osa Stile ho pozorně sledoval.

~ ~ ~

Odněkud se u jeho boku zhmotnil Pinkus Ghort. „Co to má bejt s těma vozama, Pipe?“ zeptal se.

„Poslal je Delari. Máme se přestěhovat do jeho městského domu.“

„Moc hezký,“ zašklebil se Ghort. „Pořídil sis dobrýho anděla.“

„Ano,“ přikývl Hecht. „Mám štěstí. A to mě znervózňuje.“

„Proč – bojíš se, že tě ohne v lázních?“

„Ne, to bych zvládnout dokázal,“ odpověděl a teprve pak si uvědomil, že si ho Ghort dobírá. „Když mám štěstí, jsem na nervy. Nikdy jsem ho totiž neměl moc.“

„To je dobře,“ přikývl Ghort. „Protože jinak si neděláš dost velký starosti s důležitejma věcma.“ Pak změnil předmět hovoru a dodal: „Už jsme zašili pár lidí.“

„Tak rychle?“ zvedl Hecht obočí.

„Tak rychle. Stačila trocha štěstí, trocha starý dobrý blbosti a stovka chlapů, kteří si málem prošlapali podrážky, jen aby zjistili, odkud se zničehonic vzala taková spousta střelnýho prachu – když máš tohle, je zbytek jednoduchej. A když se k tomu přičte další

spousta blbosti, dostaneš brzy pár chlapů, který můžeš vrazit do basy.“

„Trocha podrobností by mi určitě pomohla, abych všemu rozuměl,“ nadhodil Hecht, zatímco sledoval Annu, jak mluví s plavovlasou ženou. Obě mu připadaly neobvykle obezřelé.

„Nezabralo ani deset minut, než nám došlo, že v Brothu existuje jedinej soukromej výrobce střelnýho prachu: Wiggin Pinnska a synové v devský čtvrti. Těm zase trvalo deset minut, než nás přesvědčili o tom, že neprodali ani zrnko toho, co nám tady bouchlo. Dokázali papírově doložit každou unci, která od nich odešla – všechno jsi koupil ty. Porozhlídl jsem se v jejich dílně. Jestli dokázali vyrobit něco tajně, tak toho nemohlo bejt víc než pár usmolenejch liber. Mají pořád potíže s nákupem sanytru a většinu ho dovážejí ze Shippenu a Artecipey.

Pak nám Wiggin junior řekl, že před dvěma měsíci se od nich někdo snažil koupit pět soudků. Pinnskovi ho poslali k bratrům Graumachovým, což jsou lékárníci. Ti trochu sanytru občas mají. Tak jsme k nim zaskočili. Řekli nám, že by do toho kšeftu klidně šli a střelnej prach vyrobili, kdyby vyřešili jednu technickou drobnost: totiž kdyby věděli, jak na to.“

Zajímavé. Ačkoli byly střelné zbraně čím dál rozšířenější, tajemství výroby střelného prachu se dařilo těm, kteří ho vyvinuli, pořád ještě tajit.

„A teď to teprv začne bejt zajímavý,“ zdůraznil Ghort a podíval se stranou. „Vítej, poručíku.“

Připojil se k nim Titus Consent a o chvilku později i Anna. „Dobré odpoledne, plukovníku. Pane veliteli,“ pokývl Consent.

„Tite,“ pozdravil ho Hecht. „Jen pokračuj, Pinkusi. Jak zajímavé?“

„Kupci řekli bratrům Graumachovým, že musí dostat povolení z Artecipey, aby jim předali recept a předpis. Nevěděli, jak se střelnej prach vyrábí.“

„Z Artecipey?“ opakoval Hecht.

„Z místa, kde se údajně schovává Rudenes Schneidel,“ zdůraznil Ghort.

„Myslel jsem, že je ve Viscesmentu,“ namítl Hecht.

„Už ne. Snažím se ho vystopovat.“

„To já také,“ zapojil se do hovoru Titus Consent. „Každý, kdo něco ví, říká, že se vrátil zpátky na rodný ostrov. A tam jsem zatím neměl s hledáním štěstí. Do cesty se mi tam pletou Sonsané a Navayané.“

„Tak nebo tak,“ pokračoval Ghort, „právě teď mí chlapi pročesávají nábřeží a doky. Zatím jsme zavřeli pár chlapů z Artecipey, kteří byli napojení na lidi, který už máme.“

„Úctyhodná rychlost,“ potřásl hlavou Hecht. „Vážně úctyhodná.“

„Ani moc ne, když si uvědomíš, že všichni tihle lidi byli dost blbí, aby si neuvědomili, že po takovýhle události se dá čekat velkej hon na podezřelý,“ upřesňoval Ghort. „A kteří chodí po hospodách a chlubí se tím, že v tom měli prsty. Tite, člověče, co máš pro Pipa ty?“

„Nic, co by nám pomohlo s tímhle,“ odpověděl Consent. „Jsme tu tak brzy, protože mě plukovník Smolens poslal zjistit, jak vypadá situace. Jsme pozadu s plánem. A plukovník se nechce opozdit ještě víc kvůli tomu, že bychom nevěděli, jestli jste zraněný. Zdá se, že to patriarcha s výpravou, která má ztrestat hraběte Raymona Gareteho za vytrvalý vzdor, myslí vážně.“

„To je nesmysl!“ vyhrkl Hecht. „Nesmysl! Copak ho nikdo nedokáže přimět poslouchat?“

„Ne,“ zavrtěl Consent hlavou. „Poslouchá jen to, co chce slyšet. Jeho přisluhovači mu říkají, co má chtít slyšet. A právě teď chce slyšet o zkáze, která postihla Connec.“

„A to má být něco nového?“ opáčil Hecht kysele. „Pobili tam další jeho bandity?“

„To také,“ přikývl Titus. „Ale je toho víc. Tento týden dorazila truhla arnhandského zlata. A další truhla zmizela cestou. Viní z toho lupiče v Conneku. Říká se ale, že muži, kteří zlato přepravovali, se rozhodli, že ho potřebují víc než Sublim. Jiné, daleko horší neověřené zprávy tvrdí, že zmizení dodávky zařídila Anna z Menandu, aby měla jak financovat vlastní náročné plány.“

„To je šílené,“ potřásl hlavou Hecht. „Doufám, že se nakonec pustí do boje jeden proti druhému.“

„Nemyslím, že by se ti líbilo, kdyby to došlo tak daleko,“ poznamenal Ghort. „To bysme se nakonec museli rvát s Arnhanďanama.“

„Nechci o tom zrovna teď přemýšlet,“ řekl příkře – byl nejvyšší čas, aby přestal s takhle pobuřujícími řečmi.

„Další důvod, proč jsem tady,“ ozval se Consent. „Našel jsem dělníky na provedení stavebních oprav. Začnou zítra ráno. Bude se ti to takhle hodit, Anno?“

„Rozhodně,“ odpověděla žena. „Díky Bohu jsou všichni kolem mě tak starostliví a praktičtí. Jediné, co jsem udělala já, bylo, že jsem měla strach o Pipera a děti.“

„Vy se vážně stěhujete do Delariho městskýho domu?“ zeptal se Ghort.

„Už to tak vypadá.“

„Poserové mají vždycky kliku,“ zažertoval kysele Ghort. „Ten můj anděl je zasranej skrblík.“

„Co říkal o Delarim?“ zeptal se Hecht. „Zvlášť poslední dobou?“

„Nemá ho moc rád,“ odpověděl Ghort. „No a? Nepamatuju si, že by ti dva měli vůbec někoho rádi. Hugo Mongoz nenávidí celej Bohem zatracenej svět, když se mu tady podaří zůstat dost dlouho na to, aby přemejšlel. Přitom ale nemáš pocit, že by z něj měl naspěch.“

„Slyšel jsem, jak se docela nedávno hádají,“ vysvětloval Hecht. „Pěkně po sobě štěkali. Z toho, co jsem slyšel, jsem pochopil, že Delari obviňoval Doneta, že chce sabotovat Sublima.“

Ghort vypadal jako člověk, který právě dostal do hlavy ránu prknem. „To je pitomost,“ řekl.

„Možná jsem se přeslechl,“ připustil Hecht.

„Tak tos teda musel,“ odpověděl Ghort. „Poslyš. Nechám svý chlapy hlídat Annin dům. Co bych jim měl říct… už to mám. Musím na konci měsíce propustit dalších pár chlapů z pluku. Určitě budou daleko radši, když budou chvilku pracovat pro tebe, než aby si dělali starosti s tím, kdy se pro ně najde místo v domobraně.“

„Jak to tak vypadá, přijímám další vojáky, ať se mi chce, nebo ne,“ usmál se Hecht. „Dobře, řekni jim to. Ale budou se muset postarat o hlídání všech těchhle domů, ne jen Annina.“

Anna odběhla, aby mohla napomenout vozku, který se podle jejího názoru nechoval k jejímu nábytku s patřičnou ohleduplností.

Hecht se rozhlédl, aby našel plavovlasou ženu a Osu Stileho. Ženu sice neviděl, ale Osa se zdržoval opodál na doslech. Bez nejmenšího studu je odposlouchával.

Ghort si ho všiml také. „Není to náhodou…?“ Zavrtěl hlavou, udělal dalších pár kroků stranou a odtáhl za rukáv z doslechu i Hechta. Pak se ke Stilemu otočil zády. „Před dvaceti minutama mi poslal zprávu Bo,“ řekl tiše. „Má pro tebe hlášení.“

„Vážně?“ zvedl Hecht obočí. „Už jsem skoro přestal doufat, jak mu to trvalo dlouho.“

„Šel na věc pomalu a pečlivě,“ odpověděl Ghort. „Co chceš, aby udělal?“

„Ať za mnou přijde do Delariho městského domu,“ navrhl Hecht. „Zůstanu tam nejmíň tak dlouho, než se Anna s dětmi usadí.“

„A pak?“

„Pak si pravděpodobně uděláme výlet do Conneku,“ zamračil se Hecht.

„Tak to nám pomáhej Bůh,“ zvážněl Ghort.

„Nemyslím, že by nám mohl pomoci někdo jiný.“

~ ~ ~

Pomalu se stmívalo. Služebnictvo z městského domu principáta Delariho – všichni tři lidé – bez velkého nadšení pomáhalo vozkům s odnášením věcí dovnitř. Piper Hecht stál na půli cesty mezi vozy a vchodem do domu. Nesledoval ani tak vozky jako spíš přicházející noc. Nikdy v životě noci nedůvěřoval.

Skrývali se v ní lidé, kteří ho chtěli zabít. A pak tu byla hrozba Noci samotné.

Poškrábal se na levém zápěstí. Odněkud z těsné blízkosti cítil přítomnost magie. Možná byl zdroj uvnitř městského domu. Snad byl uvnitř principát.

Zatímco se škrábal, došlo mu, že necítil žádné varování, než vůz se střelným prachem vybuchl. Na druhou stranu byl ale útok proveden běžnými prostředky a bez použití magie.

Bylo to proto, že ten, kdo mu ukládal o život, věděl, že bude před působením magie varován?

Nejspíš ne. Někdo prostě používal nástroje, které měl po ruce.

Tomu někomu se věci nedařily. Smutnou pravdou ale bylo, že ten někdo potřeboval k dokončení úkolu jediný úspěšný pokus.

Přistoupila k němu plavovlasá žena. Chvilku spolu stáli mlčky a pak Hecht řekl: „Budeme se snažit, abychom vám nepřekáželi."

Zabručela jako muž. „Určitě nebudu nejlepší hostitelka," odpověděla, „nemám s tím žádné zkušenosti. Žiju jako poustevník. Vycházím jen zřídka. Jediní lidé, které vídám, jsou Turking a Felske. A paní Creedon. A občas dědeček, když se zastaví."

Její hlas zněl prázdně, jako by bez jediné emoce. Hechta z toho zamrazilo. „Turking a Felske?" zeptal se.

„Služebnictvo," vysvětlila žena. „Jsou to manželé. Paní Creedon vaří a pomáhá těm dvěma, jak může. Je to vdova."

„Vy jste tu žila první," poznamenal Hecht. „Vy udáváte pravidla. V rámci zdravého rozumu – například nechci, aby děti spaly na zahradě."

Žena se slabě zasmála. „Nejsem na tak malé lidi zvyklá, ale snad to nějak zvládnu."

„Jsou to na svůj věk klidné děti," řekl Hecht.

„Vaše žena mi ale dělá starosti," podívala se na něho. „Nezamlouvám se jí."

„Cítí se ohrožená. Nevím proč."

„Chutná jí káva?" zeptala se žena.

„To nevím," pokrčil Hecht rameny. „Co jsme spolu, ještě jsme ji nepili."

„Půjdu uvařit konvici." Úzký úsměv. „To je jedna z věcí, které umím dobře." Odkráčela zpátky do domu – energicky, ale mírně shrbená, jako by očekávala úder. Náhle působila soustředěně a živě. Hechta napadlo, co všechno za sebou asi má.

Náhle se po jeho boku objevila Anna. Hechta to překvapilo, protože ji nečekal – a zároveň si všiml, jak je ve srovnání s paní Delariho domu malá. Kdykoli na ni myslel, připadala mu větší. „O co se jednalo?" zeptala se.

„Snažili jsme se přijít na to, jak spolu vycházet," odpověděl Hecht. „Počítám, že není na lidi moc zvyklá. Zvlášť na děti. Ale chce to zkusit. Protože tak to chce princip."

„A on jí platí všechny účty.“

„Právě teď platí i naše,“ upozornil ji.

Anna na to neodpověděla, ale patrně se rozhodla, že bude mít špatnou náladu.

„Máš s ní potíže?“ zeptal se jí Hecht. „Znáš ji odněkud?“

„Před Titovou konverzí jsem ji nikdy neviděla,“ odpověděla Anna. „A nemám nejmenší tušení, co mi na ní tak vadí. Něco tam prostě je.“

„Víš co?“ podíval se na ni. „Mně na ní taky něco vadí. A taky nevím proč. Ale určitě se necítím ohrožený.“

Poslední vůz odjel. „Nějak už to vydržíme,“ řekla Anna. „Nejspíš bychom měli jít dovnitř.“

„Ještě na někoho čekám,“ namítl Hecht.

„Určitě umí zaklepat.“

~ ~ ~

Káva, kterou plavovlasá žena připravila, dramaticky změnila Annin náhled na věc. „Ach,“ vzdychla, „nepila jsem kávu od své svatby. Už jsem úplně zapomněla, jak skvěle chutná.“

Plavovlasá žena odpověděla: „Někdy se hodí mít dědečka, který patří ke Kolegiu.“ Což Hechta polekalo.

Znělo to skoro jako pokus o vtip.

Ve dveřích se objevil Turking. „Je tu jistá osoba, která by se s vámi chtěla setkat, vrchní veliteli.“ Ta osoba se mu podle tónu hlasu vůbec nezamlouvala.

„Kde?“ Hecht vstal.

„Čeká u dveří.“

Hecht se obrátil k ženě. „Tohle bude pracovní záležitost,“ řekl. „Špeh. Kde bych si s ním mohl promluvit, aniž bych vás rušil?“

„V místnosti, kde jste předtím mluvil s dědečkem,“ odpověděla. „Pro takové účely byla zřízena.“

Hecht nechal ženy sedět u kávy a klábosit.

~ ~ ~

Bo Biogna byl nervózní. Pořád se otáčel a nahlížel do koutů. Nedokázal na hrubě opracované židli posedět ani chvilku. Neustále působil dojmem, jako by očekával něco špatného.

„Co se děje, Bo?“ zeptal se ho Hecht. „Co tě tak vyplašilo?“ Biogna byl za běžných okolností klidný, neuctivý a sarkastický. „Co jsi zjistil?“

„Ten chlap v hnědém… já nevím… nemůžu… možná je to duch,“ vyhrkl Biogna. „Určitě se stejně zničehonic dokáže objevit a pak zase zmizet. Nikdo neví, kdo to je. Ale…“

„Ale proč jsi z toho tolik nervózní zrovna teď?“ tlačil na něho Hecht.

„Stopoval jsem ho, Pipe,“ odpověděl Biogna. „Na to, abych dokázal vystopovat ducha k jeho doupěti, ještě mám. Když mám dost času.“

„A,“ zvedl Hecht obočí.

„Bydlí právě tady, Pipe.“

Hecht sebou trhl. Pak se rozhlédl po místnosti, jestli něco nevidí v koutě. „To víš jistě?“

„Jo,“ přikývl Biogna. „A ty ses právě teď začal koukat, jestli neuvidíš ducha sám.“

„Máš pravdu,“ přiznal Hecht. Protože věřil Hugovi Mongozovi. Muž v hnědém byl Cloven Februaren. Devátý neznámý. Předchůdce principáta Delariho, který už měl být dávno mrtvý. A který mrtvý klidně být mohl – ale i přesto chodil po zemském povrchu, a to i za bílého dne.

Na chvilku se ho zmocnila panika. Stěny se kolem něho sevřely. Zničehonic na něj dolehla celá tíha jeho postavení, což se mu běžně nestávalo. Často. Většinou byl prostě tím, kým podle sebe byl, a dělal svou práci tak dobře, jak jen to bylo možné. Piper Hecht byl vším, co kdy mohl Sublim V. od vrchního velitele vojsk chtít – s výjimkou toho, že by byl slepým přívržencem ambicí svého zaměstnavatele.

„Znáš Tita Consenta?“ zeptal se.

„Toho Deva, který konvertoval?“ zvedl Biogna obočí. „Vím, kdo to je. Ten špeh. Bydlí jen kousek od místa, kde má dům tvoje žena.“

„Jak to všechno víš?“ Hechta to překvapilo.

„Viděl jsem ho, když jsem sledoval toho hnědého ducha,“ odpověděl Biogna. „A kdykoli jsem já sledoval jeho, on na oplátku sledoval tebe.“

Hecht si prohlédl kouty místnosti s novou úzkostí. Pro svědění, které cítil venku v zápěstí, mohl existovat jednoduchý, ale naprosto jasný důvod. „Zajdi za Consentem," řekl Biognovi. „Běž do jeho domu. Napíšu ti pro něj vzkaz. Řekni mu, aby celý tvůj příběh zapsal. Do poslední podrobnosti. Ale aby to nedával číst nikomu kromě mě."

„Dobře," řekl Biogna, i když to řekl dost zmateně.

„Musíš už jít pryč. Promluvíme si někde jinde," dodal Hecht. Přestože doufal, že se Biogny zeptá, jak probíhala výprava do Viscesmentu, i když to už byly staré zprávy.

„To mě nebudeš muset moc přesvědčovat," přikývl Biogna. Ještě pořád se neuklidnil.

Hecht naškrábal na kousek papíru zprávu pro Tita a vyprovodil Biognu na ulici. „Oceňuji, co jsi pro mě udělal, Bo," řekl. „Postarám se, abych ti to oplatil."

„Najdi mi práci," odpověděl špeh. „Městský pluk se konce léta nedožije."

„To je mi naprosto jasné," přikývl Hecht. „Uvidíme, jak budeš vycházet s Titem Consentem. Když to půjde dobře, nepochybuji o tom, že tě dokáže využít."

~ ~ ~

„Co se děje?" zeptala se Anna pozdě v noci.

„Nemůžu spát."

„Vážně?" opáčila pobaveně. „A to jen proto, že se tě dneska zase pokusil někdo zabít?"

Tím to ale nebylo, což ho překvapilo. Málem žasl, jak jednoduše to dokázal vytěsnit z mysli. Místo toho nedokázal přestat myslet na muže v hnědém.

„Ne tak docela," odpověděl. „Přestal jsem na to myslet hned, jakmile hrozba pominula. To se člověk musí naučit, jinak nemůže fungovat."

„A to musíš? Fungovat? Mohli bychom třeba…" Odmlčela se. Už dávno věděla, že ptát se znamená ztrácet čas. Místo toho ho rozptýlila tak, jak to umí jen ženy.

Pak už s usínáním neměl potíže.

~ ~ ~

Hecht vyšel z městského domu brzy. Na ulici už ho čekala šestice ozbrojených jezdců a jeden kůň navíc. Všech šest mužů dobře znal. Byli to vojáci, kterým mohl důvěřovat.

Neprotestoval. Tato volba už dávno nebyla na něm. Byl pro město příliš velkým přínosem.

Možná už nikdy nebude sám. Mohlo se stát, že celý zbytek života bude v režii mužů, kteří budou dbát na jeho ochranu a bezpečnost.

Dalších šest hodin strávil v Castella dollas Pontellas. Vývoj domobran v patriarchálních státech probíhal dobře a jedinou výjimkou byl nákup výzbroje. Z Krois zatím stále ještě nepřišla žádná oficiální zpráva, ale jeho štáb ani v nejmenším nepochyboval, že rozkazy dorazí každou chvíli. Ke zkrocení Conneku bude podniknuta rozhodná akce.

Sublim cítil manévrovací prostor. Už se nemusel bát toho, co podnikne Grailská říše, jakmile se k ní na okamžik otočí zády. Císařovna Katrin se rozhodla podporovat brothský patriarchát. Vzepřela se tím všem tradicím, kurfiřtům a říšské šlechtě.

„Pánové," prohlásil Hecht, „blahopřeji si ke schopnostem vybrat správné muže." Jeho žert vyzněl zbytečně nabubřele. „Chci říct, že jsem vážně nadšený prací, kterou každý z vás odvádí. A kterou odvádí tak rychle."

Ozval se plukovník Smolens. „Má všechna tahle chvála znamenat, že se zase někam vypravíte a necháte nás v tom plavat samotné?" zeptal se s úsměvem. Hecht začínal toho muže mít rád.

„To také," přiznal. „Na chvilku. Musím zajít za principátem Delarim. Ale chtěl jsem, abyste věděli, že vidím, jak se vyplácejí dlouhé hodiny poctivé práce. Možná budeme schopni provést věci, které po nás budou chtít. Takže… pokračujte."

Když už se Hecht otáčel k odchodu, zastavil ho Titus Consent. Nesl kurýrskou brašnu. „Včera v noci jsem toho moc nenaspal," řekl Hechtovi. „Noë už se na tebe chystá uvrhnout kletbu. I přes všechnu tvou smůlu."

Vypadal velice unaveně.

„Oceňuji to,“ odpověděl Hecht. „Řekni to Noë. Jakmile se budeme moci vrátit zpátky domů, tak vám oběma Anna vystrojí obrovskou večeři.“

„Nedokázal jsem pochopit, o čem to vlastně ten tvůj člověk mluvil, i když jsem se to snažil zapsat slovo od slova,“ poznamenal Titus.

Hecht pokrčil rameny. „V tom také částečně spočívala pointa věci,“ řekl. Přistoupil k nim Clej Sedlakov. Chybějící součásti jeho těla mohly za to, že vypadal spíš jako náhodná sbírka údů než jako jeden člověk. „Sám nevím, co to znamená, poručíku,“ řekl Titovi a obrátil se k muži z Bratrstva války. „Ale určitě je to důležité. Pane Sedlakove?“

„Soukromá záležitost, pane,“ odpověděl muž. „Jménem Bratrstva. Máme v úmyslu využít všechnu svou moc a prostředky, kterými vládneme, abychom pomohli dopadnout ty, kteří za včerejším útokem na vaši osobu stojí.“

„Opravdu?“ To ho překvapilo. „Proč?“

„Pane?“ Jeho odpověď na oplátku očividně překvapila Sedlakova. „Nechápu…“

„Omlouvám se,“ usmál se Hecht. „Chtěl jsem jen říct, že by možná bylo lepší, kdyby Bratrstvo nedělalo nic.“ I když byl k začlenění muže z Bratrstva do svého štábu vlastně přinucen, dal Hecht Sedlakovovi práci a využíval jeho služeb. Měl za to, že právě Sedlakov může být důležitý pro úspěch špionážní činnosti.

Clej Sedlakov se staral o většinu osobních záležitostí a vypracoval jednotné standardy a postupy pro výcvik a vybavení městských domobran. Měl také výbornou pověst specialisty na pevnostní boje. A navzdory tělesným nedostatkům měl v úmyslu účastnit se plánovaných polních cvičení.

Zdálo se, že ho Hechtova odpověď urazila.

„Je to velkorysé,“ vysvětloval Hecht. „A já vaši snahu oceňuji. Opravdu. Ale právě teď je svět plný lidí, kteří mě hodlají chránit. A od chvíle, kdy jsem včera přišel znovu k vědomí, mi každý, koho potkám, říká, že ať už ten útok provedl kdokoli, oni ho odhalí a dopadnou. Takže kdyby se k tomu ještě připojilo Bratrstvo… Ale počkat. Okamžik. Vy máte k dispozici i jiné zdroje, že?“

„Pane?“ zeptal se Sedlakov zmateně.

„Když jsme s plukovníkem Ghortem stíhali muže, kteří na mě podnikli útok předtím, tak se objevilo jedno jméno. Rudenes Schneidel.“

„Už jsem ho slyšel,“ přikývl Sedlakov – a podle výrazu jeho tváře mu říkalo něco bližšího. „Je to čaroděj.“

„Schneidel byl údajně spolčený s Imakulátem,“ pokračoval Hecht. „Ghort poslal lidi do Viscesmentu. Ti ovšem nedokázali toto spojení doložit. A nedokázali ani najít Schneidela. Přesunul se na Artecipeu.“

„Další z těch záhadných hnízd,“ poznamenal Sedlakov. „Připomněl mi tím Starkden.“

„Přesně,“ souhlasil Hecht. „A Starkden byla na samotném vrcholku seznamu Bratrstva dřív, než jsem se o ní doslechl já.“

„Myslíte seznam Zvláštního úřadu,“ opravil ho Sedlakov. „Seznam lovců čarodějnic.“

„Možná je na něm i Schneidel?“ nadhodil Hecht. „Možná by mi o něm mohli říct něco užitečného.“

„Mohu to zkusit zjistit,“ pokrčil rameny Sedlakov. „Ale nejspíš budu potřebovat mága lovců čarodějnic, abych to zvládl. Tihle lidé se poslední dobou zatraceně špatně hledají.“ Odešel a části jeho těla se pohybovaly v podivném nesouladu.

„Málem jsi udělal vážnou chybu,“ zamumlal Consent. „Žádnou část Bratrstva přece nechceš dobrovolně urazit.“

„Však se učím,“ odpověděl Hecht. „Musím vyrazit za principátem Delarim. Děkuji,“ poplácal kurýrskou brašnu.

~ ~ ~

Principát Delari měl kolem sebe jen několik lidí, kteří pro něho pracovali delší dobu. Všichni tito lidé byli časem prověření a spolehliví. Jeden z nejvěrnějších otevřel po zaklepání Hechtovi dveře. Hecht přitom ani nevěděl, jak se jmenuje. Sloužil principátovi jako kuchař.

„Dobrý večer, pane,“ řekl stařec. „Ohlásím vás panu Armandovi.“

„Děkuji,“ přikývl Hecht. Takže byl očekáván. Ale proč do toho zatahoval chlapce?

Osa Stile se objevil po krátkém čekání. „Právě teď tu není," prohlásil. „Je zase dole v jednom z těch svých tajných míst. Nemělo by to ale trvat dlouho. Říkal, abys počkal."

„Že říkal?" zvedl Hecht obočí. „Jak ale věděl…?"

„Byla to logická domněnka."

„Aha, asi ano," přikývl Hecht. „Počkám."

„Máš hlad?" zeptal se mladík.

„Ano. Ale s ničím se neobtěžuj. Nepotřebuji ani rozptýlit. Přinesl jsem si práci."

„Jak si přeješ," pokrčil Osa rameny. „Já mám také práci."

Hecht dokázal skrýt překvapení. Pohodlně se usadil. Stařec po chvíli přinesl víno, koláčky, sýr a klobásy. V téhle části byla vždycky na stole nějaká klobása. Najedl se. A četl přitom, co vyprávěl Bo Biogna Titu Consentovi.

Bo byl chytrý. Dokázal předat všechno, co Piper Hecht potřeboval vědět, a nadiktoval to pomocí slov, kterým Titus nemusel rozumět. Škoda, že Titus byl sám velice chytrý a kličky, jimiž se Bo ve vyprávění ubíral, nejspíš okamžitě odhalil.

~ ~ ~

„Pipere."

Hecht sebou trhl a vstal. „Vaše Milosti," řekl. „Omlouvám se. Pročítal jsem si nějaké dokumenty. A usnul jsem přitom."

„Měl jsi včera dlouhou noc, že?" poznamenal Delari. „Moc ses nevyspal?"

„To je pravda," přikývl Hecht. „A také je to částečně důvod, proč jsem tady."

„Nedokázal jsem ještě zjistit, kdo je za to odpovědný, ale obvyklé podezřelé už se mi podařilo vyloučit."

„Ten, kdo je za to odpovědný, je čaroděj z Artecipey jménem Rudenes Schneidel," prohlásil Hecht. „Nemám vůbec ponětí, proč chce, abych zemřel. Vydal se po cestě, kterou mu už dřív prošlapala Starkden s Masantem el-Seyhanem. Na něco takového nemám trpělivost. Neměl se snažit zabít Annu a děti, pokud se snažil dostat mě. Nebo mé sousedy."

„Uklidni se," napomenul ho Delari.

„Omlouvám se, Vaše Milosti,“ sklopil Hecht hlavu. „Rudenes Schneidel ale není důvod, proč jsem sem dnes přišel. Ten důvod je Cloven Februaren.“

„Devátý neznámý?“ zeptal se Delari vyděšeně. „Jak jsme se k němu dostali?“

„Nejdřív mi prosím řekněte, co se s ním stalo.“

„Pokud vím, je mrtvý,“ pokrčil Delari rameny. „Proč?“

„Viděl jste jeho tělo?“

„Neviděl. Proč?“ opakoval stařec.

„Kdekoli se děje něco zajímavého, objevuje se jeden člověk,“ řekl Hecht. „Sám jsem ho na vlastní oči viděl nejmíň tucetkrát. Večer po konverzi poručíka Consenta. V Annině čtvrti. Na Uzavřeném nádvoří toho večera, kdy se zřítila dostihová aréna. Mezi lidmi, kteří sledovali, jak jsme unášeli vévodu z Clearenzy. Redfearn Bechter ho viděl víckrát než já. On byl ten, kdo mi ho ukázal. Viděl ho i plukovník Ghort. Předpokládám, že by mi o něm dokázali své vyprávět i Anna a děti.“

Delari se zamyšleně zamračil. „Netuším, kam tím míříš.“

„Jen si připravuji pole,“ odpověděl Hecht. „Když se ten muž ukázal na Uzavřeném nádvoří, Hugo Mongoz se na něj jednou podíval a prohlásil, že je to Cloven Februaren. Byl o tom naprosto přesvědčený.“

„Principát Mongoz je starší než většina brothských pamětihodností,“ namítl Delari. „A jeho mysl je daleko zvětralejší.“

„Pravda,“ přikývl Hecht. „Ale ten muž odpovídá jedinému popisu podoby Clovena Februarena, který jsem kdy slyšel. Půjčil jsem si od Ghorta muže. Řekl jsem mu, aby mi o tom člověku zjistil všechno. A do začátku jsem mu neposkytl o moc víc informací než to, co jsem říkal vám. Jeho hlášení je v téhle brašně. Vyznívá docela jasně. Jeho pointa spočívá v tom, že ten muž žije ve vašem městském domě.“

Delari se zatvářil vystrašeně. Na okamžik tak krátký, že Hecht skoro ani nevěřil, že to viděl. „Ne.“

„Cože?“

„Jestli je to duch…“ řekl Delari, „ten dům patřil Clovenu Februarenovi. Před nějakou dobou.“

„Opravdu?“ zvedl Hecht obočí. „Myslel jsem, že patřil vaší rodině. Že jej vaše rodina postavila.“

„To také ano,“ přikývl Delari. „Cloven Februaren byl můj dědeček.“

„Aha.“ Proč ho to jen překvapovalo? Nic než překvapení ale necítil.

„Budu o tom přemýšlet,“ ujistil ho principát. „Vyšetřím to. Vycházíte s Heris?“

„S kým?“ Hechta změna předmětu hovoru překvapila. „Aha. S tou plavovlasou ženou.“

„Ano,“ přikývl trpělivě Delari. „S tou. S Heris. S mou vnučkou. Což už jsem nejednou zdůraznil. Vycházíte spolu? Mluvili jste spolu?“

Tohle bylo zvláštní, pokud si k tomu člověk navíc přičetl stísněnost ve starcově hlase. Po něčem pátral. A Hecht mu to nedával.

„Mluvili jsme spolu o tom, jak zařídit, abychom si vzájemně nelezli na nervy,“ odpověděl opatrně. „Není jí moc příjemné, že jsme se jí tam nastěhovali. Připadá mi hodně samotářská. Anna ji neměla moc ráda, dokud neuvařila kávu. To pomohlo.“

To ale očividně nebyla věc, kterou chtěl stařec slyšet. „Máš tu ještě nějakou další práci, Pipere?“ zeptal se. „Nebo v Castelle?“

„Práce mám vždycky dost,“ odpověděl. „Ale není to nic, co bych musel zvládnout dnes večer.“

„Pak se s tím vypořádáme rovnou bez otálení,“ přikývl principát. „Jinak… podle mých spolehlivých zdrojů se tu moc dlouho nezdržíš. Sublim se rozhodl ohledně Conneku.“

I když to Hechta nepřekvapilo, zaklel. „Máš pravdu,“ souhlasil Delari. „Je to hloupost. Ale ten člověk je neomylný hlas Boží. A Bůh by Sublima určitě umlčel, kdyby nesouhlasil s tím, co říká.“

„A co když někdo sebere odvahu a umlčí hlas?“ nadhodil Hecht.

„Pak by v tom byla určitě ruka Boží, že?“ usmál se Delari. „Důsledek by byl rozhodně v souladu s Boží vůlí, je to tak?“

Což byl téměř čistě pramánský pohled na svět. Takovým způsobem se dalo ospravedlnit téměř všechno – bez ohledu na to, o jak krutý skutek šlo.

„Armande!“ zvolal Delari.

Osa Stile se objevil téměř jako kouzlem. Bezpochyby je celou dobu odposlouchával. Nebo se o to alespoň snažil. „Vaše Milosti?“ zeptal se.

„Stěhujeme se do městského domu,“ řekl mu Delari. „Připrav věci.“

Mladík mírně sklonil hlavu. Tvářil se zmateně. Takže přece jen neodposlouchával.

„Běž!“ pobídl ho principát. „Snaž se být trochu užitečný.“

Hecht si všiml, jak na něho Delari koutkem oka mrkl.

„Samozřejmě, Vaše Milosti,“ odpověděl Osa.

Když chlapec odešel, zeptal se Hecht: „Zjistil jste už něco dalšího o mém prstenu?“

Delari se zamračil. „O prstenu?“

„Dal jsem vám prsten, abyste ho prostudoval,“ řekl Hecht trpělivě. Zničehonic si začal vzpomínat na různé věci ohledně toho artefaktu. Jako třeba to, že jej ukázal Polovi onoho dne, kdy mu ho Divino Bruglioni dal. Zmínil se o něm Polo Paludanovi, nebo Gervasemu Saludovi? Pamatovali by si to? Hecht si dokonce vzpomněl, jak o tom, že ho dostal, mluvil s principátem Divinem. Mluvil o tom s někým zesnulý muž?

„Aha,“ řekl Delari a znovu se zamračil. „Dal, pravda. Co jsem s tou věcí udělal?“

„Údajně dokáže člověka přimět k tomu, aby na něj zapomněl,“ řekl Hecht. „Ale mohl by na člověka působit i opačným způsobem? Tak, že byste se na něj zničehonic rozpomněl?“ Že by o něj právě proto teď měl takový zájem Gervase Saluda?

„Teď už si vzpomínám,“ přiznal stařec. „Chtěl jsem ho upravit tak, abys o něm věděl, i když na něj zapomeneš. Protože pak by způsobil, že bys nikomu nestál za zapamatování. Nebyl bys sice neviditelný tak, jak to údajně dokáží způsobit prsteny a pláště v pověstech, ale nikdo by si neuvědomoval, že tě vidí.“

„Nevím, jestli by to byl dobrý nápad,“ namítl Hecht. „Přece jen jsem vrchní velitel patriarchálních vojsk.“

Hovořili spolu o prstenu ještě několik minut. „Nejpravděpodobnější důvod toho, že sis na něj vzpomněl, je otřes z

výbuchu,“ poznamenal Delari. „Měl bys to všechno sepsat. Hned. Abys měl informace po ruce pro případ, že na to znovu zapomeneš.“

Hecht zabručel a na okamžik se zamyslel. „To by se mohlo hodit,“ přikývl.

„Tady,“ podal mu Delari papír.

Čas utíkal.

Chvíli na to se ve dveřích znovu objevil Osa Stile. „Všechno je připraveno, Vaše Milosti,“ řekl. „Jakmile budete chtít, můžeme vyrazit.“

„Dej nám ještě pár minut, Armande.“

~ ~ ~

Anna a vnučka principáta Delariho už si na sebe stačily zvyknout. Přišly nově příchozí před dům přivítat společně. Bylo už pozdě. Děti a domácí sloužící už se odebrali do postelí. Anna se projevování citů nebránila, i když vypadala rozzlobeně.

Armand s kočími se pustil do stěhování principátových zavazadel dovnitř.

„Kde máš tělesnou stráž, Pipere?“ zeptala se Anna. Tak. Tohle byl ten problém.

„Ah…“ vyhekl Hecht. „No… zapomněl jsem je.“

Anna střelila po Delarim prosebným pohledem a pak se na Hechta zamračila tak, že mu bylo jasné, že už nikdy v životě k žádnému zapomínání nedojde.

Principát Delari si vzal na okamžik stranou vnučku. Chvíli spolu tiše hovořili – on prudce, ona pomalu a zamračeně. Nakonec souhlasně sklopila hlavu a odešla dovnitř.

„Neměl by na ni být tolik tvrdý,“ řekla Anna Hechtovi. „Než ji Grade Drocker před několika lety našel, prožila strašný život.“

„Ano?“

„Pořádně jsme si popovídaly,“ upřesňovala Anna. „Teď už mám dočista nový pohled na to, jak dobrý a jednoduchý život vlastně mám.“

„A?“

„Když jí bylo pět let, její matku, ji a celý zbytek rodiny zajali otrokáři.“

Hecht si připomněl, že mu Delari říkal, že ženina matka byla otrokyní, kterou vysvobodil Grade Drocker ve Svatých zemích. Takže ji podle všeho nakonec zavlekli do otroctví znovu.

„Otrokáři je prodali různým překupníkům," pokračovala Anna. „Drocker byl dost velká postava v Bratrstvu, takže využil svého vlivu k tomu, aby je vyhledal. A ona byla jediná, koho se mu podařilo najít. Není to strašné?"

Strašné to sice bylo, ale takhle to už na světě chodilo. Takový příběh mohl člověk slyšet každý den znovu a znovu.

Anna se odmlčela, protože k nim přicházel principát Delari. „Pipere, přijď za mnou do tichého pokoje hned, jak budeš moci," požádal ho.

„Vaše Milosti?"

„Do té místnosti, kterou jsme používali během Consentova křtu," upřesnil Delari.

„Aha. Rozumím."

„Upřímně o tom pochybuji," usmál se stařec. „Ale přijď. Heris nám uvaří kávu. Použije ambonypsganská zrna."

„Ano, Vaše Milosti," přikývl Hecht.

„Nezdržuj se." Delari vyrazil do domu a cestou plísnil svého milence i kočí.

Hecht se podíval na Annu. Zamračil se. Odpověděla mu pokrčením ramen. Ani ona netušila, co se děje.

~ ~ ~

„Nechci se dotknout vašich citů, madam Mozillo," řekl principát Delari, „ale tohle se vás netýká. Prosím, vraťte se k dětem."

Hecht žasl. Takové jednání téměř zavánělo neomaleností. Bylo snad jedním z předpokladů k tomu, aby se člověk dožil podobného věku, že se stane starožitností? „Je to soukromé, miláčku. Očividně," zašeptal. A dodal: „Je to jeho dům."

„Samozřejmě," odpověděla bezvýrazně a unaveně.

Principát Delari chodil kolem místnosti a mračil se. Připomněl Hechtovi: „Omítka na zdech obsahuje rozdrcený kámen z lomu ve Svatých zemích, který se nachází poblíž místa, kde se narodil Aaron. Jedna tradice říká, že v tom lomu pracoval samotný Aaronův otec."

Vešla žena s kávou. Hechtovi se začaly sbíhat sliny v ústech.

„Dům patří rodině po celé věky,“ pokračoval Delari zamyšleně. „Posaď se někam, Heris. A uvolni se.“

Žena nejdřív nalila tři šálky kávy a teprve pak si sedla. Pobídku k uvolnění jako by přitom přeslechla. Upíjela ze šálku a napjatě čekala.

Hecht zabručel. Když pila, připadala mu záhadně povědomá.

„Pipere?“ Stařec se na něho podíval.

„Nic, Vaše Milosti,“ odpověděl. „Jen nějaká mlhavá připomínka, která mi proklouzla mezi prsty dřív, než jsem ji stačil rozeznat.“

„Aha,“ přikývl Delari. „Zpátky k domu. Jak jsem říkal, patří naší rodině celé věky. Dědí se z otce na syna a tak dále. Jak už to tak chodí. S tou výjimkou, že jsme byli vždy všichni členy Kolegia.“

„Jak to funguje v situaci, kdy se duchovní nesmí ženit a nemanželské děti nemají právo dědit?“ zeptal se Hecht.

„Peníze a moc, Pipere,“ usmál se stařec. „Tato dvojice vždycky vítězí i nad nejpevnějšími pravidly. Naše rodina měla vždycky dostatek té druhé ingredience. Takže to dopadlo tak, že nás raději měli v Kolegiu, než abychom pobíhali po světě bez kontroly. Čarodějové, kteří nejsou uvnitř, většinou působí velké a zbytečné potíže. Naši členové Kolegia obvykle patřili k nejlepším čarodějům. To rozhodně pomůže mnoha lidem při přivírání očí.“

„Samozřejmě,“ přikývl Hecht. Moc a peníze měly silný hlas. Ať už jste byli kdekoli.

Delari se otočil k ženě. „Máme problém, Heris,“ řekl. „Má něco společného s rodinou a tímhle domem.“

„Ano?“ To nebyla očividně věc, která ji trápila.

„Spolehliví svědkové viděli přicházet a odcházet Clovena Februarena.“

„Cože?“ vytřeštila oči.

„Je to muž asi takhle velký,“ ukázal rukou, „a vždycky oblečený v hnědém. Je velice podobný tvému otci. Předtím, než se mu stala ta věc v Sonse.“ Delariho hlas ztvrdl. „Jak že vypadá starý, Pipere?“

„Pětačtyřicet,“ odpověděl Hecht. „Přibližně. Rozhodně nevypadá na skutečný věk.“

Žena pokrčila rameny. „Nikoho takového jsem tu neviděla,“ řekla. „Ale stejně, není Cloven Februaren mrtvý? Sám jsi přece říkal, že byl starý už v době, kdy ses narodil.“

„Máš pravdu,“ přiznal Delari. „Měl být dávno po smrti. Nicméně někdo, kdo byl identifikován jako Cloven Februaren, se v tomto domě pohybuje. Potřebujeme zjistit, jak se věci mají. Mohlo by to být navýsost důležité.“

„Turking a Felske by mohli něco vědět,“ řekla Heris. „Nebo paní Creedon. Většina z toho, co se tu děje, jde stejně mimo mě. V mnoha částech domu se nepohybuji.“

„To zjistíme brzy,“ přikývl Delari. „Půjdeme se poptat všichni tři. Pipere?“

„Byl to dlouhý den,“ zívl Hecht. „Nemluvě o předvčerejšku.“

„Jsi zhruba o tisíc let mladší než já, Pipere,“ zazubil se stařec. „Ale na lov se vypravíme až za chvilku. Právě teď bych chtěl, abys mi řekl, co si pamatuješ z raného dětství.“

„Často mi byla zima,“ odpověděl Hecht. Což byla pravda. Vzpomínky na chlad se mu vybavovaly ve spojitosti s dětstvím nejčastěji. „Už tenkrát byly tři roční období ze čtyř v Duarnenii chladné. Vzpomínám si, že jsem chtěl co nejrychleji vyrůst, abych mohl mít ve vousech ledové krystalky, jako měl táta, když se vrátil ze zimy dovnitř domů. Matka často plakala… pak mu vždycky zabořila obličej do vousů, aby nebyly vidět slzy. Byla velice šťastná vždycky, když se vrátil domů. Když byl pryč, většinu času strávila tím, že se dívala ke dveřím. A pak se jednoho dne nevrátil. Přišel jeho bratr Tindeman. A všichni jsme začali brečet dřív, než stačil říct jediné slovo.

A právě v té chvíli mi bylo jasné, že nikdy nebudu tak dobrý chaldarean, abych se vydal po cestě, kterou šel Rother Hecht.

Máma umřela na zlomené srdce. Toho dne, kdy jsme ji pohřbili, se mí bratři vypravili na východ, aby otce pomstili. Přinutili mě zůstat doma, protože jsem byl ještě příliš mladý. Hodinu po tom, co vyrazili na cestu, jsem vzal starý rezavý nůž, koženou přilbu a tři libry sýra a vyrazil na jihozápad. Nůž jsem zlomil, ještě než přišel večer, takže jsem se ani neměl jak bránit, když mě zmlátili a okradli o sýr. Ta přilba mi tenkrát zachránila život. Nechal jsem si ji, dokud nás neuvěznili v Plemenze. Byl to můj talisman. Pak už mi ji nevrátili.“

Principát Delari se ženou na něho užasle zírali.

Sám nad sebou žasl. Skoro by dokázal věřit každému slovu, které řekl.

„Je nějaká možnost, že by se tvůj otec pletl, Heris?“ zeptal se stařec. „Sebemenší možnost?“

„Ne, dědečku,“ odpověděla. „Radil se o tom se samotnými Zástupci noci.“

„Chápu. Řekl jsi nám to velice dobře, Pipere,“ přikývl Delari a obrátil se k ženě. „Co si pamatuješ ze svého raného dětství ty, Heris?“

Žena věnovala Hechtovi zvláštní pohled. „Je to skoro stejné, jako říkal on,“ odpověděla. „Matka si pořád dělala starosti. Otec byl vždycky pryč a někde bojoval. Kdykoli přišel domů, moc dlouho se nezdržoval. Plakali jsme, když přišel, protože jsme ho rádi viděli. Pak jsme plakali, když odcházel, protože jsme nechtěli, aby nás nechal samotné. Matka ho pokaždé prosila, aby zůstal a neodcházel. Neudělal to. Nemohl to udělat. Čas, který trávil s námi, vždycky musel ukrást své celoživotní práci.“

„Trochu si to sice romantizuje, ale taková je pravda,“ poznamenal Delari.

„Můj syn – říkejme mu Grade Drocker, protože to je jméno, které sám používal nejraději – měl životní úkol. Viděl jsi ho. Dokonce i na samotném konci… Zapřel své dědictví a zapíral sám sebe, aby mohl bojovat proti Zástupcům noci. A to mu nakonec nezískalo vůbec nic.“

Žena řekla: „Právě lovil ve Svatých zemích nějakého netvora, když přišli otrokáři. V noci. Všechny nás překvapili. V okolí nikdo nezahlédl žádné lodě. Říkala to matka. Říkala, že to není možné. Že v okolí už roky nedošlo k otrokářským nájezdům. Aparion a Dateon jim v tom bránily. Říkala nám to celou cestu k lodi. To je vlastně jediná věc, kterou si z té noci pamatuji.“

Pod Piperem Hechtem se propadla země.

Jeho nejranější vzpomínka se týkala toho, jak ho táhnou páchnoucí muži, kteří mluví cizí řečí, na nějakou loď. Ta loď se maskovala jako obchodní koráb. Otrokáři s sebou brali jen mladé ženy, dívky a malé děti. Po desítkách.

Ve snech vídal i časnější vzpomínky. Nikdy mu ale v paměti nezůstaly, když se probudil. Strávil třicet let tím, že je z mysli vytlačoval.

Principát Delari a žena si ho upřeně prohlíželi. „Připadáš mi rozčilený," poznamenal stařec.

„Přemýšlím o tom, co říkala," odpověděl Hecht. „Žijeme v krutém světě."

„Ohřej mu kávu, Heris," řekl principát. „Pipere, budu na tobě muset zkusit trochu magie."

Hecht se konečně sebral. I přes vnitřní zmatek.

Vzpomínky. Měl kdysi sestru, která se jmenovala Heris. Starší sestru.

Delari kdysi prohlásil, že Heris je obraz své matky.

A dokonale zapadala do prchavých obrazů, které ho nyní mučily.

„Myslím, že už jste to udělal," řekl pomalu. „Co bylo v té kávě?" Jeho amulet v zápěstí ale jen slabě tepal.

Delari se zeptal: „Takže ještě jednou – víš *jistě*, že měl tvůj otec pravdu, Heris?"

„Naprosto," odpověděla žena. „Utratil celé jmění a většinu posledního roku života se ujišťoval, že to tak je. Kopie jeho záznamů jsou ukryty buď někde tady, nebo v Castelle. Předtím – celou dobu od chvíle, kdy jsme padli do zajetí otrokářů – nás hledal a mstil se mužům, kteří nás unesli. Zemřel téměř každý člověk, který na té lodi byl. A umírali s tím, že věděli, proč je zabíjí. Kromě několika posledních. Kromě Starkden, která to všechno naplánovala, a Devů, kteří expedici financovali. Ať už je dnes otec kdekoli, má určitě radost z toho, co se stalo Starkden. Ale Devů určitě lituje. Ty se mu totiž nepodařilo najít."

Delari zabručel. Pak se zahleděl na Hechta.

Hecht cítil, jak se mu pod nohama posunuje svět. Na něco takového rozhodně nebyl připravený.

„Snažil jsem se tě jemně posouvat k pravdě," řekl principát, „a doufal jsem, že si to spočítáš sám. Ale jsi mimořádně, vytrvale a tvrdošíjně slepý."

Plavovlasá žena si unaveně povzdechla. Přešla k němu a podívala se mu do očí. „Copak si nepamatuješ vůbec nic, Gisorsi?"

„Gisorsi?“ zeptal se.

„To je jméno, které ti dal můj syn,“ vložil se do hovoru principát. „Sám nevím proč. Je to východní jméno. Stejně jako Heris. My ti ale budeme pořád říkat Pipere. Už jsi na to jméno zvyklý a každý tě pod ním zná. Takže nenastanou zmatky. Je příliš pozdě na to, aby ses objevil jako dávno ztracený syn.“

Hecht se chtěl hádat. Chtěl popírat. Vrátit se zpátky k příběhům z Duarnenie. Odvedl skvělou práci, když se pokusil svůj příběh prodat. Potíž byla v tom, že tito lidé jej neměli zájem koupit.

Takže byl zticha. Nepřizná ani čárku. Bez ohledu na všechno. Bez ohledu na šok. Byl Sha-lug. Byl nejslibnější student Jarní školy života.

„Ti otrokáři byli Devové,“ řekla Heris. „Takhle se jim podařilo dostat do přístavu loď s mnoha muži na palubě. Právě proto otec nenáviděl Devy. Právě proto byl v Sonse. Každý si myslí, že to bylo proto, že Bratrstvo chtělo vyplenit devské bohatství. Nechal je, ať si to myslí. Využíval jejich chamtivost. Ale vrátil se z Runche, protože se dozvěděl, že nějací Devové, kteří financovali otrokářský nájezd, žijí v Sonse.

Byl chytrý a krutý. A jednal nečestně. Použil Bratrstvo války k vykonání osobní pomsty. A nikomu to nikdy nedošlo. Protože jim dal to, po čem toužili.“

Hecht na sobě nedal znát jedinou stopu toho, co si myslí. Bylo to příliš absurdní, než aby to byla pravda.

Mysleli si, že ví, kdo je. Musel ho nejspíš zradit nějaký Dev, kterého znával. Nebo Anna. Nebo Titus Consent. Tohle byl jen trik, který ho měl přimět, aby se otevřel.

Dokázal by Sha-lug Els Tag odpálit nálož, která zmrzačila a pomalu zabila Grade Drockera, kdyby měl sebemenší podezření, že čaroděj Zvláštního úřadu je jeho vlastní otec?

Nejspíš ano. Kdyby nevěděl nic víc než to. Neměl sebemenší důvod, aby Gradeho Drockera miloval. A Drocker zase neměl sebemenší důvod, aby miloval jeho – koneckonců se ho několik dní předtím pokoušel zabít.

„Trval na tom, že povede calzirské tažení,“ ozval se Delari. „Chtěl tě chránit, a až bude po všem, přivést zpátky.“

Hecht měl stovky otázek. Nevyslovil ani jednu.

Rozhodl se, že nikoho nerozhněvá tím, že se bude hádat. Ale ani nehodlal nic připustit.

„Selhal," pokračoval principát. „Jakmile bylo jasné, že dlouho nepřežije, vypravil jsem se tam sám a převzal vedení. Snažil jsem se tě chránit. A pár úspěchů jsem si připsal – nikdy ale takové, ze kterých bych měl opravdu radost. Můj vlastní vnuk se stal nejdůležitějším vojákem chaldareanského světa. Ale nepřipustí, že patří do mé rodiny. Navíc se po dlouhých generacích, které zplodily nejmocnější čaroděje episkopální chaldareanské říše, linie zauzlila tak, že z ní vypadlo dítě, které má v těle méně magické moci než sedlák s prasečí farmou."

Hecht se nadechl, aby se uklidnil. „Myslel jsem, že hodláme vyšetřovat záhadu nečekaně živého Clovena Februarena," poznamenal.

Delari a jeho dcera si vyměnili podrážděný pohled. „Jak si přeješ, Pipere," pokrčil rameny stařec. „Jak si přeješ. Nemůžeme tě k ničemu nutit. Ale měl bys raději zvážit rizika toho, že budeš trvat na odmítání pravdy."

Byla to výhrůžka? Nebo pouhé konstatování skutečnosti? Nebo obojí?

Začal v mysli sčítat všechny, kteří mohli vědět, že kdysi býval sha-lugský kapitán Els Tag.

Po krátké chvilce došel k číslu tak vysokému, až ho to deprimovalo.

„Pokud je to nutné, tak budu Gisors," řekl. „Už jsem se naučil, že někdy musím být tím, kým mě chtějí mít jiní lidé."

Tohle spolehlivě zabíralo, když byl vězněm grailského císaře. Fungovalo to i tehdy, kdy byl zaměstnancem Bronteho Doneta. Do jisté míry mu tenhle postoj zajišťoval klid i ve službách Arnienů, Bruglioniů a v době, kdy za calzirského tažení stál v čele městského pluku. Trik spočíval v tom, že lidé viděli to, co vidět chtěli, a on mohl mezitím dělat to, co bylo potřeba.

Principát Delari ale o iluze nestál. Chtěl jen to, co chtěl. A jeho pohled to řekl jasně. „Heris," vybídl vnučku, „shromáždi služebnictvo. V kuchyni. Začneme tam."

~ ~ ~

Členové služebnictva nebyli nijak nadšení. Kuchařka na sobě měla noční košili a vytírala si spánek z očí. „Bude to trvat dlouho?“ zeptala se beze strachu. „Musím ráno brzy vstávat.“

„Záleží jen na vás, jak dlouho to bude trvat,“ odpověděl principát Delari.

Turking a Felske byli místní obyvatelé středního věku. Felske pomalu šedivěla a Turking byl skoro holohlavý. Za celý život nepoznali nic jiného než službu v principátově městském domě. Na rozdíl od paní Creedon ještě nebyli v posteli.

„Žije v tomto domě někdo, o jehož pobytu jsem nebyl uvědoměn?“ zeptal se Delari.

Služebnictvo si vyměnilo patřičně zmatené pohledy.

„Nuže?“ zvedl Delari obočí.

Paní Creedon se zeptala: „Nejsem si úplně jistá, jestli jsem rozuměla tomu, nač se vlastně ptáte.“

„Nekoktám,“ opáčil principát. „Ani nejsem pomatený. Kdo bydlí v mém domě bez mého vědomí a svolení?“

Kuchařka zavrtěla hlavou. Manželská dvojice se na sebe podívala a pokrčila rameny. „Nikdo, Vaše Milosti,“ odpověděl nakonec Turking. „Něco takového bychom si nedovolili.“

„Přesto mi bylo svědky řečeno, že tu žije muž střední postavy, který vzhledem připomíná mého syna, věkem se pohybuje mezi čtyřicítkou a padesátkou a je vždy oblečen v hnědých šatech.“

Sluhové pod přísným principátovým pohledem chřadli. Paní Creedon ze sebe vysoukala: „A nemohl by to možná přece jen *být* váš syn, Vaše Milosti?“

„Nemohl,“ odpověděl Delari. „Dohlédl jsem na vyplnění jeho posledního přání. Jeho zpopelnění jsem osobně sledoval.“ Principát se podíval na manželskou dvojici. „Vy dva, napadá vás něco?“

„Stalo se někdy něco neobvyklého?“ vložila se do hovoru Heris. „Slyšeli jste nevysvětlitelné zvuky? Chybělo jídlo? Viděli jste někdo ducha?“

Sluhové se zatvářili ztrápeně. Velice ztrápeně – a zároveň jako by se jim trochu ulevilo.

„Zdá se, že jsme na něco narazili," poznamenal Delari. „Paní Creedon. Vyprávějte mi svou duchařskou historku. Turking, Felske – nepřerušujte ji. Ale zvedněte ruku, kdybyste chtěli něco dodat. Začněte, ženská."

Nakonec se ukázalo, že toho nemá moc co říct. Nevysvětlitelné zvuky. Tiché kroky. Když se podívala, nic tam nebylo. Pocit, že ji někdo sleduje. Všechny obvyklé věci. Ale žádný jasný poltergeist. Žádné pronikání do světa živých.

„Felske?" podíval se na služebnou principát.

„Ten duch mi nepřipadal nepřátelský," odpověděla. „Ne tak, jak se říká, že jsou. Přišlo mi, že mu na nás vůbec nezáleží."

„Chápu," přikývl Delari. „Myslím, že tím se to vysvětluje."

„Může to být duch?" zeptal se Hecht.

„Ne," prohlásil Delari. „Paní Creedon. Kde jste toho ducha cítila?"

Hechta to zneklidňovalo. V tomto domě mohl klidně přežívat bez povšimnutí silný Zástupce noci. Žádné jeho setkání s touto stránkou reality nebylo nikdy příjemné. Ale jeho amulet nebyl o nic aktivnější než vždy v přítomnosti principáta Delariho. V přítomnosti jeho nanejvýš nepravděpodobného dědečka.

Delari pokračoval ve výslechu služebnictva. Pak se otočil k vnučce. „A co ty, Heris? Ty také?"

„Tu část domu moc dobře neznám," přiznala žena. „Ale cítila jsem, jak mě někdo sleduje."

Starcův pohled se setkal s Hechtovým. „Půjdeme se podívat," řekl.

Mimo doslech ostatních Hecht řekl: „Vaše Milosti, nemohu být nikdy veřejně mužem, za kterého mě chcete mít."

„Právě proto budeš pořád Piper Hecht," odpověděl Delari. „Voják se strážným andělem."

Principátův městský dům obklopoval centrální zahradu, jak bylo ostatně zvykem u domů brothských boháčů. Komplex byl menší než sídla těch, kdo náleželi k Pěti rodinám. Chyběla mu vysoká zeď, která by ho oddělovala od ulice. Zahrada nebyla s výjimkou kuchařčina bylinkového záhonu příliš udržovaná. I když se to ve světle kameninových lamp, které všichni nesli, dalo těžko posoudit.

„Měl bych trochu investovat do údržby," poznamenal Delari.

Křídlo, k němuž mířili, rozhodně potřebovalo bližší kontakt se smetákem a mopem. „Pokud tu máme samozvaného nájemníka, bude tady," poznamenal principát. „Tohle křídlo nikdo z rodiny nevyužíval už věky."

„Kdyby si někdo myslel, že tu straší, tak by se sem nestěhoval," ozvala se Heris.

Nebylo zde potřeba jen uklidit, ale po opravách volala i omítka a malby.

V prachu na podlaze byly jasně patrné stopy pravidelného pohybu.

„Služebnictvo by se mělo o dům víc starat," zamračil se Delari. „Tenhle duch ještě nikoho nekousl."

„Nemají dovolení utrácet tvé peníze," odpověděla Heris. „Nebo sem přivést dělníky."

„Ty ho máš," řekl stařec. „Ode dneška. Chop se toho. Pipere? Vidíš něco?"

„Támhle vzadu," ukázal Hecht.

Něco cvaklo. Světlo lamp se rozptýlilo ve zvířeném prachu.

„Dveře," řekl Hecht. „Musí být otevřené na škvíru. To jsem neviděl." V amuletu ho zasvědilo. Svědění se na okamžik proměnilo v bolest.

„Jsi v pořádku, Pipere?" zeptal se Delari.

„Křeč v žaludku," odpověděl. „Občas je mívám."

Principát se zamračil. Než ale mohl něco říct, zeptala se Heris: „Chceme to otevřít, dědečku?" Hlas jí zaskřípal. Byla vyděšená.

„Cože?" ohlédl se. „Aha. Ano, samozřejmě. Jen do toho. Právě jsem řekl, že ještě nikoho nekousl."

Když Heris zabrala za dveře, vyrazil do chodby záblesk jasného světla.

Hecht skočil kolem ní do malé čtvercové místnosti. Zaslechl tichý smích. „Jak to, že světlo zmizelo?" vyhrkl.

„Mělo nás to zastrašit a zmást," poznamenal Delari. Ale ani to nezabránilo Hechtovi zahlédnout, jak se dveřmi protáhl muž.

„Viděli jste ho?" zvolal. „Byl to on? Je skutečný?"

„Buď je skutečný, nebo je to vážně živý duch,“ povzdechl si Delari. „Tak nebo tak je to opravdový pán tichého království.“

„Cloven Februaren.“

„Přesně tak.“

„Váš dědeček?“ zeptal se Hecht.

„Tvůj prapradědeček,“ přikývl principát.

„Pořád je ještě naživu,“ potřásl hlavou Hecht. „A vypadá mladší než Grade Drocker v době, kdy jsem ho potkal.“

„Já tomu také nerozumím.“

„Myslel jsem, že Pánem tichého království jste vy,“ poznamenal Hecht.

„Byl jsem,“ připustil stařec. „Ale nikdy jsem to nesnášel dobře. A pokud je tady on, už nebudu. On byl člověk, který spustil Konstrukt.“

„Cože?“

„Neměl jsem na to energii,“ řekl Delari. „Nemám ji, stejně jako ji neměl můj otec. Ten program je stejně z větší části zapomenut.“

Program zapomenut být mohl, ale strach vydržel dodnes. Celé Kolegium mělo z Muniera Delariho hrůzu.

„Pojď, Heris.“ Delari se rozhlédl po místnosti. V každé z jejích zdí se nacházely dveře. Podlaha i stěny byly obložené leštěným mramorem ve starorůžovém odstínu. Byl proložen šedými žilkami, takže vypadal jako uleželý sýr.

Principát Delari se tiše zasmál. „Jasně tu vidím jeho smysl pro humor,“ řekl. „Tyhle dveře vedou na ulici. Na západní stranu domu. Takže je mohl používat, aby se dostal do domu nebo z něj odešel, aniž by si toho někdo všiml. Dveře, kterými právě odešel, nás zavedou do chodby za průčelím domu. Navrhli ji s ohledem na případnou obranu před útokem, ale dnes je samozřejmě naprosto zbytečná. Jsou v ní glazovaná okna, která by do ní přes den vpustila dostatek světla, abychom si všimli, že ji nikdo neudržuje.“

Hecht s Heris čekali na příkazy. Principát se na ně ohlédl a znovu se zasmál. „Někdy dokážu být pěkně nesnesitelný zmetek, že?“ zeptal se.

„Řekl jsi to sám, dědečku,“ odpověděla Heris. „Já to nebudu opakovat.“

„Trefa! Chytrá holka. Šel tudy, abychom museli zkontrolovat vnější chodbu. Nechává za sebou veškeré stopy, které si myslí, že budeme potřebovat.“

„Vaše Milosti?“ zeptal se Hecht.

„Bez všech Vašich Milostí se klidně obejdeme, Pipere,“ řekl Delari. „Jdi první. Jsem hned za tebou. I když nevím, jestli ti to bude něco platné, pokud má Devátý neznámý dneska špatnou náladu.“

Hecht proklouzl dveřmi. Chodba za nimi potvrzovala neveselé očekávání principáta Delariho. „Má to všechno vůbec cenu?“ zeptal se. „Může před námi utíkat, jak dlouho bude chtít. My musíme být opatrní. On nemusí. Máte přece magické schopnosti. Není tohle správná chvíle, kdy je použít?“

K návrhu ho vedlo hlavně svědění pod amuletem a úzkost, kterou cítil při pohledu do neznámé tmy.

„On je ale daleko, daleko lepší čaroděj, Pipere,“ odpověděl Delari. „Porazil by mě i ve spánku.“

„Udělej něco, dědečku,“ ozvala se zezadu Heris. „Piper má pravdu. Jestli tomu nepomůžeš, můžeme takhle strávit třeba celou noc.“

Stařec se zamračil. A zbledl.

Chodba se náhle rozzářila, takže byla jasná jako ve dne.

Z průchodu asi čtyři metry před nimi vyběhl muž v hnědém s rozcuchanými vlasy a vyvalenýma očima. „Cos to udělal?“ zachrčel.

„Pojď se seznámit s mými vnoučaty,“ řekl Delari.

Muž v hnědém si zachoval klid. „Že ti to ale trvalo,“ prohlásil.

Od pobouření přes nebetyčný klid až k podrážděnému výrazu během sotva deseti vteřin. „Nedělej to!“ varoval ho Hecht, když mu připadalo, že se muž v hnědém chystá k nějaké nepříjemné reakci. Muž se s překvapeným výrazem ve tváři zarazil. „Je tohle opravdu Februaren?“ zeptal se Hecht.

„Je,“ přikývl Delari. „Vypadá docela stejně jako toho dne, kdy jsem se stal jeho učedníkem. Myslel jsem, že jsi mrtvý, dědečku.“

„Taky ses téhle myšlenky měl držet, Muno,“ odpověděl Februaren. „Stejně jako všichni ostatní na světě.“

„Proč?“

„Je daleko jednodušší poflakovat se kolem a strkat nos do věcí, když si lidi myslí, že je po tobě," řekl muž. „Tak. Už jste mě našli. Pojďte dál. Promluvíme si o tom, co je třeba udělat."

„Každý ale nevěří tomu, že jste mrtvý," namítl Hecht. „Principát Mongoz vás poznal v davu na Uzavřeném nádvoří."

„Hugo se už narodil jako osina v zadku," poznamenal Februaren. „Právě on byl napůl důvod, proč jsem se ztratil. Vybudoval si kariéru na tom, že se mi snažil omezit financování. A všechno to přitom bylo osobní. Přestal se chovat jako pitomec hned, jakmile to po mně převzal Humberto."

„Můj otec," vysvětloval Delari. „Jeho syn."

Hecht si uvědomil, že pokud byla alespoň trocha pravdy v rodokmenu, který dnes poznal, pak je poslední z dlouhé řady parchantů.

Přinejmenším se vyhnul tomu, že by se musel stát episkopálním knězem. A čarodějem. Pravděpodobně za to mohl děkovat Bohu nebo vlastní matce.

Cloven Februaren je zavedl do malého, ale pohodlného prostoru, který měl příjemně zabydlený. V dohledu nebylo jediné místo k sezení. „Nevodím si sem návštěvy," vysvětloval dřív, než se ho mohl někdo zeptat. „A ty bys na to nikdy nepřišel, Muno, kdyby mi tenhle kluk tolik neztěžoval práci, když jsem ho chránil. Když ho chtěli zabít pěkně nebezpeční lidé."

„Jmenujte dva z nich," vyzval ho Hecht. „A řekněte mi důvod."

„V první řadě je tu er-Rashal al-Dhulquarnen," odpověděl Februaren nevzrušeně. „Ani při všech svých informacích důvod nechápu. V Dreangeru se budí něco temného. Něco, co si neuvědomuje ani Gordimer Lev, ani jeho kaif."

Hecht nenamítal ani slovo. Tohle přesně odpovídalo jeho podezření.

„Pak tu máme ještě Imakuláta II., Annu z Menandu, vévodu Tormonda z Conneku a hodně dlouhou řádku těch, kteří by byli raději, kdyby patriarchát neměl moc k prosazení patriarchovy vůle," pokračoval Februaren. „Dokážeš vyděsit lidi na spoustě míst.

A nakonec bychom neměli zapomenout na Rudenese Schneidela z Artecipey, jehož důvody jsou stejně neprůhledné jako motivy er-

Rashala. Schovává se hluboko ve Velkém Athaphilu v Arn Bedu – na území, které se císařům nikdy tak docela nepodařilo zkrotit. Je nemožné ho špehovat. Ale i když nám mohou připadat pohnutky Rudenese Schneidela mlhavé, vzpomeň si na čaroděje, jako byli Masant el-Seyhan a ta ženská Starkden, kteří se tě také chtěli zbavit.“

„Tak dobře,“ řekl Hecht. „Nevím, jestli tomuhle všemu chci věřit…“

„To ještě není všechno,“ skočil mu do řeči Februaren. „Ta fronta na tvůj život se táhne hodně daleko. A žádný z rádoby vrahů neví, proč máš vlastně zemřít.“ Pak dodal: „Na každý útok, který se k tobě přiblížil dost na to, aby sis ho všiml, připadá nejméně tucet, které jsem zmařil dřív.“

„Proč?“ zeptal se Hecht.

Februaren pokrčil rameny. „Patříš do rodiny.“

„Nezačínejte…“

„Přestaň!“ okřikl ho muž. „Tohle zdaleka není celý důvod. Ale je to jeho velká část. A žádné tvé výmysly nezmění ani čárku na tom, kdo jsi.“

„Víš to jistě, dědečku?“ zeptal se principát Delari.

„Bez nejmenších pochybností,“ odpověděl Februaren. „Kromě těch, které si pořád snaží udržet on sám. Protože nechce, aby to byla pravda.“

„Věděli, kdo to je, už tenkrát, když ho sem poslali?“ zeptal se Delari.

„Ne,“ zavrtěl Februaren hlavou. „A ještě pořád o tom nemají ponětí. Poslali ho sem, protože se ho prostě chtěli zbavit. Gordimer se bál toho, jak byl oblíbený mezi vojáky. Er-Rashal se ho bál kvůli tomu, co věděl. Nemohl ho umlčet jiným způsobem, protože by to vyvolalo spoustu nepříjemných otázek.“

Hecht se nepřel. „Svět je plný pitomců,“ řekl.

„A jeden z nich si říká Piper Hecht,“ řekl principát. „Dál si to dokážu domyslet sám. Bude to mít nejspíš něco společného s bratry, kteří vyplenili strašidelnou hrobku.“

Muž v hnědém řekl: „Mladý Pipere, nemusíš se bát prozrazení. Jenom my tři víme, kdo skutečně jsi.“

„Opravdu?“ opáčil Hecht. „Právě jste se zmínil o er-Rashalovi. A co půltucet Devů, kteří mi pomáhali dřív? Co Anna? Nebo Ferris Renfrow, hlavní říšský špeh?“ Rozhodl se, že se raději nebude zmiňovat o Osovi Stilem, Kostrounovi a dalších příslušnících své jednotky zatracenců.

Cloven Februaren se na něho klidně díval. Na rtech mu hrál úzký, vědoucí úsměv. „Já byl Devátý neznámý, Pipere,“ upozornil ho laskavě. „Daleko mocnější než nějaký patriarcha. Vzdal jsem se toho, abych mohl studovat svět vlastníma očima, a ne jen skrze čočku Konstruktu. Takhle jsem promarnil větší část padesáti let. Většinou jsem se snažil odrazit nepřátelskou štěstěnu. Nájezd, po kterém jste se vy dva se svou matkou dostali do otroctví, přišel naprosto překvapivě. Kdyby byla alespoň nějaká vzdálená pravděpodobnost, že otrokáři udeří takhle daleko od obvyklých lovišť, nikoho z vás by to nepostihlo. Ale ani sami bohové nestaví stráže proti nemožnému.“

Muž rozhodně nenaplňoval představu, jakou o něm měl Hecht z legend Kolegia. Nebyl vysoký devět stop a v očích mu nehořel oheň. Byl to prostě muž ve středních letech, který byl na svou moc tak zvyklý, že si ani nedokázal představit, že by ho někdo neposlechl. Nic na něm nenasvědčovalo nadpřirozené moci nebo boji, který sváděl s Nocí.

Nic ostatně ani nenaznačovalo, že by Muniero Delari mohl být nejmocnější čaroděj Kolegia. Ale Hecht na vlastní oči viděl, co dokáže. A i tohoto sedmdesátiletého mága dokázal vlastní dědeček zastrašit.

„Muno, můžeš s Heris odejít,“ řekl muž v hnědém. „Vyřešili jste záhadu. Promluvíme si u snídaně.“

Delari se nadechl, aby něco řekl.

„Ráno, Muno,“ přerušil ho Februaren. „Právě teď si potřebuji s Piperem promluvit o samotě.“

Heris byla poslušné dítě, i když už to byla dospělá žena, starší než Hecht. Okamžitě vyrazila ke dveřím.

„Jděte druhými dveřmi, prosím,“ řekl Februaren. „Těmihle, Muno. V zájmu pohodlí. Vedou do vnitřní chodby. Takhle to budeš mít jednodušší.“

„Jako vždy se skláním před tvým úsudkem," poznamenal Delari kysele.

„Nelíbilo se mu to," řekl Februaren, když Heris s Delarim odešli.

„A vám by se to líbilo, kdybyste byl v jeho situaci?"

„No, nešílel bych radostí," přikývl Februaren. „To uznávám. Prošel jsem si tím sám s vlastním dědečkem. Ten si taky nechtěl lehnout a umřít. Ale abych oprášil staré dobré klišé, všechny mé nesmysly mají smysl. Za prvé, dostat odsud Muna. Máme před sebou spoustu práce. Tak. City, pocity a dlouhé vysvětlování, to všechno by se nám jen pletlo pod nohy."

Hecht zvedl obočí. „Dovolím si přiznat naprosto nevědomost ohledně toho, o čem tady zatraceně mluvíte."

„Chytré," usmál se Februaren. „Výborné. Tenhle postoj jsi odkoukal od přítele Pinkuse Ghorta."

„Jestli jde o něco tak důležitého, že kvůli tomu musíte vyhánět principáta…"

„Kde jsem byl před hodinou?" zeptal se Februaren. „Přímo tady. Ale nevěděl jsi o mně. Už samotná skutečnost, že jsi mi byl na stopě, dočista zpřeházela všechny rovnice. Teď už nemůžu být duch za zdí, který ti dělá strážného anděla. To, že víš, že jsem skutečný a na dosah – a to, že to ví i Muno – mění tvůj postoj vůči všemu. Brzy budu vytažen z říše legend do světa, kde mě mohou vidět i jiní lidé než jen ten debil Hugo Mongoz."

Hecht tomu nerozuměl. A nevěděl, jestli o porozumění v téhle věci vůbec stojí.

Februaren se vrátil zpátky k původnímu tématu hovoru. „Zatím jsme pořád neprobrali celou jednu skupinu těch, kteří by tě moc rádi viděli pod drnem. Mluvím o Zástupcích noci."

„Cože?"

„Požírač duší, kterého jsi porazil u al-Khazenu, nebyl ani začátek, ani konec tvé války s Nocí," upozornil ho Februaren. „Jejich způsob myšlení je zvrácený. Už je příliš pozdě na zahnání džina zpět do lahve. Ale Noc nevidí čas stejně jako my. Oni myslí v řádech století. Jednotlivců si většinou nevšimnou. Ale tebe znají. Jsi pro ně hrozba. Jsi Zabiják bohů.

Je třeba se tě zbavit. Navzdory – alespoň z tvého úhlu pohledu – jasné skutečnosti, že si to mezitím uvědomila celá řada dalších lidí. Ty jsi totiž jiskra, která zazářila dost jasně, aby si toho všimli.“

„Takže jediný, kdo si to neuvědomil, byl Piper Hecht,“ řekl Hecht.

„Před nějakou dobou ses rozhodl hrát tuhle hru,“ řekl mu Februaren. „Měl bys přestat trvat na tom, že jsi Piper Hecht z Duarnenie. Měl bys nás nechat určit, kým chceme, abys byl. Sám jsi ostatně kdysi slíbil Ferrisi Renfrowovi, že mu to dovolíš. Stejně jako každému svému zaměstnavateli poté, cos dorazil do Firaldie.

Řeknu ti na rovinu – a to je mezi mnou a tebou, chlapče – že tady a teď tvůj věk keců končí. Znám každou podrobnost tvého života. To nejdůležitější, co jsi kdy dokázal, bylo, žes zakopl o způsob, jak zabít Zástupce noci. Oni neví, ani jak jsi to dokázal, ani proč to funguje, ale viděli, jak jsi zazářil. A celý tvůj život od té chvíle vytvarovala noc v Esterském lese.

A tvůj život je jen jeden z tisíců. Na obou stranách opony mezi naším světem a Nocí. Nejspíš to platí daleko více pro druhou stranu. Oni se učí velice pomalu, ale dokáží vycítit hrozbu dřív, než se objeví. Požírač duší, který tě měl zničit, vykročil na svou pouť zhruba dvě stovky let předtím, než ses narodil. A to, že se jim to zatím nepodařilo, neznamená, že by se vzdali.

Ukázal jsi světu, že existuje možnost, jak se vymanit z Tyranie noci. Naneštěstí těm, kteří se o to snaží, vládne šílenec jménem Sublim, jenž je otrokem vlastní posedlosti. A kterým neustále manipulují lidé, jejichž jedinou snahou je to, aby se nikdy v životě nedostal do kontaktu se sebemenším střípkem reality.“

„Nejsem spasitel,“ odpověděl Hecht.

„To samozřejmě nejsi,“ souhlasil Februaren. „Nemůžeš se vydat na tažení proti Zástupcům noci. Nemáš na to vůli, dovednosti a ostatně ani povahu. Jsi talisman. Ochránce živých. Dokud budeš žít, bude se Noc cítit ohrožena.“

„Ale necítila by se ohrožena, kdyby byly ty vědomosti dostupné každému?“ zeptal se Hecht.

„Samozřejmě. Ale Noc je omezena vlastním mytickým přemýšlením. To musíš pochopit. Nemůžeš rozumět způsobu

myšlení Noci o nic víc, než můžeš pochopit, jak přemýšlí krokodýl. Ale dokážeš odhadnout spoustu z toho, co se děje za oponou – tím, že budeš pozorně studovat stíny, které se na ní objevují.“

„Zase jsem se ztratil,“ zamračil se Hecht. „To se mi stává vždycky, když někdo mluví v hádankách.“

„Studny moci všude slábnou,“ řekl Februaren. „Totéž už se kdysi dávno stalo. Což je nejspíš důvod, proč lidé kdysi dokázali zkrotit starší generaci Zástupců. Studny pak zase zesílily. Můžeme jen doufat, že se to stane znovu. Mezitím ale musíme přetrpět důsledky. Hladina moře postupně klesá. Oblast zalednění se rozšiřuje na jih. A na vrcholcích hor ho přibývá. Rychle. Před zaledněním ustupují celé velké skupiny obyvatel. A mezi těmi obyvateli jsou Zástupci noci stejně jako lidé a zvířata.“

„Zvířata?“

„Nebude trvat dlouho a budeme tu mít živočišné druhy, které se kdysi pohybovaly výhradně na severu. To by ale neměl být problém. Uprchlíci problém budou. Už teď to můžeš vidět. Ale nejhorší ze všeho budou věci, které nevidíš. Při útěku před ledem budou jednotlivci vzájemně v daleko těsnějším kontaktu. Dravci budou sílit. Uvěznění, omezení a roztříštění netvorové minulosti se chopí představivosti hlupáků a nabídnou jim lež. ‚Osvoboď mě. Budu tvým Bohem přede všemi ostatními a ty budeš vládnout národům.‘ Takovéhle věci.“

„Vzkříšení starých ďáblů,“ poznamenal Hecht zamyšleně.

„Říkej si tomu, jak chceš,“ pokrčil Februaren rameny. „Na jméně nezáleží. Záleží ale na tom, že se to podél okrajů zalednění děje už teď. Nemluvě o jiných vychládajících místech. Na Okraji Conneku vycítili přítomnost Havrana. Ducha Chodce zahlédli tam nahoře, kde tví údajní předkové bojovali s pohanskými hordami. Na stepi…“

„Počkejte,“ přerušil ho Hecht. „Kharoulke Chodec přece není sheardský bůh. Ten patří do panteonu, který vystřídali severští Staří bohové.“

„Máš pravdu,“ připustil Februaren. „A Staří bohové padli, ať ti je požehnáno. Něco z jejich síly si vzal i netvor v pohoří Jago. Ti, kteří přežili, jsou uzamčeni v odloučené realitě a ta je sama uvězněna v uzavřené sféře, kterou si pro sebe před dávnými věky vytvořili. Což

znamená, že pokud znovu povstanou, nedokáží omezit hrůzy, které porazili. A po Chodci se jich určitě vynoří daleko víc.“

„Čekají nás ještě horší věci?“

„Tohle se všechno stane, Pipere,“ řekl Februaren vážně. „Ale my tentokrát dokážeme bojovat.“

„Cože?“ nechápal Hecht.

„Přece díky tvému zatracenému dělu!“ štěkl Februaren podrážděně. „Jak se mu říká? Falkon? Stříbro a železo, které z něj vypálíš, dokáže zastavit i nejsilnějšího Zástupce noci.“

„Dokonce i samotného Boha?“

Februaren zaváhal jen na okamžik. „Pravděpodobně ano,“ řekl. „Pokud se objeví ve hmotné formě.“

Hecht se zachvěl. Takže to byla pravda. Zabiják bohů.

„Ať se ti to líbí, nebo ne, Bůh chaldareanů a Bůh pramánů je jen docela malý skřítek,“ zašklebil se Februaren.

„Prosím?“ zeptal se Hecht.

„Skřítek, Pipere. Dávej pozor, když něco říkám. Malinký slaboučký Zástupce. Jediný rozdíl mezi zrnkem písku a horou spočívá ve velikosti. Skřítek je Bůh, který zatím ještě nevyrostl.“

„Není Boha kromě Boha.“

„Ale no tak, slepou nevědomost na mě nehraj,“ řekl Februaren. „Až budeš mít pět minut volno, posaď se a přemýšlej. A pak využij dalších pět minut k tomu, abys přemýšlel dál.“

Hecht se nadechl, aby odpověděl něco, co bude podloženo pevnými základy jeho víry. Víry, na které byl vystavěn celý jeho život od prvního dne v Jarní škole života.

„Přestaň s tím, Pipere,“ nedovolil mu Februaren promluvit. „Tenhle nesmysl už máš dávno za sebou.“

Hecht si uvědomil, že svým způsobem má Februaren pravdu. Ale dogma bylo štítem proti rozumu. Víra byla věcí, kterou se člověk chránil proti důkazům existence vnějšího světa.

„Je to těžké,“ přiznal.

„Je to těžké pro každého, chlapče,“ přisvědčil Februaren. „Strávíš tři desetiletí tím, že se krmíš polopravdami a nepravdami od důvěryhodných starších, kteří mají vlastní zájem na tom, aby přinutili ty, kdo přijdou po nich, spolknout tentýž nesmysl, který do sebe

nasávali v mládí oni sami. Pak najednou začneš sledovat podrobnosti krajiny a obzoru, které ti víra nedokáže vysvětlit. Začneš mít podezření. Ale pořád jsi součástí kultury, která prostě nedokáže přežít a vzkvétat, pokud ji nakazí rozšířená nedůvěra v absurdno.“

Hecht se už nedokázal udržet. „O čem to zatraceně blábolíte, Vaše Milosti?“ vykřikl.

„Říkám ti, že jsou to všechno sračky, chlapče,“ odpověděl Februaren s naprostým klidem. „Celé episkopální chaldareanské zjevení. Všechno, čemu věří pramáni. A každý další systém víry, na který si vzpomeneš. Každé náboženství. Pravda je taková, že existují Zástupci noci. Stejně velcí jako Bůh a stejně malí jako vodní víla zapomenutého pramene v lese. Ve skutečnosti jsou všichni neutrální. V hlavách odpůrců vyznávajících jiné náboženství jsou všichni zlí. Věřící svou vírou Zástupce noci tvarují. Vlastní vírou vytvářejí realitu. Pokud bys změnil mysli skutečných věřících, změnil bys tvář samotného Boha. Přesně tohle udělali první pramáni. A první chaldareané. Dávno předtím, než přišel Aaron z Chaldaru, Devové zjistili, že už prostě nedokáží uctívat krutého Boha dainshausů.“

„Chcete mi namluvit, že vlastně nezáleží na tom, v co věřím?“ zeptal se Hecht. „Že Bůh může mít jakoukoli podobu, kterou mu přisoudím? Že každá víra – ať už je jakkoli kacířská – má stejnou váhu jako kterákoli jiná?“

„Existují lepší způsoby, jak to vyjádřit,“ přikývl Februaren. „Ale je to blíž pravdě, než by byla většina lidí mého povolání ochotna připustit.“

Hecht byl upřímný. „Potřebuji stavět na nějakých základech,“ řekl.

„To většina lidí,“ přikývl Februaren. „Je to pilíř jejich duchovního zdraví. Potřebují být cihlami ve větší stavbě, aby měli pocit, že má jejich život vůbec nějaký smysl.“

„Já jsem spokojený s tím, jaký jsem,“ prohlásil Hecht.

„Dobře. Jen nedovol tomu, jaký jsi, aby ti zakrývalo oči, až tě drápy Noci začnou stahovat ke dnu. Pamatuj si jedno: ani tvůj, ani můj bůh se u al-Khazenu neukázal. Ale bohové tam byli.“

Zabiják bohů se zamyslel: kdo jiný než jediný pravý Bůh mu mohl v Esterském lese vnuknout myšlenku, aby nabil falkona stříbrem a železem?

Na rtech Clovena Februarena se zavlnil další úzký úsměv, který prozradil, že muž přesně ví, nač právě Hecht myslí. „Nesnažím se tě přesvědčit o tom, že Protivník má pravdu víc než tvůj Bůh, Pipere," řekl. „Jen se snažím probudit sebemenší jiskru rozumu, kterou bys mohl mít. Musíš dávat pozor na věci, které nejsou tím, čím se zdají být."

„Jistě." Sarkastický tón.

„Tak například amulet, který nosíš," prohlásil Februaren. „Je užitečný, že? Bezpochyby ti už párkrát zachránil život. Ale pro tvého velkého nepřítele je teď náramně nepohodlné, že ho máš. Nepochybně se každý den proklíná za to, že ti ho vůbec dal. V takové podobě, v jaké ti ho dal."

„Pane?" zeptal se Hecht vyděšeně.

„Uklidni se," řekl Februaren. „Nikdo jiný nemá dostatečné schopnosti, aby ho objevil. I když Bronte Doneto a Muno mají podezření, že je v tobě daleko víc, než se na první pohled zdá."

Hecht neřekl nic. Našpulil rty. Nakonec se rozhodl mlčet.

„Myslím, že er-Rashal poté, co tě amuletem vyzbrojil a poslal na cestu sem, zjistil něco zneklidňujícího," pokračoval Februaren. „Možná se to dozvěděl z mumií. Možná mu došlo, co se vlastně stalo v Esterském lese. Zničehonic jsi pro něj měl větší cenu mrtvý než živý. Ale právě kvůli amuletu na tebe nemůže udeřit přímo. Jeho najatí vrazi selhali při přímém útoku v Runchi…"

Stařec přemýšlel nahlas. „Pak tu máme selhání v Sonse," řekl. „To nebyla er-Rashalova chyba. Grade dostal varování, že na lodi může být někdo zajímavý, ale proto na ni nenastoupil. Selhání na Ownvidianském hřebeni. Naprosté selhání Starkden a al-Seyhana, jak tady, tak u al-Khazenu. Selhání Požírače duší, a dokonce i Toho, který naslouchá zvuku. A další a další nepovedené akce – až dodnes. Skoro to vypadá, jako bys měl strážného Zástupce noci."

„Děkuji."

„S povozem střelného prachu mi to málem nevyšlo," připustil Februaren. „Můžu mít štěstí vždycky? Ten amulet. Vím, jak moc ti

pomáhal. Ale je nejvyšší čas, aby ses ho zbavil. Právě tímhle způsobem tě dokáží stopovat.“

Hecht začal poklimbávat. Náhle ho zaplavila vlna únavy.

„Nahradím ho něčím jiným,“ navrhl čaroděj. „Co nejdřív. Působí ti hodně velké bolesti?“

Hecht byl příliš unavený, aby něco předstíral. „Když se ke mně přiblíží něco velkého, je to špatné,“ odpověděl.

„Spravím to,“ přikývl Februaren. „Er-Rashal je jen z poloviny tak dobrý čaroděj, za jakého se pokládá. Posaď se a uvolni se. Ukaž mi zápěstí.“ Februaren se posadil se zkříženýma nohama na podlahu, vzal Hechta za levou ruku a prsty mu lehce přejel po zápěstí. „Ten šílenec byl chytřejší, než jsem myslel. I když víš, že tam je, tak je ho strašně těžké najít.“

„Au!“ vyjekl Hecht.

„Ještě chytřejší, než jsem myslel,“ poznamenal Februaren. „Tohle bodlo i mě. A je tu ještě jedna potíž. V okamžiku, kdy ti ho sundám, se o tom dozví. A bude vědět, kde se to stalo. Tím můžeme získat strategickou výhodu, pokud amulet vyjmeme na správném místě ve správný čas, a díky tomu ho můžeme zmást.“

„Pane, já nejsem moc chytrý,“ ozval se Hecht. „Já většinou podtrhnu důležitost toho, co říkám, tím, že někomu podříznu krk. Nechte mé lidi na pokoji.“

„Chápu tvůj hněv,“ odpověděl Februaren. „Tvé zklamání. Kolik lidí z rodiny jsem jen viděl obětovaných? Ale lidé, kteří se takhle chovají, se často nedají přesvědčit. Těm nedojde, co jim říkáš, dokud jim nehodíš na obličej první lopatu hlíny.“

„Zrovna teď bych vykopal docela hezky velkou jámu,“ zaskřípal zuby Hecht.

„Pokud bude třeba, vykopeme ji,“ slíbil mu Februaren. „Je tu ještě jedna věc. Prsten.“

„Eh… prsten?“

„Prsten, který ti náhodou daroval principát Bruglioni,“ upřesnil Februaren. „Prsten zapomnětlivosti. Kde je?“

Úplně na něj zapomněl. Takhle rychlé to bylo. „Dal jsem ho principátu Delarimu k prostudování,“ řekl. „Proč?“

„Zrovna teď to není důležité,“ odpověděl stařec. „Ale jednoho dne by mohlo být. Jestli je to tedy prsten, který mám na mysli.“

„Grinling?“ zeptal se Hecht.

„Prosím?“

„Strašně nebezpečný a zrádný prsten ze severské mytologie. Je některými rysy podobný tomuhle.“

„Tenhle prsten to není,“ zavrtěl Februaren hlavou. „I když to není výmysl a pořád ještě někde je – doufejme, že pod obrovskou vrstvou ledu. Takovýhle artefakt může být vyroben pouze se souhlasem Zástupců noci. Ale pak už umí existovat nezávisle na nich. Jestliže nedokázal Grinling a další hromada magických mečů, kladiv, provazů, runových kopí a podobného harampádí zapadnout do reality, kterou ukoval vzbouřený požírač duší, tak se s nimi budeme muset potýkat hned, jakmile se jim povede svést patřičně zkaženého jedince.“

Hecht na něj ohromeně zíral.

„Všechno je to pravda, pamatuj,“ bránil se Februaren se sarkastickým úšklebkem. „Není Boha kromě Boha. A dalších deseti tisíc podobně zkažených bytostí.“

„Vaše Milosti!“

„Jen počkej, až na tomhle světě strávíš další století,“ zazubil se Februaren. „Nebo jediné desetiletí v Konstruktu. Uvidíš všechno úplně novýma očima. Jestli si po téhle době dokážeš udržet náboženské přesvědčení, budeš nejspíš jíst z jednoho talíře s přívrženci dualistických kacířství maysaleanů a jejich teologických bratranců.“

„O maysaleanském kacířství nic nevím, Vaše Milosti,“ prohlásil Hecht pevně. „Ale vím určitě, že nebude trvat dlouho a potkám pár kacířů osobně.“

„Nebude to trvat dlouho, to máš pravdu,“ přisvědčil Februaren. „Vezmi si prsten zpátky. A nech si ho.“

~ ~ ~

Hecht vyšel na ulici unavený a vyčerpaný. Jeden z jeho osobních strážců mu musel pomoci nasednout na koně, kterého přivedli. Seržant se sice mračil, ale nevyčítal mu, že jim včera utekl.

V Castelle to vřelo. Hecht jako by si toho ani nevšímal. „Vypadáte roztržitě," poznamenal plukovník Smolens.

„Hm. Také se to tak dá říct," odpověděl Hecht.

„Je tu něco, o čem si chcete promluvit?"

„Rodinné záležitosti," zavrtěl Hecht vyhýbavě hlavou.

„Aha, potíže se ženou," přikývl Buhle Smolens, který si špatné dny spojoval s konflikty s vlastní manželkou.

„Jo." To bylo dostatečně důvěryhodné. „Co máme na stole?"

„Dnes ráno se toho říká docela dost a všechno je výbušné."

„Horší než obvykle?" zvedl Hecht obočí.

„Daleko horší," přisvědčil Smolens. „A Consent tvrdí, že Dominagua, Stiluri, Vangelis a pár dalších se pokusí vykroutit ze závazků, jestli po nich budeme chtít jejich polní jednotky."

„Věděli jsme přece, že budou potíže s Dromedanem a patriarchálními státy v Ormiendenu," pokrčil Hecht rameny. „Kacíři tam mají silný vliv. Bratře Sedlakove. Dobré jitro."

„Kacíři jsou sice jako důvod dobří," podotkl Clej Sedlakov, „ale vina ve skutečnosti padá na hlavu hlubokého nezájmu splnit patriarchovo přání."

„Což znamená?"

„Což znamená, že Sublim už se dočista zbláznil," upřesnil Sedlakov. „Což znamená, že je maysaleanské kacířství nezatěžuje natolik, aby je přinutilo vyvražďovat kvůli němu vlastní bratrance a sousedy."

Do rozhovoru se vmísil Titus Consent. „Patriarcha *je* problém," řekl. „Ať už mu dáte na vybranou z čehokoli, vždycky si vybere pitomější možnost."

„Prosím?" štěkl Bronte Doneto za Consentovými zády. „Co jste to právě řekl, mladíku?"

Jak se sem jen dokázal vetřít Doneto? „Ten muž konstatoval skutečnost, Vaše Milosti," přispěchal mu na pomoc Hecht. „Podává hlášení o tom, co si myslí obyvatelé patriarchálních států. A předpokládám, že i lidé odjinud."

Pověst episkopálního chaldareana byla v Sedlakovově případě bez poskvrnky, takže si mohl dovolit navázat: „Na tomto světadílu jsou stovky biskupů a knížat, kteří se denně modlí, aby Bůh povolal

Neomylný hlas k sobě, Vaše Milosti. Taková je pravda. A ta nezmizí jen proto, že si to budeme dostatečně přát.“

Principát se zamračil, ale nechal to být. Nemohl přehlédnout narůstající neoblíbenost svého bratrance. „Vrchní veliteli,“ obrátil se k Hechtovi, „potřebuji, abyste šel se mnou.“

Dva z Hechtových osobních strážců je následovali do plánovacího centra. Nehodlali si chráněnce nechat znovu utéct. „Myslím, že Jeho Milosti můžeme důvěřovat,“ prohlásil Hecht, když k nim přistoupili. K čemu by mu ostatně bylo, kdyby to nebyla pravda?

Doneto vykročil a Hecht ho následoval. „To všichni mým bratrancem vážně tolik opovrhují?“ zeptal se principát. „A co vy?“

„Většinou ano,“ odpověděl Hecht. „Já se snažím udržet neutralitu. Viděl jsem toho muže osobně jen několikrát a nikdy jsem s ním nemluvil.“

„Ani jste o tom nemusel vědět,“ poznamenal Doneto. „Pospěšte si. Nemáme moc času.“

„Ještě pořád na sobě cítím dozvuky výbuchu,“ vysvětloval Hecht.

Doneto je vedl částmi Castelly, do nichž se Hecht nikdy dříve nedostal. Sestupovali chodbami, které očividně nikdo nepoužíval – byly chladné, špinavé a vlhké a ozařovaly je jen kameninové lampy, které měli v ruce. „Není to tu dole příjemné,“ poznamenal Doneto. „Pokaždé čekám, že tu narazím na minotaura nebo jiného netvora ze starých mýtů.“

„Na takovém místě bych předpokládal, že potkám Zástupce noci,“ poznamenal Hecht. „Kam míříme?“

„Na Krois,“ odpověděl stařec.

Hecht už nic neříkal. Jen se snažil neztratit principáta Doneta z očí. Nevěřil ale tomu, že by se musel něčeho obávat. Ne tady a teď.

Pod zemí. Znovu. Tentokrát pod korytem Teragi. Představa vší vody nad hlavou ho skličovala.

„Tísnivé, že?“ zeptal se Doneto, když vykročili vzhůru po dlouhém schodišti. Zatáčelo pozvolna doprava – na druhou stranu, než bývalo při stavbě pevností zvykem. Což znamenalo, že stavitelé mysleli spíše na ústup směrem dolů než nahoru.

Hechtovy myšlenky jen zřídkakdy zabloudily od jeho povolání. Nedokázal se podívat na horu a ocenit ji jako horu. V mysli se neustále zabýval tím, jak by tento kus země co nejlépe ubránil, nebo naopak kudy a jak by na něj vedl útok. Totéž platilo o budovách – ať při pohledu zvenčí, nebo zevnitř. A tato budova, ačkoli byla umístěna na ostrově, byla zvláště zranitelná právě kvůli únikovým cestám.

Nezmínil se o tom.

Byly tu stráže. Dva patriarchální strážci se skrývali za oblouky v místech, kam na schodiště ústily postranní chodby. Hecht Sublimovými ochránci jako vojáky rozhodně neopovrhoval – když na Matku měst zaútočili calzirští piráti, vedli si velice dobře.

Principát Doneto byl očekáván. Pozdravili ho jménem, ale nepropustili ho dál bez pečlivého prohledání. Vrchního velitele čekala ještě podrobnější prohlídka. Mezitím dorazili další strážci; očividně je sem povolali kolegové, ale Hecht netušil, jak to udělali.

Hecht u sebe měl meč se šestnáct palců dlouhou čepelí. Patriarchálové mu ho nevzali. Když s Donetem vykročil za průvodci vzhůru po schodišti, zeptal se starce: „K čemu tohle vlastně bylo?“

„Hlídají, aby nikdo dovnitř nepronesl Nocí zkažený předmět,“ odpověděl principát.

Hecht se poškrábal na levém zápěstí. Jeho amuletu si ani nevšimli.

Er-Rashal al-Dhulquarnen byl přece jen šikovný.

~ ~ ~

Hecht byl překvapen. Honario Benedocto, lépe známý pod duchovním jménem Sublim V., vypadal, jako by trpěl nějakou chorobou. Byl bledý, rozechvělý a potil se. Zdálo se, jako by si už několik dní nepřevlékl šaty. Moc nevoněl. Sotva by ho poznal jako Honaria Benedocta. A jeho přisluhovačům podle všeho tento stav nevadil.

Hecht toho muže zahlédl několikrát, a dokonce si s ním neformálně vyměnil několik slov. Tento člověk byl pouhým stínem muže, jehož si pamatoval.

Umíral?

Hecht padl na kolena a dotkl se čelem chladné kamenné podlahy. Doneto ho připravil na to, co od něho protokol požaduje. Pocty se jen

trochu lišily od těch, které čekaly člověka při audienci u kaifa z al-Minphetu. Doneto je prováděl také v mírně střízlivější formě.

Patriarchovi přisluhovači kolem nich kroužili jako mouchy kolem koláče kravského trusu. Vrchní velitel žádného z nich nepoznával.

„Vstaňte," houkl na ně Sublim. „Nemám moc dobrý den. Nechci ztrácet čas povrchnostmi."

Mouchy přestaly kroužit a poděšeně zabzučely.

Hecht vstal, ale hlavu měl i nadále skloněnou. „K vašim službám, otče," řekl.

„Dokážeš to udělat?"

„Udělat co, Vaše Svatosti?" zeptal se Hecht.

„Vyčistit Okraj Conneku," upřesnil stařec. „Zbavit mě kacířského moru, který si říká Hledači světla. Jsem zmučený. Trpím v pekle na zemi. Nedokážu spát. Nedokážu v sobě udržet jídlo. Ty povykující staré kachny mě zdržují a všechno odkládají… je čas, aby někdo provedl Boží vůli." Malý muž se zachvěl, jako by mu náhle přeběhl mráz po zádech.

Hecht se přežehnal se sklopenýma očima. „Boží vůle se stane."

Sublim napůl klopýtl dozadu. Dosedl do obrovského křesla, které jako by ho pohltilo. Rozhodně z něj nevyzařovala úcta, kterou všichni projevovali jeho postavení.

Po půlminutě ticha Sublim křikl: „Vy všichni! Nechte nás o samotě! Chci se poradit se svým vrchním velitelem v soukromí."

Proti tomu protestovali Sublimovi ochránci, přisluhovači i principát Doneto.

„Okamžitě nás necháte o samotě!" vzteklý jekot hodný prostitutky okradené o mzdu.

Přisluhovači opustili komnatu, Bronte Doneto jako poslední. Zamračil se na Hechta tak vztekle jako ještě nikdy.

„Nesnášejí, když mě musí nechat o samotě," poznamenal Sublim.

Hecht přikývl. To bylo docela očividné.

„Bojí se toho, že by se mi z tvých slov mohla urodit v mysli myšlenka, kterou mi předem neschválili."

„Vaše Svatosti?"

„Zapomeň na titul," mávl Sublim rukou. „Po následujících několik minut jsem Honario Benedocto. Řekni mi, co si opravdu a

upřímně myslíš o tažení proti kacířům v Conneku. Tvůj patriarcha o něm bude kázat.“

Jistě. Teď si má sednout a louskat vši s tímhle mužem, jako by byli obyčejní vojáci, kteří večer u táboráku rozebírají nedostatky toho, kdo dělá všechna rozhodnutí za ně. Tohle už zažil. Přátelství by uvadlo v okamžiku, kdy by řekl jediné upřímné slovo.

„Myslím, že je to riskantní,“ začal opatrně. „Zatím jsem o situaci v Conneku nedostal pořádné a důvěryhodné informace. To málo, co mám, vypovídá o daleko silnějším lokálním nacionalismu, než si dokáží lidé zvenčí představit.“

„Což v překladu znamená…?“

„Že ani nejoddanější přívrženci církve nemají rádi ty, kdo se do záležitostí Conneku vměšují zvenčí. Obzvlášť po vlně neschopných, zkažených a cizích biskupů.“

Honario Benedocto se vztekle ušklíbl. Vzduch u jeho uší naplňovaly zvuky, které nechtěl slyšet. Znělo mu to jako případ, kdy byl brán na lehkou váhu jeho úsudek.

„Až přijde rozkaz, udělám všechno pro to, abych proměnil maysaleanské odpadlictví v něco, nač si za chvilku nikdo nevzpomene,“ řekl Hecht. „Ale musíte pochopit, že obyvatelé Conneku jsou obzvlášť paličatí. Z hloubi duše nesnášejí pomyšlení na vměšování zvenčí. Mí špehové tvrdí, že právě v tomto okamžiku Connekčané všech filozofických směrů bojují s uprchlíky a arnhandskými bandity, kteří zaplavují jejich provincii.“

„Slyšel jsem totéž,“ přikývl patriarcha. „Zatímco jsou mí legáti vystaveni pohrdání a zneuctění. Nerozumím tomu.“

„Vaše Svatosti, vídají vás pouze poradci,“ řekl Hecht. „Lži nepřátel mohou zapouštět kořeny pouze proto, že vás chaldarejský lid nevidí. Neznají skutečného Sublima.“

Hecht ze sebe soukal nesmysly jen proto, aby se dokázal vyhnout přímé kritice. Dělal všechno, aby patriarchu přesvědčil, že všechny jeho nedostatky jsou chyba někoho jiného.

Hecht neměl nejmenší zájem dávat Sublimovi popud k tomu, aby se stal realističtějším vůdcem. Během skutečného tažení do Conneku dokáže dosáhnout jakéhokoli úspěchu pouze díky tomu, že bude vést

patriarchální ozbrojené síly. Pokud se Sublim dožije tažení do Dreangeru a Svatých zemí, chtěl být Hecht ve velení.

„Dokážeš vyhladit maysaleanské kacířství, vojáku?“ zeptal se ho znovu Sublim.

„Dokážu,“ odpověděl Hecht. „Nebude to ale jednoduché. Během calzirského tažení král Peter zjistil, že pohani jsou stále ještě i na ostrovech, jako je Shippen. Po tisíci letech chaldarejské a pramánské nadvlády.“

Patriarcha se zamyslel na tak dlouhou chvíli, až začal být Hecht nervózní. „Ať mi Bůh promine,“ řekl Sublim konečně. „Ale pokud se postaví na odpor, zabij je všechny. Bůh své vlastní pozná.“

„Je to chvíle, kterou jsme očekávali?“ zeptal se Hecht. „Chcete, abych začal jednat?“

„Čekání skončilo,“ přisvědčil patriarcha. „Rozhodl jsem. Už s Connekem nehodlám ztrácet trpělivost. Zbav nás kacířství. Přiveď vzpurné episkopály k poslušnosti. Vyzbrojím tě všemi potřebnými zplnomocněními, příkazy a pravomocemi, o které požádáš.“

„Jak rozkazujete, Vaše Svatosti, tak se stane,“ sklonil hlavu Hecht. „Ale nástroj, který momentálně potřebuji nejvíce, jsou peníze.“

„Pojď, vrchní veliteli,“ pokynul mu Sublim. „Modli se se mnou.“

Hecht následoval jeho vedení. A přemýšlel, co by si asi pomysleli Sha-lugové, kdyby ho viděli klečet vedle samotného místokrále Protivníka v Říši války.

Zatímco mumlal rutinní fráze, soustředil se na to, co bude ještě třeba udělat, než vyrazí se Sublimovou armádou do pole.

~ ~ ~

Příprava k tažení zabrala celých dalších dvaadvacet dní. Hecht toho během té doby moc nenaspal. A i přes patriarchovy sliby zažíval více zklamání než úspěchů.

Za hradbami Krois nepanovalo pro svaté tažení velké nadšení.

„Tys měl soukromou audienci?“ zeptal se ho Pinkus Ghort. Poslední dobou ho měl Hecht pořád u sebe. Byl totiž určen velitelem polní brigády, kterou přispívalo k síle patriarchální armády město Broth. Principát Doneto na tom trval.

„To jsem tedy měl,“ přikývl Hecht. „Modlili jsme se spolu, pojedli a celou tu dobu jsme mluvili a mluvili.“

„A co říkáš?“ vyzvídal Ghort. „Jak to s ním opravdu vypadá?“

„Je šílený,“ odpověděl Hecht. Byli venku a byli sami, takže si mohl dovolit mluvit svobodně. V rámci zdravého rozumu. „Bylo to, jako bych mluvil se třemi lidmi, kteří žijí v jediném těle. Je neuvěřitelně nestálý. Jednu chvíli celý vzrušený, druhou zase skleslý. Je přesvědčený, že chce smýt hříchy světa v krvavé lázni – dokud neusoudí, že je to strašná představa, kterou mu podsunuli jeho přisluhovači. Jenže je nechce jmenovat.“

„Takhle nějak jsem si to představoval,“ přikývl Ghort. „Povídačky nelhaly. Víš, co je novýho? Pojede s náma Bronte Doneto.“

Hechta to nepřekvapovalo. „Myslíš, že se mu po Conneku stýská?“ zeptal se.

„Možná jo,“ uchechtl se Ghort. „Když jsme tam vyrazili posledně, tak si to tam užíval.“

„Mně se tam tedy nechce.“ Nemožná a zbytečná válka byla špatná sama o sobě. To, že mu přitom bude na krk dýchat patriarchův bratranec, mohlo situaci ještě zhoršit. Obzvlášť pokud – jak byl přesvědčený princípát Delari – byl bratranec až po uši namočený v nějakém svém vlastním plánu.

Hecht se poškrábal na levém zápěstí a napadlo ho, jak hluboko je asi namočený Pinkus v plánech principáta Doneta.

12. Plemenza: Plán k vyčištění pohoří Jago

Pomocí naléhavých dopisů a osobních proseb směřovaných ke Katrin předtím, než císařovna konečně opustila Broth, získala Helspeth svolení k návratu do Plemenzy, místo aby musela překročit pohoří Jago do Alten Weinbergu, kde by ji měla Katrin pod větší kontrolou. Helspeth se rozhodla, že bude tou nejlepší mladší princeznou, jakou kdy svět nosil. Chtěla, aby Katrin neměla v rukou jediný důvod k prohloubení jejího trápení.

Katrin měla sama svých problémů dost. Poradní sbor se je snažil vyrábět tak rychle, jak to jen bylo možné. Obzvlášť si na tom dával záležet velkovévoda Hilandle. Hlavně kvůli událostem, k nimž došlo během jeho zoufalého pokusu dohnat říšskou výpravu dřív, než stačila dorazit do Brothu. Helspeth skoro nedokázala uvěřit příběhům, vyprávěným těmi, kdo přežili. Znělo to jako divoké historky, vymyšlené pro zamluvení zkaženosti lidských netvorů.

Když konečně Helspeth dorazila do paláce Dimmel, okamžitě usnula. Na celých deset hodin. Pak na chvíli vstala, umyla se a najedla a znovu si šla lehnout. Potom konečně lůžko opustila. Měla přece povinnosti. Byla pryč poměrně dlouhou dobu.

Ti, které tu nechala, odváděli práci dobře. Na valné zasedání dvora dorazilo jen několik lidí, kteří si chtěli postěžovat. Jejich žádosti nebylo těžké vyřídit. Helspeth se brzy vrátila do svých komnat.

Mezi jejími dvorními dámami také došlo ke změnám. Mrzutá lady Chevra diNatale se zase vrátila domů. Lady Delta va Kelgerberg si lichotkami zařídila začlenění do Katrinina doprovodu. Nahradila ji

lady Hilda Daedal z Averange a Helspeth byla moc ráda, že ji u sebe má.

Lady Hilda byla jen o něco málo starší než Helspeth. Helspeth ji znala od císařského dvora. Otec jejího manžela byl oblíbencem Johannese Černé boty.

Lady Hilda byla vysoká, štíhlá plavovláska, svým způsobem podobná Katrin Ege. Ve věku třiadvaceti let byla provdaná už téměř devět let. Vídala svého manžela Strumwulfa jen tak často, aby byla pravidelně těhotná. Porodila už pětkrát – pouze dvě z jejích dětí přežily.

Život, jaký musela lady Hilda vést, Helspeth děsil. Přitom to ale byl typický způsob života pro ženu v jejím postavení a věku.

I přes všechna těhotenství dokázala zůstat přitažlivá.

Kolovaly o ní řeči. Říkalo se, že lady Hilda možná není stoprocentně věrná svému manželovi, landgrafovi fon Averange. Jedním z možných milenců dokonce byl i Strumwulfův vlastní otec Sternhelm, hrabě ze Sonderbergu. Averange bylo ohrazené město uvnitř Sternhelmovy baronie.

Další jména, která byla v této souvislosti zmiňována, patřila starším mužům.

Lady Hilda byla brothská episkopálka. „A nebudu skrývat pravdu, princezno," řekla Helspeth. „Mám dávat bedlivý pozor na vaše náboženské praktiky. I když sama nejsem žádná fanatička."

„Tomu nerozumím," namítla Helspeth. „Katrin nikdy před otcovou smrtí nedávala najevo náboženské sklony."

„Ale měla je v sobě," řekla lady Hilda. „Tajně. Protože její matka byla nábožensky založená. Možná jí ale při tom, co dělá teď, jde daleko víc o odtržení prstů velkovévody a Poradního sboru od vlastního hrdla. Jakmile se jí podaří zbavit těch ohavných starců, bude Sublimovi daleko méně oddaná, uvidíte."

„Muži, se kterými uzavírá spojenectví, nejsou o mnoho lepší," zamračila se Helspeth.

„Ti budou brzy následovat Radu," pokrčila lady Hilda rameny. „Katrin chce být tak mocná, jako býval váš otec. Aniž by se vzdala čehokoli, co on sám pro říši udělal."

Helspeth o slovech lady Hildy pochybovala. Vídala v Brothu sestru pravidelně. Ani jednou jedinkrát se Katrin nezměnila v soukromí komnat v paláci Penital, kde nebyl v dohledu jediný svědek.

Helspeth však lady Hildě neodporovala. Bylo tolik věcí, které se od zkušenější ženy chtěla dozvědět.

„S čím si to hrajete?“ zeptala se lady Hilda.

Když se k ní její dvorní dáma připojila, Helspeth právě četla dopis. Hledala v něm cokoli, co by mohla přehlédnout při dřívějším čtení.

V tuto chvíli se velice rozvažovala a riskovala všechno. Nakonec se rozhodla důvěřovat ženě, jejíž názory neznala, a neměla pro to lepší důvod než to, že ji měla ráda. „Je to dopis.“

„Podle toho, jak jste to řekla,“ poznamenala lady Hilda, „a podle toho, jak jste zčervenala, jste jej musela dostat od muže, kvůli kterému vás trýzní necudné myšlenky.“

Helspeth cítila, jak jí hoří tváře.

Lady Hilda se tiše zasmála.

„Není to legrace,“ ohradila se Helspeth.

„Nechtěla jsem… ale nemyslete na to,“ řekla lady Hilda. „Chudáčku. Ve vašem věku a nikdy nepolíbená. Jste příliš hodnotné zboží ve hře říše.“ Natáhla ruku. „Ukažte mi, co v něm stojí.“

Helspeth měla pocit, jako by byla v transu.

Na lady Hildu dopis moc velký dojem neudělal. „Stručně řečeno v tom ten muž není o moc zběhlejší než vy,“ řekla. „A nenechává se unést natolik, aby napsal něco romantického nebo určitého. Nebo snad ano?“

„Tomu nerozumíte,“ namítla Helspeth. „Ta důležitá věc je, že mi odpověděl. Skoro jsem umřela úzkostí, když jsem čekala, jestli napíše.“

„Vy jste mu napsala jako první?“ zeptala se lady Hilda.

Znovu ta horkost ve tvářích. „Ano,“ přiznala. „Několikrát. Já…“

„Takhle se o tom ale písně nezpívají,“ pokárala ji dvorní dáma.

„Nemohla jsem si pomoci,“ sklopila Helspeth hlavu. „Jsem okouzlená. Jako myš v příbězích o myši a hadovi.“

„Tenhle had ale nechytá myši moc dychtivě,“ pozvedla lady Hilda dopis. „Zní to obezřetně. Bojí se, že jste živá léčka.“

Helspeth se zašklebila. Princezna následnice Helspeth Ege, živá léčka. Jistě.

Vážně zasypávala vrchního velitele patriarchální armády dopisy, zatímco byla v Brothu? Během několika příležitostí, kdy se spolu setkali, neměla příležitost k ničemu víc než jen k několika pohledům. Mohli se setkat pouze jedinkrát, ale právě tehdy se připletl k nějakému výbuchu a měl plné ruce práce.

Důležité ale bylo, že jí odpověděl. Dvakrát.

Ten druhý dopis ale neukázala nikomu. Obsahoval náznaky, které přikrmovaly oheň její představivosti. A byly dostatečně jasné, aby prozradily autora.

„Budete to někomu hlásit?“ zeptala se lady Hildy.

„Samozřejmě ne,“ odpověděla dvorní dáma. „Mám se postarat o ochranu vaší duše, ne vaší cudnosti. Máte přece sama dost rozumu, abyste si uvědomila, že potřebujete zůstat pannou, že? Tohle by stejně nikam nevedlo.“

„Já nejsem… nejde o to, že…“ koktala Helspeth.

„Uklidněte se,“ přerušila ji lady Hilda. „Vím, čím procházíte. I když já sama tím neprocházela dřív, než jsem byla nějakou chvíli vdaná. To mi ještě nebylo ani sedmnáct. Byla jsem těhotná. Potřetí. Já jsem těhotná hodně často. Dvě první děti jsem potratila. A to třetí se narodilo mrtvé. Strumwulf odjel někam do Svatých zemí. Byl pryč dva roky. Říkám vám věci, které bych říkat neměla.“

Helspeth si od ní vzala zpět dopis. Složila jej a uložila do úkrytu, kam ho schovávala, když byly kolem jiné ženy. „Stydíte se za to?“ zeptala se.

Zdálo se, že to lady Hildu překvapilo. Očividně ji něco podobného nikdy nenapadlo. „Ne,“ odpověděla. „Tělo má své potřeby. Někteří jim dokáží čelit snadněji než druzí. Dokážete si představit dračici, jako je lady Chevra, zabranou do vášnivého vztahu? Jako oběť vlastních choutek?“

„Vy ty své nedokážete ovládat?“

„Dokážu. Ale nechci,“ odpověděla lady Hilda. „Teď to ještě nejspíš nejste schopná pochopit. A nemusíte to poznat ani po svatbě.

Pokud se provdáte za muže, který vám bude umět ukázat, jaké to může být potěšení.“

Trpký tón v hlase lady Hildy vypovídal o přímé osobní zkušenosti. Po krátkém mlčení pokračovala: „Plná a nepřikrášlená pravda je taková, že váš manžel bude mít nejspíš daleko větší zájem o poslušnou venkovskou běhnu… ale to sem nepatří. Nemám právo na takovou zatrpklost. Prozřetelnost některé z nás vytváří k obrazu zvířat v říji, která nemají o nic lepší sebeovládání než pářící se psi.“

„Moc mi nepomáháte, lady Hildo,“ namítla Helspeth. „Po takových řečech o to víc toužím po milenci, který by mi ukázal potěšení, o nichž se zpívá v písních.“

„Omlouvám se, princezno,“ sklopila lady Hilda hlavu. „Neměla jsem v úmyslu naznačovat vám, abyste litovala svého panenství. To sem nepatří. Vaše nevinnost je na manželském trhu neocenitelná.“

„To si uvědomuji,“ přikývla Helspeth kysele. Ačkoli samozřejmě chápala hodnotu, kterou pro říši znamená. Ze všech dětí Johannese Černé boty byla Divokému Malému Hansovi nejvíce podobná.

„Pochybuji o tom, že budete muset toto břemeno snášet o mnoho déle, princezno,“ pokračovala lady Hilda. „Frakce v Alten Weinbergu už pečlivě vybírají manžely jak vám, tak císařovně Katrin. Kdyby si mohla vybírat sama vaše sestra, sáhla by po Peterovi z Navayi.“

„Ale…“ namítla Helspeth.

„Jistě, ten je zadaný,“ přerušila ji dvorní dáma. „A navíc ho zná pouze z obrazu, který visí v Brothu. Velmi ji zaujal jeho plnovous.“

„Vážně?“ zeptala se Helspeth nevěřícně.

„Vážně. Katrin cítí oheň, ale neví, co znamená. Nebo si to přinejmenším nechce přiznat.“

„Když jsme byly mladší, vždycky tím opovrhovala,“ poznamenala Helspeth.

„Dvůr by jí nejraději našel manžela v Arnhandu,“ pokračovala lady Hilda. „Patrně půjde o Regarda z Menandu nebo o syna hraběte z Earistnei – to je bratranec Charlveho, kterého by někteří chtěli vyhlásit následníkem.“

„Nepřidá jeho následnictví váhu sňatek s císařovnou?“ napadlo Helspeth.

„Pravděpodobně,“ přikývla dvorní dáma. „Hlavní kandidát pro vás je momentálně vévoda z Brandecastu.“

„Kdo?“ zalapala Helspeth po dechu. „Eh… neměl by být mým snoubencem někdo, o kom jsem alespoň slyšela?“

„Errol, první vévoda z Brandecastu,“ upřesnila lady Hilda, jako by ji neslyšela. „Nejstarší syn krále Brilla ze Santerinu. Korunní princ. Jednoho dne byste se mohla stát královnou.“

„Jistě,“ ušklíbla se Helspeth. „A pokud by se má sestra stala královnou Arnhandu, tak bych s ní věčně válčila. Ale podle vašeho úsměvu soudím, že ten vtip má nějakou pointu.“

„Errolovi je jedenáct let.“

Helspeth vyprskla smíchy. To bylo naprosto směšné! Věděla ale, že taková manželství jsou domlouvána každou chvíli.

„Mluví se také o Jaimem z Castaurigy v Direcii,“ dodala lady Hilda. „Vaše sestra by ráda navázala s Direcií spojení. Jaime je sice také mladší než vy, ale je mu sedmnáct. A stane se králem – pokud ovšem Castaurigu nespolkne Navaya. Kromě toho je hezký i patřičně zkušený.“

„Při pohledu na takové možnosti si nemyslím, že se někdy provdám,“ řekla Helspeth. „Říše to přežije.“

„Říše možná, princezno. Ale co císařovna?“ podotkla lady Hilda.

„Prosím?“

„Už teď je tu silná vlna nespokojenosti,“ vysvětlovala lady Hilda. „Katrinino navázání přátelských vztahů se Sublimem je velice nepopulární. To, že schválila činnost Společnosti pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství uvnitř říše, je vnímáno velmi negativně. Její výnos, podle něhož musí všechny kostely v říši odvádět pětinu příjmů do Brothu pro financování války proti kacířům, je hodně nepopulární. Zatím si nezískala žádné přátele.“

„Tím překročila míru,“ uznala Helspeth. „Ani můj otec by si nedovolil říkat církvi, jak má nakládat se svými penězi. Ani kdyby mu za to udělili titul Ochránce věřících. Co si přeješ, Claire?“

Claire byla plavovlasá a pohublá desetiletá dívka, dcera jedné z nových Helspethiných služebných.

„Přišla jsem vám říct, že dorazil muž jménem Ferris Renfrow,“ odpověděla. „Kapitán Drear říkal, abych vám to hned řekla.“

„Budu tam za okamžik,“ odpověděla Helspeth. „Lady Hildo. Pomozte mi, ať vypadám příslušně dobře.“

„Mohly bychom se prosím v soukromí zdržet přílišných formalit, princezno?“ požádala ji její dvorní dáma. „Prostě mi říkejte Hildo. Jste rozrušená. Je pisatel toho dopisu on? Vrchní špeh? Nebo je to kapitán braunsknechtů?“

„Ani jeden,“ odpověděla Helspeth. „Ferris Renfrow byl nejlepší přítel mého otce. Dodnes je pro mě jako druhý otec. Jsem ráda, když je v dosahu. Mám pak pocit bezpečí.“

Lady Hilda doprovodila Helspeth k audienci. „Většina Poradního sboru nechce, abyste tu byla sama skrytá před jejich vlivem za pohořím Jago, princezno,“ poznamenala. „Bojí se, že si zase začnete hrát na muže. Velkovévoda a lord admirál navrhli, že vás přijmou do svých domácností.“

„Závidím sedlákům, že jim takové nesmysly nehrozí,“ povzdechla si Helspeth.

„Nezáviděla byste jim nic jiného.“

~ ~ ~

Jako obvykle byl Ferris Renfrow unavený a Algres Drear ustaraný. Ani jeden z nich neřekl nic důležitého, dokud Claire a lady Hilda neodešly z místnosti.

„Užila jste si pobyt v Matce měst?“ zeptal se pak Renfrow.

„Nijak zvlášť.“ Polekaně. Už zapomněla, jak neformální Ferris Renfrow v soukromí je. „Ani jsem neměla moc příležitostí, abych viděla památky a slavná místa.“

„Nebo různé lidi.“

Zamračila se. „Cože? Nikoho tam přece neznám,“ odpověděla.

Renfrowův úsměv nepotřeboval další komentář. Věděl, že se snažila setkat s vrchním velitelem. Algres Drear to nevěděl. I když mohl mít jistá podezření.

„Blíží se válka,“ prohlásil Renfrow. „Blíží se chaos. Tohle může být poslední léto, kdy lze bezpečně překročit hřeben. Je třeba začít volit, princezno.“

Po chvilce ticha řekla: „Nerozumím.“

„Sublim pustil vrchního velitele vojsk ze řetězu,“ vysvětloval Renfrow. „Přikázal mu, aby zkrotil kacíře v Conneku. Patriarchální

armáda nabírá cestou přes podřízené státy na síle. V jejích řadách cestují i dva nejmocnější členové Kolegia. Vrchní velitel se štábem zatím potvrzuje naše nejhorší obavy – podařilo se jim vykonat zázraky. Změnili způsob, jakým podobné věci ve Firaldii vždycky probíhaly. Může nakonec shromáždit až dvacet tisíc mužů, a budou to z větší části veteráni s dobrou výzbrojí a spolehlivým výcvikem. Čímž vznikne armáda, která by mohla být nejprofesionálnější od dob staré říše.

Frakce v Arnhandu daly dohromady několik menších armád. Jakmile se zapojí do bojů, pokusí se toho určitě využít Santerin. Král Brill totiž také už od loňské zimy sbírá vojsko. Žádnou z arnhandských frakcí nenapadlo, aby si vykoupila příměří. Král Peter z Direcie se do toho zaplete bezpochyby také, kvůli Isabeth. A samozřejmě kvůli vlastnímu zisku.

Jakmile se postup patriarchálních vojsk zpomalí kvůli obléhání, určitě začnou jednat nezávislé firaldské republiky a knížectví. Včetně těch, které jsou údajně podřízeny říši. Určitě víte, kam tím mířím.“

Helspeth to věděla. Takové chování ještě více posílí všeobecně vnímaná slabost říšské prokonzulky v Plemenze. Co by také mohla tak mladá dívka udělat? Obzvlášť dívka, která může disponovat jen osobní stráží a nepříliš spolehlivou městskou domobranou?

„Nejde jen o to, že jste žena, ale také o to, že se říše tříští,“ pokračoval Renfrow. „Většina šlechty nesouhlasí s tím, že se císařovna podvolila zkaženému Sublimovi.

V této záležitosti nehodlám zaujmout žádné stanovisko. Jen poukazuji na očividné. Brzy přijde chvíle, kdy totéž řeknu v Alten Weinbergu. Sloužím říši. A doufám, že Katrin bude naslouchat.“

Helspeth sice nechtěla slyšet odpověď, kterou očekávala, ale přesto se zeptala: „Co tím myslíš, že je to poslední léto, kdy lze bezpečně překročit hřeben?“

„Můžete si to vyložit jako nadsázku,“ odpověděl vrchní špeh. „Pokud se bude počasí i nadále zhoršovat a hrozba šíleného Zástupce noci na hřebeni nepomine, bude průsmyk Remayne nepoužitelný.“

„Jsou tu i jiné možnosti,“ poznamenala Helspeth.

„Jistě – stačí, aby se lidé na severu přestali rvát a dávali pozor,“ přisvědčil Renfrow. „Musíme zabezpečit východní a západní silnice. Pak se teprve budeme moci vypořádat s netvorem v pohoří Jago.“

Hlášení těch, kdo přežili cestu přes hřeben s velkovévodou, naneštěstí nepůsobila přehnaně. „Pokud je třeba něco udělat, udělejte to, prosím,“ řekla Helspeth.

To Dreara a Renfrowa zarazilo.

Helspeth nasadila na tvář výraz děvčátka s velkýma očima a roztomile se usmála.

Použila stejný způsob, jaký si už oba muži pamatovali – stejně se choval Johannes Černá bota, když naléhal na provedení něčeho, za co nechtěl nést sám odpovědnost.

„A co netvor?“ zeptala se Helspeth. „Jak ho můžeme zničit?“

„Zničit?“ zarazil se Drear. „To je nemožné, princezno. Možná jej dokážeme udržet v jistých mezích…“

„Musíme ho zničit!“ vyrazila ze sebe Helspeth. „To *není* nemožné. Viděla jsem, co se stalo daleko starší a mnohem mocnější bytosti u al-Khazenu.“ Nechtěla o Ordanovi tvrdit, že to byl bůh, přestože svého času do této kategorie patřil. „Zástupci noci už dávno nejsou nezranitelní.“

„Nikdy nebyli, princezno,“ poznamenal Renfrow.

„Ale já nemluvím o tom, jak je vlákat do modly, kterou rozbijete na tisíc kousků a ty pak rozházíte po světadílu. Mluvím o zničení. Mluvím o tom, co se stalo Chodci u al-Khazenu. Mluvím o *zavraždění* starých bohů.“ Zalapala po dechu. Původně to nehodlala prohlásit tak přímo.

„To by mohlo být mimořádně nebezpečné, princezno,“ ozval se Algres Drear. „Dodnes nevíme, jak se to vlastně stalo. Mohla to být magická náhoda.“

„Ferrisi?“ Renfrow bude rozhodně informován podrobněji.

„Četl jsem hlášení,“ řekl vrchní špeh opatrně. „Musím říct, že mi nepřipadala kdovíjak věrohodná.“

„Proč ne?“ zvedla Helspeth obočí.

„Je to příliš prostá metoda,“ vysvětloval Renfrow. „Směs stříbra a železa, kterou vystřelíte na Zástupce noci. A zemře. Stříbro a železo známe v našich krajích už dávno. Jistě, Zástupci noci se těmto dvěma

prvkům vždycky vyhýbali. Železo a stříbro používá pro zažehnání zla Noci spousta amuletů. Proč by tedy bohové začali být zničehonic takhle zranitelní?“

„Něco vám muselo uniknout,“ soudila Helspeth.

„Nedokážu si představit, co by to mohlo být,“ pokrčil rameny Renfrow. „Ale máte pravdu. Něco tam musí být. Ale rozhodně bych neútočil ani na vodního skřítka, aniž bych věděl, co to je.“

„Zjistěte to,“ přikývla Helspeth. „Tohle přece děláte, že?“

„Tohle se snažím dělat. Jsem ale daleko méně úspěšný, než by se komukoli z nás zamlouvalo.“

„Kde se teď nachází patriarchální armáda?“ zeptala se najednou Helspeth.

„Princezno?“

„Kde je?“ opakovala. „Právě teď. Vy to přece víte, ne?“

„Jen zhruba,“ řekl Renfrow. „V severozápadní Firaldii. Nebo ve východním Ormiendenu. Nejspíš v Dominagui, kde odpočívají a čekají na zprávy od Sublima. Nejspíš se rozhodnou pro vedlejší tažení na Sonsu. Aparion nebo Dateon mohly uplatit Sublima, aby Sonsu dorazil. Nebo mi mohlo něco uniknout.“

Helspeth si nevzpomínala, že by Renfrow mluvil tak nejednoznačně, když byla ještě mladá. „Takže se dá očekávat, že jsou někde na druhé straně Ownvidianského hřebene, je to tak?“ tlačila vrchního špeha k jasnějšímu vyjádření.

Renfrow přimhouřil oči. „Ano,“ odpověděl. „To se dá očekávat. Proč?“

„Jejich vrchní velitel je na zabíjení bohů odborník,“ odpověděla Helspeth. „Jeden z vás – jmenovitě Algres Drear, protože zná cestu – se dobrovolně vydá přes Ownvidianský hřeben a zjistí, jak se to dělá.“

„Ne,“ řekl Renfrow.

„Nemohu odejít,“ namítl Drear. „Slíbil jsem vašemu otci, že vás budu chránit.“

„Můj otec je mrtvý,“ prohlásila Helspeth neústupně. „Rozkazy teď dávám já.“

Renfrow zavrtěl hlavou. „Vrchní velitel patriarchální armády nám návod na něco takového jen tak nepředá. Je to příliš cenná informace.“

„Kromě toho nebude chtít mít v zádech otevřený průsmyk,“ dodal Drear. „Tím by bylo jasné, že se říše chystá k nějakému triku.“

„Říše už triky dělá,“ odsekla Helspeth. „Má vlastní sestra podporuje patriarchu. A vy, Ferrisi, jste před chvílí sám řekl, že pokud něco neuděláme, zůstaneme na této straně pohoří Jago odříznuti. Obě varianty nejsou možné.“

Po krátké chvíli ticha Drear poznamenal: „Je to přece jen dcera svého otce.“

Renfrow přikývl. „Taky jsem v ní slyšel ozvěnu jeho štěkání.“

„Kapitáne,“ ozvala se Helspeth, „co potřebujete zabalit na cestu?“

13. Connec: První zoufalství a první útěk

Okraj Conneku zahalilo černé zoufalství jako temná přikrývka. Dokonce i hrabě Raymone Garete přišel o optimismus. Země východních hrabství byla pokryta mrtvolami. Půda na tisících statků byla nasáklá krví grolsacherských uprchlíků a arnhandských vojáků. A přesto pořád přicházeli. Většinou naprosto neorganizovaně.

Arnhanďané přicházeli bez jakéhokoli systému, protože za jejich invazí nestála plánovací moc. Přátelé i nepřátelé Anny z Menandu spolu závodili, kdo jako první urve největší kus. Obě strany za to platily vysokou cenu.

Caron ande Lette padlo. Stejně jako Artlan ande Brith. Do Antieux se nedostala žádná zpráva o osudu bratrů Raultových nebo rodu Tuldse. Bratr Kandl a Socia se obávali nejhoršího.

Hrabě Raymone byl sice pořád agresivní, ale jeho osud se při pokusech o zastavení přílivu podobal práci staré ženy, která honí po dvoře kuřata.

Bratr Kandl se posadil se Socií k večeři. „Psal mi Raymone," řekla divoká Raultova dcera. „Má potíže své muže přinutit, aby dělali to, co je třeba. Jsou unaveni tím, že pořád zabíjejí a nikam to nevede."

Dokonalý mistr se zachvěl. Znal muže hraběte Raymona. Jen pár jich bylo méně tvrdých než Bernardin Amberchelle. Jen stěží si dokázal představit rozsah vyvražďování, který by je mohl zbavit nadšení pro obnažené ostří.

„Jsme všichni vydáni na milost svému svědomí," poznamenal.

„Ve svědomí problém není," opáčila Socia. „Jde o to, že pokud jsi alespoň trochu při smyslech, můžeš vydržet jen určité množství krveprolití."

„Rozumím," odpověděl. Většina mužů dokázala odolávat ozbrojeným nájezdníkům bez většího náporu na duši, ale vyvražďovat nekonečný proud uprchlíků s prázdnýma rukama…

„Myslím, že Raymone přehání, když mi píše, že už zabil přes deset tisíc lidí," řekla Socia. „Ale i tak…"

Bratr Kandl se obával, že opak je pravdou. Že Raymone kvůli děsivému měřítku zabíjení před dívkou počet obětí úmyslně zmenšoval.

Energicky optimistická povaha hraběti Raymonemu často nedovolovala zahlédnout zemitou, drsnou povahu jeho milované.

I když by se možná spíš hodilo použít výraz energicky sebeklamná povaha – nájezdníci, kteří pomalu začínali využívat morálního vyčerpání synů Conneku, by měli děkovat svému Bohu za to, že nemusí čelit hněvu této dcery Conneku.

Dívka ho překvapila. „Poslala jsem Raymoneho jménem dopisy Tormondovi, Peterovi, Jerriauxovi, Huntarovi z Biorgrasu, Deitrichovi z Cieniounе a tuctu dalších," řekla. „Požádala jsem je o vojenskou pomoc. Výhradně k podpoře obrany Antieux. Raymone si je může dovolit zaplatit."

Bratr Kandl se zamračil. Tato dívka byla temnější a nestydatě chytřejší, než předpokládal. Každý z těchto šlechticů dodával žoldnéře do soukromých i místních connekských armád.

Četnost dlouhodobých sporů mezi šlechtici v hrabstvích, která byla postižena přílivem arnhandských armád, poslední dobou dramaticky poklesla. Hrbáč Rinpoché, který byl teď biskupem vlastněným a placeným Annou z Menandu, měl vlastní armádu osmi set mužů. Pomocí kombinace rychlosti a zuřivosti se mu podařilo dobýt Tomacadour a Firác. Teď se zastavil u Psí řeky proti Calouru. Jeho vojáci se buď během plenění, nebo kvůli svému zápalu pro vymýcení kacířů zatoulali až do Tramaine. Čímž si samozřejmě nezískali příliš velkou oblibu u šlechticů poddaných Santerinu, kteří už se nemohli dočkat, až někomu z Arnhandu ublíží.

„Kde podle tebe zaútočí patriarchova armáda?" zeptala se Socia.

Dobrá otázka. Nezdálo se, že by se armáda poté, co dorazila do Ormiendenu, měla moc k postupu. „Přímo tady," odpověděl bratr Kandl. „Pokud vévoda Tormond v Salpenu nepořídí. Nepřátelé Conneku už v Antieux zažili příliš mnoho příkoří."

Vévoda Tormond se do Arnhandu vypravil s prosbami za svým druhým bratrancem, králem Charlvem. Většina měla za to, že zbytečně ztrácí čas. Charlve byl přece mazlíček té běhny Anny z Menandu. Ale jiní to pokládali za dobré znamení – vévoda něco *dělal*. Jed už ho nadále neměl v moci.

„Jakmile se dá vrchní velitel jednou do pohybu, vyrazí přímo sem," poznamenal bratr Kandl. „Pak půjde na Sheavenalle a Castreresone. A potom do samotného Khaurene. A Connec bude ležet Sublimovi u nohou."

„A ty si myslíš, že ho nedokážeme zastavit," podívala se na něj Socia.

Nemyslel si to. Patriarchova armáda byla velká, dobře vycvičená, dobře vybavená, patřičně placená a vedená schopným velitelem. Chyběly jí vnitřní sváry, kterými se vyznačovalo jakékoli shromáždění obyvatel Conneku. „Popisuji ti jen to, jak to uvidí podle mě oni. Možná to takhle fungovat nebude. Dočkáme se odporu. Ale ten nebude účinný, pokud budou mít naši vojáci plné ruce práce s Grolsachery a Arnhanďany."

„Je to všechno děsivé," povzdechla si Socia. „Tak strašlivé."

„Ale ty jsi přece proslulá divoká Socia Rault, nebojácná snoubenka hraběte Raymona Gareteho," poznamenal bratr Kandl s úsměvem.

„Hrabě Raymone," zasmušila se dívka. „Nedá mi to, abych nepřemýšlela. Proč se sem nevrátí a nevyléčí mě z panenství?"

„Ano?"

„Tak dobře," zašklebila se. „Já vím. I když s církví sdílíme některé svátosti včetně manželství, předpokládá se, že maysaleané nebudou mít zájem o tělesná potěšení."

„Pravda," přikývl bratr Kandl.

„A odkud se tedy berou noví Hledači světla?" opáčila Socia. „Řekněme, že se vám podaří každého obrátit na svou víru. Nedojdou vám pak rychle lidé?"

„V tomto ohledu se není čeho bát, dítě,“ prohlásil bratr Kandl. „Hřích je věčný. Hříšníků se nikdy nezbavíme. Což nám zaručuje nekonečný příliv nových studentů.“

„Dokáže se to vyřešit? Myslím bez války?“

„Válka je jako hřích, dítě,“ odpověděl mnich smutně. „Ta nás také vždycky doprovází.“

„Mohlo by to být daleko horší.“

„Mohlo,“ přisvědčil bratr Kandl. „Ale Sublimovy požadavky jsou snesitelné. Obzvlášť když nemá za sebou císaře, který by ho mohl kdykoli bodnout do zad.“

„Nemůžeš mi dát jasnou odpověď?“ zeptala se vyčerpaně.

Bratr Kandl měl za to, že to právě udělal. „Probíhají vyjednávání,“ dodal. „Všichni s výjimkou Společnosti se chtějí vyhnout naprostému vyhlazování. Ale nikdo není připraven zaplatit plnou cenu za mír.“

Obyvatelé Conneku byli hrdí, tvrdohlaví, vzpurní, a obzvlášť se stavěli proti vměšování zvenčí. Oddaní brothští episkopálové i navzdory nařízení o exkomunikaci a klatbě, které proti němu bylo vyhlášeno, stranili hraběti Raymonemu. I přes vyhlášení výnosů o hromadných odpustcích a smazání nahromaděných hříchů pro každého, kdo by se připojil k boji proti kacířství, doprovázené formálním dekretem svolení svatého otce ke konfiskaci majetku kacířů těmi, kdo bojují Božím jménem, se Sublimovi nepodařilo dát na vědomí konečný rozkaz k maysaleanskému tažení.

Uvnitř brothské církve se stále našli muži, kteří se snažili takové šílenství zastavit.

Tak se to alespoň říkalo.

Socia Rault se na to dívala cynicky. „Tyhle řeči jsou jen zbožná přání,“ tvrdila. Věřila tomu, že každý kněz, který se stal biskupem, je stejně zkažený jako Morcant Farfog ze Strangu nebo biskup Serifs z Antieux – a všichni jeho následníci. „Je jen otázka času, kdy se do toho pustí.“

Bratr Kandl měl za to, že už se do toho pustili docela dávno.

„Cena za mír,“ ušklíbla se dívka. „Ta je daleko jednodušší, než si vy staří muži myslíte.“

„Skutečně?“ zvedl bratr Kandl pobaveně obočí.

„Problém je v tom, že čím starší člověk je, tím raději jen mluví," zamračila se Socia. „Ale opravdové řešení by bylo pobít všechny brothské episkopální biskupy." Těch, kteří byli vyslání na Okraj Conneku, bylo osmnáct až čtyřiadvacet. K poměrně velkému početnímu výkyvu došlo proto, že hranice Okraje Conneku byly z větší části záležitostí úhlu pohledu. „A pak pokračovat vybitím všech, kdo mají cokoli společného se Společností," dodala Socia.

Společnost se rozhodla ve snaze o konverzi Dokonalých mistrů v řadách Hledačů světla k odlišnému přístupu. Po kraji chodili mnichové a snažili se místní obyvatelstvo přesvědčovat o tom, že monopol na duchovní pravdu má výhradně brothská církev. Ve městech vedli tito misionáři diskuse s vůdci místních maysaleanských komunit.

Tito vůdcové obvykle výzvu přijímali. Podle bratra Kandla to nebylo příliš chytré. Přemýšliví a výmluvní Hledači světla většinou v diskusích převyšovali misionáře, kteří hlásali církevní dogma místo skutečných argumentů. To ale Sublimovým vyslancům nebránilo v tom, aby o sobě tvrdili, že v debatě zvítězili.

„To by mohlo být účinné. Přinejmenším dočasně," poznamenal bratr Kandl.

Úmyslně se uchýlil k sarkasmu. Dívka to ale nepochopila. Další propast mezi generacemi – mladí lidé všechno brali doslovně, přemýšleli přímočaře a jednali s divokou přímostí.

~ ~ ~

Vévoda Tormond vysílal ze Salpena posly na všechny strany. Teď byl odhodlán udělat cokoli, jen aby udržel mír. Bylo zapotřebí postavit velké vojsko, aby dokázalo prosadit řešení, které příliš dlouho odkládal. Jeho poslové zamířili do Brothu, aby předložili jeho prosby patriarchovi. Prosil šlechtice, aby se nenechali strhnout, aby rozpustili soukromé armády a navrátili majetky, které zabavili brothské církvi. Radil jim, aby uzavřeli mír s brothskými biskupy a přestali obtěžovat patriarchální Společnost pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství. Nařídil hraběti Raymonemu, aby se stáhl z pole. Měl připravit Antieux na očistu od kacířů a nevěřících.

Socia Rault řekla: „Co si pamatuji, tak si lidé stěžovali, že se vévoda Tormond nedokáže rozhodnout. Že nedokáže dát dohromady

vlastní názor. Že nedokáže jednat. No, už to tak vypadá, že tihle lidé dostali, po čem toužili.“

Tormond v Conneku ani Brothu nezískal sympatie. Hrabě Raymone se ani neobtěžoval potvrdit příjem jeho dopisů. Jeho odpovědí bylo nastražení léčky na rotu arnhandských rytířů, které povraždil s daleko větší divokostí než své nepřátele v průběhu masakru na Černé hoře.

Charlve pro bratrance Tormonda nedokázal nic udělat. I přesto, že alespoň uhýbal před Sublimovými příkazy, aby se Arnhand okamžitě všemi silami vrhl na hříšnou provincii. Charlve byl možná hloupý, ale rozuměl tomu, že vysláním veškerých jednotek vlastního království na svého bratrance by se vystavoval obrovskému riziku v případě, že by se král Brill nebo císařovna Grailské říše rozhodli využít situace. Santerin už byl pravděpodobně připraven poblíž hranic.

Charlve zkoušel taktiku svého příbuzného a odkládal rozhodnutí. Nikomu, kdo měl zájem o odvedení vlastních vojsk do boje s Connekem, ale nebránil. Pořád ještě se doma rozhodne zůstat dost šlechticů na to, aby přispěchali k obraně v případě, že by se sousedé Arnhandu rozhodli pro nějakou špatnost.

Vévoda Tormond změnil plány. Rozhodl se, že nemá smysl navštěvovat říši. Po zprávách z domova by se nejraději co nejrychleji vrátil do Khaurene.

Spiknutí kolem Charlveho Tormonda trápilo. Vyklouzl ze Salpena uprostřed noci. Společně se skupinou přívrženců pak ujížděl k oblasti obsazené Santorinem, jen třicet mil západně od arnhandského hlavního města.

O šedesát hodin později vévoda Tormond stál v přítomnosti vládce ostrovního království. O jeho pobytu na pevnině neměli zatím v Arnhandu ani tušení. Král Brill vyčkával na správný okamžik, aby zasadil rozhodnou ránu do srdce svého souseda. Jeho povzbuzení a sliby Tormondovi vyzněly naprosto jednoznačně.

Brill obdaroval vévodu plukem čtyř stovek celebritanských kušovníků, jejichž žold zaplatil na rok dopředu – muži z Celebritanu byli proslulí neohrožeností v poli. Nejeden patriarcha vyhrožoval jejich hlavnímu městu tím, že je uvrhne do klatby, pokud budou

pokračovat v používání těchto hanebných zbraní proti chaldarejským bratrům.

Tato klatba ale nebyla nikdy uvedena v život.

~ ~ ~

Zprávy o dobytí Sonsy se rozlily po celém Okraji Conneku jako povodeň. Nikdo netušil, proč to vlastně patriarcha udělal. Sublimovi nepřátelé ale byli přesvědčeni, že se za touto událostí skrývá špinavý trik.

Vlna vzrušení následující po dobytí Sonsy ještě ani nestačila opadnout a následovala ji zpráva, že se brothským vojákům podařilo překvapit Viscesment a město jim při dobývání nekladlo téměř žádný odpor.

~ ~ ~

„Dnes jsem slyšela zajímavý příběh, mistře," řekla Socia bratru Kandlovi, když se usadili k prosté pozdní večeři.

„Ano?" Mnich byl přesvědčen, že v něm bude zapletena spousta krvavých podrobností.

„Vzpomínáš si na otce Rinpochého?" zeptala se dívka. „Byl v Khaurene, když jsme tam byli. Ten odporný malý hrbáč."

„Vzpomínám," přikývl bratr Kandl. „V životě jsem nepoznal mnoho tak arogantních a protivných lidí. Co je s Rinpochém?"

„Udělali z něj pomocného biskupa. A dali mu svolení k postavení vlastní vojenské jednotky, s jejíž pomocí by se vypořádal s maysaleanským kacířstvím."

„Jen těžko dokážu uvěřit, že by na světě mohlo být tolik hlouposti," poznamenal mnich.

„Já ne," opáčila dívka. „Tak jako tak – Rinpochého banda plenila severozápadní část Conneku. A tam si možná za svou snahu vysloužil smrt."

„Nepochybně díky vlastní pitomosti," poznamenal bratr Kandl. Jeho povědomí o Rinpochém bylo sice poněkud omezené, ale hrbáče si člověk nemusel škatulkovat – Rinpoché to zvládl sám. „Už se nemůžeš dočkat, až začneš vyprávět," řekl dívce. „Tak se do toho pusť."

„Byl na druhém břehu Psí řeky a chystal se zaútočit na Calour. Tam žije spousta Hledačů.“

To bratr Kandl věděl. Jednou už Calour navštívil. Byla to divoká země.

„Místní zámožní obyvatelé zatáhli Rinpochého do diskusí,“ pokračovala Socia. „Zdržovali ho takhle skoro měsíc, aby si myslel, že může zadarmo dostat něco, co by si jinak musel vybojovat. Aby si myslel, že když budou věřit tomu, že se jim samotným nic nestane, tak mu vydají místní Hledače po dobrém. Oni ale tuhle dobu využili k tomu, aby měly čas dorazit dvě stovky Sevanphaxianů s oštěpy.“

„Myslím, že už vidím, kam to vede,“ přikývl bratr Kandl.

Sevanphax byl odlehlým horským knížectvím na hranici mezi Direcií a Tramaine. Vládu nad tímto územím se snažilo prosadit několik jeho sousedů. Sevanphaxiané neuznali jediný takový nárok a bojovali s každým, kdo se je snažil zkrotit. A nechávali se najímat jako žoldnéři.

Jejich pověst daleko překračovala tu, kterou si kdysi vysloužili Grolsacheři. Jako vojáci nevyznávali nic menšího než naprostou profesionalitu. V boji dávali přednost používání vlastních vrhacích oštěpů – zbraní kratších než klasická kopí, ale delších a těžších než dlouhé šípy. Tyto oštěpy dokázaly prorazit téměř všechny běžně používané tloušťky plátových zbrojí. A biskup Rinpoché za sebou měl jen hrstku nuzných rytířů.

„Sevanphaxiané zaútočili na Arnhanďany, když se snažili přebrodit řeku, a zabíjeli je po desítkách,“ vyprávěla Socia. „Jejich kapitán, který se jmenoval Ghaitre nebo tak nějak, je ale nechal dojít na druhý břeh. Ustoupil do města. Kušovníci na hradbách ho kryli, dokud nedorazil dovnitř a nezavřel brány. Arnhanďané byli unavení, promočení a po brodění chladnou vodou jim byla zima. Nijak se do útoku na město nehrnuli.“

„Takže…“

„Takže zatímco se všechno tohle dělo, zaútočili muži z města, kteří den předtím překročili řeku na druhý břeh, na Rinpochého tábor. Zničili všechny zásoby, pobili zvířata a rozprášili služebnictvo a další lidi v táboře. Rinpoché se málem utopil, jak spěchal přes řeku,

aby zachránil, co se dá. A možná přišel o život o chvilku později, když z města vyrazili Sevanphaxiané, aby nepřítele dorazili.“

Takže teď budou tuto část Conneku sužovat další bandy žoldnéřů bez velitele. Místní obyvatelé mohli jen doufat, že se vrátí domů do rodného Arnhandu.

Obránci Conneku se samozřejmě budou z plných sil snažit, aby se jim to nepovedlo.

~ ~ ~

Po rozprášení Rinpochého jednotky začaly konečně přicházet lepší zprávy. Proud uprchlíků vysychal. Přes Antieux jim poslal zprávu Brock Rault. Obyvatelům Caron ande Lette se podařilo uniknout do Ormiendenu a nyní byli s hrabětem Raymonem. Několik dalších menších šarvátek s roztroušenými arnhandskými jednotkami proběhlo dobře.

„Už brzy bude po všem,“ řekla Socia bratru Kandlovi. „Lumpové budou poraženi.“

Dokonalý mistr, který poslední dobou upadal do pesimistických nálad, na to jen odpověděl: „Ještě pořád čeká v Ormiendenu obrovská patriarchální armáda.“

To byla velká hádanka. Patriarcha vyslal jednotky z Firaldie s očividnou dychtivostí a nemohl se dočkat, až uvidí zkázu a válku. Ale nyní všichni vojáci jen seděli na místě a nedělali nic.

Mezi lidmi se mluvilo o diplomatických jednáních. Ale kdo jednal s kým? A o čem vlastně jednali?

Boje pomalu ustávaly. Hrabě Raymone dokázal ochránit skoro celou oblast jižně od Yperi, města, jež označovalo nejjižnější hranici postupu arnhandských nájezdníků. Raymoneho vítězní, ale vyčerpaní přívrženci se pomalu vraceli do Antieux. Většina se dlouho nezdržela a pokračovala domů.

Bratr Kandl zůstával pesimistický. „Až se příště Arnhanďané vrátí, budou mít strategii,“ předvídal. „A povede je někdo, kdo bude vědět, jak se mají věci správně dělat. Pokud mu ovšem nechá patriarcha něco, nač by mohl zaútočit, to se rozumí.“ Podíval se na severovýchod, kde vyčkával vrchní velitel Sublimovy armády společně se společníky z Kolegia jako hejno supů, kteří čekají, až Connec vydechne naposledy.

Kolovaly tisíce temných řečí o vzestupu aktivit stvoření Noci. Každý, koho potkali, vyprávěl vlastní příběh o tom, jak se budí stará zla. Zvlášť v místech, kde docházelo k bojům.

„Nikdo z těchto lidí neviděl nikdy nic na vlastní oči," připomínal bratr Kandl každému, kdo byl ochoten naslouchat. „Uvědomujete si to, že? Jeden každý z těchto vypravěčů jen říká něco, co zaslechl od někoho, kdo to slyšel od vlastního bratrance, který by nikdy v životě nelhal."

A Socia mu nikdy nezapomněla připomenout: „Byl jsi přece při tom, když kolem tebe prošel Havran tak blízko, žes ráno musel zašlapávat hrobaříky."

Na to vždy zabručel vyhýbavou odpověď, ale pravdu popřít nemohl.

~ ~ ~

Bernardin Amberchelle vklouzl do Antieux se skupinou poutníků, která měla namířeno na západ ke svatyním v Khaurene a odtud k prameni u St. Overdretu. Dokázal odložit divokou povahu společně se zbrojí. Vypadal jako rozumný muž ve středních letech, jakého mohl člověk potkat v lepší čtvrti každého města v Conneku. Byl podsaditý, měl tmavé vlasy a oči a nateklé rty. Kromě toho strašlivě páchl, byl špinavý a oblečený v roztrhaných hadrech.

Trval na tom, že se okamžitě musí setkat s Dokonalým mistrem a snoubenkou svého bratrance.

Ani jeden z nich Bernardina příliš dobře neznal. Služebnictvo hraběte Raymoneho je ujistilo, že je to muž naprosto oddaný formalitám a obřadnosti. Přesto však trval na setkání, aniž by si alespoň den odpočinul a připravil na dvorní jednání, jež tolik miloval. „Poslal ho Raymone," věštila Socia.

Amberchelle se s nimi setkal v místnosti, kterou nechal hrabě Raymone obložit kamenem ze Svatých zemí. Nedokázal potlačit své proslule děsivé vzrušení. „Hrabě Raymone má plán," řekl jim. „Vy dva v něm hrajete velice důležitou roli. První krok spočívá v tom, že připravíte Antieux na dlouhé a tvrdé obléhání."

Zmateně se zamračili.

„Raymone objevil neočekávané přátele," pokračoval Bernardin. „Zná plány nepřátel. A ví také o tom, co chystají nečekaní spojenci."

Nato se stařec i dívka zatvářili ještě zmateněji.

„Společnost sem nasadila agenty," řekl Raymoneho bratranec. „Ti se nemají odhalit dřív, než bude Antieux zamčeno v obležení. Pak mají v noci obsadit hlavní bránu a otevřít ji. Nepřítel vrazí dovnitř a pobije každou duši – maysaleané, devové a dainshausové mají zemřít jako první."

„Dainshausové?" zeptal se bratr Kandl překvapeně. „Nikdy jsem tu žádného neviděl."

„Jsou tady, mistře," odpověděl Bernardin. „Několik rodin. Společnost je hodlá vyhladit. Tady i všude jinde. Devy a maysaleany také. A tady v Antieux hodlají vyvraždit všechny lidi do posledního. Dokonce i vlastní. Má to posloužit jako příklad menším městům, která jsou podřízena hraběti Raymonemu. Chtějí, aby se vzdala bez boje."

„Tohle je šílené myšlení, které by ani bohové…" vyhrkla Socia.

Bratr Kandl jí sevřel paži.

„Šílenství celé té věci není podstatné," pokračoval Bernardin. „Můj úkol spočívá v přípravě města na dlouhé obléhání. Vy máte za úkol odvést Devy, dainshausy, Hledače světla a Imakulátovy přívržence, dokud se to ještě dá provést. Nevěřící musejí odejít do Sheavenalle. Hledači by se měli vypravit do Castreresone nebo dál na západ. Anebo do Bílých hor."

Socia se zhluboka nadechla. Pak znovu. Očividně se chystala k hádce. „Budou tu jistá překvapení," předběhl ji Amberchelle. „Mně samotnému neřekli o všech. Vím jedině to, že musíme všechno provést přesně podle Raymoneho plánu bez otázek a diskusí a tak rychle, jak to bude možné – jinak se příštího léta nedožijeme."

Bernardin se naklonil k bratru Kandlovi. „Chystají se velké změny," dodal tišeji. „Však se ještě dočkáme vítězství. Ale nejdřív musíte udělat to, co je potřeba. Hned."

Bratr Kandl tomu rozuměl. Nemusel znát podrobnosti. Umlčel Socii dřív, než se mohla pustit do debaty. Pak požádal Amberchelleho o všechny podrobnosti a informace, které mu může poskytnout.

~ ~ ~

Příslušníci menšin v Antieux nijak neváhali s odchodem, což bratra Kandla trochu překvapilo. Také ho mátlo, že se hrabě Raymone rozhodl z města poslat ven lidi, kteří měli k ozbrojenému odporu proti Sublimovým nájezdníkům nejlepší důvody.

V jejich čele jela snoubenka hraběte v doprovodu duchovního rádce a dvojici doprovázel vůdce Hledačů z Antieux. Řada uprchlíků se táhla na míle daleko. Mnoho bohatších rodin z Antieux posílalo děti do bezpečí k příbuzným v Sheavenalle nebo Castreresone, případně ještě dál.

Stěhování dětí dávalo samozřejmě smysl. Jejich ústa bylo potřeba krmit, a zároveň nemohly nijak přispět k obraně města.

K válce se chystali i vesničané. Do měst nebo okolních opevnění, případně do úkrytů v horách, přesouvali cennosti a potraviny. Během posledních let bylo hrabství napadeno a pleněno už několikrát. Lidé, kteří přežili boje v minulosti, nehodlali ani v nejmenším ustoupit bez boje.

Bratr Kandl nedokázal sám sebe přesvědčit, že má odpor smysl. I přes všechen zmatek agenti Společnosti neustále proudili do Conneku a prosazovali zájmy brothské církve. Nedařilo se jim ovládnout myšlení obyvatel země, takže používali čím dál extrémnější metody a argumenty. Vévoda Tormond teď vydával pravidelná prohlášení, která se zastávala Sublimovy věci, ale nikdo už jim nevěnoval nejmenší pozornost. Předpokládalo se, že změní názor v okamžiku, kdy mu brothská církev přestane lámat ruku za zády.

Dokonce i agenti Společnosti pochybovali o upřímnosti vévody Tormonda.

Kromě selhání při potírání kacířství ho Společnost pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství vinila ze selhání při pronásledování následovníků Imakuláta II. a selhání při potírání a trestání těch, kteří na agenty episkopální církve buď útočili, nebo se před nimi bránili. Ne že by na tom záleželo. Podle zpráv z Viscesmentu bylo docela jasné, že Sublim ukončil dlouhý boj s legitimní linií patriarchů s výsledkem, který pro něj byl příznivý. Ale i tak tu ještě zbývalo selhání při navracení majetku zabaveného úplatným kněžím, opevňování kostelů a zaměstnávání Devů a kacířů

ve státních službách. A tak dále a tak dále. Nebylo třeba génia, aby bylo jasné, že vévoda nikdy nedokáže vyplnit požadavky, které na něj byly kladeny.

Řešení Socie Rault mohlo být pro Tormonda IV. jedinou záchranou.

Devské a dainshauské rodiny se oddělily od kolony nepříliš daleko na západ od Antieux. Zamířily na jih k Sheavenalle. Chaldarejští uprchlíci pokračovali dál na východ ke Castreresone po staré silnici. Na této silnici bylo jasně patrné, jak na Connec ztěžka doléhá jeho věk. Postavili ji před patnácti sty lety brothští legionáři. Mosty také pocházely z této doby a byly postaveny tak dobře, že dodnes nepotřebovaly velkou údržbu. Jak už se dalo podle jména odhadnout, sloužilo kdysi Castreresone jako sídlo oblastního vojenského velitelství říše. Jeho zdi spočívaly na základech, které položili ženisté legií.

„Tuto zemi její stáří tíží a svírá," řekl bratr Kandl Socii.

Moc velký dojem to na ni nedělalo. Byla příliš mladá, aby pro ni hlubiny času vůbec něco znamenaly. Cokoli se stalo před jejím narozením, byla starodávná historie. Ale přinejmenším přikývla a poznamenala: „Je to tady trochu strašidelné." Ohlédla se na Bernardina Amberchelleho, který se svými muži jel kousek za nimi. S bratrancem hraběte cestovala celá sbírka nepříjemných a nedůvěryhodných typů.

Bratr Kandl se také cítil nepříjemně, kdykoli se podíval na společníky Bernardina Amberchelleho. Tyto muže vůbec neznal. Nikdy je v Antieux neviděl. Bernardin tvrdil, že jsou to nižší šlechtici – zhruba na úrovni rodu Raultových – kteří byli vyhnáni z domovů nahoře poblíž Viscesmentu. Žádný z nich nepatřil k Hledačům světla. A mluvili dialektem, který vůbec nezněl jako ten, který se používal v Conneku.

„Budu vážně ráda, až se dostaneme z tohohle kraje," poznamenala Socia. Což znělo od dívky, pocházející z venkova, dost podivně.

Ve své poznámce dokonale shrnula všechno, co během několika posledních dní Dokonalého mistra trápilo. Venkovská oblast jižního Conneku byla nesporně nepříjemná. K takovému pocitu neměl nikdo

z nich jednoznačný důvod. A to bylo něco nového. Procházel touto zemí celá desetiletí, aniž by něco takového cítil.

V myšlenkách se zatoulal zpátky do lesů nad Caron ande Lette. Havran. Mezi lidmi kolovaly řeči, že se vrátilo několik dalších starodávných Zástupců noci. Některé zahlédli v moři. Jiní se zase pohybovali za noci v temnotách. Ale vždycky šlo jen o řeči z doslechu.

Přesto však samotný počet podobných zpráv napovídal, že z hrobů, v nichž ležely věky, nyní vylézají strašlivé a odporné věci.

V takových dobách bylo lepší, když se člověk zdržoval ve městě.

Západní silnice se stáčela podél severního břehu řeky Laur, která mířila na východ – zpátky tam, odkud přicházeli – a pak se stáčela na jihovýchod k Sheavenelle a tam ústila do Matky moří. Touto cestou putovali lidé a zboží už od dob, kdy se první člověk naučil, že nejlépe si věci zapamatuje tak, že si je napíše.

Řeka Laur, která byla splavná až za Castreresone, fungovala jako silnice pro desítky vorů či člunů a pramic s plochým dnem. Některé měly napnuty jednoduché plachty, jiné byly vybaveny vesly a další poháněli voraři dlouhými bidly. „Často jsem si říkal," poznamenal bratr Kandl k Socii, „že kdyby se můj život ubíral jinou cestou, mohl jsem se stát vorařem."

„Nezvracel jsi náhodou celou cestu na Shippen a zpátky?" zeptala se dívka věcně.

„Otevřené moře je něco úplně jiného," mávl rukou bratr Kandl. „Jen šílenec by se mohl rozhodnout svěřit vlastní život něčemu tak vrtkavému."

„Každý den se o tobě dozvídám něco zvláštního," řekla Socia.

„Měla by ses dozvídat něco zvláštního a nového a úžasného každý den o spoustě věcí, dítě," podotkl mnich.

Cesta, kterou loni podnikli do Khaurene, je vedla zhruba třicet mil severně od Castreresone. Toto proslulé město bývalo sídlem místodržitelů provincie Staré říše, jíž se tenkrát říkalo Blízký Endonensis. Khaurene bylo hlavním městem provincie Dálný Endonensis.

Blízký Endonensis býval plodný a klidný a brothští císařové mu dávali přednost daleko častěji.

Castreresone bylo úchvatné už na první pohled. Někteří mu říkali Bílé město. Vápencové obložení vnějších zdí bylo skoro stejně bledé jako mramor. A přestože zdi stály na starodávných základech, patřily k nejmodernějším a nejlépe udržovaným opevněním v celém Conneku. I nyní se pracovalo na jejich vylepšení – vnější zdi byly zvyšovány, v klíčových místech přibývaly v podsebití střílny a prostor pro vojáky na cimbuří byl zastřešován. Kolem dvou bohatých předměstí, která tu v průběhu uplynulého století vznikla, vyrůstaly nové výplňové zdi s obrannými věžemi ve tvaru písmene D.

Castreresone si udržovalo v lenním systému Okraje Conneku zvláštní místo. Jeho vládce mohl prosazovat svrchovanost nad většinou connekských pobřežních oblastí od Terliagy až k ústí řeky Dechear – jedinou výjimku tvořila území podřízená přímo vévodům z Khaurene. Jako třeba Sheavenelle. Ale samotné Castreresone přitom neobývali příslušníci jednoho určitého rodu. Podle tradice náleželo město dědici vévody z Khaurene. Tormond IV. ale nástupce nevyhlásil. Castreresone tedy vládl jeho strýc Roger Shale, který byl ve skutečnosti mladší než vévoda Tormond. Byl to maysalean, který se nikdy neoženil, takže sám dědice neměl. Jeho následnicí byla určena jeho neteř Isabeth.

Roger Shale byl Tormondův pravý opak. Byl energetický, výkonný a miloval pořádek. Během současných problémů se mu dařilo udržovat na svém území řád a klid. Nad širšími záležitostmi Conneku ale neměl žádnou pravomoc. Veškerou energii věnoval tomu, aby vytvořil z Castreresone nejlépe chráněné město v Conneku.

„Podivné a úžasné," poznamenal bratr Kandl. „Lépe se to snad vyjádřit nedá. Ale řeknu to takhle: toto klidné, krásné město má daleko blíž k sídlu duše národa Conneku než Khaurene, Antieux nebo Altai." Altai byla severní centrální součástí Conneku a kromě toho, že šlo o oblast s nejvyššími a nejdivočejšími horami, byla také nejvíce nakloněna kacířství. Mnoho Hledačů světla už v této oblasti vyhledalo úkryt. Obyvatelé Altaie byli skálopevně přesvědčeni, že jen oni jsou ti „praví Connekčané".

Kolona postupující z východu poprvé zahlédla Castreresone v záři časného jitra. Bílé zdi zářily. Cesta se stáčela k mostu přes řeku

Laur, širokému dost na to, aby po něm pochodoval osmistup mužů. Na jižním břehu pak silnice pokračovala půl míle a pak vystoupala o sto stop výše, kde vyústila na akr plochého, otevřeného prostoru, který mohli obránci ostřelovat z mnoha úhlů – a za ním končila v obrovském, složitém barbikánu, který střežil hlavní vstup do Bílého města. Na zdech u brány visely černé věnce, smutná připomínka nedávných událostí ve Viscesmentu.

A právě tam, zatímco čekali, až budou vpuštěni do města, se mezi lidmi rozšířila zpráva o červím bohu.

„Co to znamená?“ zeptala se Socia, z níž jako mávnutím proutku spadla zlomyslná nálada. Byla zaražená také proto, že stařec byl novinkami očividně hluboce otřesen.

„Nevím,“ odpověděl bratr Kandl nakonec. „Je ale jasné, že se Zástupci noci posunuli na daleko vyšší úroveň toho, jak se zapojují do dění v našem světě.“

„Znamená to, že se mezi námi budou zase procházet bohové?“ zeptala se dívka.

„Může být,“ odpověděl bratr Kandl. „Může být. A to mě děsí.“

14. Patriarchální armáda: Vlci na hranici

Vrchnímu veliteli Sublimova vojska připadal postup na sever a na východ podezřele jednoduchý. „Dělá mi starosti, když jdou věci hladce," řekl štábu, když se armáda utábořila poblíž klášterního komplexu u Dominaguy. „Vy přece nemůžete svou práci odvádět tak dobře."

Víceznačná pochvala vyvolala na tvářích jeho podřízených úsměvy.

Vlna vzrušení brzy opadla.

Právě když se Hecht chystal, že postoupí s armádou dál, přinesl principát Doneto zprávy od bratrance. „Jeho Svatost je právě uprostřed choulostivého vyjednávání, veliteli," řekl. „Chce, abyste s dalším postupem pár týdnů počkal."

„Proč?" zeptal se Hecht. „Tak dlouho přece trval na tom, že máme postupovat."

„Mě to také zaráží," přiznal Doneto. „Ale bratranec, nebo ne, součástí vnitřního kruhu nejsem."

„Znamená to, že musíme zůstat tady? Mohu alespoň přeskupit jednotky tak, abychom měli lepší postavení pro chvíli, kdy zase budeme moci vyrazit? Jsou tu ještě další omezení?"

Zdálo se, že to principáta Doneta vyvedlo z konceptu. Rozhlédl se, jako by mu vadila přítomnost tolika svědků. „Prostě nevstupujte s armádou do Conneku. Zatím."

Hecht se rozhlédl po členech štábu. Všichni během uplynulých měsíců neustále odváděli dokonalou práci. Během odpočinku naplánovali pár dalších možností postupu. Profesionálové chtěli

během omezené doby, kdy mohli používat jednotky městských domobran, co nejlépe využít jejich sílu.

Ty se mohly podle patriarchova nařízení účastnit operací v poli po dobu pouhých čtyřiceti dní. A písek protékal přesýpacími hodinami velice rychle. Jistě, byly způsoby, jak se to dalo vyvážit – mohli zaplatit těm, kteří chtěli sloužit delší dobu, případně mohli střídat náhradní jednotky v různých intervalech.

„Uvědomuje si ale, že se tahle armáda začne během měsíce zmenšovat?“ zeptal se Hecht principáta Doneta. „A že nás tady brzy zastihne špatné počasí?“

„Jen podávám hlášení, vrchní veliteli,“ odpověděl muž. „To je vše. Mohu poslat do Brothu dopis s vašimi připomínkami, ale nemohu patriarchu přinutit, aby si ho přečetl. A pokud si ho přečte, tak ho nemohu přinutit, aby ho vnímal.“

„Chci se přesunout na hranici,“ poznamenal Hecht.

Doneto pokrčil rameny. „Vojenský velitel jste vy,“ odpověděl bezvýrazně.

Hecht se zadíval na Tita Consenta. „Už se naši zvědové vrátili?“

„Jedna skupina,“ odpověděl pobočník. „S tolika muži bude překročení velice složité. Může to trvat týden.“

„Když jsme to dělali posledně, bylo nás jen pár set a zabralo to celý den,“ řekl Hecht. „Musíme to tam ale zajistit. I kdybychom nemohli překročit řeku na druhý břeh, budeme schopni přinejmenším kontrolovat provoz. Plukovníku Ghorte. Projdeme se. Chci se o něčem poradit.“

Hecht už Donetovi nevěnoval pozornost, což nepochybně principáta dráždilo. Nestaral se o to. Měl koneckonců osobního principáta. Muniero Delari cestoval sice pomalu, ale cestoval. Díky jeho přítomnosti se mohl spolehnout, že se bude Doneto chovat slušně.

Zatím nebyly mezi těmito dvěma muži patrné nejmenší známky jakýchkoli sporů.

Jak dlouho to ještě vydrží?

Momentálně mu dělalo daleko větší starosti to, jak hluboce je Pinkus Ghort oddán svému patronovi.

Doneto si myslel, že Pinkuse Ghorta vlastní. Pinkus s tím sice nemusel souhlasit, ale pořád se mohl cítit patronovi zavázán. Nebylo tajemstvím, že pořád bydlel v principátově městském domě.

„Co se děje?“ zeptal se Ghort, jakmile se octli z doslechu ostatních. Hechtova osobní stráž si udržovala přijatelný odstup, ale byla dostatečně blízko, aby zasáhla v případě, že by zlo vystrčilo hlavu.

„Pamatuješ, o čem jsme spolu mluvili cestou?“ zeptal se ho Hecht. „Jak jsme se na chvilku oddělili?“

„Mluvili jsme o spoustě věcí,“ odpověděl Ghort. „No teda, že je tu ale hezky, co? Líbí se mi, když je takhle chladno.“

Obloha byla téměř bez mraků a den byl větrný a na tuto roční dobu nezvykle chladný. „V takovémhle počasí budou sladké hrozny,“ podotkl Hecht.

„Jo. Nejspíš jo,“ přikývl Ghort. „Na co myslíš?“

„Já nevím. Vínu tolik nerozumím,“ řekl Hecht. „Myslím spíš na Sonsu. Podívej se na mapu. Je to sotva sedmdesát mil odsud.“

Brontemu Donetovi, který byl zapleten do úkladů se Zvláštním úřadem, nebude připadat výpad na Sonsu jako moc dobrý nápad. Pokud by si měl Ghort vybírat, s kým jít…

„Myslíš jen na výpad?“ zeptal se Ghort. „Nebo ti jde o to, jak jim nařezat za to, že na nás onehdy nebyli hodní?“

„Myslím na to, že by se Sublimovi líbilo, kdybychom místní tři rody donutili, aby před ním padly na kolena.“

„A možná bysme se přitom mohli podívat na zoubek tý bábě a její partě, co?“ usmál se Ghort.

„Přesně tak,“ přikývl Hecht. „Pořád bych moc rád věděl, jak je to vlastně s Vali.“

Zastavili se a dívali se na svahy a kopce osázené vinicemi. Byla to krásná země. Ghort to řekl nahlas. „To je ale Connec taky,“ dodal pak. „Aspoň to, co jsme z něj zatím viděli.“

„Však se do něj zase podíváme, neboj,“ pokrčil rameny Hecht. „Sublim má plnou hlavu toho, jak musí zkrotit Raymona Gareteho.“

„Je to tam teď zamořený lidma ze Společnosti,“ podotkl Ghort. „Moc bych se tam nehrnul. Nebude to vůbec jednoduchá práce. Ani když se s náma táhnou dva těžkotonážní čarodějové.“

„Jeden čaroděj,“ opravil ho Hecht. „Principát Delari sem nejede, aby se čehokoli účastnil. Drží se s námi, aby dával pozor na tvého šéfa.“

„Na mýho šéfa?“ zvedl Ghort obočí. „To jako na tebe? Já myslel, že tě tak nějak adoptoval, ne?“

„Na Doneta,“ řekl Hecht.

„Na Doneta?“ podivil se Ghort. „Jak to myslíš, na Doneta? Já pro něho přece nepracuju. Dělám pro město. A jak myslíš, že na něho chce Delari dávat pozor?“

„Pořád ještě bydlíš v jeho domě, Pinkusi,“ řekl Hecht trpělivě. „A on si myslí, že jsi jeho člověk. Někdy se dokonce snaží dovolat i mé věrnosti. Nevím, jaký má Doneto problém s Delarim. Možná jde jen o Delariho. Ale je mezi nimi špatný vzduch.“

„Dokáže to v sobě docela dobře dusit,“ podotkl Ghort.

„Dokáže,“ přisvědčil Hecht. „Sám bych o tom nevěděl, kdyby nebylo toho chlapce.“

„Armanda? Na tom klukovi je vážně něco divnýho, Pipe,“ ušklíbl se Ghort.

„Ne, vážně?“ předstíral úžas Hecht. „Tobě rozhodně nic neunikne.“

„Myslel jsem to tak, že… kušuj. Už jde démon.“ Bronte Doneto si vyšel na procházku. Což nebylo nic zvláštního. Kromě toho, že se k nim každým krokem blížil.

„Běž si podat Sonsu,“ řekl Hecht. „Kdybys potřeboval další vojáky kromě brothské jednotky…“

„To by mělo stačit,“ přikývl Ghort. „Kdy mám vyrazit?“

„Už jsem toho navykládal dost,“ podíval se na něho Hecht. „Teď už je to tvá práce. Udělej, co bude třeba, a běž, jakmile budeš připravený. Vaše Milosti,“ pozdravil přikývnutím principáta, který se dostal na doslech.

„Pánové,“ odpověděl stařec.

„Právě jsem Pipovi říkal, že to vypadá přesně jako místo, kde bych se usadil na starý kolena, jestli budu mít kliku a trhnu nějakou kořist,“ zazubil se Ghort. „Pustil bych se do podnikání v pěstování vína.“

„Přišel bys na buben,“ odpověděl Hecht. „Všechno bys prochlastal.“

~ ~ ~

Ještě tu noc vyrazil z tábora Ghortův muž Bo Biogna s vybranou skupinou zvědů. A hned za svítání se vydala na cestu celá jednotka brothské domobrany. Na ranní schůzi štábu Hecht řekl: „Zadal jsem Pinkusovi zvláštní úkol. Pokud nás patriarcha pošle do boje, dožene nás.“

Ozvalo se několik otázek. Hecht žádnou z nich nezodpověděl. Tito muži nemuseli nic vědět.

Mezi těmi, kdo se vyptávali, byl i principát Doneto. Možná v sobě přece jen Pinkus Ghort dokázal potlačit pocit jakéhokoli závazku.

Možná.

„Zapomeňte na Ghorta,“ řekl. „Potřebujeme zahájit přesun k Dechearu. Plukovníku Smolensi, požádal jsem vás a poručíka Consenta o studii proveditelnosti. Hlavně proto, abych vás držel stranou problémů. Pokračovali jste v ní?“

„Pokračovali,“ přikývl Smolens. „Mělo by to být jednoduché. Pane.“ Zdvořilostní oslovení dodal hlavně proto, že byli přítomni členové Kolegia.

„Neexistuje plán pro to, aby vás zastavili,“ dodal Consent. „Dělají si starosti jedině s úkladnou vraždou.“

Hecht koutkem oka sledoval Muniera Delariho. Nezdálo se, že by stařec měl zvláštní zájem o to, co právě probírá. Doufal, že to znamená, že se o tom nedozví Osa Stile. „Dobře,“ řekl. „Vydejte upozornění, aby se připravili. Smolensi, vy se postarejte o tu druhou věc.“

„Je to definitivní rozkaz, pane?“ zeptal se plukovník. Znělo to dychtivě.

„Dejte to dohromady a jděte na to,“ přikývl Hecht.

Teď už Delari poradě věnoval pozornost. A zničehonic se tvářil podezíravě.

Ať už si kdokoli myslel co chtěl, Piper Hecht ještě pořád nikomu jinému nepatřil.

~ ~ ~

Patriarchální armáda během postupu západním směrem urazila za deset dní sotva sto mil. Předsunuté jednotky se zastavily u řeky Dechear a připravily tábořiště poblíž vhodných míst k přechodu. Nejbližší stojící most se nacházel daleko proti proudu, poblíž Viscesmentu. Vrchní velitel rozdělil síly – jednak aby omezil zátěž na Ormienden, a také proto, aby zůstaly takticky připraveny. Principát Doneto se rozhodl doprovázet nejjižnější vyčleněnou jednotku. Tutéž, se kterou postupoval samotný vrchní velitel. Byl to největší oddíl, určený k útoku na Antieux. Doneto začínal cítit krev. Měl nevyrovnané účty.

Práce bylo dost i pro principáty – včetně střídání při hlídání předmostí ustaveného na západním břehu. Doneto i Delari trávili hodiny vyslýcháním místních obyvatel i putujících příslušníků Společnosti a snažili se získat co nejvíce ověřených faktů o podivných událostech, jež trápily celý Connec.

Hecht se zlomyslným potěšením zjistil, že ani jednomu principátovi nepřišlo zmizení plukovníka Smolense podivné. Prostě usoudili, že se přesunul k jiné jednotce.

Smolens byl vyslán do Viscesmentu za stejným účelem, za jakým Pinkus Ghort odcestoval do Sonsy.

Věděl o tom jen Hechtův nejužší štáb. Tito muži si mezi sebou vypěstovali tak silné pouto, že dokonce i Clej Sedlakov si užíval toho, že je příslušník vnitřního kruhu, v němž může něčím přispívat.

~ ~ ~

Hecht byl se Sedlakovem a procházeli společně hlášení o kraji kolem Antieux. „Stejné chyby znovu dělat nebudou," usoudil agent Bratrstva války. „Stačili si postavit víc nádrží na pitnou vodu a ty budou plné. Titus říká, že přestavěli hlavní bránu, přidali střílny v podsebití a další padací mříž, ovládanou z druhé strážnice, aby nebyli tolik vystaveni riziku zrady zevnitř."

„Stejně jsem nedával velkou naději plánu, který počítal s pomocí tajných přátel Společnosti," potřásl Hecht hlavou.

„Může to ještě zabrat."

„Jak vypadá terén?“ zeptal se Hecht. „Můžeme počítat s podkopy?“

„Myslím, že je to postavené na skalním podloží,“ zklamal ho Sedlakov. „Právě kvůli tomu a výškové výhodě se hradby nacházejí kousek od břehu řeky. Až se dostaneme ke Castreresone, tak nás čeká něco podobného, jen ve větším měřítku.“

„Jak jsou ty zdi vlastně vysoké?“ nadhodil Hecht. „Pokud to tam myslí vážně s pěstováním vína, tak tam bude kolem spousta orné půdy.“

„Teď jsem se ztratil,“ poškrábal se Sedlakov za uchem.

„Je to něco, co se už moc často nedělá, ale tenhle způsob se kdysi hodně používal,“ vysvětloval Hecht. „K vrcholu zdi se postaví rampa. Ta se pak vybuduje vyšší než samotná zeď, aby jednotky při dobývání útočily dolů.“

Chytří příslušníci Bratrstva války tímto způsobem vedli boje během dřívějších tažení do Svatých zemí. Kdekoli to bylo možné, si nyní pramáni stavěli hrady a opevnění tak, aby to dobyvatelům znemožnili.

Do místnosti, která se nacházela v prvním poschodí opuštěného větrného mlýna, vstoupil Titus Consent. Mlýn už nebyl v provozu několik let, ačkoli nikde nenašli žádný viditelný důvod, proč byl opuštěn.

„Děje se něco?“ zeptal se Hecht.

„Děje se spousta něčeho,“ odpověděl Consent. „Všechno najednou.“

„Jako například?“

„Smolens provedl úkol,“ řekl poručík. „Měl ale trochu potíží s Imakulátovými strážemi.“

„Neustoupily?“ zeptal se Hecht.

„Ustoupily, ale ne hned,“ potřásl Consent hlavou. „Ne dost brzy a Smolens se ocitl na špatné straně.“

„Toho jsem se bál,“ poznamenal Hecht. „Proč tam ale pořád byli, když císařovna přešla na Sublimovu stranu?“

„To nevím,“ odpověděl Consent. „Ale braunsknechti se vždycky brali moc vážně. Což může znamenat potíže.“

„Jaké potíže?“

„Jednoho máme dole před mlýnem,“ odpověděl poručík. „Chce se setkat s velitelem.“

„Smolens bral zajatce?“

„Tenhle přišel z Plemenzy,“ upřesnil Consent. „Neví, co se stalo ve Viscesmentu. Zatím.“

Nebude ovšem trvat dlouho, než se zpráva roznese po celém chaldareanském světě.

Celý svět už věděl, že patriarchální jednotky okupují Sonsu. Už kolovaly řeči, že Sublim na město zaútočil po dohodě, kterou uzavřel s Dateonem nebo Aparionem. Nebo možná s Peterem z Navayi, jehož platadurští spojenci už dávno toužili po sonsanských majetcích.

Tenhle braunsknecht přišel z Plemenzy? To znamenalo, že přišel od princezny Helspeth.

Musí to vyřídit opatrně.

„Říkal, proč sem dorazil?“ zeptal se Hecht.

„Chce si promluvit s velitelem,“ odpověděl Consent. „A je přesvědčen o tom, že si velitel bude chtít promluvit s ním.“

„Tomu nerozumím.“

„Říkal, že to má co dělat s netvorem z pohoří Jago.“

„Aha.“ To už neznělo tolik nebezpečně. „Stalo se ještě něco dalšího?“

„Plukovník Ghort v Sonse skončil a je připraven se vrátit. Tři vládnoucí rody odpřísáhly věrnost Sublimovi. Dokonce přislíbily flotily, jakmile přijde čas na další tažení do Svatých zemí – za předpokladu, že k němu dojde co nejdřív. Jejich námořníci hladovějí a lodě hnijí v kotvištích, zatímco Platadura kontroluje celý námořní provoz v západní části Matky moří.“

Hecht přikývl. Skutečná zpráva spočívala v tom, že Pinkus pobral zajatce a vyšťoural všechny informace, které byly k mání. „To je dobrá zpráva,“ řekl. „Ještě něco?“

„Ještě jedna věc,“ poznamenal Titus. „Plukovník Smolens říkal, že když se dostal do Viscesmentu, narazil tam na pár vážně podivných lidí. Utekli dřív, než je stačil pochytat. A utekli do Conneku. Říkal, že to byl jenom divný pocit, ale chce, aby ses držel blízko své osobní stráže.“

Hecht se zachvěl. Všichni členové jeho osobní stráže se nacházeli v přízemí. Nechtěl je mít moc blízko, takže je raději držel co nejdál. „Dobře," přikývl. „Řekni Madoucovi, že jakmile tady skončíš, potřebuji ho vidět."

„Ano, pane," odpověděl Consent. „Ještě jedna věc."

„To už jsi říkal."

„Málem jsem na ni zapomněl," usmál se Consent.

„Takže?"

„Hrabě Raymone je nejspíš chytřejší, než jsme si původně mysleli," řekl poručík.

„Co provedl tentokrát?" zeptal se Hecht.

„Jde spíš o to, co se chystá provést," upřesnil Consent. „Přesvědčuje connekské Devy a dainshausy, že by se měli vystěhovat někam, kam na ně nedosáhne Sublim nebo Společnost."

„Dává to smysl?" zeptal se Hecht překvapeně. „Tím by se přece zbavil vzdělané třídy."

„Dává to smysl, pokud si myslí, že se zbavuje špehů," odpověděl Consent. „Ale k tomu se rozhodně nemají. Společnost nám tu nadělala strašnou spoustu nepřátel. Daleko větší smysl to ale dává v případě, že předpokládá, že tuhle válku prohraje. Pak bychom tu neměli nikoho, kdo by mohl vést záznamy. A patrně nejen nám, ale ani nikomu jinému."

„To je strategické myšlení, ne taktické," poznamenal Hecht. „Zajímavé. Tak. Pokud už nemáš žádnou další ještě jednu věc, přiveď mi braunsknechta a pak podej hlášení Madoucovi ohledně Smolensova varování."

Hecht se s braunsknechtem setkal před mlýnem. Zamračil se. „My se přece známe, ne?" zeptal se.

„Algres Drear, pane," představil se braunsknecht. „Velel jsem jednotce, která vás zajala, když jste se stahoval z předchozího connekského dobrodružství."

„Aha," řekl Hecht. „Ano. Zajetí v Plemenze. Doufám, že jste tenkrát moc neurazil Bronteho Doneta. Teď je z něj člen Kolegia. A je tu s námi. Znovu."

Během řeči si Hecht Dreara pečlivě prohlížel. Muž byl věkem někde na půli cesty mezi třicítkou a čtyřicítkou, i když vypadal starší.

Ve vousech a na spáncích už měl patrné stopy šedin. Hnědé oči se na něj dívaly téměř bez jakéhokoli rozrušení a vypadaly skoro mrtvě. Toto byl tvrdý muž, uvyklý nepříznivému životu na bitevním poli, kterého poslední úkol uvrhl do nepříliš pohodlného rozpoložení. A který si přitom očividně nedělal nejmenší starosti s možností, že by mohl vyvolat nelibost člena Kolegia.

Hloupost? Nebo nevšímavost?

„Požádal jste mě o schůzku," řekl Hecht. „Vyhověl jsem vám. Z úcty k rodu, jemuž sloužíte. Ale musím se zároveň připravovat na válku. Takže: co chcete?" zeptal se zpříma. Potlačil v sobě jakoukoli naději, že mu Drear přináší zvláštní zprávu od princezny Helspeth.

„Princezna následnice má žádost," překvapil ho braunsknecht. „Nevím, proč si myslí, že jí vyhovíte. Ale nepřišel jsem sem proto, abych myslel."

„Cokoli v mezích rozumu," odpověděl Hecht. „A politicky únosného."

„Chce vědět, jak zabít boha," nemarnil čas okolkováním braunsknecht.

Nic by nedokázalo Hechta překvapit víc. „Zabít boha?" opakoval.

„Zástupce noci," upřesnil Drear. „Démona, pokud dáváte přednost tomuto označení."

„Nerozumím." Kolik toho mohl princezně Helspeth namluvit Ferris Renfrow?

„Rozumíte," opravil ho braunsknecht. „Zabil jste přece Šedého chodce. U al-Khazenu. S rozmyslem a plánovaně. Princezna potřebuje vědět jak."

„Dobře, já se tedy zeptám: proč?"

Drear mu povyprávěl o netvorovi, který ztěžoval přechod průsmyky pohoří Jago.

„Vypadá jako velký brouk?" zeptal se Hecht.

„Nepřežilo mnoho lidí, kteří by ho dokázali popsat," odpověděl braunsknecht. „Nejznámější a patrně nejdůvěryhodnější z nich je velkovévoda Omro va Still-Patter. Ten mu dokonce dokázal useknout končetinu, kterou s sebou vzal. Popisuje netvora jako obrovskou kudlanku se spoustou nadbytečných nohou."

„Znám tu věc,“ přikývl Hecht. „Byla u al-Khazenu. Pokud jsem tomu rozuměl správně, býval to kdysi člověk. Nyní je to šílený Zástupce noci. Myslím, že loni měl loviště severně od Alicey – když jsem se tam pohyboval, nijak jsem si to nespojoval, až teď.“

„Jak ho dokážeme zabít?“

Nechtěl přiznat, že zná odpověď. Nevěděl ani jistě, proč to nechce přiznat. Tajemství se šířilo, i když stále ještě pomalu. Nikdo ale nechápal, jak to funguje.

Kapitán Drear si ho přečetl dobře. „Čím vás mohu ujistit?“ zeptal se.

„Já nevím,“ pokrčil rameny Hecht. „Popravdě řečeno, ani sám nevím, proč váhám.“

„Je to proto, že ten způsob neznáte?“

„Je to jednoduché,“ odpověděl Hecht. „Vůbec jste za mnou nemusel chodit takovou dálku. Princezna na vlastní oči viděla, jak zahynul Šedý chodec.“

„To není tak docela pravda, pane,“ namítl Drear. „Ani zdaleka.“ Pak sáhl do vnitřní kapsy v košili a vytáhl náprsní tašku z jelenice. „Toto je princeznin osobní dopis, pane.“

Hecht si od něj dopis vzal. Pozorně si ho pročetl. Obsah jen zvýraznil to, jak princezna muži důvěřovala. Pokud by mu totiž nevěřila, nikdy by se neopovážila svěřit takové myšlenky papíru. „Důvěřuje vám víc, než bych kdy komukoli dokázal věřit,“ poznamenal, když dorazil na konec listu. „Předpokládám, že k tomu má důvod, protože ji máte za úkol chránit. Proč bych vám ale měl důvěřovat já?“

Drear ho chápal. „Pravda,“ řekl. „Sloužím říši. Nedokážu vás přinutit, abyste mi důvěřoval. Ale možná byste mi alespoň mohl vysvětlit, proč je pro vás tak důležité, abyste se nikomu nesvěřil se způsobem, jak se zbavit Zástupců noci.“

„Ale…“ Ano. Všichni to přece věděli. Železo a stříbro. Kovy, které lidem poskytovaly ochranu už od počátku věků. A přesto…

I přes nekonečné hodiny, které strávil přemýšlením nad celou záležitostí, se tomu dostal sám na kloub poměrně nedávno.

Jeho reakce v Esterském lese byla inspirována čirou panikou: chtěl stříbro vrhnout ve výstřelu tak rychlém a s takovým rozptylem,

aby se mu bogon nestačil vyhnout. Měl štěstí. Tento bogon byl obzvlášť citlivý na stříbro. Jakékoli železo, které se do nálože dostalo, tam bylo pouhou náhodou.

Nyní byli všichni jeho dělostřelci vybaveni pro své falkony zvláštními náboji. Každé z dvanácti děl, která spadala pod jeho velení, měla tři výstřely náloží-bohovrahem.

Rozum ho nakonec přivedl k závěru, že vlastně ani tak nešlo o to, co naládovali do děla, které zabilo bogona ve Svatých zemích. Nebo Šedého chodce u al-Khazenu. Zástupci noci se dokázali s účinky železa a stříbra vyrovnávat od časných věků.

Co tu tedy bylo nového?

Střelný prach.

Zbraně, využívající střelný prach – ať už to byly falkony nebo lehké palné zbraně, používané devskými mušketýry – vrhaly náboje rychlostí příliš vysokou, než aby je dokázali Zástupci noci sledovat nebo se jim vyhnout.

Znovu si pročetl některé části dopisu a žasl jednak nad tím, že dívka dokázala psát takové věci, a také nad tím, že se takový list odvážila svěřit k doručení a věřila, že si jej nikdo nepovolaný nepřečte.

Přešel ke vchodu do mlýna. „Tite," zavolal. „Jsi tam ještě? Dobře. Najdi Bechtera. A potřebuji si půjčit Draga Proseka." Otočil se k Drearovi a dodal: „Bude chvilku trvat, než to zorganizujeme."

Braunsknecht beze slova přikývl.

Hecht ho zavedl dovnitř a společně vystoupili do prvního poschodí. „Najděte si někde místo k sezení." Sebral pero a papír a dal se do psaní. Drear čekal a mlčel. Hecht dokončený dopis vysušil pískem. Právě papír skládal, když se supěním a oddechováním dorazil seržant Bechter.

„Prosek už je na cestě," hlásil mu. „Co se děje?" Algresovi Drearovi věnoval jediný pohled. A zapamatoval si ho do nejmenších podrobností.

„Naši noví dobří přátelé z říše mají potíže," odpověděl Hecht. „Dokážeme je vyřešit jedině my. Chci, aby Prosek šel s kapitánem Drearem a jejich problém vyřešil."

Bechter přikývl. Věnoval Drearovi další pohled. „Braunsknecht?“ zeptal se.

„To jsem,“ přikývl kapitán. „Bratrstvo války?“

„Ve výslužbě.“

„Samozřejmě.“

U dveří se objevil Drago Prosek. „Dovolte mi vstoupit, pane,“ řekl.

„Pojďte dál,“ vyzval ho Hecht. „Proseku. Tento pán je kapitán Drear z braunsknechtské osobní stráže princezny následnice říše. Přišel za námi se žádostí o pomoc. Rozhodl jsem se žádosti vyhovět. Její přátelství nám může dobře posloužit.“

„Ano, pane,“ řekl Prosek bez jediné námitky nebo poznámky stran úsudku svého velitele.

„Dostanete šanci předvést, co ve vás je,“ pokračoval Hecht.

„Ano, pane,“ přikývl Prosek. „Oč se bude jednat?“

„Vezměte si do Plemenzy dva falkony. S posádkami. Doporučil bych Varleyho a Sterna, ale volba je na vás. Ke každému falkonu si vezměte dvě zvláštní nálože.“

Prosek zvedl obočí. „Ale pane…“

„Na hřebeni pohoří Jago se pohybuje něco zlého,“ přerušil ho Hecht. „Něco, co patří Noci. Byl jste u al-Khazenu. Podle toho, co mi tady kapitán Drear říkal, jde o netvora, který nám tam unikl.“

Prosek na něho vytřeštil oči. Dokonce i na Bechterově tváři bylo znát reakci.

„Vymyslete, jak tu věc přepadnout ze zálohy nebo chytit do pasti, a pak ji zabijte,“ pokračoval Hecht. „Udělejte, cokoli bude třeba. A potom si zase pospěšte zpátky, protože v době, kdy tam budete hotovi, už budeme nejspíš obléhat Antieux a nechceme tam hladovět sami.“

„Ano, pane,“ postavil se do pozoru Prosek a ani v nejmenším na sobě nedal znát pobavení nad žertem svého velitele. Otočil se k Drearovi. „Drago Prosek, pane,“ představil se a podal mu ruku. Braunsknechta to naprosto vyvedlo z míry.

Hecht se podíval Drearovi do očí. „Nic víc udělat nemohu,“ řekl.

„Myslím, že to bude stačit, pane,“ odpověděl braunsknecht. „Děkuji, pane.“

„Předejte dopis princezně,“ řekl Hecht a podal mu zpátky jelenicovou náprsní tašku. „Proseku,“ dodal.

„Pane?“

„Nedovolte těm lidem, aby vám říkali, co máte dělat,“ upozornil ho Hecht. „Dokonce ani samotné princezně. Ať oni pomáhají vám. Jste dost zkušený, abyste věděl, co je třeba udělat. A dost chytrý, abyste přišel na to, jak to udělat.“

„Ano, pane,“ odpověděl Prosek.

„Tak dobře,“ přikývl Hecht. „Běžte všichni. Musím přemýšlet.“

Jakmile místnost opustil poslední muž, přečetl si Hecht Helspethin dopis počtvrté za sebou. A pořád nedokázal uvěřit tomu, že dívka Drearovi tolik věřila. I když se většina slov v dopise týkala její prosby o zabití netvora v pohoří Jago. Většina.

~ ~ ~

„Máme potíže se získáváním informací v Conneku,“ řekl Titus Consent Hechtovi.

Hecht byl unavený. Čím méně práce odváděla armáda, tím více jí zbývalo pro něho. Nechtěl slyšet další špatné zprávy. Chtěl si jít lehnout do postele. Možná snít o Anně. Nebo o Helspeth, která se měnila v poblouznění, jemuž sám pořádně nerozuměl. Povzdechl si. „Tak mluv.“

„Společnost nám hází klacky pod nohy,“ vysvětloval Consent. „Jejich pohled na Devy je černobílý – nejsi chaldarejec? Špatné. Zabít. Takže se s námi connekští Devové nebudou bavit. A stejně jdou všichni pryč.“

„Vysvětli mi to.“

„Devské a dainshauské menšiny emigrují. Společnost všem leze na nervy tolik, že i maysaleané a někteří chaldarejci odcházejí s nimi.“

„Opravdu?“ Předsudky ho vedly k přesvědčení, že bude stát tváří v tvář zuřivým fanatikům, pro které je představa, že by se museli podvolit Sublimovi, horší než mučednictví.

„Connec je i v nejklidnějších časech velice volně strukturované společenství,“ pokračoval Consent. „Anarchie je tu vzdálená podle toho, jak se lidé vyspí. Obyvatelé Conneku si za říšských časů užívali poměrně pohodlný život. Tolerovali všechno za předpokladu, že

všichni dokázali tolerovat je. To platilo do chvíle, kdy se do toho rozhodl strčit nos Sublim.“

„Takže… aha,“ odmlčel se Hecht, když dovnitř vstoupil principát Delari.

Někteří lidé měli pocit, že pro vstup do oficiálních prostor vrchního velitele patriarchální armády nepotřebují jeho svolení. Všichni byli členové Kolegia.

„Uvidíme se později,“ řekl Consent. V principátově přítomnosti se i přesto, že se tento muž stal jeho patronem, necítil příliš pohodlně.

Delari sledoval, jak Consent spěchá ze schodů dolů. „Ten člověk je na vojáka strašlivě plachý,“ poznamenal.

„Vy asi nemáte dobrou představu, jak obyčejné lidi děsíte, že ne?“ zeptal se Hecht.

Delariho to zmátlo. „Proč by se mě měl Consent bát?“ zeptal se.

„Obyčejní lidé se na vás dívají se stejnou úctou a hrůzou, s jakou vy se díváte na Clovena Februarena,“ řekl Hecht – na něj Hecht myslel, protože ho včera zahlédl Redfearn Bechter. „Ale ta úcta a hrůza jsou daleko větší.“

Delarimu to velkou radost neudělalo. Ale nechal to být. „Slyšel jsem, že se k nám vrací plukovník Ghort,“ poznamenal.

„Už je na cestě,“ přikývl Hecht. „Jsem rád, že jste tady. Alespoň vás nemusím hledat. Pinkus by s sebou měl přivést zajatce, kteří by mohli vysvětlit, nač jsme v Sonse narazili, a kteří by mi mohli říct, kdo je vlastně Vali. Ale principát Doneto by se nám možná mohl chtít postavit do cesty.“

Delari se nezmínil o konfliktu s Donetem od prudkého střetu v katakombách.

„A ty se bojíš, že je plukovník Ghort pořád Donetovi zavázán,“ odtušil stařec.

„Přesně tak.“

„Doneto nemá nejmenší ponětí, co měl Ghort na práci,“ řekl Delari. „Mimo to, že krotil republiku, která není patriarchovi přátelsky nakloněna. A pořád se ještě neobtěžoval to zjistit. Což mi říká, že nemá v Sonse žádný zájem.“

„A proč je tady?“ zeptal se Hecht.

„Poslal ho Sublim.“

„Ale…“

„Je to všechno složité, že?“ usmál se Delari,

„Nechápu, jak vy všichni můžete vést takový život.“

„A to říkáš zrovna ty?“ usmál se Delari. „To je jedno. Jsem přesvědčen o tom, že kromě přání svého bratrance má Bronte Doneto ještě spoustu jiných motivů, aby tu byl. A vůbec nejde o spiknutí, které by mělo Sublima vyřadit ze hry. Doneto v sobě má hluboko vrytou nenávist k Antieux. Staly se mu tam špatné věci.“

„Říkal si o ně,“ podotkl Hecht.

„To je irelevantní, Pipere,“ pokrčil rameny Delari. „Pokud je nepřítel tak arogantní a brání se, a dokonce se mu tě podaří porazit…“

Do místnosti se bez vyzvání vrátil Titus Consent. Byl bledý a rozechvělý. „Pane, dorazila zpráva od plukovníka Smolense,“ vyhrkl. „Někdo zavraždil Imakuláta.“

„Cože?“ vybuchl Hecht. „Zatraceně! Zatraceně! Kdybych aspoň dokázal nadávat jako Pinkus. Pojď dál, Tite. Řekni, co se stalo.“

„Přesně tohle,“ odpověděl Consent. „Někdo pronikl do Paláce králů. Braunsknechti už nebyli ve službě – poté co byl Imakulát svržen, už k tomu nebyl důvod.“

„Jistě.“

„Plukovník Smolens je zajal všechny,“ pokračoval Consent. „Vrazi sice byli natolik chytří, aby se dostali dovnitř, ale ne dost chytří, aby unikli.“

„Takže zprávy nejsou stoprocentně špatné, že?“ zeptal se Hecht s nadějí v hlase.

„Muži, které chytili, byli členové Společnosti, pane,“ odpověděl Consent. „Když byli dopadeni, ničili a znesvěcovali symboly viscesmentské víry.“

„To není dobré,“ poznamenal principát Delari. „Právě jsme získali několik tisícovek nových nepřátel.“

Hecht potřásl hlavou. „Co si mysleli, že dělají?“ zeptal se. „Že se vůbec ptám. Já vím. Lidská schopnost pro pitomost je nekonečná. Co kdybychom místo tažení proti Noci raději vymýtili hloupost? Tite. Okamžitě pošli kurýra. Smolens bude ty vrahy vyslýchat veřejně.

Pak je veřejně popraví. A to rychle. Nehodlám přivírat oči před zlem, ani když je někdo provádí pod záminkou Božího jména. Co zase chcete?“

Ve dveřích se objevil principát Doneto, kterého také nikdo nezval.

„Dýchej zhluboka, Pipere,“ zachraňoval situaci principát Delari. „Bez ohledu na to, jak jsi rozzlobený, tohle rozhodně není způsob, jakým můžeš oslovovat člena Kolegia.“

„Omlouvám se, Milosti,“ řekl Hecht. „Slyšel jste zprávy, které mě tak rozrušily?“

„Zaslechl jsem příkazy, které jste dával poručíku Consentovi,“ odpověděl Doneto, jako by se nic nestalo. „Připadají mi trochu drakonické. Tak dramatická reakce ovšem možná dokáže otupit zápal členů Společnosti.“

Principát Delari vzal Hechta za loket a s překvapující silou jej stiskl. „Uklidni se, Pipere,“ varoval ho a otočil se ke konkurentovi z Kolegia. „Bronte, sám víš, že cokoli menšího vyvolá obrovskou vlnu nenávisti.“

„No dobrá,“ usoudil Doneto. „Možná máš pravdu. Těm lidem už začíná jejich poslání přerůstat přes hlavu. Poručíku, zapomeňte na své rozkazy.“

Delari zesílil stisk, dokud nezačal Hecht bolestí skřípat zuby.

„Pojedu do Viscesmentu sám,“ řekl Doneto. „Soud a popravy budou mít daleko větší dopad, pokud jim bude předsedat patriarchův bratranec.“

„Jen v případě, že se ty popravy budou týkat i někoho jiného než pár nastrčených panáků,“ zavrčel Hecht.

Doneto se na něho zamračil a bylo to vůbec poprvé za celou dobu, co Hecht principáta znal, kdy vypadal otevřeně rozhořčený.

Principát Delari mu znovu stiskl loket.

„Takhle to uděláme, Tite,“ řekl Hecht a mírně se Donetovi uklonil. „Je to ve vašich rukou, Milosti. Prosím, jednejte rychle, aby se rána nezanítila.“

Koneckonců bude docela užitečné, když principát Doneto zmizí z hlavního tábora.

„To chápu, veliteli,“ odpověděl Doneto. „Vypravím se na cestu do hodiny.“ Otočil se a odešel.

Jedno se mu muselo nechat – rozhodl se cestovat bez doprovodu. Když bude chtít postupovat rychle, nebude ho nic zdržovat.

Hecht počkal patnáct vteřin, než znovu promluvil. „Myslíte, že v tom měl prsty?“ zeptal se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Delari. „Ten vztek nebyl předstíraný. Společnost se velice rychle mění z požehnání na kletbu. Ať už udělají cokoli, nedokáží tím získat církvi jediného přívržence.“

„Jak dlouho tu budeme muset sedět, zatímco nám oni znepříjemňují budoucnost?“ zeptal se Hecht. „Sublim je poslední dobou stejně nerozhodný jako vévoda Tormond.“

„Možná budeme mít štěstí,“ ozval se Consent. „Možná teď budou Tormond s patriarchou jen tak sedět a čekat, až protivník zemře.“

„O takový konec se určitě modlí miliony duší,“ ušklíbl se Hecht.

„Tahle zpráva z Viscesmentu by mohla Sublima popostrčit,“ poznamenal Delari. „Bude si myslet, že vražda je vlastně dobrá věc. A sám sebe přesvědčí, že bude následovat zhroucení viscesmentských episkopálů. Takže všechno, co bude potřeba udělat, je jen vyvraždit kacíře. Kteří – protože jsou nelidskými přívrženci Protivníka – se jen seřadí pod popravištěm a budou čekat, až na ně přijde řada.“

Tep Hechtova srdce se mezitím vrátil na normální úroveň. „Tite,“ řekl, „plukovník Ghort se vrací se zajatci ze Sonsy. Počkej na něj v táboře. Převezmi je od něho. Odveď je k principátovi Delarimu. Kurýři do Viscesmentu se nesmí zmiňovat ani o Ghortovi, ani o Sonse.“

Hecht se pak snažil vrátit k běžné pracovní agendě, ale nešlo to. Byl příliš neklidný. „Potřebuji se dostat na vzduch,“ řekl Delarimu. „Vyhnat z těla něco z té energie.“

„Tomu rozumím,“ odpověděl stařec.

~ ~ ~

Hechta z mlýna doprovodil seržant Bechter. Připojilo se k nim několik členů jeho osobní stráže. Hecht by nejraději všem řekl, aby šli pryč. Neplýtval ale slovy. Stejně by nešli. „Pane, dnes ráno jsem zase viděl muže v hnědém,“ řekl mu Bechter.

„Jestli se ukazuje, tak si nejspíš chce promluvit," usoudil Hecht.

„Pane?"

„Teď už vím, kdo to je," vysvětloval Hecht. „Je to v pořádku."

„Kdo je to?" zeptal se Bechter.

„Kdybych ti to řekl, tak mi nebudeš věřit," usmál se Hecht. „V podstatě je to Zástupce sám o sobě. Ale není nebezpečný. Jen těm pitomcům, kteří se mu postaví do cesty."

„Čaroděj?"

„Prvotřídní. Půjdu se projít dolů na louku jižně od tábora. Tam, jak pasou většinu zvířat. Budu sledovat provoz na řece." Nejraději by si teď užil trochu uklidňujícího hovoru se Spravedlivým upřímným Joem. Joe a jeho mezek Železné prase si dokázali užívat života plnými doušky. V jak nádherném, klidném světě by žil, kdyby byli všichni jako Železné prase a Joe.

Šlo s ním šest jeho strážných. Jakmile Hecht opustil hranice tábora, udržovali se ve větší vzdálenosti. Věděli, kam má namířeno.

Po louce se honil vánek. Nesl s sebou vůni pozdních květin. Na této straně řeky se nacházelo jen málo stromů a jen tu a tam rostl keř. Úbočí nad řekou na východě byla pokryta stříkanci žluté, karmínové a fialové barvy s několika odstíny zelené. Vojenská zvířata ještě nedokázala spást všechnu trávu z louky. V dálce se na ostrohu nad řekou tyčila šedivá zřícenina strážního hradu.

Hecht neznal ani jeho jméno, ani historii. Řeka samotná se vinula údolím jako stuha hnědožlutě olivového sirupu bez jediné stopy po rychlejším proudu. Na connekské straně postavili patriarchální vojáci kolem vesničky převozníků palisádu. Byl tam dostatek dřeva. Hecht vyslal několik jednotek, aby shromáždily dřevo na vory. Každým dnem posílal přes řeku další a další vojáky. Pomalá, příležitostná invaze.

Tohle vypadalo jako plodná země. Musela na ni dolehnout nějaká strašlivá katastrofa. Jinak by se na loukách rozkládaly vinice jako ve zbytku Ormiendenu.

Zajímavé. Řeka, na niž se právě díval – jmenovala se Dechear – patřila k jedněm z nejdůležitějších dopravních tepen na světadílu. Obchodníci se po ní plavili už od počátků Staré brothské říše.

Nikde neviděl Spravedlivého upřímného Joea. Železné prase, mezek, kterého si s jiným splést nemohl, stál na louce a dohlížel na jízdní zvířata.

„Zdá se mi to, nebo vítr vážně ochladl?“ zeptal se Hecht.

Žádná odpověď. Rozhlédl se. Byl sám. Vzdálil se ochráncům, ale ti si toho očividně nevšimli.

V amuletu mu zaškubalo něco divokého.

Vykročil zpátky k osobní stráži.

„Počkej,“ ozvalo se mu za zády.

Tucet stop od něj stál Cloven Februaren, který se zničehonic objevil na místě, kde ještě před chvílí nic nebylo.

„Ah,“ vydechl Hecht. „Ah?“

„Artikulace, Pipere,“ řekl Februaren. „Artikulace. Nechceš přece, aby si lidé mysleli, že jsi natvrdlý.“

„Slyšel jsem, že se potloukáte kolem,“ poznamenal Hecht. „Co se děje?“

„Slyšel?“ podivil se Februaren. „Jak je to možné? Použil jsem nejsilnější magii, aby mě nikdo neodhalil.“

„Co se děje?“ opakoval Hecht. Muž v hnědém ho děsil. Jako máloco, nač v životě narazil. A dráždilo ho to, protože to pokládal za svůj nedostatek.

„Chtěl jsem tě varovat,“ odpověděl Februaren. „Chystá se velký útok a ty jsi jeho cíl.“

„To není žádná novinka,“ namítl Hecht.

„Pravda,“ připustil Februaren. „Ale šípy už jsou ve vzduchu. Nevím, co se chystá. Ani kde. Ale přichází to. Kromě toho je nejvyšší čas zbavit tě amuletu. Vyrobil jsem náhradu, která bude odvádět stejnou práci jako ten, který nosíš, včetně toho, že zmate všechny, kdo se budou vyptávat na tvůj původ. Kromě toho pomůže vyleštit tvou osobnost.“

Februaren se pobaveně rozesmál výrazu v Hechtově tváři. „No, tohle tak docela pravda není. Ale přemýšlej o tom, Pipere. Jsi tak trochu suchar.“

„Proč jste tady?“

„Abych ti vyměnil amulet za novou a vylepšenou verzi, která znemožní sledování tvému velkému nepříteli. A ze stejného důvodu jsem vždycky poblíž. Abych byl tvůj anděl strážný.“

Hecht se připravil k hádce.

„Kolikrát už se tě snažili zabít?“ zeptal se ho Februaren.

Hecht v duchu počítal a začal s pokusem Benatara Pioly v Runchi na Staklirhodu, domovském ostrově Bratrstva války.

„Dobře,“ přikývl Februaren. „Přinejmenším si pamatuješ ty, u kterých jsi sám byl.“

„Což znamená?“

„Což znamená, ty zabedněná a nevděčná náhražko potomka, že jsi přežil dva pokusy o zabití za jeden každý, o kterém jsi věděl,“ ušklíbl se Februaren. „Hlavně díky prapradědečkovi. Od konce calzirského tažení jsi hlavní atrakcí v celém průmyslu nájemných vražd.“

To, co stařec říkal, nedávalo smysl. Jako ostatně vždycky. Hecht mu to řekl.

„Máš pravdu, Pipere,“ odpověděl Februaren. „Přinejmenším pokud jde o tvůj argument. Jsi poměrně nadaný v záležitostech války. Máš slušné štěstí. Kromě jisté podpory pocházející ze skryté magie. Ale nemáš jediný důvod si myslet, že se ti podaří změnit svět. Daleko jednodušší by bylo předpokládat, že jsi v někom, kdo vládne obrovské moci, probudil vražednou posedlost.“

„To je jednoduché,“ řekl Hecht. „Mluvíme o er-Rashalovi. Nikdy v životě jsem nebyl nablízku nikomu jinému, kdo by byl ve spojení se Zástupci noci.“

„O er-Rashalovi?“

„Er-Rashal al-Dhulquarnen. Velký…“

„Já vím, o kom mluvíš,“ přerušil ho Februaren. „Z toho mála, co jsem o něm byl schopen zjistit, je to ten nejpravděpodobnější kandidát na tvého největšího nepřítele. A kromě toho je to úplný magor.“

„Opravdu?“

„Sarkasmus ti moc nejde, Pipere. Vyměníme amulet. Tví strážci už začínají mít pocit, že by se něco mohlo dít. Podej mi levou ruku.“

Cokoli se stalo poté, nedokázalo to ulpět Hechtovi v paměti. Nejdříve cítil skoro neznatelné pohyby na levém zápěstí a pak přišla chvíle, kdy mu připadalo, jako by mu někdo sejmul z ramenou váhu celého světa. A potom už stál sám uprostřed louky a levé zápěstí ho příšerně svědilo.

Na okamžik se mu zdálo, jako by byl daleko víc než jen Piper Hecht, vrchní velitel patriarchální armády. V mysli se mu vynořilo slovní spojení požírač duší. Okamžitě je vytěsnil pryč.

Po všech letech mezi nevěřícími se mohl změnit v něco zkaženého, ale rozhodně nebyl nástrojem Zástupců noci a nikdy se jím také nestane.

Než ze sebe setřásl pocit dezorientace, seběhli se kolem něho členové jeho osobní stráže, naprosto vyvedení z míry.

Čerstvého vzduchu už si užil dost.

~ ~ ~

„Bechtere! Tite! Co je to?“ Hecht našel na své mapě Okraje Conneku položeny čtyři podobné prsteny. Mapa byla rozložena na hrubém stole. Nikdy ji neskládal. Tři z prstenů byly stříbrné. Poslední byl vyroben ze zlata.

Bechter s Consentem vešli do místnosti. „Nevím,“ odpověděl poručík.

Prsteny byly pokryty symboly, které nebyly chaldarejské. Dva z nich ležely na místech, kde se Sublimově věci moc nevedlo – na místech, kde Arnhanďané a Grolsacherové, kteří vykonávali Boží práci, utrpěli vážné porážky.

Další prsten ležel na místě, označujícím Viscesment. Poslední byl tam, kde se na mapě nacházelo Antieux, osmdesát mil jihozápadně ve vnitrozemí Okraje Conneku.

„Seržante Bechtere,“ řekl Hecht, „zkuste mi najít principáta.“

„Kterého?“

„Kolik jich tu máme?“ podíval se na muže Hecht. „Doneto už se připlížil zpátky?“

„To ne,“ odpověděl Bechter. „Ale včera v noci dorazili dva další. Bruglioni a Gorin Linczski z Aparionu.“

„Linczski?“ opáčil Hecht. „Toho neznám. Ale jméno mi nepřipadá moc aparionské.“

„Myslím, že původně pochází z Creveldie,“ řekl Bechter. „Sedlakov by vám o něm možná mohl říct víc.“

„Proč jsou tady?“ zeptal se Hecht.

Bechter pokrčil rameny. „Aparion? Sonsa?“ nadhodil.

„Chci principáta Delariho.“

„Jdu pro něj.“

„Bechtere,“ zastavil ho ještě ve dveřích Hecht, „když se takoví lidé objeví, tak o nich chci vědět, dokud jsou ještě na obzoru. Ne až další den. Bez výjimky. A bez výmluv.“

~ ~ ~

„Půjde o něco mezi tebou a tvým prapradědečkem,“ řekl principát Delari. „Mluvili jste spolu?“

Hecht přikývl. „Většinou mi vyprávěl, jak mě zachraňoval před lidmi, kteří mi usilovali o život. Víte určitě, že je tu nechal on?“

„Ano,“ přikývl principát Delari. „Ty prsteny mohly patřit někomu, kdo tě chtěl nechat zabít. I když tohle je jen odhad. Když ti vysvětluje věci z očí do očí, nerozumím polovině z toho, co říká. Ukaž mi ty prsteny.“ O několik vteřin později pokračoval: „Všechny mají zevnitř vyražený stejný symbol,“ ukázal na trojzubec, který vypadal jako letící pták. „Pipere?“ zvedl obočí.

„Omlouvám se,“ řekl Hecht. „Překvapilo mě to. Už jsem tu věc viděl. Je to pohanský náboženský symbol. Hodně starý.“

„Z východu?“ zeptal se Delari.

„Tam jsem na něj narazil,“ přikývl Hecht. „Ale myslím, že se objevoval všude, kde stará říše zkrotila Zástupce noci.“

„Podívejme se ještě jednou na tu mapu,“ navrhl stařec a po patnácti vteřinách upřeného sledování se zeptal: „Už někdo zkoušel na mapu Conneku vynést místa, kde se zjevují všichni navrátilci?“

„Navrátilci?“

„Jílec. Havran. Snovač. Stín.“

„O dvou posledních jsem v životě neslyšel,“ přiznal Hecht.

„V podstatě další dávka předchozího,“ vysvětloval Delari. „Vtělení špatných věcí. Nesváry. Choroby obilí.“

„Svatí?“ zvedl Hecht obočí.

Delari se uchechtl. „Dá se to tak říct,“ řekl. „Odpověz mi na otázku.“

„To nedokážu,“ pokrčil rameny Hecht. „Ale Titus by to určitě zvládl.“ Zavolal dolů na Consenta. Když mladík dorazil do místnosti, řekl: „Potřebujeme vědět, kde všude viděli podivné věci. V Conneku.“

„Pane?“ Zdálo se, že se Consent nedokáže soustředit.

„Havrana. Jílce,“ vysvětloval Hecht. „Všechny ty věci. Vím, že jsi slyšel vyprávění. Všichni jsme o tom mluvili.“

„Aha,“ přikývl Consent. „Jistě. Dělal jsem si zápisky.“

„Ukaž nám na mapě, kde to bylo,“ pobídl ho Hecht.

„Tady všude,“ sklonil se nad stolem Consent. „Všude, kde se objevili Grolsacheři. V údolí Sadew.“ Consent pokračoval. Staré duchy noci zahlédli lidé poblíž míst, označených prsteny. Nejvíce hlášení pocházelo z oblasti kolem ande Lette. Tam ovšem žádný prsten neležel.

„Co třeba Antieux? Nebo Viscesment?“ nadhodil Hecht.

„Zatím žádná hlášení,“ zavrtěl Consent hlavou.

„Zajímavé,“ poznamenal Delari.

„Děje se něco, Tite?“ zeptal se Hecht.

„Pane?“

„Připadáš mi roztržitý.“

„Právě jsem dostal dopis od Noë,“ odpověděl poručík neochotně. „Anna a děti jsou v pořádku. Už se přestěhovali zpátky domů.“

Hecht to už věděl. Jako žena vrchního velitele mohla Anna využívat kurýrní službu.

„Nějaké špatné zprávy doma?“ zeptal se.

„Můj strýc Shire,“ odpověděl Consent. „Potkal jsi ho. Shire Spereo. Zemřel.“

„To je mi líto,“ řekl Hecht.

„Děkuji. Ale v tom problém není. Nerozumím totiž tomu, že spáchal sebevraždu.“

„No tohle,“ vydechl Hecht. „Tohle mi k němu nesedí.“

„Máš pravdu. Ale od chvíle, kdy zemřel Gledius Stewpo, už došlo k několika nepravděpodobným sebevraždám.“

„Děje se tam u vás něco?“ zajímalo Hechta.

„Pokud ano, tak do toho nedokážu proniknout," pokrčil Consent rameny. „Byli to všichni stará garda a kromě Stewpa a dalšího uprchlíka ze Sonsy nevystrčili nos z vlastní čtvrti dvacet let."

Do hovoru se vložil principát Delari. „Byli bohatí?" zeptal se.

„Jistě," odpověděl mladík. „Tohle měli všichni společné. A všichni se samozřejmě vzájemně znali."

Delari zamyšleně přikývl. „Přineste mi své poznámky o pozorování starých Zástupců noci," požádal Consenta. „A pokud jde o tu druhou záležitost – zkuste se poptat, jak se tihle muži dostali ke svému majetku. Co když je dohnalo jejich svědomí?"

Consent s otevřenými ústy zamyšleně naklonil hlavu na stranu. „To je zajímavá myšlenka." Zachvěl se. „Přinesu zápisky," dodal a vyrazil dolů po schodišti.

„Ne. Já ne," řekl principát Delari dřív, než se Hecht stačil vůbec zeptat.

„Možná ale Gradeho cesta pomsty nezemřela společně s ním," poznamenal.

„Kdyby to tak bylo, opravdu žijeme v malém světě."

„Když přijde na lidi, kteří jím otáčejí, je to vždycky malý svět," pokrčil Delari rameny. „A je tu daleko méně náhod, než by se nám zamlouvalo. Zástupci noci splétají pletichy, které se táhnou skrze několik generací. A my sami sebe zachycené v síti nikdy nevidíme."

Hecht stvořil Pipera Hechta tak důkladně, že ho ani nenapadlo toto kacířství napadnout.

„Pobavilo tě to?" zeptal se Delari.

„Za normálních okolností bychom byli všichni na čele seznamu Společnosti," odpověděl Hecht. „Potíž je v tom, že abych odváděl svou práci správně, musím brát do úvahy chování bytostí, v jejichž existenci vlastně ani nemohu věřit."

„Věřit v ně samozřejmě můžeš. Jen jim nesmíš říkat bohové." Stařec se zasmál. „Musíme zjistit, jaké neobvyklé věci se děly v oblastech, které byly označeny prsteny."

„Ale…"

„Nejde jen o něco takového, jako že tudy procházel Havran a rozséval červy," skočil mu do řeči Delari. „Musíme pátrat po jakýchkoli neobvyklých, nevysvětlitelných událostech. Po

pozoruhodných dějinách. A v takhle odlehlém kraji bude nutné zajít až do nejstarších lidových pověstí.“

„Titus může poslat pár lidí, aby se porozhlédli,“ řekl Hecht. „Ale zatímco to bude dělat, my nemůžeme jen sedět a nedělat vůbec nic.“ Situace v Conneku se pomalu, ale jistě začínala usazovat. Příliv grolsacherských uprchlíků ustával. Roztříštěné skupiny arnhandských ozbrojenců se rozhodly čekat na Sublima, protože to začínalo vypadat, jako by patriarcha chtěl, aby všichni pomřeli, než se vrhne na provincii, která už bude příliš vyčerpaná, aby kladla odpor.

„Donetova parta teď musí mít navrch,“ poznamenal Delari. „To ale nedokáže vydržet věčně. Ale napadlo mě něco ve spojitosti s prsteny. Řekněme, že jsou to místa, kde někdo osvobodil roztroušené kousky Starých bohů…“

„Úmyslně?“ překvapilo Hechta.

„Naprosto úmyslně,“ přikývl stařec.

„Proč by to ale někdo vůbec dělal?“ zeptal se Hecht. „Noc je sama o sobě dost špatná – kdo by mohl chtít přivést zpátky k životu Staré bohy?“

„To je zásadní otázka problému, že?“ usmál se Delari. „Kdo a proč. A je to skutečně tak? Nebo je to jen záškodnický boj, který má za úkol vyvolat paniku a strach? Jsou ty kousky samy o sobě skutečné? Já sám bych dokázal dát dohromady umělého netvora, který by dokázal napodobit nejočividnější vlastnosti jednoho ze Starých bohů.“

„Na severu žil kdysi bůh,“ řekl Hecht. „Byl dokonce starší než Staří bohové. Jmenoval se Kharoulke Chodec. A ten nedokázal překročit hranici věčného ledu. Podle všeho je právě teď Kharoulke na svobodě a pohybuje se v našich šířkách. A je prý skoro stejně zlý jako stará verze. V takovém případě se ale nejedná o čerstvě vytvořené nové já, ne?“

„Dnešní Kharoulke Chodec je dokonalý příklad nepředvídaných důsledků,“ prohlásil Delari.

„Prosím?“

„Jistí vybledající Staří bohové poslali požírače duší, aby zabil někoho, komu říkali Zabiják bohů,“ vysvětloval principát. „Tím se

jich ale několik neúmyslně dostalo do postavení, kdy mohli být sami zabiti. Jeden z požíračů duší, příliš těsně spojený s božstvem, se sám stal velkým démonem. Protože žíznil po pomstě na těch, kteří ho povolali, vydal se na lov těch, kdo ještě přežili. Uzavřel je do vedlejšího světa, který vytvořil ve vedlejším vesmíru, jejž sami pro sebe vytvořili jako místo k přežití. To je odřízlo natolik, že už nedokázali ovládat netvory, které přivedli na svět v době, kdy byli na vrcholu sil. A v důsledku toho se na svět mohou vrátit věci jako třeba Chodec.“

Hecht na starce beze slova zíral. Uvědomil si, že má doširoka otevřená ústa. „Eh…“ vyrazil ze sebe nakonec, „jak jste si tohle všechno dokázal dát dohromady?“

„Dávám pozor, co se kolem mě děje,“ odpověděl Delari nevzrušeně. „Jestli chceš, tak tě to můžu naučit taky.“

Ve dveřích se znovu objevil Titus Consent. „Tady jsou mé zápisky, Vaše Milosti.“

„Děkuji, poručíku,“ řekl Delari a vzal si od mladíka zápisník. „Hrozí nám bezprostřední nebezpečí útoku rozzuřených connekských hord?“

„Možná by se v okolí nějací rozzuření Connekčané našli, Vaše Milosti,“ odpověděl Consent, „ale tihle lidé by nedali dohromady hordu, ani kdyby jim někdo slíbil dvacet zlatých za každého člověka, který přijde.“

„V tom případě si můžeš dovolit trochu klidu, Pipere,“ prohlásil rozhodně Delari. „Bude to dobré pro tvou duši.“

~ ~ ~

Pinkus Ghort se vrátil do tábora. V jeho doprovodu se nacházeli zajatci a několik rukojmích, která poslaly tři rody ze Sonsy. Vrchní velitel se s ním setkal tak brzy, jak to jen bylo možné.

„Kurva, Pipe, to byla sranda,“ řekl Ghort, když vešel dovnitř. „Nic našinci neudělá větší radost, než když nachytá svýho člověka s kalhotama dole.“

„To jsem rád, že ses dobře bavil,“ odpověděl Hecht. „Příště ti dám příležitost u Antieux.“

„No, jestli ti to nebude vadit, tak tam bych to jen sledoval a dělal si poznámky," zazubil se Ghort. „Tihle lidi se dvakrát za život nachytat nenechají, to ti řeknu rovnou."

„Takže co pro mě máš?"

„Sebral jsem bábu i Prcka, ale lovci čarodějnic už byli v tahu. Bába si myslí, že vzali roha do Durandanti, ale tam jsme je nikde nenašli. Vypadá to ale, že se o tu zmizelou dodávku zlata vážně postarali sami. A co jsem to slyšel, že Bronte Doneto všeho nechal a hned spěchal do Viscesmentu?"

„Ty jsme překvapili taky," přikývl Hecht. „Doneto se vyrazil postarat o Imakuláta."

„Moc se mu to ale nepodařilo, co?" nadhodil Ghort.

„Ano i ne."

„Co tím myslíš?" zvedl Ghort obočí.

„Půjdeme si poklábosit s bábou."

„Hned jsem si myslel, že jí nebudeš chtít dát moc času na rozmyšlenou," usmál se Ghort. „Mám ji dole."

„Dobře," řekl Hecht. „Objevili se nám tu dva další principáti. Zatím se za mnou nestavili. Podle toho, co jsem slyšel, se zajímali o Sonsu. Jeden je z Aparionu. Jestli to bude možné, tak ho drž stranou od našich nových přátel. Přiveď ji sem."

Ghort se vyklonil nad schodiště a zařval dolů.

Dva jeho muži přivedli nahoru stařenu. Za nimi šel Titus Consent. A o pár schodů dál ho následoval principát Delari.

„Nevadí, že ti do toho tihle dva lezou?" zašeptal Ghort.

„Můžou se hodit."

Bába nepůsobila vyděšeně. Nebyla v tom ale ani trocha vzdoru. Prostě jen přijala, co jí život dal. Osud ji dohnal, a to se na světě prostě stávalo.

Vybrala si tvrdé živobytí.

Hechta poznala okamžitě. „Mathis Schlink," řekla. „Hned jsem si myslela, že je v tobě o dost víc, než kolik dáváš najevo. Proč jsi nechal starou kurvu, jako jsem já, cestovat takovou dálku?"

„Mám pár otázek," odpověděl Hecht. „A mám spoustu práce, takže nemůžu zajet k tobě."

Přinutila se k úsměvu. „Samozřejmě."

„Jestli chceš, tak se posaď.“

Stařena se usadila do plátěné polní židle. Rozhlédla se. Principát Delari si ji upřeně prohlížel a několikrát popošel po místnosti, aby ji mohl sledovat z jiného úhlu. To ji očividně znervózňovalo. Možná se bála, že ji někdo pozná.

„Bucka Fantila znáš,“ pokývl Hecht ke Ghortovi. „Tenhle mladík je Titus. Je mnohem nebezpečnější, než by se na první pohled mohl zdát. Ten další muž je pozorovatel z Kolegia.“

Stařena byla praktická a neztrácela čas zbytečnými řečmi. „Co chceš vědět?“

„Zapletla ses s muži ze Zvláštního úřadu Bratrstva války,“ oznámil jí Hecht. „Co měli ti muži v plánu?“

„Zvláštní úřad?“ zeptala se stařena. „O tom se mi nezmiňovali. Někteří se skrývali U deseti galeon od doby, co propukly devské nepokoje.“

Principát Delari stál přímo za ní, takže na něj neviděla. Přikývl. Říkala pravdu.

„Musela sis přece myslet, že mají nějaké plány, když celou dobu využívali tvůj hostinec,“ poznamenal Hecht.

„Ano,“ přikývla. „Ale dobře mi platili za to, že jsem se neptala.“

„Nakonec tě předám Titovi,“ řekl Hecht. „Řekni mu celý příběh od samého začátku. Uveď všechna jména, která jsi zaslechla. A cokoli se ti doneslo a připadalo nezvyklé.“

„Já…“ začala žena, ale pak jen dodala: „Samozřejmě.“

„Důvod je ten,“ pokračoval Hecht, „že lovci čarodějnic se postavili proti patriarchovi a zbytku Bratrstva. Možná k tomu byli svedeni Protivníkem.“

Stařena tomu nevěřila.

Nevěřil tomu samozřejmě ani Hecht. Ale jako hypotéza, kterou mohli předkládat obyčejným lidem, to znělo docela dobře.

„Řekni mi něco o Vali Dumaine,“ podíval se na ni zpříma.

Stařena se zamračila. „Dej mi něco, čeho bych se mohla chytit,“ odpověděla. „To jméno vůbec neznám.“

Ve dveřích se objevil jeden ze štábních poddůstojníků na dost dlouho, aby k sobě přivolal Tita Consenta. Ten k němu přešel a po krátkém rozhovoru šeptem vykročil s mužem po schodišti dolů.

„Přišli jsme s Buckem k Deseti galeonám," vysvětloval Hecht. „Udělali jsme svou práci. Přestrojila jsi nás, abychom se dokázali zase dostat pryč. Aby ti podnik nevypálili rváči, kteří se začali stahovat z okolí. Součástí přestrojení byly i ženy a děti."

„Aha," uvolnila se stařena, „ty mluvíš o té holce, co se nevrátila zpátky?"

„Přesně tak," přikývl Hecht.

„Co ti napovídala?"

„To není zase tak důležité," odpověděl Hecht. „Důležité je, co je to děvče zač."

„Rozená lhářka," řekla stařena. „Podařilo se jí ostatní holky přesvědčit, že ji unesli…"

Tahle žena byla tvrdá a dokázala se svým zaměstnáním přežít dlouhou dobu v nelítostném světě. Bylo třeba použít hodně síly, aby ji člověk zlomil.

Principát Delari měl ale přesně takové síly dost.

Zakoktala se.

„Bábo, nech řečí," ozval se Hecht. „Chci vědět, co je to děvče zač."

„Už jsem řekla," trvala na svém. „Rozená lhářka. Rozená herečka. Koupila jsem ji od její mámy – a udělala jsem té ženské laskavost. Potřebovala peníze. A já měla spoustu příležitostí toho dobrého skutku litovat, není to tak?"

Hecht se podíval na Delariho, který zavrtěl hlavou. Stařena se ještě nepřiblížila pravdě ani na dostřel. „Skutečné jméno, bábo," řekl Hecht. „Jméno její matky."

Na tenhle směr výslechu se žena očividně nepřipravovala. „Myslím, že se jmenovala Erika Xan."

Na vrcholku schodiště se znovu objevil Titus Consent. Zvedl ruku, aby si zjednal Hechtovu pozornost. Ten přikývl a zvedl prst. „Vaše Milosti, tahle žena nedokáže říkat pravdu," poznamenal k Delarimu. „Co kdybyste ji pár dní přesvědčoval, jak je pravda důležitá?" Pak přešel ke dveřím, aby zjistil, co mu Titus chce.

„Plukovník Smolens se ptá, jestli chceš udržovat stráže na mostech ve Viscesmentu," řekl mladík tiše.

„Ano,“ odpověděl Hecht. Překvapilo ho, že ho Consent musí s takovou otázkou vyrušovat od důležité práce. „I kdybychom je sami nepotřebovali, alespoň můžeme rozhodovat, kdo je bude používat. Už se vypořádal s nájemnými vrahy?“

„Se třemi,“ přikývl Consent. „Čtvrtého nám posílá. Ten si bude určitě chtít vykoupit život malováním úžasně barevných výmyslů.“

„O to se postaráme, jakmile budeme hotoví s tímhle. To je všechno?“

„Ne,“ zavrtěl Consent hlavou. „Přišly zprávy z Conneku. Zemřel strýc vévody Tormonda, který pro něj spravoval Castreresone.“

„A proč je to tak důležitá zpráva?“ zeptal se Hecht.

„Protože Castreresone tím přechází pod vládu Tormondovy sestry Isabeth,“ řekl mladík. „To je manželka Petera z Navayi. Což znamená, že Peter náš případný útok na Castreresone může brát jako útok na svou osobu.“

„To se mi nelíbí,“ poznamenal Hecht zamyšleně. „Připadá mi to jako naplánované. Jakmile budeš vědět něco určitého, přijď s tím za mnou.“

„Nepochybně to takhle někdo zařídil. Právě proto nám možná Sublim ještě nedal rozkaz k pochodu.“

„Možná,“ usoudil Hecht. „Ale tohle není důležité. A já mám práci.“

„Omlouvám se, pane,“ řekl Consent a vyrazil po schodech dolů.

„Oč jde?“ zeptal se Delari.

Hecht mu načrtl zprávy.

„Plán k zaměstnání Sublima působí docela pravděpodobně,“ poznamenal stařec. „Posaď se. Mezitím jsem tuto dámu obeznámil se všemi důsledky její situace.“

„Jsi připravena spolupracovat?“ zeptal se Hecht stařeny.

„Tvůj čaroděj mě přesvědčil,“ odpověděla žena odevzdaně. „Dává větší smysl, když se člověk bojí ďábla, kterému se dívá do obličeje, než když má strach z toho, kterého si představuje.“

„Naprostá pravda,“ potvrdil Hecht. „Řekni mi o té dívce.“

„Přivedla ji Erika Xan,“ řekla stařena. „Tvrdila, že je její matka. Ale samozřejmě nebyla – Erika Xan měla tmavé vlasy, temné oči a snědou pokožku. To všechno té holce chybělo. Kromě toho mluví

firaldsky a nemá skoro žádný přízvuk. Erika Xan má silný artecipanský přízvuk. Dobře mi zaplatila za to, že u sebe tu holku schovám. A nikdy se nevrátila, aby si ji vyzvedla.“

Hecht si počkal na názor principáta Delariho.

„Říká nám pravdu, které sama věří,“ poznamenal stařec.

„Takže zase Artecipea,“ zamyslel se Hecht.

„Přesně tak.“

„Proč se na tebe vlastně vůbec tahle Erika Xan obrátila?“ zeptal se Hecht ženy. Podle výrazu její tváře poznal, že doufala, že jí právě tuhle otázku nepoloží.

„Byla to moje sestřenice,“ řekla. „Z matčiny strany. Jednu dobu si taky vydělávala řemeslem, ale nakonec si sehnala patrona. Když se u mě zastavila, byla vyděšená k smrti. Musela se zaplést s něčím opravdu strašným. Nechtěla o tom ale vůbec mluvit.“

„A byla z Artecipey,“ poznamenal Hecht. „Což znamená, že jsi také z Artecipey.“

„Ano.“

„Tak to mi nejspíš uniklo. Myslel jsem, že máš creveldský přízvuk.“

„Kde je vaše sestřenice teď, madam?“ zeptal se Delari.

„To nevím,“ odpověděla. „Počítám, že ji dohnalo to, před čím utíkala.“

„A o tom děvčeti vám neřekla nic?“

„Ne.“

Delari se napřímil. „Pipere, já jí věřím,“ řekl. „Nechtěla nám říct pravdu a přibližovala se k ní jen občas a nechtíc, ale nakonec mluvila upřímně. Jak se to dítě skutečně jmenuje?“

„Nevím,“ řekla stařena.

„Kde přišla ke jménu Vali Dumaine?“ zeptal se Hecht.

„Nikdy ho přede mnou nepoužívala.“

„Ano, Pipere,“ řekl principát. „Máme další linii, která vede na Artecipeu.“

Hecht se obrátil zpátky ke stařeně. „Zmínila se ti sestřenice, odkud k tobě přišla?“ zeptal se. „Nebo kde sehnala peníze, které ti dala?“

„Přicestovala z ostrova,“ odpověděla žena. „Předpokládám, že peníze ukradla.“

„A neřekla ti nic o tom, co se děje?“

„Byla na útěku,“ odpověděla stařena tónem, který naznačoval, že jí začíná docházet trpělivost. „Neměla na vyprávění čas.“

Principát Hechtův výslech zastavil. „Počkej, Pipere.“

Čekal. Stařec přes minutu přemýšlel a pak řekl: „Jiný život, jiný způsob myšlení, Pipere. To dokážeš pochopit sám.“

Hecht přikývl. Nevěstinec pro něj byl neznámé bojiště. Jak mohl rozumět tomu, jak se tam vedly obchody? „Koho ještě Ghort přivedl ze Sonsy?“ zeptal se.

„Většinou šlo o rukojmí tří rodů, ale bylo mezi nimi i pár příbuzných této ženy,“ odpověděl Delari.

„Chci to děvče zhruba ve věku Vali,“ řekl Hecht a kývl bradou ke stařeně. „Její vnučku. Nevzpomínám si, jak se jmenuje.“

„Myslím, že tu máme.“

Žena na sobě nedala znát žádnou reakci. Těžký život ji poučil o mnoha věcech. „Vyslýchání prostitutky z veřejného domu je obyčejná ztráta času, vojáku,“ upozornila ho. „Základem tohoto povolání je mlčenlivost. Klienti očekávají, že nebudete dávat pozor.“

„To je nejmladší bratranec výmyslů, kterými jste nás krmila dříve,“ odporoval jí Delari. „Každá děvka nebo pasák na tomhle světě se snaží využít jakékoli informace o svých zákaznících. Možná nedokážete odpovědět na všechno, co chce vrchní velitel vědět. Ale kdykoli s ním budete mluvit, budete mluvit upřímně. Jinak se připravte na dlouhou návštěvu.“

Hecht nechal stařenu odvést zpátky do péče Ghortových mužů. „Musíme to artecipejské spojení prověřit,“ řekl. „Pořád se nám vrací k jednomu místu.“

„Jak znám dědečka, už na tom dávno pracuje,“ odpověděl Delari.

„Někde se tu kolem potlouká,“ přikývl Hecht. „Obchází okolí jako vlk, který čenichá kolem stáda ovcí. Což mi připomnělo jednu věc. Trocha jehněčího by neuškodila.“

„Budeš teď vyslýchat nájemného vraha ze Společnosti?“

„Nikdy to nekončí,“ zasmušil se Hecht.

„Kdybys zůstal obyčejným kopiníkem," poznamenal Delari, „tak by ses zrovna teď někde poflakoval a doufal, že si tě nepodá poddůstojník a nepošle tě kopat latrínu nebo sbírat dřevo na kuchyňský oheň."

„To si mám vyložit jak?"

„To si máš vyložit jako upozornění, že sis zvolil sám," řekl Delari. „A přikývl jsi pokaždé, když ti někdo naložil víc práce. Ah!" vykřikl Delari a ve tváři úplně zbělal. Obě ruce mu vystřelily k hrudi. Na okamžik Hechta napadlo, že starce přepadla srdeční slabost. Pak…

Země vystřelila vzhůru, skočila dolů a zahoupala se jako pozadí břišní tanečnice. Už několik dní pozorovali vojáci slabé, sotva patrné záchvěvy půdy. Z trámů mlýna se občas sypaly opony nahromaděného prachu a špíny. Někdy spadl kousek dřeva nebo omítky. „Dolů!" zavolal Hecht. „Všichni ven! Zemětřesení!" V levém zápěstí jako by se mu rozhořel oheň. „Je to nějaká magie, a ne…"

„Já vím," zasípal principát Delari, ve tváři ještě stále bledý jako stěna, ale už na cestě ke dveřím. „Zmiz odsud. Uklidni situaci."

Panika se přehnala jako vlna. Hecht seběhl po schodišti do přízemí a vyrazil ven. Protlačil se davem čumilů, kteří byli všichni obráceni k řece. Zřícenina hradu, viditelná ještě před chvílí v dálce, už vidět nebyla. Zahaloval ji oblak prachu nebo mlhy. Po chvilce ho začal trhat na kusy lehký vánek a odnášel ho na západ, do Conneku.

Principát Delari šťouchl zezadu Hechta do žeber. „Nezírej, hýbej se," napomenul ho.

Hecht se pohnul. Směrem k oblaku, který se pozvolna úplně roztrhal. V zápěstí ho štípala nepříjemná bolest. „Plukovníku Sedlakove!" houkl. „Ať se sem okamžitě dostaví všichni důstojníci."

Země se chvěla dál.

Z vyvýšeného bodu na pahorku nějakých dvě stě yardů jihovýchodně od mlýna viděl, že se zhruba čtvrt míle úbočí, které se pozvolna svažovalo k břehu řeky, rozestoupilo jako příliš napnutá látka nedostatečně velkých kalhot. Na několika místech zahlédl bledě namodralou perleťovou hmotu pod povrchem země. Tepala.

Muniero Delari s oddechováním proběhl kolem něj. „Pojď se mnou, Pipere,“ houkl na něho stařec. „Pojď se mnou.“ Stařec po vrstevnici mírně stoupal do kopce. Očividně se chtěl na puklinu podívat zblízka.

Země se zatřásla. Perleťová hmota se zachvěla a pohnula.

Sotva Hecht s Delarim dorazili na místo, odkud se mohli podívat podél praskliny směrem k řece, dohnal je Pinkus Ghort. „Kurva drát!“ vydechl. „Vypadá to jako nějakej kurevsky přerostlej, svinsky velkej červ!“

„Ještě ne,“ zavrtěl hlavou Delari. „Zatím je to jen larva.“ Namodralou hmotou, skrytou v prasklině, proběhla vlna pohybu. Její konec, který se nacházel níže po úbočí a blíže k řece, se mírně posunul dolů. Svědění v Hechtově zápěstí několikanásobně zesílilo. „Pipere!“ zvolal Delari. „Měl bys…“

Ale Hecht už se rozhodl, co by měl. „Consente!“ houkl. Udýchaný Titus už k nim dobíhal. Následovalo ho několik důstojníků různých jednotek, všichni zmatení a dezorientovaní. „Připrav falkony!“ přikázal Hecht. „Se zvláštními nálożemi! Potřeboval jsem je tady nahoře mít včera! Vaše Milosti. Opravdu vidím to, co si myslím, že vidím?“

„Zrození boha,“ potvrdil Delari. „Víceméně.“

„Ale co…?“

„Nevím o nic víc než ty, chlapče,“ přerušil ho stařec. „Tohle může být věc, která se klube z vejce, zapomenutého z dob dávno předtím, než se lidstvo do téhle části světa vůbec dostalo. Ale nemáme k dispozici tolik času, abychom teď stáli a řešili kdo, kdy, kde, jak a vůbec. Musíme jednat.“

Pravda. Tahle věc nebude rozhodně zapomenutý přítel Pipera Hechta. Ani kohokoli jiného v okolí.

Zase jako by se vrátil do Esterského lesa. Zase jako by sváděl bitvu s časem. Ta věc dozrávala. Cítil, jak do sebe vtahuje trochu volné moci, která byla v okolí k dispozici. Brzy dostane hlad a bude se chtít nakrmit.

Na vrcholku spodního konce červa se začal vytvářet dozadu obrácený zakřivený roh.

„Tamto dole je hlava?“ zeptal se Hecht.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Delari.

„Pinkusi,“ obrátil se Hecht na přítele, „ty sice nejsi v řetězci velení, ale umíš to se slovy. Vysvětli tamtěm očumujícím pitomcům, že by tuhle věc měli brát vážně.“ Jako by se celá armáda shromáždila, aby se podívala na netvora. Nezdálo se, že by mezi nimi byl jediný muž dost chytrý na to, aby měl strach. „A řekni mým přiblblým důstojníkům, že potřebuji, aby se všichni přesunuli proti proudu řeky. Se všemi zvířaty. Kromě dělostřelců.“

Posádky falkonů se zmateně rojily na louce, kde si vykopaly bunkry k uschování zbraní a střelného prachu. Hecht jen doufal, že se nepokusí zapřáhnout zbraně za tažná zvířata. Ne. Támhle už spěchal Kait Rhuk se svou skupinou – dva muži táhli falkona na lanech a tři je následovali s náručemi plnými munice. Zdálo se, že se ostatní posádky rozhodly následovat Rhukova příkladu.

„Měl bych jít tu podívanou řídit,“ řekl Hecht principátu Delarimu. „Vědí, co mají dělat, ale znají jen teorii. Pokud vás napadá něco užitečného, co byste mohl udělat, tak se nenechte zdržovat.“ Rozběhl se dolů po svahu. Několik důstojníků se vydalo za ním. Opakoval rozkazy, aby všichni ustoupili před nebezpečím. „Tahle věc bude chtít žrát,“ křičel. „Tak se postarejte o to, aby nesežrala vás.“

„Co budete dělat?“ zeptal se ho Clej Sedlakov. Hechtovi připadalo pozoruhodné – a svým způsobem předvídatelné – že důstojník s tělesným omezením byl první, kdo dorazil pro rozkazy.

„Jdu tu věc zabít,“ odpověděl.

~ ~ ~

Sedm falkonů bylo na svých místech. Další tři posádky se ještě pořád dávaly dohromady. Později bude třeba udělat změny v jejich složení. Pokud tedy alespoň někteří z mužů přežijí.

Larva boha se ze sebe neustále snažila setřást okovy země. Hecht běžel dolů ze svahu k jejímu vrcholku, který se teď nacházel jen několik desítek yardů od říčního břehu. Na tomto konci už byly jasně patrné části úst a tmavé skvrny, kde by se mohly objevit oči.

Dohnal ho Pinkus Ghort. „Co tu děláš, zatraceně?“ houkl na něj Hecht.

„Tohle si nenechám ujít,“ odpověděl přítel.

„Možná budeš litovat, žes neběžel na druhou stranu,“ řekl Hecht a otočil se k dělostřelcům. „Rhuku! Webere!“ zařval. „Připravte se. Pinkusi, musíme se schovat za děla.“

Rhuk s Weberem si vyložili jeho prudký pohyb jako rozkaz k palbě.

Současné zařvání dvojice děl, která vrhla do vzduchu sírou páchnoucí horké zplodiny, Hechta s Ghortem srazilo k zemi. Hecht se převalil na břicho právě včas, aby sledoval, jak se v obrovské tváři larvy objevily stovky černých skvrn. O něco výše ve svahu vystřelily další tři falkony a zasypaly náložemi železa a stříbra jeden netvorův bok.

Země se zachvěla. Larva zvedla do vzduchu tři čtvrtiny své délky. Pak se zase zřítila na zem. Hecht, který se právě snažil vstát, byl znovu vržen na tvrdou zem.

Temné skvrny na těle netvora se rychle rozrůstaly. Stejně rychle jako skvrny, z nichž se měly stát oči.

„Mířte mu na oči!“ křičel Hecht. „Oslepte ho!“

Vyštěkly další falkony. Tyto zbraně naneštěstí obsluhovaly nejméně zkušené posádky. Rhuk s Weberem mezitím připravovali děla k dalšímu výstřelu.

K místu, kde Hecht vzdal jakoukoli snahu, aby se postavil, a vkleče na zemi vydával rozkazy, přikulhal principát Delari. Stařec potřásal hlavou a mluvil sám k sobě. „Není jiná možnost,“ říkal. „Já vím, že není jiná možnost. Netuším, co tohle mohlo zplodit… připrav se na bouři, Pipere.“

Hecht neměl jedinou příležitost se principáta zeptat, co tím myslí. Falkony vystřelily. Zasáhly tvář netvora a po celé délce jeho těla otevřely roztrhané černé rány. Z těla se vznášelo deset tisíc proužků kouře, jenž poletoval vzduchem jako peří. Larva se otřásla a zaječela v myslích všech lidí, kteří se nacházeli na míle daleko.

Hechtův nový amulet neměl přenášet žádnou bolest. Což byla skvělá věc – nedokázal si totiž představit, jak by asi trpěl, kdyby měl stále ještě v zápěstí ukrytý amulet, který dostal od er-Rashala.

Na světě se vždycky nacházela určitá část volné magické energie. Pomáhala udržovat led v příslušných mezích, umožňovala používání čarodějnictví, živila Zástupce noci. Tato moc tu byla vždy a všude

stejně jako vzduch. A stejně jako v případě vzduchu si její přítomnosti nikdo příliš nevšímal. Přinejmenším tak dlouho, dokud úplně nezmizela.

Larva boha do sebe tuto moc a energii nevtahovala, ale rovnou ji nasávala, jako mořská houba nasává vodu. Její zranění se stabilizovala. Hecht tiše zasténal.

Principát Delari vykřikl.

Bouře byla tady.

„Tohle je zatraceně drahá záležitost!“ volal.

Falkony nyní pálily nepravidelně a nesoustředěně a jejich řev se téměř ztrácel v jekotu rozpoutané magie. Nad larvou se začala vytvářet smršť moci. Postupně temněla a narůstala a její vír byl protkán prameny všech představitelných barev.

„Musíš odsud dostat muže,“ řekl Hechtovi principát Delari. „Jestli falkony nebudou fungovat…“

„Už se na tom pracuje,“ odpověděl Hecht. Důstojníci konečně začali posílat mužstvo pryč z místa magické bitvy.

Hecht si všiml, že se o něco výše ve svahu pohybuje Cloven Februaren. Úbočí kopce se začalo silně zachvívat.

Světlo pomalu sláblo. Hecht sotva viděl, jak se Februaren zapotácel a začal padat. Okamžitě ke starci vyrazil, i když mu připadalo, jako by se pohyboval po pás v hustém medu. Muniero Delari na něj něco vykřikl, ale on mu nerozuměl ani slovo.

Stařec na úbočí se marně snažil postavit na nohy. Znovu spadl a začal sklouzávat k trhlině v zemi, kde se zmítala larva.

Bok a záda netvora zasáhly další dva výstřely. A tentokrát černé skvrny nevybledly a nezmizely.

Nevybledly a nezmizely.

Černá barva se začala rozšiřovat po celém těle.

Pocit pohybu v hustém medu zeslábl.

Larva se začala zmítat silněji. Házela sebou jako had s přeraženou páteří.

K Hechtovi dorazil kyselý, štiplavý pach. Začaly mu slzet oči a teklo mu z nosu.

Cloven Februaren po svahu klouzal stále rychleji vstříc jisté smrti.

Stařec se zoufale snažil zachytit trsů trávy a Hecht si uvědomil, že mu nedokáže doběhnout na pomoc včas.

Nakonec se Februaren zapletl jednou nohou do plazivých výhonků popínavých křovisek, a když k němu Hecht dorazil, bezmocně se pohupoval a visel za nohu. Hecht popadl starcův uvězněný kotník, prudce z něj strhl výhonky, pak čaroděje zvedl, přehodil si ho přes rameno a dal se na útěk.

Poháněl ho spíš instinkt než rozumová úvaha. Sotva se dokázal udržet na nohou. Larva házením rozechvívala okolní půdu a její pach útočil na okolní vzduch.

S bolestným lapáním po dechu se Hecht odpotácel asi stovku yardů stranou, když si vzpomněl na smrt Šedého chodce.

Běžel ještě dál, dokud ho nezastavil oheň, který mu hořel v hrudi. Zalehl do mělké prohlubeniny a vtáhl Clovena Februarena za sebou. Věkovitý stařec mumlal nesrozumitelné varování.

Kde byl Muniero Delari?

Celý vesmír naplnila záře blesku. Půda se otřásla jako ještě nikdy předtím. Samotná země zaburácela, ale divoký blesk nebyl následován hromem.

Cloven Februaren se slabě pohnul. Snažil se něco říct. Hecht ho ale neslyšel. Stařec napřáhl jeden kostnatý a slabý prst nahoru.

Hecht se podíval oním směrem.

Nad nimi se tyčil šarlatový sloup vysoký snad tisíc stop a jeho rudá barva postupně tmavla. Na vrcholku vířila rudá a černá koule. Zdálo se, jako by se v ní objevovala tvář démona, který jako by něco hledal, ale nemohl to najít, protože byl oslepený.

Hecht ležel dlouhou dobu na zádech a sledoval sloup. Ten se nakonec rozpadl na kouř a saze. Něco z nich se snášelo po větru. Většina ale padala přímo na břeh řeky jako jemný černý sníh.

Stařec chtěl, aby něco udělal.

Vstaň a ujmi se velení. Vstaň a najdi Muniera Delariho. Vstaň a postav se Noci.

Hecht se snažil postavit na vlastní nohy, ale zjistil, že nemá sílu. Poblíž zahlédl dřevěnou tyč – původně to byla násada vytěráku na hlaveň falkonu, ale nyní z ní zůstala jen tyč dostatečně dlouhá na to, aby ji použil jako oporu.

Zvedl násadu a pomohl starci vstát. „Držte se," řekl mu. „Už vás neunesu ani metr, ale půjdeme pomalu."

Februaren se ho chytil a snažil se mu říct něco o bolesti v boku.

Hecht vystoupil o dvanáct yardů výš po úbočí na vyvýšený bod, odkud zjistil, jaké štěstí měl, když se schoval tam, kde se schoval.

Z malé vyvýšeniny viděl, že polovina světa na dohled je spálená. Tam, kde kdysi stávaly keře a stromy, nyní stále hořely plameny. Ze spálené trávy stoupal kouř. Mezi vší zkázou se občas objevila skvrna či pruhy zeleně, které pomalu splývaly s okolím pod vrstvou černých padajících sazí.

Nedaleko vybuchl bunkr s uloženým střelným prachem.

Falkon na sežehlé lafetě, stojící poblíž, vypadal jako voskový model, který někdo zapomněl na ostrém slunci.

Všude kolem byla vidět těla. Ta zčernalá byla spálená, i když se některá ještě hýbala. Ze širokého okolí se ozýval řev a sténání bolesti. Ze zelených míst se ale začali vynořovat zdravější muži a všichni nevěřícně sledovali rozpadající se věž nad hrobem larvy boha.

Černá zem se táhla čtvrt míle směrem k mlýnu. Ten ještě stál, i když potrhaná plachtovina na loukotích mlýnského kola popadala a dohořívala na zemi. Čerň samotná přešla do hnědi mrtvé trávy a pak do zelenožlutého odstínu trávy, z níž někdo téměř úplně vysál život. O míli dál už byla země normální.

Zřícenina hradu se rozpadla úplně. Po větru z ní stále ještě putoval sloup šedého prachu.

Februaren ochablým gestem ukázal k mlýnu. „Běž," řekl Hechtovi. „Pomoz Munovi."

Hecht ho položil na místo, kde ho případně dokáže bez potíží vyhledat, a odpotácel se pryč tak rychle, jak mu jen bolavé tělo dovolovalo.

Našel principáta o nějakých sto yardů dál, jak leží a trhavě se pohybuje v prohlubenině, která ale nebyla dostatečně hluboká. Delari měl ožehlá celá záda a zadek měl spečený, jako by byl na rožni. „Principáte?" zeptal se Hecht. „Rozumíte mi?"

Delarimu se z hrdla vydraly nesouvislé zvuky. Hecht ho jemně otočil. Stařec měl u nosu a úst krev. Otřel mu ji prsty, protože nic jiného neměl po ruce. „Co dědeček?“ zaskřípal Delari.

„Žije,“ uklidnil ho Hecht. „Možná má pár modřin od toho, jak jsem na něj spadl. O nikom jiném zatím nic nevím. Ale viděl jsem spoustu těl.“

Nedaleko vybuchl další soudek střelného prachu. Až se patriarcha dozví o škodách, trefí ho šlak.

„Každý, kdo… nebyl v přímé linii ohně… by měl být… v pořádku…“ vyrazil ze sebe Delari přerývaně. Náhle se ostře rozkašlal. Znělo to přesně jako dusivý kašel, kterým trpěl Grade Drocker, než zemřel.

Vyhrabávalo svědomí z jeho mysli mrtvoly, aby ho strašily?

„Nejsem rozlámaný…“ vydechl Delari, „jako Grade. Já se z toho seberu…“ Pokusil se zvednout na čtyři. Nakonec to dokázal, ale unikl mu přitom výkřik bolesti. „Co to mám se zády, zatraceně?“ vyštěkl vztekle. Asi dvacet vteřin mělce oddechoval jako udýchaný pes a pak si snažil osahat záda levou rukou.

„Nestačil jste se před ohněm dost rychle přikrčit,“ oznámil mu Hecht.

„Jak se vůbec… budu moct vrátit… do lázní?“ zaskučel principát.

Hecht se usmál. „Daleko větší starost mám o to, jak budete schopen cestovat na koni,“ řekl.

Za zády se mu ozval hlas, který prohlásil: „Na voze obličejem dolů.“ Hecht se ohlédl a zjistil, že k nim bez oznámení přišel Cloven Februaren, který mezitím někde sebral spoustu sil. Na rtech mu pohrával široký úsměv. „Jak by řekl Pinkus Ghort, tohle bude v lázních docela prdel,“ uchechtl se.

„A kdy jsi ty vůbec navštěvoval lázně?“ štěkl Delari. „A mimochodem, nemyslíš, že bys měl být trochu méně viditelný? Nejsem jediný člen Kolegia, který se potlouká kolem. Ostatní se brzy vyhrnou z úkrytů – teď, když je nebezpečí pryč, si bude chtít každý urvat nějaké zásluhy.“ Mírně se otočil a podíval se přes Hechtovo rameno. „Támhle jde citovaný Ghort.“

Pinkus, který měl na oblečení vypálené celé pruhy, se při chůzi potácel. Zakopl a upadl, strávil na čtyřech asi půl minuty a pak se

zase vyškrábal na nohy. Hecht mu vyrazil vstříc. Když se ohlédl, byl Cloven Februaren pryč.

„Jak to udělal?“ zeptal se Delariho.

„To kdybych věděl,“ odsekl stařec. „Za pár minut by se mi to samotnému docela hodilo.“

Gervase Saluda a principát z Aparionu kráčeli v čele zvědavých. Našlapovali velice opatrně.

„Saluda přece není zbabělec,“ řekl Hecht.

„To není ani Gorin Linczski,“ odpověděl Delari. „Má za sebou pěkných pár let ve Svatých zemích. Ta jejich opatrnost není vůbec zbytečná.“

Což Hechtovi znovu připomnělo Esterský les. „Jestli dokážete vstát…“ navrhl, „zkuste se podívat do trhliny.“ To už k nim mířil i Titus Consent s dalšími důstojníky. Odněkud se začaly objevovat posádky obsluhující falkony.

Vybuchl další soudek střelného prachu. Všichni v okolí padli k zemi.

Hecht s Delarim vykročili k trhlině. „Zvládnete to?“ zeptal se Hecht starce.

Ten jen zamručel. „Jen po mně nechtěj, abych běhal,“ dodal skrz zaťaté zuby.

Půda poblíž pukliny, ze které se klubala larva, byla pořád horká. Pálila Hechta přes podrážky bot. Po svahu ležely sežehlé zdechliny koz a ovcí. A také pasteveckého psa.

„Tak ses dočkal jehněčího,“ poznamenal Delari suše.

„Dnes večer se dobře najíme.“ Podíval se dolů. A zahlédl to, co předpokládal. „Támhle,“ ukázal. „Ta věc ve tvaru vejce, která pořád září.“

„Ano?“

Musel se nutit, aby to vyslovil. „Už jsem něco takového viděl,“ řekl. „Ve Svatých zemích. Nevím, co se s tím tenkrát stalo.“ Což bylo nejblíž pravdě, kam se dokázal dostat. Ohlédl se na blížící se skupinu zvědavců. Většinu vyváděly z míry zkroucené trosky falkonů, mrtví muži i zvířata a odporný důsledek smrti larvy boha.

Z nadhledu byla zkáza strašlivá, i když se většinou omezovala pouze na přírodu. Opuštěný hrad byl jedinou lidskou stavbou, která

utrpěla rozsáhlejší poškození. Okolní krajina vypadala jako bok zelenočerné zebry – neporušené pruhy zeleně přežily, kdekoli jim to dovolilo zvlnění terénu. Vánek pomalu z říčního břehu odstraňoval nános sazí.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Hecht.

„Tam dole je moc horko,“ odpověděl Delari. „A musíme zabránit komukoli jinému, aby to ukořistil. Řekni mi, jak vypadala ta věc ve Svatých zemích.“

„Bylo to velké jantarové vejce. Se střelou z falkonu zabořenou uvnitř.“

„Zajímavé,“ poznamenal Delari.

„Víte, co to je?“ podíval se na něho Hecht. „Co to znamená?“

„Nevím,“ pokrčil Delari rameny. „Raději půjdu zastavit ty dva principáty a odvedu jejich pozornost jinam.“ Místo toho ale naklonil hlavu na stranu a zahleděl se na zčernalé úbočí kopce.

„Co?“

„Zjišťuji, kde je dědeček,“ odpověděl Delari. „Tihle dva by měli být příliš mladí na to, aby ho poznali. Proč bychom ale měli riskovat, že?“

Hecht měl pocit, že se dějí věcí, které sám nevidí. Poslední dobou se mu stávalo příliš často, že se cítil jako slepý žebrák na ulici plné úkladů a léček. „Dobře,“ přikývl. „Támhle jde Kait Rhuk. Netuším, jak to mohl přežít.“ Jeho mysl se už zase dostávala do obrátek, jako by do jejích ložisek někdo nalil vědro oleje.

Čekala ho spousta práce. Úplně ze všeho nejdřív přehlídka, aby zjistil, kdo přežil, a kdo ne.

Principát Delari vykročil naproti bratrům z Kolegia. Hecht šel za Rhukem.

„Pane Rhuku,“ řekl dělostřelci, když k němu dorazil, „musím říct, že už dlouho jsem podobnou ukázku odvahy tváří v tvář nepříteli neviděl.“

Rhuk hovořil se silným přízvukem, takže mu skoro vůbec nebylo rozumět. „Já nevím, pane,“ pokrčil rameny. „Abyste mi rozuměl – netušil jsem, co bude. Kdybych věděl, co mě čeká, tak bych sem nejspíš vůbec nejel. Nemluvě o tom, že bych zůstal na místě a pálil pořád dál.“

„Takhle to nejspíš připadá každému,“ poznamenal Hecht.

„Ten váš starý čaroděj támhle,“ kývl dělostřelec bradou k Delarimu. „Má vůbec ponětí, nač jsme tady narazili?“

„Nevím, jestli mu mám věřit, když mi to říká,“ odpověděl Hecht. „Měl to být samotný syn Protivníka, který se snažil vstoupit na svět podobně jako motýl.“ Většina lidí znala cyklus zrození motýla z dětství.

„Zajímavé časy,“ poznamenal Rhuk.

„Jste v pořádku?“

„Schytal jsem pár třísek od soudku se střelným prachem, který vybuchl,“ odpověděl muž. „Jinak jsem v pohodě. Bůh mě musí milovat. Spadl jsem do díry právě včas.“

„Pokud dokážete pracovat,“ prohlásil Hecht, „jmenuji vás velitelem jednotky falkonů. Jako první úkol vás čeká zjišťování, jak moc jsme při téhle akci utrpěli. Kolik zbraní zůstalo bojeschopných? Kolik střeliva? Bude třeba ustavit skupiny, které posbírají zbytky našich zvláštních nákladů – tolik, kolik najdou.“

Rhuk se zašklebil.

„V téhle armádě se úspěch nikdy neodpouští, pane Rhuku,“ zazubil se Hecht. „Já to přežil taky – takže mě samotného čeká pár neprospaných nocí.“

Rhukovi se na rtech zavlnil slabý úsměv a pak se mírně uklonil a zamířil dolů z kopce. Hechta překvapilo, kolik dělostřelců dokázalo přežít.

Takhle to ale obvykle chodilo – i nejstrašnější události nebyly nakonec tak strašlivé, jak si je člověk na první pohled představoval.

Na okamžik mu připadalo, že koutkem oka zahlédl Devátého neznámého, ale když se tím směrem podíval, nebylo tam nic. Co měl stařec za lubem teď?

Vybral důstojníky dobře. I přes obrovský rozsah škod už začali pomalu nastolovat pořádek. Sledoval, jak velitelé menších jednotek shromažďují podřízené ke sčítání dokonce dřív, než k tomu dostali rozkaz.

Co si ale počne s věcí, která ležela v trhlině?

Udělal pár kroků na černou půdu na okraji pukliny. Pod podrážkami bot mu zapraskalo a zaskřípalo. Tenká vrstva země se

roztavila a spekla. Půda, která se pod touto vrstvou nacházela, byla sušší než pouštní písek. A nedokázal udělat víc než pár kroků, než teplota vzrostla natolik, že ji nedokázal snést.

Ohlédl se a o sto yardů blíže k mlýnu zahlédl Madouca, který se rozzuřeně mračil. „Už jsem na ně zase zapomněl," řekl si tiše. „Budou mě nejspíš muset zabít, abych se držel na místě, kde mě dokáží chránit." Nemělo smysl vyhýbat se střetu, takže raději k veliteli osobní stráže přešel a omluvil se mu.

„Příště vám našiju na kalhoty zvonečky, pane," procedil jeho ochránce mezi zuby.

Nikdo by nedokázal pochybovat o tom, že je muž vzteklý až na samotnou hranici výbuchu.

Hecht se ale nehodlal kát. Kdyby se držel osobních strážců, nikdy by se nedokázal dostat k larvě boha.

~ ~ ~

Setkání důstojníků skončilo. Pořádek byl znovu nastolen. Morálka byla ovšem ještě pořád trochu narušená – nikdo z mužů totiž nedokázal uvěřit, že se tu netvor objevil náhodou. A dokonce ani zkušení profesionální vojáci nestáli o to, aby je překvapení podobného druhu potkávala často.

Hecht jim to ani nechtěl vymlouvat, ani je nemohl přesvědčovat o opaku. Obával se, že šlo znovu o útok, cílený na něj. A že přežil jen díky použití zbraně, které se Zástupci noci tolik báli.

Všechny strany se ze střetu poučily.

Tentokrát to bylo těsné, a to se přitom do boje zapojilo celkem deset falkonů. Bude vážně potřebovat větší zbraně, aby dokázal zabít… ale o tom raději nepřemýšlel. Napadlo ho, že by se spíš měl modlit za Draga Proseka, který bude muset při boji s netvorem v pohoří Jago vystačit s pouhými dvěma falkony.

Schůze štábu, následující po setkání důstojníků, se nesla v pochmurné náladě. Nikdo neměl v podstatě co říct. „Zprávy z Brothu nejsou moc dobré," prohlásil v jednu chvíli Titus. „Podle všeho tady nečinně nesedíme proto, že by se konala diplomatická jednání, ale proto, že patriarcha je na smrt nemocný."

Hecht si domyslel, že se jeho štáb rázem promění v příznivce smrti. „Kdo by ho mohl nahradit?“ zapřemýšlel nahlas. „Jak by se nás to dotklo?“

Na tohle zatím ještě nikdo nepomyslel. Včetně Kolegia. Sublim byl stále ještě poměrně mladý.

„Vidím, že dokážeme myslet až za roh, co?“ poznamenal Hecht pobaveně. „Běžte se všichni trochu vyspat. Čekají nás pěkně dlouhé dny. Tite. Ty zůstaň. Víš, že tolik spánku nepotřebuješ. Jsi na to ještě pořád moc mladý.“

„Jistě, pane,“ řekl Consent odevzdaně.

Jakmile všichni kromě principáta Delariho odešli, obrátil se Hecht k mladíkovi. „Co se stalo s naším zajatcem z Viscesmentu?“ zeptal se. „Ještě jsem se nedostal k tomu, abych ho vyslechl.“

„Je docela zvláštní, že se na to ptáš,“ odpověděl Consent. „Měl to obrovské neštěstí, že se stal jedinou obětí boje v hlavním táboře.“

„Tite,“ zavřel unaveně oči Hecht.

„Někdo tomu zmetkovi podřízl krk,“ přeložil mu to Consent.

„Principáte?“ podíval se se zvednutým obočím na starce. „Nebyl snad ve vaší péči?“

„Teoreticky ano,“ odpověděl Delari rozzuřeně. „Raději půjdu zkontrolovat tu starou ženu a její dceru. A rukojmí ze Sonsy. Brzy se ti budou hodit.“

„Nepřipadá mi, že by tě to zvlášť překvapilo,“ řekl Hechtovi Consent.

„Víš, Tite,“ řekl Hecht unaveně, „mě už toho moc nepřekvapí.“

~ ~ ~

Principáti se ukázali následujícího jitra. Delari dorazil jako první. Stařec mu podal těžký prsten, který měl na vnitřní straně vyražen symbol trojzubce ve tvaru ptáka. „Nic moc dalšího k tomu říct nedokážu,“ poznamenal. „Kdyby Armanda neumlátili zpola k smrti, našel bych mu jiného patrona.“

„Co ostatní?“ zeptal se Hecht.

„Stařena je mrtvá,“ odpověděl Delari. „Dcera je na tom ještě hůř než Armand. Byla tam spousta krve.“ Po chvilce dodal: „Ten chlapec se dokázal skvěle bránit. Poznamenal je. Najdeme je a vyrovnáme účty. Rukojmí z toho vyvázla bez zranění.“

Zanedlouho dorazili Gorin Linczski a Gervase Saluda. Přinesli zprávy z Kolegia. Hugo Mongoz se roztřeseným rukopisem ptal, co si o sobě u všech ďáblů Hecht myslí, že útočí na Sonsu? To byl nejstarší dopis. Další, tentokrát od samotného patriarchy, se ještě o něco rozechvělejším rukopisem rozplýval nad dobytím Viscesmentu a svržením lžipatriarchy, ale jinak nic příliš konkrétního nepřinesl.

Tón dopisů od různých principátů se pohyboval v celé šíři nálad a postojů a Hecht si je pročetl čistě ze zvědavosti.

Pak se objevil Bronte Doneto. „Nevěděl jsem, že už jste se vrátil," poznamenal Hecht překvapeně.

„Dorazil jsem včera pozdě večer," řekl principát. „Měl jsem víc spěchat. Takhle mi celá ta záležitost utekla."

„Zase tolik vám to líto být nemusí. Jak to bylo s Imakulátem?"

Donetovo vyprávění se příliš nelišilo od příběhů, které Hechtovi líčili jiní lidé. Na konci byl vždycky mrtvý Imakulát II., zavražděný rukou člověka, který rozhodně nesloužil zájmům brothské episkopální církve.

„Hlavní důvod pro můj návrat byl ale dopis mého bratrance," pokračoval Doneto. „Propašovali mi ho z Krois osobně, protože všechny zprávy, které ti oficiálně od patriarchy chodí, procházejí cenzurou." Doneto podal Hechtovi dopis. Jeho rukopis byl o poznání méně rozechvělý než ten, který četl před chvílí. A byl datován dříve než zpráva o Viscesmentu.

„To pašování trvalo docela dlouho," zvedl Hecht obočí.

„Ano," přikývl Doneto. „Nakonec se to jednomu z jeho synů podařilo."

„Jednomu z jeho synů," opakoval Hecht bezvýrazně.

„Má celkem tři. Moc lidí o tom neví."

Samozřejmě. Honario Benedocto měl pověst člověka, který si v mládí velice nevázaně užíval.

„Předpokládám, že tohle není příliš důležitá informace."

„Jistě," přisvědčil principát.

„Podle tohoto dopisu jsem se měl zachovat už před měsícem," řekl Hecht, když dočetl.

„Nikdy není pozdě, chlapče,“ odpověděl Doneto. „Bratranec chápe, že se zprávy často někam zatoulají. Právě proto opisujeme u podobných příkazů několik kopií. Kdykoli je to možné.“

Hecht neměl náladu zdržovat se filozofickým přemítáním.

Dopis obsahoval rozkazy, které celou dobu očekával, a zároveň doufal, že nikdy nepřijdou. Kdyby dorazily včas, bylo by v tomto okamžiku Antieux obleženo, stejně jako Sheavenalle. A hlavní proud jednotek by poskytoval Castreresone pozornost, o jakou opevněné město rozhodně nestálo. V Antieux by neměli čas na evakuaci tak velké části nejcennějších lidí.

Osoby, které něco uměly, byly totiž žádaným zbožím a pro úspěšného dobyvatele se stávaly skvělou válečnou kořistí. Právě proto Devové žili na všech místech na pobřeží Matky moří.

Hecht se na okamžik zamyslel nad zajímavou skutečností – ani děti otroků se neštítily zapojení do obchodu s lidmi.

A dědeček dědečka otroka se neštítil trestat otrokáře za opovážlivou krutost. Přitom mu ale nezáleželo na tom, jestli měl mezi vlastními předky otroky – ty měl totiž v rodu dál nebo blíž po linii každý.

Hechta liknavost s rozkazem podráždila. Byl nadšený možnostmi – ať už skutečnými, nebo teoretickými. Celou svou bytostí – s drobnou výjimkou – se stal Piperem Hechtem, vrchním velitelem armád brothské episkopální chaldareanské církve. „Hechte?“

„Omlouvám se, Vaše Milosti,“ vytrhl se ze zamyšlení. „Právě jsem přemýšlel o tom, že se zapíšu do dějin. Do takových, na jaké si všichni pamatují, i když už je dávno po všem.“

Doneto se zamyslel. Jako by pro něj měla tato představa nějaký zvláštní význam až nyní, když visela přímo před jeho očima. „Skutečné dějiny,“ řekl pomalu. „Možná máš pravdu. Jakmile tahle armáda překročí Dechear, vstoupí přímo do dějepiseckých svitků – a bude to daleko víc než jen poznámka pod čarou o obskurní šarvátce. Úspěšné tažení do Conneku určí budoucnost západu na dlouhou dobu dopředu.“

„Pravda,“ přikývl Hecht. „Ale nemáme čas přemýšlet o budoucnosti, kterou vlastní snahou uspíšíme, nebo zpomalíme. Právě teď mám měsíc zpoždění.“ Napadlo ho, jestli s načasováním

odloženého rozkazu k válce měly něco společného i skryté pletichy, nejen potíže s doručením.

Vyklonil se ze dveří a zavolal dolů po schodišti. Chtěl okamžitě svolat schůzi štábu a hned poté shromáždění důstojníků. A chtěl, aby se zrychlil převoz vojáků na druhý břeh řeky.

I přesto, že k tomu neměl do této chvíle výslovné rozkazy, dokázal Hecht na connekskou stranu Dechearu dopravit na tři tisíce vojáků. Jejich přítomnost zjednoduší přepravu dalších mužů. Nemusí se obávat jakéhokoli odporu.

~ ~ ~

„Byli to mí chlapi, Pipe," přiznal rozpačitý Pinkus Ghort. „Zase." Měl na mysli vrahy, které jednak zradila zranění, jež nedokázali vysvětlit, a navíc je spolehlivě identifikoval Osa Stile a dcera zabité stařeny.

„Předpokládám, že je budeš držet zavřené, dokud je nevyslechneme?" zeptal se Hecht.

„To si piš, Pipe," řekl Ghort horlivě. „Už je hlídají!"

Hechtův vztek ustoupil. Trochu. „Už něco řekli?" zeptal se.

„Jenom to, že vlastně nic nevědí," odpověděl přítel. „Někdo jim nabídl velký prachy. Ten chlap, kterej jim zaplatil, práskl do bot hned po tom, co mu došlo, že vraždy se nepovedly. Jmenuje se Ingram Five. On a jeho brácha Anton se přebrodili přes řeku hned po útoku. A na druhým břehu se moc nezdržovali. Prostě zdrhali dál."

„Tyhle věci se stávají," poznamenal Hecht. „A my na ně budeme reagovat. Raději bychom měli přemýšlet, jak takovým pokusům předcházet, Pinkusi. Tihle zmetci přece nepracují ve vzduchoprázdnu. Lidé si jich musí všímat. Jak je přesvědčíme, aby nás varovali dřív, než někdo přijde o život?"

„Máš k tomu dobře našlápnuto," usoudil Ghort. „Chlapi v táboře jsou daleko věrnější tobě než Sublimovi. Dej jim vítězství a máš je v kapse. Vypráskají všechny zmetky sami bez čekání."

Armády úspěšné velitele zbožňovaly. Příliš mnoho velitelů dovolilo slávě, aby jim zamotala hlavu.

„Bylo by nejlepší jít po týhle stopě až ke zdroji," řekl Ghort. „Srazit dohromady pár hlav. Naházet pár smradů do ohnivý jámy. Prostě se chovat jako kruťáci."

„Nejdřív musíme skočit na Artecipeu,“ nadhodil Hecht. „Všechny nitky vedou právě tam.“

Pinkus Ghort jen málokdy působil přemýšlivě. Toto byl jeden z těch řídkých případů. „Tohle nedává smysl, Pipe,“ namítl. „Nikdo z nás nikdy nic neměl s nikým, kdo odtamtud pocházel. Nebo si to aspoň myslím. Proč by se někdo, kdo tam je, nemohl dočkat, až tě zahází hlínou?“

„Tuhle otázku si celou dobu kladu i já,“ odpověděl Hecht. „A napadá mě jedině Zástupce noci, který nás nemá rád.“

„Nelezou ti náhodou ty tvý kamarádšofty s principátem Delarim na mozek, že ne?“

„Jen přemýšlím nahlas,“ pokrčil rameny Hecht. „Podle toho, co mi řekl principát Delari, bych mohl jednoho dne udělat něco, co by se nemuselo Zástupcům noci líbit. Takže mě chtějí vyřadit ze hry dřív, než to zvládnu.“

Hecht měl za to, že už udělal to, čeho se Noc bála nejvíc. Objevil nástroj, který smrtelníkům umožňoval ukončit Tyranii noci. Ať už Noc a její vyslanci udělali cokoli, bylo to jen marné vztekání. Džin opustil láhev. A lampa se rozbila.

„Už Bo skončil?“ zeptal se Hecht. Bo Biogna a jeho vybraní hrdlořezové byli za dobrou práci potrestáni tím, že dostali příležitost vytáhnout z pukliny po larvě boha všechny zajímavé věci. Puklinu v zemi pak s patřičným nadšením zasypali hlínou vojáci vybraní Titem Consentem. Na ty zase pozorně dohlíželi členové Bratrstva války pod vedením Redfearna Bechtera.

„Už žádný další jantarový kousky nenašel,“ odpověděl Ghort. „Jeho chlapi pořád prosívají kousky stříbra z hlíny. Museli kvůli tomu rozbít vrstvu, která žárem zesklovatěla. Už ale nenacházejí dost stříbra na to, aby se práce vyplatila. Většina se ho spálila, když se tý věci dotkla.“

Ghort se zamyslel nad strašlivými vzpomínkami. Pak se zachvěl. „Jsou to vážně zajímavý časy, Pipe,“ poznamenal. „Zajímavý časy, to ti povídám.“

Hecht si povzdechl. „To je pravda,“ přikývl. „Ale máme pravidelné jídlo. Mám pro tebe další práci – jestli o ni stojíš, samozřejmě.“

„Však mě znáš,“ zašklebil se Ghort. „Nikdy se nemůžu dočkat dalšího trestu. O co jde?“

„Dokážeš udržet tajemství?“ zeptal se ho Hecht.

„Možný to je,“ připustil Ghort. „Jen mi neříkej něco, co bych dokázal prodat druhý straně za tolik peněz, abych na starý kolena vydržel.“

„Tohle by mohlo být ono.“

„Tak jo,“ řekl Ghort. „O co kráčí?“

„Chci, abys mezi odvedenci našel ty, kteří chtějí zůstat, pokud dostanou zaplaceno, a najal je.“

„To zase tak těžký nebude,“ naklonil hlavu na stranu Ghort. „Pokud teda máš peníze na zaplacení.“

„Mám,“ přiznal Hecht s napjatým úsměvem.

„Kdes je sebral?“ zvedl Ghort obočí.

„To je právě to tajemství, které si musíš nechat pro sebe.“

„Už jsi mě ukecal, člověče.“

„Smolens byl ve správnou chvíli na správném místě,“ řekl Hecht tiše. „Dostala se mu do ruky poslední zásilka peněz ze Salpena.“

Ghort se nejdřív zatvářil překvapeně, pak užasle. A potom pobaveně. „Takže začínáš okrádat vlastního šéfa?“ nadhodil.

„Nebyly peníze určeny k tomu, aby podporovaly tuhle armádu?“ bránil se Hecht. „Co myslíš, kolik by se jich cestou ztratilo, kdybych je nechal pokračovat do Brothu a pak čekal, až mi je pošlou sem?“

„No, nejspíš většina,“ usoudil Ghort.

„Tak vidíš,“ přikývl Hecht. „Tak co, myslíš, že si dokážeš poradit s brigádou dobrovolníků?“

„Jdeme na druhej břeh, že?“

„Brzy.“

„Tak jo,“ přikývl Ghort. „Přece tam musí bejt něco, co stojí za ukradnutí.“

„Může být,“ řekl Hecht. „Protože ty si to namíříš na Antieux. Ty a Doneto. S Clejem Sedlakovem. Ty se musíš postarat o to, aby Doneto nepodlehl vražednému šílenství.“

Ghort tázavě zvedl obočí. Hecht si přitom uvědomil, že už v něm vidí šediny.

„Byl bych raději, aby si mě nepamatovali jako někoho, kdo zpustošil Connec.“

Ghort se na něho podíval přimhouřenýma očima. „Co budeš dělat ty?“ zeptal se.

„Já potáhnu na Castreresone,“ odpověděl Hecht. „Smolens se mezitím pokusí dobýt Sheavenalle.“

„Castreresone?“ podivil se Ghort. „I když Roger natáhl brka?“

„Ano,“ přikývl Hecht. Neuškodí, když na sebe budou mít Sublim V. a král Peter vztek. „Když se nám tam podaří vyvolat zmatek, může nám to hrát do karet,“ vysvětloval Hecht.

„Bylo by lepší, kdybysme na to skočili dřív.“

„To bylo,“ souhlasil Hecht. „To rozhodně bylo. Tak běž. Máš spoustu práce.“

Ještě než stačil Ghort vykročit dolů po schodišti, zavolal za ním Hecht: „Je dcera té stařeny pořád zdravá?“

„Pomalu se z toho sbírá,“ odpověděl Ghort.

„Schovej ji do bezpečí. Až budeš posílat zpátky do města nějaké důvěryhodné muže, pošli ji s nimi. Napíšu Anně, že přijede.“

„Neměl by ses jí předem zeptat?“ nadhodil Ghort.

„To bych měl,“ pokrčil Hecht rameny. Ale… „Principát Delari bude chtít, aby se i jeho hračka vrátila zpátky. Až bude moci.“ Bude moc rád, až bude mít Osu Stileho z cesty.

„Z toho kluka mám husí kůži, Pipe,“ zamračil se Ghort. „Je na něm něco strašně špatnýho.“

„Tak to si raději dávej pozor, aby se ti v noci nevplížil do stanu,“ zažertoval Hecht.

„Jo, strašná sranda, Pipe. Haha.“

Hecht si tím občas nebyl tak jistý. Ghort jen zřídkakdy mluvil o ženách. Což bylo u vojáka docela podezřelé.

~ ~ ~

Vrchní velitel sledoval pochodující jednotky z úbočí kopce, kde se kdysi rozkládala vinice. „Pinkus by byl hrozně zklamaný, kdyby to věděl,“ řekl Clovenu Februarenovi. Stařec se zničehonic vynořil, když Hecht pozoroval jednotku, kterou Sedlakov, Ghort a Doneto odváděli k Antieux. Osobní stráž vrchního velitele si ještě

Februarena nevšimla. Na starci nebyla vidět jediná stopa utrpení, kterým prošel.

„Myslíš víno?“ opáčil. „Aha. Chápu. Tihle muži vypadají zdravě, mají patřičný výcvik a jsou relativně dobře motivovaní. Odvedl jsi skvělou práci.“

„Opravdu?“ podíval se na něho Hecht. „Vy jste si sem jen tak nakráčel a nikdo z nich si vás nevšiml.“

„S tím si nedělej starosti,“ ujistil ho Februaren. „Oni bojují se světskými nebezpečími. Já dělám totéž s Nocí.“

„Vážně? S červem jste nám tedy moc nepomohl,“ prohlásil Hecht.

„Tak to jsi nedával pozor,“ opáčil Februaren. „Proč si myslíš, že vylezl na povrch tam, kde vylezl, a ne přímo pod tvým mlýnem, co?“

Hecht to nevěděl. Pokrčil rameny.

„Vylezl ze země tam, kde tvůj starý amulet nosila jedna hodně nešťastná koza,“ poznamenal Februaren. „Někde na tomhle světě přechází po svém pokoji velice ustaraný dreangerský čaroděj,“ uchechtl se stařec.

Hecht nevěděl, jak by na to měl odpovědět. Februaren neměl nejmenší důvod nafukovat pravdu.

„Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že se hlupáci mohou spojit se staršími Zástupci noci v naději na získání moci a slávy?“ zeptal se Devátý neznámý a ohlédl se na Hechtovy strážné. Už začínali být nervózní.

„Ano,“ přikývl Hecht.

„Tak tihle hlupáci opravdu existují,“ pokračoval Februaren. „Jejich poznávacím znamením je trojzubec, který jsi našel na prstenech. Rudenes Schneidel je nadřízeným západní pobočky. Zodpovídá se er-Rashalovi al-Dhulquarnenovi. Který, jak se zdá, dělá všechno pro to, aby vzkřísil z mrtvých starodávné dreangerské bohy.“

Hechta to nijak zvlášť nepřekvapilo. „Podezření, že stará víra nebyla vymýcena, tu bylo vždycky,“ poznamenal. „Er-Rashal byl v oddanosti novému náboženství vždycky poměrně vlažný, ale byl zároveň příliš užitečný, než aby ho trestali.“

„Tví bratři ze sha-lugské jednotky si dali dvě a dvě dohromady už dávno,“ řekl stařec. „Tvůj přítel Kostroun se vrátil do Dreangeru. Doufá, že dokáže varovat Gordimera prostřednictvím Nassima Alizarina.“

„Myslím, že pokud dokáže Kostroun přesvědčit Horu, čekají er-Rashala zajímavé časy,“ usmál se Hecht.

„Nezapomínej ale na to, co je er-Rashal zač,“ upozornil ho Februaren.

Hechtovi strážci už začali slyšet hlasy duchů. A povídali si o tom. Ale nemohli starce vidět a nevšimli si, že by muž, kterého chrání, mluvil s někým neviditelným.

„Musíme dávat pozor,“ poznamenal Hecht. „Už začínají být vážně nervózní. Brzy budete muset jít.“

„Ano.“

„Co chtěl er-Rashal dělat s mumiemi?“ napadlo Hechta.

„To nevím,“ přiznal čaroděj. „Ale z toho, že je má u sebe, určitě nevzejde nic dobrého. Možná chce na náš svět povolat duchy čarodějů, kterým těla patřila. K tomu by si ale musel stoupnout přímo na jednu ze Studní Ihrianu, aby měl dost síly. A potřeboval by podporu Noci. Pokud by se ovšem nepohyboval s absolutní obezřetností a pak pracoval tak rychle, že by si toho Zástupci nevšimli.“

„To není moc pravděpodobné, když vidí hrozby vzdálené dvě stovky let,“ namítl Hecht.

„Možná ho také čeká docela bolestivé překvapení,“ pokračoval Februaren. „Záleží na tom, jestli uzavřel uvnitř Noci ta pravá spojenectví.“ Ale tohle byl příběh většiny čarodějů – včetně těch, kteří byli pohřbeni v Andesqueluzu. Začínali přeceňovat vlastní síly, a zároveň podceňovali zlo Zástupců noci. A Noc je pak pohltila.

Osobní strážci už byli mimo veškerou pochybnost nervózní. Žádný z nich nedokázal v klidu stát. Ale žádný z nich zatím neobjevil starce v hnědém.

„Co se změnilo tím, že jsme překročili Dechear?“ zeptal se Hecht.

„Co tím myslíš?“

„Dokud jsme se drželi východně od řeky, neměli jsme s Nocí žádné potíže," vysvětloval Hecht, „jen takové ty třenice, které může člověk čekat všude. Ale jakmile jsme začali přecházet na druhý břeh, začaly problémy. Velké problémy. Jako by duchy potoka, skály nebo stromu samotná naše přítomnost pobuřovala daleko víc než přítomnost hraběte Raymoneho a jeho přátel. Nepřipadá mi, že by tomu principát Delari věnoval pozornost. Nebo ho možná žádné zdůvodnění nenapadá."

„A možná má plné ruce práce s věcmi, které jsou momentálně daleko důležitější?" nadhodil Februaren jiné zdůvodnění.

„Jako například?"

„Noc je možná aktivnější, ale ještě pořád je to spíš nepříjemné než nebezpečné," řekl Februaren. „Většině nepříjemností se dokážeš postavit díky tomu, co ses naučil ještě jako malé děcko. Čekej ale, že to bude nabírat na síle. Ano. Samotná země se cítí ohrožena. Protože ohrožena *je*. A teď už je nejvyšší čas vypadnout – támhleten blonďák právě něco zahlédl koutkem oka. A určitě si to nenechá pro sebe."

Stařec se ostře obrátil na podpatku. A když stál k Hechtovi zády, prostě se rozplynul. „Ne," zamumlal Hecht, „on přece úplně nezmizel."

„Pane?" Madouc v okamžiku přeběhl dvacet yardů opuštěné vinice, až stál u svého svěřence.

„Připadalo mi, že něco vidím," zalhal Hecht. „Koutkem oka. Ale když jsem se podíval, tak tam nic nebylo. Že by už začínali vycházet i za denního světla? Myslíte, že by to dokázali?"

„To nevím, pane," odpověděl znepokojeně Madouc. „Měl byste si o tom promluvit s principáty. Ale myslím, že bychom měli sejít níž po svahu, kde nebudete tak viditelný."

„Možná bychom měli," připustil Hecht. „Jděte první." Hecht pořád přemýšlel, proč by Noc měla obtěžovat patriarchální vojáky daleko víc, než tížila ozbrojence z Arnhandu nebo Grolsachu.

„Takhle to ale není," řekl principát Delari, když na to Hecht poukázal. „Arnhanďané a Grolsacheři narazili na řadu významných navrátilců sami. Havran a Jílec se pletli pod nohy od samotného začátku všem. Snovač a Stín se také neukázali jen jednou. Ale budí se další. Smrt. Skillen. Kint. Někdo osvobozuje jejich roztroušené

části. Někteří už se možná vzpamatovali dost na to, aby se začali živit nižšími duchy.“

„O těchhle jsem v životě neslyšel,“ zamračil se Hecht. „Smrt, Skillen a Kint?“

„Smrt je smrt, to je jasné,“ odpověděl Delari. „Zosobnění. Spíš reaktivní než proaktivní. Nevyžaduje, ale prohlašuje.“

„Cože?“ Hecht se zase ztratil.

„Smrt se ukazuje tehdy, když přijde chvíle něčí smrti,“ vysvětloval principát. „Jako posel. Havran, Jílec a ostatní po ní pouze uklízí.“

„Skillen? Kint?“ nadhodil Hecht.

„Neštěstí. Zoufalství.“

„Copak naši předkové neměli šťastné bohy?“

„A má je vůbec někdo?“ opáčil Delari. „Postoje dnešních božstev se pohybují na škále mezi nepříjemným a psychotickým. Bůh, Který Je Bohem, Všemocný a Milosrdný, nám ve chvílích, kdy se rozhodne zjevit – a pouze pro zajímavost dodávám, že už to pěkných pár set let neudělal – přiděluje jen katastrofy, svrab a mor. Stejně tak se chová Bůh Devů a podle posledního vyjádření i naše vlastní chaldarejské božstvo. Stvořitel, v něhož věřili a dodnes věří dainshausové, je prehistorický magor, který žije v neustálém zuřivém šílenství. Nikdo z nich nedokáže žít bez podpory druhých. Potřebují lidi jako třeba Společnost, aby jim vkládali do úst slova a lámali jejich jménem kosti.“

„Začínám ve vás vidět trochu jiného člověka,“ poznamenal Hecht suše.

„Connec ve mně pohřbil smysl pro mlčenlivost,“ usoudil Delari. „Bůh by se měl dokázat postarat Sám o Sebe. Když se Mu tvé kacířství nelíbí, měl by tě dokázat srazit k zemi Sám.“

„Pardon,“ řekl Hecht, „raději sestoupím o pár příček žebříku níž, aby mě náhodný zatoulaný blesk nezasáhl také.“

„Právě jsi zpečetil vlastní osud, Pipere,“ poznamenal principát pobaveně. „Bůh přece nemůže dělat chyby.“

„Vidím, že nevadí ani sarkasmus.“

Madouc, který je zpovzdálí doprovázel, se cestou, jež se vinula nahoru a zase dolů, občas ocitl v doslechu. A byl očividně zděšen tím, co v krátkých okamžicích slyšel.

„Ti z přisluhovačů Boha, kteří mají pocit, že jejich Pán občas potřebuje pomoci, mohou být kdekoli, Pipere," podotkl Delari. „Možná i mezi osobními strážci vrchního velitele armády Jeho živoucího hlasu."

Hecht se chtěl proti něčemu tak absurdnímu ohradit. Ale uvědomil si, že to vůbec absurdní není. Svou osobní stráž si přece sám nevybíral. Přinejmenším jeden z mužů nepochybně patřil k Bratrstvu války. Svého špeha na něj mohla nasadit i Společnost.

Neodpověděl. Přinejmenším ne nahlas.

Delari dodal: „Nikdy nejsme tak nezranitelní, aby nás nedokázal do hrobu dostat jeden mizerný červ."

„Ani vy?" podivil se Hecht.

„Ani já," přisvědčil Delari. „Na mě pozapomněli, Pipere. Ale oni mají času dost. Jednoho dne si vzpomenou i na mě."

O tom Hecht nepochyboval. Samozřejmě. Tenhle oheň nikdy nevyhasínal.

~ ~ ~

Ze severu přicestoval Buhle Smolens. Prošel s jednotkou za zadním vojem patriarchální armády. Předal veliteli ukořistěné arnhandské zlato a záznamy o všem, co udělal, vyšetřil a zjistil, zatímco byl ve Viscesmentu. Dokázal naverbovat další dva tisíce mužů. V materiálech psal o několika mužích, s nimiž by se moc rád setkal, a přidával podrobný popis každého z nich.

Svědkové ve Viscesmentu měli za to, že jsou to Artecipané. Když Smolens dorazil do města, uprchli do Okraje Conneku. Takřka okamžitě je následovali někteří z Imakulátových nejhorlivějších přívrženců. Většina jich teď byla v Antieux.

Zatímco se Artecipané zdržovali ve Viscesmentu, neudělali nic, čím by si proti sobě kohokoli popudili. Přesto ale byli místní obyvatelé přesvědčeni, že se k ničemu dobrému nechystali. Lidé s tak ohavnými osobními návyky mohli stát jen na straně zla.

~ ~ ~

S každým večerem byla přítomnost Noci daleko citelnější. I když se obtěžování nikdy nevyvinulo z nepříjemných obtíží v něco nebezpečnějšího, vysávalo z vojáků morálku. Pinkus Ghort začínal mít potíže s rekrutováním členů domobrany. Jakmile jim i přes chaldarejskou víru připadal možný útok každého představitelného démona a zlého ducha, chtěla se většina raději stáhnout někam, kde byla pravděpodobnost setkání s těmito tvory menší.

Přesto patriarchální armáda netrpěla dezercemi. A našla se spousta místních obyvatel, kteří byli ochotni pomoci církvi se zkrocením kacířů v Conneku.

Počasí se změnilo. K horšímu. Přišly deště – ne jen občasná přepršk a, jejíž nepříjemnost by vyprchala během několika hodin, ale divoké bouře se silnými větry, obrovskými blesky a často v doprovodu prudkého krupobití. Obloha se nevyjasňovala ani ve chvílích, kdy nepršelo.

Vlhko nedělalo dobře vybavení, oblečení, obuvi, nohám ani kopytům zvířat.

„Je to přirozené," ujistil principát Delari Hechta, když se ho ptal, jestli se sami bohové spikli a rozhodli se zničit armádu pomocí hniloby, plísně, rzi a prochladlých nohou. „Jen je tenhle rok horší počasí. Přinejmenším mi to takhle řekli místní obyvatelé." Jen zřídkakdy viděli nad oblaky modrou oblohu.

Počasí bylo nehostinné i toho dne, kdy poprvé zahlédli Castreresone. Jeho zdi byly stejně temné a chladné jako obloha nad jejich hlavami. Obyvatelé města a okolního kraje s úžasem sledovali, jak armáda nepřátel rozkládá tábor kolem širokého starého mostu přes řeku Laur. Za celou dobu postupu se nesetkali se žádnými nepřátelskými zvědy nebo samostatnými jednotkami. Jízdní hlídky pokaždé narazily na vyděšené sedláky nebo žasnoucí cestovatele.

„Jak se mohlo stát, že nevěděli, že se blížíme?" ptal se Hecht stále dokola. „Žádná pěší armáda přece necestuje rychleji než ty nejpomalejší zprávy."

„Oni to věděli," poznamenal Titus Consent. „Jen tomu prostě nevěřili. Není to přece možné. Jejich štítem se teď stal Peter z Navayi. Dokonce ani Sublim V. není takový šílenec, aby urazil krále Petera."

Vrchní velitel armády postavil větší část hlavního tábora na vzdálenějším břehu řeky proti Bílému městu a silná jednotka se rozložila na bližším břehu, aby chránila předmostí na straně Inconje. Most samotný byl jasnou připomínkou toho, jak neznámým pojmem válka v Conneku je. Měl být na obou koncích opevněný a jeho hlavní oblouk měl být navržen a postaven tak, aby se dal v případě nouze rychle odpálit.

Východní konec mostu obklopovaly nízké budovy neopevněného předměstí Inconje, kde žili většinou prosperující Devové, dainshausové a další, pro které se nenašlo místo uvnitř města nebo v připojených a opevněných předměstích Starém a Novém městě. Veškeré obyvatelstvo odsud uprchlo. Zůstalo tu po nich jen velice málo věcí, které se daly ukrást.

„Jsou to pěkně působivé zdi," řekl Hecht. „Přes tohle nepřelezeme. A nemáme dost mužů, abychom město sevřeli do obležení a čekali, až vyhladoví. Polovina armády postupovala na Antieux a Sheavenalle. Dobytí přístavního města bylo pro úspěch tažení velice důležité. Prostě je budeme otravovat tak dlouho, než najdeme pár zrádců, kteří nám budou ochotní pomoci dovnitř. Měl jsem si tu nechat Sedlakova," zalitoval Hecht. „Ten mohl vidět něco, co já nezahlédnu."

„Promluv si s Haganem Brokkem," navrhl Consent. „Pracuje tvrději než kdokoli jiný. A je možná trochu rozladěný, protože jsi dal při dobývání Antieux přednost jednonohému muži. Myslí si, že ho bereš za samozřejmost a neváží si toho, co umí."

Hagan Brokke se držel Hechtovi nablízku po většinu kariéry – ať už to bylo v městském pluku během calzirského tažení a nyní v patriarchální armádě během tažení do Conneku. A Hecht opravdu bral jednoho ze svých nejnadanějších štábních důstojníků jako samozřejmou součást tábora. „A ví něco o obléhacích pracích?" zeptal se.

„Promluv si s ním," opakoval Consent.

15. Plemenza: Zub za zub se synem Noci

„Jste tady už šestý týden, pane Proseku!“ vybuchla princezna Helspeth.

„Kdy můžeme očekávat, že konečně něco uděláte?“

Algres Drear ji chytil za levý loket, stiskl jej a zatáhl.

Prosek si vzal rozkazy svého velitele k srdci. „Až budeme připravení, slečno,“ odpověděl klidně. Vždycky jí říkal „slečno“ a nikdy nepoužíval zdvořilostní oslovení, jakým byl povinován princezně nástupnici Grailské říše. „Jestli se vám to nezdá, můžete vyrazit do hor a zkusit štěstí sama,“ dodal.

Helspeth zuřila. Drear dokázal zvládnout její hněv jen s největším vypětím sil. Sám to dělal hlavně proto, že dokonale chápal Prosekovu odpověď. Ten muž byl nedůtklivý, protože na něho princezna tlačila.

Helspeth Proseka nenáviděla, protože na něj nedokázala v žádném ohledu udělat dojem – kromě toho, že ji pokládal za nutné zlo, s nímž musí momentálně žít.

Drear znovu stiskl její loket. „Pamatujte si,“ zašeptal. „Bratrstvo války.“

Helspeth držela jazyk za zuby. Pozorovala, jak Prosekovi muži zanášejí poslední podrobnosti do mapy hřebene pohoří Jago. Průzkumné práce byly zdlouhavé a namáhavé. Jen několik lidí se dokázalo vrátit se spolehlivými údaji, a ještě méně jich bylo ochotno vyrazit na průzkum.

Na hrubé mapě přibylo něco, co se podobalo podlouhlé hnědé skvrně.

Prosek zaťukal na mapu špičkou prstu. Zadíval se tázavě na velitele posádek – jeden z nich se jmenoval Varley a jméno druhého si Helspeth nedokázala zapamatovat, i když už je slyšela několikrát. Varley sklesle pokýval hlavou. Ten druhý si z plna hrdla nespokojeně povzdechl. Prosek se donutil k úsměvu. „Právě za tohle nás platí jako knížata," řekl. „Hlavu vzhůru, Sterne. Budou z nás krásné mrtvoly."

Helspeth připadalo, že to musel být žert. Stern byl nejošklivější muž, jakého v životě viděla.

„Určili jsme místo, odkud na netvora zaútočíme ze zálohy, slečno," ohlédl se na ni Prosek. „Kapitáne Dreare. Vyrobili jste nálože, o které jsem žádal?"

Helspeth zatnula zuby. Ten chlap přece dokonale věděl, že jsou připraveni. Pořád každému připomínal, že je třeba dodržovat profesionálně dokonalý pořádek. A vůbec mu nedocházelo, že mu není štítem a ochranou zkušenost, ale spojení s vrchním velitelem patriarchální armády.

Ale ona rozhodně Prosekovi nepoloží otázku, k níž ji nutil.

Drear jí znovu položil ruku na loket, tentokrát lehce, což jí připomnělo, že si myslí, že si své problémy s Dragem Prosekem jen vymýšlí a nejspíš existují výhradně v její představivosti. Drear byl přesvědčen, že je Prosek tak zamilovaný do své práce, že si žádný konflikt ani neuvědomuje.

„Šest náloží," potvrdil Drear, „připravených přesně podle vašeho popisu."

„Výborně," přikývl dělostřelec. „Pak jsme připraveni na všechno. Můžeme vyrazit hned za svítání. Pokud nám to počasí, lidské síly a zápřah dovolí."

Počasí mezi Ownvidianským hřebenem a pohořím Jago nebylo poslední dobou příliš příznivé, i když dobré dny byly stále ještě častější než špatné.

„Uvědomte lidi, kteří půjdou se mnou," pokračoval Prosek. „Ať se každý pořádně nají a prospí celou noc. Během příštích několika dní se nemůžeme na nic podobného těšit."

Tohle byla další Prosekova stránka, která každého dráždila. Byl skálopevně přesvědčen, že dokáže snášet těžkosti války daleko lépe

než kterýkoli z vojáků říšského vojska. Drearovi by bylo potěšením ho o rozdílu poučit, jakmile ho už nebude princezna potřebovat. Ale toho potěšení se mu nikdy nedostane. Dívka neustoupí od dohody ani o píď.

„Omlouvám se, že vám dělám takové starosti, kapitáne," řekla mu tiše Helspeth. „Jednoho dne se snad ukáže, že se vám přežití všech mých rozmarů vyplatilo."

„Už jsem zažil horší službu než tu, kterou mám u vás, princezno," odpověděl kapitán. „Mou práci mi nejvíc ztěžují lidé, kteří se pohybují kolem vás."

„V tom případě nashledanou ráno, kapitáne," řekla.

V jeho očích zahlédla houstnoucí mlhu podezření.

To bylo hloupé. Neměla mu dávat tak velké varování.

~ ~ ~

Drear byl bez sebe vzteky, když zjistil, že se Helspeth zařadila mezi muže, doprovázející Proseka do hor. Oblékla si zbroj a vzala si zbraně, které si schovala po al-Khazenu. Přes ramena měla přehozený silný plášť, který skrýval její pohlaví a štíhlou postavu.

Zbraně a zbroj jí sice Lothar hned po nástupu na trůn nechal zabavit, ale byla chytrá a neodbytná, takže je zanedlouho získala zpátky. Říši rozhodně nechyběla vrstva zkorumpovaných úředníků, kteří za drobný obnos rádi ztratili přehled o předmětech svěřených k úschově.

K výpravě se připojila i lady Hilda, ačkoli to byla právě ona, kdo měl princeznu Helspeth přimět k rozumu. Jenže ji palác Dimmel k smrti nudil.

Kapitán Drear je objevil, když sčítal mužstvo. V Prosekových představách o říšských vojácích bylo přece jen zrnko pravdy – některým vlhké a chladné počasí nahánělo strach. A počasí se nahoře v pohoří Jago ještě zhorší.

Drear napočítal o dva muže více, než měl na seznamu. Ale ve chvíli, kdy přebytečné vojáky objevil, už Drago Prosek hulákal na vozky, kteří měli na starosti vozy přepravující zásoby a vybavení výpravy.

„Rozhodně tady dobrovolně nezůstanu,“ odsekla Helspeth Drearovi. „Jestli mě k tomu přinutíte, počítejte s tím, že za to zaplatíte.“

„A zaplatím i za to, když vás k tomu nepřinutím,“ prohlásil Drear rozhodně. „To pak můžu rovnou nalehnout na meč a ušetřit císařovně peníze za to, že mě bude živit do chvíle, než si najde čas na to, aby mě pověsila.“

„Velmi dramatické, kapitáne,“ mávla Helspeth rukou. „Slibuji, že nebudu působit problémy.“

„Bože, zachraň mě!“ zvedl kapitán oči k nebesům. „Princezno, vy jste sama problém už tím, že tady stojíte.“

„Lady Hilda mě bude chránit.“

„Bože, dej mi trpělivost. Princezno…“ nadechl se Drear, ale Helspeth mu skočila do řeči.

„Odcházím,“ řekla. „Přeberte si to sám, kapitáne. Přizpůsobte se. Utěšujte se myšlenkou na to, že je to skoro určitě naposledy v životě, kdy se ještě zhluboka nadechnu bez písemného souhlasu Poradního sboru a vlastní sestry.“

V pohoří Jago sice byl netvor, který narušoval dopravu zboží a lidí, ale zprávy se sem dostávaly spolehlivě. V Alten Weinbergu panovalo silné přesvědčení, že by bylo nejlepší princeznu následnici umístit do kláštera, kde by mohla být pod přísnějším dohledem. Ne že by snad udělala nebo řekla cokoli, co by mohlo kohokoli urazit či ohrozit. Nikdo si ani v nejmenším nestěžoval na práci, kterou odváděla jako vyslanec říše na jižní straně hor. Ale byla vzácným zbožím. A možným útočištěm pro ty, kterým se nezamlouval život pod vládou brothského patriarchátu.

Katrin si s tím dělala starosti. V dopisech už jen málokdy dávala najevo city.

„Odcházím, kapitáne,“ zopakovala Helspeth. „Ztrácíme čas a budeme je muset dohánět.“

A tak Algres Drear spáchal hřích, který si do konce života neodpustil: podvolil se. Bylo to snadnější než bojovat. Už ho unavovalo hádání a dohadování – obzvlášť s touto dívkou. Nikdy nedokázala ustoupit.

Ostatním netrvalo dlouho, než na to přišli. Helspeth toho o běžném každodenním životě v poli mnoho nevěděla, protože za ni podobné věci dělali jiní. Lady Hilda byla užitečná jen o trochu více.

Díky Helspeth se ale muži začali více snažit. Dokázala je přesvědčit, že jim dělání zázraků nebude činit nejmenší potíže.

Drago Prosek se nenechal zviklat v přesvědčení, že celou výpravu kvůli přítomnosti žen dozajista čeká obrovská pohroma.

Šest dní prochladlé bídy a mrazivého citového příměří přivedlo skupinu až na místo, které si Prosek vybral pro výchozí tábor.

~ ~ ~

Prosek se svými posádkami se s Algresem Drearem a princeznou Helspeth tísnil u velkého ohně. Všichni se chtěli podívat na mapu, kterou Prosek připravil. „Tady a tady," ukazoval dělostřelec. „Dokonalé pozice pro umístění falkonů. Ten spodní bude mít čistou palebnou linii na sto padesát yardů a budou ho přitom chránit balvany. Druhý je pod převisem a je za ním jeskyně. Leží třicet stop na úbočí skalní stěny. Na první pohled je jasné, že to místo v dávných dobách sloužilo jako pozorovatelna a strážní místo. Sterne, nahoru půjdeš ty, protože nemáš v hlavě dost rozumu, aby ses nechal vyděsit nebo znervóznit. Dostaneš druhý výstřel – hned, jakmile Varley zastaví tu věc svou ranou. Jestli budete muset utíkat, prostě ustupte dozadu do jeskyně. Není dost velká, aby netvor vlezl za vámi."

Helspeth chtěla Proseka upozornit na to, že ďábel dokáže proměňovat tělo. Algres Drear si přiložil ukazováček na rty. Jen proto, aby jí připomněl slib, že bude držet jazyk za zuby.

„Takže už musíme vyřešit jediný problém," pokračoval Prosek. „Kromě tohohle zatraceného počasí." Byla zima. Z nebes na zem padaly nepříliš časté, ale velice nepříjemné lijáky mrznoucího deště. „Jak sem tu věc nalákáme?"

Helspeth napadlo, co ji vlastně přimělo, aby skončila právě v téhle chvíli na tomto místě. Tělesně se cítila pod psa, ohrožovala sama sebe na těle i na duši a celé dobrodružství naprosto skoncuje s její hodnotou vhodné nevěsty. Navíc ji v Alten Weinbergu budou ještě víc nesnášet a ještě méně důvěřovat.

Jakýkoli propad na trhu s nevěstami jí ovšem příliš těžkou hlavu nedělal.

„Víte o netvorovi někdo něco, co mi nikdo zatím neřekl?“ zeptal se Prosek. „Je pravděpodobné, že bude vědět, kolik nás tady dohromady je a co máme v úmyslu? Podle mého velitele to býval člověk. Udržel si stále lidskou schopnost myšlení?“ Kolem ohně se rozhostilo mlčení. Prosek si povzdechl. „Jistě,“ řekl. „Nikdo nic neví. Nechte všechno na starém Dragovi. Princezno? Vy jste byla u al-Khazenu.“

„Je mi líto, pane Proseku,“ odpověděla Helspeth. „V tom vám nepomohu. Měla jsem plné ruce práce jinde, když se tomu, kdo kdysi býval mužem, stalo to, co se mu stalo. Vím o tom ještě méně než vy.“

„Škoda, že s sebou nemáme čaroděje,“ poznamenal Prosek. „No, teď už kvůli tomu brečet nebudeme. Velitel mi řekl, že to zvládnu. Možná mě zná líp, než znám sám sebe. Dreare. Vy vypadáte jako člověk, který už toho v životě hodně nalovil. Jak byste sem tu věc nalákal?“

„Lovil jsem jen vysokou a horské kozy,“ odpověděl Drear. „Za těmi prostě musíte přijít. Nebo na ně nastražíte léčku.“

Helspeth už se nedokázala udržet. „Vy jste přece byl ve Svatých zemích, že, pane Proseku?“ vyhrkla.

„To jsem byl,“ přikývl dělostřelec. „Pět let. Viděl jsem osobně Indalu al-Sula Halaladina z takové blízkosti, že jsem se mu mohl podívat do očí. Jsou šedé. Něco takového byste u takového člověka sotva čekala. K čemu míříte?“

„Sha-lugové, kmeny od Peqaadu, Indala al-Sul Halaladin, a dokonce i H’un-tai Atové – ti všichni používají taktiku falešného ústupu. A jejich nepřátelé se na ni dají velice často nalákat,“ začala Helspeth zeširoka.

„To je naneštěstí pravda,“ uznal Prosek neochotně. „Spousta mladých vojenských velitelů, kteří sotva připluli do Svatých zemí a nemohou se dočkat, až si udělají jméno, nedokáže uvěřit tomu, že by byli Nevěřící stejně mazaní jako oni. Navíc jsou proti nim veterány. Takže?“

„Muž, z něhož se stal netvor, žil před dvěma sty lety v Andoray," řekla Helspeth. „To určitě dodnes přispívá k jeho myšlení. Je to možné?"

„Vypadá to pravděpodobně," připustil Prosek. „Co chcete navrhnout?"

„V té době se přece dbalo na hrdinský individualismus," vysvětlovala Helspeth. „Kdyby na sebe někdo oblékl plnou zbroj a vyrazil na něj jako hrdina Rudé kladivo, když vyzýval na souboj midwyndského obra…"

Prosekovi se zaleskly oči. Chvilku přemýšlel a nasával vzduch mezerou mezi předními zuby. Pak se nadechl. „Mám nápad," řekl. „Co kdybychom…" a opakoval Helspethin návrh téměř přesně slovo od slova. Zatímco se její nálada blížila bodu varu, po straně na ni mrkl a usmál se. „Máme jediný problém," dodal. „Ten spočívá ve výběru hrdiny. A já si moc velké naděje nedělám. Jste tady nahoře jediná, kdo se pro podobnou úlohu vystrojil. Kapitáne Dreare, máte v mužstvu někoho dost malého na to, aby si oblékl její zbroj?"

Drear se zamračil. „Rozhodně nepřipustím, aby…"

„Souhlasím," přikývl Prosek. „Ale nikdo jiný nemá dostatečně přesvědčivý kostým."

Ozvala se lady Hilda. „Já jsem dost malá na to, abych…"

„To možná jste, ale takhle to dělat nebudeme," uzavřela diskusi Helspeth.

~ ~ ~

Uběhly dva další dny mrholícího neštěstí. Oba falkony byly postaveny do palebných pozic a jejich posádky si prošly všechny patřičné kroky. Drear s Prosekem prozkoumali průsmyk směrem nahoru až k dalšímu úkrytu, jenž zde byl kdysi postaven pro nešťastníky, které v horách zastihlo špatné počasí. Cítili, jak se netvor pohybuje. Rozmístili malá, standardní ochranná kouzla, která měla zabránit menším věcem Noci v provádění průzkumu pro netvora.

Pak se tři z Drearových braunsknechtů vrátili se zbrojí dostatečně velkou pro dospělého muže. Přivezli s sebou pro jistotu i dvě dlouhá ceremoniální kopí, na koncích ozdobená praporky.

Žádný dobrovolník se nepřihlásil, aby si mohl obléct zbroj a spustit past na netvora.

Prosek znechuceně zabručel. „Stejně je tu zatracená zima," poznamenal suše. „Sterne, Varleyi. Balíme. Tihle lidi nemají zájem něco udělat."

~ ~ ~

Drear se chopil delšího kopí. „Uvidíme, jestli se s tímhle železářstvím na sobě vůbec dokážu udržet v sedle," poznamenal nejistě.

Helspeth políbila klouby na jeho levé železné rukavici. „Nedělejte nic hloupého," požádala ho.

„Chcete, abych se do toho pustil?" opáčil. „Nebo ne?"

Mlčky udělala krok zpět. Nepředpokládal, že to přežije – a možná ani o nic takového nestál. Kdyby přežil, trpěl by až do smrti.

Vůbec tu neměl co dělat – jen o něco méně než ona. A v žádném případě ji tu neměl nechávat a vyjíždět z tábora jen proto, aby vylákal netvora na místo, kde ho ostatní budou moci zničit. Tohle nebyla jeho práce. Takovýhle úkol neměl.

Pocit viny pronikal až ke kostem její duše.

Drago Prosek následoval v mírné vzdálenosti Dreara a stále prováděl záhadná měření. Pořád pokračoval v tajemných přípravách.

Helspeth si přitáhla lady Hildu. „Až uslyšíme, že se Drear vrací, tak chci, abyste na chvíli zaměstnala ostatní braunsknechty," přikázala jí.

„Princezno?" zeptala se dvorní dáma.

„Za každou cenu," trvala na svém Helspeth. „Několik vteřin mi bude stačit."

~ ~ ~

Algres Drear už zmizel z dohledu a pohyboval se teď v horní části průsmyku. Počasí se mírně zlepšilo, i když závany větru stále ještě připomínaly duchy, hádající se mezi velkými balvany. Posádky falkonů byly připraveny a čekaly.

V okamžicích, kdy si nemohl dovolit neúspěch, Drago Prosek nevkládal žádné naděje do zápalek nebo troudu. Poblíž každé ze zbraní hořel oheň z dřevěného uhlí, u něhož se mohla zahřívat

posádka a zároveň udržoval rozžhavenou železnou tyč, kterou nedokázal sfouknout ani ten nejsilnější závan větru, ani uhasit náhodná kapka chladného deště. Prosek samotný se neustále pohyboval mezi dvěma palebnými stanovišti. Byl sice nervózní, ale z úplně odlišného důvodu než ostatní. Zatímco si všichni kolem něj dělali starosti s vlastním přežitím, Prosek si dělal starosti, aby všechno správně fungovalo.

Braunsknechtové nebyli s Prosekovými zbraněmi obeznámeni, takže nečekali, že z nich něco dobrého vzejde. Ani posádky falkonů netušily, co mají očekávat. V takovéhle bitvě se muži ještě nikdy neocitli.

„Princezno?“ zašeptala lady Hilda. „Co děláte?“

„Pokouším se modlit,“ odpověděla Helspeth. „Moc mi to ale nejde.“ Obávala se, že kromě modlení jí příliš dobře nejde ani práce vůdce. Takhle už to chodilo, když člověk nechal osobní touhy převládnout nad potřebou zodpovědnosti. Lidé přicházeli k úhoně.

Průsmykem se k nim dovalil zvuk, který nedokázali po dlouhé cestě a odrazech od stěn rozeznat. Byl ale hlasitý.

Lady Hilda rozuměla tomu, co Helspeth trápilo. „Stejně jako všichni ostatní na světě,“ poznamenala, „děláte nejlepší možnou věc z nejhoršího možného důvodu.“

Nahoře v průsmyku se objevil Algres Drear, skloněný nízko nad krkem svého koně. Zvíře prchalo, ale nedokázalo dosáhnout pořádné rychlosti, protože mělo poraněnou pravou zadní nohu. Drear už nedržel v ruce kopí. Přišel dokonce i o meč.

Za jeho zády se vynořilo něco obrovského. Právě tato věc byla zdrojem hlasitých zvuků. Z místa, kde se mohlo nacházet levé rameno, mu trčelo Drearovo kopí. Místo se nacházelo na úrovni očí, jako by netvor na poslední chvíli před oslepením uhnul hlavou.

Helspeth vyskočila dopředu, aby se chopila druhého kopí. Drearovi muži ji zastavili a vrátili zpátky. Snažila se s nimi marně bojovat. Mezitím si stihla všimnout, že netvorovi místo odseknutého drápu narostl nový.

Ta věc zuřila slepým vztekem. A pomalu Dreara dostihovala. Drear byl k tomu všemu zraněný.

Jeden z braunsknechtů se chopil kopí a udělal krok dopředu. Prosek ho zastavil ranou pěstí. „Zahrajeme to tak, jak jsme si to naplánovali," zavrčel muž z Bratrstva. Ale ani on nedokázal nečinně stát a sám udělal krok dopředu.

Drearův kůň před sebou vycítil přátelský tábor. Dokázal v sobě najít všechny skryté rezervy a na posledních padesát yardů cesty přidal do běhu.

Jakmile proběhl kolem posledních balvanů, chránících spodní falkon, vzali ho Drearovi muži mezi sebe, aby se o něj postarali.

Netvor, který ho stíhal, na poslední chvíli vycítil léčku a s mácháním dlouhých paží se zastavil. Jeho odporná hlava se kývala dopředu a zase dozadu. Tykadla se pohybovala a ochutnávala vzduch. Ale vítr foukal průsmykem směrem dolů. Netvor udělal několik dalších kroků, aby lépe vycítil to, co v něm probudilo podezíravost.

Helspeth řekla braunsknechtům, aby přestali dělat rámus. Neuvědomovala si, že sluch patří k netvorovým nejslabším smyslům.

Drago Prosek vyrazil kupředu. Nedělal si nejmenší starosti, jestli ho netvor uvidí. V ruce nesl yard hořícího doutnáku – právě té věci, kterou se rozhodl nesvěřovat obsluhám falkonů.

Netvor postoupil o další tucet yardů. Uvědomoval si nebezpečí. Kdyby nebyl ostražitý, už mohl dávno hodovat.

Naklonil hlavu na stranu. Tykadly ochutnával vzduch.

Najednou něco zachytil. Znehybněl a pak se otočil k útěku.

Prosek ustoupil stranou a zmizel mezi balvany.

Zazněl výstřel ze spodního falkonu, a zatímco se netvor napřimoval, nálož ho zasáhla do podbřišku. Povytáhl se ještě o několik yardů výš a začal vydávat zvuky, které se daly popsat jedině jako bolestný vztek. Pak ustoupil a omráčeně se zapotácel několik yardů zpátky.

Vypálil horní falkon. Některé z netvorových údů po zásahu odlétly pryč. Z jeho zad se po přímém zásahu oddělily kusy chitinového krunýře. Okolní skály postříkala bledá, žlutozelená tekutina.

Pak se menší rány začaly samy uzavírat. Netvor znovu získával kontrolu. Začal zkoumat okolí. Tykadlem se dotkl proužku kouře, který se vinul zpod převisu, pod nímž se skrýval horní falkon.

Netvor začal vztekle ječet.

Ze spodního falkonu vylétla další nálož jedu. Náraz odhodil netvora dozadu a z hrdla se mu vydraly další děsivé zvuky. Helspeth se na chvilku ocitla v objetí jeho šílenství, když jí pronikl do myšlenek. Tento jev zažili všichni, kdo se skrývali mezi balvany.

Netvor jako rozumu zbavený zaútočil na spodní falkon.

Podél stěn úžiny náhle vyšlehly řetězy zášlehů. Střely se zakously do netvorových boků – nejdříve zprava a o dvě vteřiny později zleva.

Co to bylo? Helspeth tam sice viděla mířit Proseka, ale… co to mělo znamenat?

Zásahy netvora téměř přesekly v půli, ale nějakým způsobem se mu podařilo přežít.

Zařval horní falkon. Pak vybuchla spodní zbraň a vzduch naplnil křik její obsluhy.

Zpoza balvanů se vynořil běžící Prosek. Byl bledý a obličej měl stažený hrůzou. Ohlédl se, aby zjistil, jestli ho netvor dohání.

Ten už ale dávno netoužil po ničem jiném než utéci co nejdál. Jeho zranění se neuzdravovala a nezacelovala. Jen stěží se dokázal otočit, aniž by se roztrhl na dva kusy. Z ran mu stoupal kouř zbarvený stejně jako tekutina, která z něj stříkala.

„Ta věc nezemře," zamumlala Helspeth. „Tohle všechno jsme jí dokázali udělat, a ona stejně nechce umřít!"

Prosek se zastavil mezi balvany, navršenými kolem spodního falkonu. Zavolal o pomoc. Výstřel horního falkonu ho ale přehlušil. Střela zasáhla netvora ze strany, roztrhala několik dalších končetin, ale na těle jako takovém nenadělala příliš mnoho škody. Dunivé ozvěny utichly. Prosek začal znovu řvát na Sternovu skupinu.

Několik braunsknechtů se rozběhlo na pomoc dělostřelcům. Prosek vyrazil z úkrytu pod převisem a potácel se pod vahou soudku s prachem a náloží, které Varleyho zbraň nestačila spotřebovat. Začal ztěžka šplhat na převis.

I přesto, že byl Drear zraněný, dokázal si udržet humor. „Zase jsme utekli smrti z lopaty," mumlal si pro sebe, zatímco uvolňoval

řemínky na zohýbaném chrániči holeně, jehož přesné jméno Helspeth neznala. „Tahle noha by ale mohla být zraněná," dodal. „Někdo by měl zaběhnout do tábora vozků a říct jim, aby sem vyrazili a naložili raněné." Braunsknechti mezitím pomohli Varleymu a jeho mužům zpod převisu. Žádný z nich nebyl mrtvý. Varley samotný by ale smrti možná dal přednost. Jen jeho obří hustý plnovous zabránil tomu, aby mu výbuch odtrhl pravou stranu hlavy. Pokud se uzdraví, bude mít tvář plnou jizev.

„Na druhý výstřel jsme použili dvojitou dávku prachu," vysvětloval jeden z Varleyho pomocníků. „Falkon pak musel nejspíš zevnitř prasknout a udělal se tam prostor, kde zůstala hořící ucpávka. Další nálož vybuchla, když jsme ji strkali dovnitř." Vzal si od lady Hildy nádobu s vodou. „Vytáhněte falkon," dodal. „Tady ho nechat nemůžeme."

Sternovo dělo znovu zaburácelo, tentokrát hlasitěji. Dělostřelec se kysele zašklebil. „Přebili ho," poznamenal tiše. „Budou toho litovat."

Helspeth se přikradla dostatečně blízko k hradbě balvanů, aby viděla na netvora. Ležel na zemi bez hnutí a obklopovala ho bledě zelená mlha. Poslední nálož mu roztrhla bok. Pach střelného prachu ji dusil. Kdyby vítr nevyháněl kouř z průsmyku, už dávno by neviděli ani na metr daleko.

O několik yardů dál vpředu zarachotily oblázky. Prosek se Sternem dopravovali horní falkon dolů. Prosek proklel řídký horský vzduch a řekl Helspeth: „Teď už ho máme moc daleko. Ta poslední nálož se rozprskla moc do šířky. Další mu narveme přímo do…" Zarazil se a dodal: „No, prostě ji do něj narveme přímo zblízka."

„Pane Proseku," ozvala se Helspeth.

„Eh… madam?" zeptal se dělostřelec.

„Dávejte pozor na falešný ústup," řekla. Nevěděla to jistě kvůli mlze a kouři, ale zdálky jí připadalo, že se netvorovy rány znovu začínají zacelovat.

„Dobré myšlení," přikývl Prosek. „Nikdy nesmíme brát Noc takovou, zač se vydává." Společně s pomocníky pečlivě nabil a připravil dělo. Pak s ním vyrazili k padlému Zástupci noci.

Helspeth měla pravdu. Netvor byl daleko méně zraněný, než jak se snažil vypadat. Kdyby na to nebyli Prosek, Stern a ostatní připraveni, určitě by je to stálo život.

Prosek riskoval další přebití děla. Některé části nálože tentokrát prolétly netvorem až na druhou stranu.

Dunění s ozvěnou utichlo. Nastalým tichem se ozývaly jen šťavnaté kletby Draga Proseka. Společně se zbytkem mužů přiběhl zpátky mezi ostatní. „Je nejvyšší čas zmizet, madam," řekl dělostřelec udýchaně Helspeth. „Po posledním výstřelu si už ani tenhle falkon neškrtne."

Ústí hlavně se rozevřelo jako okvětní lístky lilie. „Jestli ta věc znovu vstane, tak už toho s ní moc nenaděláme," poznamenal Prosek. Neběžel ale dál. Přivolal k sobě své muže a přibral k nim dva Drearovy. Oba poškozené falkony přikázal dopravit dolů, ale zbývající střelný prach si nechal. „Ta věc už ví, jak voní bolest," poznamenal. „Když ucítí prach, nebude se chtít vrátit. Právě proto jsem nahoru na skálu dal nálože. Abych ji naučil strachu ze střelného prachu. Vraťte se ke svým lidem. Zmizte odsud. Kdyby vás ta věc teď zabila, tak bych si to v životě neodpustil." Otevřel první soudek s prachem. „Běžte, ženská! Zmizte."

Helspeth vykročila dolů ze svahu. O kousek dál narazila na stojícího Algrese Dreara. „Říkal jste, že nohu máte zlomenou," zvedla obočí.

„Nebyl jsem dostatečně optimistický, princezno," odpověděl velitel její osobní stráže. „Je to jen velká modřina. Au!" vykřikl.

Helspeth mu šťouchla do lýtka špičkou boty. „Jen si buďte tvrdohlavý a mužný, jak se vám zachce, kapitáne," odtušila suše. „Nečekejte ale, že na vás my ostatní budeme čekat jen proto, že nedokážete udržet krok."

„V tom případě raději vyrazím napřed," odpověděl kapitán.

Mezitím už nahoru dorazili vozkové s nosítky. Braunsknechti poslali dolů nejdřív raněné. Nikdo nejel v sedle. Dokonce ani princezna následnice. Takový přístup některé lidi rozvzteklil, ale mnoho jiných ji pro něj zase milovalo, protože ze sebe nedělala o nic víc, než byli ti, kteří jí sloužili.

Takové zprávy ovšem nebudou vypadat moc dobře, až dorazí do Alten Weinbergu. „Hildo, mé dny nezávislosti jsou s konečnou platností sečteny," řekla Helspeth dvorní dámě. „I kdyby tohle dopadlo jako naprostý úspěch."

„S největší pravděpodobností právě tehdy, až tohle dopadne dobře," odpověděla lady Hilda. „Že by dívka tvého věku porazila netvora, na němž si vylámali zuby všichni staří válečníci? A ještě k tomu dcera Johannese Černé boty? Tohle nebude vypadat dobře, Helspeth. Teď se tě bude sestra určitě bát. Stejně jako supi, kteří jí do ucha našeptávají zvrácenosti. A její nepřátelé tě budou chtít využít. Začnou tím, že budou rozhlašovat, že právě ty jsi skutečná dcera Johannese Černé boty."

„Žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán, princezno," zapojil se do hovoru Algres Drear, kterému zraněnou nohu i přes veškeré protesty znehybnili dlahou. „A čím vznešenější jsou vaše úmysly, tím horší budou neúmyslné důsledky." A znovu si zavdal z lahve léku na bolest.

Helspeth se chtěla hádat, ale byla příliš tělesně i citově vyčerpaná, než aby našla slova.

Nad průsmykem, z něhož před chvílí odešli, zablesklo zářivé světlo. Do vzduchu se vznesl oblak kouře nebo prachu a zapadající slunce jej zbarvilo do oranžového odstínu. Proplétaly se jím bledě zelené úponky.

Těsně poté, co světlo pohaslo, se kamenným korytem přivalilo hromové dunění výbuchu.

„Měli bychom začít utíkat?" zeptal se Drear.

Helspeth se zamračila. „Takhle daleko dolů se ještě nikdy nevypravil," poznamenala.

„Na druhé straně hřebene scházel netvor i níž," připomněl jí Drear.

Vozkové nebyli unavení, takže spřežení popohnali. Zvířata byla odpočatá a dobře nakrmená. Z tábora vyrazili, jak nejrychleji mohli, a všichni zranění vojáci jeli v sedlech nebo na povozech.

„Však on nás dožene," uklidňoval Stern dělostřelce. Ale Draga Proseka už nikdy nikdo neviděl.

Stejně jako strašlivého Zástupce noci, který tak dlouho trýznil kraj na obou stranách hřebene.

Což se všem hodilo.

~ ~ ~

Cesty přes pohoří Jago se téměř okamžitě znovu otevřely.

16. Castreresone: Obléhání

„Jsem pozorovatel,“ řekl bratr Kandl Socii Rault. „Patřím sem a dělám to, co dělat mám.“

Divoká mladá žena se snažila mračit, ale nepodařilo se jí to. Měla dobrou náladu, protože byla přesvědčena, že když se patriarchálové rozhodli obléhat Castreresone, udělali vážnou chybu.

Dvojice podle svého zvyku stála na vrcholku hradeb a sledovala nepřátele, rozložené v předpolí. Tentokrát se v táboře útočníků nacházel i samotný vrchní velitel patriarchální armády s doprovodem ozbrojených hrdlořezů.

Na Socii to udělalo dojem. „Je jich tedy rozhodně spousta,“ podotkla.

„Jejich vrchní velitel má silnou podporu ze Sublimovy strany a stojí za ním Kolegium,“ řekl bratr Kandl.

„Ale tohle jsou přece jen muži odvedení na čtyřicet dní, je to tak?“ zeptala se Socia. „Takže když vydržíme měsíc, zbavíme se jich.“

Pískala si v noci u hřbitova. Tohle bylo zbožné přání. Páteř Sublimovy armády tvořili profesionálové – vojáci, pro něž byla válka povoláním a které si osobně vybral a vycvičil vrchní velitel. Byla to obrovská výjimka v době, kdy ani velitelé armád nebyli často profesionálové. Takhle se to v chaldarejském světě mimo hranice válečných řádů prostě nedělalo.

„Někteří ano,“ přikývl bratr Kandl. „Předpokládám, že se už stačily některé čtyřicetidenní posily vystřídat. Ale pokud nevyhladovějí nebo nepodlehnou nemocem, většina mužů tu zůstane.“ Přestože bratr Kandl nebyl nijak zvlášť horlivý vlastenec,

představa úspěšného obléhání Castreresone se naprosto vymykala jeho connekskému chápání. Roger Shale přece dokázal postavit Bílé město tak, aby odolalo každému útočníkovi.

Patriarchálové se před Castreresone chovali klidně a bez rozruchu. Než se pustili do čehokoli většího než postavení hlídek, nejdřív rozbili tábor a postarali se o jeho zabezpečení. Před bránu nepředstoupil žádný herold, který by se domáhal kapitulace, nabízel podmínky nebo navrhoval jakékoli jiné řešení. Útočníci okamžitě začali rozebírat opuštěné předměstí Inconje – dřevo použili na stavbu obléhacích strojů a tábora a kámen k postavení věží na koncích mostu a jako střelivo.

Profesionalita patriarchálů brnkala obyvatelům Castreresone na nervy. Útočníci prostě přišli a pustili se do práce, jako by to nebylo nic víc než jen práce. Vůbec si samotného města nevšímali, dokud první katapulty nezačaly vrhat kameny přes hradby – a zaměřovaly se přitom na body, které i samotní obyvatelé Castreresone považovali za slabé. A na tesaře, kteří se je marně a narychlo pokoušeli posilovat.

„Měli jsme jít dál do Khaurene," poznamenala Socia trpce. „Nebo možná až na Altai." Sledovala, jak obléhací stroj vymrštil obrovský kámen skoro přímo na ně. Jeho posádka ale nebyla příliš zkušená. Zatím se jí ještě nepodařil přímý zásah. Balvan letěl příliš daleko, a když přistál, roztříštil se jako kus zaschlé hlíny.

Kameny z místních polí byly měkké a snadno se štípaly.

„Možná máš pravdu," odpověděl bratr Kandl. Naprostá sebedůvěra obléhajících ho trápila. Tohle nebyla banda potulných Grolsacherů ani nedisciplinovaná změť fanatiků a dobrodruhů z Arnhandu, kteří přicházeli dřív. Tito muži měli práci, věděli, jak ji vykonávat, a pracovali s nasazením. A dávali své schopnosti a dovednosti bez obav všem najevo.

„Nemůžou vydržet," usoudila Socia. „Není tu dost jídla ani píce. Prostě to jen potřebujeme přečkat."

Nedostatek jídla a píce ale bude znamenat problém i v Castreresone. Do města byl vpuštěn každý uprchlík z východu a uvnitř hradeb vládla maysaleanská náklonnost ke sdílení. Neužitečné žaludky stráví zásoby, které by bylo lepší vyčlenit pro bojující muže.

Takové myšlenky ale nebyly z jeho strany příliš šlechetné.

Měl by raději odsunout svět stranou a stáhnout se do ústraní. Už dávno nebyl Dokonalý. O tom titulu už nemohl ani snít. Světské myšlení se mu zadřelo příliš hluboko do duše.

Obyvatelé Bílého města si z patriarchálů dělali legraci. Důvěra v silné městské zdi zůstávala vysoká. A nepřátelé navíc město ani neobklíčili. Přestože jich byla spousta, nebyli tak silní. Na severozápadě a jihovýchodě, kde vyrostla nová předměstí, mohli lidé vycházet z města a zase se do něj vracet, jako by se nic nedělo. Nepřítel jim v tom nebránil. Obě předměstí – Burg na severozápadě a Nové město o něco jižněji pod ním – měla vlastní hradby, které se napojovaly přímo na hlavní městské opevnění. Byly jen o něco nižší a slabší.

„Možná to nemyslí tak docela vážně," zamyslel se Dokonalý mistr během jednoho odpoledne. „Může to být všechno jen okázalá podívaná, která má město přimět ke kapitulaci. Říká se, že vrchní velitel je šetrný, když přijde na obětování vlastních vojáků."

„Taky se říká, že je pěkně chytrý," připomněla mu Socia.

Zprávy o zabití božího červa při srážce na ormiendenském břehu Dechearu dorazily do Castreresone jen o několik dní dřív než jízdní hlídky patriarchálů. Lidé nechtěli věřit tomu, že se vrchní velitel dokázal postavit silnému Zástupci noci a zabít jej – ale Sonsu obsadil velice rychle. Viscesment a Imakuláta II. dokonale překvapil – tak dokonale, že se Imakulátova osobní stráž zmohla jen na slabý pokus o obranu. Jeho podřízení se vydali do Antieux a Sheavenalle, a obzvlášť ten druhý dosahoval neočekávaných úspěchů.

Během týdne, následujícího po příchodu patriarchální armády k Bílému městu, se nálada jeho obyvatel začala měnit. Nepřítel začal systematicky dobývat okolní města a pevnosti. To, jak rychle se mu to dařilo, začalo obránce děsit.

Nálada se zhoršila ještě o něco víc, když se rozšířila zpráva, že se v řadách útočníků nacházejí nejtemnější členové Kolegia.

Selhání tolika opěrných bodů mohlo velice dobře vysvětlit čarodějnictví.

Čarodějnictví a zrada.

Patriarchální Společnost pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství nasadila své lidi úplně všude. A tito zrádci se neštítili žádné podlosti.

Bernardin Amberchelle byl hrubý, krutý muž, kterému nechyběla vychytralost. Jeho agentům se podařilo proniknout do řad Společnosti. Osmého dne obléhání jeden z nich vyzradil plán, který zrádci vymysleli, aby se zmocnili tajného průchodu a otevřeli jej dobyvatelům. Poté co byli zrádci svrženi z vysoké věže nad branou, se Amberchelleho obliba vyšplhala do závratných výšin. Sedmnáct kněží a nevysvěcených bratrů. Včetně jinak nevinného kněze brothského episkopálního vyznání, který měl tu drzost prosit o milost pro zrádce.

Ve městě neexistovala centrální výkonná moc. Rogera Shaleho nikdo nevystřídal. Velmožové se nedokázali shodnout na ničem. Isabeth byla stále na cestě z Navayi se stovkou Peterových rytířů a doprovodem. Naplánovali si vylodění v Sheavenalle a pak pochod podél řeky Laur. Většina Sheavenalle ovšem už v té době byla v rukou patriarchálů. Jakýkoli pokus o vylodění by byl nanejvýš riskantní, takže se lodě znovu vrátily na moře. Mohly přistát v Terliaze, dvě třetiny cesty zpátky k Plataduře, odkud vypluly.

Opět se vrátil vítr a déšť. Neúnavní patriarchálové si do té doby stihli za vydatné pomoci místních dělníků postavit vlastní nouzové městečko. Vrchní velitel udělal totéž v průběhu calzirského tažení.

Přestože patriarchální armáda dorazila k městu bez jakéhokoli doprovodu obyčejných lidí, velice rychle si tento nedostatek vynahradila.

Lidé pro přežití dělali vše, co dokázali. A většině místních obyvatel nezáleželo na tom, kdo obýval hrady a města. Vládnoucí rody působily při pohledu z chatrče výrobce dřevěného uhlí naprosto stejně.

Bernardin Amberchelle k sobě povolal Socii Rault a bratra Kandla patnáctého dne obléhání. Amberchelle se tvářil zamyšleně. To bylo trochu nezvyklé – tento malý, mohutně stavěný muž měl pověst člověka, který si cestu hádankami a skládačkami nejraději prosekává sekerou.

Poblíž stěn postávalo několik Amberchelleho podivných společníků. Mezi nimi bylo i pár vůdců Castreresone – včetně Berta Bertranda, dlouholetého společníka a pobočníka Rogera Shalea, který se až do Isabethina příjezdu ujal funkce správce města. Bratr Kandl přelétl shromážděné muže cynickým pohledem. Mezi místními obyvateli očividně nebyl jediný vůdčí typ – proč by se jinak rozhodli podvolit napůl šílenému přivandrovalci Amberchellemu? Jen proto, že měl ten člověk žaludek na to, aby spáchal masovou vraždu?

Co tu vlastně dělali ti plíživí, snědí muži s podivným přízvukem, kteří podle všeho pocházeli z Artecipey?

„Děkuji, že jste přišli," řekl Amberchelle a dokázal tím, že když chce, umí si i on najít cestu ke zdvořilosti.

„Na tvůj rozkaz," odpověděl stařec. „Trochu mě to ale mate. Čím bych ti mohl asi být prospěšný?"

„Radou," odvětil Amberchelle krátce.

„Pokud dokážu," pokrčil rameny bratr Kandl. „Máš u sebe daleko praktičtější myslitele, než jsem já."

„Do toho se pustíme za okamžik, Mistře," podíval se Amberchelle na dívku. „Máme otázku ke snoubence hraběte."

Socia se učila rychle. Dokázala nevyhrknout nesmyslnou poznámku jen proto, aby si získala pozornost. Čekala na Amberchelleho otázku.

„Slečno…" začal Amberchelle pomalu, „dostala jsi odpověď na své prosby o pomoc?"

„Ani jednu," ušklíbla se Socia. „I když král Peter sem posílá Isabeth, aby se ujala svých práv."

„Toho jsme se báli," přikývl Amberchelle. „Nepřítel s námi nehodlá mluvit. Zatím ignoroval každý náš návrh na vyjednávání."

„Sublim tvrdí, že není o čem vyjednávat," poznamenal bratr Kandl.

„Naši špehové se pohybují mezi městem a jejich táborem," pokračoval Amberchelle. „Nepřipadalo jim, že by útočníkům nějak záleželo na Sublimových tvrzeních."

Vrchní velitel samozřejmě předpokládal, že se mezi místními dělníky objeví špehové. A bylo jasné, že si nedělal těžkou hlavu s tím, co se dozví. „A?“ nadhodil bratr Kandl.

„Nepřítel je přesvědčen, že dokáže vydržet celou zimu – jestliže se mu město odmítne vzdát. Což se nakonec může stát, pokud nás odřízne od všech možností komunikace. Navíc začaly hlídky patriarchálů útočit na všechny, kdo dovnitř přinášeli jídlo a další zásoby.“

„A?“ opakoval stařec.

„Spotřebováváme potraviny rychleji, než je sem dokážeme dopravovat,“ dodal Amberchelle.

„To se během obléhání stává,“ podotkl bratr Kandl suše.

„Vyžeň lidi, kteří nepřispívají k obraně města,“ navrhla Socia. „Ať si s nimi dělají hlavu útočníci.“

„Tak to abychom si začali balit, že, děvče?“ poznamenal bratr Kandl.

Socia se zamračila.

„Ta dívka má ale pravdu,“ uznal stařec. „Uprchlíci, kteří patří k Hledačům, by takhle mohli vyklouznout a najít útočiště v Khaurene. Nebo jít na Altai.“

„Za předpokladu, že by je nepřítel nechal jít,“ dodal Amberchelle.

„Za předpokladu, že by je nepřítel nechal jít,“ přikývl stařec. Vrchní velitel Sublimovy armády by mohl usoudit, že přelidnění a hladovění jsou užitečné zbraně. Nebo by mohl chtít, aby vystrašení uprchlíci roznesli paniku po celém Conneku. „Chceš ale mou radu ohledně něčeho jiného, že?“ zeptal se Amberchelleho. „Nepotřebuješ, abych ti tohle všechno říkal.“

„Jde o Noc,“ zamumlal Amberchelle nejistě a tiše jako chlapec, kterého přistihli, jak dělá něco, co by neměl. „Noc je… totiž není… ať už se u Dechearu stalo cokoli, zdá se, jako by se Noc těchhle lidí bála. Přestože je desetkrát aktivnější, než byla loni touto dobou.“

Bratr Kandl se zamračil. Veškeré informace, jež o události měl, se omezovaly na řeči, které zaslechl v ulicích města. Proč si s tím dělal Amberchelle starosti? Nebo si s tím dělali starosti jeho přátelé? Tito přátelé, kteří se – jak mu bylo řečeno – dali na útěk z

Viscesmentu, když tam dorazil překvapivý útok patriarchálních jednotek.

„S Nocí neudržuji žádné styky," prohlásil přísně. „Jsem jen filozof, ne čaroděj nebo kněz. Jestliže se Noc straní patriarchálů, zdá se logické, že se může bát toho, aby nesdílela stejný osud jako věc, která zahynula u Dechearu."

Amberchelle si povzdechl. „Nemyslel jsem, že bys nám mohl říct něco nového," poznamenal. „Ale doufal jsem." Prudce zavrtěl hlavou. Nebylo to k ničemu. „Mají s sebou principáty," dodal.

Tohle nebylo žádné tajemství. „Obávám se, že se jejich moc zbytečně přeceňuje," řekl bratr Kandl.

„Má pravdu. Přeceňuje."

Hlas se ozval z prázdného prostoru. Socia vykřikla. Místní velmoži sebou trhli a začali v panice vykřikovat nesmyslné otázky. Někteří si mysleli, že jde o hloupý žert. Ale Amberchelleho snědí přátelé propadli panice. Několik jich tasilo zbraně, které u sebe v této místnosti vůbec neměli mít. Čepele zasvištěly prázdným vzduchem. Další z komnaty uprchli.

„Mistře," řekla Socia hlasem vystrašeného dítěte, „něco se mě právě dotklo. A strčilo mi do ruky tuhle věc." Podala mu prsten.

Bratr Kandl ho odnesl k nejjasnější lampě. Dvěma cizincům, kteří stáli poblíž, stačil jediný pohled, aby zbledli jako stěna. Ten menší se zapotácel, jako by na něj zničehonic přišly mdloby. „Co je to?" zeptal se stařec.

Nikdo mu neodpověděl. Vůdce cizinců vyháněl společníky z místnosti. Barto Bertrand, Bernardin Amberchelle a Socia se shlukli kolem bratra Kandla.

„Je to pečetní prsten," řekl. „Ale takový jsem ještě nikdy neviděl. Uhm," odkašlal si, když narazil na tmavé skvrnky, které vypadaly jako kapičky zaschlé krve. „Ale tyhle symboly jsem už někde zahlédl," dodal. Muselo to nejspíš být někde v Altaiských údolích severně od Khaurene. Někde v hlubokých lesích, kde byli Eis, Aaron a jejich učedníci pokládáni za čerstvě příchozí a kde na staré bohy nikdo nezapomněl, ačkoli už je nikdo neuctíval.

„Bernardine," poznamenal. „Zjisti, co tolik rozrušilo tvé přátele." Chtěl se Socie zeptat, jak k prstenu vlastně přišla.

Nechtěl totiž jejímu tvrzení věřit. Dokonce i on sám by mohl propadnout panice, kdyby měl uznat, že se po Castreresone potulují neviditelní lidé.

Amberchelle zavrčel a bylo jasné, že se svými společníky není spokojený. Berto Bertrand prohlásil: „Nechám vyhlásit, aby se lidé, kteří mají kam jít, připravili na cestu.“

~ ~ ~

Bernardin Amberchelle nikomu nevelel. Městští konzulové, velmoži a městská šlechta mu naslouchali jen proto, že byl bratrancem hraběte Raymoneho. Zdvořile přikyvovali a pak šli dělat věci po svém. Nedokázali přijmout přítomnost velké nepřátelské armády jako důvod k vytvoření silné centrální zákonné moci.

Šestnáctého rána obléhání se začalo proslýchat, že se nepřítel pouští do něčeho nového. Z Firaldie dorazilo k městu několik tisíc posil z řad čtyřicetidenních odvedenců. Vrchní velitel patriarchální armády očividně hodlal využít masivní přesily. Později téhož dne přinesl posel ze Sheavenalle zprávu, že se přístavní město nepříteli vzdalo.

Bratr Kandl to zaslechl, když pozoroval situaci před městem z hradeb. „Přesně na tohle čekali,“ poznamenal. „Teď mohou přepravovat zásoby na říčních člunech po Lauru.“ Zamyslel se nad osudem Hledačů ze Sheavenalle. A nad tím, co potkalo devské a dainshauské menšiny, které tam žily. Muži pod vedením vrchního velitele nebyli žádní fanatici, ale členové Společnosti je následovali v těsném závěsu.

Sedmnáctého jitra podnikl nepřítel útok na Burg a Nové město a podařilo se mu naprosto překvapit obránce, přestože byli před podobně překvapivým útokem varováni. Útočníci zdolali hradby Nového města a okamžitě jim padla do rukou hlavní brána. Pouliční boje se rozšířily na celé předměstí. Obrana padla za soumraku. Patriarchálové začali okamžitě využívat vyšší budovy jako opěrné body k ostřelování samotného města.

V Burgu na severozápadě obránci udrželi vrcholek hradeb, ale nedokázali zabránit dvěma průlomům, které vytvořili nepřátelští ženisté. Obráncům se je nakonec podařilo uzavřít pod krupobitím střel z dřevěných věží, jež útočníci s ohromující rychlostí postavili.

Mezitím těžké balisty na vrcholcích ostřelovaly předměstí do hloubi planoucími kopími.

~ ~ ~

„Nejsem sice voják," řekl bratr Kandl Bertu Bertrandovi, „ale nemyslím si, že by výpad byl nejmoudřejším řešením." Obránci se o drobné útoky snažili téměř každý den. Žádný z nich nedopadl dobře.

„Podnikneme protiútok na Nové město dnes v noci," prohlásil Bertrand. Konzulové a velmožové se rozhodli. „Také se zaměříme na věže, ze kterých ostřelují Burg."

Na hradbách předměstí byla umístěna jen lehká dělostřelecká postavení. Žádné obranné zbraně Castreresone zatím ještě příliš mnoho práce neodvedly. Katapultům se pořád nedostávalo střeliva. Ti, kteří o něčem rozhodovali, si udržovali neutuchající víru v hradby Bílého města.

Bratr Kandl se obával, že všechna vylepšení, která prosadil Roger Shale, přijdou vniveč.

„Zítra se vrhneme na jejich hlavní tábor," dodal Bertrand. „To nebudou čekat. Zatlačíme je na druhý břeh řeky a obsadíme věže, které postavili k ochraně mostu."

Plán byl samozřejmě daleko rozsáhlejší. Na první pohled působil monumentálně a odvážně. Nezkušené nepřátelské posily budou uvězněny na této straně řeky a zničeny…

Kromě toho, že vůbec nevzal v potaz jistotu, že čím složitější plán je, tím spíše se rozpadne na kusy, zapomněli jeho tvůrci brát ohled na hlas odnikud, který všichni slyšeli v poradní síni.

Bratr Kandl si myslel, že naděje na překvapení nepřítele je nulová. Nezůstal vzhůru tak dlouho, aby sledoval, jak se spouští katastrofa. Nechtěl po zbytek dní žít s takovou bolestí.

~ ~ ~

Socia nedokázala vzrušení zkrotit. Vtrhla do cely, kterou bratr Kandl obýval. Netrpělivě poskakovala a přešlapovala z nohy na nohu, zatímco se probíral ze spánku.

„Není patřičné, aby se žena tvého postavení nacházela v této místnosti," napomenul ji. Hrabě Raymone ji ale kromě toho, že ji svěřil do péče Dokonalého mistra, nezaopatřil ničím jiným. „Nu, už

jsi tady," dodal bratr Kandl. „Seber se. Pokus se mluvit tak, abych ti rozuměl."

„Všechno dopadlo tak, jak to naplánovali!" vyhrkla Socia. „Nové město je znovu v našich rukou. A strhli věže, ze kterých nepřátelé ostřelovali Burg." Její vzrušení o něco ustoupilo. „Nezvládli ale uhasit všechny ohně," dodala.

Bratr Kandl spal na rákosové rohoži. Teď se na ní posadil a otrhanou přikrývku si přitáhl k tělu. Během noci se vždycky ochladilo. „Takže se jim podařilo patriarchály překvapit?" zeptal se nevěřícně.

„Naprosto!" zazubila se Socia.

Nedokázal uvěřit, že nejde o nepřátelskou léčku. „Běž na chvilku na chodbu," přikázal jí. „Musím se obléct." Sociin život v Caron ande Lette byl drsný, prostý a uvolněný. V Castreresone by takhle žít nemohla. Hrabě z Antieux by nesnesl, kdyby se jeho snoubenka dostala do řečí.

„Tak už pojď!" ponoukala ho Socia, sotva vyšel z cely. „Chci to vidět!"

Odmítl se nechat popohánět. Zastavil se ještě pro snídani: krajíc chleba namazaný tmavým, hustým a skoro hořkým medem. V době, kdy ho konečně dívka vytáhla z pevnosti, už bylo světlo na východě stejně jako na severu, kde neustále hořel Burg. „Počítám, že budeme muset jít na východní hradby," poznamenala dívka.

Ulice byly plné nervózních mužů, kteří byli všichni ozbrojeni. Arzenály se během dnešní noci vyprázdnily. Ozbrojenci měli znovu obsadit most přes řeku Laur a jeho obranu.

Bratr Kandl byl přesvědčen, že z nich do večera nezůstane naživu ani jediný.

V ulicích se pohybovaly i rodiny. Jejich strach byl téměř hmatatelný. Všichni věděli, že přinejmenším někteří manželé a otcové se nevrátí zpátky domů.

Vrátí se vůbec nějaký? říkal si v duchu bratr Kandl.

Kdykoli ho někdo z procházejících lidí požádal, poskytl mu požehnání bez ohledu na to, zda šlo o maysaleana, nebo ne. Většina episkopálů se nebála brát, cokoli se jim naskytlo, ve chvíli, kdy to mohla dostat. Poblíž brány budou bezpochyby čekat kněží věrní

Viscesmentu, aby požehnali věrným, kteří budou procházet kolem nich.

Bratr Kandl pochyboval, že by o sobě takto dali vědět i Sublimovi kněží, ačkoli mezi těmi, kdo budou bojovat o město, se nacházeli i oddaní episkopálové brothského vyznání.

Všichni měli pochybnosti a obavy, jakými se muži ve chvílích před bojem zaobírají vždy. Měli nicméně víru v oprávněnost svého jednání.

Bratr Kandl také trpěl pochybnostmi a obavami, přestože mu scházela útěcha pramenící z víry neznající podobnou nejistotu.

„Socio," obrátil se k dívce. „Drahé dítě. Obávám se, že jakmile se odsud dostaneme, budu tě muset opustit."

„Nebuď… o čem to vlastně mluvíš?" podívala se na něho podezíravě.

„Už zapomínám na to, co jsem, dítě," odpověděl. „Jsem ztracen. Musím odsunout svět stranou a znovu najít sebe sama. Ztrácím duši."

Socia se s ním začala přít a využívala proti němu jeho vlastní argumenty.

Vojáci se pustili do výpadu dřív, než dvojice stačila dorazit na vyvýšené místo s dobrým výhledem. Ruch před branou je málem strhl s sebou. Před tímto nečekaným a nevítaným dobrodružstvím je zachránil jen Sociin nedostatek slušných způsobů.

Mezi pozorovateli si nedokázali vydobýt dobré místo. Ta nejlepší byla obsazena už dávno.

Ozbrojenci z Castreresone se vrhli na tábor v bývalém předměstí Inconje jako vzteklý, neorganizovaný dav a cestou se hrnuli jeden přes druhého. Bylo jich příliš mnoho a chybělo jim velení, aby pochodovali v útvaru. „Taková ztráta!" zasténal bratr Kandl. „Tohle město řídí idioti!"

Nezáleželo mu na tom, že se několik těchto idiotů nachází v doslechu – místo, aby byli se svými muži běžícími vstříc jisté smrti.

Brzy se ale začalo zdát, jako by konzulové a velmožové nebyli takoví idioti. Vyděšené nadšení a ohromující přesila přece jen mohly přinést jistou výhodu.

Obránci z Castreresone prolomili palisádu chránící předmostí u Inconje téměř vlastní vahou a setrvačností. Zahnali patriarchály na

ústup. Spoustu jich přitom pobili. Někteří skočili do vln řeky Laur, aby se zachránili plaváním. Ozbrojencům se podařilo obsadit nedokončenou věž na západním konci mostu. Za okamžik už útočili na věž na východním konci.

Ta jim dokázala vzdorovat pouhé dvě hodiny. Nepřítel využil tuto dobu k tomu, aby vrhl do boje dělostřelectvo s kušovníky, kteří zasypali most deštěm střel. Dělostřelci mezitím do boje zapojili něco, co působilo dunivý zvuk a obrovská oblaka sírou páchnoucího kouře. I přes vysoké ztráty obyvatelé Castreresone dokázali dobýt druhou věž a připravit se k její obraně.

Patriarchálové se k protiútoku neodhodlali.

Postavili dřevěné věže, z nichž mohli navečer začít pálit na ztracená postavení a na každého, kdo se rozhodl překročit most.

Obyvatelé města, kteří boji přihlíželi z hradeb, byli jásáním ochraptělí.

Bratr Kandl se k všeobecnému jásotu nepřidal. Ani Socia Rault.

Dívka chápala. Patriarchálové rozhodně neutrpěli zdrcující porážku.

Dnešní boje znamenaly z dlouhodobého hlediska velice málo. Obzvlášť v případě, že obráncům Castreresone zabrání nijak velké, ale nenahraditelné ztráty v tom, aby ubránili celé město proti případným překvapivým útokům.

Cena za vítězství se naplno projevila ve chvíli, kdy se snesla noc. Pláč z města musel všechny v nepřátelském táboře hřát u srdce. Počet padlých se vyšplhal k tisícovce a lehce či těžce raněných bylo mnohem více. Některé rodiny přišly o všechny mužské příslušníky. Další to čekalo ve chvíli, kdy se do práce zapojí komplikace a vyčerpání zraněných.

Bratr Kandl by vsadil klidně zlato na to, že nepřítel neutrpěl ani desetinu takových škod jako odvážní šílenci z Bílého města.

Plakal. A nestyděl se za to, že ho přitom všichni vidí, zatímco městští konzulové vyhlašovali velké vítězství.

„Oni neodešli," řekl bratr Kandl Bernardinu Amberchelemu. „A my si můžeme být jistí, že o nich zase brzy uslyšíme."

Toto „brzy" nakonec přišlo dřív, než Dokonalý mistr očekával.

Protiúder dopadl na město před úsvitem. Vrchní velitel patriarchální armády přikázal svým mužům přeplout Laur na člunech nebo jej přeplavat, nad i pod mostem podél toku řeky. Obránci města nepostavili hlídky, jež by tuto cestu hlídaly. Muži, kteří se přepravili přes řeku nad mostem, se připojili k jednotkám, jež zůstaly uvězněny na západním břehu. Vojáci, kteří překročili řeku níže pod mostem, zaútočili na obránce Inconje. Nedostatečně ozbrojené a vycvičené měšťany rychle vyřadili z boje – všechny kromě těch, kdo zůstali uvězněni ve věžích. Vycházející slunce ozářilo svah pod novým opevněním posetý čerstvými padlými. Žádný nedostal milost.

Uprchlíci z okolních měst a hradů mluvili všichni o tomtéž – jakmile narazili patriarchálové na jakýkoli odpor, byli nemilosrdní. Proto padalo jedno město za druhým tak rychle, že muži vrchního velitele skoro nestíhali přijímat kapitulace. Jen málo lidí v sobě našlo odvahu bojovat.

Zatímco měšťané sledovali masakr před hlavní branou, zaútočila další jednotka znovu na Nové město a bleskově prorazila mizerně opravené průlomy ze včerejška. Sublimovi vojáci před sebou hnali obránce tak rychle, jak jen byli schopní utíkat. Ještě před polednem se patriarchálové pustili do podkopávání hlavní zdi a stavění střeleckých věží, aby mohli ostřelovat prostor za náspem.

A obránce Castreresone znovu zradila důvěra a váhavost. Za celou dobu obléhání nebyly postaveny kryty, které by obránce právě před takovým ostřelováním chránily. Nikdo nevyhloubil okopy, takže bylo téměř nemožné podniknout protiútok na nepřátelské sapéry. Už nemohli útočit ani skrytými postranními vchody, protože je nepřítel odhalil a systematicky zasypával. Před hlavní bránu, která spojovala Castreresone s Novým městem, navršili útočníci větve a klády a zapálili je.

Tato živoucí historie byla zapisována pod těžkou šedivou oblohou, často s doprovodem jemného deště. A Noc byla přítomna v první řadě hlediště.

Bratra Kandla to velmi trápilo. I nejfanatičtější brothští episkopálové se teď báli Noci, protože o ní kolovalo příliš mnoho historek, než aby je mohli popírat. Na svahu před hlavní městskou branou, kde zahynuly stovky mužů, byly jasně viditelné stopy

Havranova slizu. Před hlavní branou byla pozorována samotná Smrt, jak doplňuje záznamy v Knize času. Tisíce lidí tvrdily, že jejich bratranci nebo strýcové na vlastní oči viděli Jílce. A v každém temném průchodu se skrývaly střípky Sváru.

Bratr Kandl neviděl nic. Stejně jako každý, s kým na toto téma hovořil. Ale přestože byly všechny zprávy z doslechu, samotné jejich množství dokázalo přesvědčit ostatní.

Socii se to nezdálo. „Proč by Staří bohové měli pomáhat brothskému uchvatiteli?“ ptala se. „Církev je přece chce zničit.“ Vyslovila úvahu nahlas nad chudým obědem, sestávajícím z tvrdého sýra a ještě tvrdšího chleba, který se starcem jedla v místnosti vedle kuchyně v pevnosti hrabat z Castreresone.

„Je to sice jen dohad,“ odpověděl bratr Kandl, „ale vsadil bych se, že právě v téhle chvíli jsou v táboře před hlavní branou lidé, kteří se jeden druhého ptají, proč Staří bohové pomáhají právě nám, když tu o ně vlastně nikdo nestojí.“

Dívka se nadechla k odpovědi, ale pak se zamyslela. A zavřela ústa.

„Noc nikomu nepomáhá a nikoho neupřednostňuje,“ pokračoval bratr Kandl. „My si to možná někdy myslíme, protože se při pozorování spoléháme jen na informace, jež nám naše oči a uši poskytnou.“ Vzhledem k tomu, co se stalo na východním břehu Dechearu, ale mohla Noc jednu stranu současného boje smrtelníků přece jen upřednostňovat.

„Pomáhají jim členové Kolegia,“ poznamenala Socia.

„Pravda,“ uznal Dokonalý mistr. „A patrně ti nejlepší.“ Nepřítel se tuto skutečnost nesnažil nijak tajit. Někteří z přítomných členů Kolegia neměli zvláštní pověst. Ale například o takovém Munierovi Delarim se vyprávěly historky, ze kterých člověku vstávaly vlasy na hlavě. A Bronte Doneto, který dobýval Antieux, byl patrně nejmocnějším principátem ze všech. Doneto strávil drtivou většinu dospělého života tím, že se snažil svou skutečnou sílu skrývat.

„Tohle přece nemůžeme vyvážit,“ zasmušila se Socia.

„Ne,“ přisvědčil bratr Kandl. „Všechny výhody se nacházejí na jejich straně.“

Do místnosti vstoupil Bernardin Amberchelle. Tvářil se sklesle. „Znovu obsadili věž na vzdáleném konci mostu," oznámil jim. „A začali stavět pontonový most. Pokusíme se ho v noci zničit. Ale nepředpokládám, že bychom měli štěstí. Teď už nenajdeme dost lidí, kteří by se vypravili za hradby."

Amberchelle jim toho chtěl očividně říct více. Bratr Kandl ho drobným pohybem ruky pobídl.

„Patriarchálům se ještě nepodařilo město úplně obklíčit," dodal Amberchelle. Sublimova armáda byla rozdělena – zhruba čtyřicet procent jejího stavu se nacházelo u Antieux a Sheavenalle a polovina zbytku pročesávala kraj, takže jich před branami Castreresone nestálo víc než osm tisíc. I tak to ovšem bylo největší soustředění vojska, jaké Connec za dlouhé generace zažil. „Pokud se bude situace vyvíjet k horšímu, měli bychom uvážit odchod."

„Myslel jsem, že je Castreresone nedobytné," poznamenal bratr Kandl. Samozřejmě si uvědomoval, že lidé z města začali odcházet od prvního okamžiku, kdy do jeho blízkosti dorazila patriarchální armáda. Ta jim v odchodu nebránila. Pokud šlo o uprchlíky, mohli vyjídat zásoby někoho jiného.

„Mohlo by být," přikývl Amberchelle. „Kdyby v jeho čele stáli lidé odhodlaní je bránit. Konzulové a velmoži se nehodlají vyrovnávat se skutečným obléháním. Nikdo nechce, aby právě jeho majetek rozebírali na kámen a dřevo k obraně. Ať si nejdřív vezmou sousedův dům. A navíc samozřejmě dostanou z Khaurene a Navayi pomoc dřív, než se situace ještě víc zhorší."

Bratr Kandl přikývl. Věděl to. Sledoval to celou dobu. Lidé se nedokázali smířit s myšlenkou, že by Tormond IV. dokázal i nadále zůstat Velkým váhavcem. Ani s tím, že by král Peter nemohl poslat víc vojáků než ty, kteří už sem mířili jako Isabethin doprovod. Jakmile by se příliš oslabil, knížata z al-Halambry by se mohla chopit příležitosti otupit hrot znovudobytí Svatých zemí.

Stejně tak navzdory zbožným přáním nepřijde žádná pomoc ze Santerinu. Ačkoli teď alespoň výpady krále Brilla přes arnhandskou hranici částečně zaměstnávaly Annu z Menandu a Charlveho.

Vévoda Tormond konečně začal vůbec poprvé přemýšlet o svých vojenských možnostech – to už ovšem byli nepřátelé pouhých šedesát mil daleko.

Bratr Kandl doufal, že Tormond ustoupí siru Eardalu Dunnovi. „Ty jsi muž, kterého sem hrabě Raymone poslal velet," řekl. „Já mám jen dávat pozor."

Amberchelle se tvářil zklamaně. Samozřejmě. V hloubi duše doufal, že mu řekne, co má dělat. „Takže počkáme a uvidíme," uzavřel rozhovor. „Pokud se velmoži rozhodnou trvat na tom, že situace není zoufalá, budeme jednat. Hlavně buďte kdykoli připraveni k odchodu."

~ ~ ~

O dva dny později bratr Kandl vyšel na opevnění jižně pod hlavní branou. Před městem planuly stovky ohňů, které poskytovaly světlo patriarchálním dělostřelcům. Jejich zbraně pracovaly ve dne v noci a obsluhy se střídaly po směnách. Místní obyvatelé je zásobili dřevem a kamením.

Část předmostní věže se zhroutila už před několika hodinami. Hlavní hradba pomalu začínala praskat, sténat a posouvat se.

Patriarchálové začali budovat plovoucí doky na východním břehu Lauru, hned pod pontonovým mostem. Stálo u nich zakotvených tucet člunů a prámů a posádky vykládaly celou noc náklad. Pro uložení dovezených zásob byla postavena jednoduchá skladiště.

Obléhatelé si žili rozhodně lépe než obléhaní.

Obléhání samotné už ale nemuselo trvat příliš dlouho. Nové město bylo ztraceno. Teď se zdálo, jako by se útočníci chtěli brzy znovu vrhnout na předměstí Burg.

Zoufalství si našlo nový domov v úzkých, stinných uličkách. Jen málo lidí věřilo, že město, které nebylo pokořeno během pěti staletí, nepadne. Své naděje vkládali do královny Isabeth a vévody Tormonda.

Isabeth byla se svými rytíři jen dvacet mil daleko. Velký váhavec vyslal zprávu všem dobrovolníkům, aby vyrazili na pomoc druhému největšímu městu Conneku.

Bratr Kandl ale nevěřil, že by z toho něco pořádného vzešlo.

Nová, malá naděje ožila se zprávami z Viscesmentu.

Imakulátovi přívrženci se po odjezdu patriarchálů rychle sešli. Zvolili ze svého středu nástupce zavražděného vzdoropatriarchy – stal se jím neznámý biskup Rocklin Glas ze Sellarsu v Grailském císařství, který se úřadu ujal a přijal poměrně neblahé přízvisko Bojovník. Přislíbil stoupencům rázné tažení proti kacířům z Brothu. Nemělo jít o tradiční odpor, ale o agresivní protiúder. Okamžitě vyslal výzvu, v níž do armády povolával vojáky víry. I když ho nikdo za hradbami Viscesmentu nebral příliš vážně, Společnost v okolí už začala čelit krutému pronásledování. Její členové sklízeli, co zaseli.

Bojovník slíbil popravu člena Společnosti pokaždé, když bude věřící jiného než brothského episkopálního vyznání trpět její rukou. Stejně jako Sublim, i on protivníka horlivě exkomunikoval a uvrhoval do věčné klatby.

Nic než další šílenství, usoudil bratr Kandl.

Možná by bylo nejlepší, kdyby se obě strany konfliktu navzájem vyhladily. Svět by pak zůstal nevěřícím, Hledačům a těm, jejichž drsná stará božstva se začínala plížit z bahna a stínů.

Dokonalý mistr byl během pozorného sledování jednotek, obléhajících město, čím dál zděšenější. Uvědomoval si, že se dívá na něco, co od zhroucení staré říše nikdo ještě neviděl.

Byli to profesionální vojáci pod velením profesionálních důstojníků, kteří byli na své místo dosazeni kvůli schopnostem, a ne pro urozený původ; všichni do jednoho to byli zkušení veteráni a starali se o svou práci se stejně nevzrušeným přístupem jako řezníci nebo zedníci. Přestože jimi šlechta na obou stranách konfliktu opovrhovala, představovali rychlou a účinnou smrt.

Jak by se dokázali postavit hromadnému útoku těžké jízdy?

V hloubi jeho pesimismu ho na hradbách vyhledal Bernardin Amberchelle. „Bratře?“ oslovil ho. „Právě jsem odešel z další schůzky konzulů a velmožů.“

„Nech mě hádat,“ otočil se k němu bratr Kandl. „Nedokázali se shodnout ani na tom, co by měli podniknout ze všeho nejdřív.“

„Měl ses dát na kariéru profesionálního hráče, bratře,“ poznamenal Amberchelle kysele.

„To jsem svým způsobem poslední dobou tak jako tak," odpověděl stařec. „Ohrožuji svou duši honbou za pozemskými iluzemi."

Amberchelleho malé, široké tělo se zachvělo. „Rozhodl jsem," řekl muž. „Oni rozhodně neudělají nic, co je třeba. Patriarchálové se hned ráno vrhnou na Burg. Dnes v noci budeme mít možná poslední příležitost k odchodu."

„Toho jsem se obával," přikývl bratr Kandl. „Jsem samozřejmě připraven kdykoli vyrazit."

„Dobře," pokýval hlavou Amberchelle. „Dobře. Budeme mít na cestu dost měsíčního světla. Za svítání bychom měli být už daleko." Jeho hlas zněl rozechvěle. Amberchelle se bál a ze všech sil se to snažil skrývat.

„Dělá ti něco tam venku starosti?" zeptal se ho stařec.

„Řeči. Povídačky o strašlivých věcech ve tmě."

Bratr Kandl přikývl, i když se řeči, které vyslechl on, týkaly věcí strašlivých jen na duchovní úrovni. Havran. Jílec. Další navrátilci. Byli sice nechutní, ale z něčeho takového strach neměl. Na to ještě nebyli dost silní.

Měli sotva sílu stínu bohů, jimiž kdysi bývali.

„Dobrá tedy," řekl bratr Kandl. „Sbalím si poslední věci a připravím na cestu děvče."

„Už jsem s ní mluvil," odpověděl Amberchelle.

„Výborně. Můžeme odsud vyrazit, až se setmí."

~ ~ ~

Byla půlnoc. Socia Rault a bratr Kandl v doprovodu Bernardina Amberchelleho a jeho společníků opatrně vyšli z tajného průchodu na severním okraji Castreresone. Čekali půl hodiny, než na ně přijde řada. Ven měla namířeno celá řeka lidí.

Ti, jejichž tváře bratr Kandl dokázal ve slabém světle měsíce rozeznat, patřili k Hledačům a dalším menšinám. Byli to lidé, kteří by pádem Castreresone ztratili nejvíc.

Urazili sotva míli, když oblaka zakryla měsíc. Zvedl se chladný vítr, který začal brzy zalézat pod kůži. Temnota byla čím dál tísnivější.

O další míli dál se cesta vinula kolem úpatí kopce. Tma se ještě víc prohloubila. Uprchlíci se pohybovali pomalým šouravým krokem a cestu si doslova prohmatávali. Mluvilo se o pochodních, ale nikdo žádnou neměl. Pak někdo s dostatkem představivosti poznamenal, že by světlo pochodně stejně jen přitahovalo nepřátelské hlídky. Vědělo se, že se po kraji pohybují. A jejich členové by je s radostí okradli a do posledního povraždili. Většina pročesávání okolí města připadala na městské čtyřicetidenní odvedence z patriarchálních měst a vrchní velitel armády jim ponechával v jejich chamtivosti víceméně volnou ruku.

Poměrně logicky se dalo předpokládat, že jakmile hned zkraje pobili všechny, kteří se postavili na odpor, přešla ostatní obyvatele Conneku sebemenší chuť bojovat.

Temnota ale nebyla přátelská. Skrývala je, ale zároveň oslepovala. Cesta se vinula mezi zvlněnými pahorky a nakonec se rozdělovala. Cesta doprava vedla ke staré císařské silnici, po níž by mohli pohodlně postupovat na východ i v nejhlubší temnotě. Bernardin Amberchelle doufal, že k ní dorazí nějakých dvanáct mil západně od Bílého města přibližně za prvního světla.

To se ale nestalo.

První světlo přišlo. A jim se zatím nepodařilo starou silnici najít.

Došlo k průtahům a zdaleka ne všechny způsobila tma.

V noci se pohybovaly věci a následovaly je na cestě. Věci, které páchly. Věci, jež se jim ohavně smály. Věci, které pobíhaly podél cesty, křičely a děsily uprchlíky očividně jen pro samotnou zábavu z lidského strachu.

Skupina, s níž se vydal bratr Kandl, se na císařskou silnici nikdy nedostala. Mluvilo se o tom, že se po ní pohybují patriarchální jednotky, které se přesouvají na západ, aby sledovaly postup královny Isabeth. Myslely si, že by se mohla do něčeho pustit, jakmile se doslechne o novém útoku na Burg.

Skupina se připojila ke zbytku uprchlíků, kteří mířili zpátky, aby se vydali jinudy.

Začalo sněžit.

~ ~ ~

„Odpočinek hříšným nepřeje,“ zamumlal Dokonalý mistr Socii. Neměl vůbec v úmyslu připojit se ke královnině táboru. Šel s ostatními jen proto, že silnice procházela kolem Mohely ande Larges. A také proto, aby mezi sebe a případné pronásledovatele postavil vojáky Petera z Navayi. Následoval muže, který ho mezi uprchlíky poznal, a řekl: „Michaele Carharte, proč mi to vlastně děláš?“ Žasl nad tím, že devský filozof dokázal opustit Khaurene.

Carhart se usmál. „Uklidni se,“ odpověděl. „Isabeth si jen chce promluvit o Castreresone. Je neškodná.“

„To je i zmije,“ opáčil stařec. „Ale jen pro ty, kteří se nerozhodnou přátelit s hady.“

Odpověď se Carhartovi nezamlouvala. „Dávej si pozor na jazyk, starý příteli,“ řekl. „Šlechta nemá poslední dobou na podobné žerty příliš náladu.“

„Ano,“ pokýval bratr Kandl hlavou. „Vzpomínám si na dny, kdy žongléři putovali svobodně krajem jako divoká kuřata a kdákali podvratné nesmysly do uší každému, kdo jim chtěl naslouchat.“

„Klidně si to zlehčuj,“ pokrčil Carhart rameny. „Ale víš dobře, jak to myslím. Dávej si pozor.“

Bratr Kandl to věděl dobře. Mocní nebyli šťastní a bylo jasné, že budou chtít, aby nebyl šťastný ani nikdo v jejich okolí.

Ve velké síni Mohely ande Larges, nevelkého hradu, který Isabeth obsadila, zahlédl další povědomé tváře. Doprovázel ji půltucet pohledných mužů a žádný z nich přitom nebyl jejím manželem. Král Peter jim musel opravdu věřit – buď to, anebo několik žen ve stínech za Isabethinými zády vykonávalo tak dokonalou práci gardedam, že si Peter nemusel dělat starosti.

Michael Carhart se připojil k dalšímu mužům, jejichž přítomnost bratra Kandla překvapila: byli to Hanak el-Mira a biskup Clayto. Přátelé. Přinejmenším do té míry, jak mohli být přáteli muži z naprosto odlišného prostředí. Chyběl tu už jen Bries LeCroes.

Co se vlastně s LeCroesem stalo? Měl by se na to někoho zeptat. Vlastně se ani nedoslechl, jak byl travičův případ oficiálně uzavřen. Pohlední muži neříkali nic. Pozorovali Dokonalého mistra s předstíraným nezájmem, který hraničil s pohrdáním. Šlechtu z Navayi tvořili oddaní brothští episkopálové a jejich víru ředily

výhradně jen světské a politické potřeby. Král Peter měl víc spojenců mezi direcijskými pramány než mezi episkopálními knížaty, s nimiž soupeřil o moc.

Královna byla zdvořilá. „Posaď se, Mistře," vybídla ho. „O tvé společníky bude postaráno. Jak mi bylo řečeno, jsou poněkud unavení."

Bratr Kandl sklonil hlavu. „Socia Rault se mnou strávila měsíce tím, že jsme se snažili udržet z dosahu Arnhanďanů, Grolsacherů, navrátivších se démonů a nyní i vrchního velitele armády uchvatitelského patriarchy."

„Řekni mi, co jsi viděl od chvíle, kdy se naše cesty zkřížily naposledy," přikývla královna.

Bratr Kandl jí řekl všechno. Do poslední podrobnosti. Malá sestra vévody Tormonda byla daleko trpělivější než to dítě, které si pamatoval. Pohlední muži byli dlouho předtím, než skončil vyprávění, viditelně netrpěliví. Ona však ne.

„Zdá se, jako by byla Noc aktivnější na východě," poznamenala Isabeth. „Zaslechli jsme z těch končin stovky neověřených zpráv, ale skoro nic z kraje dál na západ."

„Věci, které se probouzejí," poznamenal bratr Kandl, „jsou Zástupci noci, spojení s konfliktem a chaosem. Podle všeho se mír usadil téměř všude s výjimkou Antieux a Castreresone."

Isabeth přikývla. Vzhledem k tomu, že ji znal jako dítě, dokázal bratr Kandl jen těžko uvěřit, jak ta nespoutaná bouře a samá ruka, samá noha dokázala dorůst k tak urozenému chování. Napadlo ho, jaký je asi její syn. Kde byl malý princ? Byl v pořádku? Poslední dobou neměl nikdo čas ani náladu, aby se věnoval drbům ze společnosti.

„Je Castreresone opravdu ohroženo?" zeptala se Isabeth.

„Bezprostředně," shrnul stav do jediného slova stařec.

„Ale ty hradby…" ozvala se královna pochybovačně.

„Hradby jsou skvělé," přerušil ji bratr Kandl. „Jedinou jejich slabinou jsou lidé, kteří se za nimi skrývají. Polovina stále ještě věří tomu, že jim žádné opravdové nebezpečí nehrozí. Velitel patriarchální armády si dělá, co se mu zachce, kdekoli se mu zachce a kdy se mu zachce. A lidé uvnitř neudělají nic, aby se mohli pořádně

bránit. Založili strategii na tom, že počkají, až je s bratrem zachráníte.“ Několik následujících minut strávil výčtem chyb, které udělali muži ve vedení Castreresone. „Berto Bertrand za chvíli padne vyčerpáním, ale nedaří se mu kohokoli přesvědčit, aby mu naslouchal,“ uzavřel.

„Bůh je krutý žertéř,“ pokývala Isabeth hlavou. „Také mohl Rogera Shalea nechat mezi námi alespoň další půlrok.“

Bratr Kandl neodpověděl. Nebylo třeba, aby se jejich názory na Boha střetly právě v tomto okamžiku.

„Situace podle všeho vypadá dost špatně,“ řekla Isabeth a ohlédla se. „Hrabě Alplicove,“ řekla. Jeden z pohledných mužů k ní přistoupil. „Víte, jak se s králem obecně vzato díváme na záležitosti ohledně našich connekských držav.“

„Vím, Vaše Veličenstvo,“ přikývl muž.

Bratr Kandl v jeho chování zaznamenal jistou dávku romantického zbožňování. Nic vážnějšího v tom určitě nebude. Direciané, kteří se stále věnovali válčení a nebyli tak uvolnění jako jejich connekští bratranci, se zásadně nezabývali dvorními milostnými pletkami, o nichž jinde zpívali žongléři.

Dokonalý mistr se zamyslel. Hrabě Alplicov. Mohl existovat ještě někdo jiný stejného jména? Diagres Alplicov si u válečných náčelníků z al-Halambry vysloužil přízvisko Meč nevěřících. Jeho zbraň utvářela velká vojenská vítězství krále Petera. Proč byl ale tady, když se v Direcii nacházelo ještě dost nedobytých pramánských hradů?

„Vaše Veličenstvo,“ ozval se odvážně, přestože nedostal svolení promluvit. Dokonalí mistři ovšem pravidla často porušovali. „Urozený, kterého jste právě jmenovala, by rozhodně neměl být jmenován – pokud je to urozený, jehož jméno je tolik proslulé.“ Připomněl tím Isabeth své vyprávění o neviditelném vetřelci v Castreresone.

„Rozumím tvé obavě,“ odpověděla Isabeth. „Ale přítomností našeho bratrance se nijak netajíme. Můj manžel věří, že nám jeho zkušenosti poskytnou další výhody. A pokud jde o tvého neviditelného muže, odhalil jsi sám nepravdu o jeho existenci

líčením úspěšného útoku na mostě přes řeku Laur. Stal ses obětí nemístného žertu.“

„To se tedy stal. Ale nebyl to můj žert.“

Zdálo se, jako by cizí hlas zazněl shora z kouřem zčernalých trámů.

Následoval výbuch nevázaného smíchu. Královna a její lidé začali překvapeně šeptat něco o přítomnosti magie.

„Ale jistě,“ pokračoval hlas. „Jen ta nejvyšší magie. Ale ani zdaleka ne tak ohavná jako magie, která sem přichází z ostrova Artecipea.“

Bratr Kandl si všiml, že na sobě hrabě Alplicov nedal znát žádnou pověrčivou reakci. Společně se spolubojovníky pozorně sledoval stíny a zároveň se přemisťovali tak, aby zablokovali východy z místnosti.

Královna Isabeth náhle vykřikla. S hrůzou v očích zírala na něco ve svém klíně.

Muži k ní okamžitě vyrazili. Čepele mečů zazvonily, jak je její ochránci bleskově tasili.

Koutkem oka bratr Kandl zahlédl postavu v hnědém, která se vykrádala z komnaty. Muž mu posměšně zamával. A nebyl tam, když se Dokonalý mistr pootočil, aby na něj viděl lépe.

Už muže zahlédl dřív – na ulicích Castreresone a na hradbách mezi lidmi, kteří sledovali obléhající armádu. „Právě odešel,“ zavolal a popsal muže královniným ochráncům.

Ostatní ale neměli zájem. Soustředili se výhradně na Isabeth.

Věc, která jí ležela v klíně, byla ruka. Na kůži ulpívaly krystalky kamenné soli.

„Podívejte se na prsten,“ upozornil je bratr Kandl. „Ten prsten je zpráva.“

„Vysvětli to,“ vybídl ho hrabě Alplicov. V hlase neměl ani stopu po napětí nebo strachu.

Tento muž měl už dávno pověst člověka bez nervů.

„Neviditelný muž v Castreresone vsunul do ruky podobný prsten snoubence hraběte Raymoneho,“ odpověděl bratr Kandl. „Byli u toho i muži z Artecipey. Zareagovali na něj tak, jako by právě dostali zprávu o strašlivé porážce.“

Isabeth se vzpamatovala. „Tahle ruka ale není lidská,“ poznamenala.

Kůže měla podivně namodralý odstín. Prsty byly příliš dlouhé a nehty na špičkách nebyly tak tupé jako u lidí. Tkáň pod nimi byla nažloutlá a nehty samotné byly popraskané a polámané.

Direciany to nepřesvědčilo. „Pramáni převádí přes Gebr al Thar podivné plémě lidí,“ zachraptěl jeden z nich.

„Vypadá jako opičí pařát,“ řekla Isabeth.

„A záleží na tom?“ zeptal se bratr Kandl. „Daleko pravděpodobnější je, že je to dráp ztělesněného démona. Neviditelný muž mezitím uniká.“ Popsal postavu, kterou před chvilkou zahlédl koutkem oka. „Už jsem ho viděl dřív – vždycky se zdržoval na okraji davu.“ Pátrání bylo sice divoké, ale nepřineslo žádné výsledky.

~ ~ ~

Jakmile Isabeth vyslechla veškeré informace, které jí mohl bratr Kandl podat, řekla mu: „Nechceme, abys roznášel po táboře maysaleanské nesmysly. Odveď svou svěřenkyni do Khaurene. Dám ti listy pro bratra. On se o vaše potřeby postará. Stačí, když ho budeš chvíli obtěžovat. Jeho vlastní lidé umírají ve jménu Boha, kterým většina z nich pohrdá.“

Jemně se usmál. Královnina víra by nenaplnila ani krejčovský náprstek. Dokonce s ním sdílela mnohá přesvědčení. Ale nemohla to dát sebeméně najevo před muži svého manžela. Politika vítězila nad vírou – jako ostatně vždycky.

Bratr Kandl procházel všemi dvorními formalitami. Peterovi muži tomu přihlíželi s kamennými výrazy ve tvářích a bylo jasné, že s ním nesouhlasí.

Dokonalý mistr odcházel s pocitem, že mu něco důležitého uniklo. Než stačil vyjít z místnosti, strhla se hádka. Někteří z Navayanů si dělali starosti ohledně neviditelného muže. Ti, kdo si je nedělali, byli přesvědčeni, že šlo o špinavé triky kacíře, uctívajícího ďábla. Kacíř odcházel s listy určenými vévodovi a hrstkou stříbra, která jemu a jeho schovance měla ulehčit čtyřicet mil dlouhou cestu do Khaurene.

Když dorazil do svého malého tábora, vřelo to tam.

„Královnini muži zatkli Bernardinovy cizí přátele!“ vyhrkla Socia, sotva se objevil. „Odtáhli je všechny na hrad! Klidně by odvedli i Bernardina, kdyby ho nepoznal jeden z nich, který se s ním kdysi už setkal. Co se děje?“

„Nevím,“ odpověděl stařec. „Můžeme se zeptat Bernardina. Jakmile se dostaneme na silnici na Khaurene. Právě tam jsem totiž dostal rozkaz jít.“

„Do Khaurene?“ zasténala dívka. „Hned teď? To tu nemůžeme zůstat ani jeden den?“

„Chce, abychom odsud zmizeli,“ odpověděl Dokonalý mistr. „A podle toho, jak to vypadalo tam, odkud jsme sem přišli, mi připadá, že je docela dobrý nápad dát jí to, co chce.“

Na východě se zvedal k nebi kouř. Po úbočí kopce se pohybovaly tmavé tečky.

Vrchní velitel přesouval směrem k nim další jednotky.

Socia se zahleděla do dálky. Z tváře se jí vytratila barva. „Myslíš, že…“ nedokázala svůj strach ani vtělit do slov.

„Ne,“ zavrtěl bratr Kandl hlavou. „Antieux nepadne, dokud se nepovraždí všichni navzájem. Dokud nepadne Raymond Garete – poslední muž, který po tom všem ještě udrží meč. A mezitím s sebou vezme další tucet patriarchálů.“

Právě tohle bylo to, co chtěla slyšet. A mohla to být i pravda. Pokud ovšem Raymone mezitím nepadne rukou zrádce. Socia se nadechla, aby něco řekla. Místo toho ale vztekle a překvapeně vykřikla. „Někdo mi právě sáhl na zadek!“

Bratr Kandl koutkem oka zahlédl starce v hnědém. Muž se na něj pobaveně zazubil, zamával mu, otočil se a zmizel.

~ ~ ~

Dny začínaly být daleko děsivější než noci. Každé město a hrad už stačil obsadit nepřítel. Lidé, kteří v nich bydleli předtím, se raději rozhodli zmizet, než aby protivníkům měli posluhovat – skrývali se v malých skupinách před vetřelci i před Nocí. Ale skupina bratra Kandla musela přes den cestovat. Nepostupovali moc rychle. Všude byli vojáci patriarchální armády a ohaři Společnosti a po každé silnici i cestě se pohybovaly hlídky. Uprchlíci se dělili na menší a

menší skupinky, až nakonec zůstal bratr Kandl jen se Socií Rault a Bernardinem Amberchellem.

Chování nepřátelské armády se změnilo až poté, co opustila Mohelu ande Larges a utrpěla několik vážných porážek od vojáků královny Isabeth. Cestování pak bylo jednodušší.

Dokonalý mistr nakonec podlehl dívčině netrpělivosti. A měl možnost toho litovat ještě před západem slunce.

17. Nové jitro a nová noc

Každý den štáb vybíral dva slibné zajatce. Vrchní velitel si vždycky udělal čas, aby je vyslechl, zatímco u stěn postával Madouc s příslušníky jeho osobní stráže. „Tite," řekl Piper Hecht. „Mám určité podezření."

„Pane?" ozval se mladík. „Podezření ohledně čeho?"

„Ohledně zajatců," mávl rukou Hecht. „Nevybírají mi je ve štábu tak, aby mi řekli jen to, co chci slyšet?"

„Potřebuješ další špatné zprávy? Nebo vzdor?" zvedl poručík obočí.

„To je jedno," mávl Hecht znovu rukou. „Jak dlouho bude tohle ještě trvat?"

„Tohle?"

„Castreresone," upřesnil Hecht.

„To je přece na nich," odpověděl Consent. „Nebo ne? Samozřejmě za předpokladu, že budeš chtít omezit ztráty a škody." Štáb trval na tom, že teď už by vrchní velitel dokázal Bílé město dobýt, kdykoli by se rozhodl dát rozkaz. Ale zahynuly by přitom tisíce vojáků a civilistů a samotné město by mohlo být zničeno.

„Já nikam nespěchám," pokrčil rameny Hecht. „Zatím ne."

„Můžeš jim nabídnout podmínky. Sublim tu není, aby ti nahlížel přes rameno."

„Pořád ještě nemáš úctu k nadřízenému?" zvedl Hecht obočí.

„To se mi nestane, dokud budu naživu," ušklíbl se Consent.

„Nedávej to veřejně moc najevo," upozornil ho Hecht. „Lidi ze Společnosti se tu pořád potloukají. Rostou ze země rychleji, než je místní obyvatelstvo stačí vyvražďovat."

„Sotva si dokážu uvědomit, že zbytek světa se otáčí trochu jinak než ten kousek, na kterém zrovna stojíme.“

„Tak si to občas připomeň – koneckonců máš rodinu,“ zdůraznil Hecht a rozhlédl se. „Kde je Bechter? Neviděl jsem ho už pěkných pár dní.“ Kdykoli se to ale nehodilo, bylo Bechtera všude plno.

„Obchází obléhací postavení,“ odpověděl Consent. „Má zkušenosti z tažení do Svatých zemí.“

„Podařilo se ti naverbovat spolehlivé zdroje informací?“ zeptal se ho Hecht. „Někde? Kdekoli?“

Consent zavrtěl hlavou a vypadal přitom trochu sklesle. „Lidi z devských a dainshauských komunit se se mnou nechtějí bavit. Snaží se odsud zmizet, jak nejrychleji to jde. Odcházejí do Terliagy, Platadury – prostě někam, kam je nedokáže hned pronásledovat Společnost.“

Hechta to mátlo. Peter z Navayi, někdy také přezdívaný Lev chaldarejské rekonquisty, otevřeně přijímal nevěřící do svých držav. A veřejně trval na tom, aby s nimi bylo zacházeno dobře.

„Peter viděl, čeho jsi dosáhl v Calziru,“ podotkl Consent.

„Jestli ano, tak to jen pokládal za potvrzení politiky, kterou už sám dělal,“ pokrčil Hecht rameny. „Měl s sebou na calzirském tažení spoustu pramánů. Teď verbuje v Shippenu a Calziru. A dosahuje docela slušných výsledků.“ Slyšel, že se ze Shippenu na Artecipeu přeplavily dvě tisícovky pramánů, aby na ostrově prosazovaly Peterovy ambice.

Hecht měl neblahou předtuchu. Na ostrově byl Kostroun s dalšími jeho spolubojovníky.

„Vidím Bechtera,“ ozval se Consent. „Pořád s ním chceš mluvit?“

„Ano.“

Obklopen osobní stráží se Hecht přesunul o tucet yardů, aby získal jinou perspektivu při výhledu na opevnění, chránící hlavní bránu Castreresone – po dlouhém a pečlivém ostřelování ji nyní chránila hradba v podobě hromady sutin. Pracovní skupiny sutiny rozebíraly na další střelivo.

Jen ti nejdravější z pomalu se rozrůstající komunity členů Společnosti se opovažovali stěžovat si na postupné ostřelování

Bílého města, které nařídil vrchní velitel. Občas se to stávalo. Ochlazoval jejich běsnění a krvelačnost tím, že jim nabídl zbraně a výsadu stát v čele první vlny útoku.

Zatím se nikdo nepřihlásil. „Chtěl jste mě vidět, veliteli?“

„Aha, seržante,“ zvedl Hecht hlavu. „Ano. Jen jsem tak přemýšlel – ten muž v hnědém. Viděl jste ho poslední dobou?“

„Pár týdnů už jsem ho nezahlédl,“ odpověděl Bechter. „Je to důležité?“

„Ne,“ zavrtěl Hecht hlavou. „Já ho také neviděl.“

„Už víte, co má za lubem?“

„Ne. Ale přinejmenším vím, kdo to je. Nebo alespoň kdo to byl.“

„Byl, pane?“ zvedl Bechter obočí.

„Možná je to jen duch.“ Nebo nižší forma Zástupce noci. Což byla informace, kterou Hecht rozhodně nechtěl vyslovit veřejně.

Bechter se zamračil. Hechtova odpověď tak docela nedokázala zapadnout do jeho vnímání světa, jak si je vypracoval v Bratrstvu války.

„Tohle je další z konfliktů mezi tím, co chceme, aby byla pravda, a tím, čím musíme trpět,“ pokračoval Hecht. Tyto konflikty poslední dobou trýznily všechny kromě patriarchální Společnosti pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství. Víra začínala pod otěžemi napětí skřípat.

Členové Společnosti si mysleli, že Bůh zkouší víru tím, že poskytuje protichůdné důkazy.

Pipera Hechta napadlo, proč by se Bůh – ať už v něj věřil kdokoli – měl takhle namáhat. Stvořitel světa určitě nebyl malicherný.

„Prosek se vrátil,“ řekl Bechter.

„Pokračuj,“ vybídl ho Hecht.

„Právě jsem ho viděl přicházet, když mi bylo řečeno, že mám zajít sem. Měl jsem sotva čas, abych ho pozdravil. A postaral se, aby na sebe nepřivolával zbytečnou pozornost.“

„Myslel jsem, že je mrtvý,“ poznamenal Hecht. S Plemenzou udržoval nepříliš častý písemný styk. A ta trocha zpráv rozhodně nezněla příznivě. Falkony byly zničeny, jejich posádky zraněny a Prosek zahynul. Průsmyk byl sice otevřen, ale netvorův osud

zůstával nejistý a bylo možné, že někam zalezl a vzpamatovává se z utržených ran.

To, že se princezně Helspeth podařilo otevřít průsmyk, vyvolalo v Grailské říši politickou bouři.

Hecht trpěl celé noci beze spánku.

„Chci se s ním setkat hned, jakmile toho bude schopen," řekl Bechterovi.

~ ~ ~

O slyšení ho s minimální zdvořilostí požádali Gervase Saluda a principát z Aparionu. Poté co se týdny plížili v pozadí a v podstatě prováděli práci špehů pro Kolegium. Hecht očekával hlasitou a vášnivou diskusi ohledně přístupu k Dragovi Prosekovi.

Principáti ho ale překvapili.

Saluda, který se k němu od chvíle, kdy usedl do bruglioniovského křesla v Kolegiu, nikdy nechoval příliš vřele, řekl: „Obdrželi jsme z Brothu návrh, podle něhož už možná nastala správná chvíle pro poněkud agresivnější přístup ke Castreresone."

Gervase Saluda nebyl při náznaku toho, že Sublimovi začíná docházet trpělivost, příliš diplomaticky opatrný. „Vážně?" opáčil Hecht. „Myslel jsem, že by mi dal patriarcha sám najevo, kdyby mu to tak připadalo. Zatím si na to ještě nikdy prostředníky brát nemusel."

„Tohle obléhání nemůže trvat věčně," stál na svém Saluda.

„A také nebude," potvrdil Piper Hecht. „Máte mou plnou podporu, abyste tam zašli a přemluvili je, ať se vzdají. Třeba hned teď."

Oba principáty to zarazilo. Prozatím neproběhla žádná vyjednávání – ani otevřeně, ani v utajení. „Jaké jsou podmínky?"

„Věřím, že na nějaké rozumné přijdete sami," ujistil je Hecht. Netoužil po ničem jiném, než aby zmizeli. Bechter mezitím připravil Draga Proseka, aby podal hlášení. Tak nebo tak, Hecht věřil tomu, že Bílé město na tom ještě není ani zdaleka tak zle, aby uvažovalo o kapitulaci.

Královna Isabeth zůstávala v táboře jen dvacet mil odsud. A její bratr se také podle všeho připravoval na nějaký zásah.

Gervase Saluda při odchodu šlehl po Hechtovi dlouhým, podezíravým pohledem.

Hecht pokrčil rameny.

„Těžká cesta?“ zeptal se Proseka.

„Ano, pane,“ odpověděl dělostřelec. „Nechtěl jsem budit pozornost. Zvlášť poté, co jsem překročil Dechear. Nemají nás tam moc v lásce.“

„Ani se jim nedivím,“ mávl rukou Hecht. „Posaď se. Udělej si pohodlí. Seržante, dones tomu muži všechno, co bude chtít. Tak. Vyprávěj, jak to probíhalo.“

Odcházející Bechter se ve dveřích minul s Titem Consentem. Prosek při pohledu na poručíka znejistěl, ale velitel ho pobídl, takže se pustil do řeči.

„Proč ses nevrátil s ostatními?“ zeptal se ho Hecht, když skončil.

„Nevěřil jsem jim,“ odpověděl dělostřelec. „Princezna byla nejspíš v pořádku. Ale lidi, kteří se kolem ní pohybovali… no, napadlo mě, že jsou to přesně ty typy, které dokáží udělat to, co nakonec udělali. Hned poté, co jsme se postarali o netvora.“

„A co udělali?“

„Všechny moje chlapy zavřeli,“ zamračil se Prosek. „Chtějí z nich vymáčknout, jak funguje střelný prach a falkony. A jak to všechno vyrobit.“

„Rozumím.“ Hecht se usmál. „A ty jsi jediný, kdo by jim dokázal něco prozradit.“

„Dá se to tak říct, pane,“ přikývl Prosek. „Mí chlapi nejsou blbci. Teoreticky to mají v malíčku – jen nemají praktické zkušenosti.“

Typicky vojenský přístup. Nezáleží na tom, jak to funguje, pokud to bude fungovat, až se ve vzduchu objeví první šípy.

„Na druhou stranu, pane,“ pokračoval Prosek, „musím říct, že se takhle alespoň dostali k pořádnému ošetření. Což ostatně většina z nich potřebovala. Oba falkony při tom spáchaly sebevraždu. A já se postaral, abych použil všechen střelný prach.“

„Ten netvor. Zástupce Noci. Co se s ním stalo?“

„Nezabili jsme ho,“ zamračil se Prosek. „Ale nemyslím, že by mohl ještě někdy dělat potíže. Teď už toho nesvede o moc víc než v

době, kdy býval člověk. A je pěkně zmrzačený. Sotva se dokáže plazit.“

„Dobrá. Dobrá,“ přikývl Hecht. „Zeptám se principáta Delariho, co to má všechno znamenat. Pak budeme muset vymyslet způsob, jak boje urychlit.“

„Měl jsem cestou spoustu času na přemýšlení,“ řekl Prosek. „Dostal jsem pár nápadů ohledně technické a praktické stránky věci.“

Hecht dělostřelci trpělivě naslouchal. Prosek ho přiváděl k úžasu. „Vynikající,“ řekl nakonec. „A drahé. Zatraceně strašně drahé.“

„Naštěstí to nejde z mých peněz,“ usmál se Prosek. „A jestli opravdu chcete zlomit moc Tyranie noci, tak to bude stát za každý stříbrný.“

„Poručíku Consente,“ ohlédl se Hecht. „Abychom s tím pohnuli, bude třeba trochu čarovat s penězi. Co se týká zbytku… ten způsob zrychlení palebného cyklu… to budeme muset probrat s lidmi ze sléváren. Ale ty pasti… na těch můžeme začít dělat hned. Můžeme provádět pokusy rovnou tady. V Conneku se nám poslední dobou rodí Zástupci noci pod rukama.“

„Nemusím to přepočítávat dvakrát, abych vás upozornil, že tolik stříbra na světě neexistuje, aby se to zaplatilo,“ ozval se Consent. „Je ovšem pravda, že zatím ještě pořád studny moci fungují. A prudký úder proti Noci by mohl působit právě naopak.“

„Tomu nerozumím.“

„Studny ztrácejí moc,“ řekl Consent. „Což je cyklická záležitost – tentokrát se ale zdá, že to bude nejhorší. Pro nás to znamená, že jsou lidé tlačeni na menší území, kde musí přežít spotřebou ubývajících zdrojů. Boj o ně pak situaci ještě zhoršuje, protože se během něj ničí i dané zdroje. Můžeme ostatně sledovat z první ruky, jak to všechno funguje. Vidíte všude kolem sebe lidi, kteří si dělají starosti, kde seženou jídlo – vůbec poprvé za několik staletí.“

„Kde je v tom spojitost s Nocí?“ zeptal se Hecht.

„Studny moci jsou pro Noc zdrojem potravy a vína,“ vysvětloval poručík. „A ty zdroje se znovu zmenšují. Pokud vyřadíme nějakou entitu z potravního řetězce, zůstane více zdrojů pro ostatní.“

„Myslím, že už to chápu.“

„Možná jsem se nevyjadřoval tak přesně, jak jsem měl,“ dodal Consent.

„Bylo to docela přesné – ale nekrmí se velcí menšími?“ zeptal se Hecht. „Jako to mají třeba ryby a hmyz?“

„Svým způsobem ano. Myslím.“

„A nemohlo by zničení malých vyhladovět velké k smrti?“

Consent pokrčil rameny.

„Proseku, drž se stranou všeho,“ řekl Hecht. „Dej se zase do pořádku. A přemýšlej dál. Možná bych ti mohl svěřit velení nad vymýšlením lepších způsobů boje.“

Prosek se podíval na Redfearna Bechtera, aby zjistil, jak si to má vyložit. Bechter na sobě ale nedal nic znát.

~ ~ ~

„Viděl jsi poslední dobou Clovena Februarena?“ zeptal se Delari.

„Doneslo se mi, že při schůzkách velmožů v Castreresone špehuje neviditelný muž,“ odpověděl Hecht. „Jestli to byl on, tak se neobtěžoval sem zajít a říct mi, co tam vymýšlejí.“

„Dělám si starosti,“ řekl stařec.

„O něj?“

„Ani o něj, ani o to, co dělá,“ mávl rukou Delari. „Je jako počasí – jediné, co zmůžeš, je naučit se s ním žít. Ne. Myslím, že můžeme čekat potíže v Brothu.“

Politika. Jistě. Hecht si přál, aby nemusel tuhle stránku lidského života snášet. Ale pokud by spolu dokázali lidé vycházet, byl by nezaměstnaný.

„Není právě tohle důvod, proč jsme poslední dobou tak málo viděli Saludu, Linczskiho a Doneta?“ napadlo Hechta. Pinkus Ghort ho navštívil dvakrát a každým dnem ho čekal znovu. Principát Doneto se neukázal ani jednou.

„Může být,“ připustil Delari. „Doneto nechce vyvolávat moc pozornosti. Ti druzí dva jsou tu hlavně proto, aby dávali pozor na nás dva.“

„Dneska jsem jim nabídl cestu k branám města,“ řekl Hecht. „Aby nabídli Castreresone příležitost ke kapitulaci. Je ale jasné, že městští boháči zatím moc netrpěli.“

„Tudíž nejsou patřičně vyděšení.“

„To, jak jsme si poradili s odvedenci z Castreresone, je nejspíš nedokázalo přesvědčit.“

„Nevzdají se, když Isabeth dřepí necelý den jízdy odsud,“ poznamenal Delari. „Vím, že nechceš mít krále Petera za nepřítele, ale abychom to tady dotáhli do konce, musíš zadusit jakoukoli naději na vysvobození. Dřív než ti církevní politika vytrhne koberec pod nohama.“

Zapojení královny Isabeth do bojů by podpořilo úkol, který dostal v Dreangeru – obzvlášť teď, když se Sublim dohodl s Grailskou říší.

„Chtěl jsem minimální ztráty a škody na majetku.“

Hecht byl samozřejmě připraven k zahájení daleko agresivnější strategie. Měl vypracováno hned několik plánů. Zabýval se tím celou dobu, zatímco dělostřelectvo oslabovalo hradby, hlídky čistily Burg a Nové město a jízdní jednotky napadaly každého, kdo se snažil proniknout dovnitř nebo ven z Bílého města. Zatímco ženisté pokračovali v podkopávání a převyšování hradeb – v první řadě se snažil vyděsit obyvatelstvo tak, aby přestalo vzdorovat, ale zároveň to byla příprava na útok.

„Nejspíš to nejdřív budeme muset vyřídit s Isabeth,“ poznamenal Hecht.

„Nebude to snadné.“

„Já vím,“ přikývl Hecht. „Peter by ji sem neposlal bez toho, že by na její ochranu vyčlenil nejlepší muže. Teď má osm set nebo tisíc vojáků – možná polovinu tvoří jednotky, které povolal vévoda Tormond.“

„Těžká jízda.“

Přesně tak. Bude muset najít způsob, jakým by tuto obrovskou výhodu omezil. Počty mužů v poli neměly význam, pokud tam nepřipravená pěchota stála tváří v tvář mužům v těžké zbroji na válečných koních, kteří postupovali v sevřeném útvaru.

„Já vím,“ přikývl. „Máme pár nápadů.“ Které ovšem nemusely vyjít. Tihle Navayané úspěšně přežili všechny léčky, které na ně připravili pramáni u al-Halambry.

Nejlepší by bylo, kdyby u sebe měl Buhleho Smolense a Pinkuse Ghorta. Ti dokázali do poslední tečky naplnit strategii, kterou zvolil.

Byl nejvyšší čas sáhnout po hranici schopností Hagana Brokkeho.

~ ~ ~

Průzkumné útoky přiváděly Bílé město do stavu vzrušení. Jeho obránci se shlukovali ke každému místu boje, a pokud by útočníci chtěli pokračovat v tlaku, dokázali by je obtěžovat.

Hecht neprováděl tyto útoky příliš dlouho. V podstatě chtěl jen zatěžovat nepřítele. Unavit jeho vůli k přesunu od jednoho místa ke druhému.

Dělostřelectvo mezitím nepřestávalo ani na okamžik pracovat. Dokonce i nejoddanějšímu a nejzatvrzelejšímu obyvateli Castreresone muselo být jasné, jak to dopadne.

Jednoho dne se vrchní velitel patriarchálních vojsk rozhodne, že průlomů bylo dost, a nařídí hromadný útok. Obyvatelé města nemohli odolávat na všech místech najednou.

Ale naděje přežívala. Do města se dostávaly i povzbudivé zprávy.

„Já vím," řekl Hecht Consentovi. „Nemůžeme zastavit všechny. Nebude to ale dlouho trvat a poslové budou přinášet místo naděje zoufalství."

Vojáci se začali po setmění vytrácet z tábora. Špehové měli nabýt dojmu, že odcházejí, aby oslabili města a pevnosti na severozápadě, kde byly běžně k nalezení kolonie maysaleanů a přívrženců viscesmentského patriarchátu. A aby pořádně znepříjemňovali život všem, kdo se nepodvolili Sublimovým jednotkám. Ale jejich úkol spočíval v tom, aby se shromáždili na horním toku Lauru poblíž severní silnice na Khaurene, dva tucty mil od hlavního města vévody Tormonda. Odtud mohli vyrazit buď přímo na Khaurene, nebo proniknout zezadu k Isabethině táboru u Mohely ande Larges.

Velel jim Hagan Brokke. Měl za úkol nadělat tolik hluku, aby nepřítele přesvědčil, že se mu neohrabaně pokouší dostat do zad. Jeho další postup měl záležet na tom, jak na jeho přítomnost v oblasti zareagují královna Isabeth a vévoda Tormond.

Podobně neohrabaně se budou dávat dohromady i patriarchální jednotky východně od pozic královny z Navayi.

„Tihle lidi si založili kariéru na tom, jak dobře umí bojovat," řekl Hecht Consentovi. „Nejspíš se nedokáží udržet a rozhodnou se nás naučit, že si nemáme dovolovat na vojáky, kteří nás převyšují – ale zároveň si uvědomují rizika. Nezaútočí, aby upadli do léčky."

„A o co se tedy snažíš?“ zeptal se ho poručík.

„Ukazuju jim možnosti – a oni je vidí úplně jasně,“ odpověděl Hecht. „Jestli zůstanou sedět na místě a neudělají nic, tak je postupně obklíčím. Jedinou nadějí je pro ně v tomhle okamžiku vévoda Tormond. Pokud se nerozhodnou bojovat sami, samozřejmě.“

„A Tormond nedělá nic jiného, než že mluví,“ přikývl Consent.

„Nic jiného než slova z něj zatím nevypadlo.“

„Budou v lepší pozici,“ upozornil ho Consent. „Jestli půjdou po Brokkem, tak se o tom nedozvíme dostatečně včas, abychom mu pomohli.“

„Budeme to vědět. Máme v okolí špehy.“ Navíc měl k dispozici seznam všech Navayanů v táboře královny Isabeth.

„Kde se s nimi chceš utkat?“ zeptal se poručík. „Moc dobrých míst k boji v okolí není.“

„To je pravda,“ přiznal Hecht. „Prozatím vypadá boj na opotřebení a únavu jako nejlepší strategie. A mezitím budeme muset čekat, že udělají nějakou pitomost dřív než já.“

„Je to pravděpodobné?“

„Tite – ty a sarkasmus?“ zvedl Hecht obočí. „To se mi líbí. Alespoň myslím.“ Z jeho tváře zmizel úsměv, když dodal: „Můžeš mít ale pravdu. Cítím, že nás začíná tlačit čas. V Brothu se něco děje. A lidé v Brothu nechtějí, abych se o tom dozvěděl.“

„Napadlo tě, že by ses mě mohl zeptat, jestli o tom něco nevím?“ nadhodil Consent.

„Nenapadlo,“ přiznal Hecht po chvilce. „Proč bych měl obtěžovat svého vrchního informátora? Protože si dělám hlavu s tím, co mám přímo před sebou? Co víš?“

„Mé kontakty v devské komunitě už zdaleka nejsou to, co bývaly,“ prohlásil Consent, „ale najde se pár lidí, kteří si myslí, že přátelský přístup je docela dobrá investice. Dávají mi vědět, když se děje něco, o čem bych měl mít ponětí.“

„Takže?“ zvedl Hecht obočí.

„Většina lidí v Brothu si myslí, že Sublim umírá. Skupina kolem něj se hodlá postarat, aby měla prsty ve volbě nástupce. Prozatím se zdá, že jejich kandidátem bude Joceran Cuito, ten Fiducian.“

Pocházel z Direcie. Člověk Petera z Navayi. Tohle mohlo vést k docela zajímavým potížím. „Navayan?“ opáčil Hecht. „Ještě pořád jsme se úplně nevzpamatovali z vlády posledního nebrothského patriarchy.“

Consent pokrčil rameny. „Jen ti říkám, co slyším,“ odpověděl. „Říká se, že to takhle chce Peter. A ten má dost peněz, aby přání uskutečnil.“

„Rozumím,“ přikývl Hecht. „A mě drží stranou od dění proč?“

„Protože máš armádu. Můžeš anulovat jakýkoli výsledek voleb. Pokud se ti zachce. Jako to dělávali generálové za starých říšských časů.“

Hecht se zasmál. Co by si o tomhle asi mysleli Gordimer s er-Rashalem? Jejich odhozený agent se dostal do postavení, kdy může mít vliv na volbu příštího hlavního nepřítele alminphetského kaifátu.

„Už jsi přemýšlel o tom, koho bys nejraději viděl na Sublimově místě, kdyby taková situace nastala?“ zeptal se ho Consent.

Hecht pečlivě zvažoval jeho tón a výraz. Snaží se z něj poručík dostat nějaké vyjádření? Usoudil, že ne. „Měl jsem spoustu jiných věcí k přemýšlení,“ odpověděl přesto vyhýbavě.

„Jako vždycky,“ usmál se Consent.

„Kde je principát Delari?“ změnil Hecht téma. „Nějakou dobu už jsem ho neviděl.“

„Ani já. Nejspíš je někde venku. Třeba mu chybí Armand.“

„Třeba,“ přikývl Hecht. Jemu samotnému Osa Stile nechyběl ani trochu.

~ ~ ~

Jakmile velmožové Bílého města zaznamenali úbytek obléhajících jednotek, naplánovali další zoufalý noční výpad. Vrchní velitel věděl, co se chystá – každý protiútok se dal lehce odhadnout podle soustředění čumilů na městských hradbách.

Když znovu vyšlo slunce, ležely na okolních svazích hromady mrtvol. Jen několik patřilo obléhající armádě.

Navrátilci z řad Zástupců noci měli celou noc napilno. Přicházely desítky hlášení od lidí, kteří na ně narazili v podobě zvuku nebo pachu, ale jen několik mužů viděl něco na vlastní oči.

„Tak co,“ zeptal se Hecht štábu, „už jsou dost otřesení, aby se rozsypali, když na ně zaútočíme?“

„Naši muži jsou také vyčerpaní,“ odpověděl za všechny Titus Consent. „Ti, kteří se nezapojili do hlavního boje, se unavili při diverzních útocích.“

A během nich dokázali získat několik důležitých opěrných bodů za městskými hradbami.

„Dám principátům ještě jednu příležitost k tomu, aby je přemluvili ke kapitulaci,“ řekl Hecht a ohlédl se. „Co je to?“

Byl to kurýr. Se zprávou, že se královna Isabeth dala do pohybu. Na východ zamířila se všemi svými muži – což znamenalo dvě stě padesát rytířů, jejich seržanty, panoše a pěchotu, plus téměř osm set námezdných vojáků ze Sevanphaxi a Terliaganu, které odněkud vyčaroval Tormond. Téměř dvě tisícovky mužů a skoro všichni veteráni.

Hecht si znovu prostudoval zprávu. „Mají namířeno přímo na nás,“ poznamenal. „Myslím, že chtějí zjistit, co uděláme. Nemají nijak naspěch. To je pro nás výhoda.“ Jinak by sem mohli dorazit velice brzy. Okamžitě vyslal posly – za Haganem Brokkem, za špehy, kteří sledovali Isabeth, i za těmi, kteří měli za úkol pozorovat Mohelu ande Larges.

Začal složitý tanec, který se rozvíjel velice pomalu. A každý tanečník sledoval toho druhého, jestli neudělá chybný krok.

Isabeth se zastavila, sotva urazila pouhých dvanáct mil, a obsadila veřejnou pastvinu poblíž města jménem Homodel. Hechtovi špehové hlásili, že terén v okolí vypadá pro jezdectvo velice dobře.

„Jen ať si sedí,“ pokrčil rameny Hecht. „Ať trochu vychladnou.“ Připadalo mu, že podle toho, jak vypadá počasí, by mohlo brzy přijít další silné sněžení. „Hoňte jejich špehy. Útočte ze zálohy na ty, kteří vyrazí shánět potraviny. Necháme Brokkeho, aby je trochu potrápil.“

Během čekání ovšem vypouštěl z hlavního tábora další a další muže.

Ostřelování Bílého města pokračovalo.

~ ~ ~

Hagan Brokke podnikl předstíraný útok na Mohelu ande Larges, což byl přesně ten tah, který podle Pipera Hechta nepřítel očekával.

Jakmile si Brokke všiml, že mu královnina základna nepadne do rukou bez boje, zamířil na silnici do Khaurene. Jako vždycky jeho vojáci krutě potlačovali veškerý odpor, který se jim připletl do cesty. Během dvou dní obsadili šest měst a pevností a přijali kapitulaci tří dalších.

Patriarchálové, kteří se stáhli od Castreresone, založili tábor tři míle od Isabethina. Nenabídli vojákům krále Petera otevřenou bitvu.

Noci naplnil křik, ječení a děsivý puch Noci a s každým soumrakem byla situace horší. Zástupci noci v Conneku se shromažďovali, aby mučili obyvatele lidského světa stejně krutě jako jeden druhého.

Podle výkladu principáta Muniera Delariho to byl důkaz blížící se bitvy.

Stařec dal dohromady skupinu dělostřelců, kteří přišli o zbraně během boje s božím červem. Muži začali stavět a zkoušet pasti – některé navrhl Drago Prosek, ale většina pocházela ještě z časných dob staré říše.

Menší Zástupce nebylo těžké polapit, často hlavně proto, že se zoufale snažili uniknout před většími a silnějšími Zástupci. Delari doufal, že bude schopen použít menší zajatce, aby do pastí nalákal jejich větší protivníky.

„Co jste vlastně za čaroděje?“ zeptal se ho Hecht. „Já myslel, že právě tohle je hlavní poslání vašeho povolání – totiž držet si větší a ošklivější bandu démonů než všichni ostatní.“

„Nebyl jsi dostatečně dobře informován,“ odpověděl Delari suše. A dál celou záležitost nerozváděl. Jen těžko dokázal člověk rozeznat, co je projev jeho smyslu pro humor, a co ne. „Měl bys trávit více času se svým dědečkem.“

Navayané měli trpělivost. Hecht vyrazil do tábora a ujal se velení. Byla to dobrá omluva pro to, aby se dostal z Castreresone. Snažil se Navayany vyprovokovat nočními nájezdy. Jeho muži ale nedokázali proniknout skrz linii hlídek. Přikázal posádkám několika falkonů, aby kameny ostřelovaly nejvýstavnější stan v nepřátelském táboře. Jejich přesnost nestála za nic a jedno dělo přitom vybuchlo, což vyděsilo jejich vlastní koně. Nedostal žádný důkaz toho, že by celá záležitost na Navayany nějak hluboce zapůsobila.

Hecht se pustil do obkličování a přikázal mužům, aby zabíjeli každého, kdo se vzdálí od hlavního tábora. Jízdní hlídky čekaly na kurýry. Ti, kteří přijížděli od Bílého města, mohli pokračovat v cestě. Zprávy, které mířily ven, byly zachycovány tak často, jak to jen bylo možné. Všechny byly šifrované. Dokonce ani Titus Consent neměl při dešifrování zatím štěstí. Kurýři samotní o kódu samozřejmě neměli tušení.

„Nevadí mi, když tam jen tak vysedávají," poznamenal Hecht. „Jen by nemusela být taková zima. Ale my máme alespoň jídlo. Oni ne. Ne dost, aby si mohli dovolit čekat věčně." A zatímco bude královská armáda čekat, budou ji dennodenně bombardovat prosby z Castreresone.

Vrchní velitel nehodlal vyzývat k přímému boji nepřítele, který nad ním měl tak velkou převahu těžké jízdy.

Čtvrtý den vyčkávání přinesl zprávu, že se patriarchálním jednotkám podařilo získat solidní opěrné body uvnitř městských hradeb. Několik důležitých obyvatel Castreresone přitom padlo do zajetí.

Vypadalo to jako začátek konce Bílého města.

Téhož dne se proslechlo, že muži Hagana Brokkeho se ukázali pozorovatelům na hradbách Khaurene. Vypalovali vesnice a venkovské zámky na dohled od města a soustředili se na majetek, který patřil vévodovi Tormondovi. Vzteklý protiútok městských jednotek je přinutil k ústupu. Ale zpráva dorazila k příjemci.

~ ~ ~

Hecht se právě snažil z principáta Delariho vypáčit nějakou radu, když k němu dorazil Titus Consent. Stařec byl z neznámého důvodu skleslý. „Přece tady nemusíte být," řekl mu Hecht. „Můžu vám dát doprovod dolů do Sheavenalle. Odtamtud vás dopraví bezpečně směrem na Broth. Už za týden se můžete povalovat v lázni v paláci Chiaro."

„To ale nezmění budoucnost," odsekl Delari. „Ani minulost. Poručík Consent pro tebe má něco naléhavého. Běž chvilku obtěžovat svým soucitem jeho."

„Tite?" obrátil se Hecht.

„Navayané mají něco za lubem,“ odpověděl Consent. „Z tábora vyrazili špehové.“

Brzy poté se dali Navayané do pohybu. Rytíři zamířili přímo k táboru patriarchálů. Pěchota složená z nájemných vojáků se vydala na východ. Navayská pěchota následovala jízdu. Rytíři, seržanti, starší panoši a zbytek mužstva čítal dohromady zhruba tři stovky mužů. Daleko víc, než Hecht očekával.

Jezdci se zastavili mimo dostřel luků, sesedli a pokračovali po svých. Každého obrněného rytíře následovali dva pěšáci.

Hecht nevěděl, co dělat. Kušovníky, kteří proti jízdě na koních neměli velkou šanci, totiž nechal u Castreresone.

„Musíme jít,“ rozhodl se. „Hned. Kryjte ústup palbou. Zapalte střelný prach, abychom měli náskok. Vítr fouká přímo na ně.“

Bylo to sice těsné, ale patriarchálům se podařilo uniknout. Navayanům se očividně na jejich taktiku nechtělo přistupovat, takže na postup nijak netlačili. Ani nedali najevo příliš velké nadšení, že se musí pohybovat páchnoucím kouřem z hořícího střelného prachu.

Prosek dohonil Hechta a vykročil po jeho boku. „Viděl jste, jak jim ten kouř smrděl, pane?“ zeptal se nadšeně.

„Samozřejmě,“ odpověděl Hecht. „Proto jsem to taky vymyslel.“

„Pro takové účely by se ještě lépe hodil prach, ve kterém by bylo víc síry,“ poznamenal dělostřelec.

„Nech takový prach vyrobit,“ přikázal mu Hecht. „A přidej si k popisu práce ještě titul kapitána pro vedení chemické války.“

Patriarchální jednotky se shromáždily o něco dál na východ. Pěchota se tam střetávala se žoldnéři celé odpoledne. Žoldnéři čekali na chlebodárce. Hecht na ně příliš netlačil.

Nezdálo se, že by se Navayané chtěli nechat vtáhnout do boje.

„Jestli nepřijdou bitvy, tak z toho může být dlouhá, ošklivá válka,“ podotkl Titus Consent.

„Dlouhá a ošklivá už je,“ odpověděl Hecht. „Tihle lidé se navzájem mrzačili celé roky tím, že jeden druhému ničili pole.“

„Můžeme tuhle zemi obrátit v poušť.“

„A Bůh nás za to bude milovat ještě víc,“ ušklíbl se Hecht. „To je bez diskuse.“

Redfearn Bechter se během celého hovoru mračil. Sám byl cynický starý voják, ale tohle už zavánělo kacířstvím. Vyslal k Madoucovi prosebný pohled, ale velitel Hechtovy osobní stráže jen pokrčil rameny. Narušování doktríny nespadalo pod jeho pravomoc.

„Seržante," řekl vrchní velitel, „projevy neúcty vůči patriarchově intelektu nejsou kacířství. Není to ani svatokrádežnictví. A není to dokonce ani nekázeň vůči nadřízenému. Děláme to, co nám přikazuje. Jen si nejsme jisti, že slyší všechno, co mu Bůh šeptá o samotě do ucha."

Starého vojáka ale nedokázalo uspokojit žádné vysvětlení. Celý život věnoval Bohu a církvi. „Muži, které jsme skryli v kopcích, mají spoustu potíží se stvořeními Noci," řekl.

„Například?" naklonil Hecht hlavu na stranu.

„Jen drobnosti," upřesnil Bechter. „Zatím. Ale vždycky je to něco zkaženého. Zkyslé víno. Zvětralé pivo. Hnízdo vzteklých sršňů pod nohama. Splašení koně."

„Kam se poděl principát Delari?" zeptal se Hecht. „Měl tu být dávno před námi. Vyslal jsem ho přece napřed."

„Poslal jsem ho dál do Castreresone," odpověděl seržant Bechter. „Předpokládal jsem, že nebudete chtít, aby se zbytečně vystavoval nebezpečí."

„Samozřejmě," přikývl Hecht. „Zatraceně! Ne, udělal jste to správně. Jen je to nepraktické. Právě teď bych se ho rád zeptal, proč si na nás zničehonic Noc tak zasedla."

„A opravdu si na nás zasedla?" nadhodil Consent. „Vsadím se, že se k těm lidem na silnici chová úplně stejně nepříjemně."

Drobné střety ukončil až příchod soumraku. Navayané se stáhli do těsně sevřených pozic. Což vypovídalo o tom, že Noc si dokázala zasednout na všechny bez rozdílu.

Po půlnoci přišlo temnotou něco obrovského. Něco, co svou přítomností rozpálilo amulet, který měl Hecht ukrytý v zápěstí. Něco, co páchlo a budilo ve smrtelnících hrůzu. Zvířata málem uprchla.

Vrchní velitel k sobě povolal Draga Proseka. „Tohle je práce pro falkony." První zbraň zaburácela o deset minut později. A pak už nebylo potřeba, aby do noci promlouvala druhá.

Okamžitě pominuly veškeré známky přítomnosti čehokoli nadpřirozeného. Podle hlášení posádky falkonu se těsně před výstřelem ozval prudký, šustivý pohyb.

Pak se na západě rozpoutala panika. Objevila se záře planoucích ohňů. Ozvaly se vzdáleností tlumené výkřiky.

Nic dalšího se nestalo. „Ať jsou posádky v pohotovosti," přikázal Hecht Prosekovi. „Nepotřebují rozkaz k palbě, ale ať raději neplýtvají náložemi na výplody představivosti."

Prosek zamračeně přikývl. Velice dobře věděl, že nervózní dělostřelci pod jeho velením budou nejdříve střílet a teprve pak si začnou dělat starosti s tím, jak snášet nevoli velitele – v případě, že se jim podaří přežít.

Hecht zamířil k přístřešku, který pro něj narychlo postavili členové osobní stráže. A zjistil, že se hned tak ke spánku nedostane.

V koutě seděl sotva rozeznatelný Cloven Februaren. „Myslel jsem, že jsme o vás přišli," řekl Hecht.

„Já se vždycky potuluji kolem," odpověděl muž v hnědém. „Víceméně. Všiml jsem si, že se ti ničení Zástupců noci začíná dostávat do krve."

„Je to jednodušší než zabíjet lidi," pokrčil rameny Hecht. „Alespoň pokud jde o pocity."

„Odteď by ses měl celou dobu zdržovat v kruhu falkonů připravených k palbě," poznamenal Februaren.

„Ano?" opáčil Hecht.

„Noc samozřejmě vidí, že ti zabíjení jejích stvoření připadá jednodušší než zabíjení lidských nepřátel. Noc nedokáže pochopit, že džin už se nedá strčit zpátky do lampy. Koneckonců se dodnes nedokázala přenést přes to, že se člověk naučil rozdělávat oheň."

Hecht přikývl. Byl vyčerpaný. Jitro se blížilo rychleji, než se mu zamlouvalo. „Vždycky se objevíte, když se má stát něco strašného," poznamenal unaveně. „Co to bude tentokrát?"

„Tentokrát to nebude nic," odpověděl Februaren. „Jen procházím kolem. Chtěl jsem tě upozornit na to, abys byl ve věci Isabeth opatrný. Dostává se do úzkých. Musí být vidět, že se alespoň snaží něčeho dosáhnout. Ale ani ona, ani velitelé jejího vojska neví, co by to mělo být. Tahle válka se totiž ve všem liší od toho, nač jsou zvyklí

z Direcie, kde vždycky vědí, kdo je jejich nepřítel. A kde lidé nepřecházejí na druhou stranu, kdykoli jim to připadá výhodné.“

Hecht nevěděl o žádné nestálosti, která by nepřátele nutila měnit strany – něco takového provázelo vleklé spory hrabství, které nadobro ukončila invaze Grolsacherů a Arnhanďanů. „Ničeho podobného jsem si nevšiml,“ poznamenal.

„Však si všimneš,“ odpověděl jeho předek. „Všechna města a hrady, které jsi obsadil, přísahaly oddanost Sublimovi a církvi. Jakmile ale vycítí nejmenší slabost, okamžitě otočí.“

To Hechta nenapadlo. Připadalo mu to však pravděpodobné. Tihle lidé se k Brothu rozhodně nepřidávali proto, že by milovali Sublima V. „To dává smysl,“ řekl.

„Mám pro tebe ještě další radu,“ dodal stařec. „Ať už tady chceš dosáhnout čehokoli, snaž se toho dosáhnout co nejrychleji. Blíží se doba velkých změn. A sežeň do stáda všechny Artecipeany, na které narazíš. Ti jsou totiž v pozadí obnovy sil Noci. Jsou třetí stranou téhle války. Nejsou to přátelé connekských frakcí, ale pomáhají jim, protože jsou to tví nejhorší nepřátelé.“

„Proč?“ podivil se Hecht.

Stařec sklonil hlavu, jako by se nad jeho otázkou zamyslel. „Chtějí tě zničit z téhož důvodu, pro který tě chtěli zničit vždycky,“ řekl pak. „Jistým Zástupcům noci se je povedlo přesvědčit, že by ses mohl stát nástrojem jejich zkázy.“

„Každé mé setkání s Nocí vyvolala vždycky právě Noc,“ namítl Hecht.

„Je to legrační, že?“ opáčil stařec pobaveně. „Že se Noc sama vždycky snaží způsobit právě to, z čeho má největší hrůzu.“

„A neděje se něco takového každý den někde na světě?“ zeptal se Hecht. „Tenhle kníže, tamten vévoda nebo nějaký hrabě zaútočí na nepřítele dřív, než se on může pokusit o útok?“

Februaren se uchechtl. „Děje se to každý den,“ přikývl. „A přinejmenším v polovině případů je to zatraceně dobrý nápad. Udeřit na ně dřív, než je napadne udeřit na tebe.“

„Jsem unavený,“ prohlásil Hecht. „A vy se jako obvykle vyjadřujete v hádankách. Takže pokud vám to nevadí, půjdu spát. A vy se můžete vrátit zpátky k tomu, abyste mě hlídal.“

„Sarkasmus? Zajímavé,“ řekl stařec pobaveně a široce se usmál. Navzdory věku měl ještě všechny zuby. „Jen se natáhni,“ dodal. „Budu se nad tebou vznášet jako tvůj anděl strážný.“

~ ~ ~

Zprávy přišly s časným jitrem. Čerstvý kontingent čtyřicetidenních odvedenců z Firaldie, kterému nikdo neřekl, že to nemá dělat, zaútočil na Bílé město průlomy v Novém městě. Obránci nebyli na tak drtivý útok připraveni. Útočníci nyní procházeli ulicemi Castreresone, aniž jim v tom mohl kdokoli zabránit.

„Musíme tomu nasadit náhubek, než se do drancování zapojí i důstojníci,“ prohlásil Hecht.

„Co s těmi lidmi?“ kývl Titus Consent bradou k nepřátelskému táboru.

„Ti se o tom dozvědí také,“ pokrčil rameny Hecht. „Budou se muset rozhodnout sami. Nechat Castreresone vlastnímu osudu? Nebo zaútočit, když nejsou jejich šance nijak velké?“

„Kdybychom zajali Isabeth, drželi bychom kladivo pevně v ruce.“

„To bychom drželi, ano,“ odpověděl Hecht. „Ale nečekej, že by se nám něco takového mohlo podařit.“

S tím vyrazili patriarchálové zpět k Bílému městu. Pěší žoldnéři zůstávali v kontaktu, ale vážnějšímu boji se vyhýbali. Rytíři je následovali vlastním tempem a neustále se snažili najít příležitost k využití převahy. Zhruba v polovině dopoledne se zvedl vítr. Krátce po poledni se spustilo mrholení. To se brzy proměnilo v mrznoucí déšť. Krátce poté se patriarchálové skryli za narychlo postavenou obranou, která měla být schopna zadržet i soustředěný útok těžké jízdy.

Navayané nakonec bez velkého nadšení zaútočili hlavně proto, že je k tomu nutila situace. Samotný jejich příjezd podpořil rozhodnost obránců města.

Mrznoucí déšť se proměnil v lehké, neustávající sněžení.

S příchodem noci se královnini vojáci stáhli. Vrchní velitel patriarchální armády vyslal několik nočních protiútoků. Během nich utrpěl větší ztráty než protivník. Ale s úsvitem se Navayané vydali zpátky k Mohele ande Larges. Pokud se Haganu Brokkemu podařilo

v průběhu včerejšího dopoledne provést překvapivý útok, mohli vstoupit do rány nepříteli.

Jestli ale obdržel příkazy svého velitele, přenechá jim Brokke hrad bez boje.

Podle hlášení, které Brokke zaslal do Castreresone, se mu podařilo zadržet několik osob, které by vrchního velitele mohly zajímat.

~ ~ ~

Hechta probudila palba děl. Celkem tři výstřely ze tří směrů. Než dokázal najít Draga Proseka, bylo po vzrušení. Mezitím už Prosekovy posádky sbíraly malá blátivá vejce, která po sobě umírající Zástupci noci zanechali.

„Změny se blíží zatraceně rychle," zamumlal Hecht. Používání falkonů proti Noci se měnilo v běžnou rutinu.

„Omlouvám se, že jsme vás probudili, pane," řekl Prosek. „Nedalo se to udělat tišeji." Vytřásl si z vlasů sníh.

Hecht zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že nás nechají na pokoji," řekl. „Po tom všem, co už jsme jim udělali."

„S blbostí bojovat nemůžete, pane," zašklebil se dělostřelec. „Rozmístil jsem na noc pár nových pastí. Uvidíme, jestli se něco chytí."

„Tak pracujte dál," přikývl Hecht. „Dohlédněte na to, aby ta vejce dostal principát Delari." Obrátil se zpátky ke svému stanu.

„Pane, potřebovali bychom víc střeliva," ozval se ještě Prosek. „Teď už máme jen devět zvláštních nálož. A čtyři z nich jsem dal dohromady sám z toho, co zbylo po těch, které už jsme spotřebovali."

„Něco vymyslíme," ujistil ho Hecht. „A mimochodem – dobrá práce."

Hecht byl na půli cesty k přístřešku, když z hradeb Castreresone slétlo dolů několik planoucích kopí, která byla v padajícím sněhu jen sotva rozeznatelná.

Táborem patriarchálů se prohnala vlna nadšení. Spící vojáci vycházeli ze stanů, aby zjistili, co se stalo. A jakmile pochopili, přidali se k jásotu také. Patriarchální jednotky dobyly hlavní bránu Bílého města zevnitř.

Vojáci se rozběhli vyplenit Castreresone.

Hecht se jim v tom nesnažil ani v nejmenším zabránit – kdyby se jim postavil do cesty, mohli by ho ušlapat. Když přišel úsvit, řekl poručíku Consentovi: „Někdy prostě musíš chaos nechat, ať se sám unaví.“

„Každý se nezbláznil,“ podotkl Titus. „Pár mužů zůstalo na svých místech.“ Kývl bradou ke skupině Hechtových osobních strážců, kteří se tvářili, jako by trpěli strašnou zácpou. Dokonce i celoživotní příslušníci Bratrstva války by si nejraději urvali kousek kořisti.

„To je dobře,“ pokýval hlavou Hecht. „Někdo nás musí hlídat, aby nás nedostali se spuštěnými kalhotami. Co je to támhle?“ Po mostě přes řeku Laur projížděli jezdci, kteří se opatrně rozhlíželi.

„To budou poslové,“ řekl Consent.

„Tak to mají odvahy za deset chlapů, když cestují po setmění.“

„Půjdu pro zprávy,“ nabídl se Consent a vykročil k mostu.

~ ~ ~

Pinkus Ghort byl na cestě z Antieux. Dělo se něco velkého. Bronte Doneto naprosto nečekaně vzdal obléhání, které tvořilo měsíce smysl jeho života.

„Seržante Bechtere,“ řekl Hecht, „musíme se co nejdříve přestěhovat do hraběcí pevnosti. Zjistěte, co bude třeba zařídit, abychom tam mohli zřídit stálé velitelství.“

„Ano, pane,“ přikývl seržant. „Skupina plukovníka Ghorta je na protějším svahu přes řeku.“

„Doufám, že mu nebude vadit bahno,“ usmál se Hecht.

„Daleko spíš ho rozruší škody, které utrpěly vinice,“ poznamenal Bechter.

Hecht se zasmál. „To nepochybuji. Viděl jste principáta?“

„Kterého?“ zeptal se Bechter. „Slyšel jsem, že Bruglioni a ten z Aparionu odjíždějí. Rozhodli se nás nechat vlastnímu osudu.“

„Delariho,“ upřesnil Hecht. „Toho jediného, který mě kdy zajímal.“

„Ten je ve městě. Dává pozor na Bruglioniho. Madouc mi říkal, že se tváří jako člověk, který v sobě přiživuje tajnou nevraživost.“

„Paludan Bruglioni a Gervase Saluda mi nikdy neodpustili, že jsem je opustil a šel pracovat pro patriarchu,“ vysvětloval Hecht.

Bechter se zamračil a bylo jasné, že tomuto vysvětlení neuvěřil ani na okamžik.

Redfearn Bechter jen zřídkakdy říkal něco, co by nemělo přímou souvislost s jeho prací. Ale měl oči a mozek v naprostém pořádku. Hecht se obával, že toho vidí a slyší daleko víc, než potřebuje vědět. Což byl ostatně pravý důvod, proč ho Bratrstvo na vrchního velitele patriarchovy armády nasadilo.

Pokud v sobě Gervase Saluda opravdu vypěstoval nevraživost, mohl si také dát dvě a dvě dohromady.

Vždycky se někde v blízkosti nacházeli lidé, kteří věděli nepohodlné věci. A někteří nedokázali odolat a šířili drby.

„Je nejvyšší čas vyrazit nahoru a podívat se na vlastní oči, jaký drahokam jsme zasadili do koruny církve," prohlásil Hecht. „Vyrazíme hned poté, co se setkám s plukovníkem Ghortem."

Bechter z toho nápadu neměl radost.

„Máme nějaký problém, seržante?" zvedl Hecht obočí.

„Madouc by vám nedovolil vyjít do ulic bez plné jednotky osobní stráže, pane," odpověděl Bechter. „Ale to by zase obyvatelům Castreresone řeklo, že jste důležitá osoba. Mohli by na vás zaútočit."

„O tom pochybuji," zavrtěl Hecht hlavou. „Už toho mají dost. Nechtějí, abychom se v Bílém městě chovali jako v menších městech, která se nám postavila na odpor."

Bechter zavrtěl hlavou. „Dokonce i tam, kde byli vojáci nemilosrdní, jsme měli potíže s léčkami a vraždami ze zálohy," řekl. „Bratři ze Společnosti nehodlají venkovské kacíře chodit trýznit."

„No tohle, seržante," předstíral Hecht zděšení. „Jen si to představte. Lidé se brání místo toho, aby nám ustoupili, když je jdeme okrást a upálit zaživa. To je od nich velice nechaldarejské."

„Dávejte si pozor, pane," varoval ho Bechter. „Společnost je každým dnem silnější. Mohla by se chopit příležitosti odstranit z cesty někoho důležitého jen proto, aby posílila strach, který ji obklopuje."

„Varování přijímám," odpověděl Hecht. „Řekněte Madoucovi, že se chci přestěhovat do pevnosti." Tam by měl být v bezpečí. Pevnost byla postavena tak, aby poskytla úkryt obyvatelům Castreresone – ne jako bašta posledního odporu při útoku zvenčí.

„Jak si přejete, pane.“ Bechter dával nesouhlas jasně najevo. „Ještě jedna věc,“ dodal. „Viděl jsem zase toho muže v hnědém. Dávejte si pozor.“

Jakmile seržant odešel, zeptal se Devátý neznámý: „Jak tohle dokáže?“

Hecht leknutím nadskočil. „Jak to dokážete vy?“ vyhrkl. „Tohle vyskakování odnikud?“

„Neměl by mě správně vidět vůbec,“ zamračil se Februaren.

„Máte nějaký zvláštní důvod pro to, abych si nadělal do kalhot?“ zeptal se ho Hecht.

„Ne,“ řekl Februaren. „Jen bych chtěl podtrhnout to, co ti říkal Bechter. Nedráždi Společnost. Teď už jich tu je jako much na pastvě. Mimochodem, na Artecipee došlo k bitvě mezi pramány, které král Peter najal na Calziru, a skupinou artecipeanských horalů. Tví bývalí společníci v tom byli zapleteni také. Byla v tom spousta magie. Nakonec Peterovy jednotky vyhrály. Celkový smysl té věci je ale trochu nejasný.“

Hechtovi připadalo, jako by se Februaren chlubil. Jako by snad měl vliv na to, jak boj dopadl. Ale to přece neměl. Nebo ano? Pán tichého království sice byl mocný, ale ne natolik, aby dokázal překonávat tak velké vzdálenosti v tak krátké době. Nebo snad ano?

Februarenovi se na rtech objevil úsměv. Hecht měl pocit, že mu ten muž čte myšlenky. Nato se z úsměvu stal úšklebek. „Proč by se měl Gervase Saluda stát tvým nepřítelem?“ Tahle otázka přišla úplně znenadání a Hechta zaskočila. „U Bruglioniů sis vedl dobře, když jsi pro ně pracoval,“ pokračoval Februaren. „Tenkrát jsi jim hodně pomohl na cestě, která je vede k obnovení bývalé slávy.“

„Musí to být kvůli principátovi Divinovi Bruglionimu,“ prohlásil Hecht. „To je jediný důvod, který mě napadá. Mohly prosáknout nějaké řeči z rodu Arniena. A pak je tu ještě ten prsten.“ To, že si na něj vzpomněl, Hechta překvapilo – už to bylo dlouho, co na bruglioniovský prsten myslel naposledy.

„Prsten?“ zvedl Februaren obočí.

Dokonce ani Devátý neznámý nedokázal odolat moci prstenu, která se projevovala na paměti lidí kolem něj.

„Polo ví, že jsem ho měl,“ pokračoval Hecht. „Já na něj zapomněl už dávno. On si možná vzpomněl a někomu o tom řekl.“

„Polo,“ zamyslel se Februaren. „To byl tvůj sluha v době, kdy jsi byl u Bruglioniů? Ten, který se zmrzačil při útoku na tebe a na Ghorta?“

Hecht přikývl.

„Je na čase zmizet,“ řekl stařec. „Vrací se Bechter.“

Februaren se otočil. A zmizel. Hecht měl přitom naprosto jasný pocit, že je pryč, ne jen skrytý jeho zraku.

„Dále,“ odpověděl na Bechterovo klepání.

Seržant se podezíravě zahleděl do stínů. Něco nejspíš musel zaslechnout. „Osobní stráž nastupuje,“ hlásil. „Plukovník Ghort by měl dorazit včas, aby se k nám připojil. A ještě jeden dodatek k dřívějšímu varování – společně s plukovníkem Ghortem se dostavil i Morcant Farfog.“

Hechtovi chvíli trvalo, než si jméno zařadil. „Biskup ze Strangu?“ zeptal se nakonec.

„Teď už arcibiskup,“ přikývl Bechter. „Nejvyšší představitel Společnosti na Okraji Conneku. Člověk přesvědčený o tom, že v hierarchii církve je nejdůležitějším mužem hned po Sublimovi. Slyšel jsem, že po straně pokukuje po patriarchátu.“

„Děláte si legraci,“ vydechl Hecht ohromeně.

„Schopnosti jsou jen zřídka nejdůležitější součástí úspěchu,“ poznamenal Bechter s kamennou tváří.

„Ale…“

„Nedělejte si starosti, pane,“ uklidnil ho seržant. „Nedostal by dost hlasů.“

~ ~ ~

Pinkus Ghort nevypadal dobře. „Mám dost,“ vysvětloval. Sotva dokázal klást jednu nohu před druhou, když stoupal do kopce k místu, kde na něho čekal Hecht. „Ten Raymone Garete je pěkně paličatá svině,“ pokračoval. „Nakonec to dopadlo tak, že mi do jednoho ucha hulákal Doneto a do druhýho hromada zkvašenejch oslích sraček Farfog. Ten čurák ani neví, jakou má kliku, že je pořád naživu.“

„To může být ještě větší pravda, než si myslíš,“ poznamenal Hecht zamyšleně.

„Eh?“ udělal Ghort.

„Bratrstvo ho taky nemá rádo,“ vysvětloval Hecht. „Dříve nebo později se do sebe zakousnou. Jestli jim Sublim mezitím nenasadí náhubky.“

„Teda chlape, tys tomu městu dal na prdel,“ poznamenal Ghort obdivně, když se zahleděl na městskou bránu. „Bude jim trvat roky, než hradby opraví.“

„Co tvoje ostřelování?“

„Nejspíš v tom má prsty čaroděj,“ zasmušil se Ghort. „Nebo tak něco. Střílíme a střílíme, a ty šutry se od zdí odrážejí a odrážejí.“

„Nějaká cesta se nakonec najde.“

„Vyhladovění.“

„Co podkopy?“ nadhodil Hecht.

„Děláme na tom. Z půltuctu směrů. Antieux je postavený na nejtvrdším zatraceným vápenci, jakej jsem v životě viděl. Nakonec se tam ale dostaneme. Jestli budou šéfové dost trpěliví.“

„Principát Doneto ti nepomáhal?“ zeptal se Hecht.

„O tom bysme se mohli dohadovat,“ odtušil Ghort. „Málem jančí z toho, jak chce to město rozebrat na kousky. Ale za celou dobu neudělal nic, co by mi mohlo pomoct. Jestli je mezi čarodějema opravdu taková těžká váha, tak si dává zatraceně dobře záležet na tom, aby se to nikdo nedozvěděl.“

„To potom člověk začne pochybovat, co?“

„O čem?“

„Jestli je opravdu těžká váha,“ upřesnil Hecht. „Člověk pořád slyší ze všech stran, jak vynikající čaroděj to je a jak je nejlepší z celého Kolegia. Ale nikdy nic velkého neudělá.“ Souboj pod troskami dostihové arény mohl být výjimka. I když to tenkrát nebylo na veřejnosti a nikdo jej neměl přežít.

„Myslíš, že to o sobě rozhlašuje sám?“ napadlo Ghorta.

Hecht pokrčil rameny. „Jsme tady,“ řekl a kývl bradou k pevnosti hrabat z Castreresone. Madouc je odvedl do velké, nepříliš dobře osvětlené síně, kde na ně nervózně čekalo několik tuctů místních obyvatel. Podél stěn stáli vojáci, kterým Hecht důvěřoval nejvíc.

„Supům netrvalo dlouho, než se slítli,“ podíval se Ghort na černě oděné členy Společnosti, kteří doplňovali shromážděné obyvatele Castreresone.

„Bechtere, vyžeňte černé havrany,“ rozkázal Hecht. „Tohle není církevní záležitost.“

„Buď opatrnej,“ zašeptal Ghort. „Klidně by mohli Sublima přesvědčit, že církevní zákony mají větší váhu než občanský a stanný právo dohromady.“

Hecht mu rozuměl. Církev hodlala navázat na jeho údery kladiva tím, že nasadí agenty na každou oblast connekského života, aby bylo vše podřízeno brothským pořádkům. Brzy bude muset být i samotný vrchní velitel nahrazen někým méně schopným, ale ideologicky spolehlivějším.

Bechter se pustil do práce s viditelným nadšením.

„Doufám, že vidíš to, co vidím já,“ poznamenal Ghort.

„A co to je?“

„To, jak moc Bratrstvo nenávidí Společnost,“ upřesnil Ghort.

„Je to dobré vědět pro budoucí použití,“ přikývl Hecht.

„To si piš.“

Hecht nevěnoval pozornost protestům vyháněných členů Společnosti a ujal se role velitele okupační armády. „Chci tady mít pořádek,“ řekl nahlas. „Všichni dobře poslouchejte.“

Ticho. Obyvatelé Castreresone si nehodlali nechat ujít jediné slovo vítězného generála.

Hecht je seznámil se Sublimovými požadavky, které se nezměnily ani o čárku. Předložil jim seznam kacířů a vypočítal kroky, které bylo třeba podniknout k potlačení, obrácení nebo vyhnání nevěřících. Jejich majetek propadne církvi. Očekávalo se také, že město samo vybere finance nutné k opravě obrany a veřejných staveb. Vůdcové města budou pokutováni za odpor při dobývání.

Tyto pokuty naplní Hechtovu polní pokladnu.

Jakmile vyřídí věci v Castreresone, zahájí přesun do Khaurene.

Podle Hechtových odhadů nebylo klíčem k vládě nad Connekem sídelní město vévody Tormonda, ale právě Castreresone. A on teď klíč držel v ruce.

Posadil se na místo vyhrazené vládnoucímu hraběti. Jeho důstojníci před něj předvedli význačné městské obyvatele počínaje konzuly, vrchními úředníky při každodenní správě záležitostí Castreresone. Bílé město si udrželo způsoby, které byly zavedeny dávno v dobách, kdy fungovalo jako městský stát. Na ty se nabalovaly vrstvy staletí lenních zákonů a závazků.

Osm přítomných konzulů se ho ze všech sil snažilo potěšit. Tři další byli nepřítomni – všichni, kteří se nacházeli na seznamu Společnosti. Hecht se vyptával. Jeden pravděpodobně zahynul během obléhání. Druhého skolila mrtvice. A další uprchl z města.

Hecht namátkou vybral tři jména. „Vy tři za ně budete odpovídat Společnosti."

Hned poté mu byli představeni velmožové, kteří tvořili v Castreresone vrstvu bohatých měšťanů. Mnoho z nich patřilo k městské šlechtě, jíž tradiční šlechta pohrdala, protože podle jejího názoru měla daleko větší zájem o obchod než o válku a čest.

Další kolo souboje mezi městy a státem.

Hechta překvapila nepřítomnost vzdoru mezi poraženými. Takže přece jen bylo řádění vojska v obsazených městech a vesnicích k něčemu dobré. Jakmile mu byli představeni všichni přítomní a byly složeny patřičné přísahy poddanosti, přednesl Hecht krátký proslov. Hodlá prominout hříchy minulosti. Výměnou za to samozřejmě očekává, že přísahy budou dodržovány do posledního písmene. Se sebemenším náznakem vzpoury se vypořádá rychle a krutě.

Vrchní velitel byl unavený, takže se probíjel formalitami bez velkého nadšení. Ale mezi řečí si přední obyvatele Castreresone pozorně prohlížel.

Nedokázal mezi nimi rozpoznat jediného možného buřiče, který by se mu mohl postavit.

Do místnosti vstoupil Titus Consent a se zamračeným výrazem ve tváři se propletl mezi Hechtovými osobními strážci. „Přišly špatné zprávy od Hagana Brokkeho," zašeptal.

„Skončím to co nejrychleji," odpověděl Hecht šeptem.

Nyní, když se setkal s lidskou tváří dobytého města, už nemusel příliš spěchat. Okupační plány byly vytvořeny dávno před prvním útokem.

~ ~ ~

„Cože mu?“ vyhrkl překvapeně Hecht.

„Stručně řečeno mu nakopali prdel,“ odpověděl Titus Consent. „Přesně podle rozkazů vyklouzl z Mohely ande Larges. Znovu začal na oko ohrožovat Khaurene a pak zamířil na východ. A tam narazil přímo na Isabethiny žoldnéře. Náhodná srážka, která se ovšem vystupňovala. Obě strany v ní viděly příležitost, která tam ve skutečnosti nebyla. Brokke si držel výhodu – dokud nedorazili Navayané.“

Hecht neřekl nic. Moc toho ostatně říct nemohl. Věci se prostě děly. Nikdo nikdy neměl záruku úspěchu. A zmýlit se mohl i génius. A… věci se prostě děly. „Jak zle to dopadlo?“ zeptal se nakonec.

„Ještě přesně nevíme,“ odpověděl Consent. „Hodně zle. Ale zajatci mu neutekli.“

„To je dobře,“ řekl Hecht. „Když je budu mučit, bude mi ztráta vlastních vojáků připadat snesitelnější.“

„Máš dobrou náladu,“ poznamenal poručík.

„Nesnáším smůlu,“ pokrčil Hecht rameny. „Vidíš to ostatně sám. A chci jít domů. Neviděl jsem Annu a děti skoro půl roku.“

„Tak to jsi v nadsazované bolesti určitě sám,“ poznamenal Consent ironicky. „Proč nás plukovník Ghort obšťastnil svou přítomností?“

„Sám nevím přesně,“ odpověděl Hecht. „Musí to mít něco společného s principátem Donetem a Morcantem Farfogem. Ale není zdaleka tak otevřený, jak býval.“

„Nemohlo by to být prostě tak, že se chce uvolnit ve společnosti někoho, koho znal předtím, než se mu na ramenou začala vršit odpovědnost?“ nadhodil poručík.

Piper Hecht zavřel oči. V myšlenkách se zatoulal do říše představ, kde seděl u táborového ohně společně s Ghortem, Bo Biognou, Spravedlivým upřímným Joem a jeho mezkem Železným prasetem a několika dalšími starými známými, se kterými mu vždycky bylo dobře, a vzájemně se častovali přehnanými historkami. Staré dobré dny, kdy sice měli hlad, ale žili v přepychu, protože měli čas si odpočinout.

„Může být, Tite,“ připustil nakonec. „Jak moc jsou naše jednotky roztříštěné? Jak velký zmatek panuje? Jak dlouho bude trvat, než se dáme do pořádku natolik, abychom mohli vyrazit na Khaurene?“

„Nechci radit ve věcech, do kterých mi nic není,“ začal opatrně Consent, „ale ti chlapi si potřebují odpočinout. Musí nabrat síly. Musí se dostat pryč od Noci. Což se nejspíš nestane – teď, když jsme dobyli Castreresone. A to ani přes Prosekovu snahu.“

„Co je to?“ zvedl Hecht hlavu.

„Ten kravál?“ ušklíbl se Consent. „To bude nejspíš arcibiskup Farfog, který se k tobě chce dostat, aby ti mohl dát rozkazy.“

„Tak mu běž vyřídit na oplátku moje rozkazy. Řekni mu, ať zmizne. Ať se drží loupení a zachraňování ztracených duší. Já se postarám o vedení války.“

„Určitě ho chceš urazit?“ zeptal se Consent.

„Nevadí mi to. Tobě ano?“

„Pane?“ nechápal poručík.

„Říká se, že si vede záznamy,“ řekl Hecht. „O každém. Předpokládám, že tvoje složka bude patřit mezi jeho oblíbené.“

„Na to jsem nepomyslel.“

„Pokud nám tu bude Farfog jen tak pobíhat, tak to moc šťastný svět nebude,“ dodal Hecht. „Možná bychom mu měli pomoci, aby se stal patriarchou.“ Pobaveně sledoval Consentovu zděšenou reakci. „Patriarcha je tak izolovaný od okolního světa, že se musí prodrat vrstvami přisluhovačů a parazitů, aby měl vůbec nějaký vliv mimo Krois. Farfog není vůdce. Je to útočník. V byrokratické bažině by zapadl a utopil se.“

Consent se zasmál. „Zajímavý nápad,“ poznamenal. „Nejdřív odzbrojit idioty tím, že je postavíme do velení a pak se budeme dívat, jak je odzbrojuje jejich vlastní neschopnost.“

„Něco v tom smyslu,“ přikývl Hecht, i když si nemyslel, že je Farfog dostatečně neschopný, aby zničil sám sebe. Ale byl dost úplatný a zkorumpovaný, aby církev zmrzačil tak, že by nebyla schopna další velké náboženské ofenzívy. „Až mu budeš říkat, aby šel pryč,“ pokračoval, „zkus nějak zjistit, jestli bude k něčemu potřebovat ozbrojenou podporu.“

Consentovi se to nezamlouvalo. Ale na nic se neptal.

~ ~ ~

Hechta probudil principát Delari. Okamžitě ho napadlo, jak se asi dokázal dostat přes jeho osobní stráž. „Problémy v Brothu, Pipere," řekl stařec. „Musím odcestovat."

„Co se děje?" zeptal se Hecht. „Saluda a Linczski už tam vyrazili."

„A Doneto také," přikývl Delari. „Má přede mnou slušný náskok."

„Co se děje?" opakoval Hecht.

„Sublim je po smrti," odpověděl principát. „Nebo ještě umírá. Jeho klika se to snaží před zbytkem světa utajit."

„Tohle už se říká měsíce," namítl Hecht.

„Tentokrát je to pravda," trval na svém Delari. „Všichni principáti, kteří jsou mimo Broth, se stahují domů. Jako mouchy na kravské lejno. Chtějí dorazit do paláce Chiaro včas na první hlasování."

Členové Kolegia, kteří se nedostavili na základní hlasování, se už nemohli účastnit ani žádného dalšího doplňujícího. Tato zásada pomáhala udržet patriarchát v rukou firaldských primasů.

„Tys popíjel víno s Pinkusem Ghortem," poznamenal Delari.

„S prapradědečkem," opravil ho Hecht. „Moc často ho nevídám." Neznělo to, jako by jejich poslední setkání proběhlo ideálně. „Budete mi chybět," dodal. „Budu si připadat nahý, protože odcházíte právě v době, kdy Noc začala útočit."

„Budeš mít ochranu," řekl Delari. „On tu někde kolem pořád bude. Bude čekat. A bude se snažit změnit běh světa tak, aby vyhovoval jeho vlastním divným představám."

„Nedělám si starosti o sebe," namítl Hecht. „Dělám si starosti o dalších dvacet tisíc mužů…"

„O tom si promluv s ním," přerušil ho Delari. „Potřebuji vyrazit. Už jsem se zdržel příliš dlouho."

„Odplujte člunem dolů do Sheavenalle a tam přesedněte na loď do Brothu," poradil mu Hecht. „Budete doma o celé týdny dřív než ostatní. Takhle můžete klidně zařídit i to, abyste se stal příštím patriarchou sám."

„To nechci,“ zavrtěl Delari hlavou. „A nevzal bych to, ani kdyby mi patriarchát nabízeli zadarmo.“

„Kdybyste měl chvilku, mohl byste zajít za Annou a dětmi,“ navrhl Hecht. „Myslím, že by to pro ně hodně znamenalo.“ Nevěděl, co by ještě mohl udělat. „Než vyrazíte, dám vám pro ně dopis.“

~ ~ ~

„Dole v Inconje se mi to zamlouvalo víc,“ řekl Hecht Ghortovi. „Tohle místo je temné, vlhké a smrdí to tu.“ Přeháněl. Pevnost samozřejmě nebyla stavěna pro pohodlí. Pach, který ho urážel, byl dílem generací kuchařů, kteří používali neznámé koření.

Kromě hrstky členů osobní stráže byli v místnosti sami. Ghort se pustil do ochutnávky místních značek vína.

„Co se ti doopravdy honí hlavou?“ zeptal se Hecht.

„Nevím, jestli dokážeme Antieux dobýt,“ odpověděl Ghort. „Při hromadném útoku by přišla akorát spousta lidí o život. Oni tam uvnitř nemají hlad. Nemají žízeň. Hradby samy od sebe nespadnou. Blíží se zima. A my už máme v táboře první nemoci. Nejspíš je tam zavlekli paraziti a vyžírkové, kteří se k táboru přidali. A aby toho nebylo dost, máme problémy s věcma z Noci. Problémy, který se podle všeho můžou jen zhoršit.“

„Tak ty tady máme taky,“ přikývl Hecht. „Mám tu chlapa – jmenuje se Drago Prosek – a ten je na nejlepší cestě, abychom je dokázali kontrolovat.“

„Slyšel jsem falkony,“ přisvědčil Ghort.

„Falkony používáme na velké věci. Nechal jsem odlít další kusy – včetně zkušebních, které by měly umět střílet rychleji. Ale to se musí dělat v Brothu, což je nám v poli k ničemu. Prosek ale nedostatek děl vynahrazuje pastmi. Měl bys vidět věci, které se mu povedlo chytit – je to zvěřinec tvorů, kteří měli vyhynout už v dobách staré říše. Tvorové, které nikdy nikdo neviděl.“

„Nejsou nebezpeční?“ zeptal se Ghort nejistě.

Hecht pokrčil rameny. „To nevím,“ řekl. „Můj poradce na tyhle věci odcestoval.“

„Delari? No jo,“ vzdychl si Ghort. „Doneto byl v těchhle věcech taky dobrej. Kdy myslíš, že vyrazíš na západ?“

„Bude trvat nejméně týden, než se dáme dohromady,“ zasmušil se Hecht. „Pak už záleží jen na počasí. Když bude víc sněhu nebo bláta, tak tady můžu klidně raději zůstat sedět v teple. A čekat, jak to dopadne v Brothu.“ Pokud Sublim odejde, odejde s ním i jeho šílený plán, jak zbavit chaldarejský svět kacířství a nevěřících?

A kdyby se Sublimův nástupce nehodlal věnovat cílům, stanoveným současným patriarchou, co by asi čekalo vrchního velitele armády?

„Mí chlapi nebudou mít tuhle zimu… Fuj! To je strašný!“ Ghort odsunul stranou čerstvě otevřený kameninový džbán.

„Připravujete se na zimu?“ zeptal se Hecht. Vždycky měl pocit, že Pinkus Ghort nechával spoustu věcí být a tvrdil, že dlouhodobé plánování je pro vojáka ztráta času.

„Nejspíš ne dost,“ přiznal Ghort. „Má to na krku spíš Sedlakov než já.“

„Tak to alespoň víš, co je třeba udělat.“

„Zima se blíží. Moc velký zásoby nemáme. Hrabě Raymone kraj docela vyčistil.“

„To město je na řece, Pinkusi,“ zdůraznil Hecht. „A pak tam je silnice na Sheavenalle. Já nemám se zásobováním lidí nejmenší problémy.“ To, že nebyl Ghort dostatečně připraven, ho příliš nepřekvapilo. Jeho přítel rozhodně nebyl rozený správce. Právě proto byl velením operací v Antieux pověřen Clej Sedlakov. Ten dokázal rozpoznat vlastní slabosti a vybíral si podřízené tak, aby případné mezery zacelili. „Má Sedlakov potíže?“ zeptal se. „Děláte věci nezávisle na sobě?“

„Já musím, Pipe,“ povzdechl si Ghort. „Protože i když dělám pro tebe, pořád ještě patřím k městskýmu pluku, ne k patriarchální armádě.“

„To je fakt,“ přikývl Hecht. „Ale pravda je taková, že se musíš pustit do špinavé práce. Nebo si najít nějakého Tita, který to udělá za tebe.“

Ghort jen zahanbeně přikývnutím potvrdil, že napomenutí bere na vědomí. Stejně jako nevyřčenou zprávu – ani přátelství nestálo nad dobrem vlastních vojáků. Ne pro Pipera Hechta, který se teď významně díval na kameninový džbán na stole před přítelem.

Měl dobrý důvod věřit tomu, že Pinkus strávil příliš mnoho času ochutnáváním antieuxských značek. Příliš mnoho času, který mohl věnovat přípravám na zimu.

„Co budeme dělat, když to Sublim položí?“ zeptal se Ghort.

„Možná si budeme muset najít novou práci,“ odpověděl Hecht. „Zvlášť když místo něho nastoupí Joceran Cuito.“

„Ten Fiducian? Proč zrovna on?“

„Nevím,“ pokrčil Hecht rameny. „Slyšel jsem, že má velké šance. Podporuje ho král Peter.“

Do místnosti vstoupil Madouc, velitel Hechtovy osobní stráže. „Dorazil Hagan Brokke, pane,“ řekl. „Chtěl jste o tom být informován.“

„Díky,“ přikývl Hecht. „Zajdu za ním hned, jak se na to bude cítit.“

„Není na tom moc dobře. Možná bude potřebovat nějakou dobu v péči bratrů-léčitelů.“

„Zaskočím za ním hned pak,“ řekl Hecht a podíval se na Ghorta. „Je nějaká šance, že si s sebou vezmeš zpátky Farfoga, až pojedeš zase dolů?“

„Nemáš dost svalů, abys mě k tomu přinutil, Pipe,“ odpověděl Ghort. „Ten chlap je největší kus zmetka, jakej jsem kdy potkal. Vedle něho i starej biskup Serifs vypadá jako princezna z pohádky. Škoda, že mu Connekčani neustřelili prdel, když k tomu měli příležitost.“

„Zatím jsem se mu dokázal vyhýbat,“ řekl Hecht. „Nebude mi to vycházet věčně.“

„Tak to se máš na co těšit,“ odpověděl Ghort. „Jestli budeme mít kliku, tak se ho příští patriarcha zbaví. Hrome, kdybysme ho dokázali postavit před Kolegium… udělal by ze sebe takovýho osla, že by mu přiklepli úřad hlavního misionáře v Dreangeru. Nebo něco podobně strašnýho. Máš pro mě ještě něco, než vyrazím zpátky?“

„Najdi Proseka,“ poradil mu Hecht. „Řekni mu, ať ti vypráví o tom, jak zvládnout zplozence Noci. Jestli bude třeba, řekni Sedlakovovi, aby k sobě povolal lidi ze Zvláštního úřadu. Předpokládám, že jich pár zná.“

„Pokud k nim taky nepatří,“ odtušil Ghort.

Cloven Februaren se objevil právě ve chvíli, kdy Hecht lezl do postele. Opravdová postel s opravdovou peřinou byla jediná věc, která mu připadala na stěhování do pevnosti opravdu dobrá. Při pohledu na ctihodného předka zasténal. „Doufal jsem, že si dnes v noci naspím alespoň hodinu navíc.“

„Přišel jsem ti říct, že tu nějakou chvilku nebudu,“ odpověděl Februaren. „Bude třeba, aby ses držel osobní stráže.“

Hecht měl pocit, že má Februaren příliš přemrštěný názor na svou důležitost. Byla ale pravda, že stařec mohl zastavit spoustu úkladných útoků na něj samotného. Jak by jinak věděl o pokusech, které nevyšly? „Budu si to snažit zapamatovat,“ řekl.

„K dosáhnutí cíle jim stačí jediný úspěch,“ zdůraznil Februaren. „Je třeba, aby nebyli úspěšní ani jednou.“

„Jsem rád, že sdílíte můj názor na celou záležitost.“

„Dělám si starosti s tím, že se ty příliš nesnažíš sdílet ten můj. Velké starosti. Je důležité, abys přežil.“

Hecht s ním souhlasil. Ale on a stařec přitom nemluvili o téže věci. Pro Februarena to v žádném případě nebyla osobní záležitost. Februaren byl člověk, který měl plán – plán, jenž se točil kolem jeho vzdáleného potomka.

„Nebudu tady,“ zopakoval znovu. „Takže budeš muset myslet v první řadě na vlastní bezpečnost, než něco uděláš. Pokaždé.“

„Pochopil jsem to,“ odpověděl Hecht trpělivě. „Opravdu.“

Februaren se otočil a zmizel. Hecht se zavrtal do tepla peřiny. Usnul, zatímco přemýšlel, jestli dokáže být dostatečně paranoidní, aby Devátého neznámého uspokojil.

~ ~ ~

Tři tisíce nejodpočatějších vojáků zamířily na západ. Hecht doufal, že vévodu Tormonda nyní, když využil feudálního práva a povolal poddané do války, vyprovokuje k něčemu ukvapenému. Hechtovi samotnému se do boje příliš nechtělo. Pravdou ovšem zůstávalo, že bitva by mohla promíchat politický kotel. A ten chtěl udržet co nejdéle na ohni bez ohledu na to, zda jeho nejtajnější já zůstávalo věrné úkolu, který mu dal jeho první pán, Gordimer Lev.

Když vykonal poslední prohlídku odcházejících jednotek, vyrazil Hecht za Haganem Brokkem. Ten se snažil omlouvat za své selhání

při boji s Navayany. On sám za chyby fyzicky zaplatil. Sotva by přežil dlouho, kdyby se nedostal včas do péče ošetřujících mnichů.

Od Brokkeho lůžka se odešel Hecht podívat na zajatce, které Brokke do tábora přivedl. Očekával, že jich bude sotva hrstka. Bylo jich ale více než čtyřicet a většinu tvořili rytíři a nižší šlechta. Těm byly přiděleny relativně pohodlné prostory v Inconje. Ti, kteří vyžadovali okamžitou pozornost ale byli umístěni do velké ohrady.

„Bo," řekl Hecht, když dorazil na místo. „Tebe jsem neviděl už věky."

„Měl jsem moc práce na to, abych se někde ukazoval, pane," pozdravil ho kývnutím Biogna a ušklíbl se nad osobními strážci. Madouca musel nejspíš ve snu navštívit Cloven Februaren – významně totiž ode dneška zvýšil počet Hechtových hlídačů.

„Měl jsi v tomhle prsty?" zeptal se Hecht.

„Byl jsem tam s Brokkem celou dobu," odpověděl muž. „Hrál jsem si na jeho Tita Consenta. Podařilo se mi ho přesvědčit, že čím víc zajatců budeme mít, tím líp."

„Proč jsi posbíral takový dav?"

„Za většinu z nich můžeme dostat výkupné," pokrčil Biogna rameny. „Chlapi na tom trvali. Je mezi nima ale pár zajímavých lidí."

„Tihle?" kývl Hecht bradou k ohradě.

„Artecipeani," přikývl Biogna. „Do posledního. Nejspíš nám nebudou k ničemu – kromě toho, že s nima zacpeme hubu Společnosti."

„Jak to?"

„Nejsou to jenom kacíři, jsou to nevěřící," odpověděl muž. „Snaží se přivést zpátky staré bohy. Vážně nebezpečná parta. Na rozdíl od těch, kteří jsou v těch menších ohradách. Támhleta banda jsou lidi z Khaurene, které jsme posbírali v Mohele ande Larges. Jeden Imakulátův biskup, nějaký pramánský kněz a devský starší. O pár dní později jsme z nějakého keře vytáhli Dokonalého mistra. Vůbec jsme to nejdřív netušili, protože na sobě neměl ty jejich hadry, ale jeden z těch, kteří přišli do Mohely z Khaurene, ho znal. A plácnul něco dřív, než si stačil uvědomit, že má raději držet zobák."

Hecht se podíval na skupinu Artecipeanů. Všichni se jeho pohledu vyhýbali. „Tyhle chlapy už jsem někde viděl," poznamenal.

Jednu tvář si ve skutečnosti okamžitě přiřadil k davu před Anniným domem v Brothu té noci, kdy se přestěhovali do městského domu principáta Delariho. „Připravím ti seznam otázek," řekl Biognovi. „Ti, kteří na ně odpovědí poctivě a podle pravdy, nebudou předáni arcibiskupovi Farfogovi. Ukaž mi, koho jsi ještě chytil."

Zajatí vojáci nepůsobili příliš ohromujícím dojmem. Což se ostatně u válečných zajatců stávalo málokdy.

„Tohle je nejspíš naše nejlepší kořist," prohlásil Biogna. „Bernardin Amberchelle. Zlý bratranec hraběte Raymoneho. Je mezi pěti prvními na seznamu Společnosti. Pozabíjel spoustu jejich kamarádů. S támhletou holkou je ten Dokonalý mistr. Cestoval s Amberchellem. Tvrdí, že holka je jeho dcera. Podle toho, co říká, ji chtěl dostat do bezpečí v Khaurene. Ale lže, samozřejmě. Ona má úplně jiný přízvuk. A oba se ji snaží ze všech sil chránit. Musí patřit k někomu důležitému."

„Škoda, že už je Ghort pryč," zalitoval Hecht. „Mohl bratrance použít jako páku na Raymoneho."

„Vyšli posla," poradil mu Biogna. „Tu informaci může využít."

„Dobrá práce," prohlásil Hecht. „Postarej se o ty lidi. Kdyby nechtěli spolupracovat, můžeš jako strašidlo použít Farfoga." Hecht se zahleděl na starce s dívkou. Připadalo mu, že jí bude zhruba dvacet let a nejspíš pod veškerou špínou nebyla škaredá. V očích měla velmi divoký pohled.

„Ten Amberchelle," řekl zamyšleně. „Měl u sebe nebo na sobě něco, co bychom mohli poslat do Antieux? Jako důkaz, že jsme ho chytili?"

„Zjistím to," odpověděl Biogna. Čímž se vyhnul odpovědi na nevyřčenou otázku, jestli zajatce jeho muži obrali o všechno cenné, co u sebe mohl mít.

„Udělej to."

~ ~ ~

Hecht se vyhýbal Morcantu Farfogovi ještě další dva dny a během té doby se mu podařilo dostat Castreresone pod plnou kontrolu. Nebyl to příjemný rozhovor. Nikdo z těch, kteří se zmiňovali o arcibiskupových nedostatcích, rozhodně nepřeháněl. Hecht snesl, co snést musel, a požadavkům ustupoval co nejméně.

Arcibiskup odcházel s přesvědčením, že získal několik zásadních věcí. Ve skutečnosti mu ale Hecht neustoupil skoro v ničem.

„Tohohle člověka musí Bůh vážně milovat," řekl později Titovi Consentovi. „Je tak pitomý, úplatný a umíněný, že by jinak nedokázal přežít."

Farfog se choval neuvěřitelně odporně už od první chvíle, kdy do Bílého města vstoupil. Místní brothští episkopálové mu poskytovali výhradně jména těch, kterým se chtěli pomstít, nebo jejichž majetky chtěli vyplenit.

~ ~ ~

Byl to jeden z nejzajímavějších dní, jaké kdy Piper Hecht v životě prožil. Hned ráno, zatímco přihlížel odchodu dalších dvou tisíc vojáků na západ, kde měli přispět ke zvýšení tlaku na Khaurene, dostal zprávu, že jeho jednotky zatáhly nepřátelské žoldnéře do potyček a malých bitev a téměř ve všech případech se jim podařilo dosáhnout vítězství. Mnoho měst a pevností v reakci na vývoj situace nabídlo kapitulaci.

Další dobré zprávy přišly časně dopoledne. Zdálo se, že hrabě Raymone Garete zničehonic dostává rozum – poté co byl obeznámen se situací, v jaké se nachází jeho bratranec. I když bylo jasné, že se mu do úplné kapitulace ještě pořád nechce, byl přinejmenším ochoten jednat.

Okamžitě poté přišla zpráva, že se Sublim V. odebral do náruče stvořitele. V Brothu vypukla měsíc dlouhá série obřadů a rituálů, která vyvrcholí konkláve, jež zvolí jeho nástupce. Hecht nařídil jednotkám příslušné truchlení, ale upozornil důstojníky, aby jím nedávali nepřátelům jakékoli výhody. „Chci vidět naše muže všude," prohlásil. „Ve větších skupinách. Tak, aby dokázali na jakoukoli provokaci tvrdě odpovědět. Nedovolím, aby se mi Castreresone rozsypalo pod rukama."

A přitom se právě to skoro stalo.

Arcibiskup Farfog zareagoval na zprávy z Brothu tím, že dal plný průchod své posedlosti.

První hlášení si protiřečila. Nikdo nevěděl jistě, co se vlastně děje – městem se přelévaly vlny násilí, ale nebyly v žádném případě zaměřeny na vojáky. První odhady mluvily o náboženských sporech

dvou znepřátelených frakcí mezi chaldarejskými episkopály. Hecht do města posílal menší jednotky, aby znovu nastolily pořádek. Ale ukončení každé šarvátky jako by vyvolalo dvě další, jen na jiném místě.

„Je to Farfog," přišel s hlášením Consent. „Snaží se nadělat co nejvíc škody, než mu nový patriarcha vezme veškerou moc."

„Předvídá posun ve směřování církve?" zeptal se udiveně Hecht. „Ví snad něco, co nevíme my?"

„Možná leda tak ve své poblouzněné mysli," ušklíbl se Consent. „A ve skutečném světě? Kdo ví?"

„Bude přece trvat ještě měsíc, než zvolí nového patriarchu."

„Tak to máme měsíc sami pro sebe," odpověděl Consent. „Nebo ne?"

Hecht se zazubil. Přesně tak! Tak dlouhá doba mu zbývá, aby vepsal své jméno do jakýchkoli dějin, které mohou následovat.

Do místnosti vešel Madouc. „Pane, možná byste se měl jít podívat na hradby," řekl. „A říct nám, jestli hodláte učinit přítrž tomu, co dělá Společnost."

Pohled z hradeb byl strašlivý. „Kolik?" zeptal se Hecht.

„Přes tři stovky, pane," odpověděl mladší důstojník.

Hecht nevěřícně zíral na prostranství pod hradbami. Někteří z lidí dole na sobě měli navlečeny žluté kápě, které Společnost nasazovala usvědčeným kacířům. Ale moc jich nebylo. Poznal v davu muže, se kterými se setkával od chvíle, kdy se ujal vlády nad městem. Muže, kteří byli do posledního dokonale vstřícní a spolupracovali. Muže, kteří měli shodou okolností peníze i poté, co Castreresone zaplatilo všechny závazky.

„Madoucu," řekl. „Vezměte si rotu ze Starvenu a rozežeňte tu sešlost."

„Pane?" Velitel jeho osobní stráže se na něj nejistě podíval. „Ale arcibiskup…"

„O arcibiskupa se postarám sám," přerušil ho Hecht. „Přiveďte mi ho."

~ ~ ~

Madoucovi se nepodařilo zachránit všechny. Prvních dvacet zemřelo v plamenech dřív, než vojáci dorazili na místo. Fanatičtější

členové Společnosti se jim postavili na odpor a příslušníci starvenské roty prokázali nevídanou zdrženlivost. Hecht sledoval, jak Madouc s několika členy osobní stráže – všichni patřili k Bratrstvu války – zatýká arcibiskupa Farfoga.

Vojáci nepustili všechny muže a ženy, které pochopové Společnosti zajali – bylo docela dobře možné, že někteří si popravu zaslouží. Nesměla ale přijít z rukou Farfogových lidí. Hecht se vrátil do pevnosti, aby tam počkal na další setkání s krvežíznivým ohařem církve.

Uběhla nějaká doba.

Pak jí uběhlo ještě víc.

„Kde jste kdo!“ zavolal Hecht do chodby. „Už to trvá dlouho. Kde je u všech ďáblů ten idiot Farfog? Proč není dávno tady? Za tu dobu už by mu stačily vypadat všechny vlasy a narůst nové. Tite! Kde jsi, Tite Consente?“

Consent se neobjevil. A nepřišel ani Redfearn Bechter, ani Drago Prosek, ani nikdo jiný, koho kolem sebe obvykle pořád míval. Znervózněl a přitáhl si zbraně na dosah.

Pak se objevil Madouc, velitel osobní stráže. Konečně. Dvacet minut poté, co tu měl dávno být. Krvácel. Utrpěl nejméně tucet ran – nejedna z nich by se dala označit za smrtelnou. Na nohou ho držela jen síla vůle a šílený smysl pro povinnost, který v sobě měl každý válečník Bratrstva.

„Pane,“ zachraptěl. „Padli jsme do léčky. Byli to místní lidi. Zabili bratry ze Společnosti. Šli hlavně po arcibiskupovi. Rozsekali ho na kousky. A jeho hlavu odnesli s sebou.“

„Tohle není dobré, Madoucu,“ řekl Hecht. „Společnost…“ Ale Společnost tady už moc dlouho také být nemusela. Stejně jako útočící armáda a její velitel.

Směřování dějin spočívalo na volbě následníka Sublima V.

Povstání v Castreresone trvalo jeden večer a jednu noc a zaměřovalo se čistě na členy Společnosti pro potlačování svatokrádežnictví a kacířství.

Následujícího jitra se vrchní velitel patriarchální armády svěřil vrchnímu špehovi: „Žádný z těch lumpů mi nebude chybět.“

„Ale zavraždění Morcanta Farfoga…“

„…způsobí spoustu problémů, já vím,“ přikývl Hecht. „Kolik těch potíží bude, to už záleží na našem dalším patriarchovi.“

~ ~ ~

Hagan Brokke znovu získal ztracenou čest během série divokých srážek, které zbavily královnu Isabeth a vévodu Tormonda žoldnéřských jednotek. Jeho lehká jízda bez ustání obtěžovala Isabethiny Direciany a úmyslně si vybírala jednoho rytíře či šlechtice po druhém. Protože šlo o významné poddané, mělo pro Direcii každé zabití nebo zajetí velký význam.

Královna z Navayi se nakonec raději stáhla do stínu hlavního města svého bratra.

~ ~ ~

Po nadšení z událostí na západě upadl Piper Hecht do deprese nad zprávami z východu. Hrabě Raymone Garete se znovu vrátil k zarytému vzdoru, který měl každý den horší důsledky, protože Bronte Doneto byl pryč.

Piper Hecht přemýšlel, proč se něco takového mohlo stát. Jaká podivná drobná změna oživila zarputilou drzost a odpor hraběte?

„Nejspíš šlo o zajatce, které přivedl Brokke,“ usoudil Titus Consent. „Někteří utekli – nepochybně jim někdo pomohl – zatímco jsme tu bezradně pobíhali, poté co zabili Farfoga.“

Hecht se zamračil. Podrážděně zavrčel poznámku o tom, koho je třeba ukamenovat nebo utopit.

„To by byla zbytečná ztráta času a nervů,“ řekl Consent. „Zaměřme se na ty, kteří nám neutekli. Například takový Bernardin Amberchelle.“

„Mluv.“

„Bratranec hraběte Raymoneho. Ten člověk, o kterém jsme si celou dobu mysleli, že ho hrabě chce zpátky, když nám dal najevo, že je ochoten mluvit. Ale Raymone se vrátil ke svému vzdoru, zatímco Amberchelle sedí dál v ohradě.“

„Ano? A co se tedy změnilo?“

„Ten stařec s dívkou, které jsme chytili s Amberchellem,“ poznamenal Consent. „Vsadím se, že to byla ta snoubenka, o níž jsme slyšeli. Dívka z venkovského panství, která získala Raymoneho

srdce. Nějaká Socia a kdo ví, jak dál. Kterou údajně doprovází nejúctyhodnější ze všech maysaleanských Dokonalých mistrů.“

„A to bude ten stařec,“ řekl sklesle Hecht. „Člověk má radost z drobných vítězství, a přitom se mu za záda staví velké prohry.“

Patriarchální armáda nyní ovládala celou východní polovinu Okraje Conneku – s jedinou výjimkou, kterou tvořilo Antieux. V tomto okamžiku ohrožovali Khaurene už ze tří směrů. Menší uskupení v doprovodu rozvášněných členů Společnosti, kteří hodlali naplnit velkou vizi arcibiskupa Farfoga, se začala vydávat do pohoří Altai, kde se na vrcholcích hor tyčily neuvěřitelné pevnosti maysaleanských kacířů. Většinu venkovského světa dusily přívaly sněhu – nejen v Conneku, ale také v Tramaine, Ormiendenu, Grolsachu, Arnhandu a ještě více ve Firaldii. Grailské císařství bylo odříznuto od světa. Artecipea zažívala těžké sněžení, které zastavovalo veškerý provoz, vůbec poprvé od dávných dob. Válka se se skřípáním zastavila na mělčinách zimy. Jako ostatně všechny války v dějinách kolem Matky moří.

~ ~ ~

Kdekoli napadl sníh, tam se objevovaly děsivé řeči o bohu jménem Kharoulke Chodec – tento starodávný bůh pocházel z dob, které dávno předcházely současné civilizaci. Byl to tentýž Kharoulke Chodec, před nímž se musely chvět strachem všichni soudobí Zástupci noci. Ale k rozkvětu a k tomu, aby dokázal vykořenit a nahradit slabší Zástupce, potřeboval hluboký sníh a hluboké zalednění. Kharoulke potřeboval tisíciletou zimu, než se mohl povznést nad neurčitá stará božstva, jež nahradila jeho druh, aby byla později odsunuta stranou božstvy dneška. Tato stará božstva se stala symbolem tajných kultů, oddaných znovuzrození ztracených vládnoucích Zástupců dávných věků.

18. Mezihra v Runjanu v Reigenwaldu

Sestra markýzy va Runjan, vládnoucí císařovna Grailské říše, rozhodla, že se markýza odebere právě do tohoto odlehlého městečka v srdci nejdivočejšího, nejzapadlejšího hornatého kraje císařství. A Helspeth proti tomu nezmohla vůbec nic.

Vztek, kterým vřel poradní sbor, císařský dvůr, církev a obzvlášť samotná císařovna Katrin, se dal označit jedině slovem nepopsatelný. Nikdo přitom princezně-následnici neřekl, proč se otevřením nebezpečného horského průsmyku stala téměř vyvrhelem.

Skoro nikdo s ní nebyl ochoten mluvit, natož aby jí cokoli vysvětloval. Stal se z ní odpadlík, a to mohlo být nakažlivé. Proměnila se ve vězně – ačkoli nikdo tento výraz nepoužil – odsouzená k pobytu v cele v rozpadající se věži na kopci s výhledem na Runjan. I v dobách, kdy byla vesnice na vrcholu rozkvětu, dokázala sotva vyprodukovat dostatek tuřínu, zelí a obilí, aby se sama uživila, protože okolní lesy využívali drobní výrobci dřevěného uhlí. Runjan ovšem zdaleka nebyl na vrcholu rozkvětu. Od Hanselovy smrti byl železářský průmysl na ústupu, protože nebylo potřeba tolik kovu pro výrobu zbraní. A jakmile vyhasly ohně v hutích, okamžitě klesla poptávka po dřevěném uhlí.

Věž zůstávala neobydlená od doby, kdy zemřel poslední pán z Runjanu, a protože po sobě nezanechal jediného dědice, odkázal panství milovanému Hanselovi. Okenice byly pryč, nebo byly rozbité. Padací bránu nebylo možné zavřít, protože někdo ukradl řetězy. Nebylo tu žádné služebnictvo.

Helspeth sem přijela v doprovodu osmi lidí. Doprovázely ji dvě kruté stařeny, které ji nenáviděly a rozhodly se ji trestat. Nic, co by

Helspeth mohla udělat, se jim nemohlo zalíbit. Ne že by se příliš snažila je přesvědčit. Jen stěží dokázala skrývat odpor a pohrdání.

Zbývajících šest lidí byli všichni příslušníci jedné rodiny: Harmer Schmitt, jeho manželka Greta, dcera Grunhilde a tři synové Hansel, Fulk a Fritz. Chlapci měli všichni jména po Harmerových oblíbených císařích a dívka po Gretině pratetě. Grunhildě bylo šestnáct let a byla ošklivá. Chlapci byli staří šestnáct, čtrnáct a devět let. Hansel byl Grunhildino dvojče – samozřejmě ne identické, ale až do poslední podrobnosti stejně škaredé.

Schmittovi potají s princeznou následnicí soucítili, ale neodvažovali se to dávat najevo. I tak to byl podivný soucit, založený spíš na odporu k harpyjím, které byly určeny Helspeth za hlídačky. Jedna byla Ilse-Janna, vdova po hraběti fon Wistrcz, nesnesitelná matka současného hraběte fon Wistrcz, druhá pak paní Karelina, choť velkoadmirála fon Tyre. Ani jedna ze žen neměla nikdy Helspeth ráda, ale nyní ji svorně nenáviděly. Byla to její vina, že ji musely doprovázet sem, do této venkovské díry. Ženy se navíc nenáviděly i navzájem a tento vztah trval už padesát let. Obě byly malicherné a zlomyslné a byly vybrány právě proto, že se dalo předpokládat, že si vztek budou vybíjet na Helspeth.

Každá měla vlastní doprovod, sestávající ze služebnictva, jež se o ně mělo starat tak, aby příliš necítily důsledky svého omezeného prostředí. O Helspeth se měli starat Schmittovi, ale často se stávalo, že museli místo toho pracovat pro její hlídačky. Sice pracovali, seč jim síly stačily, a příliš toho nenaspali, ale přesto se jim nedařilo proměnit věž v obyvatelný prostor. Pak přišlo silné sněžení. Helspeth se nikdy pořádně nezahřála a nedostávala dost najíst, takže byla zanedlouho vyhublá, trpěla záchvaty silné třesavky a dlouhé chvíle trávila schoulená sama do sebe.

Nepředpokládala, že by se mohla dožít příštího jara.

Psala císařovně dlouhé dopisy, ale písmena na papíře byla téměř nečitelná. Ne že by mělo sebemenší smysl cokoli psát. Stejně tu nebyl nikdo, kdo by mohl její dopisy císařovně odnést. A to i v případě, že by je dokázala propašovat kolem Dračice a Vlčice, jak si pro sebe ty dvě strašlivé stařeny pojmenovala.

V Plemenze se cítila osaměle a měla strach. Ale v Plemenze měla Algrese Dreara. Tady neměla osobní stráž a ani tu nebyl nikdo, kdo by ji mohl trpělivě vyslechnout. Kapitána Dreara poslali na východ do posádky, ohrožované každý den pohanskými divochy. Ostatní braunsknechty rozeslali do různých posádek po zemi. A dívka, která byla původcem jejich utrpení, stále ještě nedokázala pochopit, čím si vlastně zasloužila tak drakonickou odplatu.

~ ~ ~

Ferris Renfrow dorazil jednoho dne za sněhové vánice. Nijak se nesnažil skrývat zděšení a hrůzu. Moc toho neřekl a okamžitě zase vyšel ven. Vrátil se se všemi obyvateli Runjanu a začal jim rozdávat rozkazy.

Paní Karelina se mu postavila. „Tohle v žádném případě není tvoje věc!“ okřikla ho hlasem plným pohrdání. Přestože její vlastní předkové byli sporní.

Renfrow se jí ostře zahleděl přímo do očí. Na okamžik byla na vážkách, ale dlouho to netrvalo – byla přece velkoadmirálova manželka.

„Zvedni zadek a pomáhej jim,“ okřikl ji Renfrow bez okolků. „Nebo se seber a jdi pryč. Pokud budeš trvat na tom, že zůstaneš součástí problému, pak budeš společně se zbytkem problému odstraněna.“

Hraběnka vdova fon Wistrcz popadla paní Karelinu za paži a odtáhla ji stranou. Stále byly ještě na doslech, když Ilse-Janna zavrčela: „Nikdy se nestavěj do cesty Ferrisi Renfrowovi! Nikdy! Nikomu, kdo se o to pokusil, se ještě nestalo nic dobrého! Nevíme, proč sem přišel. Ale jisté je, že zase odejde.“

„On odejde,“ potvrdil Renfrow zvýšeným hlasem. „Ale rozhodně nezapomene na to, co tu viděl.“

Vesničané rozdělali velký oheň. Greta Schmitt přinesla přikrývku, přehodila ji Helspeth kolem ramen a posadila dívku blíž k ohništi.

Renfrow se potuloval po věži a na potkání rozdával rozkazy. Vesničané se pustili do oprav a vylepšování proti nepřízni počasí. Během hodiny se situace dramaticky zlepšila.

„Schmitte,“ ozval se Renfrow. „Přines mi účetní knihy.“ Věděl naprosto přesně, v čem spočívalo slabé místo obou stařen.

Teplo proniklo do Helspethina těla takovou silou, že se brzy přestala třást a jen občas se zachvěla. Čas od času se probírala ze svého stavu polovědomí do skutečnosti. Poznala Ferrise Renfrowa. A ucítila takovou záplavu radosti a naděje, že se rozplakala a nebyla k utišení.

„Schmittova ženo,“ podíval se Renfrow na hospodyni. „Drž se poblíž princezny.“

Mezitím se ve svém pokoji snažila přinutit paní fon Tyre vlastní služebnictvo, aby vykázalo Ferrise Renfrowa z věže. Odmítala poslouchat varování hraběnky vdovy. Její lidé ale věděli své. Znali Renfrowovu pověst. Ta byla ostatně temná a krvavá už dlouho před nástupem císaře Johannese k moci.

Velkoadmirálova manželka prožila osmapadesát let v příjemné bublině. Neznala nic kromě svých požitků, dokud se jí císařovna Katrin v záchvatu hněvu nezbavila tím, že ji poslala do Runjanu, aby dohlížela na její mladší sestru. Čímž vlastně proměnila Runjan v kotel vesnického vyhnanství i pro ni.

Během jediného dne dokázala síla Renfrowovy vůle proměnit přízemí věže do podoby, jakou mělo mít při princeznině příjezdu. Helspeth se přestala třást ještě dřív, než vesničané odešli. Znovu získala vyrovnanost. Tiše, skoro šeptem, řekla Renfrowovi: „Děkuji.“

„Není zač, princezno,“ odpověděl vrchní císařský špeh. „Jsi dědičkou říše. To, co udělali, bylo nehorázné.“ Víc už neřekl. Helspeth teprve nyní začala chápat, v jak hlubokém nebezpečí se nacházela. A v jakém se nacházet může poté, co odsud Renfrow zase odjede.

„Tady nebudeš mít nikdy pohodlí,“ řekl jí Renfrow. „Nemůžeš být Helspeth Ege, kterou jsi bývala, než tvůj bratr zemřel. Ale nikdo už se tě nepokusí nechat zemřít přirozenou cestou.“

Helspeth ztratila vládu nad močovým měchýřem.

„Slíbil jsem to tvému otci,“ dodal Renfrow.

Přitáhla si přikrývku těsněji k tělu a s očima upřenýma do plamenů si přála, aby se znovu mohla stáhnout do sebe. Hansel

Schmitt přinesl další dřevo. Tvářil se přitom podlézavě – jako se tváří lidé, kteří nechtějí, aby si jich všiml někdo, z koho mají neskutečnou hrůzu.

„Helspeth," řekl Renfrow naléhavě. „Poslouchej. Musíš dávat pozor. Tvůj život může záležet na tom, jestli mi budeš věnovat pozornost."

Greta Schmitt přinesla horký vývar. Helspeth na jeho vůni zareagovala s větším nadšením než na veškerá Renfrowova slova. Vrchní císařský špeh prohlásil: „Také bych si trochu dal."

Hospodyně vzdorovitě sevřela rty a pobledla, ale měla z Ferrise Renfrowa přinejmenším stejně velkou hrůzu jako její syn. Když Renfrowovi donesla plnou misku, vsunul jí do dlaně měšec. „Nikomu to neříkej," varoval ji. „Použij ty peníze pro princeznu. A veď si účty. Čtvrtinu si můžeš nechat." Podíval se jí zpříma do očí. „Nikomu ani slovo," zdůraznil. „Ani těm čarodějnicím, ani manželovi, a dokonce ani samotné princezně. Rozumíme si?"

Greta přikývla.

Sotva slyšitelným hlasem řekla Helspeth Renfrowovi: „Už poslouchám. Děkuji ti. Za to, že jsi přišel."

„Splácím dluhy," prohlásil vrchní špeh. „A dělám to, co poslouží císařství. V jeho zájmu rozhodně není, aby nechalo dědičku hermelínového pláště zavraždit z nedbalosti."

Helspeth uvolnila křečovité sevření přikrývky. Bolest z jejích prstů zmizela téměř okamžitě. Plameny ohně začaly účinkovat. Konečně.

„Poslouchej pozorně, co ti říkám," naklonil se k ní Renfrow. „Tvůj život se postupem času zlepší. Ale nesmíš na sebe přivolávat pozornost. Buď přizpůsobivá. Dělej, co ti řeknou. Ať už ti budou starci v Alten Weinbergu připadat sebevíc nerozumní, neuraz je ani slovem. Bez ohledu na svůj soukromý názor buď nejsilnějším stoupencem své sestry. Její vláda nebude patřit mezi ty, které si lidé pamatují staletí. Pokud samozřejmě nepodlehne poradnímu sboru nebo naprosto nezešílí. Což je obojí možné."

„Greta do toho vývaru něco dala," zamumlala Helspeth nepřítomně.

„Posloucháš mě?" zeptal se jí Renfrow netrpělivě.

„Poslouchám,“ přikývla.

„Dobře. Doufám, že ses něčemu přiučila. Rád bych, aby sis pamatovala, že jednání princezny má vliv na životy mnoha lidí.“

Z koutků Helspethiných očí vyklouzly slzy, zatímco ji Renfrow seznamoval s dalšími osudy braunsknechtů z její osobní stráže a lady Hildy Daedal, kterou manžel odeslal do kláštera. „Tohle nedává smysl,“ vzlykla. „Neudělala jsem přece nic špatného.“

„Proč jsi tedy právě tady, co myslíš?“ opáčil Renfrow.

„Ale…“

„Věděla jsi, že podrážděš všechny, kteří seděli v teple Alten Weinbergu,“ řekl Renfrow nesmlouvavě. „Jen to přiznej. Mohla jsi všem ušetřit potíže, kdybys zůstala sedět v Plemenze a nechala najaté vojáky, aby se vypořádali s netvorem. Jistě, pokárali by tě za to, žes do záležitosti zatáhla cizince – jenže bys tam pořád mohla zůstat. Ale ne – tys jim do toho chtěla strčit nos. Ve skutečnosti jsi spoustu důležitých a vlivných lidí vyděsila právě tím, že v Hanselově nejmladší dceři viděli silný odraz Johannese Černé boty.“

„Já vím, Ferrisi,“ odpověděla Helspeth sklesle. „Já to vím. Sama o tom musím pořád přemýšlet.“

„Má to ale i lepší stránku – v nejbližší době nemůžeš očekávat, že se provdáš,“ řekl Renfrow. „Pokud to budeš brát jako klad.“

„Já se nevdám nikdy,“ poznamenala Helspeth zarputile.

„I to se může stát,“ usmál se vrchní špeh. „To, jak bleskově padla tvá hodnota na trhu s nevěstami, je samozřejmě další důvod tvé neoblíbenosti. Zájem měl každý dvůr v chaldarejském světě. Tvůj portrét putoval od jednoho hlavního města ke druhému. Při pohledu na něj se rozbušilo nejedno srdce. A pak se rozšířila zpráva, žes vyrazila na měsíc do divočiny v doprovodu jednotky obyčejných vojáků.“

Helspeth si povzdechla a znovu si přitáhla přikrývku těsněji k ramenům. Renfrow začínal být rozčílený. Zatím se ještě nevzpamatovala natolik, aby dokázala zvládnout podobný nátlak.

„Celá věc má i humornou stránku,“ uvolnil se vrchní císařský špeh. „Jeden dvůr má pořád zájem. Jaime z Castaurigy osobně přicestoval až do Alten Weinbergu, aby se s tebou setkal. Castauriga je pod těžkým tlakem Navayi, takže logicky potřebuje silné spojence.

Když se představil Katrin, byla to – přinejmenším z její strany – láska na první pohled. Navzdory věkovému rozdílu.“ Helspethin mozek začal zase pracovat. „A jemu rozhodně nebude vadit, že se stane manželem císařovny Grailské říše,“ poznamenala.

„Obzvlášť poté, co mu porodí několik dětí,“ dodal Renfrow.

„Kdy se budou brát?“

„Hned na jaře. Možná to bude znít ironicky, ale okamžitě poté, co bude průchodný průsmyk Remayne.“

Helspeth si povzdechla. „Už to slyšely ty baby?“ zeptala se.

„Bude jim to řečeno,“ ujistil ji Renfrow. „Tahle zpráva ti trochu uleví. A svatba by měla znamenat konec tvého vyhnanství. Pokud do té doby nepodnikneš něco, čím bys rádce u dvora znovu vyděsila k smrti.“

„Pořád to všechno nedokážu pochopit.“

„Postavení jistých lidí se dramaticky zlepšilo poté, co začali tvé sestře podlézat, princezno,“ řekl Renfrow. „Povětšinou jde o brothské episkopály. Vědí, že většina poddaných říše se na brothský patriarchát dívá velice nedůvěřivě. Jakmile začneš být tak iniciativní, jako jsi byla, a ještě si k ruce vezmeš technické odborníky, připomeneš jim, že jsi Johannesova dcera. Princezna následnice, která může vstoupit do rozehrané hry a změnit jejich svět.“

Helspeth začínalo svítat. „Ale já o nic takového nemám zájem,“ bránila se. A pak jí unikl povzdech, když si vzpomněla na vrchního velitele patriarchovy armády.

„Ano?“ podíval se na ni pátravě vrchní špeh. „Jen jsem si něco uvědomila,“ odpověděla. „Polekalo mě to.“

„Dobře,“ přikývl. „Teď mi řekni jedno: poslouchala jsi, co jsem ti říkal?“

„Ano.“ Povzdech.

„Katrinina svatba ještě rozhodně není hotová věc,“ upozornil ji Renfrow. „Stále ještě pokračují jednání. Jaime vznáší požadavky, které nikdo na naší straně rozhodně nehodlá přijmout.“

„Takže z toho ještě pořád nejsem venku?“

„Venku z toho nebudeš, dokud Katrin neporodí mužského dědice trůnu, který se dožije dostatečně vysokého věku, aby měl vlastní syny.“

„Bůh mi pomáhej,“ řekla Helspeth trpce.

„Jak jsem říkal,“ pokračoval Renfrow. „Mělo by to jít jednodušeji hned, co si promluvím s tvými hlídači. A ještě jednodušeji poté, co se Katrin provdá. To by mělo ukončit tvé vyhnanství. Chovej se slušně a budeš zpátky v Plemenze dřív, než přijde další zima. Nebo alespoň v Alten Weinbergu.“

„A co mí braunsknechti?“ zeptala se smutně a zahanbeně.

„Ti rozhodně nemohou doufat v odpuštění. Zradili důvěru, kterou dostali.“

Helspeth se nepodívala Renfrowovi do očí. Ale právě v tom okamžiku se rozhodla, že Algrese Dreara zachrání. Nezasloužili si tak krutý trest za to, že je dcera Zuřivého malého Hanse silou vůle přiměla k poslušnosti.

Na rtech se jí zavlnil úšklebek. Byla v tak mizerné situaci, že se nedokázala zachránit ani sama. Její jedinou nadějí byl záhadný Renfrow, který přebíhal od jednoho slabého místa v povážlivě skřípajících základech císařství k druhému a snažil se je podpírat.

„Jednoho dne…“ řekla.

„Ano?“

„Jednoho dne bych ráda zjistila, kdo ve skutečnosti jsi.“

Renfrowa to překvapilo. Usmál se. „Kdysi mi totéž řekl i tvůj otec,“ poznamenal.

„A zjistil to?“

„Naneštěstí ho osud dostihl dřív,“ odpověděl vrchní špeh. „Teď poslouchej.

Varoval jsem tě. A pak jsem tě varoval znovu. Změnil jsem situaci, ve které se nacházíš, v něco, co se dá přežít. Jestliže ovšem dokážeš přemýšlet rychleji než mluvit nebo jednat. Pokud se dokážeš nechovat jako dcera svého otce.“

„Rozuměla jsem,“ přikývla Helspeth.

„To doufám,“ pozoroval ji Renfrow zamyšleně. „Vážně v to doufám. I když o tom pochybuji, protože krev se vždycky prokáže. Zítra ráno už tady nebudu. Musím odcestovat do Brothu. Prosím, buď opatrná.“

„Proč nikdo…“ vydechla Helspeth, „Proč pořád dokola říkáš jednu a tutéž věc?“

„Zkušenosti,“ pokrčil rameny Renfrow. „Je třeba neuvěřitelně velké vytrvalosti, aby člověk dokázal protlačit nápad do egeovské hlavy.“

„Ale já…“ bránila se Helspeth.

„Ty nejsi to, co si *myslíš*, že jsi, princezno,“ přerušil ji Renfrow. „Ty jsi to, zač tě pokládá okolní svět. Tvůj největší úkol spočívá v tom, abys přesvědčila okolní svět, že jsi to, zač tě chce pokládat. Musíš být chameleón. Plachý chameleón, který žije v ústraní. Přinejmenším pro nepřátele.“

„Nepřátele?“ vyhrkla Helspeth. „Ale já…“

„Vidíš?“ zvedl Renfrow obočí. „Neposloucháš. Už zase.“

Ostrá tříska bolesti v duši. Nikomu nezáleželo na tom, co si myslela. Byla jen další figurkou na hrací desce. Opravdu bude muset nosit masku, aby se v této vysoké hře vyhnula obětování.

„Právě jsem celou situaci pochopila, Ferrisi,“ řekla. „Děkuji.“

„Výborně,“ zamnul si Renfrow ruce. „Až se příště setkáme, budou panovat lepší okolnosti. Vypij trochu vývaru. Odpočiň si. Schmittovi ti od zítřka začnou dávat pořádné jídlo.“

Helspeth se ho chtěla zeptat ještě na něco dalšího, ale otázka jí vyklouzla z mysli. Renfrow se před jejíma očima začal rozostřovat.

Na sny, které se jí té noci zdály, si nevzpomínala. Věděla jen, že na ni působily zlověstně. Byl v nich vrchní velitel patriarchální armády. Byla v nich i Katrin. A celá spousta dalších lidí – známých i neznámých – kteří se nacházeli v těžké situaci.

Když se ráno probudila, cítila se lépe než kdykoli během posledních několika měsíců.

Ferris Renfrow byl pryč. Po jeho odchodu byl ve věži klid a dostatek. Helspeth už s Dračicí a Vlčicí neměla žádné další potíže a na oplátku se proměnila ve vzor přizpůsobivosti.

19. Khaurene v dobách nejtemnějšího zoufalství

Bratr Kandl a Socia Rault se k sobě tiskli, aby získali trochu tepla. V hloučku s nimi byli i Michael Carhart, Hanak el-Mira a biskup Clayto. Přes sebe měli nataženy dvě přikrývky, které sebrali mrtvému muži, ležícímu vedle cesty. Nikdo nevěděl, na čí straně bojoval. A nikomu na tom nezáleželo.

Zbídačelá skupinka se choulila mezi křovisky. Na přikrývkách se usadilo dost sněhu, aby zamaskoval jejich barvu a udržel pod nimi tělesné teplo.

I když na tom byli špatně a měli hlad, rozhodli se neriskovat pohyb po silnici. Směrem na západ neustále proudily davy. A kdyby z ní sbíhali do úkrytu, nechávali by za sebou ve sněhu stopy.

Bratra Kandla už poněkolikáté napadlo, jestli byl útěk nejchytřejším řešením, jaké mohli zvolit. Nezdálo se, že by je věznitelé chtěli zabít nebo předat do rukou Společnosti. Byli v teple a měli pravidelnou stravu. Jistě, věznitelé poznali Bernardina Amberchelleho. Určitě by jim netrvalo dlouho a odhalili by Sociinu pravou identitu.

Už se rozběhlo pátrání, i když se do něj nikdo moc nehrnul. Kraj sevřela ve spárech zima. Proč se po něm trmácet, když nikdo vlastně ani nevěděl, koho hledají? Uprchlíky? Ti byli přece všude a našla se mezi nimi spousta mladých žen, jež se snažily skrývat před dělníky na vinici Páně. Většina patřila k maysaleanům, kteří se zoufale snažili prchnout z oblastí, kde se neuznání brothského patriarchátu stalo hrdelním zločinem.

„Musíme dorazit do spřátelených oblastí dřív, než si uvědomí, kdo jsem," zamumlala Socia. „Určitě na mě pak vypíší odměnu."

Bratr Kandl přikývl a dával si pozor, aby neporušil spojené přikrývky.

„Patriarchálové ale nejsou jediné nebezpečí,“ poznamenal. „V těchhle lesích se pohybují i poražení žoldnéři vévody Tormonda.“

„Musíme se hýbat,“ zadrkotal zuby biskup Clayto. „Tohle tělo je příliš staré, než aby dlouho vydrželo podobný očistec.“

„Seber se, Clayto,“ napomenul ho el-Mira. „Bratr Kandl je nejméně o deset let starší.“

„On je na to zvyklý. Já jsem biskup,“ uchechtl se Clayto, který i přes všechny útrapy dokázal žertovat na vlastní účet.

~ ~ ~

Počasí stálo proti nim. Na druhou stranu se ukázalo, že je zbytečné se bát Noci a hlídek patriarchálů. Michael Carhart s el-Mirou a Claytem tvrdili, že jejich úspěch svědčí o milosrdenství boha každého z nich. Ovšem tvrdili to bez velkého přesvědčení.

Stejně jako bratr Kandl se v hloubi duše obávali, že jejich štěstí může být důsledkem laskavosti Zástupců noci spojených s Protivníkem. Bylo těžké na něco takového nemyslet, když na vlastní oči viděli, jak se patriarchálové pustili do šíření zkázy během bezvládí, panujícího v Brothu.

~ ~ ~

Trvalo šestnáct dlouhých dní, než dorazili do Khaurene a nechali za sebou vzdálenost osmdesáti mil – počítáno vzdušnou čarou. Šestnáctého dne jim stále ještě zbývalo urazit patnáct mil do samotného města. Narazili ale na silnou hlídku pod velením sira Eardalea Dunna. Dunn je posadil na náhradní koně a spěchal s nimi na západ. Jeden každý z nich mohl posílit vůli své náboženské komunity.

Bratr Kandl se držel na koni jen silou vůle. V žádném případě nebyl zkušený jezdec. Ale dokázal při tom všem věnovat pozornost okolí. A to, co viděl, se mu vůbec nezamlouvalo.

V první řadě viděl zkázu – patriarchálové se rozhodli zničit místní ekonomiku. Co ho ale trápilo ještě víc, bylo to, co vypadalo jako příprava na velkou bitvu. Příprava, která probíhala z jejich strany.

„Ty si nemyslíš, že je to dobrý nápad?“ zeptala se ho Socia.

„Myslím, že je to šílené,“ odpověděl rozechvěle. „Jakákoli armáda, kterou se teď podaří v Conneku svolat, bude jen banda sedláků s nulovou nadějí na úspěch. Pokud se nepodaří nepřítele obrovsky přečíslit. Nebo ho zastihnout nepřipraveného. Dokáží něco takového naši lidé?“

„Myslím, že kdyby jim velel Raymone Garete…“ zamyslela se Socia.

„Jistě,“ odsekl stařec. „Kdyby jim velel hrabě Raymone, tak by se všechny řeky zbarvily do ruda krví padlých. Navrátilci by hodovali. A Connec by se proměnil v poušť. Protože hrabě Raymone by ho raději spálil na troud, než aby ho nechal padnout do rukou brothských útočníků.“

Věděl, že Socia by v tom neviděla problém. S potěšením by spálila celou zemi, aby zničila nepřátele.

V okamžiku, kdy by zaujala místo ve stínu hraběte Raymoneho, mohlo by to mít děsivé následky.

~ ~ ~

Sir Eardale neodvedl bratra Kandla nahoru do Metrelieux. „Tormond tě nechce vidět, bratře,“ vysvětlil mu. „Konečně se jednou rozhodl a teď nestojí o to, abys mu našeptával do ucha protiargumenty.“

Dokonalého mistra překvapilo, jak hluboce ho ta zpráva zabolela. Těchto několik slov jasně vyjadřovalo dozrálé pohrdání hlasem rozumu. Od nynějška si hodlal vévoda Tormond nasazovat klapky na oči.

„Obviňuješ mě…?“

Špatná reakce.

„Ne osobně,“ odpověděl sir Eardale. „Tvou víru. Dvě generace nečinnosti a pacifismu… celá desetiletí slabého vedení… naši zemi napadly desetitisíce útočníků. A nikdo nemá schopnosti nebo páteř k tomu, aby udělal, co je třeba udělat. A všechno proto, že jsme se nechali zaslepit maysaleanským kacířstvím. Nebo jak tomu chceš říkat.“

„Předpokládám, že daleko víc s tím mají společného staletí míru a blahobytu,“ opáčil bratr Kandl a byl překvapen silou svých citů.

Bude opravdu muset nechat svět za zády a najít cestu zpět k Cestě. Vzdaloval se od ní každou minutou.

Ulice Khaurene byly plné Hledačů, kteří sem prchli z oblastí dále na východ. Někteří hodlali pokračovat do pevností v pohoří Altai nebo do pobřežních provincií, které se nyní nacházely pod ochranou krále Petera. Nebo dokonce do samotné Direcie. Peter se Hledačů nebál. Většinou to byli velice schopní a poctiví obchodníci.

Byli dokonce vítáni i v pramánské Plataduře.

Ve čtvrti, kde žil Raulet Archimbault, byl pach koželužen daleko pronikavější než kdekoli po celém městě. „Vidím, že jsem vážně přišla o spoustu věcí, když jsem vyrůstala na venkově," poznamenala Socia Rault suše.

„Opravdu jsem správně zaslechl podtón sarkasmu?" zvedl bratr Kandl obočí. „Každé město, do kterého utečeme, je větší než to předchozí," pokračovala Socia. „A každé je daleko přecpanější a hůř smrdí."

„U Archimbaultů se ti bude líbit," řekl. S nadějí. I když nepříliš velkou – Socia Rault si velice pronikavě uvědomovala své společenské postavení a původ. „A jestli ne, tak alespoň nic neříkej," dodal. Dívka samotná se do Metrelieux nastěhovat mohla, ale odmítla.

V této čtvrti, kde místní Hledači ubytovávali uprchlíky ve svých domovech, byly ulice obzvlášť přeplněné.

Když bratr Kandl zaklepal na dveře, otevřela je Rauletova dcera Kedle. „No tedy!" řekl stařec, „netrvalo vám to dlouho!" Dívka byla v pokročilém stupni těhotenství.

„Někdy je snaha odolat volání těla obtížná," poznamenala Kedle a vůbec to neznělo, jako by měla o odolávání zájem. A nezdálo se, že má velkou radost z toho, že vidí Dokonalého mistra na prahu.

„Ty nepracuješ?" zeptal se jí stařec.

„Dokud budu vypadat takhle, mám práci tady," poplácala se po břiše. „Výpary v koželužně nejsou pro dítě dobré. Nemáme tu místo, Mistře. Už teď tu bydlím já se Soamesem, protože si otec vzal k sobě bratrovu rodinu. Zajdi za pekařem Scarrem. Ten poslal syny do armády."

Kedle se zahleděla na Socii, ale byla příliš zdvořilá, než aby se vyptávala.

„Jak si přeješ," odpověděl bratr Kandl. „Řekni otci, že jsem se zastavil. Může mě najít přes pekárnu."

Kedle se zamračila tak, jak to dokázali jedině nejprovinilejší episkopálové či Devové. Bratr Kandl se obrátil k odchodu potěšený i zahanbený tím, že při odchodu se dívka styděla za to, že ho odmítla.

„O co tady vlastně šlo?" zeptala se Socia, když byli z doslechu.

„Znal jsem Kedle ode dne, kdy se narodila," odpověděl bratr Kandl. „Trvalo jí to déle než většině mladých lidí, ale konečně dospěla do vzpurného věku."

„Byla těhotná," poznamenala dívka.

„To tedy byla," přikývl stařec. „Když jsem tu byl posledně, tak se vdávala."

„Je mladší než já."

„O několik let," přisvědčil bratr Kandl.

„Myslela jsem, že vy Hledači nemáte o sex zájem."

„My Hledači?" Raultové také patřili k Hledačům. „Někteří to dokáží. Když dostatečně zestárnou."

„Zvláštní," zamyslela se Socia. „Kam vlastně jdeme?"

„Kedle je ještě mladá. A my máme namířeno k pekaři Scarremu."

„Já v tyhle věci nevěřím," změnila Socia předmět hovoru. „Věřím jen ve věci, které mě mohou kousnout."

„Zrovna teď se celý kraj hemží Zástupci noci, kteří mají opravdu velké zuby," poznamenal bratr Kandl suše.

Jejich malá skupinka se během útěku do Khaurene za tmy třásla daleko více strachem z Noci než chladem. Tam venku, v otevřené krajině, se Zástupci potulovali naprosto bez omezení. A často v jejich stopách zůstávala vedle silnic bledá těla zbavená poslední kapky krve.

Další dobrý důvod, aby se raději tísnili v Khaurene.

Už se stmívalo, když vstoupili do Scarreho pekárny. Scarre pracoval v krutém vedru a pot se z něj jen lil, když z velké pece vytahoval čerstvě upečené bochníky. Byl při práci svlečený do pasu jako kovář. Jeho manželka se silnými prošívanými rukavicemi na rukou překládala chléb z plechů na pult. Scarre na pozdrav zabručel.

„Musí tady být obrovská poptávka po chlebu,“ poznamenal bratr Kandl.

„Hledáte práci?“ zavolal Scarre. „Já to sám nestíhám. Potřebuji někoho, kdo mi přichystá těsto.“

„Sice práci nehledáme, ale pokud nás necháš u sebe spát, odpracujeme si lůžko a stravu,“ odpověděl stařec.

„Beru,“ zazubil se Scarre. „Ale proč jste nešli spát k Rauletovi? Když u něho bydlíte, tak si pak připadá velký jako… omlouvám se. Neměli bychom klesat na úroveň malicherného hašteření.“

„Kedle nám říkala, že tam nemají místo,“ pokrčil bratr Kandl rameny.

„Manželství tomu děvčeti moc neprospělo,“ zamračil se Scarre. „Měla ještě chvíli počkat. A Raulet měl taky ještě chvíli počkat. Během jednoho roku života se změnila z úžasného dítěte s vykulenýma očima v úplnou harpyji. Raulet se bojí o její duši.“

„Rozumím,“ přikývl bratr Kandl. „Můžeme si o tom promluvit na večerním shromáždění. Co se stalo?“ zeptal se, když si všiml výrazu v pekařově tváři.

„My už moc shromáždění nemíváme, bratře,“ odpověděl Scarre. „Všude se pohybují špehové Společnosti. Dělají si záznamy pro dobu, kdy se dostanou k moci.“

„Bývaly doby, kdy se Hledači za víru nestyděli,“ poznamenal bratr Kandl.

„Bývaly doby, kdy nás za ni neupalovali,“ opáčil Scarre.

„To nedělají moc často ani teď. Tak nebo tak umírá daleko více členů Společnosti než Hledačů.“

Scarre pokrčil rameny. Pro něho bylo utrpení brothských episkopálů naprosto nezajímavým tématem hovoru. „Jestli u nás chcete přespávat, budu očekávat pomoc,“ řekl. „Ty bys mohl pracovat tady a děvče by se mohlo postarat o vaření doma.“

„To bych ti nedoporučoval, pokud se chceš vyhnout nepožívatelnému jídlu,“ uchechtl se stařec. „Může ti pomáhat tady. Jako učednice. Jen si budeš muset dávat pozor na to, kam saháš.“

Scarre pokýval hlavou a bylo jasné, že narážku pochopil.

Socii se nelíbilo, že se o ní jiní lidé baví, jako by ani nebyla rozhovoru přítomna. Ale svět mimo Caron ande Lette do ní bušil

dostatečně dlouho, aby se naučila ovládat projevy svých emocí. Přinejmenším na několik minut.

„Dokud si svou obživu odpracuje," podotkl pekař.

„Na to se můžeš spolehnout," přikývl bratr Kandl. „Je to dobrá žena. Jen je třeba jí ukázat, co má dělat a jak na to."

Paní Scarre nevypadala příliš přesvědčeně.

~ ~ ~

Pekař nepatřil k nejlepším hostitelům. Podnájemníky dokázal pracovně navýsost vytížit – což mohlo vysvětlovat, proč se u něj žádní uprchlíci neubytovali. Většina maysaleanských domácností u sebe alespoň jednu uprchlickou rodinu měla. Bratr Kandl se Socií byli vyčerpaní, když přišli k Archimbaultovým na pozdní večeři.

Socia si postěžovala na tvrdou práci jen jedinkrát. „Odvedu tě nahoru na hrad," nabídl jí bratr Kandl.

„Ne," zavrtěla divoce hlavou.

„Tam po tobě nebude nikdo chtít, abys zadělávala na chleba," řekl stařec. „A nebude tam žádná paní Scarre, která na tebe bude štěkat, protože jsi mladá a přitažlivá."

„Ta ženská je šílená," rozohnila se Socia. „Podívala se na něho vůbec někdy? Všimla si vůbec, jak je celý zpocený a chlupatý jako medvěd? A tlustý? Ale stejně nahoru nepůjdu. Použili by mě k tomu, aby manipulovali Raymonem."

V tom měla nejspíš pravdu.

Což zvedlo vlnu úplně nových starostí.

Společnost byla v Khaurene poměrně silná. Tihle fanatici by se rozhodně nezastavili před tím, aby dívku využili jako zbraň. A už dřív Raymone ukázal, že tohle je jeho slabé místo.

Bratr Kandl toho během večeře moc nenamluvil a vlastně odpovídal jen na Kedliny otázky ohledně dobrodružství, která během útěku prožili. Chvíli po večeři se začali do domu trousit vůdci místní komunity Hledačů světla.

Bratr Kandl si našel místo ve stínu. Chtěl vědět, co se dělo během doby, kdy tu nebyl. Na první pohled ale bylo jasné, že došlo ke změnám a vládlo tu zoufalství a pesimismus.

Na hovor o duchovních záležitostech vůbec nedošlo. A to byla ta nejdramatičtější změna.

Všechno se točilo kolem praktických věcí. Měla by komunita Hledačů emigrovat dřív, než patriarchální armáda znemožní jakýkoli únik? Měli by vyrazit během zimy a prchnout do pevností v Altai, které by ovšem nemusely být patřičně zásobeny? Nebo by měli zůstat a doufat, že politické boje v Brothu a nově nalezená rozhodnost vévody Tormonda všem umožní zimu přežít?

Bratr Kandl zatím nezaslechl nic, co by potvrdilo víru ve vévodovo neochvějné odhodlání potřít útočníky. A ani nic pozitivního o pravděpodobných výsledcích. A jen velmi malou důvěru v přátelství Petera z Navayi.

„Peter za sebou potřebuje mít brothskou církev, aby prosadil své ambice v Direcii," trval někdo na svém, když někdo jiný nadhodil, že by Peter mohl vyslat armádu, která by vynutila jeho práva v Castreresone.

„Peter se nemůže obrátit zády ke knížatům v al-Halambře," říkal někdo jiný. „A to má teď vojáky na Artecipee."

„Dokud nebude v Brothu sedět nový patriarcha, tak se nestane vůbec nic," zněl další názor.

A jiný: „Vrchní velitel patriarchální armády rozhodně nebude sedět se založenýma rukama."

A ještě jeden: „Však nám vévoda Tormond ukáže, že se staráme zbytečně."

„Omlouvám se, že vám skáču do řeči," řekl bratr Kandl a veškerý hovor ustal, „ale všechny tyhle diskuse zůstanou až do bitvy pouhými spekulacemi."

„Do jaké bitvy, Mistře?" zeptal se zmatený Raulet Archimbault.

„Sir Eardale Dunn se snaží naplánovat rozhodující střet," odpověděl bratr Kandl. „Což je věc, které se – podle mého názoru – patriarchálové snaží spíše vyhnout. Jejich taktika napadání jim zatím vychází. Ale k bitvě rozhodně dojde. A přesvědčení obyvatel Khaurene nebude stačit. Má rada? Připravte se na cestu, ale počkejte na výsledek boje. Pokud sir Eardale uspěje, nebude nutné trpět celou zimu v horách. Jestliže patriarchálové zvítězí, budou potřebovat čas, aby se přeskupili a vyrazili k městu. Tím získáme dostatek času na cestu."

Následovala rozhorlená diskuse, během níž mluvilo asi pět lidí najednou, a i když se každý hádal s každým, všichni v podstatě s bratrem Kandlem souhlasili. I když jen málo z přítomných slyšelo volání altaiských sirén.

„Občas jsem pronášel přes Altai zprávu," dodal starý mnich. „A strávil jsem tam jednu zimu. Ne přímo nahoře ve starých pevnostech na hřebeni, kde pořád táhne, ale dole v údolí, kde lidé vědí, jak se s počasím vypořádat. I přes to všechno to byla neuvěřitelná bída a utrpení."

Další diskuse. Všichni přítomní muži strávili nahoře na hřebeni Altai během léta nějakou dobu, když připravovali pevnosti na chvíli, kdy selhání slabého connekského státu nechá Hledače napospas nemilosrdné a dravé brothské episkopální církvi. Všichni si uvědomovali krutou drsnost hor. Právě tuto drsnost vítali, když si Altai vybrali jako poslední útočiště.

~ ~ ~

„Takže takhle vypadá demokracie uvedená do života," poznamenala Socia, když šla s bratrem Kandlem zpátky ke Scarreho pekárně.

„Ano, přesně takhle," přikývl souhlasně stařec.

„Už chápu, proč je to tak neobvyklý způsob rozhodování."

„Někteří by řekli, že právě to, že se nic nestane, patří ke kladu celého procesu," opravil ji bratr Kandl. „Lidé mají tolik práce s hádkami, že ani nestihnou dělat problémy."

Dívka svůj názor vyjádřila pohrdavým úsměškem.

~ ~ ~

Den co den khaurenští muži pochodovali z města. Nakonec se zdálo, jako by se ulice úplně vylidnily. Ti, kteří zůstali za hradbami, se drželi v domovech, modlili se a trpěli narůstajícím napětím.

Bratr Kandl cítil větší napětí než kdy dříve. Vévoda Tormond se rozhodl něco udělat. Konečně. A nikomu nezáleželo na tom, jestli to bylo správné – celá země byla vzrušená proto, že se konečně něco dělo.

Nechodil nikam, kde by mohl slyšet řeči a zkreslené informace z bojiště. Dokázal si je představit. Neohrabané skupiny mizerně

vycvičených mužů pod velením nezkušených důstojníků využijí každou příležitost k tomu, aby napadaly nepřátelské zvědy a plenitele, a budou pokaždé poraženy. Srážky větších jednotek poznamenají pole východně od Khaurene hromadami padlých hrdinů. Pravdu si nikdo neuvědomí, protože všechny malé katastrofy budou místně i časově roztroušené. A pak přijde chvíle, kdy jednotky z Khaurene přinutí vrchního velitele patriarchální armády k volbě mezi ústupem a tím, že vyjeví Khaurene pravdu o válčení.

Bratr Kandl rozhodně neztrácel naději. Isabethini rytíři mohli poskytnout zkušené vedení. Obránci Conneku by mohli využít velké výhody těžké jízdy. Tormond navíc znovu najal tisíce žoldnéřů a našel další rytíře, kteří byli ochotni sloužit za peníze. Patriarchálové přijdou o výhodu přesily.

~ ~ ~

Socia byla rozptýlená. Nedokázala dělat práci, kterou po ní Scarre chtěl. Naštěstí teď, když většina obyvatel města odešla do pole, panovala mnohem menší poptávka po pekařových výrobcích – Scarre ale předpokládal, že jakmile se hladoví vojáci vrátí, bude vše při starém.

Bratr Kandl zadělával těsto a zároveň vzpomínal a připomínal si tisíce svých zklamání. Když přišla ta chvíle, bylo mu jasné, že došlo k bitvě dřív, než někdo přišel ohlásit zprávy. A věděl, že boj rozhodně nedopadl dobře. „Socie," řekl, „je čas jít. Vezmi si věci."

Ulice už nebyly prázdné. Zdálo se, jako by to každého táhlo na severovýchod a všichni se zoufale snažili zjistit osud, který potkal jejich blízké. Pláč a panika byly nakažlivé. Pokud byla katastrofa z desetiny tak strašná, jak naznačovaly řeči, Khaurene se z ní nikdy nevzpamatuje.

Ti, kteří se vraceli do města jako první, byli těmi, kdo se dali na útěk dřív, než začal opravdový boj. Museli vyprávět příběhy dostatečně strašlivé na to, aby jimi dokázali omluvit svou zbabělost. A z těchto smyšlených příběhů pak vznikaly ještě divočejší řeči.

I když bratr Kandl nepromluvil s nikým kromě Socie, brzy už kráčel v čele procesí Hledačů světla, v němž se nacházeli i pravidelní návštěvníci shromáždění u Archimbaultů. Archimbaultovi s sebou vzali i Kedle a rozhodně nehodlali s nikým diskutovat o tom, že by ji

nechali ve městě. Uběhlo teprve pár dní od chvíle, kdy se přesvědčili, že Khaurene je odsouzeno k zániku a že Společnost s podporou patriarchální armády násilím očistí město od kacířů, nevěřících a přívrženců viscesmentského patriarchátu.

Bratr Kandl si říkal, že si dělá daleko větší starosti o to, aby těhotná žena nepřišla k úhoně, než o to, aby nezdržovala skupinu na útěku. Tak si to řekl a sám nad tím žasl.

Zakusoval se do něj strach. Pomalý, rozum pohlcující strach. Zčásti pro jeho odchýlení se od dokonalosti. Ale daleko více pro přítomnost stvoření Noci.

Ta teď nikdy nemizela příliš daleko. Vždy byla poblíž za rohem nebo mimo dohled, stačilo ale, aby se člověk ohlédl přes rameno. Pro některé to neznamenalo žádný problém. Ti, kteří měli hluboce pověrčivou povahu, ostatně v této realitě žili neustále. Ale na ty, kteří chtěli žít v rozumovém, uspořádaném vesmíru, působil plíživý vliv Noci jako agresivní duchovní a velice slizká plíseň nahlodávající samotné základy jejich existence.

Kedlin manžel se k procesí nepřipojil, protože patřil k těm vzrušeným tisícům mužů, kteří se dali na pochod do pole s důvěrou v to, že pravda musí zvítězit. Nešel ale do války příliš dychtivě – šel vlastně jen proto, že se to od něj očekávalo.

Kedle byla přesvědčená, že už ho nikdy v životě neuvidí. Věřila, že kdyby během bitvy padl jeden jediný obránce Khaurene, bude to právě její Soames.

„Teď máš příležitost zahrát si na velkou sestru," pobídl bratr Kandl Socii. „Pomoz té dívce, ať to zvládne."

Raulet Archimbault se na to díval jinak. Jeho pohled na věc byl tak optimistický, jako byl názor jeho dcery temný. „Ten kluk nás dožene," tvrdil. „Bude v pořádku. Zná plán odchodu. U všech všudy, možná tam bude dřív než my."

Cesta samotná byla přehlídkou neuvěřitelné bídy. Bylo to daleko horší než útěk ze zajetí patriarchálů. I když se v okolí pohybovalo méně nepřátelských hlídek, riziko masakru z jejich rukou se zhoršilo. Obyvatelé Khaurene měli za vzdor těžce trpět.

Skupina Hledačů světla byla dostatečně velká, aby se ubránila případným útokům ze strany lupičů a malých jednotek patriarchálů.

A přesně to museli několikrát během cesty udělat. Třetina všech uprchlíků během pochodu zahynula. Stvoření Noci je celou cestu stopovala – nejdřív do Albbogidesu na břehu zamrzlého jezera Trauen a pak vzhůru po srázné stezce po hřebeni Reindau až k pevnosti jménem Corpseour.

Zprávy, které skupinu uprchlíků dostihly, byly skličující. Obyvatele Conneku všeobecně podle všeho čekaly časy nejhlubšího a nejtrpčího zoufalství.

Kedlino dítě se narodilo před stanoveným termínem, zatímco byli stále ještě na cestě. A nebyl to jednoduchý porod – ženy se bály, že rodička nemusí přežít krvácení. Muži se obávali daleko horších věcí.

Porody přitahovaly stvoření Noci a Noc samotnou stejně, jako mrtvola přitahuje mouchy. Dokonce ani učení lidé jako bratr Kandl nedokázali odhadnout, proč tomu tak je. Stařec ale předpokládal, že to byla prostá zvědavost vůči skutku naplněnému čirou bolestí a city.

Dítě, které matka pojmenovala po jeho dědečkovi Raulet, bylo ale zdravé. A dorazilo na svět bez mateřských znamének, deformací, narostlých zubů či jiných špatných znamení. K velké úlevě uprchlíků.

~ ~ ~

Corpseour byl vybudován na výstupku hřebene, ostrém jako nůž. Po obou jeho stranách spadala skaliska do údolí téměř kolmo. Cesta z Albogides byla jedinou možností, jak do pevnosti dorazit. Shlížela na ni široká síť předsunutých obranných prvků připravených kdykoli začít chrlit obrannou palbu. Corpseour stál jako poslední výspa už v dobách dávno předtím, než člověk vynalezl písmo. Během dějin byl hrad použit mnohokrát, ačkoli ještě nikdy od nepokojů následujících po pádu Staré říše. Maysaleané už pevnosti nějakou dobu vybavovali. Byly vylepšeny obranné prvky, naplněna skladiště a – což bylo nejdůležitější – prohloubeny a rozšířeny nádrže na vodu. Pokaždé, když v minulosti padla pevnost v pohoří Altai, bylo to buď kvůli žízni, nebo kvůli zradě. S předcházením zradě to bylo těžké. Stačilo nejmenší semínko touhy, chamtivosti nebo hrůzy pohřbené hluboko v tajném lidském já, aby jindy věrný jedinec odpadl – a o tomto semínku nevěděl nikdo nic, dokud nevzešlo. Mohlo existovat v každé lidské duši a jen čekalo na správné podmínky k růstu.

Zásadní strategie Hledačů světla spočívala v tom, aby přežili nepřátele. Sublim V. zesnul. Bez patriarchy posedlého touhou po tažení na maysaleany by širší zájem mohl pohasnout. Arnhand a Santerin měly plné ruce práce jeden s druhým. Santerin momentálně vítězil. Říkalo se, že Charlve Hloupý propadá prvním známkám demence. Což znamenalo, že ze severu nemusela přijít žádná hrozba.

Patriarchální Společnost pro potírání svatokrádežnictví a kacířství by také měla odumřít a zahynout. Mezi hlavními kandidáty na nástupnictví neměla ochránce, kteří by ji podporovali.

I když byla bratru Kandlovi zima a cítil nesmírnou únavu, připadalo mu, že by s příchodem vzdáleného, ale blížícího se jara mohla přijít naděje.

~ ~ ~

Bratr Kandl se vrátil ke svému vedlejšímu povolání člověka, který sleduje okolí z vrcholku hradeb, a našel si místo na nejvyšší věži Corpseour, aby si prohlédl okolní drsný svět. Údolí na východě naplňovala mlha. Všechno ostatní za ním zahalovaly mraky ztěžklé sněhem. V tomto směru nebylo možné zahlédnout nic než nečitelnou šeď. Na západě nebylo vidět o mnoho víc – co nepokrýval sníh, to byly buď větrem ošlehané šedé kameny, nebo roztroušená, neduživá zeleň horských rostlin. Nacházelo se tam několik malých vesniček, které byly částečně zahaleny oblaky kouře hořících ohňů, který se ani nehnul, protože ani tady nahoře nefoukal vítr.

Socia se k němu připojila. Dívka vypadala unaveně a starší, než kolik jí ve skutečnosti bylo. Neustálá sklíčenost jí příliš neprospívala. „Na co se díváš?“ zeptala se. Od chvíle, kdy sem dorazili, se nic nezměnilo. Každý den jen napadla trocha nového sněhu.

„Na budoucnost,“ odpověděl bratr Kandl.

„Prosím?“ zmátla ji jeho odpověď.

„Všechny naše zítřky budou vypadat takhle,“ kývl bradou k obzoru zahalenému mraky.

„Myslím, že bys vážně měl odejít na nějaké tajné místo, kam vy Mistři chodíte, a trochu si odpočinout,“ odpověděla vážně.

„Chceš znát tajemství, Socie?“ podíval se na ni. „Žádné takové tajné místo neexistuje. Pokud samozřejmě nepočítáš útočiště, jako je tohle. To všechno žije jen v představách lidí, kteří se bojí Cesty.“

„Támhle dole někdo je,“ poznamenala nepřítomně.

Po hřebenové pěšině se pohybovaly živé tečky. Možná další uprchlíci. Možná někdo, kdo přinášel čerstvé zprávy. Možná jen muži, kteří tam šplhali každý den, aby ze stezky odstranili nashromážděný led a přinesli do nádrží další vodu.

„Brzy přijde jaro,“ řekl stařec. „Nový rok v sobě vždycky ukrývá sliby.“

Tohle byl poslední dobou nejhorší úkol, jaký musel naplňovat: dodávat ostatním odvahu, když sám žádný optimismus necítil.

20. Artecipea: Nečekané tažení

Vrchní velitel patriarchální armády pročítal seznamy a výplatní listiny. Momentálně tvořily běžné, rutinní práce největší součást jeho života. „U všech ďáblů, jak může sto padesát osm kušovníků spotřebovat během jediné bitvy osm sudů střel?“ vybuchl.

„Nejspíš chtěli zabít spoustu lidí,“ poznamenal Titus Consent. Znělo to mírně pobaveně.

A Hechtovi bylo jasné, že se baví velice dobře. Consent měl za to, že se z velitele stává lakomec.

„Jistě,“ zabručel. „Ale člověk by si myslel, že až se prach usadí, tak se alespoň projdou po bojišti a některé si vezmou zpátky.“

„Nejspíš minuli dvacetkrát, než někoho jedinkrát zasáhli,“ řekl Consent. „A ty střely už pak nikdy nenajdeš. Pokud nepošleš na bojiště pár tisíc mužů.“

„Nesmysl,“ mávl Hecht rukou. „Nechám lidi z Khaurene, aby mi dali padesát nových sudů, až jejich město dobudeme.“

Consentův úsměv už nenesl žádné stopy pobavení. Bylo to veřejně známé tajemství: tažení do Conneku žilo vlastním životem. Ať už se postaví do čela církve kterýkoli patriarcha, okamžitě válku proti kacířství ukončí.

Podle hlášení se volby dostaly do mrtvého bodu – žádná z Pěti rodin nedokázala získat alespoň menšinovou podporu pro svého kandidáta u konkurence. Prozatím se dokázaly shodnout jedině na jednotě proti jakémukoli kandidátovi nepocházejícímu z Brothu. Svou podporu zatím nikomu nevyjádřilo ani Bratrstvo války, ani Společnost.

V prvotních návrzích kandidátů získal druhý nejvyšší počet hlasů principát Delari – k jeho nelíčenému rozčarování. Prvním na seznamu byl Hugo Mongoz, který tak obsadil místo kompromisního kandidáta, u něhož se navíc dalo počítat s brzkým odchodem na onen svět. Jako přechodná postava, která vydrží do doby, než si Kolegium vybere opravdového nástupce. Pět rodů by dokázalo s Hugem Mongozem rok nebo dva vydržet.

„Posel z Antieux," ozval se ode dveří jeden z Hechtových osobních strážců.

„Ghort určitě křičí, abych mu dal víc peněz," poznamenal kysele Hecht. „Pošlete ho dál."

Unavený, špinavý a promoklý kurýr vešel dovnitř společně s Redfearnem Bechterem. Místnost patřila k nejteplejším v celé pevnosti Camden ande Gledes, kde se Hecht ubytoval. Toto opevnění střežilo obě silnice z východu.

Bechter mu předložil jednostránkový odhad škod, které utrpěli obránci Khaurene a jejich spojenci. Počet padlých se vyšplhal téměř k patnácti tisícům. Tisíce dalších padly do zajetí. Ti hlupáci vyslali do bitvy armádu bez centrálního velení a Hecht jim nedal nejmenší příležitost, aby jim taková nevýhoda prošla.

„Dobře jsme si poradili i s Navayany," poznamenal Hecht. „Padlo nám do ruky pár důležitých lidí."

Bechter přikývl. Hecht se pak obrátil ke kurýrovi. „Ano?" zeptal se. Muž pokrytý bahnem patřil ke Ghortovým nejdůvěryhodnějším lidem.

„Plukovník chtěl, abyste věděl, že ho odvolali," řekl kurýr. „Městský pluk dostal rozkaz k návratu do Brothu. Bez ohledu na to, že je oficiálně na výplatní listině armády. Rozkaz přišel z městského senátu, ale podepsal ho Bronte Doneto. Plukovník Ghort říká, že senátoři mají strach, že po volbě dojde k velkým nepokojům."

Hecht se rozhlédl po příslušnících štábu a zaznamenal několik udiveně pozvednutých obočí. „Znamená to snad, že očekávají volbu nějakého cizího patriarchy?" zeptal se.

„Plukovník Ghort řekl: ‚Až se zeptá, jestli si vyberou někoho, kdo není z Brothu, tak mu řekni, že ten chlap z Viscesmentu –

Bojovný, nebo tak nějak – má podle hlasů zatím čtvrtý místo. A to ho exkomunikovali‘.“

„Rozumím,“ přikývl Hecht a chvilku přemýšlel. „Kdy vyrazí?“

„Už je na cestě,“ odpověděl kurýr. „Rozkazy mu nedaly prostor k vyčkávání.“

Doneto Ghorta velice dobře znal.

„Vědí už o tom lidi v Antieux?“

„Samozřejmě,“ přikývl kurýr.

„Nějaké vodítko k tomu, jak dlouho bude volba trvat?“

„Může se to protáhnout na celé věky. V Brothu není moc peněz k uplácení. Všechny tajné fondy se vyprázdnily při financování calzirského tažení.“

„Dej si trochu teplého jídla a odpočiň si,“ řekl Hecht. „Než vyrazíš, napíšu ti nějaké dopisy.“

Bechter muže odvedl pryč. „Takže otázka číslo jedna: co to pro nás znamená?“ nadhodil Hecht.

„Budeš muset posílit Sedlakova,“ odpověděl Consent. „Což znamená, že nám tady moc mužů nezůstane.“

Pravda. Ztráty sice nebyly příliš vysoké a dezerce byly spíše výjimečné, ale i tak si válka vybírala daň. Hecht zároveň neměl žádné důvody důvěřovat místním a poraženým žoldnéřům, kteří se chtěli k jeho armádě připojit.

„Musíme se rozhodnout, co chceme udělat do chvíle, kdy nový patriarcha nastoupí do úřadu,“ podotkl Consent. „Protože v tom okamžiku se všechno změní. Rozhodně nebude sdílet Sublimovu posedlost. Může nás klidně na hodinu propustit, aby ušetřil peníze, za které si pak nechá vystavět hromadu pomníků.“

Taková byla budoucnost, kterou Hecht očekával a z níž měl obavy. Jen několik členů Kolegia bylo stejně jako Sublim posedlých vykořeněním kacířství a znovuobsazením Svaté země.

„Od chvíle, kdy Sublim zemřel, žijeme ve vypůjčeném čase,“ řekl Hecht. „Agresivní vedení války nám nic moc nezaručilo. Jistě – krvavý triumf. Relativně hrdinský. Bude se o něm mluvit ještě dlouhá léta. Ale nešlo o nic rozhodujícího. Jen to obránce Khaurene naučilo, že bude lepší zůstat za hradbami města. Pošlete tam někoho zítra s požadavky – žádejte vysoké odškodné a slib vydání kacířů.

To, co chceme od samého začátku. Řekněte jim, že jim nedáváme čas na rozmyšlenou. Začněte stahovat hlídky, plenitele a útočníky, aby si mysleli, že se chystáme k dalšímu útoku. Dejte jim na vědomí, že máme uvnitř přátele ze Společnosti, kteří nám v případě útoku pomohou.“

„O co ti jde?“ zeptal se Consent.

„Možná to spolknou i s navijákem,“ pokrčil Hecht rameny. „Možná nám zaplatí, abychom odešli. Ale jakmile se dáme dohromady, vracíme se zpátky do Castreresone.“

~ ~ ~

Vévoda Tormond nekapituloval. I přes utrpení Khaurene nesouhlasil s tím, že přijme jakékoli podmínky. Vrchního velitele patriarchální armády to nepřekvapilo. Dokonce i horké hlavy za hradbami uznaly, že bude nejlepší přijmout vévodovu osvědčenou a léty prověřenou taktiku. Prostě sedět a čekat.

Patriarchální armáda se dostala mimo dosah logistické podpory v zemi zničené válkou a uprostřed nejhorší zimy, jakou kdy Connec poznal. Přišla o podporu vzdáleného, posedlého patriarchy. Její velitele nepoháněl fanatismus, což samozřejmě neuniklo čmuchalům a špehům Společnosti.

Khaurene si dělalo starosti s jedinou věcí. Se zradou.

Všechny pokusy zatím pravidelně selhávaly. Zrádci byli obvykle lidé zvenčí, kteří do Khaurene vstupovali proto, aby unikli před patriarchály. Tak to alespoň tvrdili.

~ ~ ~

Vrchní velitel se s armádou stáhl v poklidu – odvezl všechny cennosti, ale nenadělal příliš velké škody na domech, pevnostech nebo veřejných stavbách.

„Chcete, aby se tomu zmetkovi něco přihodilo?“ zeptal se ho Madouc.

Měl na mysli biskupa Společnosti, který právě odešel, poté co na Hechta zuřivě štěkal kvůli tomu, že podle jeho názoru nedostatečně prosazoval zájmy Společnosti.

„Vůbec ne,“ odpověděl Hecht. „Právě jsem na něj přehodil odpovědnost za všechno, co po mně chtěl. Teď si může dělat, co chce a kdy chce. Já se mu do toho plést nebudu.“

„Počítáte s tím, že dostane přes hubu sám,“ usoudil velitel jeho osobní stráže. „Je to tak?“

„Místní obyvatelé jsou trpěliví lidé, kteří už toho museli snášet dost,“ poznamenal Hecht neurčitě. „Myslím ale, že už dávno překročili hranici, kdy budou jej a jeho kumpány snášet.“

„To je dobře,“ přikývl Madouc. „Tihle havrani potřebují dostat lekci z pokory.“

„Chtěl jsi mě vidět kvůli něčemu důležitému?“ podíval se na něho Hecht.

„Musím kolem vás rozmístit víc mužů a držet vám je blíž u těla.“

„Ale no tak!“ zvedl Hecht ruce k obraně. „Už teď mi tví chlapi rozepínají kalhoty pokaždé, když potřebuju jít na záchod. Proč?“

„Poslední kurýr přivezl dopis od vašeho strýce,“ vysvětloval Madouc. „Psal mi, abych byl ve své práci v průběhu následujících dvou měsíců obzvlášť ostražitý. Mělo by dojít k vážnému pokusu o vaše zabití.“

„Můj strýc?“ zvedl Hecht obočí.

„Tak to tvrdil pisatel dopisu. Podepsal se jako lord Tichý,“ odpověděl Madouc. „Nebo to byl někdo, kdo si dovolil žertovat?“

„Nejspíš to strýc bude,“ připustil Hecht. „Nikdy jsem se vlastně nedozvěděl, jak to s naším rodinným vztahem je. Ve skutečnosti myslím, že je něco jako můj praprastrýc. Pokud ale říká, že máme být ostražitější, tak se ho vyplatí poslechnout. Ať už se mi to líbí, nebo ne.“

„Nevěděl jsem, že máte rodinu, pane,“ poznamenal Madouc. S mírným nádechem podezření.

„Také že nemám,“ odpověděl Hecht. „Ne v přesně daném pokrevním vztahu. Lord Tichý je vzdálený tajný příbuzný principáta Delariho. Takže se stal součástí mé rodiny, když mě princip vícméně adoptoval.“

„Musím uznat, že mě trochu překvapuje, jak může tak vzdálená osoba vědět cokoli o vaší budoucnosti,“ podotkl Madouc.

„Mě to překvapuje úplně stejně,“ usmál se Hecht. „Já sám to také tak docela nechápu. Myslím, že někdo nejspíš něco zahlédl v kuřecích vnitřnostech nebo v jiné věštecké pomůcce.“

~ ~ ~

Hecht právě prvního večera po návratu vklouzl do tůně spánku, uložený v pohodlné péřové posteli v pevnosti hrabat z Castreresone, když do jeho ložnice vrazil Titus Consent v doprovodu čtyř mužů Madoucovy osobní stráže.

„Co se stalo, u všech všudy?“ zaburácel Hecht. „To to nemůže počkat do rána?“

„Nemyslím,“ odpověděl Consent. „Do té doby se to už může roznést mezi místními. A způsobit vážné problémy.“

„Tak dobře,“ kývl Hecht. „Sem s tím.“

„Máme nového patriarchu,“ řekl Consent. „Jmenuje se Pacificus Sublim.“

„Cože?“

„Netuším, proč si při nástupu do úřadu vybral právě tohle jméno,“ pokrčil rameny na obranu poručík. „Kdysi býval známý jako Joceran Cuito z Fiducie.“

„Ten byl sice před Sublimovou smrtí žhavý kandidát, ale od té doby jsme o něm moc neslyšeli,“ zamyslel se Hecht. „Co se stalo?“

„Objevil se král Peter. A rozházel kolem sebe hromady peněz.“

„Počítám, že Pět rodin se z toho může pominout,“ uchechtl se Hecht.

„O tom nic nevím,“ pokrčil Consent rameny. „V té zprávě toho o moc víc nebylo. Ale může nás to tady dostat do vážných potíží. Castreresone králi Peterovi patří.“

Hecht spolkl očividný protiargument, který se sám nabízel. „Vyšlete hlídky,“ nařídil. „Řekněte vojákům, ať sami nic nevyprovokují, ale ať na jakékoli napadení nemilosrdně odpovídají.“

„Rozhlášení takové zprávy by mělo zabrat.“

Hecht se choval ke každému spravedlivě a soudil ho podle činů. Ale rozhodně nebyl milosrdný k těm, kdo mu vzdorovali. Obyvatelé Castreresone tomu budou rozumět.

„Můžu se teď zase chvilku vyspat?“ zeptal se mužů v místnosti.

~ ~ ~

V Bílém městě byla cítit změna téměř hmatatelně. Vzduch naplňovalo očekávání – pozitivně, nikoli v hrozivém nebo neblahém slova smyslu. Obyvatelé Castreresone se očividně rozhodli, že si počkají na výsledek.

Oficiální kurýrská brašna opatřená pečetí nového patriarchy dorazila do tábora za devět dní. Zatímco Hecht pročítal zprávy, shromáždil se v místnosti celý jeho štáb. „Není tu nic nečekaného," řekl nakonec. „Jen formální ohlášení, že tažení na Connec končí. Dále seznam obyvatel Conneku, kteří jsou tímto znovu přivinuti na milující hruď církve. Včetně vévody Tormonda a hraběte Raymona Gareteho. Obléhání Antieux má být okamžitě ukončeno. Castreresone má být předáno vyslancům právoplatného vládce, kteří už jsou na cestě. My se máme stáhnout podél toku Lauru a shromáždit se v Sheavenalle, kde máme čekat na převoz."

„Tohle přece nedává smysl," namítl Redfearn Bechter. „Proč nám prostě na rovinu nenapíše, že jsme propuštěni? Proč nás nenechá tam, kde jsme?"

„Nejsme propuštěni. Očividně," odpověděl Hecht. „Možná nás budou v Brothu potřebovat. Lidé tam nebudou šílet štěstím, že mají direcijského patriarchu. Zase se může vrátit situace, která vznikla po volbě Ornise z Cedelete."

V dopisech toho stálo ještě víc, ale nešlo o nic naléhavě důležitého. Hecht řekl štábu, aby se všichni připravili k přesunu. Nebo lépe řečeno aby dokončili zahájené balení – rozkazy k opuštění Castreresone totiž nikoho nepřekvapily.

Jako poslední zůstal v místnosti Titus Consent. „Všiml sis, kdo je největší vítěz tohohle tažení?" zeptal se.

„Navaya?" nadhodil Hecht. „Král Peter?"

„Přesně tak," přikývl poručík. „Za poměrně malou cenu ze sebe udělal zachránce Conneku. Své zisky z posledního tažení využil k tomu, aby obsadil Artecipeu. Teď mu patří patriarchát. Nechává jiné lidi, aby mu stavěli impérium."

„Chytrý člověk," pokýval hlavou Hecht.

~ ~ ~

Vzhledem k tomu, že se o této záležitosti patriarchální příkazy nezmiňovaly, ponechal Hecht v pevnosti Castreresone posádku svých mužů. Kdyby se rozhodl k návratu, zajistí mu volný vstup. Budou udržovat ve městě pořádek. Muži dostali rozkaz neklást nejmenší odpor vévodovi Tormondovi nebo královně Isabeth.

~ ~ ~

Buhle Smolens se postaral o zřízení ubikací. I přes veškeré ztráty, dezerce a nepřítomnost městského pluku armáda stále zahrnovala přes deset tisíc mužů. A nebyli v ní žádní čtyřicetidenní odvedenci. Ti poslední se vrátili do svých měst těsně předtím, než se počasí opravdu zhoršilo a zima udeřila plnou silou. Hecht bitvu u Khaurene vyhrál s třetinou lidí, které měl, když překračoval cestou na západ Dechear.

Nyní shromáždil všechny vyšší důstojníky a členy štábu.

„Chci vám všem poděkovat," prohlásil. „Vedli jsme si dobře. Možná jsme si vedli až příliš dobře. Noví lidé kolem patriarchy se nás bojí. Což znamená, že mi připadá podezřelé, proč nás tady drží. Mají něco za lubem."

Ze své židle vstal Sedlakov. Kvůli jeho tělesným omezením neměla příliš silný dopad jeho řeč o tom, že by všichni správní věřící vojáci měli vstoupit do řad Bratrstva války.

Hecht přestal poslouchat. Ostatní mluvili o tom, co by mohli začít dělat teď, po válce. Tažení na Connec skončilo. Nebylo dosaženo ničeho, nikdo z toho ale nešílel žalem. Tohle nebyla pro ostřílené vojáky nová zkušenost. Hrady a města byly dobyty. Zemí procházely smrt a neštěstí. V širším úhlu pohledu se toho ale příliš mnoho neměnilo.

Sklouzl ke snění o Anně Mozille a o dětech. Myšlenky na domov na něj měly během posledních několika týdnů velký dopad. Takhle se v dobách, kdy byl ještě Elsem Tagem, nikdy necítil.

Život na západě v něm probudil úplně nový rozměr.

~ ~ ~

Každý byl rozptýlený starostmi ohledně zítřka a zapomínal, že dnešek v sobě nese mnohá nebezpečí, která jsou daleko

smrtonosnější než nepříjemné hrozby, jež poslední dobou přinášela Noc.

Hecht s některými členy štábu sešel do přístaviště, aby sledovali připlouvající lodě. Byly to lodě Petera z Navayi, většinou objemná obchodní plavidla provozovaná pod platadurskou vlajkou. Po stranách konvoje se zlehka přesouvalo několik štíhlých trirém s navayskými barvami. Hecht si lodě prohlížel a přál si, aby tu byl Pinkus Ghort a on se s ním mohl podělit o své podezření. Všiml si, že několik starších a ošumělejších plavidel mělo na stěžních sonsanské standarty a připomínalo lodě, které při poslední návštěvě Sonsy viděli chátrat u městského mola.

Ve vzduchu kroužili křičící ptáci a vrhali se k hladině v místech, kde vodu rozčeřily proplouvají lodě. I když byla zima, přístav nepředstavitelně páchl. Zimní chlad alespoň snížil na minimum počet hmyzích armád.

„Tyhle vany leží na hladině pěkně vysoko," poznamenal Clej Sedlakov a posadil se na malý soudek. „Měli je radši pořádně naložit." Sedlakov měl poslední dobou pořád mizernou náladu. Byl přesvědčen o tom, že kdyby dostal ještě pár týdnů času – stačilo by možná už jen pár dní – dokázal by Antieux dobýt. I bez pomoci Bronteho Doneta a městského pluku. Lidé uvnitř města už začínali posílat ven zástupce, aby zjistili, jakou mohou čekat odměnu.

„Tak už na to Antieux zapomeňte," řekl Hecht. „Dostáváme stejné peníze bez ohledu na to, jestli riskujeme zadky někde v poli, nebo sedíme pěkně v pohodlí tady."

„Není to risk, co mě trápí," ozval se plukovník Smolens. „Daleko víc mě trápí zima a hlad."

„Jen si poslechněte ty sračky," uchechtl se Sedlakov trpce. „Co tenhle mizera za celou válku zažil? Nejdřív se válel ve Viscesmentu. Pak přišel sem a válel se tady. Jen se na něj podívejte – přibral nejmíň patnáct liber."

„Přiznávám se," usmál se Smolens. „Jídlo je dobré. Bude mi chybět."

„Možná nebudeme muset nikam odjet," poznamenal Hecht.

„Cože? Jak to?" zvedl Smolens obočí.

„Ještě jsem neslyšel ani slovo o tom, že bychom se měli vzdát Sheavenalle," odpověděl Hecht. „Jestli král Peter vlastní nového patriarchu, tak se můžete vsadit, všichni jak tu jste, že se nevzdá takhle důležitého opěrného bodu. Počítám, že se ho budou snažit proměnit ve svobodné město, jako je třeba Sonsa nebo Platadura. A to město uzavře spojenectví s Navayou."

„Co to bylo?" zeptal se Smolens.

„Co bylo co?"

„Znělo to jako velký čmelák."

Dvacet metrů od břehu se racci vrhli k malému šplouchnutí, které nechalo na hladině široké kruhy.

Madouc, který byl jako vždycky nablízku, i když se ještě pořád pohyboval opatrně kvůli zraněním, jež utrpěl v Castreresone během lynčování biskupa, řekl: „Tohle žádný čmelák nebyl, pánové." Než stačil říct nebo udělat něco dalšího, zařval a zapotácel se k Hechtovi. Z ramene mu trčela střela z kuše, zabodnutá hluboko do plátu tvrzené kožené zbroje.

Další čmelák zasáhl soudek, na kterém se před chvílí usadil Sedlakov. Ale to už na něm Sedlakov neseděl, protože se společně s ostatními vrhl do úkrytu. Madouc ležel na zemi a snažil se Hechta stáhnout k sobě.

Hecht se mu vytrhl.

Zamířil přímo ke zdroji střel. Nemyslel, jen reagoval. S naprosto kontrolovaným vztekem. Popadl polovinu zlomené dubové příčle, kterou nechal na molu odloženou nějaký přístavní dělník. Dřevo bylo na omak staré. Možná je starší než já, napadlo Hechta tak, jak se to stává v době největšího napětí, kdy člověku připadá, jako by se všechno dělo zpomaleně a mozek má přitom čas přemýšlet o naprosto nesouvisejících věcech.

Za jeho zády křičeli nějací lidé, aby se zatraceně rychle schoval.

Někdo další křičel před ním, právě tam, kde se podle všeho ukrývali útočníci. Trhl sebou doprava. Další čmelák mu proletěl kolem hlavy a zamířil ven na řeku.

Vtrhl přímo do hloučku odstřelovačů. Dva se zoufale snažili natáhnout kuše. Třetí svou zbraň odhodil a dal se na útěk. Což Hechtovi nedávalo smysl.

Přetáhl příčlí muže, který mu byl nejblíž.

Druhý se přestal snažit nabít kuši. Místo toho z pochvy vytrhl krátký meč a do druhé ruky vzal dýku.

Hecht tasil vlastní meč. V druhé ruce držel zlomenou příčel.

Udeřil s ní několikrát muže, který ležel na zemi, aby se náhodou nepokusil přijít společníkovi na pomoc.

Pak dorazil zbytek. „Je tu ještě jeden, běžel tamtudy," ukázal Hecht. „Je oblečený úplně stejně jako tihle dva." Posadil se na malý žok bavlny, který sem nejspíš propašovali na některé lodi z Dreangeru. Znovu ho přepadly nesouvislé myšlenky a on se zahleděl na zlomenou příčel, kterou ještě pořád držel v ruce, a snažil si představit, jak s ní přístavní dělník naklápěl těžké bedny.

Buhle Smolens se posadil vedle něj. „Co to mělo u všech prokletých znamenat, Pipere?" zeptal se ho. „Mohli tě přece zabít. O nic jiného jim v tomhle případě ostatně ani nešlo."

„Nemyslel jsem," odpověděl Hecht. „Prostě jsem jednal."

„Tihle chlapi jsou z Artecipey," kývl Smolens k ležícímu střelci. „Všiml sis?"

„To mě nepřekvapuje. Ale jak to dokážeš poznat?"

Smolens prohlásil, že by to poznal i slepý.

„Já tady v okolí nevyrostl, plukovníku," odsekl Hecht. „Všichni, kteří se narodili kolem Matky moří, mi připadají stejní."

Smolens nevěřícně potřásl hlavou. „Dovol mi, abych si s nimi promluvil," nabídl se. „Začnou spolupracovat hned, jakmile pochopí, jaké jsou jiné možnosti."

Hecht se začal třást, ale rozhodně to nebylo zimou.

„Tohle byla pěkná pitomost," zaslechl.

Slova zazněla pouhým šeptem dostatečně tichým na to, aby je nikdo jiný nezaslechl. Hecht se poočku podíval stranou. A zahlédl Clovena Februarena. Nikdo jiný si starce nevšiml. „Zase abych si tě vzal na starost," prohlásil Februaren. „Copak nikdo nemůže alespoň chvíli dělat to, co dělám já?"

Očividně ne.

„Musíš na sebe dávat větší pozor, Pipere," pokračoval stařec. „Ti, kteří chtějí tvou smrt, nikdy nespí."

„Já takhle ale nedokážu žít," zavrtěl Hecht hlavou.

„V tom případě nebudeš žít vůbec,“ řekl Februaren a otočil se k němu bokem.

„S kým jsi to mluvil?“ zeptal se Titus Consent, který právě dorazil.

„Řekl jsem, že takhle nedokážu žít,“ opakoval Hecht. „Takhle, když se mě pořád někdo snaží zabít.“

„Slyšel jsem ještě další hlas,“ naklonil Consent hlavu na stranu.

„To tedy určitě ne.“

Consent mu nevěřil. Ale nehodlal se s ním přít. „Jestli takhle nedokážeš žít, tak zjisti, kdo na tebe poslal nájemné vrahy,“ řekl. „A skoncuj s ním. Nebo s ní.“

„Já vím, kdo to dělá,“ prohlásil Hecht. „Jen bych chtěl znát důvod.“

„Kdo?“ Když se Hagan Brokke s námahou a supěním usadil na vedlejším žoku s bavlnou, napadlo Hechta, proč jsou žoky tak malé – šlo pašerákům o to, jak je nejlépe propašovat z Dreangeru? „Rudenes Schneidel,“ řekl Hecht. „Vždycky to byl Rudenes Schneidel.“

Podíval se na Brokkeho. Ten tu nebyl, aby sledoval připlutí lodí. Brokke se vzpamatovával ze zranění, která utrpěl během bitvy u Khaurene, kde jen jeho bleskové myšlení zabránilo Direcianům královny Isabeth v tom, aby vpadli přes rozbahněný terén do nechráněných pozic vojáků na levém patriarchálním křídle. „Cítíš se už dost zdravý na to, aby ses vrátil zpátky k práci?“

„Ne,“ zavrtěl Brokke hlavou. „Ale kurýrní člun přivezl pár chlapů od námořnictva. Chtějí tě vidět.“

„Pár chlapů od námořnictva?“ zvedl Hecht obočí.

„Nějaký principát, kterého neznám a mluví jenom direcijsky a církevní brothštinou. Pak několik úředníků z Matky měst. A jeden vysoce postavený Direcian.“

„A co chtějí?“

„Mluvit s tebou.“

„Tuhle část jsem pochopil,“ přikývl Hecht. „Ale o čem?“

„To neřekli,“ pokrčil Brokke rameny. „Nepřipadalo mi, že jsou kdovíjak trpěliví.“

„Trochu se seber,“ řekl mu Hecht, „pak se vrať zpátky k nim a řekni jim, že mám momentálně plné ruce práce s dalším pokusem o

úkladnou vraždu. Jakmile to přežiju, tak se za nimi zaskočím podívat. Kde jsme to skončili, Tite?“ podíval se na poručíka.

„Rudenes Schneidel,“ poznamenal Consent.

„Aha,“ přikývl Hecht. „Takže co jsi o tom člověku jako šéf mé rozvědky dokázal zjistit?“

„Jmenuje se Rudenes Schneidel,“ řekl Consent. „Má skrýš v pohoří Vysoký Athaphile, které tvoří centrální část ostrova Artecipey. Postavil si tam nahoře hrad, který pojmenoval Arn Bedu. Legendární místo na vrcholku hory. Patrně to může být nějaký pohanský kněz. Jeho jméno se vynořuje, kdykoli dojde k vážnému hovoru o Snovači, Jílcovi a dalších padlých Zástupcích noci, kteří se snaží o návrat na tento svět.“

„Takhle vážné to je?“

„Přesně tak,“ přikývl Consent. „Je to hodně temná postava. A podle pokusů o úkladnou vraždu i hodně hrozivá postava.“

Ještě než dorazil Hagan Brokke, začal se shromažďovat Hechtův doprovod. Madoucovi muži chtěli někomu ublížit. Pro Hechta by bylo nejlepší, kdyby se všichni sebrali a šli pryč, aby si mohl v klidu pomluvit s Clovenem Februarenem. Ale nedokázal je odehnat. A teď už by stejně nikam nešli.

Jako poslední se vrátil Buhle Smolens. „Udělal jsem si tu pár kontaktů,“ vysvětloval. „Teď jsem se na ně obrátil a rozhlásil, že máme zájem o Artecipeany. Od chvíle, kdy zemřel Sublim, se jich tady ukázalo pár tuctů. A nemají tu žádné přátele.“

Hecht nedostal příležitost promluvit si se starcem v hnědém oděvu. „Přišli jsme sem dolů, abychom se dívali, jak připlouvají lodě,“ řekl zatvrzele. „Tak budeme pozorovat lodě.“

Všichni mu to samozřejmě kvůli vysokému riziku vymlouvali. A Titus Consent nenechal uběhnout jedinou minutu, aniž by mu připomněl, že na setkání s ním čekají vysoce postavení muži.

~ ~ ~

Plukovník Smolens se usadil v domě bohatého pramána, který uprchl ze Sheavenalle před přicházejícím patriarchálním vojskem. Hecht tam zažil mírný záchvěv melancholie – v celém domě byly jasně patrné pramánské architektonické vlivy. Když přišli před dveře,

rozdal všem rozkazy ohledně toho, jak mají naložit s raněnými a zajatci. Návštěvníci z námořnictva zaslechli hovor a vyšli ven.

Redfearn Bechter shromáždil všechny muže, o nichž měl kdy Hecht podezření, že patří k Bratrstvu. Ti teď výmluvně obestupovali nově příchozí a očividně jen několik z nich tušilo, že jsou obklíčeni.

Hecht to pochopil téměř okamžitě.

Tito lidé sem přivezli nějaké problematické názory. A nedokázali ostatní přesvědčit, že by jim měli být nakloněni. A někdo patrně řekl něco nelichotivého o Bratrstvu války.

Mužům z Bratrstva nezáleželo na tom, jestli jednali s králem. Byli totiž královstvím sami o sobě.

Hecht se dříve setkal s jediným mužem z celé skupiny. Byl to lovec čarodějnic, který se tak dobře vyznal v brothských katakombách. Momentálně se tvářil nesmírně nejistě.

Situaci správně pochopil i principát a byl z ní nešťastný – ale to bylo z větší části způsobeno tím, že nad ní neměl kontrolu.

Bylo to, jako by někdo připravil všechny přísady pro nepříjemnou soutěž v tom, kdo dokáže koho lépe pomočit.

Hecht byl v pokušení toho využít. Měl k tomu důvod. Ale dlouhý boj ho přesvědčil o kladech vstřícnosti. „Seržante Bechtere," řekl, „dostali tito muži patřičné občerstvení a poskytli jste jim pohodlí?" Pak se otočil k návštěvníkům a pokračoval: „Jsme tady v poněkud obtížné situaci. Ale můžeme vám poskytnout ochranu, pokud se nebudete potulovat kolem. Od chvíle, kdy se mě dnes odpoledne pokusili zavraždit, jsme sebrali spoustu lumpů."

Nejdůležitějším nástrojem byl spěch. Musel návštěvníky přesouvat sem a tam. Tak, aby došli k názoru, že i kdyby nebyla pohotová reakce zázračně účinná, bude lepší než jakákoli alternativa.

„Takže teď, když jsme v bezpečí," pokračoval Hecht, „mi řekněte, co jste mi vlastně chtěli."

Hecht se během hovoru neustále pohyboval a manévroval návštěvníky do rozsáhlého přízemního prostoru, který si sám vybral jako centrum své práce ve Sheavenalle.

Usadil se do těžkého dubového křesla. „Pánové," řekl. „Tak znovu. Spěchali jste sem, abyste dorazili dřív než flotila. Musí přece

být něco důležitého, co se mnou chcete probrat předtím, než Boží nepřátelé zjistí, že už jste tady.“

Lovec čarodějnic se zatvářil ještě sklíčeněji. Neustále se rozhlížel po okolí.

Cloven Februaren?

Z takové představy člověk vystřízlivěl.

„Nuže?“ naléhal Hecht.

Slova se ujal principát. „Jsem Hernando Ernesto Ribiero de Herve, patriarchální legát zvolený k tomu, aby přinesl mír na Okraj Conneku,“ řekl zvučně. „Též jsem byl vybrán k tomu, abych rozdrtil pohanství na Artecipee. Pacificus Sublim má za to, že Rudenes Schneidel a jeho navrátivší se Zástupci noci jsou pro náš svět větší hrozbou než pacifističtí dualističtí connekští kacíři.“

Hecht si vyměnil s příslušníky svého štábu pohledy.

De Herve si toho všiml. „Vidím, že se mnou souhlasíte,“ poznamenal.

„Nikdy jsem nepochopil, proč se Sublim tolik snažil o jejich vyhlazení,“ přiznal Hecht.

„Zeptal ses ho na to?“

„Zeptal,“ přikývl Hecht. „Dostal jsem nesouvislou odpověď, která vůbec nedávala smysl. Ale nejsem placen za to, abych se vyptával. Dostávám žold za to, že se věci stanou.“

Lovci čarodějnic najednou uniklo překvapené vyjeknutí a trhl sebou. Všichni na něj užasle zírali. „To musela být blecha,“ řekl rozechvěle. Ale bylo jasné, že tomu sám nevěří.

„Nech toho, dědo,“ prohlásil Hecht.

Teď zase pro změnu všichni zírali na něho. Lovec čarodějnic s přetrvávajícím podezřením.

De Herve si odkašlal. „Pacificus Sublim chce tažení proti kacířství přesunout na Artecipeu,“ řekl.

„Což vysvětluje námořnictvo,“ usoudil Hecht.

„Ano.“

„Nedokážete Artecipeu zvládnout s vojáky, kteří už tam dávno jsou?“ zajímalo Hechta.

Principát se dokázal zatvářit naprosto nechápavě.

„Král Peter tam poslal několik tisíc vlastních vojáků,“ vysvětloval Hecht. „Je v tom zapletená i Sonsa. A neslyšeli jsme před nějakou dobou o docela drtivém vítězství?“

„Po každém vítězství je stíhání nepřátel, kteří přežili, obtížnější,“ odpověděl De Herve.

„Jsme přesvědčeni, že za vším chaosem, který poslední dobou postihl Connec, stojí Artecipea,“ dodal lovec čarodějnic. „A že měl být jen zástěrkou pro to, co se tam ve skutečnosti děje. To, co jsme zjistili u Calziru, a zvláště u al-Khazenu, některé z nás vedlo k přesvědčení, že existuje větší hrozba než pramánské ambice. Právě tam jsme poprvé narazili na jméno Rudenes Schneidel. Máme za to, že si Schneidel vypěstoval v srdci hrůzu z vrchního velitele patriarchovy armády, jakmile zjistil, co se tam stalo. Z nějakého důvodu samotná Noc usoudila, že Piper Hecht je živoucí a rozhodnou zkázou, která ji hodlá zničit. Pokud ho Noc nezničí dřív sama.“

„Cože?“ vyhrkl Hecht.

De Herve souhlasně přikývl. „Bratr Jokai to vyložil prostými slovy,“ řekl. „Všichni, kdo obcují s Nocí, vědí, že z tebe mají její Zástupci nepochopitelnou a ochromující hrůzu.“

Hechta zamrazilo v zádech. Ti, kteří – slovy lovce čarodějnic – obcovali s Nocí, se mohli o Bohovrahovi dozvědět daleko víc, než by se mu zamlouvalo. „Tomu nerozumím,“ řekl.

„Ani nemusíš, veliteli,“ odpověděl Jokai. „Nikdo z nás tomu nerozumí. Přijímáme to, co je tak, jak to je, a pracujeme v této realitě.“

Opravdu nešálil Hechta sluch a člověk ze Zvláštního úřadu Bratrstva války skutečně mluvil o tom, že přijímá Noc takovou, jaká ve skutečnosti je?

„To ale není v tomto okamžiku nejdůležitější,“ vložil se do hovoru De Herve. „Patriarcha chce vědět, jestli zůstaneš na svém místě, pokud se tažení přesune k Artecipee, Rudenesovi Schneidelovi a jeho mrchožroutům, Asparám Sesky.“

To Hechta překvapilo. Aspary byly Nebeské tanečnice – přisluhovačky Kharoulkeho Chodce. Seska, někdy také zvaný Nekonečný, byl Zástupce ze stejně dávných věků a temné vlády, ale

patřil k panteonu, který předcházel všem ostatním sbírkám božstev v Dreangeru. „Seska?“ zeptal se. „Aspary znám, Chodci sloužily stejně jako havrani, kteří přinášeli zprávy a zvěsti Ordnanovi.“

Jokai mu vysvětlil původ a minulost Sesky. Zdálo se, že staří velcí bohové jsou jeho specialitou. „Seska je něco jako starší, temnější Protivník,“ uzavřel výklad. „Někteří si myslí, že Seska v omezené síle přežil až do dnešních dní, poté co ukryl části sebe sama do ďáblů našeho věku.“

„Tak dobře,“ řekl Hecht. „Nerozumím tomu. Ale ani nemusím. Jsem voják. Platí mě za to, že plním rozkazy. Principáte, máme se přeplavit na Artecipeu okamžitě?“

„Ano,“ odpověděl De Herve. „Je mi líto. Tažení poslední dobou nepostupuje dobře. Máme za to…“

„Omluvte mě,“ řekl Hecht s pohledem upřeným ke dveřím, kde se objevil posel. „Tite, zjisti, co ten muž chce.“

Tato schůzka rozhodně nesměla být přerušována kvůli zbytečnostem.

Consent se za chvilku vrátil zpátky. „Neřekl, odkud informace přišla,“ začal, „ale v katakombách pod Brothem došlo k velké magické události. Nebyla sice tak velká jako ta, která zničila dostihovou arénu, ale do propadliny se zřítil dům principáta Delariho. Katakomby se pod ním propadly.“

V místnosti náhle prudce poklesla teplota. Hechtovi zapraskalo v uších.

„Co se stalo?“ zeptal se De Herve a nejistě se rozhlédl.

„Něco odsud zmizelo,“ řekl Jokai. „Předtím jsem to cítil, a teď to necítím.“ Zdálo se, že je ještě ustaranější než dřív.

„Mohlo by to souviset se současnou situací?“ zamyslel se Hecht.

„To, co se stalo v Brothu?“ zeptal se Jokai.

„Ano,“ přikývl Hecht a pozorně muže sledoval. Lovci čarodějnic měli blízko k Brontemu Donetovi. I když Cloven Februaren tvrdil, že si Hecht s principátem Delarim vykládali události v katakombách mylně. Tvrdil, že lovci čarodějnic nebyli spojeni s netvorem, kterého pod dostihovou arénou zabil Delari. Nepřátelství mezi Donetem a Delarim ale bylo více než skutečné. A navíc tu byly styky mezi lovci čarodějnic a Rudenesem Schneidelem, i když si muž z Artecipey

neuvědomoval, s kým vlastně jedná. Schneidel byl přesvědčen, že manipuluje běžnými agenty Zvláštního úřadu, a celou dobu se snažil přispět ke zničení Bohovraha. Lovci čarodějnic chtěli proniknout dostatečně hluboko do jeho spiknutí, aby se dostali až k muži, který se pokoušel probudit hrůzy dávno uplynulých věků. Toto vzájemné strhávání masek vyprovokovala procházka po Sonse, kterou Hecht absolvoval s Pinkusem Ghortem.

Devátý neznámý mu tohle všechno řekl v útržcích během connekského tažení. Nevystopoval ale nic, co by dokazovalo jakoukoli důležitost Vali Dumaine v celé záležitosti. Nepovedlo se mu ani vyvrátit, ani potvrdit to, co jim o dívčině původu řekla stařena z nevěstince.

„Nejspíš ano," odpověděl Jokai na Hechtův tázavý pohled. „Artecipeané byli v Brothu aktivní. Což víš nejlépe sám."

„Ano," přikývl Hecht.

„Zdá se, že tě ta zpráva velmi rozrušila," poznamenal lovec čarodějnic.

„Mám k principátovi Delarimu blízko," vysvětloval Hecht. „Byl ke mně a k mým blízkým obzvlášť laskavý a vstřícný." Popravdě řečeno ho ale daleko více rozrušilo potvrzení domněnky, že se Cloven Februaren dokáže přesouvat z jednoho vzdáleného místa na druhé, aniž by se dotkl země.

Ještě se toho musel o svém strážném andělovi hodně dozvědět.

„Kolik času budete potřebovat k přípravě na přesun?" zeptal se principát De Herve.

„Některé pomocné jednotky můžeme začít nakládat hned zítra," odpověděl Hecht. „Ale můžeme mít trochu potíže se zvířaty."

„Přeprava nebude složitá," řekl De Herve. „Tyhle posádky vědí, jak zajistit cestu pro vojáky i zvířata. Jediné dobrodružství v tomhle přístavu může způsobit právě nakládka. Hladina moře klesla natolik, že u mola mohou při odlivu kotvit s nákladem jen menší lodě s nižším ponorem. Přístavní lodivod, který nás sem vezl, říkal, že říční rypadla už víc bahna a usazenin ze dna odstranit nemohou. Senát v Sheavenalle mluví o tom, že se budou stavět nová nákladní nábřeží o něco dál po proudu řeky. Ale pokud bude Matka moří čím dál mělčí, budou muset stejný problém za pár let řešit znovu."

„Měli by postavit plovoucí nábřeží, které by mohli pustit níž k pobřeží,“ vyslovil Hecht očividné řešení.

„Ale plovoucí nábřeží tady není teď, když ho potřebujeme,“ uzavřel diskusi De Herve. „Nakládat musíme.“

Hecht nezískal v očích vojáků žádné kladné body, když se zmínil o pomocných jednotkách a zvířatech dříve než o vojácích. Jeho armáda ale potřebovala obrovské množství materiálu pro ubytování, údržbu zbraní a také vybavení a zvířat. Bylo nutné vykonat spousty nudné technické práce, než se mohli muži vyzbrojení ostřím objevit tam, kde jich bylo nejvíc zapotřebí, a přitom měli kde spát, co jíst a měli koně, na které mohli nasednout.

Mezi jeho osobní stráží a příslušníky Bratrstva války už nepanovalo napětí. Nikdo se nechystal k boji o teritorium.

Jakmile znudil své návštěvníky skoro do bezvědomí podrobnostmi o tom, co vyžaduje hladký každodenní život ve vojenském táboře, Hecht řekl: „Plukovníku Smolensi, svolejte důstojníky. Vysvětlete jim, o jakou práci jsme byli požádáni. Vyjadřujte se jasně. Chci, aby provedli sčítání mužstva a dodali seznamy těch, kdo s námi budou pokračovat.“ Na všech úrovních se rozvíjely nadšené hovory o tom, jak bude zase dobře vidět Broth.

„Nemyslím, že jich s námi půjde mnoho,“ přikývl Smolens.

„Potřebujeme potvrzená čísla,“ řekl Hecht. „Musíme naplnit lodě. Čeká nás plánování další války.“ V zemi, kterou skoro vůbec neznali.

~ ~ ~

Vrchní velitel patriarchální armády byl unavený. Oči se mu zavíraly a skoro viděl dvojmo. Byla už hluboká noc. Dlouhé hodiny studoval mizerné mapy Artecipey s muži od námořnictva, z nichž ani jeden na ostrově nikdy nebyl. Věděli jedině to, že nový patriarcha chce, aby přistáli na západním pobřeží Artecipey poblíž rybářského přístavu jménem Homre, který se nacházel poblíž severního výběžku ostrova.

Artecipea sestávala ze dvou výrazných částí souše, které byly spojeny mořskou úžinou, místy necelou míli širokou. Severní část ostrova měla v porovnání s jižní zhruba třetinovou rozlohu. Lidé na severu mluvili jazykem, který se podobal tomu, jímž hovořili obyvatelé Okraje Conneku. Těm v jižní části ostrova dokázal sotva

někdo zvenčí rozumět. Podle slov principáta De Hervého dávala Artecipea před vírou brothské episkopální církve přednost seskánským revivalistům, rozmanitým pohanským náboženstvím, pramánům a několika druhům primitivního chaldarejského vyznání. Brothští episkopálové kontrolovali jen několik přístavních měst. Bůh a jeho církev měli daleko větší zastoupení na severu, i když horalé tam patřili k pohanům a poslední dobou se stali přívrženci Rudenese Schneidela.

Všechny boje se prozatím odehrály v jižní části ostrova.

Pacificus Sublim hodlal vysadit armádu za nepřátelské linie, soustředěné na jihu a východě. Silnou armádu složenou z veteránů pod velením muže, který měl s Rudenesem Schneidelem účty, jež chtěl vyrovnat.

Hecht tomuto myšlení rozuměl. Nedokázal na něm najít jedinou chybu. Neuměl si představit, že by Schneidel předpokládal to, co se má stát.

Výměna patriarchů změnila celý svět.

Titus Consent, který sotva dokázal udržet otevřené oči, přinesl zprávu, na jejíž příchod by Hecht s potěšením čekal klidně roky. „Dnes je den pro převratné zprávy, šéfe," řekl poručík.

„Tak do toho," přikývl Hecht. „Už jsem tak umlácený, že snesu cokoli."

„Král Charlve utrpěl masivní mrtvici a zemřel," řekl Consent. „Zdá se to být pravda. Anna z Menandu nebyla poblíž, když se to stalo. Ale byla připravená – převzala veškerou moc dřív, než se kdokoli z ostatních stačil nadechnout. Právě to přišlo ze Salpena."

„Co to znamená pro nás?" zamyslel se Hecht.

„Nic moc," pokrčil Consent rameny. „Může to ale znamenat spoustu věcí pro Arnhand a Connec. I přes poněkud uvolněnou morálku je Anna velice zbožná. A ctižádostivá. Connec se svými kacíři už jí dal příležitost vyjádřit jedno pomocí druhého."

„Ano?" Hecht se zamračil. „A co bylo to jedno, a co to druhé?"

„Napiš si to a přečti, jak chceš," odpověděl Consent. „Zase tolik na tom nezáleží."

„Ale teď už jsme z toho venku, ne?" nadhodil Hecht.

„Měli bychom."

„Vracíš se domů?“ zeptal se ho Hecht. „Nebo pojedeš se mnou?“

„Přeplavím se na Artecipeu,“ řekl Consent. „Ale moc se mi do toho nechce. Mám doma dítě, které jsem ještě neviděl.“

„Noë si zaslouží svatořečení,“ pokýval Hecht hlavou. „Na trůnu v nebesích hned vedle Anny.“

„Anna je daleko zvyklejší na to, že se o sebe musí postarat sama.“

„Neříkáš si někdy, jestli náhodou Noc neurčuje čas velkých změn?“ zeptal se ho Hecht. „Nežasneš někdy nad tím, jaké síly mohou být v pohybu?“

„Teď jsem se trochu ztratil,“ zamračil se Consent.

„Během historicky kratičké chvíle jsme přišli o mocného grailského císaře, posedlého patriarchu a vládce nejbojovnějšího království, které episkopální chaldarejský svět zná. To všechno jsou předzvěsti dramatických změn. Zvlášť vzhledem k postupu hranice ledu.“

Titus lhostejně zabručel. Byl příliš unavený, než aby ho to zaujalo. „Jdu do postele,“ prohlásil. „Klidně mě postav před polní soud. Pomyšlení na popravu není zase tak špatné.“

„Jen utrácej život vyspáváním, slabochu,“ usmál se Hecht, usadil se do křesla u stěny místnosti a snažil se uvolnit, odpočinout si a nabrat síly, zatímco pokradmu poslouchal své zástupce a muže z námořnictva.

Zničehonic ho na krátkou chvíli zabolelo v uších. Na okamžik mu okolní vzduch připadal těžký a hustý. Nezáleželo mu na tom. Byl příliš unavený.

„Falešný poplach,“ zašeptal mu někdo do ucha. „Muniero je v pořádku. Heris je v pořádku. Anna a tvé děti jsou všichni v pořádku. Přinesl jsem od nich všech dopisy. Městský dům utrpěl jisté škody, stejně jako několik dalších okolních staveb. Existuje jen velice malá pravděpodobnost budoucích problémů. Z krátkodobého úhlu pohledu. Joceran Cuito má pro církev nové plány.“

Hecht se snažil předstírat, že slýchává v prázdných koutech místností našeptávání vzdálených předků každou chvíli. „Co znamená ta nová situace v Arnhandu?“ zeptal se koutkem úst a doufal, že Devátého neznámého nachytá při nevědomosti.

Nepovedlo se mu to. „Během poměrně krátké doby těžké časy pro Connec,“ řekl Cloven Februaren. „Ale ty budeš moci rozhodit rukama a říct, že to není tvoje vina. Protože budeš pryč, než se začnou dít opravdu mizerné věci.“

Hecht neměl tušení, o čem prapradědeček vlastně mluví. Byl ještě dostatečně vzhůru, aby si uvědomil, že jeho mumlání začíná přitahovat nevítanou pozornost. Zvlášť ze strany lovce čarodějnic Jokaie. Tomu se znovu objevil na tváři napjatý výraz, jaký měla většina lidí postižených zácpou. „Pánové, potřebuji si jít lehnout,“ prohlásil Hecht. „Už začínám mluvit sám se sebou.“ Jeho štáb už věděl, co bude třeba udělat, a tak mohli pokračovat v práci bez jeho příkazů.

Než si Hecht lehl, stáhl si boty. Nic víc. „To, co jsem řekl o odpočinku, jsem myslel vážně,“ řekl důrazně. „Na světě není nic, co bych musel řešit tak zoufale, že to nepočká, dokud nedokážu udržet oči otevřené.“

„Přinesl jsem dopisy,“ opakoval Cloven Februaren.

„Však to do rána vydrží. Běž pryč.“ Zavřel oči. Na okamžik ho napadlo, jak asi dokázal Februaren stihnout tolik věcí v tak krátkém čase. Pak už ho osobní stráž doprovázela do ložnice. Jeden voják mu řekl, že Madouc zranění přežije. Znovu. „Ten muž potřebuje jít na odpočinek,“ dodal voják. „Když hrajete kostky se smrtí, nemůžete vyhrávat věčně.“

Vysloužil si tím zamračené pohledy.

~ ~ ~

Navzdory různým překážkám a zmatkům odrazil následujícího dne od mol tucet lodí. K Hechtově překvapení a potěšení se většina patriarchálních vojáků rozhodla zůstat. Zdůvodňoval si to špatnými časy.

K odchodu se rozhodli nejčastěji ti, kteří se k armádě připojili až v pozdější fázi tažení, kdy už postupovala Connekem. Muži s rodinami nechtěli nechávat blízké osamělé za sebou.

~ ~ ~

Hecht stál na palubě lodi a cítil se neuvěřitelně nepohodlně. Neměl rád cestování lodí všeobecně, a něco na téhle lodi ho obzvlášť znepokojovalo.

Titus Consent se k němu připojil u zábradlí zhruba uprostřed délky lodi a zahleděl se zpátky na Sheavenalle. „Takže je to oficiální," řekl. „Lodě budou muset vykonat dvě cesty. Přesouváme daleko víc lidí, zvířat a vybavení, než by mi kdy přišlo pravděpodobné."

„Když se to všechno shromáždí na jednom místě, vypadá to působivě," přikývl Hecht a koutkem oka zachytil na přecpané palubě muže v hnědém, který se snažil vyhnout pozornosti. To mu trochu zvedlo náladu. Ale jen trochu.

„Proč ten zamračený výraz?" zeptal se Consent.

„Už ses někdy plavil po Matce moří?" zeptal se ho Hecht stísněně.

„Ne."

„Tak na to přijdeš sám."

„Kdy ses plavil ty?" zajímalo Consenta.

„Když jsme se s Ghortem vkradli nahoru do Sonsy," odpověděl Hecht a najednou mu to došlo. Sonsa? Takhle to bylo! Už se jednou na téhle lodi plavil, když se vracel ze Staklirhodu.

„Co se stalo?" zeptal se ho Consent a napřímil se. „Zatvářil ses, jako bys zahlédl ducha."

„Jen jsem si vzpomněl, jak strašné to na lodi je, když potkáš špatné počasí," lhal Hecht. „Modli se, abychom nenarazili na bouřky. Řádí v téhle roční době na moři bouřky? Víš to?"

„Ne," pokrčil rameny Consent. „Samozřejmě že nevím."

Hecht zastavil lodníka, který kolem nich právě procházel. „Jsou v téhle roční době na moři bouřky?" zeptal se ho stísněně. „A jak se tahle loď jmenuje?"

Lodník naklonil hlavu na stranu, jako by si nebyl docela jistý zdravým rozumem vrchního velitele pozemní armády, a odpověděl: „V téhle roční době na otevřeném moři moc bouřek nepotkáte, pane. Možná tak za měsíc, měsíc a půl. A naše loď se jmenuje *Vivia Infante*, pane."

„Proč na tom jméně tolik záleží?" zeptal se Consent udiveně.

„Tam, odkud pocházím, přisuzují lidé jménům lodí velkou váhu," odpověděl Hecht a obrátil se zpět k námořníkovi. „Lodníku, máme zkušenou posádku? Muži, kteří jsou na palubě, se už na ní plaví delší dobu?"

„Ano, pane," odpověděl muž. „Všechno jsou to zkušení chlapi, jeden vedle druhého. Dopravíme vás tam v pořádku a v bezpečí. Slibuji." A odešel od toho očividně šíleného muže tak rychle, jak to jen bylo možné.

„Měl by ses raději vzpamatovat," řekl Hechtovi Consent. „Všichni se na tebe dívají. Muži ještě nikdy předtím neviděli, že bys na sobě dal znát sebemenší stopu strachu nebo nedostatečné sebedůvěry. Vzhledem k tomu, že míříme do boje s čarodějem s takovou pověstí, jakou má Rudenes Schneidel, si myslím, že není nejlepší okamžik pro pokoušení jejich víry."

„Máš pravdu," řekl Hecht. „Samozřejmě. Jako vždycky." Chtěl jen zamaskovat vlastní zájem o možnost, že by se na palubě lodi nacházel někdo, kdo by si mohl připomenout válečníka jménem sir Aelford daSkees, který po smůle během tažení do Svatých zemí míří domů. „Ale nedokážu si přestat představovat všechny věci, které plavou pod námi a už se nemůžou dočkat, až mě sežerou," dodal.

„Je dobré vidět, že i velitel má svou lidskou stránku," prohlásil Consent.

„Ten sarkasmus jsem jasně zaslechl, poručíku," opáčil Hecht s úšklebkem. „Zkus skrze svá výzvědná spojení zjistit, proč se Sonsa takhle zničehonic začala bratřit s králem Peterem. Pár minulých staletí byli přece s Platadurou ve vleklé válce."

„Tohle je jednoduché a nepotřebuješ špehy," odpověděl Consent. „Ekonomika. Sonsa prohrála. Takže se připojila k vítězi. Byla to jediná alternativa k ekonomickému kolapsu."

Nejspíš to přesně takhle bylo, pomyslel si Hecht. Ale… nezůstalo tam přece jen nějaké skryté spojení s Bratrstvem války?

Bylo dobře, že se k okupaci Sonsy neodhodlal sám a vyslal tam Pinkuse Ghorta a jeho městský pluk. Jinak by měli tihle námořníci výbornou příležitost, jak mu splatit staré dluhy.

~ ~ ~

Přeplavba na Artecipeu neměla trvat dlouho. Tichý hlas v Hechtově uchu mu sliboval po celou dobu plavby dobré počasí. Držel se stranou, aby nepřekážel, a kdykoli mu to dovolily okolnosti, četl si dopisy od Anny a dětí. Pořád a pořád dokola. Anna se stoicky smířila se životem ženy, jejíž manžel se musí věnovat kariéře, která ho často zdržuje od domova – bylo to takové neškodné, odevzdané a umělé vdovství. Děti vedly vzrušený život těch, kdo mají málo potřeb a téměř žádné obavy. Obzvlášť pro Pellu se dopisy staly vítanou příležitostí, aby dal najevo, jak rychle postupuje ve vzdělávání. Na Hechta to vážně dělalo dojem, ale měl za to, že by Pella měl na svém písemném projevu ještě trochu zapracovat.

Valiin list byl krátký a očividně se ho zhostila jen z povinnosti. Měla se dobře. Doufala, že tahle válka brzy skončí a on se vrátí domů, aby se Anna zase víc usmívala. Anna si dělala spoustu starostí. A ve městě došlo poslední dobou ke spoustě nepokojů. Nerozuměla tomu. Ale měla ráda Lilu, dívku, kterou k nim poslal na výpomoc.

A to bylo všechno. Kromě zprávy od principáta Delariho, který mu jen napsal, ať na sebe dává pozor. A ať se připraví na to, že okamžitě po návratu do Matky měst ho čeká mnoho učení.

~ ~ ~

Polovina Hechtova štábu byla na palubě *Vivia Infante*. Plukovník Smolens zůstal v Sheavenalle. Hecht doufal, že se mu ho tam podaří udržet po neomezenou dobu jako logistický základ veškerých operací patriarchální armády na Artecipee – bylo by to lepší než se spoléhat na podporu z Brothu, kde nikdy nebylo jisté, jaký politický směr zafouká a jak se podle něho natočí korouhvičky.

Štáb pracoval i nadále – tak dobře, jak to bylo s omezenými informacemi možné. Hechtovi se nepodařilo najít nikoho, kdo by znal oblast, kde se mělo vojsko vylodit. Nějaký génius v plánovacím ústředí v Brothu je prostě jen vybral z mapy, protože vypadalo jako dobrý bod, odkud by se pohanům dostali do zad. Bratr Jokai – celým jménem Jokai Svlada z Creveldie – ho ujistil, že se sem přepravila výprava Bratrstva z Castella dollas Pontellas, aby podnikla první průzkum oblasti vylodění. Měli by čekat na hlavní invazní jednotku.

„To je výborné," přikývl vděčně Hecht.

„Bratrstvo má v těchto věcech spoustu zkušeností.“

„Jaká je pravděpodobnost, že je odhalí nepřítel a padnou do zajetí?“ zeptal se Hecht. „Nechci tam dorazit a zjistit, že na mě čeká po zuby ozbrojená armáda.“

„Jsou to schopní muži,“ ujistil ho Jokai. „Kdysi operovali hluboko v pramánském teritoriu ve Svatých zemích. Ti, kteří se to tenkrát nenaučili, nepřežili dost dlouho, aby si to mohli vyzkoušet znovu.“

„Už se nemůžu dočkat, až se s takovými hrdiny setkám.“

Zastavil se u nich Clej Sedlakov. „Žaludek je v pořádku, šéfe?“ zeptal se. „Už nevypadáš tak roztřeseně jako předtím.“

„Jsem v pohodě,“ přikývl Hecht. „Dělám si tak velké starosti s tím, že by nás mohly při vylodění čekat potíže, že na mořskou nemoc prostě nemám čas.“ Mořská nemoc ho samozřejmě netrápila vůbec. Napadlo ho, jestli za to může poděkovat Clovenu Februarenovi.

Přál si, aby si se starcem mohl promluvit – něco takového ale bylo samozřejmě ve stísněném prostoru plavidla nemožné. I během nejsoukromějších chvil měl nablízku dva své osobní strážce. Vždy a bez výjimky. I nyní. Každý člen posádky, který pocházel ze Sonsy, pro ně byl možným nájemným vrahem.

Nikdo z mužů, kteří se plavili na lodi, Hechta nepoznal. Měl teď kratší vlasy, nechal si narůst malou bradku a oblékal se jako brothský šlechtic. Vůbec nepřipomínal otrhaného a zarostlého sira Aelforda daSkeese. On sám několik mužů mezi lodníky poznal. Žádný mu však nevěnoval nejmenší pozornost.

Hecht se často radil s Dragem Prosekem. Plně funkční už zůstávaly pouze tři falkony. Chtěl, aby byly za všech okolností okamžitě připraveny k palbě pro případ, že by narazili na většího Zástupce noci. Byl přesvědčen o tom, že se něco vynoří z hlubin a zaútočí na flotilu. Existovali staří mořští Zástupci, kteří byli daleko strašlivější než suchozemští navrátilci.

Tichý hlas v uchu mu našeptával, že si dělá starosti úplně zbytečně. Jeho nepřítel nebyl ve styku s mořskými bohy, a dokonce ani se žádným nižším Zástupcem, který by se zdržoval na hladině nebo pod ní.

Hecht se ale nehodlal nechat uchlácholit.

~ ~ ~

Během prvního dne plula flotila podél východního connekského pobřeží a jen zvolna postupovala k cíli. Ze Sheavenalle k ústí řeky Dechear to bylo dlouhých devadesát mil. Flotila toho místa dosáhla kolem poledne druhého dne plavby. Lodě pokračovaly v plavbě podél pobřeží ještě dalších třicet mil a pak se obrátily přímo na jih. Námořníci očekávali, že pokud vydrží příznivý vítr, uvidí Artecipeu před soumrakem třetího dne. Pak budou pokračovat podél západního pobřeží ostrova až k místu vylodění.

~ ~ ~

Piperu Hechtovi připadala plavba daleko delší, než ve skutečnosti byla. První den byl napjatý, druhý den o trochu uvolněnější. Kromě mluvení nebylo vlastně ani co na práci. Využil své hodnosti a navštívil kapitána lodi. Požádal ho o mapy, které by zobrazovaly zemi, do níž se plavili.

Horatius Andrade ochotně spolupracoval. Tak ochotně, až ho začal Hecht podezírat. Ale Hecht poslední dobou nedůvěřoval skoro nikomu, jak mu připomněl Consent.

Andrade trval na tom, že mapy jsou spolehlivé, ale jako námořní mapy se zaměřovaly na vody v okolí Artecipey a byly v nich zakresleny pouze ty rysy ostrova, které mohly sloužit jako orientační body při navigaci. „Už jste tu někdy byl?“ zeptal se kapitána Hecht. „Viděl jste to pobřeží na vlastní oči?“

„Před nějakou dobou,“ přikývl Andrade. „Na jiné lodi. Nikdy to nebylo moc přátelské pobřeží.“

„Znáte Homre?“

„Jen z vyprávění,“ pokrčil kapitán rameny. „Je to taková větší rybářská vesnice u ústí řeky Sarlea. Nebyl jsem tam více než dvacet let. Hladina moře od té doby klesla. Ale ani tenkrát nebyla dost vysoko, abychom mohli zakotvit s loděmi téhle velikosti v přístavu.“

„Jsou tam pláže, které bychom mohli využít?“ sklonil se Hecht nad mapou.

„Tady ne,“ ukázal mu kapitán. „O něco dál na jih. Neznám vás náhodou? Váš hlas mi připadá povědomý. Už jste se někdy plavil na palubě *Vivia Infante*?“

„Ne,“ zavrtěl Hecht hlavou. „Ale loni jsem se vypravil do Sonsy na tajnou výzvědnou výpravu. Zapletl jsem se tenkrát do problémů kolem nevěstince, který měl v názvu něco s galeonami.“

„Možná tehdy,“ zamračil se kapitán nejistě. „Je to zvláštní. Hlasy si pamatuji lépe než tváře.“

„Neměl jsem bradku a vlasy jsem měl zastřižené podle způsobu Bratrstva,“ zalhal Hecht. „Děkuji za pomoc. Nemyslím, že bychom měli přistát u Homre.“

~ ~ ~

Na sklonku druhého odpoledne přišel za Hechtem Clej Sedlakov; to už mluvili s každým mužem na palubě, a pokud šlo o informace o Artecipee, získali jen velice málo údajů. „Pane,“ řekl Sedlakov, „nevím kdy, jak, kdo, proč, kam a všechny tyhle věci, ale když jsem si zašel do své skříňky pro něco k večeři, našel jsem pod svými věcmi tohle. Podle toho, co říká seržant Bechter, máme nějakého strážného Zástupce noci.“

Vivia Infante měla na palubě umístěných několik desítek nízkých skříněk, do nichž si mohli případní cestující uložit osobní věci.

„Zajímavý nález, plukovníku,“ usmál se Hecht. „Vážně zajímavý nález. A je to všechno tak skvěle načasováno.“

„Třeba má Bechter pravdu,“ přikývl Sedlakov. „Možná nestojí všichni Zástupci proti nám.“

„Také už jsem o tom přemýšlel,“ odpověděl Hecht. „Doufejme, že je to pravda.“

Sedlakov mezi svými věcmi našel kopie několika starých map. Popisky na nich byly ve starobrothštině, a ani ta nebyla v církevní odnoži jazyka. Artecipea na nich byla vyobrazena jako dva ostrovy. Mořská úžina je spojila až v moderních časech. „Od dávných dob vážně musela hladina moří klesnout,“ řekl Titus Consent zamyšleně. „Což znamená, že se změny našeho světa dějí už dost dlouho.“

Neznámí sledovali postup ledu po staletí.

Dělo se příliš mnoho tajných věcí. A k nim se přidávalo příliš mnoho naprosto banálních, prostých projevů zla, poháněných buď ctižádostí, nebo fanatismem, které všechny rozptylovaly před plížívou apokalypsou.

Hecht toho dne neviděl muže v hnědém ani na okamžik. Cloven Februaren musel nejspíš na svém triku s odvrácením pozornosti trochu zapracovat. Nezdálo se, že by se ve své kůži necítili ani Jokai Svlada nebo Redfearn Bechter, takže bylo možné, že prapradědeček už ani na palubě nebyl.

Devátý neznámý ovládal daleko děsivější schopnosti, než byly ty, kterými se chlubil er-Rashal el-Dhulquarnen. A tenhle člověk že byl jeho předkem? Do jaké hloubky tohle šílenství zasahovalo? O co to vlastně zakopl?

„S kým to mluvíš?“ zeptal se Consent.

„Cože?“ zvedl hlavu Hecht.

„Něco sis pro sebe mumlal,“ zvedl Consent obočí. „Poslední dobou jsem si hodně často všiml, že něco takového děláš. Jak to?“

Hecht mu řekl pravdu. „Snažím se vymámit radu od svého prapradědečka.“ Něčemu takovému nemohl uvěřit ani Titus.

„Dobře,“ přikývl poručík. „To se může jenom hodit.“

„Řekni kapitánovi, že si s ním potřebuji promluvit,“ narovnal se Hecht. „Rozhodně se musíme vylodit o něco níž podél pobřeží.“ Jak se na to bude dívat direcijský principát? Jak vůbec dokáže poslat zprávu o změně na další lodě?

Námořníci ale byli chytřejší, než Hecht předpokládal. Ke komunikaci mezi loděmi používali signály a rychlé čluny. Už to dělali dříve.

Principát neměl nic proti, jen požádal Hechta o vysvětlení, jak na řešení přišel. Vrchní velitel mu situaci vysvětlil. Lodě, které musely vykládat na břeh lehčí náklad, potřebovaly daleko příznivější pláže, než jaké nabízelo nebezpečné skalnaté pobřeží poblíž Homre, kde hladina moře od chvíle, kdy byly Andradeho mapy nakresleny, klesla o dalších tucet stop. Lodě by se mohly v divokém příboji lehce roztříštit.

Poprvé spatřili zemi následujícího dne po poledni. Zanedlouho se z ostrova zvedlo několik sloupů kouře. „Hlídali, jestli připlujeme,“ řekl Hecht. „Takže o nějakém překvapivém útoku ani nemusíme mluvit.“

„Překvapení by nemuselo být ani nutné,“ poznamenal bratr Jokai. „Na celé Artecipee nemůže být dohromady ani dvě stě tisíc lidí.

Spousta jich žije ve městech a jsou to spořádaní brothští episkopálové.“

„Nebo Devové, pramáni a dainshausové – přinejmenším podle toho, co jsem slyšel,“ doplnil lovce čarodějnic Hecht. „Ale také jsem zaslechl, že nahoře v horách dokázal Rudenes Schneidel získat spoustu následovníků.“

Což byl další důvod k tomu, aby Hecht změnil místo vylodění. Severní část ostrova tvořila téměř úplně uzavřený kruh horských hřebenů, takže působil jako obrovská přirozená pevnost. Někdo v Brothu patrně došel k názoru, že by se skrze tuto hradbu měl probojovat dovnitř a zbavit svět nevěřících, kteří se tam skrývali. Hecht v tom neviděl smysl. Duše a střed problému se nacházely v Arn Bedu, v pohoří na západě jižní části ostrova.

„Proč vlastně bojují?“ nadhodil Hecht. „Kdokoli z nich?“

„Aby znovu uvedli na svět Sesku,“ odpověděl lovec čarodějnic se zachvěním. „Aby přivedli zpět k životu jednoho z nejtemnějších, nejstarších Zástupců noci.“

„To jsem pochopil,“ přikývl Hecht. „Ale z jakého důvodu to dělají? Pohani v horách možná podlehli obratnému manipulátorovi a nechají se jím vést. Ale co z toho může mít Rudenes Schneidel? Co dostal slíbeno? Jaká odměna ho čeká za otevření těchhle dveří?“

Jokai naklonil hlavu k rameni a zahleděl se k pobřeží ostrova. „Nesmrtelnost?“ zeptal se. „Moc? Všechny ty věci, o kterých se člověk dočte v příbězích o silných a zvrhlých čarodějích? A co takhle nanebevstoupení? Takového druhu, které vyšlo z módy, když chaldareanismus a al-Prama začaly nabízet přívržencům věčný posmrtný život?“

„Vůbec netuším, o čem jste to teď mluvil,“ zatvářil se Hecht zmateně.

„Za dávných časů mohl chytrý a mocný muž, který se nijak nezatěžoval starostí o osud bližních, vystoupit na úroveň Zástupců noci. Mohl se stát bohem. Což vysvětluje staré bohy Dreangeru, kteří měli hlavy zvířat a lidská těla. Na začátku to byli obyčejní kněží, kteří se povznesli tím, že trýznili zbytek Dreangeru. A posilovali vlastní vzestup spojenectvím se staršími Zástupci. Seska byl v tomhle obzvlášť oblíbenou postavou.“

„O něco podobného se snaží Rudenes Schneidel?“ zeptal se Hecht.

„Myslím si to,“ přikývl bratr Jokai. „Myslí si to celý Zvláštní úřad. Prozatím jsme ale nedokázali přesvědčit nikoho jiného. Naše výprava se téhle věci vůbec netýká. Jsme tu proto, že Pacificus Sublim potřebuje králi Peterovi splatit to, že se mohl stát patriarchou. Peter chce získat Artecipeu kvůli její poloze a zdrojům, které nabízí. A také proto, že se pak stane pánem většího území, než se jakémukoli chaldareanovi podařilo – s výjimkou dvou císařů, samozřejmě.“

„To je spousta věcí k zamyšlení,“ poznamenal Hecht.

Flotila dorazila k Homre později téhož odpoledne. Na vylodění už bylo pozdě. Pobřeží bylo navíc velmi nehostinné a dno bahnité a poměrně mělké. Lodě se přiblížily k mělčině a zakotvily. Podle map měli být přímo proti ústí malé řeky jménem Sarlea, ale prostým okem je neviděli. Nikde v dohledu nebyl ani hnědý jazyk sladké vody, který byl běžně patrný u ústí větších řek.

Bratr Jokai se vypravil ve člunu na břeh, aby našel spolubojovníky z Bratrstva. Za chvíli se vrátil na palubu v doprovodu šestice drsných, vyhublých mužů. Jen jeden z nich byl raněný.

„Měl jste pravdu s přesunem místa vylodění,“ řekl Jokai Hechtovi. „V kopcích támhle nahoře na nás čekají tisíce pohanů. Hodlají na nás zaútočit, zatímco se budeme zítra vyloďovat.“

„Aha,“ zatvářil se Hecht kysele. „Takže nejen že věděli, že připlouváme, ale dokonce věděli, kde přesně se máme vylodit.“

Jokaiovi společníci pokyvovali hlavami. Většina jejich komunikace sestávala z gest, protože zaměstnávali ústa pilným jezením.

„Zajímavé,“ poznamenal Hecht. „Člověka samozřejmě zajímá, jak mohli něco takového vědět.“

„Jejich mocný čaroděj dokáže sledovat lidi na velkou dálku,“ řekl Jokai.

Hecht si pomyslel, že na něho Schneidel spíš nasadil několik agentů.

„Říkali mi, že čaroděj je zoufalý a vyděšený,“ pokračoval Jokai. „Je přesvědčen o tom, že Piper Hecht je jediný člověk, který může

zmařit jeho plány. Má za to, že vás využívají mocnosti větší než vy k tomu, aby zastavily veškeré jeho pokusy se vám ubránit.“

„To sice znělo trochu složitě, ale i tak to slyším rád,“ odpověděl Hecht. „I když je pravda, že kdykoli se otočím, dívám se do očí dalšímu nájemnému vrahovi z Artecipey.“

Jeden z průzkumníků přestal jíst na dostatečně dlouhou dobu, aby mohl říct: „Právě proto si čaroděj myslí, že máte spojence za hranicemi Noci.

Chytré věci se k vám nikdy nedostanou, zatímco obyčejní nájemní vrahové ano. Schneidelovi přisluhovači byli přesvědčení, že vás během plavby pohltí nějaký mocný a obrovský mořský Zástupce noci. Nestalo se. Žádný se o to ani nepokusil. Teď jsou všichni strachy bez sebe, že byste vy sám mohl být jedním z navrátilců. Možná jeden ze starých válečných bohů, kteří procházeli zeměmi kolem Matky moří za starých pohanských časů.“

Hecht potřásl hlavou. „Do jakých pověrčivých dob jsme se to dostali?“ zeptal se.

Jokai s průzkumníky ho sledovali podezíravým pohledem – jako by sami nebyli tak docela přesvědčení, že je obyčejný člověk.

„Už je dost velká tma,“ poznamenal Hecht. „Nejvyšší čas pokračovat v cestě.“

Na všech lodích flotily začali muži dělat co největší hluk a pustili se do zpěvu písní, aby zamaskovali řinčení navijáků, které zvedaly kotvy. Pak se lodě vydaly opatrně a pomalu na jih a zůstala na nich rozsvícena jen záďová světla, která nebyla z pevniny vidět.

Znovu se vrátilo ticho. Nebylo ovšem úplné, protože lanovím se proplétal vítr a prkna praskala a vrzala, jak se loď pohupovala na mořských vlnách. Hecht se zastavil u Jokaie. „Na chvilku bych odbočil,“ řekl, „a zeptám se vás na něco jiného – víte něco o lidech, kterým se říká Neznámí?“

„Myslím, že takhle si říkali knihovníci Kolegia,“ odpověděl muž z Bratrstva. „Slyšel jsem, že udržují velkou mapu chaldarejského světa. Proč?“

„Vlastně se ptám jen tak,“ pokrčil rameny Hecht. „Donesly se mi řeči, když jsem pracoval v paláci Chiaro. Principát Delari byl ve spojení s někým, o kom se zmiňoval jako o Jedenáctém neznámém.

Nemám ponětí, proč mě to napadlo právě teď. Od té chvíle jsem si na to sotva vzpomněl.“

„Kdysi dávno si Zvláštní úřad myslel, že Neznámí jsou kacířská klika v paláci Chiaro,“ poznamenal Jokai. „Předpokládám, že zjistili, že to není tak docela pravda. Tohle je vůbec poprvé, co se o nich přede mnou někdo zmínil od chvíle, kdy jsem byl student.“

~ ~ ~

Byla to nervózní noční plavba. Její smysl spočíval v tom, že měla pohany na břehu vyvést z míry a zmást. Povede se to?

Hecht spal trhaně a nepravidelně.

Přišlo svítání. Nad vodou se tyčil stále stejný počet stěžňů a během noci se neztratil ani jeden. Andrade odhadoval, že se během noci přesunuli asi třicet mil na jih podél pobřeží.

Na břehu se zvedl kouř ze signálních ohňů. Hechtovi připadalo, že vypadají trochu vyplašeně.

Byl třicet mil od místa, kde nepřítel čekal, že bude. A zesilující vítr mu pomůže vylodit vojáky rychleji, než se sem pohanští válečníci dokáží přesunout.

Vylodění začalo krátce po poledni. Na břeh se dostalo teprve několik lidí, když se objevili spřátelení místní obyvatelé a poradili jim, že zhruba míli na sever mohou lodě zakotvit blíž ke břehu, což by dramaticky zkrátilo postup vyloďování. Tito lidé byli brothští chaldareané, kteří poslední dobou zažili hodně útlaku. Připlutí flotily je mylně přivádělo k přesvědčení, že je nový patriarcha hodlá zachránit.

Vrchní velitel armády vystoupil na břeh tak rychle, jak mu to jen osobní stráž dovolila. Jakmile se postavil na pevnou zem, povzdechl si. „Tohle je čirý chaos,“ řekl. „Musí existovat nějaký jednodušší a lepší způsob. Kdyby tu byl někdo, kdo by se chtěl bránit, tak jsme tu jako zvířata na porážce.“ Nepromluvil k nikomu adresně, i když v doslechu byli Redfearn Bechter, Drago Prosek, Titus Consent a Jokai Svlada. „Tite, promluv si s těmi lidmi,“ podíval se na poručíka. „Zkus vysledovat, jaká je situace. Najmi místní průvodce. Předpokládám, že budeme muset vybojovat nejméně jednu velkou bitvu. Budou mezi nepřáteli, kteří se nám postaví, nějaká stvoření Noci? A nezapomeň o všem informovat Proseka.“

Za soumraku vyrazily lodě zpět do Sheavenalle. Byl postaven bezpečný polní tábor po starobrothském způsobu. Chránila ho silná dřevěná palisáda, u jejíhož úpatí byl vykopán hluboký příkop. Mezitím zvědové v doprovodu místních průvodců pročesali okolní krajinu.

O dvě míle výš po pobřeží se na jižním břehu potoka, kterému místní obyvatelé říkali řeka, nacházela rybářská vesnice poměrně nenápaditě pojmenovaná Porto. Za časů staré říše se jí říkalo jinak a byla daleko větší, protože byla severní základnou provozu přes úzký průliv, který tu tenkrát existoval. Vesničané byli patřičně hrdí na své dějiny, náboženství i na dialekt, který daleko více připomínal dávnou starobrothštinu než jakoukoli verzi moderní firaldštiny. Od dob, kdy říše padla, utrpěli nespočet obratů k horšímu, protože Artecipea přecházela z jedněch nenasytně dobyvatelských rukou do druhých. A v kterékoli době tu samozřejmě bylo silné riziko vzbouření místních pohanů.

Piper Hecht strávil první noc na ostrově jako host vůdčích měšťanů Porta. Tito muži trvali na tom, že je jejich zachránce. A on nehodlal ztrácet čas tím, že by jim odporoval.

~ ~ ~

Obyvatelé Porta poskytli dostatek spolehlivých informací, aby si Hecht udělal představu pohanského útoku, jemuž bude muset čelit. Místní pohané dokázali zastrašit mnohé už pouhým vysokým počtem. Rudenes Schneidel nějakým způsobem zvládl povolat na svou obranu na osm tisíc mužů, kteří se nyní měli vrhnout na patriarchály a smést je zpět do vln Matky moří.

Syn místního náčelníka, který procházel životem s nepravděpodobným jménem Pabo Bogo, řekl Hechtovi: „Jestli se vám podaří tu bandu zničit, pak jste vyhrál válku, pane. Dál na jih už jich moc být nemůže. Říká se, že Sonsané, Platadurané a vojáci krále Petera vyčistili dvě třetiny Vysokého Athaphilu. V naprostém úspěchu jim zabránilo jen čarodějnictví zlého mága.“

„Udělám vše, co bude potřeba,“ odpověděl Hecht. Doufal, že se mu podaří využít terén, aby vyrovnal početní rozdíl.

Přepravní lodě odpluly. Poblíž pobřeží zůstaly zakotveny jen dvě platadurské válečné lodě, které měly sloužit jako palebná postavení pro dělostřelectvo.

První pohané dorazili odpoledne. Byla to divoká a otrhaná banda, která Hechtovi připomínala zbídačelé Grolsachery, útočící v Conneku. Bleskový přesun na jih se podepsal na jejich stavu, a navíc byli unavení, hladoví a žízniví. Hecht postavil své viditelné jednotky tak, aby měl ostré odpolední slunce v zádech. Pohané viděli, že mezi jejich řadami a patriarchálním táborem, kde se nacházela voda a potraviny, nestojí mnoho nepřátel.

Každou chvíli přicházeli další a další pohané, ale byli rozdělení podle rodin, klanů a kmenů místo nějakého pevného armádního zařazení. Někteří se pokusili vyrazit dopředu a vrhat oštěpy. Zastavila je střelba kušovníků a lučištníků. I když měl Hecht s sebou jen velice málo kušovníků, práce jim šla skvěle od ruky.

Objevili se další pohané. Po chvilce se rozhodli k neorganizovanému útoku. Utrpěli silné ztráty a nedosáhli přitom žádného úspěchu. I přes to všechno pokus o útok o čtvrt hodiny později zopakovali.

Hecht to všechno nevěřícně sledoval zevnitř tábora, kde stál na vrcholku nízké věže, obklopený osobními strážci. Pohané byli očividně přesvědčeni, že jinak se podobné věci ani dělat nedají.

„Vypadá to, jako by přicházeli jejich velcí náčelníci, pane," ozval se místní průvodce a ukázal dopředu. Na kraji bojiště se objevil dav, v němž povlávaly standarty a prapory. Za ním následovala obrovská masa pohanů. Ta se na chvíli zastavila, když zazněl signál trubek. Trubky zazněly znovu a na daný signál se pohani rozječeli a vyrazili dopředu, jako by se už nemohli dočkat, kdo bude moci zemřít jako první. Samotná jejich hmotnost málem prolomila patriarchální linie. „Měl jsem tam poslat víc mužů," zamumlal Hecht znechuceně – nečekal, že se tak brzy zapojí do boje tolik nepřátel.

Nebezpečí zaznamenala i jeho středně velká jednotka těžké jízdy, která se skrývala v řídkém lese nepřítelova pravého křídla. Zaútočila. Mezitím vypálily válečné lodě ze svých balist, i když toto ostřelování mělo mít spíše psychologický než praktický účinek.

Úkolem těžké jízdy bylo prorazit si cestu nepřáteli, odpoutat se a obkroužit bitevní pole k dalšímu nájezdu – místo toho ztratila rychlost a uvázla, protože pohané byli natěsnáni příliš blízko k sobě.

Hechtovy nejlepší jízdní jednotky se ukrývaly v roklích za pozicemi těžké jízdy. Jakmile začala povolovat linie chránící hlavní tábor, ve spořádaném útvaru vyrazily do boje také.

Hecht poslal do pole pěchotní rezervy. „Ti pitomci si myslí, že vyhrávají," řekl osobním strážcům. „Vůbec přitom nevidí, jak se do toho zapletli. To myslím sarkasticky!" dodal, když si všiml zmateného pohledu jednoho ze strážců.

Chvíli se už zdálo, že ani rezervy nebudou patriarchálním jednotkám stačit. Na bojiště proudily stále nové skupiny pohanů, které se okamžitě zapojovaly do boje. Ale čím později přišli, tím unavenější byli.

Zhruba hodinu poté, co boj propukl, se začalo jeho tempo zpomalovat. Teď už byli unavení i Hechtovi válečníci.

Poslední patriarchální pěší jednotka opustila úkryt jižně od bojiště a bleskově se přesunula do výhodného postavení přímo na únikové cestě pohanů. Nikdo si vojáků nevšiml, dokud nesmetli opožděné pohanské posily.

Pak náčelníci zpanikařili, což se ostatně dalo očekávat. Válečníci divokých kmenů byli jako jednotlivci tvrdí a divocí, ale chyběla jim disciplína sevřené jednotky. Nebyli vycvičeni, aby bojovali jako armáda.

Hecht dal signál lehké jízdě, která vyčkávala za branou tábora. Fáze pronásledování mohla začít.

Pak sestoupil z věže dolů. Rozhodně neměl v úmyslu sledovat následný masakr.

Pokud by se pohané rozhodli uprchnout na jižní Artecipeu, čekala by je další pohroma, protože v místech, kde se souš zužovala do mořské úžiny, byli rozmístěni další patriarchálové.

~ ~ ~

„Pár jich uteklo," řekl Clej Sedlakov. Zúčastnil se bojů jen krátce, když se nechal přivázat k sedlu a vyrazil z tábora s lehkou jízdou. „Vždycky se to několika zmetkům podaří."

„Doufejme, že jim to vyžene z těla touhu po boji nejméně do smrti,“ poznamenal Hecht. Muži zatím napočítali téměř pět tisíc padlých. A stále nacházeli další těla.

Náčelník Porta byl rozsahem masakru naprosto zděšen. „V horách bude kmeny letos čekat tvrdá zima,“ řekl tiše.

„V horách bude kmeny čekat tvrdý zbytek života – teď, když jim bude chybět tolik rukou k práci,“ upřesnil Hecht. „Jakmile zbavíme svět bestie jménem Schneidel, bude to daleko lepší místo. Teď se chci projít táborem a promluvit si s mužstvem.“

„To by nebylo moudré, pane,“ ozval se člen jeho osobní stráže. „Pokud má někdy dojít k protiútoku, nebude pro něj lepší doba než dnes v noci, když jsou muži unavení. Měl byste zůstat tady pod ochranou falkonů.“ Muž si dělal starostí s útokem stvoření Noci.

„Teď se chci projít táborem,“ opakoval Hecht neústupně. Potřeboval ze sebe dostat nervózní energii, která ho zaplavovala.

„Jak si přejete, pane,“ přikývl člen Bratrstva války nešťastně.

„Ano.“

Hecht se ze všeho nejdřív vypravil do stanů polní nemocnice. Několik armádních lékařů, které si s sebou přivezl, mělo neustále plné ruce práce. Totéž se týkalo i veteránů, kteří díky zkušenostem zvládali základy polního ošetření. Hechtovi připadalo, že jsou všichni výborně naladěni. Zdálo se, jako by se některým zraněným okamžitě zvedla nálada už jen tím, že se na ně přišel podívat jejich velitel.

„Co tu dělají tihle lidi?“ zeptal se jednoho z lékařů a kývl bradou ke skupině mužů z Porta, kteří čekali na ošetření, ale gestem zahrnul i tucet pohanských zajatců. Proč plýtvat zásobami na muže, kteří se ho před několika hodinami snažili zabít?

„Místní přišli ke zraněním, když nám pomáhali honit uprchlíky,“ vysvětlil lékař. „Ti pohani podle všeho patří k vysoce postaveným kmenovým náčelníkům. Říkali, že by možná mohli přejít na naši stranu.“

Hecht měl ze všeho nejdřív nutkání vydat rozkaz k jejich pobití. Ale na druhou stranu – pokud měla být severní Artecipea přivedena k míru, mohli se ještě hodit. „Prozatím to nechme být,“ řekl. „Jestli

budou spolupracovat a nevymýšlejí si, tak už to nějak uděláme. Viděl jste někdo principáta? Nemůžu ho najít.“

„Toho Direciana?“ zeptal se Redfearn Bechter.

„Pokud možno,“ přikývl Hecht. „Jestli se nám motá pod nohama ještě nějaký jiný, tak klidně někoho jiného.“

„Principát De Herve odplul společně s flotilou.“

„To že udělal?“ podivil se Hecht.

„Předpokládal jsem, že to víte,“ znejistěl Bechter.

„A lovec čarodějnic?“ zeptal se Hecht. „Svlada? Co se stalo s ním?“

„Tady, pane,“ ozval se muž z druhé strany stanu. „Sešívám nějaké lidi.“

„Dobře,“ přikývl Hecht. „Tak mi řekněte, proč De Herve utekl.“

„To nevím,“ odpověděl lovec čarodějnic. „Možná si myslel, že jeho práce tady skončila.“

To odpovídalo Hechtovu podezření.

O několik minut později dorazil do míst, kde byla ošetřována zvířata. Zaslechl známý hlas. „Bo?“ zavolal. „Jsi to ty?“

Biogna vyskočil, jako by na něj houkl ze zálohy duch. „Ah! Pane,“ vyhrkl a rozhlédl se po osobních strážných. „Polekal jste mě.“

„Co tu děláš?“

„Pomáhám Joeovi,“ odpověděl Biogna. „Tohle jsou chvíle, kdy vedle sebe potřebuje přátele. Když vidí, jak se ubližuje zvířatům, láme mu to srdce.“

„Mě to také bolí,“ přikývl Hecht. Za malým ohýnkem, který Bo Biogna rozdělal, zahlédl Železné prase, věrného oslího společníka Spravedlivého upřímného Joea. Vzato kolem a kolem Joe porušil zákon, když s sebou na Artecipeu osla přivezl. Železné prase nebylo pracovní zvíře.

„Pipe,“ řekl Spravedlivý upřímný Joe a vyšel ze stínu do záře ohně. Nesl v rukou velkou měděnou mísu plnou chirurgických nástrojů a krvavé vody.

„Joe,“ přikývl Hecht. „Jak špatné to je?“

„Jsem jenom rád, že nejsi typ, který si potrpí na silné jezdectvo,“ odpověděl Spravedlivý upřímný Joe. „Nemuseli jsme jich utratit zase tak moc. Ale jeden jediný dokáže člověku zlomit srdce.“

Hecht cítil, jak ze Spravedlivého upřímného Joea sálá smutek dostatečně silný na to, aby se oči zamlžily slzami i jemu samotnému. Položil Joeovi ruku na rameno, zatímco muž čistil své nástroje. Nástroje, které mimochodem nepatřily do jeho rukou, stejně jako nepatřilo Železné prase na palubu lodě flotily. Někdo si určitě bude stěžovat. Ale on bude ignorovat každou stížnost, která se k němu dostane. „Buď zdráv, Joe," řekl. „Jsi nejlepší člověk, jakého tu mám." A obrátil se k odchodu.

Ani jedinkrát během procházky táborem nenarazil Hecht na důvod ke stížnostem. Všichni zdraví muži už se dávno pustili do oprav a obnovovacích prací.

Vylezl na svou nízkou pozorovací věž a zahleděl se do bezměsíčné noci. Nad mořem vydávaly hvězdy dostatek světla, aby bylo jasně vidět čáru příboje. Všude jinde se po lesích jako strašidelná světla pohybovaly pochodně. Za chvíli podle výkřiku umírajícího muže pochopil, proč bylo v lese tolik lidí. Chaldareané z Porta pomáhali pohanským krajanům na cestu za jejich věčnou odměnou, aby je mohli oloupit o vše, co nemělo větší cenu než pár měděných mincí, ale co se tady pokládalo za bohatství.

V Portu planuly ohně. Místní obyvatelé pořádali oslavu?

Zahleděl se do města. Během boje ho něco napadlo – něco, co s městem souviselo a na co se chtěl místních obyvatel zeptat, ale teď si nedokázal vzpomenout, co to mohlo být.

Další křik z lesa z něj vysál poslední zbytky energie. Vyčerpání mu dosedlo na ramena jako těžký balvan. „Tak dobře, pánové," řekl osobním strážcům. „Už mám dost. Teď už usnu."

Na okraji tábora zahřměl falkon. Jen jednou. „Nejspíš falešný poplach," poznamenal Hecht.

Ale když došel k přístřešku, byla jedna jeho strana ožehlá. Kait Rhuk se mu podíval zpříma do očí a s dokonalým smyslem pro drama nechal sklouznout do malé železné skříňky vejce Noci. Železné skříňky byly Prosekův nápad a nechal jich ve Sheavenalle vyrobit nejméně tucet.

Nikdo neřekl jediné slovo. Všechny oči se ale upíraly na něj.

„Pochopil jsem," řekl temně. „Přeji všem dobrou noc."

Odmítl pustit osobní strážce do svého přístřešku.

~ ~ ~

Měl příšerné sny.

~ ~ ~

Někdo mu třásl ramenem. „Vzbuď se, chlapče,“ ozval se tichý hlas.

Hecht se s trhnutím probral a pokusil se vyskočit z lůžka; samozřejmě si neuvědomil, že nedokáže chytit tu věc, která ho pronásledovala v nočních můrách. Nevyskočil ani moc vysoko, protože Devátý neznámý měl obrovskou sílu a udržel ho dole.

„Uklidni se,“ zasyčel.

Hecht ho poslechl. S jistým úsilím. „Měl jsem špatný sen,“ řekl.

„Nejspíš nejen to,“ odpověděl prapradědeček. „Oni už vědí, co se stalo. Teď se tě vydali ulovit. Nemohou tě ale najít díky amuletu. A prstenu. Ta věc, kterou za tebou vyslali, totiž vždycky, když se k tobě přiblíží, zapomene, co měla udělat.“

„Oni?“ zeptal se zmateně Hecht.

„Rudenes Schneidel,“ upřesnil Cloven Februaren. „On a ta věc, kterou se snaží oživit. Seska.“

„Skrze mé sny?“

„Nedokáží se k tobě dostat, když jsi vzhůru, ať už je den nebo noc,“ vysvětloval Februaren.

„Takže mám raději zůstat vzhůru?“

„Ne,“ zavrtěl Februaren hlavou. „Jsi v bezpečí. Nebudu daleko. Důvěřuj amuletu, prstenu a mně. A osobním strážným. Budeš v pořádku. A mimochodem, tvoje podezření není tak daleko od pravdy.“

„Jaké podezření?“ nechápal Hecht.

„Ohledně toho, že tě sem i s celou armádou poslali hlavně proto, aby ti zabránili v intervenci ve Firaldii.“

V přístřešku hořela jediná svíce. To bylo všechno světlo a teplo, které Hecht potřeboval. „Já mám takové podezření?“ zeptal se nejistě.

„Nejspíš o něm ani nevíš,“ mávl Cloven Februaren rukou. „Patriarcha očekává, že budeš Rudenese Schneidela honit roky. O mně nemá ponětí. A jakmile se ti podaří Schneidela vyřadit ze hry,

nehodlá tě z Artecipey odvolat. I když by se tě mohl ujmout král Peter.“

„K čemu by mu to bylo? Myslím Petera.“

„Zatímco my měli plné ruce práce v Conneku a Broth dostával nového patriarchu, tak v al-Halambře nastupoval k moci nový kaif,“ řekl Februaren. „Tentokrát to není žádný direcianský pramán, ale starosvětský Věřící z tvrdého jádra, který pochází z území za Gebr al Tharem. Jmenuje se něco-Sabuta-něco-al-Margrebi. Začal okamžitě svolávat všechny ovečky ke svaté válce pro znovuzískání ztracených provincií v Direcii. A zbytku světa. Gebr al Thar už překročily tisíce válečníků. Zprávy se šíří na naší straně Matky moří pomalu, ale jistě. Jestli nebude Pacificus chtít, aby Petera kaifát převálcoval, bude muset připravit opravdové tažení.“

„Velká válka v Direcii by nám mohla ukázat, jak velký šampion vlastně král Peter je,“ poznamenal zamyšleně Hecht.

„A jak silný má vliv na pramánské spojence,“ doplnil Februaren.

„Jakou roli v tom všem budu hrát já?“

„Vůbec žádnou,“ řekl Februaren. „Ty budeš tady a budeš se snažit porazit Rudenese Schneidela. Ale pokud půjdou věci od špatného k horšímu, můžeš se těšit na to, že Direcii uvidíš dřív, než bys čekal.“

„Mám rodinu v Brothu,“ namítl Hecht. „Většina mých chlapů má rodiny.“

„Až příště potkáš patriarchu, tak se ho zeptej, jak moc mu na tom záleží,“ ušklíbl se Februaren.

„Mám se ho taky zeptat, co proti nám má?“

„Na to ti odpovím sám,“ pokrčil Februaren rameny. „Máš moc dosazovat krále na trůny. Stojíš v čele velké armády složené ze schopných a zkušených vojáků, kteří jsou ti do posledního věrní. Soudí tě podle toho, co by udělal, kdyby měl to, co máš ty. To je běžná slabost lidí, kteří se dostanou k moci.“

„Co mi radíš?“ zeptal se Hecht.

„Pošli do Brothu pár svých lidí, aby zjistili, jak se věci mají,“ odpověděl Februaren. „Je tu spousta místních člunů. Skonči to se Schneidelem rychle, pak se přeplav na pevninu sám. Budeš v bezpečí. Pinkus Ghort stále ještě stojí v čele městského pluku, který

dostal od chvíle, kdy na místo patriarchy nastoupil cizinec, novou krev do žil a hromadu peněz k tomu. Kromě toho za tebou budeme s Munem oba stát.“

„To nezní špatně,“ přikývl Hecht. „Myslíš, že se tu Rudenes Schneidel zítra ráno po snídani zastaví, aby se mi dobrovolně vzdal?“

„Ne,“ zavrtěl Februaren hlavou. „Budeš muset muže vést do Vysokého Athaphilu a vystrnadit ho z Arn Bedu. Což by mělo být jednodušší, než jak to vypadá. Budu tam s tebou.“

„Ty. Ano. Poslední dobou o tom hodně přemýšlím – co jsi vlastně zač, prapradědečku?“

„Přesně to, co jsi řekl,“ usmál se Februaren. „A také Devátý neznámý. Trochu se prospi.“

Hecht už měl na jazyku ostrou odpověď, když ho spánek pohltil tak rychle jako útok mořského žraloka.

Noční můra už ho netrýznila.

~ ~ ~

Pohani se po katastrofálním prvním útoku poučili. Další přímý střet už nepřišel. Úspěšné nebyly ani jejich pokusy o partyzánskou válku. Patriachálové získali recept na tuto nemoc v Conneku: vesnice a pevnůstky, které působily jakékoli problémy, prostě přestaly existovat. Vesnice a pevnůstky, které problémy nepůsobily, nečekalo nic horšího než odzbrojení. V každé z nich Hecht nechal rozhlásit, že jeho hlavním a jediným cílem je čaroděj Rudenes Schneidel.

Postup patriarchálních jednotek do pohoří Vysoký Athaphile byl nezastavitelný. A nabral na síle, když ze Sheavenalle dorazil zbytek jednotek.

Odpor slábl. Schneidelovo hnutí odporu – pokud se tomu tak dalo vůbec říkat – se zhroutilo. Osmnáct dní poté, co přistál u vesnice Porto, stál Piper Hecht na úbočí hory a pozoroval čarodějovu pevnost Arn Bedu. Matka moří se táhla za jeho zády donekonečna jako zářivě modrý koberec. Při pohledu na východ mohl sledovat, jak pramáni ve službách krále Petera rozbíjejí tábor u vzdáleného úpatí hory. Díky jeho vlastním úspěchům se nemuseli potýkat s příliš velkými potížemi.

„Co je na tom tak zábavného?“ zeptal se Redfearn Bechter.

„Podívej,“ ukázal Hecht na východ. „Támhle dole jsou dobří pramáni. Muži, se kterými jsme ještě docela nedávno válčili. A tady nahoře jsou dobří chaldareané. A všichni společně půjdeme támhle, abychom se postarali o pohana, který si začal zbytečně vyskakovat.“

„Nějak mi nedošla pointa vtipu,“ pokrčil rameny Bechter. „Ale o mně se říká, že nemám velký smysl pro humor.“

„O tom se s tebou hádat nebudu,“ zazubil se Hecht. „Co kdybys vzkázal bratru Jokaiovi, že bychom ocenili, kdyby byl tak laskav a vzal zvědy na opravdu podrobný průzkum téhle hory? Jen jim řekni, ať jsou opatrní, protože vojáci krále Petera půjdou na průzkum taky. Musíme se s nimi spojit a začít trochu spolupracovat. A zkusit to vymyslet tak, aby získali co největší kus slávy tím, že za nás obstarají většinu umírání.“

„Jste cynický parchant. Pane.“ To se ozval Clej Sedlakov.

„To tedy jsem,“ přikývl Hecht. „Podle toho, co jsem viděl v místních městech a vesnicích, tady toho moc k vyplenění není. Proč bychom neumožnili někomu jinému, aby nesl ztráty pro to, aby se k tomu dostal jako první?“

„Někdo míří z jejich tábora sem nahoru,“ poznamenal seržant Bechter.

„Vypadá to, jako by se plukovník Smolens nemohl dočkat, až se něco bude dít,“ poznamenal Sedlakov, který se díval na západ. Ukázal na skupinku lidí, stoupající k místu, kde stáli. Smolens byl vykázán principátem Hervém ze Sheavenalle.

Smolens dorazil nahoru jako první. „Omlouvám se, že jsem se nemohl postavit principátovi na odpor, pane,“ řekl. „Neměl jsem žádné koně.“ Našel si místo, kde by si lehl, a téměř okamžitě ho přemohla únava. Se Smolensovou skupinou sem přišel i Madouc a ten se vyčerpaně zhroutil k zemi jen několik metrů od plukovníka. Hagan Brokke se stále ještě pachtil do svahu společně s dalšími postiženými a raněnými, kteří byli také vyhnáni ze Sheavenalle.

Jednoho dne bude tohoto tahu někdo litovat.

Skupina spojenců se zastavila a čekala na reakci. Hecht se rozhlédl, jestli zachytí koutkem oka záblesk hnědé barvy. Nezachytil. „Proseku,“ rozkázal, „jedno družstvo s falkonem půjde se mnou. Plus čtyři osobní strážci. A bratr Jokai.“

Člen Bratrstva války začal protestovat, ale Hecht ho umlčel. „Máme s nimi spolupracovat," řekl mu. „Prozatím. Vám se ukrývání moc nedaří, takže nikomu neublíží, když se vaší přítomností pochlubíme. Jen ať vědí, jak vážně to myslíme. Potřebujeme koně. Přiveďte je někdo. Nemůžeme tam jít po svých, nevypadalo by to dobře."

Konečně se dali do pohybu. Dva osobní strážci vpředu, dva další za Drago Prosekem, Kaitem Rhukem a dalšími dvěma dělostřelci, a Jokai Svlada vedle Hechta. Hecht si přál, aby tu s ním mohl být Titus Consent, toho ale poslal, aby se vplížil do Brothu. „Chceme jim něco naznačit tím, že k nim jdeme jako menší skupina?" zeptal se Jokai.

„Ne," odpověděl Hecht. „Nejraději bych tam šel sám. Ale má osobní stráž by se vzbouřila."

„Cítíte se bezpečně?" podivil se Jokai. „Vy přece tyhle lidi neznáte."

„Jsem v bezpečí," odpověděl Hecht. „Dokud muž na kopci zůstává na kopci."

„Vítr tady pěkně nepříjemně kouše."

Byla to pravda. Na svahu, kam většinu dne nesvítilo slunce, ležel dokonce sníh. Podle místních průvodců tu napadl sníh letos v zimě vůbec poprvé.

Druhá skupina se znovu dala do pohybu a zamířila k travnaté plošině, která se nacházela nedaleko. Hecht zachytil koutkem oka záblesk hnědé barvy, kterou tolik hledal. Cloven Februaren byla jediná společnost, o kterou tady nahoře opravdu stál.

Jakmile se celá jeho skupina dostala na travnatou plošinu, Hecht zastavil. Dělostřelci se rozmístili kolem falkonu a úzkostlivě se snažili nevypadat hrozivě.

„Tohle je pěkně promíchaná parta," zašeptal Hecht bratru Jokaiovi.

Setkali se s celkem deseti muži. Čtyři z nich byli Direciané. Z těch čtyř byl jeden chaldareanský biskup, další dva pravděpodobně heroldové nebo pážata a poslední patrně výše postavený šlechtic. Hecht jeho barvy nepoznával a bratr Jokai mu nenapověděl.

Hecht neměl o Direciany velký zájem. Zaměřil se na pramány, kteří stáli za nimi. Těsně za okrajem travnaté plochy stáli Kostroun a

Az. To nebylo zase tak překvapivé, protože věděl, že se sem vypravili, aby rozluštili záhadu jménem Rudenes Schneidel. Ale rozhodně nečekal, že na této straně Matky moří potká Nassima Alizarina al-Jebala. Na krátký okamžik se jeho a Horovy pohledy střetly.

Direcianský biskup udělal se svým koněm další krok. Prohlédl si Hechtovy průvodce, poznal v osobních strážcích členy Bratrstva války, ale Prosekovi s Rhukem velkou pozornost nevěnoval. Bratr Jokai si vysloužil sotva jeden krátký pohled. Pak si biskup za Hechtovými zády všiml něčeho, po čem jako by zkameněl s otevřenými ústy.

„Biskupe?“ zeptal se Hecht.

Muž nepromluvil ani na jeho otázku nijak nezareagoval.

Počkat – znehybněli všichni! Jako by se čas zastavil. Ale přitom se samozřejmě nezastavil, protože na modrém nebi nad direcianským táborem poletovala hejna ptáků. Na jedné straně seděl na balvanu Cloven Februaren jako prorok na sloupu. Stařec se na Hechta zazubil, vztyčil palce na obou rukou a ukázal do druhé skupinky.

Hora se opatrně rozhlížel, zmatený a překvapený.

„Magie,“ hlesl Hecht a sám netušil, jestli vůbec dokáže promluvit nahlas.

Nassimův pohled se zastavil na něm. Zmateně.

Hecht to pochopil. Februaren znehybněl všechny ostatní s výjimkou sebe, Hechta a Hory. Kouzlo ale nemohlo vydržet věčně. „Co tu děláš?“ zeptal se Hecht protějšku.

„Zabili Hagida,“ odpověděl Hora. „Tvoje zpráva se dostala až ke mně. Děkuji ti.“

„Víš, kdo za tím stál?“ zeptal se Hecht.

„Ten člověk nahoře – Rudenes Schneidel.“

„A kromě něj?“

„Ano,“ přikývl Nassim. „I to vím. Er-Rashal. Na něj také přijde řada.“

„Nejspíš tě v al-Qarnu postrádají,“ poznamenal Hecht.

„Možná ano,“ přikývl starší muž. „A nejspíš to nechápou. Ale ani Gordimer, ani er-Rashal nemají syny. Lev poslední dobou nezná nic

kromě ukájení vlastních vášní. Er-Rashal pracuje na tajném plánu, kterému rozumí jen on sám.“

„Gordimer je jenom loutka,“ pokýval Hecht hlavou. „A ani o tom neví. Er-Rashalův plán se týká Sesky a toho, jak dosáhnout nesmrtelnosti. Necítí žádnou lásku k Víře. Neexistuje jiné vysvětlení toho, co se během posledních let dělo.“

„Vysvětlení, které by dávalo smysl,“ přisvědčil Nassim. „K čemu chtěl ty mumie?“

„Nevím,“ pokrčil Hecht rameny. „Muselo jít o součást jeho snahy o povznesení.“

„Cože?“

„Snaží se proměnit sama sebe v Zástupce noci,“ odpověděl Hecht. „Nemáme na vysvětlování dost času. Tohle kouzlo už moc dlouho nevydrží. Musíme vyrazit nahoru a zbavit svět Rudenese Schneidela, který je er-Rashalovým společníkem.“

„Možná to nebude tak jednoduché,“ poznamenal Nassim.

„Nechci tady jen tak sedět.“

„Je nějaké místo, kde bys teď chtěl být?“

„To tedy je,“ odpověděl Hecht. Chtěl na něm být tak moc, že ho patriarcha raději odsoudil ke smrti na tomto ostrově.

„Zajatci nám řekli, že obléhání nikdo nečeká.“

„I tak můžeme hezky rychle vyhladovět sami,“ řekl Hecht a vysvětlil mu situaci.

„Jsou tu přece lodě,“ namítl Nassim. „Artecipea je ostrov. Nebo ne?“

„Ano,“ přisvědčil Hecht. „Ale muži za tebou jsou zavázáni králi Peterovi a syndikům v Plataduře. Peter tohoto patriarchu dosadil na trůn.“

„Rozumím,“ pochopil Nassim. „Kouzlo začíná povolovat.“

Hecht viděl, jak jeden z mužů pomalu mrkl. „Ještě něco?“ zeptal se. „Ale rychle. Tahle příležitost už se nebude opakovat.“

„Jen jedna věc,“ prohlásil Nassim rozhodně. „Rudenes Schneidel je můj. Ať už udělal cokoli, dělám si na něj první nárok.“

„Dohodnuto,“ přikývl Hecht. „Ale postarej se o ostatní…“

Cloven Februaren varovně hvízdl.

Vzduch se zachvěl. Všichni ostatní pokračovali v pohybu, který započali předtím. A na všech tvářích se objevil zmatený výraz. Několik mužů jednohlasně vyhrklo: „Co se stalo?“

„Byli jsme zasaženi nějakým silným kouzlem,“ prohlásil bratr Jokai. „Zkontrolujte se, jestli vám neuškodilo.“

Nikdo nezjistil nic nezvyklého. Což jen posílilo všeobecné napětí.

„Jste náš nejlepší čaroděj, bratře Jokaii,“ řekl Hecht. „Dohlédněte, aby se to už neopakovalo.“ Pak se obrátil k direcianské skupině. „Pánové,“ uklonil se v sedle. „Jsem Piper Hecht, vrchní velitel patriarchovy armády. Jeho Svatost chce tuto pevnost dobýt a její obyvatele povolat k trestu za zločin odpadnutí od víry. Předpokládám, že král Peter chce dosáhnout téhož. Nikdo z nás se nevrátí domů dřív, než úkol splníme. Co kdybychom se tedy dohodli, jak nejlépe společně postupovat?“

„Jsem Hercule Jaume de Sedilla, hrabě z Arun Tetearu,“ představil se Direcian, který skupině velel. „Místokrál krále Petera pro Artecipeu.“ Zdálo se, jako by měl hrabě problémy se zrakem. Nicméně pokračoval v proslovu a nakonec seznámil patriarchovy vojáky se svými společníky. Nassim byl představen jako Shake Maliki Nunhor al-Healtiki, který přežil calzirské tažení. Protože ho nikde nečekaly lepší vyhlídky, al-Healtiki dal dohromady rotu veteránů a sloužil králi Peterovi za žold.

Chytrý Nassim.

V jeho rotě byli Kostroun, Az a další muži, kteří sloužili ve zvláštní jednotce Else Taga.

Shake Malik byl mezi pramánskými námezdními vojáky nižší kapitán. Vrchním velitelem armády byl překvapivě tlustý muž ze Shippenu, který byl známý pouze pod jménem Iskandar.

~ ~ ~

Přestože byla pevnost Arn Bedu postavena na vrcholku nejvyšší a nejstrmější hory pohoří Vysoký Athaphile, probíhalo její obléhání podle tradičního postupu. Iskandar a hrabě Hercule operovali na východním úbočí. Patriarchální jednotky zase útočily z méně příznivé západní strany. Každý dělal to, co bylo během obléhání běžné – ale nikam nespěchali. Nevadilo jim, že si chvilku počkají.

Pohanské povstání se totiž všude jinde na ostrově sesypalo jako domeček z karet.

Hecht si začal dělat starosti o Tita Consenta, když se jeho několikadenní nepřítomnost protáhla na týdny a pak na měsíce. Kde se tak zdržel?

Mocný a zlý čaroděj zavřený v pevnosti Arn Bedu nikdy nezapojil do obrany své bájné schopnosti.

Hecht přikázal Sedlakovovi, aby zkusil podkopy. Sypký a měkký kámen na povrchu brzy ustoupil tvrdému, nepoddajnému kameni v hlubších vrstvách. I tak ale práce na podkopech pokračovaly. Muži se alespoň mohli něčím zaměstnat.

Z kopání se stalo průmyslové odvětví.

Hecht tuto starost přenechal štábu. Sešel dolů na pobřeží a najal lodě, aby přivezly zásoby ze Sheavenalle. Na paluby lodí samozřejmě umístil špehy. Ti mu na oplátku přivezli zpátky zprávy z celého světa. A děly se velké věci. Církev nadobro upustila od connekského tažení. Pacificus Sublim vydával stále další buly, v nichž vyzýval všechny episkopální chaldareany, aby se připojili ke králi Peterovi při tažení v Direcii. Anna z Menandu zaslíbila sílu a bohatství Arnhandu pomoci při odražení předpokládané pramánské ofenzivy. Rytíři z Arnhandu, Santerinu a santerinských území na světadíle se dali na pochod. Stejně jako rytíři mezi brothskými episkopály Grailské říše, které k tomu vybídla císařovna Katrin.

Říkalo se, že muži Anny z Menandu plánují pro Connec zvláštní akci, až se budou vracet domů z boje s nevěřícími.

Další zprávy byly o něco méně vzrušující. Nový patriarcha se na rozdíl od Ornise z Cedelete rozhodl uzavřít nepřátele v Brothu. A dokázal to i bez toho, že by přivolal domů patriarchální armádu. Což svým způsobem vypovídalo o tom, jak Pinkus Ghort dokáže pracovat pod tlakem.

~ ~ ~

Hecht měl jen zřídka příležitost promluvit si s lidmi, jež znal v druhém táboře.

Konečně se vrátil Titus Consent. V doprovodu malé flotily. „Děkuji, žes mě poslal," řekl. „Konečně jsem viděl syna. Noë mu dala jméno Avran. Nebyl jsem tam, abych jí připomněl, že jsme

konvertovali. Takže to bude Avran.“ Consent mu předal svazek dopisů – některé byly od Anny a dětí. Zbytek mu napsal princípát Delari a několik vysoce postavených mužů, kteří s ním chtěli navázat kontakt.

„Jak se má Anna s dětmi?“ zeptal se Hecht a odložil dopisy na později.

„Stavil jsem se u vás doma jen jednou,“ odpověděl Consent. „Nechtěl jsem se moc ukazovat. Jsi šťastný člověk – chybíš jim daleko víc, než jsem chyběl své rodině já.“

„Všiml si tě někdo?“ zeptal se Hecht. Zbytečná otázka – samozřejmě že všiml. Jinak by nedostal dopisy. „Přivezl jsi nové falkony a střelný prach?“

„Odpověď na první otázku – nejspíš ne dřív, než jsem zase odjel,“ odpověděl Consent. „Přinejmenším nikdo, kvůli komu bychom si museli dělat starosti.“ Na okamžik se zamračil, jako by si na něco vzpomněl. „Věci jsem přivezl. Všechny, které jsem mohl dostat – což bylo daleko víc, než jsi sám chtěl. Udělal jsem to proto, aby je nedostal nikdo jiný. Všichni, kdo byli do výroby zapojeni, pracují na plné obrátky dál. Vědí, že se vždycky najde někdo, kdo jim skvěle zaplatí za nové možnosti, jak účinněji zabíjet lidi.“

„Nejde mi o to, abych zabíjel lidi,“ poznamenal Hecht. „To už dávno dokážu dobře. Dělám si větší starosti s Nocí.“

„Noc je nám vydána na milost. Takže uvidíme, jak si poradíme s jejím služebníkem v hradu na téhle hoře.“

Madouc, který se mezitím uzdravil ze zranění natolik, že se mohl vrátit do služby, se společně s několika dalšími příslušníky Hechtovy osobní stráže zamračil. Nikam nespěchali a vůbec by jim nevadilo, kdyby se výprava trochu protáhla, dokud měli co jíst, pít a dokud dostávali mzdu včas – přestože ji neměli ve Vysokém Athaphilu zač utratit.

„Jak si tam stojíme?“ zeptal se Hecht. „Budeme mít potíže, až se budeme chtít vrátit domů?“

„Kdo by tě mohl zastavit?“ podivil se Consent. „Zvlášť když připluješ transportními loděmi?“

„Já nevím,“ přiznal Hecht. „Vůbec se v politické situaci nevyznám.“ Sledoval, jak muži vynášejí na břeh nové falkony,

soudky střelného prachu, bedýnky střeliva a další zbraně. Většina mužů by si klidně vyměnila místo s vojáky, kteří pracovali na podkopech u Arn Bedu. To sice byla těžká práce, ale přinejmenším tam člověk nemusel vynášet do kopce stolibrové náklady. Celé situaci očividně nervózně přihlíželi i muži z direcijského tábora. Začínali mít podezření, že se Hecht k něčemu chystá.

„Jsou tu ještě další novinky," ozval se Consent.

Hecht zachytil podtón v jeho hlase. „Měli bychom si o tom promluvit v soukromí?" zeptal se.

„Stejně by to nezůstalo jen mezi námi," pokrčil poručík rameny. „Nebyl jsem v Brothu sám. Ve skutečnosti je to vlastně jen otázka toho, jak moc ti na věcech záleží."

„Takže je pravděpodobné, že mi na téhle zprávě bude záležet ze všech nejvíc?"

„Přesně tak."

„Tak se do toho pusť, protože těmhle zabedněncům na tom nebude záležet vůbec," mrkl na Consenta po straně Hecht.

„Hej!" zaprotestoval Madouc.

Hecht se zazubil. „Tite?"

„Král Charlve je mrtvý," řekl Consent.

„No a?" zvedl Hecht obočí. „Tohle už pár měsíců víme."

„V Arnhandu kvůli tomu došlo k vážným změnám. A teď se zdá, že si Anna chce nového patriarchu koupit."

„Což znamená?"

„Má Sublimovo požehnání," pokračoval Consent. „Dosadila na arnhandský trůn Regarda."

Hecht se zasmál. „Však za to také pěkně zaplatila. Což nám jen pomohlo."

„Teď chce ale víc. Povolala všechny poddané odvedence na pomoc králi Peterovi v boji proti Almanohidům."

„Proti čemu?"

„Proti komu – Almanohidé jsou pramánští kmenoví válečníci z druhé strany úžiny Gebr al Thar."

„Aha." Hecht nikdy neslyšel, že by se příslušníci toho kmene nějak jmenovali.

„Povolal je do války nový kaif z al-Halambry," dodal Consent.

To už Hecht věděl. Celý proces začal ještě předtím, než oni odjeli z Conneku.

„Ten se rozhodl odstranit krále Petera dřív, než zesílí jeho moc. V případě vítězství má namířeno dál na sever. Teď, když jsme se my přesunuli na Artecipeu, nevidí nic, co by mu v tom mohlo zabránit.“

Hecht pochopil nevyslovené varování.

Blížila se nová bouře. Přišel čas, kdy si budou muset začít krýt záda pro případ, že by se nejisté spojenectví, jehož představitelé obléhali pevnost z druhé strany, rozpadlo.

„Musíme se postarat, aby naši přátelé poznali, co je strach z Boha,“ nadhodil Hecht. „Ukážeme jim, jak to vypadá, když se pustí do práce dělostřelci. Což mi připomíná – musíš okamžitě zajít za Dragem Prosekem.“

„Situace v Direcii má ještě jednu zajímavou stránku,“ dodal Consent. „Samotný patriarcha odložil sňatek císařovny Katrin s Jaimem z Castaurigy.“ Hecht o událostech v Grailském císařství poslední dobou moc nepřemýšlel.

„Zajímavé,“ poznamenal.

„Chceš slyšet něco ještě zajímavějšího? Byl jsi na tu svatbu pozvaný.“

„Cože?“ zeptal se nevěřícně Hecht.

„Anna mi ukázala dopis,“ přikývl Consent. „Byla na něm císařská pečeť. A podepsala ho samotná císařovna. Žádá o přítomnost vrchního velitele patriarchovy armády na slavnostní mši. A tak dále a tak dále.“

„Tomu nerozumím.“

„Na vysvětlení se rozhodně neptej mě.“

Byla za tím Helspeth? „Tak to mám alespoň v noci o čem přemýšlet, až nebudu mít co dělat.“

„Já už mám tak dost věcí k přemýšlení,“ poznamenal Consent zamračeně.

I Hecht se zamračil. Jeho přítel vypadal nešťastně. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Mezi mými devskými příbuznými a známými došlo ke spoustě dalších sebevražd,“ odpověděl Consent.

„A co z toho plyne?“ zeptal se Hecht. „Nějak tomu nerozumím. To si dělali takové starosti s tím, že jsi konvertoval?“

„Ne, podle mě nikdo z nich nevěřil, že to myslím vážně,“ odpověděl Consent. „Já byl Vyvolený. Jak bych před tím mohl utéct? Začínají tomu věřit teprve teď. Ale přesto stále spolupracují. Pořád si ještě myslí, že z tohoto spojení budou moci těžit.“

„A mně pořád není jasné, v čem je problém, Tite,“ upozornil ho Hecht.

„Problém je v mužích, kteří se zabili,“ řekl poručík. „Znal jsem je celý život. Nedokážu prostě uvěřit tomu, že by se z nich mohli stát takoví otroci zoufalství. Devové a zoufalství si vzájemně rozumí. Jsou to partneři. Společníci. Oni by se nezabili.“

„Tak co se tedy děje?“

„To nevím!“ vybuchl Consent bezmocně. „To je na tom právě nejhorší! Lidé, kteří by se nedokázali zabít ani v dobách, kdy se k nim osud obrátil zády, to teď udělali před svědky!“

Hecht si povzdechl. Cítil Consentovu bolest. Ale co mohl dělat? „Můžu se za ně modlit, Tite,“ řekl. „To je všechno. Neznal jsem je. A netuším, co je k tomu mohlo dohnat.“

„To není důležité,“ napřímil se Titus. „Přivezl jsem nové falkony – včetně těch, které navrhl Drago Prosek. Společně s tunami střelného prachu a střeliva. Jestli máme vyprovokovat Noc, tak teď je správná chvíle.“

„Právě proto je třeba, aby ses sešel s Dragem Prosekem.“

~ ~ ~

Pohanskou pevnost tradiční dělostřelectvo nijak zvlášť nepoškodilo. Obléhatelé nedokázali postavit ani příliš mnoho obléhacích strojů, protože se v okolí nacházelo málo dřeva. Ta trocha, která se dala využít, se musela na místo dopravovat z velké dálky a jen s obtížemi.

Střeliva byl ovšem dostatek. Kamení byl ostrov plný.

Prach a střelivo pro děla nové generace byly už dopředu připraveny v komoře z litého železa, která dosedala do komory v zesílené základně falkonu. Komora k ní byla přitlačena čepem, pohybujícím se v drážce. Když čep zapadl do otvoru, určeného pro střelbu, vysypala se do pánvičky trocha prachu, který se pak

zapaloval doutnákem. Střídání komor probíhalo poměrně rychle a vystřílené komory bylo možné vyměňovat během střelby téměř okamžitě.

Hecht byl teď ohledně šancí na vlastní přežití střetu s Nocí daleko klidnější. Byla ovšem pravda, že vývoj a výroba vylepšených zbraní a střeliva stály tolik, že na tom teď byla patriarchova armáda finančně hodně špatně. Ani přes úspěchy v Conneku a zachycené převozy financí ze Salpena nebude mít dost peněz, aby přežila letní slunovrat.

Tvrdá práce při podkopech bránila vojákům, aby se dostávali do problémů. A muži rozptýlení potřebovali. Mezi řadovými vojáky se začaly objevovat první příznaky nespokojenosti – někteří si mysleli, že se za ně velitel v jednání s Brothem málo zasazuje. Stručně řečeno si mysleli, že měl v Sheavenalle říct patriarchálnímu vyslanci, aby si tohle tažení strčil tam, kam slunce nesvítí.

„Pár nevěstinců na pobřeží by chlapům prospělo víc než patnáctihodinové směny při kopání," poznamenal Titus Consent. „Zvlášť ve chvíli, kdy lidi na druhé straně kopce nedělají vůbec nic."

Obléhací práce na východě hory neprobíhaly hlavně proto, že hrabě Hercule a jeho pramánští společníci byli nervózní jeden z druhého úplně stejně jako z Arn Bedu. Obě strany soukromě a nezávisle na sobě vrchnímu veliteli patriarchální armády řekly, že v podstatě ani není důvod pracovat. Že čas je nejlepší zbraní v jejich arzenálu.

Hecht jim zase soukromě a nezávisle na sobě řekl, že chce jít domů. A že jeho muži nejsou nijak zvlášť trpěliví.

Kdykoli Hecht hovořil s Iskanderem a hrabětem Herculem, vždy se v doslechu zdržoval Hora a Az nebo Kostroun. Neměl příliš mnoho příležitostí k výpravě do jejich tábora. A Devátý neznámý už nikdy nevytvořil další příležitost k vzájemné komunikaci. Přitom ale Hecht starce v hnědém čas od času koutkem oka zahlédl.

Redfearn Bechter hlásil každý den, že ho viděl také. Bechtera to trápilo. A už dávno ho nepřesvědčovalo, jak jeho velitel veškerá pozorování odmítá.

~ ~ ~

Když Cloven Februaren chtěl, podařilo se mu cokoli. Obvykle hluboko v noci, kdy byl spánek každému muži dražší než drahokamy. Pomocí svého kouzla, zastavujícího čas. Strážní ve službě znehybněli jako mrtví. O to vyděšenější byli, když kouzlo pominulo a oni se probudili. Vždy totiž věděli, že se něco stalo, ale nikdy se jim pravdu nepodařilo ani odhadnout.

„Pipere!“ řekl stařec tiše, ale nesmlouvavě. „Probuď se, Pipere.“

Hecht něco zabručel a převalil se na druhý bok. Připadalo mu, že si teprve před okamžikem lehl.

„No tak, chlapče,“ ozval se Februaren znovu. „Probuď se a poslouchej. Jinak budeš velice rychle mrtvý. A velice brzy.“

To Hechta probralo. Trochu. Pootevřel oko. A zjistil, že se dívá Februarenovi přímo do tváře. „Cože?“ zeptal se.

„Chystá se útok,“ pokračoval Februaren. „Útok Noci. Brzy. Musíš se připravit.“

Hecht řekl něco velice neslušného a pokusil se převalit na druhý bok.

Do pravé hýždě jako by se mu zabodlo obrovské včelí žihadlo. Bolestí skoro vykřikl a zabránil mu v tom jen výcvik z dětství.

Do očí mu vhrkly pálivé slzy.

„Posloucháš mě?“ syknul Februaren.

„Ano.“

„Noc si pro tebe přijde. Tvůj velký nepřítel jí řekl, kde tě najde. Tohle je největší problém, který musí Noc řešit vždycky, když se rozhodne vypravit do našeho světa: najít ve správný okamžik správného člověka. Noc náš svět vidí krátkozrakýma očima.“

„Tohle už vím,“ řekl Hecht tónem, který Februarena pobízel, aby začal mluvit k věci.

„Musíš se připravit,“ řekl stařec.

Hecht měl za to, že už připravený je. „Poslouchám,“ řekl.

„Je čas použít prsten.“

„Co? Jaký prsten?“ O čem to ten člověk zase mluvil?

„Prsten, který jsi sebral, když jsi pracoval u Bruglioniů,“ odpověděl trpělivě Februaren. „Ten, na který jsi zapomněl. Ten, který nosíš na řetězu kolem krku společně se stříbrnou holubicí a

železným jablkem.“ To byly symboly nejdávnějších dní chaldarejské víry, vyrobené z kovů, kterých se Noc bála nejvíc.

Hecht si hrábl pod košili a vytáhl své symbolické maskování. Zlatý prsten visel na řetězu mezi holubicí a jablkem. „Odkud se tam vzal?“ zeptal se užasle.

Devátý neznámý nehodlal ztrácet čas tím, že by mu všechno znovu vysvětloval. Jen se lehce dotkl jeho levého spánku a Hecht si vzpomněl.

„Nasaď si ho,“ řekl mu.

„Cože?“

„Vyber si prst,“ pokračoval Februaren. „Nezáleží na tom, který to bude. Ten, na němž bude prsten sedět nejlíp. Nasaď si ho. A pak si k němu nasaď tohle.“ Februaren vytáhl z kapsy křiklavý stříbrný prsten posetý malými drahokamy.

Hechtovi se až na několikátý pokus podařilo sejmout prsten z řetězu a nasadit ho na prostředníček levé ruky. Měl pocit, jako by se před ním ta zatracená věc snažila uhýbat. Cloven Februaren mu s ním pomohl a pak na prst nasadil stříbrný šperk.

„Tohle je bezpečnostní zámek,“ vysvětlil. „Teď už z prstu nesklouzne, dokud mu to nedovolím. Takže ten druhý zůstane na místě, dokud ho budeš potřebovat.“

Hecht udělal, co mu bylo řečeno, ale pořád měl pocit, že prsten by stejně mohl každou chvíli sklouznout z prstu. Kdyby mu ho uřízli. „Proč to vlastně děláme?“ zeptal se.

„Bráníme Noci získat přesný zrak, který se jí rozhodli zajistit Rudenes Schneidel a er-Rashal. Čím blíž k tobě přijde, tím roztržitější bude.“ Februaren se na okamžik zamyslel. „Roztržitější? To není přesný výraz. Ale jsem už moc unavený na to, abych hledal lepší.“

„Vypadáte dost čerstvý na to, abyste mě dokázal udržovat vzhůru celou noc,“ poznamenal Hecht.

„Udělal jsi, co jsem po tobě chtěl,“ prohlásil Februaren. „Prsten máš nasazený. Pořád ještě nosíš amulet. Teď se můžu ztratit a nechat tě, ať i nadále utrácíš život spánkem. A to všechno dřív, než se tady ti tví odhodlaní chlapci probudí a vyděsí se, protože málem udělali něco, čím by tě ohrozili.“

Co tím u jména Protivníkova mohl myslet?

Stařec se znovu dotkl jeho levého spánku.

Spánek přišel okamžitě.

~ ~ ~

Spánek zmizel stejně prudce jako rána mečem muže v černém, když noc naplnilo burácení falkonů.

Piper Hecht se probudil úplně zmatený a snažil se rozpomenout na jméno bohyně spánku. Z nějakého důvodu mu to asi deset vteřin připadalo strašně důležité. Až pak pochopil. Tohle nebyl hrom, který tu ostatně nikdy předtím neslyšeli, ale ostrá dikce zbraní, které byly navrženy proto, aby zmařily vůli Noci.

Drago Prosek a jeho střelecké posádky měli plné ruce práce a byli tak připravení a ostražití, jak měli být.

Velitel patriarchovy armády ze sebe setřásl poslední zbytky spánku a postavil se. S pomocí členů osobní stráže, kteří trvali na tom, že budou hlídat vedle jeho hrubé matrace i v době, kdy tvrdě spal. Šlo o tytéž členy osobní stráže, kteří si nedokázali uvědomit předchozí návštěvu Devátého neznámého.

Taková myšlenka člověka dokázala povzbudit. Dali se obejít docela lehce.

Měsíc byl skoro v úplňku a zaplavoval Arn Bedu přívalem chladného světla. Díky tomu bylo možné sledovat, jak střelecká družstva Draga Proseka provádějí čisticí práce v okolí, zatímco většina patriarchálních vojáků stála kolem ochromená hrůzou.

Vejce, které dělostřelci přinesli, se velikostí rovnalo tomu, jež nalezli po zničení bogona v Esterském lese, zdánlivě před celou věčností. To, co tu dnes v noci zemřelo, muselo být nižší božstvo. Bylo zničeno rychle a účinně muži, kteří dělali svou práci s pomocí techniky a střeliva, vyrobených zvlášť pro tuto příležitost.

Právě pro tohle měla Noc z Pipera Hechta hrůzu. Zabíjení Zástupců se pro něj stalo stejně běžnou věcí jako zabíjení obyčejných smrtelníků.

Jakmile jednou lidé pochopí, že mohou pobíjet bohy, otevře to celou novou oblast válečnického umění.

Noc se projasnila jako den, když se u základny severozápadní věže Arn Bedu objevil obrovský výbuch. O chvíli později následoval

světlo řev, jako by všechny hromy na světě zaburácely najednou. Byl tak hlasitý, že všem zalehlo v uších. Proto neslyšeli burácení a třesk kamene, když věž a z ní vybíhající hradby podlehly přitažlivosti a zřítily se, ale země se přitom pohnula jako při silném zemětřesení.

Do šachty pod věží byla umístěna téměř tuna nového, pročištěného a průraznějšího střelného prachu. Zápalné šňůry zažehly hlídky, které měly rozkazy udělat právě toto, pokud se Rudenes Schneidel pokusí proti obléhatelům použít síly Noci.

Vrchní velitel patriarchální armády užasle sledoval sloup měsícem prozářeného prachu, který se nad troskami pevnosti stáčel k západu. Litoval, že neměl připravené pěší jednotky, které by vyrazily, dokud se zřícené zdivo teprve stabilizovalo.

První muži pronikli do Arn Bedu krátce poté. Mnoho jich bylo ozbrojeno přenosnými palnými zbraněmi, vyrobenými podle vzoru těch, které jim padly do rukou, když vzali do zajetí vévodu z Clearenzy. Tentokrát jimi ale byli ozbrojeni proti Noci. Útok sice probíhal neorganizovaně, ale každý věděl, co je potřeba udělat.

~ ~ ~

„Máš vůbec představu, kolik to mohlo stát peněz?“ zeptal se Titus Consent ohromeně.

„To si ani nedokážu představit,“ zavrtěl Hecht hlavou. „Ale vidím, jak se obyčejní chlapi jako ty a já zubí od ucha k uchu, protože se jim podařilo zabít nižšího boha, a teď se chystají obsadit pevnost, kterou všichni považovali za nedobytnou. A my na tom nemuseli ani moc zapracovat – to proto, že jsme věděli, co chceme, a snažili jsme se ze všech sil dosáhnout toho, že všechno bude v pravou chvíli připraveno.“

Vyčerpání Hechta dostihlo ještě před úsvitem. Nechal Arn Bedu napospas svým společníkům. Jeho přípravy vyšly skvěle. Zkušení vojáci odvedli práci bez nejmenší obavy z vůle Noci.

Hecht si přiznal, že teprve teď začíná pomalinku chápat, čím si zasloužil nepřátelství Noci.

Tvrdě spal ještě dřív, než jeho poslové dorazili do tábora spojenců na východní straně hory. Nabídli vyslancům krále Petera možnost dokončit obsazení nepřátelské pevnosti.

I přes strašlivé ztráty, které utrpěli obránci Arn Bedu, mohl být poslední útok velice nebezpečný.

Nakonec se ukázalo, že nejotřesenější a nejzesláblejší byl samotný Rudenes Schneidel. Když ho objevili v jedné z komnat, nekladl jim vůbec žádný odpor.

~ ~ ~

Příslušníci osobní stráže Hechta přesvědčili, že z politického hlediska bude nejlepší, když se u příležitosti vyslovení uznání spojencům za vyčištění Arn Bedu dostaví v plné slavnostní uniformě.

Hora kolem něho prošel s vězněm v závěsu – Rudenes Schneidel byl spoutaný a měl roubík a na první pohled bylo jasné, že je to někdo důležitý, mocný a nebezpečný. Jeho tvář ale prozrazovala čirý a patrně věčný úžas. Tohle se přece nemohlo stát!

Iskandar, Shake Malik a hrabě Hercule už překonali nedůvěru. Přinejmenším na veřejnosti. Ale neustále se po straně dívali na Hechta, jako by byli v skrytu duše přesvědčeni, že je v něm daleko víc, než je na první pohled patrné, nebo že chystá ještě nějaký podobný útok i na ně. Chtěl se na ně obořit. On sám neudělal přece nic zvláštního. Střelný prach zakopali do základů podpěrných zdí jeho sapéři. A Drago Prosek se svými dělostřelci porazil stvoření Noci, která přišla ohrožovat Boží vojáky.

Stejné zbraně pomáhaly při útoku jednotlivců.

Obránci Arn Bedu byli buď mrtví, nebo padli do zajetí. Včetně samotného Rudenese Schneidela, u něhož Hecht ani nečekal, že ho kdy uvidí živého.

Předpokládal, že se tomuto muži nějak podaří prchnout během zmatku, jako to udělal er-Rashal, když se rozpadla obrana al-Khazenu.

„Věci se znovu změnily," zamumlal Titus Consent. „Když se hradba zřítila dolů, tak se realita zase posunula."

Hecht mu rozuměl. Tentokrát na rozdíl od chvíle, kdy zabil bogona v Esterském lese, viděl budoucnost.

Porážka Arn Bedu měla trvat celé dlouhé měsíce, ne-li dlouhá léta. On dosáhl vítězství pouhých pár dní poté, co obdržel zásilku nového střelného prachu a zbraní.

Od dnešního dne si nedobytností nemohla být jistá žádná pevnost.

Bude ale chvíli trvat, než si to všichni uvědomí. To mu bylo jasné. Lidé neměli rádi změnu.

Vykročil do stráně k pevnosti.

„Kam jdete?“ zavolal za ním Madouc.

„Chci se tam nahoře trochu porozhlédnout,“ prohodil přes rameno.

„Zničehonic si myslíte, že jste v bezpečí?“

„Doufám,“ řekl Hecht a podíval se stranou, kde mezi Horou, Iskanderem a hrabětem Herculem probíhala prudká hádka. Každý z nich chtěl mít Schneidela pro sebe. „Postarejte se, aby hlavní cenu v téhle soutěži dostal Nassim,“ řekl.

„Cože?“ zeptal se bratr Jokai.

„Jen mě to tak napadlo,“ pokrčil rameny Hecht. „Je to náčelník té skupiny z Calziru. Přišel sem, protože Schneidel stál za vraždou jeho syna. Tak jsem to slyšel.“

„Schneidel se pokusil zabít vás a vaši rodinu,“ řekl bratr Jokai nevěřícně. „Proč ho nechcete vy?“

„Protože nechci, aby Zvláštní úřad pokoušelo zlo, které ho obklopuje,“ zalhal Hecht. „A Zvláštní úřad by přitom byl jediný, kdo by ho mohl zvládnout. Takže ať si ho potrestají pramáni.“

Pramán Nassim dokáže Schneidela přinutit k čemukoli a použije ho proti er-Rashalovi. A právě teď byl – přinejmenším z Hechtova hlediska – er-Rashal al-Dhulquarnen nejnebezpečnější člověk na světě.

„Možná máte pravdu,“ zamyslel se bratr Jokai. „Jsou to sice jenom nevěřící, ale potírají zkaženost a styky s Nocí daleko horlivěji než skuteční věřící.“

Hecht na to měl jiný názor, ale nechal si ho pro sebe – tady byl koneckonců jen muž ze severu, který měl neustále štěstí.

Vystoupil na horu. Příslušníci jeho osobní stráže kráčeli za ním. Madouc si celou cestu stěžoval. Vpředu Drago Prosek a jeho muži opatrně sbírali zbytky jedné z náloží, vypálených během posledního útoku. Z pukliny v hradbě tehdy vyrazilo několik černých chapadel. Falkony si s nimi během několika vteřin poradily.

Prosek vyšel veliteli naproti. „Ty nabíjecí komory fungovaly dokonale, pane,“ řekl s úsměvem. „A falkony taky. Žádný nepraskl,

žádný nevybuchl. Tohle se Devům musí nechat – když přijde na slévání mosazi, nikdo na světě se jim nevyrovná.“

„Právě proto dostali můj kontrakt,“ přikývl Hecht.

„Slyšel jsem, že kolem toho byla trocha rozruchu a uražených citů,“ poznamenal dělostřelec.

„To určitě,“ mávl rukou Hecht. „Nikdo nemá rád elitáře.“

Prosek se zmateně zamračil.

„Rozhodl se, že se tu kolem projde,“ řekl Prosekovi Madouc. „Vezměte s sebou pár těch zatracených děl a pojďte s námi. Nemá nejmenší zasranou představu o tom, jaké peklo se ještě pořád může schovávat v té hromadě trosek.“

Hecht se zastavil u vyvrácené brány Arn Bedu. Něco takového ho vůbec nenapadlo. A přitom cítil v levém zápěstí nezaměnitelné svědění.

V myšlenkách se soustředil na Clovena Februarena. Jakou roli v pádu Arn Bedu stařec hrál?

Nebylo přece možné, aby všechno šlo tak rychle a hladce samo od sebe. Jediným vysvětlením toho, že se Rudenes Schneidel nakonec tak ochotně vzdal, musel být Devátý neznámý.

Co byl vlastně stařec zač, zatraceně?

„Arn Bedu bylo od začátku plánováno jako útočiště,“ poznamenal. „Tahle brána přece není dost velká, aby z ní mohli vyrazit k útoku.“

„Chlapi tu našli daleko víc zásob, než jsme čekali,“ ozval se Prosek. „Ti pohani se tu mohli držet věky. Jenže pak se jim zkazila voda. Zajatci říkali, že tam nejspíš začalo pronikat něco z kamenného obložení nádrží.“

„Cože?“

„Zajatci tvrdí, že to byl pomalý jed,“ vysvětloval Prosek. „Arzenik nebo něco podobného. Občas je trápily křeče. Většina z nich už pak na konci na nějaký boj neměla dost sil. A nikdo nedokázal pořádně přemýšlet. Ten chlap, co jim velel, se tomu vyhýbal tím, že nepil nic kromě vína.“

Rudenes Schneidel byl opilec? To by mohlo alespoň zčásti vysvětlovat jeho pasivitu.

Špatná voda a příliš mnoho vína by ovšem znamenaly, že Devátý neznámý klíčem k porážce čaroděje nebyl.

Tomuhle Hecht nedokázal uvěřit. Přinejmenším ne všemu a úplně. Devátý neznámý byl dokonalý ve všem, nač sáhl.

Neudělal další krok, dokud Drago Prosek k bráně nepřesunul všechny falkony.

Z Arn Bedu zbyla smutná, vykotlaná troska. Nenacházelo se tu ani příliš mnoho důkazů, že by tu předtím žilo velké množství lidí. A navíc vzali daleko méně zajatců, než původně čekali.

Arn Bedu nebylo postaveno jako běžný hrad. Hradba nechránila žádná vnitřní nádvoří. Byla to jen vnější stěna obydlí, ve kterém se z velké většiny zabydlela hustá, hluboká temnota. I vnitřek působil jako bludiště.

Piper Hecht ztratil nutkání zkoumat a prohledávat pouhých několik vteřin poté, co do budovy vstoupil. Místo bylo prosyceno temným zoufalstvím tak hmatatelným, že mu připomnělo plíživé zlomky padlých bohů, na které narazili v Okraji Conneku. Bylo to zoufalství tak silné, že se hluboko zažralo do samotného kamene, z něhož bylo Arn Bedu postaveno.

Bylo to také dílo Clovena Februarena?

Bylo vůbec možné, aby byl jeden jediný starý muž *natolik* mocný?

Takhle to určitě nebylo. Současný stav hradu vyvolalo to, co se Rudenes Schneidel snažil udělat.

Hecht ve skutečnosti nijak netoužil po tom, aby se jeho prapradědeček tak lišil od obyčejných lidí.

Osobní strážci se zničehonic rozkřičeli. O chvíli později se k nim přidal i Drago Prosek s Kaitem Rhukem. Za další okamžik zahřměl výbuch střelného prachu v temnotách před nimi. Záblesk osvětlil chodbu, která se nijak nevymykala běžné chodbě uvnitř pevnosti postavené z kamene. Ale v této chodbě bylo ještě něco navíc. Zasáhlo to všechny smrtelníky hrůzou z Noci toho druhu, který každý poznal, když se v lese choulil u ohně a snažil se udělat cokoli, jen aby se dostal z dosahu tohoto děsu.

„Seska!“ vydechl Hecht.

Tvář, kterou záblesk osvětlil, patřila Seskovi, jak ho zobrazovaly nejstarší basreliéfy v dávno opuštěných chrámech v al-Qarnu. Tuto tvář nedokázal nikdo slovy popsat a kameníkům se ji také nedařilo příliš dobře vytesat do kamene – a přesto si ji nemohl s nikým splést.

Bohovrah. Přišel sis pro svou smrt.

U ústí chodby zaburácel falkon a dopředu se vyřinula záplava kouře a světla.

Okamžitě po něm zaduněl druhý.

Bolest. Omráčená, nechápající, neuvěřitelná bolest, kterou doprovázel strach a děs, jaký už věky nepoznal.

První falkon zopakoval rozhodné slovo.

Druhý se k němu připojil.

Prosek s Rhukem sem vyrazili vybaveni novým druhem rychlopalných zbraní.

Bohovrahu. Nezískal jsi vůbec nic! Hlas pomalu slábl. *Poddej se vůli Noci!*

Falkony zahřměly ještě jednou. A znovu. Kusy náloží se odrážely od stěn a svištěly chodbou, aby se zakously do duchovního těla starého boha Sesky. Do těla navrátilce, známého také pod jménem Nekonečný, který musel být pouhým stínem dávného já.

Kupředu se s ohlušujícím jekotem vrhlo něco šíleného, co bylo po duševní stránce daleko, daleko silnější než kterýkoli z bogonů, jimž kdy Hecht zkřížil cestu. Ale falkony Draga Proseka znovu zaduněly temnou píseň smrti a cestu Zástupce noci přehradily palbou.

Příliv Noci dosáhl až k Hechtovi. Pokusil se ho pohltit. Amulet v jeho zápěstí žhnul. Spaloval ho mrazem. Hecht vykřikl nesnesitelnou bolestí.

Navrátilec ječel a řval v myslích všech přítomných mužů, neustále a nesrozumitelně. Jediná souvislá myšlenka obsahovala spalující touhu po Bohovrahově zkáze. Útočil jako smrtící kobra – znovu a znovu, ale cíl nikdy nezasáhl.

Prsten rodu Bruglioniů pálil větším mrazem než nejchladnější led. Hecht byl přesvědčený o tom, že o prst, na kterém ho měl nasazený, přijde.

Kolem paží se mu sevřely ruce. Bojoval s jejich sevřením. Nad hlavou mu zaburácel hrom a tvář mu ožehl horký dech falkonu.

Temnota. Bezvědomí. Cesta do říše Noci a úkryt přímo na očích všem Zástupcům, kteří ho hledali skrze čas a prostor, aby mohli zničit jednou provždy to, o čem si mysleli, že může zničit je.

~ ~ ~

Probudil se v přístřešku. Přechod z hluboké temnoty do vědomí přišel náhle.

Pokusil se vztyčit na lůžku.

Nedokázal to. Byl k němu připoután řemeny.

Nepodařilo se mu ani vykřiknout.

Konečně začal přemýšlet. Všiml si, že není sám – nad pánví s dřevěným uhlím se skláněl kněz jednoho z řádů mnichů-uzdravovatelů. A poblíž východu seděli Madouc a Titus, oba nehybní jako zkamenělé chrliče.

„Zvládl jsi to," řekl Cloven Februaren.

„Zvládl," přisvědčil Hecht nejistě.

„Jak hluboko ses dostal?" Hlas se ozýval z místa za ním, kam nemohl vidět.

„Nevím," odpověděl. „Vůbec nevím, o čem mluvíte. Byl jsem v bezvědomí. Měl jsem noční můry. Teď jsem se probudil."

„Nepodařilo se mu do tebe zatnout drápy," řekl Februaren. „Měl jsi štěstí, žes měl u sebe prsten."

„Proč jsem připoutaný?" zeptal se Hecht.

„Aby sis neublížil. Jakmile odejdu, odvážou tě."

„Co se stalo?"

„Našel jsi Sesku. A pak Seska našel tebe."

„A?"

„Tys přežil," řekl Februaren prostě. „Seska ne. Mohlo se mu to podařit, pokud by nebylo všechno v pravou chvíli na pravém místě."

„Všechno? Na místě?" Hecht netušil, o čem je řeč.

„Ty se správným amuletem," vysvětloval Februaren. „Ty s prstenem. Ty s falkony za zády. A se mnou za těmi falkony. Musíš tohle místo okamžitě opustit. Noc je teď zmatená a rozvrácená. Ale velice dobře si uvědomuje, kde se Nekonečný nacházel, když padl."

„Ale tohle ve skutečnosti nebyl Nekonečný, že ne?“ zapochyboval Hecht. „Nebo ano? Snažil se Rudenes Schneidel na tomto ostrově přivést k životu imitaci Sesky?“

„Byl to Seska, Pipere,“ odpověděl Februaren. „Opravdový Seska. Skutečný bůh. Téměř úplně znovuzrozený. Připravený vstoupit zpátky do světa, kde si ho poprvé představili. Do světa, kde by bohatě odměnil Schneidela a er-Rashala za to, že mu navrátili skutečné bytí.“

Starcův hlas zněl vzrušeně. „Tentokrát jsi rozhodně naplnil svou roli Bohovraha, chlapče,“ řekl. „Získal jsi pozornost všech Zástupců noci, o tom nepochybuj. Lidské pokolení má štěstí, že jsou studny moci tak slabé.“ Hecht starce skoro nedokázal sledovat. Myšlenky se mu pořád docela nevyčistily.

A v amuletu ho začalo svědit. Čím dál víc. „Něco se blíží,“ řekl.

„Cítím to,“ odpověděl Februaren. „Půjdu se o to postarat.“

Hecht si znovu lehl a čas začal opět běžet normální rychlostí. Když vyčerpaně usínal, nejasně si uvědomoval, že Madouc s Titem začínají znepokojeně probírat to, proč se v přístřešku jejich velitele zničehonic rozhostil takový chlad.

~ ~ ~

Vrchní velitel patriarchální armády se ani nemohl postavit, takže se musel opírat o berle. Bratři-uzdravovatelé ho ujistili, že se to brzy spraví. Potřeboval být trpělivý.

Trpělivost nebyla ctnost, kterou by musel příliš oplývat od chvíle, kdy ho Sublim V. vyslal rozsévat zkázu a zmar do Okraje Conneku.

Čištění Arn Bedu dokončil Jokai Svlada s několika muži ze Zvláštního úřadu. Piper Hecht došel do velké síně, aby se stal svědkem posledního očišťovacího rituálu, který Zvláštní úřad naplánoval. Zapojil se do něj i Spravedlivý upřímný Joe a obrovský kovářský perlík. Drago Prosek položil na kovadlinu, kterou našli v prostorách pevnosti, předmět ve tvaru vejce o velikosti dětské hlavy. Největší muž v celém vojsku se rozmáchl a udeřil. Třpytivé vejce se roztříštilo na miliony kousků, z nichž většina byla jemná jako práškový mastek. Větší úlomky se vrátily na kovadlinu k dalšímu roztříštění.

„Jakmile se tento prach spláchne do Matky moří,“ ozval se Hechtovi u ucha tichý hlas, „nikdo už nikdy nedá Sesku dohromady.“ Což Hecht pochopil jako upozornění, že ve skutečnosti neexistuje způsob, jak se navždy zbavit Zástupce noci. Že Bohovrah vlastně ve skutečnosti Nekonečného nezabil – přinejmenším ne tak, jako za ním zůstávali zabiti smrtelní muži.

„Seska je pryč,“ zamumlal. „Už se nevrátí. Moc, kterou do sebe nasál, si teď mohou rozebrat Zástupci noci, které jsme ještě neporazili.“

„Chytrý chlapec,“ pochválil ho prapradědeček.

Jokai Svlada a jeho společníci pečlivě zametli prach a smísili ho s kyselinou a žíravinami.

Tito lovci čarodějnic rozhodně hodlali ukončit vládu Noci.

Když bylo po obřadech, vykročil Hecht na dlouhý sestup k pláži. Pohyboval se stále o berlích a jeho strážci šli s ním a přiváděli ho svou nervozitou a opatrností k šílenství. Litoval, že nedostal více příležitostí, aby si promluvil s Horou, Kostrounem nebo Azem – tito muži ale zmizeli, jakmile převzali od lovců čarodějnic Rudenese Schneidela.

„Přání se někdy nesplní,“ zamumlal.

„Cože?“ zeptal se ho Redfearn Bechter.

„Jen si nadávám, že jsem trávil zbytečně moc času zbožnými přáními,“ odpověděl Hecht. „Měl jsem si na to dát pozor.“

„Rozumím.“ Což jasně znamenalo, že Bechter vůbec nerozumí, co tím myslel.

Nejbližší použitelný přístav se nacházel v Hotal Ansu, rybářské vesničce s necelými čtyřmi sty obyvateli. Jméno Hotal Ans v jednom ze starodávných jazyků, které se kdysi na Artecipee používaly, znamenalo něco důležitého, ale nikdo si už vlastně dnes nepamatoval, co by to mohlo být.

Piper Hecht dorazil dolů jen několik minut poté, co u mola zakotvila loď ze Sheavenalle, která sem dopravila zásoby a – což bylo ještě důležitější – zprávy.

Těch přinesl kurýr spoustu a nejdůležitější z nich předal přímo do rukou Titovi Consentovi, který o několik minut později veliteli řekl: „Pacificus Sublim je mrtvý. Se vší pravděpodobností zemřel na

mrtvici. Zhroutil se během zuřivé hádky, která se rozpoutala mezi ním a členy Kolegia ohledně jeho zvýhodňování Petera z Navayi. Zrudl v obličeji, upadl na zem a bylo po něm dřív, než na místo dorazil někdo s uzdravovacími schopnostmi. Byly u toho tucty svědků.“

„Tak se zdá, že Bůh s jeho volbou nesouhlasil,“ prohlásil Buhle Smolens a připomněl tak staré přísloví, podle něhož měl samotný Stvořitel poslední slovo nad volbou nového patriarchy.

„Jak jsme na tom finančně?“ zeptal se Hecht.

„Ve válečné pokladnici už toho moc nezbylo,“ řekl Titus Consent.

„Je toho dost, abychom okamžitě vyrazili z ostrova?“

„Někteří ano. Nač myslíš?“

„Myslím na to, že bych vážně rád měl sebe a přesvědčivý počet našich veteránů v Brothu právě včas, abychom sledovali nové volby,“ odpověděl Hecht. Sotva to řekl, zaskřípal zuby. Došlo mu, že ho může na zpáteční cestě do Firaldie čekat plavba po rozbouřeném moři.

~ ~ ~

Práce štábu, která hraničila s konáním zázraků, umožnila jemu a tisícovce vybraných mužů společně s dělostřeleckou výzbrojí patriarchální armády přistát v přístavu na předměstí Brothu, který se nacházel těsně pod poslední městskou zábranou na řece Teragi. Umožnila to obrovská popularita úspěšného brothského generála. Než se mohlo stát něco dalšího, podařilo se Titu Consentovi sehnat důležitou informaci.

„Patriarchou byl ve druhém kole zvolen principát Mongoz,“ řekl Hechtovi. „Podle mě se právě teď Kolegium raději předběžně dohaduje na tom, kdo nastoupí po Hugovi Mongozovi.“

„Kolik utratil Peter z Navayi za to, aby byl do úřadu zvolen Joceran Cuito?“ nadhodil Hecht. „Moc toho za své peníze nedostal, co?“

„Že ne?“ zvedl Consent obočí. „Tak o tom přemýšlej. Jak dobře na tom asi dneska Peter je, co myslíš?“

Hecht nedokázal popřít obrovské bohatství a zisky, kterých si poslední dobou direcianský král užíval.

Během návratu nezpozoroval vrchní velitel se svými muži jedinou známku odporu. Spíš naopak. Zatímco pochodovali ulicí do centra Matky měst, vyšly do ulic davy jásajících lidí. Za dávných časů by jim určitě uspořádali triumfální průvod.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Hecht členů štábu, kteří ho doprovázeli. „Tolik jsme toho pro ně přece neudělali. Oni z toho žádný prospěch mít nebudou.“ Z celého štábu tu chyběl jen Buhle Smolens a Jokai Svlada, kteří zůstali na Artecipee. Hecht se cítil trochu provinile, že tam musel Smolense nechat. Jeho druhý zástupce měl také doma rodinu, kterou chtěl vidět.

„Jen jsou nadšení, když si mohou sáhnout na vítězství, šéfe,“ odpověděl Clej Sedlakov. „Nejdřív jsi měl obrovský úspěch v Conneku a pak jsi zvládl tažení na Artecipeu v podstatě přes noc.“

„Odkdy je pět měsíců přes noc?“ zvedl obočí Hecht.

„Ve srovnání s tím, jakou dobu ti na to dával patriarcha, to přes noc rozhodně je,“ zdůraznil Sedlakov.

Na některých hlavních třídách museli dav zadržovat vojáci městského pluku. Nezdálo se, že by muži Pinkuse Ghorta měli velkou radost, že se patriarchální vojáci vracejí domů.

„Začínají se nám ztrácet lidi, šéfe,“ poznamenal Hagan Brokke. A byla to pravda. Někteří muži se odpojovali od útvaru, když v davu zahlédli rodiny, které neviděli od chvíle, kdy vyrazili na tažení do Conneku.

„Já jim to za zlé nemám,“ pokrčil rameny Hecht. „Hrome, nejraději bych udělal totéž. A přesně tohle plánuju, ještě než zajde slunce.“ Nejdřív ale musel jednotky odvést na Uzavřené nádvoří a provést poslední přehlídku. Hodlal přinutit nové vůdce, aby dali najevo svůj postoj vůči jeho vojákům. „Pokud nás bude alespoň pár stovek, bude to stačit,“ dodal. Dokud nedosedne na trůn nový patriarcha, bude se muset se všemi problémy vypořádat církev. Vojáci rozhodně nebudou tolerovat machinace dalšího Pacifica Sublima. Když se budou nacházet ve městě, zakročí.

A Hecht jim v tom nedokáže sám zabránit, ani kdyby chtěl. Nedokáže ani zchladit jejich spravedlivý hněv v případě nějaké provokace.

Broth měl zákony proti ubytovávání patriarchálních jednotek uvnitř městských hradeb. Hecht tyto zákony hodlal vystavit zkoušce – ačkoli ne až do bodu, kdy by mělo dojít ke konfliktu.

Většina vojáků pochodovala dál se zbytkem jednotky, protože muži věděli, že velitelé se také nemohou dočkat, až půjdou za rodinami. Nakonec připravili na Uzavřeném nádvoří nebezpečně vyhlížející podívanou. Obzvlášť baterie falkonů obsluhované dělostřelci se zapálenými doutnáky vypadaly děsivě.

Na balkónech paláce Chiaro se shromáždili nervózní hodnostáři a úředníci. Hecht mezi nimi zahlédl bledou tvář Osy Stileho. Principáta Delariho ale nespatřil. Palácová stráž zaujala místa, která jí při obřadním používání Uzavřeného nádvoří náležela. Její příslušníci se tvářili nervózně.

To bylo dobře.

Pak se na balkóně vyhrazeném patriarchovi objevil Bonifác VII. – Hecht se teprve se zpožděním dozvěděl, že Hugo Mongoz přijal v úřadě toto jméno. Podpírali ho mladší kněží. Vojáci okamžitě zasalutovali a poklekli na jedno koleno, v čele s velitelem. Mužstvo zůstalo klečet, když se vrchní velitel napřímil a postoupil o několik kroků dopředu. „Vaše Svatosti," řekl nahlas, „my, kteří sloužíme matce církvi, přinášíme vítězství, která budou zářit v její slavné koruně."

Nato vstali Titus Consent, Hagan Brokke a Clej Sedlakov a postavili se po jeho bocích. Ohlásili trofeje jako klíče k bráně Castreresone či Sheavenalle a kus kamene ze základů Arn Bedu. Za okamžik je vystřídali muži s trofejemi z menších měst a pevností a praporem, na němž byla uvedena jména kmenových náčelníků, padlých v bitvě u Porta. Hecht se rozhodl nepředat podobný prapor z bitvy u Khaurene – mnoho klíčových jmen náleželo mužům spojeným s Bonifácovým předchůdcem a Peterem z Navayi.

Překvapivě silným hlasem pak Bonifác pronesl: „Dobrá práce, vojáci Boží. Skutečně dobrá práce. Nechť na vás spočinou požehnání Aaronova a otců zakladatelů společně s milostí Boží."

„Totéž i tobě," odpověděli vojáci jednohlasně.

„Pracovali jste odvážně a čestně," pokračoval patriarcha. „Za to budete odměněni a dočkáte se uznání. A za to také – jak už se stává

těm, kteří jsou význační – dostanete od své matky církve další úkoly. Ale dnes ne. Dnes jděte do svých domovů. Potěšte se s blízkými. Navštivte zpovědníky. Smiřte své duše s Pánem všeho živého. Ale hlavně si užijte poctivě zaslouženého odpočinku.“

Jen málokdo z přítomných byl dost starý, aby si to pamatoval, ale Hugo Mongoz za svého mládí strávil pět let ve Svatých zemích, kde potíral Nevěřící. Nezapomněl od té doby, co obnáší vojenský život.

Na konci proslovu už se Bonifácův hlas chvěl. Ruka a paže, kterou jim udílel poslední požehnání, se viditelně třásla. Jeho průvodci ho odvedli zpět do paláce Chiaro.

Vrchní velitel dal mužům znamení, že mohou vstát. „Seržante Bechtere,“ řekl, „chci mít zbraně uložené v Castelle. V jiné zbrojnici, než jakou používá Bratrstvo. Také bude potřeba zařídit, aby muži, kteří nemají kam jít, dostali v Castelle ubytování. Ti, kteří budou chtít odcestovat do domovských posádek, mohou vyrazit zítra. Kdyby bylo potřeba, vyhlásím rozkaz ke shromáždění armády.“ Rozhodně nehodlal připustit, aby někdo zapomněl na spolubojovníky, kteří stále ještě čekali na Artecipee.

Rozdal rozkazy všem – těm, kteří je potřebovali, i těm, kdo je dostat nemuseli. S několika nejbližšími si potřásl rukou. „Tite, už můžeme jít domů?“ zeptal se pak.

„Já určitě,“ odpověděl poručík. „Doufejme, že na nás jsou doma připraveni.“

„Poslal jsi zprávu?“

„Mám plnou důvěru v šeptandu. Což mi připomíná, že jsem viděl tvé děti v davu, když jsme přejížděli starou Chamblanskou třídu.“

„Zatraceně, Madoucu!“ zaburácel Hecht. „Co je pořád?“

„Jsme vaše osobní stráž, pane,“ odpověděl Madouc překvapeně. Hecht se nikdy neuchyloval ke klení.

„Copak vy chlapi nemáte rodiny?“ zeptal se Hecht a okamžitě toho zalitoval – většinu jeho osobní stráže tvořili muži z Bratrstva. Rodinou pro ně byli spolubojovníci a řád samotný.

„Ti s většími povinnostmi se připojili k vojákům, kteří odešli do Castelly dollas Pontellas, pane.“

Hecht spolkl to, co chtěl říct. Byla by to zbytečná ztráta času. Madouc odváděl svou práci tak dobře, jak jen mohl. A rozhodně nehodlal riskovat.

„Tak dobře, rozumím," řekl. „Ale napadlo mě, co by vás asi tak dokázalo přesvědčit, že už se nenacházím v žádném nebezpečí?"

„To, že bychom selhali," odpověděl prostě Madouc. „To, že byste byl mrtev. Pak bychom vás už nemuseli ochraňovat."

Hecht si vyměnil s Consentem odevzdaný pohled. Titus se snažil ze všech sil, ale ani tak nedokázal potlačit úsměv.

~ ~ ~

Madouc vykřikl rozkaz. Osobní stráž se semkla do obranného útvaru a zazvonila ocel, jak meče vylétly z pochev. Hecht ztuhl na místě jako polekaná srna – to, co se dělo, přišlo tak nečekaně, že kdyby se jednalo o další útok odstřelovače, byl by už mrtvý.

„Pohov! Zbraně sklonit!" zavelel Madouc, když se ze šera pozdního odpoledne vynořil na koni Pinkus Ghort se dvěma průvodci s rukama daleko od zbraní.

„Zatraceně, Pipe!" zahučel Ghort. „Madoucu. Málem jsem se posral strachy."

„Nemáš takhle vyskakovat ze stínů," napomenul ho Hecht.

Ghort sice nic podobného neudělal, ale držel jazyk za zuby. Jeho společníci seskočili ze sedel. Opatrně. Každým pohybem dávali najevo, že se k ničemu dalšímu nechystají. „Napadlo mě, že už tě možná omrzelo chodit pěšky," dodal Ghort. Dva členové osobní stráže se k němu přiblížili, aby zjistili, jestli to není nájemný vrah, který se za Pinkuse Ghorta jen přestrojil.

„Neměl ses takhle měnit," řekl Hecht. „Jak to, že teď vypadáš jako brothský hejsek podle poslední módy?" Ghort byl oblečen v červených a žlutých barvách podle nejnovějšího firaldijského stylu. Nechal si narůst úzkou bradku, jaké byly proslulé v Direcii, úzkostlivě zastřiženou a patrně i přibarvenou. Vlasy měl rovně sčesané hluboko do čela a zastřižené na dva palce pod ušima a vzadu. A rozhodně je měl narovnané a nabarvené. Nezbylo v nich nic šedivého a ani jediná kudrna. Díky klobouku na hlavě vypadal jako sražená barevná houba.

Ghortovi společníci podali Hechtovi a Consentovi otěže koní a odcouvali stranou.

„Má dokonce nabarvené nehty na rukou," poznamenal Titus. „Věřil bys tomu?"

„To nebyl můj nápad," bránil se Ghort. „Rozkazy. Poslední dobou trávím většinu času se senátorama a konzulama. Principát Doneto si urval minulej měsíc konzulskej úřad."

Senátoři vykonávali ve velkých městech totéž, čemu se v menších sídlech věnovali konšelé nebo městští radní. Dva konzulové v Brothu odpovídali starostům. Toto rozdělení moci se táhlo až do samých počátků staré říše. Jeden konzul se staral o chod města v obvodu hradeb a mandát druhého se týkal vztahů a života mimo hradby. To v podstatě všeobecně znamenalo zásobování vodou a potravinami. A velení armádě během časů války. Což nebylo nic, s čím by si někdo z konzulů musel v průběhu několika posledních staletí lámat hlavu. Jakmile ale nastoupil do úřadu Bronte Doneto, všechno se mohlo změnit.

Dávní obyvatelé Brothu měli z osobních ambicí svých správců stejně velkou hrůzu, jako si vážili schopného vůdcovství. Konzulové si mezi sebou vyměňovali úlohy každé tři měsíce. Nebylo jim dokonce ani dovoleno sloužit několik ročních volebních období za sebou.

To se samozřejmě za vlády císařů všechno změnilo. Ti odvozovali velkou část legitimnosti právě z konzulského úřadu. A původně také z toho, že k tomu, aby vládli jako diktátoři, dostali požehnání od politických spojenců v senátu.

„Dobře mu tak," ušklíbl se Hecht. „Vždycky chtěl být kormidelníkem dějin. Co udělal pro dostihovou arénu?" Když kolem ní procházel v čele vojska k paláci Chiaro, nebyly na první pohled patrné žádné stopy po opravách.

„Je legrační, že se na to ptáš," řekl Ghort. „Právě dostihová aréna byla věc, kolem který dělal před volbama největší virvál a díky ní ho vlastně zvolili. Jestli jsem to pochopil správně, tak se taky dostal k jedný zásilce peněz ze Salpena. A právě tyhle prachy chce použít k opravě arény."

„Dostaly se vůbec nějaké úplatky Anny z Menandu až k Sublimovi?“ napadlo Hechta.

„Ve skutečnosti docela dost,“ odpověděl Ghort. „Tolik, že se dokázal vyplatit ze všech dluhů, který si nasekal na calzirském tažení. Do plusu ale moc nešel. Během tažení do Conneku o peníze nepřišel hlavně díky tobě.“

Hecht se pobaveně zašklebil. „Jistě,“ poznamenal. „Ale jenom kvůli dostihové aréně jsi mě určitě nepřepadl, že?“

„Ne,“ zavrtěl Ghort hlavou. „To teda určitě ne. Chtěl jsem tě vidět. Dřív, než se utopíš v běžnejch starostech.“

„Mohl jsi přijít na návštěvu do Annina domu,“ nadhodil Hecht. Momentálně měl v plánu jedině to, že se zavře doma s Annou a dětmi a pořádně si je užije.

„Jasně,“ uchechtl se Ghort. „Ta by mě nejdřív zapálila a pak by mě koštětem vyhnala na ulici.“

„To máš možná pravdu,“ připustil Hecht. „Pokud by sis s ní nezahrál šachy. Nejsi ten nejvíc okouzlující z mých přátel, to si řekněme na rovinu. A vyhýbáš se odpovědi.“

„Pravda,“ přikývl Ghort. „Ne že bych se tomu vyhejbal. Pravda je ale taková, že za tebou budou dolejzat lidi důležitější, než jsem já, a budou tě chtít postrkovat jako figurku. Takže jsem chtěl celou frontu předběhnout a říct, jak se všechny ty sračky mají.“

„To oceňuji,“ usmál se Hecht. „Já bych pro tebe udělal totéž. Takže co tedy musím vědět dřív, než mi o tom začnou všichni ostatní lhát?“

„Jedna věc je ta, že tu vážně došlo ke spoustě nepokojů,“ začal Ghort zeširoka. „Já sám jsem se svejma chlapama každou noc venku a beru lidem z ruky spoustu nožů. Každej pitomec v tomhle městě si myslí, že má důvod ke stížnostem a jenom díky tomu může mlátit další lidi a rozflákat spoustu věcí. Zhruba jednou tejdně se objeví nějakej demagog a začne házet vinu za všechno na Devy. Takže banda idiotů vyrazí do devský čtvrti. Kde samozřejmě dostanou přes držku. Což – jak okamžitě začnou hlásat všichni, co ponoukají lidi proti Devům – je jasnej důkaz toho, že jsou spojenci Protivníka. Protože kdyby nebyli, tak by se nebránili. A kromě toho by určitě

neměli ty hlasitý zbraně, který dokážou člověku způsobit strašný zranění.“

Hecht se po straně podíval na Tita, který právě nasedal na koně, jehož otěže mu podal Ghortův společník. Consent jen pokrčil rameny. „Byl jsem s tebou, šéfe,“ řekl. „Pustím se do toho hned, jakmile mi Noë dovolí zase chvilku pracovat.“

„A co principát Delari?“ zeptal se Hecht, zatímco se usazoval v sedle. „Neukázal se, když jsem přišel na patriarchální přehlídku na Uzavřeném nádvoří. Viděl jsem jeho kluka, Armanda. Ale jeho ne.“

„Delari už se svým klukem není,“ upozornil ho Ghort. „Nevím proč. Říká se, že si kluk teď v noci hraje s novým patriarchou, ale nevím, co je na tom pravdy.“

Hechta to překvapilo, ale skryl své pocity tím, že řekl: „Slyšel jsem, že se městský dům principáta Delario propadl pod zem. Prý to mělo mít něco společného s magickým bojem v katakombách.“

„To jsou sračky,“ odtušil Ghort. „Povolil akorát jeden roh celýho baráku. A určitě to nemělo nic společnýho s tím, co se stalo s dostihovou arénou. Delari musí mít s něčím spoustu práce. Sotvakdy se ukáže.“

Hecht obrátil koně a pomalu vyrazil k domu Anny Mozilly. Tak pomalu, aby neměl Madouc s ostatními členy osobní stráže problém ho následovat. Moc se mu nezamlouvalo, jakou pozornost cestování s takovým doprovodem vyvolávalo.

„Spousta věcí se tady změnila, Pipe,“ řekl Ghort. „Ale spousta jich taky zůstala stejná.“

„To je dobré vědět, Pinkusi. Ale zkus být o trochu míň chytrý – co mi tím chceš naznačit?“

„Ale nic, toho si nevšímej, Pipe. Já jsem přece chodící továrna na klišé.“

„Tahle informace nás taky nikam neposune,“ ušklíbl se Hecht.

„Jsi tvrdej a krutej chlap, Pipere Hechte.“

„Jen vkus a zdvořilost, které po mně vyžaduje moje víra, mi brání, abych ti nakreslil obrázek toho, co jsi ty,“ odtušil Hecht. „Ale byl by na něm koňský zadek se zdviženým ocasem, který se právě chystá udělat pár koblížků.“

Ghort se zasmál. Pak se dal do výčtu všeho, co podle něj Hecht měl vědět o současné situaci v Matce měst. Bylo jen velice nepravděpodobné, že tato situace zažehne nějaký požár optimismu.

Uprchlíci pořád přicházeli. A neměli co dělat.

Ghort mluvil a mluvil během celé cesty přes město, od Teragi až do ulice, kde se nacházel dům Anny Mozilly. A mluvil dál ke Consentovi, když se od nich Hecht odpojil. Hecht byl příteli za informace vděčný. Ghort mu toho řekl daleko víc, než si myslel.

~ ~ ~

V otevřených dveřích Annina domu stál Pella s Vali a chlapec vzrušením skoro poskakoval. Věděli, že přijíždí. Byli totiž venku na výzvědách. Hecht je sám viděl, jak se proplétají davem, a pak spěchají domů se zprávou, že už je tady.

Vali se postavila před Pellu a pevně Hechta objala, což ho překvapilo. Neřekla ale přitom ani slovo.

Pella toho ostatně namluvil dost za oba. Otázky. Drby. Chlubení, jak dobře si vede při studiu.

Hecht se obrátil k Madoucovi a požádal ho, aby doprovodil domů Consenta, a pak se otočil k Pellovi. „Musel jsi vyrůst nejmíň o celou stopu," řekl. „A Vali taky." Zdálo se, že se dívka začne brzy měnit v ženu. Pozoroval změny s úžasem.

Pella mluvil dál. Vali se držela víc zpátky, ale neustále měla prsty levé ruky na jeho předloktí. „Anno!" zavolal do domu. „Anno Mozillo! Jsi tam vůbec? Můžeš mě přijít zachránit ze spárů těch zdivočelých opic?"

Z tohoto setkání byl nervózní. Jak si Anna poradila s dlouhým odloučením? Pozve ho vůbec dál do domu?

Anna přišla ke dveřím, protože on sám se nemohl přes děti dostat dovnitř. Jeho starosti byly zbytečné. Na první pohled bylo jasné, že ho vidí ráda. Její objetí ho zahřálo a zaplavilo příslibem pozdější vášně. „Páchneš, jako by ses celý rok nekoupal," řekla ale.

„A to jsem byl právě před chvilkou v paláci Chiaro," poznamenal. „Proč jsem si jen nezašel do lázní, když jsem měl tak dobrou příležitost?"

„Odmítám vyslovit to, co si právě teď myslím," řekla pobaveně. „Pello! Uklidni se. Tvůj otec tu s námi bude i zítra. Pipere. To druhé děvče, Lila, je tak vyděšené, že nechce ani vyjít ven."

„To je v pořádku," mávl Hecht rukou. „Vzpomínám si, že jsem byl úplně stejný, když se otec vrátil z třasovisek. Nikdy jsme nevěděli, jak dlouho to takhle vydrží. A nikdy jsme netušili, jestli ho pak vůbec ještě uvidíme. Sheard je krutá a nesmlouvavá země."

Anna mu věnovala tázavý a zmatený pohled, jako by uvažovala, jestli už sám začíná věřit vlastní vymyšlené historce.

Takhle to nebylo. Ale děti tomu věřit musely. Protože děti mluvily.

Anna ho odvedla do kuchyně. Dala už předem ohřívat vodu na koupel. Na kamnech se vařilo jídlo na uvítanou. Pracovali na něm Vali s Pellou a chlapec celou dobu bez přestání mluvil. Kdykoli jeho otázky zajímaly i Annu, Hecht odpovídal.

Ona sama se ptala málokdy. „Slyšeli jsme řeči o tom, že na tebe u Dechearu zaútočil obří červ," řekla při jedné příležitosti.

„To je svým způsobem pravda," přisvědčil. „Ale ať už jste slyšeli cokoli, bylo to přehnané. Vlastně ani skoro nikdo nepřišel k úrazu."

Pronikavě se na něho podívala. „Principát Delari tam přece byl také. Nebo ne?"

„Byl," připustil Hecht.

„Říkám si, jestli taky přeháněl, když nám o tom říkal," poznamenala.

Na to Hecht neměl odpověď.

Ve chvíli, kdy byl čistý, už se prohřál tolik, že by nejraději zamířil přímo do postele. „To bude taková nádhera, až si budu moci lehnout a nebudu si muset lámat hlavu se starostmi," řekl spokojeně. „A budu vědět, že mě celou noc nebude nikdo a nic rušit."

„To ti slíbit nedokážu," řekla Anna.

Vali s Pellou se rozhihňali.

„Pello, prostři stůl," vstala Anna ze židle. „Vali, dávej pozor na omáčku. Ona tu hostinu naplánovala, Pipere. Já jsem jen poradce."

„Ale předtím jsem ji viděl na ulici…" namítl Hecht.

„Pracující poradce," upřesnila Anna. „Je to její projekt. Její a Lilin."

Hecht pochopil. I když vnučku stařeny ze Sonsy ještě nikdy neviděl.

Když se posadil ke stolu, aby se věnoval kapounovi s omáčkou a mnoha přílohami, řekl: „Ať Bůh požehná Eis a Aaronovi – je to skvělý pocit být vykoupaný a mít na sobě zase jednou čisté oblečení.“

„Ale vidím, že na tobě úplně visí,“ poznamenala Anna kriticky. „Zhubl jsi.“

„To se stává,“ mávl Hecht rukou. „Alespoň to teď můžu zase nabrat zpátky.“

„Nezapomněl jsi na něco?“

„Hmmh?“ zeptal se jí s plnými ústy.

„Modlitba?“

„Aha,“ řekl a rychle polkl sousto. „Úplně jsem odvykl. Jediní kněží, které jsme tam měli, patřili k Bratrstvu. Takže pokud se do toho nechce pustit Vali, je to na tobě, Pello.“

Vali se zahihňala. Pella se pustil do poněkud zdlouhavého poděkování před jídlem. Hechtovi připadalo, že je v tomhle náramně podobný svému literárnímu jmenovci.

Později, než spolu odešli do lůžka, Anna Hechtovi zašeptala: „Vali už mluví. S Pellou. A kdykoli si myslí, že je neslyším, tak i s Lilou. A někdy dokonce i se mnou, když je vzrušená. Nakonec si zvykne i na tebe. Teď už se cítí v bezpečí. Zjistil jsi o ní něco na cestách?“

Piper Hecht si o Vali Dumaine nedělal žádné starosti. „Nic,“ odpověděl. „Během posledních několika let se neztratilo žádné proslulé dítě. Titus se svými lidmi našel příbuzné Eriky Xan, kteří údajně přivedli Vali do nevěstince v Sonse. Nevěděli nic kromě toho, že Erika Xan před několika lety zmizela.“

Jeho starosti pominuly hlavně díky tomu, že viděl, jak Vali dospívá.

V temných nočních hodinách, kdy v táboře panovala paranoia, vyvolaná neustálou blízkostí Noci, se začal obávat, že by Vali mohla být živoucí, Nocí nasazený artefakt – jako byl třeba Osa Stile.

Anna Mozilla mu ale brzy podobné starosti rozptýlila.

21. Alten Weinberg: Zvláštní zprávy

Napětí na císařském dvoře se každým dnem stupňovalo. Princezna následnice je nesdílela – neměla v této hře žádnou figurku a ani se nenacházela v jejím středu.

Císařovna vyslala na pomoc králi Peterovi v boji proti Almanohidům mnoho rytířů a šlechticů. Všichni se přihlásili dobrovolně. Většina podporovala mladou císařovnu v jejím vztahu s Brothem. Její příznivci, kteří zůstali doma, se báli, že situace zneužijí jedinci, kteří se vztahem nesouhlasili.

Katrin šílela strachy, že se něco zlého přihodí Jaimemu z Castaurigy, který povolal na pomoc králi Peterovi veškeré své poddané odvedence. Katrin sice Jaimeho viděla jen jednou jedinkrát, ale dokázala si namluvit, že je posedlá romantickou láskou. Což dvořany přimělo k šeptaným pochybnostem o jejím zdravém rozumu.

Helspeth to všechno těšilo. Stejně tak, jako ji těšilo cokoli, čím od sebe dokázala odpoutat pozornost ostatních.

Mohla se účastnit života u dvora. Přátelé se nebáli, že budou zastiženi v její společnosti, obzvlášť lady Hilda Daedal z Averange. Lady Hilda žertovala, že Helspeth bude mít pravděpodobně daleko více problémů s jejími dobrodružstvími než s vlastními.

Podle řečí měla lady Hilda poměr se třemi muži u dvora najednou. Každý z nich přitom věřil tomu, že podobné řeči jsou jen snůškou jedovatých lží, které šířili její nepřátelé. „Muži jsou hloupí," řekla Hilda Helspeth. „Jsou jednodušší než malá štěňata."

„Tak proč se s nimi zaplétáte?"

„Mám ráda rozmanitost," odpověděla Hilda. „A baví mě, když jimi mohu manipulovat. Kdybyste nebyla princezna, sama byste

měla příležitost to pochopit. I tak to možná přijde – pokud si pořídíte manžela a porodíte mu pár synů.“

„Já se vdávat nebudu,“ prohlásila Helspeth otevřeně. „Už jsem se rozhodla.“

„To říkáte vy. A možná to tak i může fungovat. Nějakou dobu. Dokud bude Katrin zamilovaná.“ Lady Hilda se usmála. „Dostala jsem dopis od bratrance.“ Neřekla sice od kterého, ale její úsměv se jen rozšířil, když na něj Helspeth zareagovala vzrušeným trhnutím.

Císařovna nebyla jediná žena rodu Ege, která byla posedlá.

Bratranec lady Hildy se jmenoval Culp a byl kněz. Pracoval jako sekretář principáta Barendta a žil v paláci Chiaro v Brothu. Bratranec Culp byl jednou z figurek na šachovnici, kterými lady Hilda pohybovala. Helspeth se obávala, že v jejich vztahu existuje nějaká zvrácená stránka. Možná.

„Teď si se mnou hrajete,“ obvinila dvorní dámu.

„Jen trochu,“ připustila lady Hilda. „Pouze se ujišťuji, jestli jsem to pochopila dobře.“

Helspeth se zamračila, ale neřekla nic.

„Nejste tak okatá jako Katrin.“

„Katrin dostane všechno, co si zamane.“

„Pokud Jaime přežije.“

„Takže?“

„Váš miláček se vrátil do Brothu,“ shrnula jí obsah dopisu lady Hilda. „A Kolegium je bez sebe strachy. Pacificus Sublim se snažil vrchního velitele očernit tím, že mu svěřil nemožný úkol. On ho v rekordním čase splnil a přeplul… Co je to za zvláštní pohled?“

„Cože? Jaký pohled?“ bránila se Helspeth.

„Tváříte se, jako byste si myslela, že na vás bude čekat v posteli, až se vrátíte do svých komnat.“

„Možná bude. V mých představách.“

Helspeth cítila, jak jí rudnou tváře. Opravdu dokázala říct něco takového nahlas a před někým jiným? Byla přece princezna následnice Grailské říše. Neměla dovoleno mít jakékoli představy.

Lady Hilda se rozesmála nahlas. „Tak alespoň jedna ze dvou sester je normální.“

„Cože?“ nechápala Helspeth.

„Váš otec měl různé chutě. Tak se to alespoň říká.“

„Jenže on byl muž. Muži takoví jsou.“

Lady Hilda přikývla, ale dál se tomuto tématu nevěnovala. Přesunula se ke každodenním věcem. K obvyklým tématům žen u dvora.

~ ~ ~

Když Helspeth od sestry dostala pozvání k návštěvě v jejích soukromých komnatách, řídila se všemi patřičnými formalitami.

„Vstaň,“ řekla jí Katrin. „Vstaň, Ellie. Tady není nikdo, kdo by nás sledoval. Nemusíme si tu na nic hrát.“

Helspeth ji poslechla, ale neustále si připomínala radu Ferrise Renfrowa: musela být přizpůsobivá. Nedokázala však potlačit zalapání po dechu, když její sestra vyšla na silné, přímé světlo. „Jedla jsi pořádně?“ vyhrkla.

Katrin neuvěřitelně zestárla. A teď se na ni zamračila. „Život císařovny není takový, jaký jsem čekala,“ řekla. „Když byl císařem otec, tak to vypadalo jednoduše – lidé prostě dělali to, co jim řekl.“

Helspeth neřekla nic. Nevěděla, co by měla říct.

„Někdy bych dala všechno za to, kdybych dokázala přivolat blesk,“ pokračovala její sestra roztrpčeně. „Abych se mohla zbavit těch supů.“

„V tom s tebou souhlasím.“ I když by se možná neshodly na tom, do koho má blesk udeřit.

„A Jaime… Helspeth, nedokážeš si představit, jak je strašné dělat si starosti celý den i většinu noci a s hrůzou čekat, co se stane.“

To tedy Helspeth nedokázala. Sice měla své vlastní starosti, ale ty nepřicházely s tak spalující prudkostí jako u její sestry. Ani nejhorší představitelná katastrofa v celé Direcii by se jí pravděpodobně osobně nijak netýkala. Kromě toho, že by si její sestra vybrala právě tuto chvíli ke skonu.

„Nemůžu jíst,“ pokračovala Katrin. „Nemůžu spát. Nedokážu se soustředit na to, jak být císařovnou.“

„Bude to lepší, až se dozvíš, jak to vlastně dopadlo?“

Tato otázka Katrininu hysterii na okamžik zastavila. „Cože?“

Helspeth usoudila, že položila otázku špatně. „Ehm… jen mě napadlo, jestli se tím nenecháváš unášet tak moc, že bez ohledu na to, co se stane…“

Výraz v Katrinině tváři ztvrdl. Zaslechla kritiku. A kritiku nedokázala přijímat příliš dobře.

Zlost ji alespoň rozptýlila od důsledků postupující ztráty sebekontroly.

Helspeth si připomněla: drž se návodu Ferrise Renfrowa. Nesnaž se Katrin provokovat.

Bylo to těžké. Její sestra totiž byla jako rtuť a bylo téměř nemožné vytušit, co ji může podráždit. Během audience u dvora to nebyl zase takový problém. Jestliže Katrin na všechny strany rozhazovala absurdní příkazy, dvořané prostě předstírali, že je plní. Nakonec se vždycky uklidnila. Pokud udělala něco příliš nesmyslného, hluboce se za to kála. Předmět jejího hněvu byl pak chválen a bylo mu odpouštěno.

Helspeth by ráda věřila, že je Katrin obětí krutých proměn nálad, které se pohybovaly od téměř smrtící paranoie až po nepříjemně hlubokou depresi.

Alten Weinbergem se přelila vlna drsného humoru. Jak si asi poradí s Katrininou náladovostí mladý Jaime?

Katrin prošla jednou z rychlých proměn. „Přicestovali vyjednavači ze Salpena, aby se informovali ohledně svazku tebe a Regarda.“

„Ne!“ vybuchla Helspeth.

„Ellie…“

„Ten muž je parchant!“ protestovala Helspeth. „A jeho matka je děvka!“ Helspeth se bouřila navzdory tomu, že se snažila tlumit své city, ačkoli nekřičela ani z poloviny tolik, jak by chtěla. Nezmínila se o roli, již Sublim V. sehrál v pochybném nároku na legitimitu, který vznesla Anna z Menandu. Sublim byl Katrinin hrdina.

Katrin ukonejšila Helspethino pobouření žertováním na účet lady Hildy. Pak se nad sklenkou brandy, dopravené z Helspethiny Plemenzy průsmykem, kvůli jehož otevření tolik vytrpěla, obě sestry konečně uvolnily, sblížily a začaly vzpomínat na teplejší, příjemnější

dny svého dětství. A obě si poplakaly při vzpomínkách na bratra Kašičku.

~ ~ ~

Alten Weinberg se ponořil do nekonečného letního čekání. Nic se nikde nedělo, protože se všichni lidé bez ohledu na politické zaměření soustředili na almanohidské tažení v Direcii. Z každé rodiny brothského episkopálního vyznání podporující císařovnu odešel přinejmenším jeden člověk do války po boku krále Petera.

Podobným očistcem procházela většina rodin v Arnhandu a mnoho v Santerinu. V menším měřítku se totéž odehrávalo ve Firaldii, Ormiendenu, Grolsachu, v menších brothských královstvích a knížectvích a omezeně i v Conneku.

Helspeth předpokládala, že podobné napětí může panovat i v pramánském světě – přinejmenším v kaifátu Al-Halambra.

Bylo jisté, že výsledek války v Direcii bude utvářet budoucnost mnoha národů daleko víc než kterékoli ze Sublimových tažení.

Katrin řekla Helspeth šeptem, který nemohl zaslechnout žádný špeh: „Jestli Bůh přiřkne vítězství Peterovi a Jaimemu, tak přísahám na grailskou korunu, že podniknu vlastní tažení pro osvobození Svatých zemí.“

Helspeth se zachvěla. Noc jim mohla naslouchat. Noc by se dokázala pobavit tím, že by nechala mladou císařovnu zničit lid episkopálního chaldarejského vyznání tím, že zahájí další beznadějnou válku na východě.

„Otec ten sen měl,“ dodala Katrin. „Jakmile sjednotil Firaldii a přivedl ji celou do područí říše.“

„Cože?“ zeptala se Helspeth. „Opravdu? Nikdy jsem neslyšela, že by to říkal.“

„Opravdu,“ přisvědčila Katrin. „Řekl mi to otec Volker.“ A otec Volker byl Johannesův zpovědník dřív, než zaujal stejné postavení u jeho následníků.

Helspeth si odevzdaně povzdechla. Katrin nedokáže vyslechnout jediné slovo, které řekne proti Volkerovi nebo jeho nadřízenému, biskupovi Hrobjartovi. A nemohla se ani modlit za to, aby ji Bůh vedl ke zmírnění Katrininy krvežíznivé ideologie. Bůh sice mohl být Všemocný, ale byl zrozen z Noci.

~ ~ ~

Sestry si užívaly týdnů důvěrnosti, jakou nepoznaly od okamžiku, kdy zemřel jejich otec. Brandy jim v tom pomáhalo. Hodně. Posedlost dvora děním v Direcii utišilo běžné politické hašteření. Helspeth rozhodně nechybělo stěžování, útoky do zad a nadávky. Užívala si každou chvíli, kterou trávila se sestrou tím, že byly prostě jen sestry. A to přesto, že jí silné, nezdolné a tvrdé city dospělé Katrin připadaly děsivé a že ji překvapovala její nevědomost.

~ ~ ~

Velkovévoda Hilandle měl dobrou náladu a velkomyslně jí oblažoval každého, o kom si z jakéhokoli důvodu myslel, že si to zasluhuje. Helspeth předstírala úsměv a nejméně posté se zamyslela, proč není Hilandle v Direcii a nestojí v čele armády Imperiálů, kteří se rozhodli posílit řady krále Petera. Lord admirál Vondo fon Tyre se pro tento úkol rozhodně nehodil.

Hilandle začal vyprávět vyslancům z východní říše, kteří se až dosud nenudili, o setkání s netvorem na hřebeni Jago. A byl zázrak všech zázraků, že připsal hlavní úlohu ve zkáze netvora princezně-následnici Helspeth. Pak předvedl vyslancům pařát, který vlastní rukou netvorovi uťal během boje. Vyslanci z východní říše předstírali, jak moc je to zajímá.

Vyslance sem ovšem nepřivedl zájem o dobrodružství velkovévody Hilandla. Řeči už prosákly ven. Přišli sem, aby odhadli pravděpodobnost, že by císařovna opravdu chtěla podpořit další tažení na východ. Dřívější tažení totiž východní říši vůbec neprospívala. Obzvlášť ta, která měla původ v Grailské říši. Většinou totiž putovala po souši a cesta je vedla přímo středem východní říše. A měla na zemi daleko horší dopad než nálet hejna kobylek.

Dnešní císařové z východu měli bez ohledu na to, jak šílení mohli být ve své víře, politice a společenském uspořádání, velkou starost, aby kobylky ze západu znovu nepustošily jejich území.

„Je nejvyšší čas zjistit, co si o nás myslí ti, kdo nám nejsou zavázáni," řekla Katrin. Rozechvěle. Vinu na rozechvělosti nesla brandy a ne to, jakou nejistotu prožívala. Nejraději by se posadila s podivně oblečenými muži z východu, jejichž víra jí připadala skoro

stejně bizarní jako to, o čem byli přesvědčeni connekští dualisté. Chtěla to, co tady mít nemohla – ani se svým zpovědníkem. Chtěla mluvit celý den až dlouho do noci jako všichni mladí lidé a hrát si s představami a myšlenkami jako s kameny v nějaké věčné hře.

Náčelník z východního vyslanectví vypadal starší než sám svět. Téměř celý obličej mu skrýval obrovský, hustý plnovous, prokvetlý šedinami. Katrin mu nevěnovala příliš velkou pozornost, ale téměř flirtovala s jeho mladšími společníky. Helspeth následovala příkladu své sestry, pokud jí to její povaha dovolovala.

Pomyslela si, že to nemá smysl. Katrin se na účet vyslanců z východu jen bavila. Předstírali sice, že jsou dobří chaldareané, ale ve skutečnosti byli jen o něco méně zatracení než pramánští nevěřící. Odmítali uznat božskou svrchovanost principáta všech principátů, patriarchy z Brothu.

Po necelé čtvrthodině audience už Helspeth věděla, že si východní vyslanci s císařovnou hrají víc, než si ona myslela, že si hraje s nimi. Celé slyšení sestávalo z předstírání a lží. Katrin se snažila naznačit, že by bylo nejlepší, kdyby předala návštěvníky na milost velkovévodovi, který by je s radostí unudil k smrti, ale nepodařilo se jí to. Vyslanci dokázali hrát na strunu císařovniny touhy po uznání.

Vůbec poprvé od korunovace si Katrin užívala trochu zábavy a zapomněla na Direcii.

Situace v Direcii ale rozhodně nezapomněla na ni.

Ke Katrin vykročil úslužný dvořan jako klanějící se a ukňučená střela z kuše – očividně nositel špatných zpráv. Sám přitom nevěděl, jaké zprávy vlastně nese.

Zatímco její sestra s pláčem klesla do křesla, Helspeth si všimla, jak se řadami shromážděných parazitů u dvora v Alten Weinbergu prodírá Ferris Renfrow. Na první pohled se zdálo, jako by právě dorazil z bojiště. Byl špinavý a zarostlý. Oblečení měl roztrhané a pod plátovým kyrysem vypadalo hůř než košile, o kterou se porvali psi na smetišti. Nedávno krvácel a byl bledý jako stěna. Kráčel síní jen ztěžka a občas se zapotácel.

Kde vlastně byl? Helspeth ho od loňské zimy neviděla. Stejně jako všichni ostatní. Což většinu těšilo. Mnoho přítomných u dvora

pokládalo Ferrise Renfrowa za poručníka, ne jen za muže, jehož snaha o dobro Grailské říše byla oceněna samotným Johannesem Černou botou.

Na Helspethino naléhání si Katrin otřela slzy. Poznala hlavního špeha a přivolala ho k sobě. „Pospěš si!“ naléhala. „Mluv! Jaké jsou zprávy? Jak špatné to je? Máme se uchýlit k truchlení? Hrozí nám nebezpečí ze strany nevěřících? Proč nezvoní zvony?“

Zvony v každém chaldarejském kostele se měly při dobrých zprávách z Direcie rozezvučet.

Zdálo se, že Ferris Renfrow sbírá síly. Veškeré zdvořilostní pozdravy nepovažoval za nutné. Choval se k císařovně, její sestře, dvořanům a vyslancům z východu, kteří se stále zdržovali poblíž, jako ke svým druhům na bitevním poli. „Nic z toho, Veličenstvo,“ odpověděl pomalu. „Zprávy jsou výborné. Bůh stál při chaldareanech v Direcii. Dal nám nejdrtivější vítězství všech dob. Možná že pro nás nevěřící už nikdy nebudou znamenat hrozbu. Pokud jim samozřejmě nepřijdou na pomoc východní kaifáty. Všichni jejich význační bojovníci padli. Každý pramán, který se se Sabutou vypravil na bitevní pole. Je po nich.“

Katrin přetékala netrpělivostí. Vůbec jí nezáleželo na výsledku bitvy. „Co můj Jaime?“ chtěla vědět.

„Přežil, Veličenstvo,“ přikývl Renfrow. „Je jedním z našich hrdinů. Právě včasný výpad Castauriganů bitvu završil.“

„Slyším v tom nějaké ale, Ferrisi,“ přimhouřila Katrin oči. „Nehraj si se mnou. Mluv se mnou. Jsem dcera Johannese Černé boty.“ A na okamžik tomu uvěřil každý, kdo se nacházel v doslechu. Kromě Helspeth – ta totiž cítila strach, spalující dívku, která předstírala, že je despotou Grailského císařství.

„To jste,“ připustil Renfrow. „Omlouvám se. Jaime utrpěl mnohá zranění – dvě z nich byla poměrně vážná. Bude se z nich chvíli zotavovat, ale není důvod si myslet, že na něm zanechají následky. A i přes tato zranění stále doufá, že se váš sňatek bude konat ve stanovenou dobu.“

Helspeth na sobě nedala vůbec nic znát – dodnes nedokázala uvěřit, že by se hezký Jaime z Castaurigy dokázal zamilovat do její nejisté sestry s koňským obličejem. Pokud mu tedy nešlo jen o to,

aby vylepšil své postavení, obzvlášť v Grailském císařství. Přestože sňatek s Katrin neudělá z Jaimeho nic víc než Katrinina manžela, bude otcem příštího císaře.

Ferris Renfrow se na Helspeth podíval. Ta se na něj slabě usmála.

„Kdy mohu očekávat návrat milovaného?“ zeptala se Katrin.

„Nebude to hned, Veličenstvo,“ odpověděl Renfrow. „Ale jakmile toho bude tělesně schopen, vrátí se. Těší se stejně jako vy. Kdyby nebylo jeho zranění, už by byl dávno na cestě.“ Renfrow se znovu podíval na Helspeth a všiml si, že se mračí. Na rtech se mu zavlnil malý úsměv, který pochopila tak, že se přiznává ke skutku, ale ne ke zločinu. To, co řekl, byla pravda – přestože se to neztotožňovalo s Katrininými zbožnými přáními.

Císařovna polkla doušek brandy, což každého v síni pobouřilo, a bylo jasné, že o východní vyslance nadobro ztratila zájem. Nezáleželo jí na tom, jestli jsou uraženi. Tichým hlasem si promluvila s nadřízeným přítomného služebnictva. Ten hned nato začal vyhánět pážata a obsluhující ze síně.

Katrin by se nemohla chovat urážlivěji ani v případě, že by se postavila a začala vyhánět shromážděné dvořany ze síně s peprnými nadávkami, příslušejícími veliteli vojska. Přinejmenším podle standardů, které vyslanci z východu vyznávali. Ti ale pochopili, že tento diplomatický incident nevyvolala úmyslně – koneckonců to byla jen žena. A vzhledem k tomu se dalo počítat s tím, že i ve svých nejlepších chvílích bude citově zmatená a rozrušená.

Vyslanci odešli. Ostatní hosté je následovali. Jen členové Rady se snažili zůstat, ale stačil jediný zamračený pohled Ferrise Renfrowa, aby se co nejrychleji odebrali ke dveřím.

Helspeth užasle sledovala, jak se velká síň bleskově vyprazdňuje.

Když Renfrow přišel tak blízko, že už je nemohl nikdo zaslechnout, zeptala se Helspeth: „Kdo vlastně jsi, Ferrisi Renfrowe?“ Odpověď samozřejmě nedostala, ale dodala: „Vsadím se, že se ta bitva neodehrála ani včera. Jak bys o ní mohl vědět?“

„Proč ti na tom tak záleží, princezno?“ zeptal se vrchní špeh pobaveně. „Copak nestačí, že o ní vím?“

Helspeth neodpověděla. Hlavou se jí ovšem honily představy, které by Ferrise Renfrowa rozhodně nepotěšily. Pokrčila rameny a předstírala, že to byl jen záchvěv mladické zvědavosti.

Renfrow se předklonil a pokračoval v hlášení, aniž by věnoval pozornost podezíravému pohledu mladší princezny-následnice. Pro císařovnu shrnul celý průběh bitvy. „V centrálním pohoří Direcie se nachází mírně klenutá planina, kterou lidé znají pod mnoha jmény," začal zeširoka. „Nejběžnější z nich je Plano Alto. Od doby, kdy král Peter přemohl pramánská knížectví na severu, to byla země nikoho mezi chaldarejskou Direcií a al-Halambrou. Je rozdělená hřebenem, kterému se říká Hnědé hory. Nejpřímější přístup do al-Halambry vede právě přes tento hřeben, přes Plano Alto a dolů podél řeky údolím Plata Desnuda. Což znamená něco jako obnažené stříbro a název nedává žádný smysl. Ale to odbočuji.

Ke králi Peterovi z Navayi se přidali při výpravě proti hrozbě Almanohidů čtyři králové. Společně s nimi se do války vydal výkvět rytířstva mnoha dalších království, velkých i malých. Což znamená, že naši paličatí přátelé přece jen občas dokáží poznat skutečnou hrozbu. V protikladu k hrozbám smyšleným." Skvělý pokus o vyjádření vlastního přesvědčení bez toho, že by Renfrow musel jmenovat kteréhokoli z nedávných patriarchů. „Dohromady se jich sešlo na osmdesát tisíc. Pramáni byli vyděšení. V jejich řadách převládalo nabádání k opatrnosti. Rozhodli se bránit průsmyky v Hnědých horách místo toho, aby útočili na Navayu, dokud Peterovi spojenci neodtáhnou domů."

Ferris Renfrow se rozhlédl a zjistil, že se jeho posluchačky prozatím plně spokojují se vstřebáváním informací. „Almanohidé si mysleli, že jsou ve výhodě," pokračoval. „Ale jeden chaldarejský pastevec znal cestu horami, kterou pramáni nenašli. Takže jsme prošli skrz a za jejich linie a porazili spoustu pramánských jednotek dřív, než Sabuta abd al-Qadr al-Margrebi dokázal seskupit síly poblíž vesnice, která je v direcijštině známá jako Prameny duchů. Nacházejí se tam horké prameny a právě ty král Jaime plně využil. Každý z pramenů je extrémně slabou studnou moci. Osobní stráž kaifa Sabuty se připoutala řetězy a okovy ke kůlům zapuštěným hluboko do země v kruhu kolem stanu svého vůdce. To proto, aby se nemohli obrátit

na útěk v případě, že by se věci vyvinuly tak, jak je chtěla mít naše strana.

Bylo to všechno k ničemu. Vůbec je nenapadlo, že by od nich jejich bůh odvrátil tvář. Předpokládám, že se ho právě teď ptají, proč to udělal.

Chaldarejské vítězství bylo obrovské. Král Peter se projevil jako velký hrdina. A král Jaime v boji sehrál menší, ale přinejmenším stejně důležitou roli.“

„Takže král Peter znovu posílil své postavení,“ poznamenala Helspeth.

„Někteří lidé si myslí, že právě jeho musí Bůh obzvlášť milovat,“ poznamenal Renfrow. „Pokaždé, když odpoví na volání svého patriarchy, se jeho majetek a sláva množí.“

Helspeth si své názory nechala pro sebe. Nepotřebovala k tomu ani Renfrowův varovný pohled.

Katrin nehodlala tolerovat ani stín kritiky vůči patriarchátu. A to i přesto, že Bonifác VII. dělal spoustu bizarních věcí – zahájil například předběžné rozhovory s Viscesmentem, zrušil zakládací bulu Společnosti pro potlačování kacířství a svatokrádežnictví, snažil se otevřít Kolegium daleko širšímu okruhu prelátů, a obzvlášť se pokoušel oživit úlohu církve jako Ochránce slabých. Což znamenalo, že se znovu hodlal ujmout starodávné povinnosti ochrany chudých a slabých před Tyranií noci. Bonifác ztrácel v jistých kruzích na oblibě, protože naprosto jasně trval na tom, aby matka církev všechny tyto dobré věci dělala prostě proto, že byla za tímto účelem vytvořena.

Každý nový patriarcha přinášel nějaké překvapení. A Bonifác se stal noční můrou všech výše postavených církevních hodnostářů: byl to čestný a bohabojný pontifex.

Protože Katrin nejevila zájem, pokládala otázky Helspeth. „Co udělal tak strašného, že jsou z toho světští lidé tak nešťastní?“ zeptala se.

„Rozhodl se, že je nejvyšší čas poslat patriarchální jednotky zpátky do Conneku,“ odpověděl Renfrow. „Ale tentokrát proto, aby lovily Zástupce noci, kteří krajem procházejí.“

„Místo kacířů?“ zvedla Helspeth obočí.

„Jistě, může přijít také nová lovná sezóna dualistů,“ pokrčil Renfrow rameny. „Ale jen tehdy, když se s nimi budou chtít vojáci obtěžovat. Poslední dobou získal vrchní velitel patriarchální armády přízvisko Bohovrah. A to je přesně to, co dělá. Ničí věci, které osvobodili ze zapomnění pohané na Artecipee. Místo toho, aby je jen svazoval.“

Helspeth tomu svým způsobem rozuměla. Sama na vlastní oči sledovala zkázu Zástupce noci.

Od chvíle, kdy došlo k boji v pohoří Jago, dělostřelci pod vedením vrchního velitele údajně dramaticky vylepšili své zbraně a postupy. Ale stejně… „Jak si to může církev vlastně dovolit?“ zeptala se Helspeth. „Viděla jsem střelivo, které používají. Jeho výroba je strašlivě drahá.“

„Devové v Brothu, kteří jsou vrchnímu veliteli z neznámého důvodu příznivě nakloněni, vyvinuli střelivo, které potřebuje pouhou dvacetinu stříbra proti tomu, jímž nedávno zaútočili na netvora v pohoří Jago.“

„Ale…“ Helspeth si uvědomila význam toho, že Renfrow řekl „zaútočili“, místo aby použil slovo s absolutnějším a konečnějším významem.

„Ano,“ přikývl vrchní špeh. „Je to pravda. I přesto bude válka s Nocí velmi drahá. Bonifác hodlá tažení financovat úplně stejně, jak bývalo zvykem u nejstarších tažení na východ. Každý kostel, mužský i ženský klášter, každá prebenda nebo zboží, které produkují jakýkoli zisk, budou odevzdávat desátek do Brothu a podílet se tak na vyčištění Okraje Conneku. Jestliže se to osvědčí, stane se povinné dárcovství hlavní zbraní v boji proti Noci.“

„To mu určitě způsobí problémy,“ namítla Helspeth.

„Zvláštní úřad už se na to jistě těší,“ opáčil Renfrow suše.

„Takže vlastně jen vyměníme Společnost za lovce čarodějnic?“

„Pravděpodobně,“ pokrčil Renfrow rameny. „Bonifácova vláda na patriarchálním stolci bude charakterizována neúprosným lpěním na kanonickém zákonu. Kdekoli narazí na korupci, tam ji vykoření. Už vydal bulu, v níž vyhlásil, že církev musí uvést svůj vlastní dům do pořádku a že k tomu, aby mohla vznášet požadavky ve světských oblastech, musí být naprosto bezúhonná. Předpokládám, že klidně

pošle vrchního velitele s patřičným doprovodem na návštěvu ke kterémukoli biskupovi, jenž by se mu vzepřel.“

„Zavál vítr reformace?“

„Přesně jak prohlásil Aaron na schodišti velkého chrámu,“ usmál se Renfrow. „Může být. Naneštěstí je Bonifác starší než měsíc na obloze. Byl kompromisním kandidátem, kterého vybrali k přechodné vládě, než se jednotlivé frakce Kolegia dokáží shodnout na mladším muži. Na mnohem pružnějším a přístupnějším muži.“

„Myslíš, že Bonifác nebude žít dost dlouho, aby reformoval církev?“ zeptala se Helspeth.

„To by musel být nesmrtelný,“ usmál se Renfrow a obrátil se k císařovně. „Vaše Veličenstvo? Katrin? Neřekla jsi jediné slovo.“

„Je Jaime v pořádku?“ zeptala se Katrin.

„Uzdraví se,“ ujistil ji Renfrow. „Bude tady dřív, než zima uzavře průsmyky. Patrně ho čeká dlouhá a bolestivá cesta, ale už se nemůže dočkat. Nebudeš trpět panenstvím o mnoho měsíců déle. A nyní už se musím omluvit, milé dámy. Jsem stařec. Urazil jsem dlouhou a tvrdou cestu, abych vám přinesl dobré zprávy. Potřebuji odpočinek.“

Katrin mírně pokynula rukou, čímž dala Renfrowovi povolení k odchodu.

Helspeth si prohlédla dvořany, kteří zůstali v síni. Celou dobu se snažili co nejvíce přiblížit, aby mohli naslouchat. Několik – většinou to byli starci z Poradního sboru – jich nevypadalo příliš spokojeně. Ne že by si přáli porážku chaldarejského vojska. Ale doufali, že se král Jaime nějakým způsobem znemožní. Bez ohledu na to, s jakým nadšením se účastnili příprav tohoto říšského sňatku, přece jen věděli, že omezí vliv, který na Katrin až dosud měli.

Pletichy. Pořád další pletichy. Helspeth se zamračila. A napadlo ji, jak asi tyhle lidi dokázal zvládnout její otec.

Jejich povahy je musely nutit k tomu, aby hráli stejné hry v době, kdy seděl na císařském trůnu Johannes. Možná právě tehdy dostal otec přezdívku Zuřivý malý Hans.

Tento druh lidí dokázal respektovat jedině sílu. Kdykoli jim ji někdo vrazil do obličeje.

Katrin nedokázala jednat z pozice síly bez ustání. Jen sotva mohla udržet myšlenky u říšských povinností – s výjimkou Jaimeho z Castaurigy a jejích vlastních pout k brothskému patriarchátu.

Helspeth napadlo, co by asi Katrin dělala, kdyby se Bonifác pokusil převzít říšské majetky ve Firaldii. Lothar se dostal s Brothem na pokraj války kvůli Clearenze. A válka by určitě vypukla, kdyby zůstal naživu. Katrin se se situací v Clearenze smířila a naléhala na vévodu, který vládl městu, aby více poslouchal matku církev.

Sublimovi přisluhovači už se postarali, aby vévoda dluhy splatil.

~ ~ ~

Změna v Katrin byla dramatická. Nakazil se jí nejdřív celý dvůr, a pak i Alten Weinberg, ačkoli stovky rodin stále úzkostlivě čekaly na jakoukoli zprávu o těch, kteří odešli s armádou do Direcie.

Helspeth doufala, že se dokáže setkat v soukromí s Ferrisem Renfrowem, ale nepodařilo se jí to. Hlavní špeh prospal dvanáct hodin, spořádal v palácové kuchyni obrovskou hromadu jídla a zmizel. Strážní u bran ho neviděli odcházet. Titíž strážní ho ovšem neviděli ani přicházet.

Helspeth o tom během šesti uplynulých dní často přemýšlela, ačkoli ji to příliš neznepokojovalo. Ferris Renfrow byl nepředvídatelnou záhadou po celý její život. A pokud věděla, dalo se totéž říct i o životě jejího otce.

Šestého odpoledne poté, co Renfrow zmizel, se ozvaly kostelní zvony. Jejich vyzvánění Helspeth překvapilo. Ten den nebyl přece žádný svátek, postní den, slavnost a nebyl ani čas k modlitbám. Teprve po chvilce jí to došlo.

Přišly zprávy o vítězství. Do města je oficiálně přivezl kurýr. A každá farnost volala k oslavě přesně tak, jak bylo dohodnuto ve chvíli, kdy se vojska vydala na cestu do Direcie.

Helspeth si spočítala vzdálenosti a to, jak nemilosrdně museli kurýři hnát koně. Zprávu si muselo předávat postupně několik mužů, kteří často měnili zvířata a zastavovali se jen proto, aby řekli místním biskupům dobrou zprávu, kterou bylo třeba rozhlásit po celé diecézi.

Jak ale dokázal Ferris Renfrow dorazit o celých šest dní dřív – hladový, otrhaný a zkrvavený? Skoro to vypadalo, jako by na

bitevním poli našel dveře, které ho zavedly přímo k císařskému dvoru v paláci v Alten Weinbergu.

Dělo se něco, co se vymykalo normálnímu chápání. A i když by Helspeth moc ráda věděla, co to je, rozhodla se, že o tom nesmí s nikým mluvit. Možná zakopla o něco, čeho si zatím nikdo jiný nevšiml. Za celou dobu, co pamatovala, žádný člověk Ferrise Renfrowa neobvinil, že by byl schopen něčeho víc než neuvěřitelné schopnosti přicházet a odcházet bez povšimnutí.

Ptala se Renfrowa, kdo vlastně je. Možná by bylo lepší, kdyby se zeptala, co vlastně je?

22. Okraj Conneku: Mistrův odchod

Nekonečné měsíce bídy v pohoří Altai drtily duše na prach. Zima odřízla Corpseour na tři měsíce od zbytku světa. Byla to zima přesahující veškeré nejhorší předpoklady, které obyvatelé pevnosti měli. Celá kolonie se soustředila jen na jedno: jak se zahřát. Ti, kdo Corpseour zásobili, odvedli skvělou práci s potravinami, vodou a zbraněmi, ale nedokázali předvídat požadavky, jaké bude mít prudká zima na zásoby paliva.

Bylo nutné přejít na přídělový režim. Palivo se muselo rezervovat pro vaření.

Uprchlíci dělali, co mohli, aby alespoň trochu zmírnili řezavý mráz. Ale nahoře na hřebeni v pevnosti, která byla vybudována bokem proti převládajícím větrům, se před chladem nedokázal ukrýt vůbec nikdo. A stejně tak nemohl nikdo odejít jinam, kde by našel trochu tepla. Zhoršující se počasí úplně uzavřelo úzkou stezku na Corpseour. Ti, kdo se snažili projít, skoro celou cestu klouzali a padali. Několik se jich zřítilo do propasti.

Neveselá nálada vedla k temnému žertu, podle něhož by měli všichni děkovat Světlu, že Zástupci noci, kteří trýznili Connec, se na Corpseour nedostanou a nechají ho být. Dokonce i oni byli dost chytří a nesnažili se šplhat do tohoto mrazivého pekla.

„Poučili jsme se," zamumlal bratr Kandl. „Příští jaro sem přinesou maltu pro ucpání štěrbin a mezer ve zdivu a palivové dřevo." Neříkal to nikomu určitému, ale ležel schoulený se Socií, Archimbaultovými a půltuctem dalších lidí pod společnou stříškou ze spojených přikrývek, jak se snažili udržet teplo. On sám na tom nebyl tak špatně. Ležel uprostřed s Kedliným dítětem v náručí,

protože byli nejslabší z celé skupiny. Dítě si nevedlo příliš dobře a bratr Kandl se obával, že do jara nemusí přežít. Kedle nedokázala v těle vyrobit dostatek mateřského mléka, aby ho uživila. Pokud to dítě dokáže a přežije, bude už vždycky slabé.

Kedle si to uvědomovala. Hodně často plakala, přestože věděla, že se o ni Archimbaultovi a zbytek komunity Hledačů světla postarají.

Kromě toho neměla žádné zprávy o Soamesovi.

~ ~ ~

Konečně se nejhorší počasí zlomilo. Od jihu začal vát teplejší vítr a led začal tát. Bratr Kandl riskoval výstup na hradby a celou dobu si dával velký pozor, kam šlape. Roztátá voda stála ve stínu cimbuří v kalužích na ledu a každý pohyb byl nebezpečný.

Jediný pohled mu stačil, aby si uvědomil, že dole u jezera je ještě tepleji. Tepleji a daleko méně větrno. Lidé tam odváželi po břehu ledové kry. Chystali je k uložení do jeskyní, které během horkých letních měsíců využívali ke skladování zásob. Vzduchem mezi Corpseourem a Albodiges poletovali ptáci – jeden druh připadal bratru Kandlovi neznámý a usoudil, že sem přilétl ze severu, aby se ukryl před postupujícím krunýřem ledu.

Chlad se ještě několikrát vrátil, než se konečně vlády ujalo jaro. A přišly zprávy.

Dole pod horami byl úplně nový svět. V Brothu seděl nový patriarcha. Vrchní velitel i se svou armádou odtáhli. V Direcii se chystala nová válka. Tato znamenala smrtelné nebezpečí i pro všechna ostatní chaldareanská království – nejen pro ta, která se nacházela přímo v sousedství Almanohidů.

Masyaleanské kacířství nebylo úplně zapomenuto – Společnost si dělala poznámky a zapisovala každé obvinění – ale ze širšího pohledu byli dualisté naprosto bezvýznamní. Ve srovnání s vlky, kteří se honili po hranicích, se z nich staly pouze obtížné mouchy.

Socii to navztekalo. „Takže jsme tímhle vším procházeli jen tak pro nic za nic?“ vybuchla. A Kedle ji v hněvu jedovatě podporovala.

„Skutečně?“ zvedl bratr Kandl obočí. „A která z vás dívek dokáže tak předvídat budoucnost, že o všech těchhle změnách věděla dopředu?“

„Pche!“ odsekla Socia. Bylo jí jasné, že tuto hádku by nikdy nedokázala vyhrát.

„Činíme svá nejlepší rozhodnutí tím, že používáme veškeré informace, jež máme k dispozici,“ pokračoval bratr Kandl. „Až budete starší, určitě si uvědomíte, že člověk nemá nikdy dost informací, aby došel k dokonalému rozhodnutí. Děláte prostě to nejlepší, co je možné, a doufáte. Nebo se jako vévoda Tormond snažíte čekat dostatečně dlouho na to, aby dokonalé rozhodnutí mělo čas přijít samo.“

„Grr!“ řekla Socia. „A pak už je příliš pozdě. Chápu to. Ale to ještě neznamená, že se mi to musí líbit. Co budeme dělat teď?“

„Vrátíme se do Khaurene,“ pokrčil bratr Kandl rameny. „Abychom pomohli těmhle lidem k návratu do jejich životů.“ Společnost pravděpodobně obsadila majetek Hledačů, kteří nezůstali, aby ho chránili vlastními silami.

Ale jak bratr Kandl brzy zjistil, vliv Společnosti v Khaurene vyhasl a zmizel. Známí členové draze zaplatili za úspěchy, které měla patriarchální armáda během bojů v okolí Khaurene. Kostely brothské episkopální církve byly vyrabovány a kněží vyhnáni. Příslušníci takto postižených farností se dali dohromady, aby se chránili. Říkali si Rudé kříže. Chodili po ulicích města oblečení v černých pláštích s našitými červenými kříži.

Chaldareané, kteří podporovali obnovenou vládu patriarchy z Viscesmentu, si zase oblékali světlé pláště, na něž si našívali černé, modré a někdy i purpurové kříže. A někteří mladí a horliví Hledači se shlukovali ve skupinách domobrany a nosili bílý plášť se žlutým křížem.

Jedna švadlena bratru Kandlovi řekla, že si skupiny ozbrojenců vybraly za symbol kříž, protože to byl nejlacinější způsob, jak vyrobit symbol z drahého barveného plátna. Kterýkoli jiný tvar po sobě zanechával odpad.

~ ~ ~

Khaurene se dramaticky proměnilo a stalo se z něj město, rozdělené na několik táborů. Téměř každý den docházelo k prudkým střetům a pouličním rvačkám. Vévoda Tormond se je snažil potlačovat, ale k trvalejšímu řešení neměl dostatečné zdroje.

„Myslela jsem, že všichni pitomci padli v bitvě loni na podzim," ušklíbla se Socia.

„Vzhledem k tomu, jaká je lidská přirozenost," odtušil bratr Kandl, „byli pitomci pravděpodobně jediní, kdo ji přežili. A prosím, neříkej takové věci před Kedle."

Stále ještě neměli žádné zprávy o manželovi Archimbaultovy dcery. Jeho pluk byl rozprášen brothskou těžkou jízdou. Většina těch, kdo přežili, nechtěla o boji mluvit. Což pravděpodobně znamenalo, že v době, kdy začal, už na bojišti dávno nebyla. Nikdo, kdo byl ochoten mluvit, o Soamesovi nic nevěděl.

„Jestli přežil, tak se ukáže," řekla Socia. „Ten se těšil na to, až se bude přiživovat na rodině. Tak jsem to viděla já."

Bratr Kandl muže přece jen hodnotil o něco lépe. I když ne o moc. Napadlo ho, co si asi Raulet od takového manželství sliboval. „To nebylo moc laskavé, děvče," poznamenal.

„Ale je to pravda," trvala na svém Socia. „No dobře. Dobře. Budu hodná Hledačka a najdu v tom něco dobrého. Nebudeme už muset bydlet u toho špinavého pekaře." Scarreova manželka přitom stála necelé dva metry od nich.

Bratr Kandl si povzdechl. Ta dívka byla beznadějný případ. Ale po době, kterou společně strávili, měl pocit, že je jako jeho dcera. Nebo dokonce jako cudná mladá manželka. Stěží už si dokázal představit život bez ní. Ale blížil se den jejich rozloučení. Musí ji odvést do Antieux.

~ ~ ~

Khaurene bylo sice obrovské město, ale zprávy se šířily rychle. Pozvání k návštěvě Metrelieux dostihlo Dokonalého mistra odpoledne třetího dne poté, co přišel.

Socia s ním odmítla jít nahoru do zámku. Neměla žádnou důvěru ve slušné chování místní nižší šlechty – nejspíš proto, že její vlastní přirozenost byla stejně dravá.

Bránu do věkovité pevnosti hlídali strážní, které bratr Kandl v životě neviděl. Byli mladší než jejich předchůdci a nejspíš by dokázali případnému útoku i chvíli odolávat. V hlavní hale se bratra Kandla ujal neznámý komorník a Dokonalý mistr sledoval všude kolem sebe neznámé tváře – většinou cizince oblečené v

direcianském stylu. Napadlo ho, proč jsou vlastně tady, když se právě v tomto okamžiku odehrává tak důležité tažení v jejich vlasti.

Chystali snad bezpečná útočiště pro případ, že by se stalo něco strašného?

Komorník ho odvedl do poradní síně, kterou už několikrát v životě navštívil. Tady kolem sebe konečně spatřil povědomé lidi. „Vidím, že se tu sešly všechny staré známé firmy," poznamenal, sotva se za ním zavřely dveře.

„Vítej, Charde," řekl vévoda Tormond a vykročil mu naproti. S obvyklým přeceněním srdečnosti jejich vztahu. Tormond strašlivě sešel a bylo jasné, že na tomto světě už moc dlouho nepobude. Což by na druhou stranu mohlo vysvětlovat Navayany. Byla někde poblíž i Isabeth, připravená vstoupit na scénu?

Pak by bylo docela dobře možné, že sem Direciané přicestovali, aby jí pomohli silou prosadit nárok na trůn po Tormondovi.

„Zdaleka ne všechny známé firmy," podotkl vévoda. „Sir Eardale padl v poslední bitvě před městem. Prostě musel vyjet do pole. A Tember Sirht už s námi také není, ten zase odvedl svůj lid do exilu v Terliaze."

Zdálo se, že se vévoda Tormond s emigrací do Terliagy smířil. Ve skutečnosti bratru Kandlovi připadalo, že rezignoval úplně na všechno.

Když se to tak vzalo, byl pokus o jeho otrávení úplně zbytečný – svou skleslost a odevzdanost dokázal projevovat i sám o sobě.

„Chtěl jsi mě vidět?" zeptal se bratr Kandl, když se s vévodou objali.

„Potřebujeme tvou moudrost," ozval se od stolu biskup Clayto. „V Direcii se brzy začnou dít velké věci. A my se v nich můžeme utopit."

„Právě jsem strávil čtyři měsíce v horách," namítl bratr Kandl. „Mrzl jsem. A běh světa se nezastavil. Vůbec netuším, co se kde děje."

„V Brothu sedí nový patriarcha," pustil se do vysvětlování biskup Clayto. „Další nový patriarcha. Bonifác VII. Zatím ještě pořád nevíme, co je zač. Vrchní velitel jeho armády mezitím zničil pohanské revivalisty na Artecipee, na které mu přikázal zaútočit

minulý patriarcha s nadějí, že ho alespoň na chvíli odklidí z cesty. Ten muž už je tak silný, že se ho bojí i vlastní vládcové. Mezitím se výkvět chaldareanského rytířstva vydal do Direcie. Předpokládáme, že každý den dorazí zprávy o velké bitvě. A obáváme se, že bez ohledu na její výsledek budou důsledky pro Connec špatné.“

„Jak to?“

„Pokud od nás Bůh odvrátí tvář, můžeme brzy čekat před městskými hradbami almanohidské jezdce. Jestliže zvítězí král Peter, můžeme očekávat, že nás budou trýznit Arnhanďané, kteří se tudy budou vracet domů. Přesně tohle měla nejspíš Anna z Menandu na mysli, když poslala Regarda s polovinou feudálních odvedenců celého Arnhandu.“

„Regard?“ zeptal se bratr Kandl. „Ona se odvážila pustit toho kluka na chvilku z očí?“

„Neměla jinou možnost,“ pokrčil biskup Clayto rameny. „Anna je sice silná a mazaná, ale její postavení je pořád nejisté. A nebude o moc lepší, dokud si Regard nezíská uznání mezi bojující šlechtou.“

„Rozumím,“ přikývl bratr Kandl. „Takže aby Anna upevnila své sevření, musí vlastní dítě poslat do války. Ale předpokládejme, že dojde na nejhorší možnost. Kdo nastoupí na trůn? Regardův mladší bratr?“

„Anselin? Nejspíš ano. I když si nemyslím, že by Anna dokázala myslet tak daleko dopředu.“

„Anselin je na tažení do Svaté země,“ vložil se do hovoru vévoda Tormond. „Nebo se na ně chystal v době, kdy jsem byl já v Salpenu. Vůbec se mu to nezamlouvalo. Nechtěl tam jet. Ale byl to jediný způsob, jak se mohl dostat pryč od matky.“

„V tom případě by Regardova smrt uvrhla celý Arnhand do chaosu,“ usoudil bratr Kandl. „Šlechta nikdy nedovolí, aby se Anna ujala vlády přímo. Možná by ji ani nepřijala jako regentku, než by mohli korunovat Anselina.“

Biskup Clayto přikývl. „Takže bychom podle tebe mohli zažít pár let klidu, kdyby se Regard z Direcie nevrátil,“ řekl.

„Nic takového jsem přece vůbec neřekl!“ ohradil se Mistr.

„Vidíte, pánové?“ řekl vévoda. „Říkal jsem vám, že bude stát za to, když vytáhneme Chardeho z jeho díry.“

Bratr Kandl znovu protestoval. A oni ho ignorovali. Rada se včetně biskupa brothského episkopálního vyznání začala bavit tím, jak nejlépe uspíšit předčasný odchod krále Regarda z Arnhandu na nebesa. Nedávali ale do spiklenectví příliš silného ducha. Bylo to jen probírání zbožných přání skupinou slabých mužů, kteří v příliš časnou hodinu vypili příliš mnoho vína. Mužů, usoudil bratr Kandl, kteří by dovedli starobylou kulturu ke zkáze ne proto, že by nedokázali čelit dravcům zvenčí, ale proto, že se sami nedokázali postavit a zaútočit zevnitř.

Nejednou se ho během plánování ptali na další rady. Po několika hodinách sám odešel. Nezdálo se, že by si toho někdo všiml nebo že by na tom někomu záleželo.

~ ~ ~

Bratr Kandl a Socia Rault se právě usadili k odpočinku uprostřed obnovené komunity Hledačů v Castreresone, když se rozezněly městské zvony, aby ohlásily radostnou zprávu o velkém chaldareanském vítězství u Los Naves de los Fantas. Zprávy se šířily rychle. Nikdo nevěřil tomu, že nejsou patřičně přehnané. Nejhorší porážka al-Pramy za posledních čtyři sta let? Nemožné.

„A tak pokračují muka Conneku," poznamenal bratr Kandl tiše.

„Nevšimla jsem si, že by někdy skončila," řekla Socia kysele.

Cesta do Castreresone jim trvala devět dní. Nebylo to sice tak strašné jako pochod směrem na západ, ale i tak si uvědomovali nebezpečí, jež jim hrozilo od banditů a mužů, kteří sloužili místním šlechticům a byli jen o něco málo lepší než bandité. Nemluvě o stvořeních Noci.

Pohané na Artecipee osvobodili daleko více temných duchů, než sami očekávali. Když se duchové Stínu, Jílce nebo Havrana začali pohybovat znovu po zemi a dosahovali úrovně, která už téměř stačila k jejich plnému návratu, začali povolávat a uvolňovat vlastní závislé Zástupce noci. Desítky těchto tvorů nyní bloudily divočinou, a přestože byli slepí a slabí, byli plně schopní lovu na neopatrných a nevědomých.

Bratr Kandl se hodlal v Castreresone zdržet jen chvilku, aby nabral síly a odpočal si. Zůstal ale déle, než předpokládal. Chtěl poslat zprávu do Antieux, ale Socia o tom nechtěla ani slyšet.

Doufal, že nebude tak překvapená, jak mohl být překvapen hrabě Raymone.

Už se nemohl dočkat, až se chráněnky zbaví. To ho konečně osvobodí, aby se mohl očistit a postarat o uzdravení své duše.

Zastávka v Castreresone mu připadala nekonečná. Právě ve chvíli, kdy měl konečně pocit, že se mohou vypravit na cestu, onemocněl. Pak se situace za hradbami natolik zhoršila, že konzulové zavřeli všechny přítomné ve městě, dokud ozbrojené hlídky okolí města nevyčistí. Toto zhoršení situace však nezabránilo přísunu čerstvých zpráv: ani Regard, ani jeho váleční náčelníci neměli po návratu z tažení v Direcii zájem o další válku. Chtěli se jen vrátit domů.

Nakonec se stařec s dívkou přece jen vrátili na cestu. „Předpokládám, že Regard dostane po návratu do Salpena od matky pěkně vyhubováno," poznamenal bratr Kandl.

„Nebo jeho matka od něho," opáčila Socia. „Teď je z něho veterán. Zakalil se v ohni. Možná mu narostla páteř."

Socia byla oblečená tak, aby vypadala jako starší chlapec. Jako ostatně vždycky, když byli na cestě. A byl to dobrý převlek. Maysaleanské poutníky – Mistra a jeho žáka – by obtěžoval jen naprostý šílenec. Mistři opovrhovali penězi. Jejich jediným bohatstvím byla moudrost. A každý z jejich žáků byl ještě chudší než oni.

Později se dozvěděli, že někteří Arnhanďané se ve skutečnosti uchylovali k drancování a teroru a nevšímali si přitom příliš rozdílů mezi kacíři, nevěřícími nebo chaldareany různých vyznání. Prostě si brali cokoli, co ještě nestačily ukrást předchozí vlny nájezdníků a kořistnických sousedů. Dobyli několik měst a hradů, ale příliš velké masakry nerozpoutávali – jen se v podstatě postarali, aby je při případném návratu nečekal s otevřenou náručí žádný spojenec.

Antieux už bylo na dohled, když stařec s dívkou narazili na vyděšeného pocestného, který je seznámil s něčím, co pokládal za nejhorší zprávu ze všech. Nový patriarcha Bonifác VII. měl v úmyslu vyslat vrchního velitele vojsk zpátky do Conneku. Bude mít sice k dispozici méně mužů, zato budou jeho jednotky složeny výhradně ze zkušených veteránů.

Antieux už se začalo připravovat na další obléhání.

Socia se mračila. „Jak to dokážeme ustát?“ zeptala se. „Už loni nebyla skoro žádná sklizeň. A nepřítel nám nedovolí, abychom naplnili sýpky, než letos zase dorazí.“

Bratr Kandl naslouchal pocestnému přece jen o něco lépe než ona. „Tohle je nový patriarcha,“ poznamenal pak. „Ne šílenec Sublim. Osobně si myslím, že tentokrát chce opravdu vyčistit zemi od Zástupců noci, kteří se tu usadili.“

„Mluvíme o člověku, který řekl, že ukončí zkaženost Společnosti,“ upozornila ho Socia. „Slyšel jsi snad od té doby o nějakých změnách k lepšímu?“

Bratr Kandl slyšel, ale Socii o tom nehodlal nic říkat. Raději šetřil dechem. Čekala je ještě spousta mil cesty a staré klouby ho bolely. Poslední dobou přemýšlel, že by odešel na odpočinek úplně, místo aby jen polehával v klášteře a nabíral duchovní síly. Někteří Dokonalí už se takhle z veřejného života stáhli a většinou se odebrali do jedné z horských pevností, které se nacházely v hornatých pohraničních vévodstvích na hranici Conneku a Direcie. To byla území, kde i oddaní episkopálové opovrhovali vládou v Brothu a milovali více své sousedy.

Socia se proměnila z okoralé a bojovné válečnice v ustarané děvče. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Jsem, dítě. To mě jen zpomaluje věk.“

Přejela ho podezíravým pohledem. Už spolu putovali dost dlouho na to, aby poznala, kdy se jedná o pouhou slabost těla, a kdy ne.

„Jsem jen unavený,“ dodal. Ale cítil přitom záchvěv strachu. Ani jeho nejsilnější vůle ho nedokázala přinutit ke kroku přinejmenším stejně rychlému, jakým odměřoval cestu ještě loni v létě. Pomyslel si, že jeho úpadek musel začít během strašlivého putování z Castreresone do Khaurene. A děsivý zimní úkryt v Corpseour mu také příliš nepomohl.

Opovrhoval vlastní slabostí. Nešlo o selhání těla – to přicházelo ke každému šťastnému člověku, který se dožil vyššího věku. Ne. Nenáviděl strach, jenž ovíjel páchnoucími výhonky zbroj jeho víry. Smrti se nesměl bát. Smrt nebyla navrátilec, který se proplétal nocí a šířil kolem sebe zkázu. Smrt byla dveřmi ke Světlu.

„Potřebuji se znovu vrátit na Stezku," uzavřel úvahy.

I přesto, že Socia sama neměla příliš silnou víru, tuto stránku jeho osobnosti dokonale chápala.

Někdo, kdo kolem nich směrem na východ projížděl na koni, musel bratra Kandla nejspíš poznat. Sociino překvapení tudíž nevyšlo tak, jak měla v plánu. Když se vydali na poslední míli z kopce k městu, vyhrnula se z bran Antieux skupina jezdců. Dokonalý mistr téměř okamžitě poznal Bernardina Amberchelleho a hned vzápětí několik bratrů Raultových a nakonec i hraběte Raymoneho. „Zdá se, že nás chtějí vyhnat dřív, než stačíme znečistit jejich město," poznamenal.

„Chytráku," odsekla se slzami v očích Socia a dala se do běhu.

Ve starém těle bratra Kandla nezbylo na jakýkoli běh dost sil. Pokračoval dál pomalu a prohlížel si okolní krajinu. Všude kolem bylo jasné, že se místní obyvatelé snaží o obnovení původního stavu. Ta snaha působila velice úspěšně. Buď nebylo obléhání tak tvrdé, jak se říkalo, nebo…

Nebo hrabě Raymone dokázal něco nevídaného. A co to bylo, se vyjasnilo teprve při pečlivé prohlídce lidí, kteří dřeli na polích a kopcích.

Raymone k obnově zničené země zavedl nucené práce. Musel nejspíš zapřáhnout každého Grolsachera, kterého našel.

Dokonalý mistr se později dozvěděl, že do pracovních skupin nebyli nahnáni jen uprchlíci. Otročili v nich i váleční zajatci, zločinci, zajatí bandité a členové Společnosti a nikdo si nedělal nejmenší starosti s tím, že jsou to v podstatě také lidé. Logice hraběte Raymoneho se však nedalo odporovat – tito lidé byli zodpovědní za škody, které v Conneku vznikly. Bylo jen správné, když je napraví, nebo při práci vypustí duši.

Když se bratr Kandl konečně připojil ke skupině, rituál uvítání ztracených členů rodiny už pokročil a Socia právě v bezmezném nadšení bušila pěstmi do svých bratrů. Booth jako jediný z nich vypadal hůř než obvykle. Utrpěl těžké zranění na levé polovině hlavy a část jeho ucha byla pryč. Jizva samotná byla fialová a napuchlá. Byla to jedna z jizev, kterým často trvá desítky let, než je překryje normální kůže. Dokonalý mistr si všiml, že postiženo bylo i

Boothovo levé oko – i přesto se ale nejmladší Rault zubil snad nejšťastněji.

Hrabě Raymone přešel k bratru Kandlovi. „Nevím, jak ti poděkovat, Mistře," řekl. „Nechtěl jsem, aby ti Socia visela na krku celý život. Udržel sis víru i uprostřed těžkostí, které si sotva dokážu představit. Až do včerejška jsem se bál, že jste mrtví. Bernardin se mě snažil udržovat na duchu od chvíle, kdy se vrátil ze zajetí. Měl v tebe daleko větší důvěru než já. Omlouvám se."

Válečník k sobě silnýma rukama přitiskl starého Mistra. „Mám u tebe velký dluh, Mistře. Už mi toho mnoho nezůstalo, ale to, co mám, je tvoje.

Stačí si jen říct."

„V tom případě chci mír," řekl bratr Kandl.

„Mír, Mistře?"

„Smiř se s novým patriarchou," upřesnil bratr Kandl.

„Ale já s ním jsem smířený," odpověděl hrabě Raymone. „A vždycky budu. Dokud bude sedět na trůnu v Brothu. Jestli nám ale přijde do Antieux říct, jak máme co dělat, tak mír poruší on."

Bratr Kandl nechal pro tento okamžik diskusi být. Nadejde lepší chvíle. Chvíle, kdy bude rozum schopnější vykonávat jemnou podvratnou činnost na předsudcích.

„Socia mi říkala, že už se nemůžeš dočkat, až se zase vypravíš zpátky do intelektuálního přístavu společnosti Dokonalých," pokračoval hrabě Raymone. „Ale doufám, že se zdržíš alespoň na svatbu."

„To bych mohl," přikývl bratr Kandl. „Pokud nepřijde válka. Války už jsem si na jeden život užil dost."

Na okamžik bylo na hraběti Raymonem jasně vidět, že si o podobné logice myslí, že je hloupá. Pak se zazubil. „Dohodnuto," řekl. „Jestli to bude vypadat, že s někým nedokážeme vyjít, tak ten tvůj vyhublý zadek posadím na mezka, otočím mu čumák k západu a pořádně ho na cestu plácnu."

Bratr Kandl se zamyslel nad možností, že by právě teď mohly být jeho obavy naivní. Jestliže bude žít déle, uvidí jen další války. Arnhanďané se vrátí. Dokázali v Conneku vycítit slabost a chatrnost. Největší nadějí provincie nebyl Tormond – vévoda Tormond jí nebyl

nikdy – a dokonce ani hrabě Raymone Garete. Ten na to neměl dostatek zdrojů. Jediná naděje se nacházela za pohořím Verses, v Direcii. A jmenovala se Peter z Navayi.

„Tak dobře," přikývl. „Kdo by takové nabídce dokázal odolat?"

~ ~ ~

Svatba, která se konala za necelý měsíc, dopadla skvěle. Oba novomanželé by na první pohled nemohli být šťastnější. A Socia si ohnivým proslovem získala srdce všech obyvatel Antieux, proslulých svou zatvrzelostí a uzavřeností.

Hned po svatbě poslal hrabě Raymone Bernardina Amberchelleho se stovkou vojáků, aby doprovodili bratry Raultovy domů. Caron ande Lette bylo v rukou grolsacherských přistěhovalců. Výprava nedopadla tak dobře, jak se čekalo, protože nezvaných hostů bylo daleko víc. A krajem se plížila Noc. Už to nebylo dobré místo pro lidi, kteří nepodlehli vůli Noci.

Když se otrhané zbytky vrátily do Antieux, hrabě Raymone rozhodl: „Pošlu zprávu vrchnímu veliteli patriarchální armády. Může tuhle stoku vyčistit za nás."

Bratr Kandl se v Antieux zdržel déle, než původně chtěl. V jeho srdci už dávno převládly světské starosti. Jen nerad se loučil se společností, které si tak dlouho užíval. Jako by se Socia stala částí rodiny, kterou musel na cestě k Dokonalosti odsunout stranou.

Ale nemohl otálet věčně. Hledači na západě potřebovali vedení a povzbuzení. A on potřeboval občerstvit duši.

„Raymone," řekl s jistým zaváháním, když přebíral otěže mezka, kterého hrabě pro jeho tvrdohlavost pojmenoval Socia, „rozhodl jsem se, jak mi to můžeš oplatit. Kromě tohoto strašného zvířete, kterého mi bezpochyby seberou bandité hned, jakmile zmizím z dohledu hradeb."

„Dokud na sobě budeš mít poutnický plášť, nikdo tě nepřepadne, Mistře," uklidňoval ho Raymone. „Ti lidé žijí příliš blízko Noci a jsou pověrčiví jako staré báby. Nebudou tě obtěžovat."

„Jistě," přikývl bratr Kandl. „To se odváží jenom církev, že?"

„Když myslíš…" pokrčil hrabě rameny. „Co si ode mě budeš přát?"

„Protože ti mír připadá nepraktický, pak tě žádám o ochranu těch, kdo kráčí po Stezce.“

Hrabě Raymone sklonil hlavu jako před králem. „Tak se stane, Mistře,“ pronesl slova dávné formální přísahy. „Dokud budu dýchat.“

Socia, která stála poblíž a nechtěla promluvit, protože se děsila toho, že se rozpláče, jeho přísahu opakovala: „Tak se stane, Mistře. Dokud budu *já* dýchat. A dokud budu moci pozvednout kopí.“ Její dodatek okamžitě vedl k vášnivé diskusi mezi silnými osobnostmi manželů.

Bratr Kandl se usmál i přes smutek, který vyplýval z loučení, zatahal za mezkovy otěže a vydal se po cestě, vedoucí do budoucnosti. První zastávka: Khaurene. Pak půjde někam, kde se vrátí k Dokonalosti. K samotnému jejímu základu, neslučitelnému s dějinami, kdy tvarovala mysl několika lidí, kteří je budou tvarovat ostrou ocelí.

23. Dreanger: V al-Qarnu, v paláci králů

Starý domácí otrok Gamel se prohýbal pod váhou zásilky, kterou nesl po dokonale vyleštěné vykládané podlaze velké síně, kde Gordimer Lev pořádal podzimní zasedání dvora. Tentokrát byl přítomen i er-Rashal al-Dhulquarnen, který měl očividně zájem na nějakém případě, o jehož osudu měl Vrchní maršál rozhodovat. Stejně tak přišel i kaif Karim Kasím al-Bakr, který nyní podřimoval v křesle – ten tu byl kvůli případu, v němž hrálo roli náboženství.

Otroka už v tomto slzavém údolí nečekalo příliš mnoho času. Před několika desetiletími to byl divoký mladý Sha-lug. Čas, štěstí a neuvěřitelná zručnost při uzdravování mu znemožnily přijmout smrt na bitevním poli. Sha-lugové, kteří navzdory tvrdým válkám zestárli, si vydělávali na živobytí při správě hladkého chodu paláce.

Gordimer Gamela velice dobře znal, protože ho starý válečník naučil boji s kopím, když byl ještě mladý. Teď Vrchní maršál uzavřel projednávaný případ a odsoudil obžalovaného k smrti uškrcením za zneuctění dcery vlastní sestry. Rozsudek byl vykonán na místě. Gordimer pak nařídil ukamenování dcery. Obě mrtvoly měly být hozeny krokodýlům.

Potom poslal dva strážné na pomoc starci.

„Zapomeň na to, Gameli," řekl. „Během života sis vysloužil právo stát v přítomnosti svého Vrchního maršála." I když možná ne v přítomnosti kaifa. I kdyby byl kaif něčím víc než prodlouženou vůlí Sha-lugů. „Co je to?" zeptal se Gordimer.

Muselo jít o něco důležitého, když se sem starý otrok trmácel přímo uprostřed důležitých slyšení.

„Obdržel jsem tuto bednu a měl jsem ti ji předat,“ odpověděl Gamel. „Bylo mi řečeno, že ji musím předat okamžitě a bez meškání.“

„A co je v ní?“

„Nevím,“ pokrčil Gamel rameny. „Ale kape z ní studená voda.“

„Kdo ti tu bednu dal?“ ptal se Gordimer.

„Generál Nassim,“ řekl stařec. „Nassim Alizarin.“

„Hora?“ zvedl Gordimer obočí. „Je tady? V al-Qarnu? Er-Rashale. Myslel jsem, že Nassim je mrtvý.“

Dvorní čaroděj otřeseně odpověděl: „Byl jsem přesvědčen, že už dávno není mezi živými.“

„Podíváme se, co nám posílá,“ řekl Gordimer. „Vy dva. Přineste sem tu bednu. Otevřete ji.“

Er-Rashal se stáhl do ústraní, zatímco dva vojáci plnili rozkaz svého pána. „Neotevírejte to!“ štěkl náhle. Ale už bylo pozdě.

„Copak to tam máme?“ zeptal se Gordimer. Zamračil se na desítky prosebníků a obžalovaných, kteří se nakláněli dopředu, jen aby nahlédli do útrob bedny.

„Hlavu. V roztátém ledu.“ Osobní strážce zvedl za vlasy z bedny odťatou hlavu. Jeho společník vytáhl na vzduch asi šest palců dlouhou a palec silnou dřevěnou trubici, zalitou voskem. Podal ji Vrchnímu maršálovi.

Gordimer odkroutil z chladné trubice víko a vytáhl svinutý papír. „Co se stalo?“ zeptal se er-Rashala. Čaroděj vytřeštěnýma očima upřeně hleděl na hlavu. „Úplně jsi celý zešedl.“ Lev rozvinul list papíru. Četl nahlas: „Mému pánu Vrchnímu maršálovi Sha-lugů, Gordimerovi řečenému Lev, a čaroději er-Rashalu al-Dhulquarnenovi. Pozdravy. Dar. Všechno, co zůstalo z pohanského čaroděje Rudenese Schneidela, na jehož rozkaz byl zavražděn můj syn Hagid. Byl první, kdo za to zaplatil. Jeho společníci v hříchu budou následovat.

Nassim Alizarin, bývalý přítel.

S upomínkou na přátelství, ó Lve. Zdvořilost. Buď varován. Bouře od severu zesiluje. Viděl jsem ji na vlastní oči a rozpoutal jsi ji ty sám. Nedokáže v ní stát ani samotný Všemocný.“

Gordimer Lev zavřel oči. Toto byl hlas proroctví. „Vykliďte síň," přikázal o půl minuty později. „Zasedání dvora se odkládá na zítřejší dopoledne." Měl zavřené oči celou dobu, zatímco se síň vyprazdňovala a utichala.

Pak oči otevřel. Er-Rashal už také nebyl přítomen. Kaif stále spal. Gamel odešel po svých. „Glaide," oslovil válečníka, který stále ještě držel za vlasy uťatou hlavu. „Co si o tom myslíš?"

„Že generál Nassim zmizel, protože se doslechl, že byl zavražděn jeho syn," odpověděl člen osobní stráže. „Ale Hagid byl údajně mezi Sha-lugy ztracenými u Calziru."

„Kde ani podle všeho neměli vůbec být."

Člen osobní stráže přikývl. „Říká se hodně věcí o tom, co se tam stalo," poznamenal. „O sha-lugských válečnících, kteří tam zůstali opuštěni a byl jim odepřen vstup na palubu lodí, odvážejících ty, kteří přežili katastrofu u Calziru."

„Je to tak?" zeptal se Gordimer. „Nic takového jsem nikdy neslyšel. Sidiki. Tváříš se, jako bys chtěl vybuchnout. Kdyby ses odvážil. Odvaž se."

„Je mnoho věcí, které nikdy neslyšíš, když stále jen sedíš v paláci, ó Lve," řekl Sidiki. Pečlivě se vyhýbal nejmenší stopě po kritice, ačkoli jednotka osobní stráže a ti, kdo se k Vrchnímu maršálovi nacházeli nejblíž, si mysleli, že právě on sám přikázal, aby byli Sha-lugové ponecháni osudu v rukou nevěřících kvůli svému spojení s Elsem Tagem, kdysi velmi oblíbeným vůdcem, kterého se Gordimer z neznámého důvodu bál víc než kohokoli jiného.

Nakonec se ale členové osobní stráže a Sha-lugové, kteří trávili hodně času v okolí Paláce králů, rozhodli svalit veškerou vinu za neštěstí na čaroděje er-Rashala al-Dhulquarnena.

„Řekni mi víc," přikázal Sidikimu Gordimer.

24. Broth: U konce dní

Po týdnu odpočinku a lenošení začal Piper Hecht docházet vždy na půl dne do Castelly. Z Krois zatím nepřišly žádné oficiální příkazy. Ale město bzučelo řečmi a zaručenými drby. Brzy přijde další invaze do Conneku. To je jasné. Bude válka s Nocí. Štáb usoudil, že bude lepší plánovat dopředu.

Na moře vypluly lodě a přivážely sem vojáky z Artecipey. Titus Consent se postaral, aby muži věděli, že za jejich návratem domů stojí výhradně Piper Hecht. Bonifác VII. a vrchní velitel jeho armády dospěli k vzájemné dohodě: napříště se bude k vojákům patriarchátu každý chovat s patřičnou úctou. Vyplývalo z toho jisté varování.

V Annině domě se krátce zastavil Pinkus Ghort. Když s ní prohrál partii šachů, obrátil se k Hechtovi. „Dávej si pozor na to, jak moc se stavíš za svoje chlapy, Pipe," varoval ho. „Pár lidí v Kolegiu už si tě zapsalo na černou listinu jen proto, že si vedeš tak dobře."

Hecht už viděl známky podobného jednání na vlastní oči. Kdekoli se sešli tři a více lidí, tam někdo potřeboval někoho jiného potopit.

Chtěl sice odseknout něco vzdorného a arogantního, ale nakonec nic neřekl.

„Co je?" zeptal se Ghort. „Nevěříš mi?"

„Ne," zavrtěl Hecht hlavou. „Věřím ti. Spíš mám potíže s tím, abych věřil sám sobě."

Ghort upřel na Hechta pohled, který si zásadně šetřil pro chvíle, kdy neměl ani nejmenší ponětí, o čem jeho přítel vlastně mluví.

„Nebude náhodou jeden z těch lidí tvůj šéf, že ne?" zeptal se Hecht.

„To bude," opáčil Ghort. „Nějak si k tobě nenašel tu správnou cestičku."

„Myslím, že ji ani nikdy nehledal," pokrčil Hecht rameny. „Nechtěl jsem mu dělat poskoka."

„Myslí si, že mu něco dlužíš."

„Vážně?" zvedl Hecht obočí. „Protože nás vytáhl z Plemenzy?"

„Jo," přikývl Ghort. „A kvůli spoustě dalších věcí."

„A to přesto, že dobře ví, že by nebyl naživu, kdybych ho tenkrát na Ownvidianském hřebeni neprobudil."

„Já toho člověka neomlouvám, Pipe," řekl Ghort. „Jen ti říkám, jak se věci mají. Řeknu ti, že bude určitě tlačit na to, aby se prosadila omezení pro ubytování vojáků."

Což Hecht předpokládal. Městští senátoři by se k tomu dostali, i kdyby nebyl Bronte Doneto konzulem. Jen možná ne tak rychle. Nikdo, kdo nebyl příslušníkem církevní hierarchie, nechtěl mít patriarchální vojáky utábořené ve městě.

„Myslím, že tomuhle už jsme vyhověli," řekl. Trikem. Tím, že se dohodl s Bratrstvem války a Bratrstvo si přisvojilo jeho vojáky, které ubytovalo v Castelle.

„Ale ne v duchu zákona," upozornil ho Ghort. „Během čtyř dnů můžeš dát dohromady pět tisíc ozbrojenejch chlapů. A spoustu dalších za pár dní, až připlujou z Artecipey."

„A je to tak špatná věc? Při všech problémech, které tu máme?" ohradil se Hecht.

„Poslyš, Pipe, já se s tebou fakt nechci prát," bránil se Ghort. „Jen ti říkám, jak se věci mají. A říkám si, co teď dělá tvůj kámoš principát Delari. Už jsme ho pěknou dobu neviděli."

„Já nevím. Proč?" Hecht se usmál na Vali a Lilu, stařeninu vnučku. Dívky si vždycky našly důvod, proč se přijít do místnosti podívat. Byly obě zvědavé a doufaly, že jim Ghort přinesl nějakou dobrotu. Občas to dělával.

Lila se už dávno tělesně sebrala z následků útoku, který ji poranil a zabil její matku, ale na duši pořád zdravá nebyla. I když byla starší a vyšší, stala se Valiným plachým stínem. Zdálo se, jako by se rozhodla ze svého života vytrhnout tvrdé rané roky. Anna ji popisovala jako dobře vychovanou a pracovitou, ale staženou do

sebe. Ležela v knihách dokonce daleko víc než Pella. A uměla vytáhnout Vali z její ulity.

Hecht už slyšel, jak spolu dívky mluví. Dokonce mu připadalo, že štěbetají jako normální děti, které si užívají dětství.

„Doneto je na tohle zvědavej," pokračoval Ghort. „Nejsou to moc dobří kámoši. Tenkrát, když se zřítila dostihová aréna, byli skoro v nepřátelským stavu. Ale pak to nějak dali dohromady. Teď už spolu dokážou vycházet."

„Podle toho, jak to Delari vypráví, šlo v podstatě o nedorozumění," odpověděl Hecht. „Příliš mnoho lidí mluvilo, když měli raději mlčet a poslouchat – a skončilo to tím, že se hádali, když se snažili udělat stejnou věc. Což bylo zabití netvora, který zabíjel lidi."

Ghort se zamračil.

„Nemyslím si, že by se jim to povedlo, Pipere," poznamenala Anna.

„Cože?" užasl Hecht. „Samozřejmě se jim to povedlo. Principát Delari přece…" Zmlkl. Nemohl jim to vysvětlovat.

„V tom případě dorazil do města bratr toho netvora, aby převzal rodinný podnik," podotkla Anna.

Ghort byl překvapený stejně jako Hecht. „Anno?" zeptal se.

„Vraždy znovu začaly," řekla. „Úplně stejně jako předtím."

Hecht sledoval, jak Ghortovi bledne obličej. „Pipe," pronesl jeho přítel. „Přece jsi říkal, že se s tím Delari vypořádal."

„Takhle mi to alespoň řekl on."

„Ukázal ti tělo?"

„Nemusel mi nic ukazovat," pokrčil Hecht rameny. „A ani bych o něco takového neměl zájem. V té době jsem uhýbal před nájemnými vrahy a připravoval se na válku."

„Měl bys ho najít a zjistit, co si o tom myslí."

„Tvůj šéf je konzul," upozornil ho Hecht. „A docela silný čaroděj sám o sobě."

„Máš pravdu," přikývl Ghort. „Byl by na to nejlepší. Ale stejně by ses možná chtěl poradit s Delarim."

„Poradím. Zítra večer bychom měli jít na večeři do jeho městského domu.

Počítám, že tam bude.“

„Dobře. Kdy se vydáš zpátky do Conneku?“

„To mi ještě nikdo neřekl,“ pokrčil Hecht rameny. „Pořád koluje jenom spousta dohadů. Bonifác… no, mám prostě dojem, že byrokracie kolem patriarchy tak nabobtnala a je tak propletená, že i když je patriarcha Božím zástupcem na zemi, musí se prosekávat mečem džunglí, než bude moci prosadit Jeho vůli.“

„Jestli chceš znát můj názor, je to prostě banda čuráků, kteří mu házej klacky pod nohy,“ ušklíbl se Ghort. „Na Krois sedí lidi z rodin, který se tam pletou pod nohy aspoň patnáct generací. A všichni berou úplatky od každýho, kdo zacinká stříbrem.“

Rozhovor o korupci na nejvyšších místech si získal pozornost nejen dětí, ale také Anny. Než ale mohl Hecht upozornit Ghorta na to, že mají posluchače, ozvalo se zaklepání na hlavní dveře.

„Jdi se podívat, kdo to je,“ požádala Anna Pellu.

Byl to Titus Consent s Noë a jejich dvěma dětmi.

„Tite, úplně jsem zapomněl,“ řekl Hecht. „Ukaž mi dítě.“ Zatím se ještě s Avranem nesetkal.

Noë mu kojence opatrně předala, ale držela se poblíž. Pro případ, že by se rozhodl kousat.

„Vůbec nemusíme pochybovat o tom, kdo je otec,“ poznamenal Hecht s úsměvem. „Jen se podívejte na ty oči – už si mě zapisuje.“ Podal dítě zpátky matce. Noë s ním obešla celou místnost a poskytla všem stejnou příležitost k prohlédnutí. Kromě Pinkuse Ghorta. Noë Consent byla z Pinkuse Ghorta vždycky nervózní. On byl příliš otevřený a ona zase uzavřená myš a nejbojácnější žena, kterou Hecht v životě potkal. Přivedla ji sem jen obrovská hrdost.

„Pinkusi,“ řekl Hecht, „úplně jsem zapomněl, že mám s Titem domluvenou schůzku. Jdeme vyřizovat nějaké věci do slévárny.“

Ghort předstíral zamračení. „Poznám, kdy někdo nestojí o mou společnost,“ dodal.

„Můžeš zůstat tady a zahrát si se mnou šachy,“ navrhla Anna.

„Jasně,“ zamračil se Ghort tentokrát doopravdy. „Nemůžu se dočkat, až se mnou zase někdo zamete.“

„To je škoda, Pinkusi Ghorte,“ řekla Anna. „Občas přece vyhráváš.“ Kývla bradou k dětem. „A žádný z těchhle netvorů

nepřežije deset tahů.“ Hlavně proto, že to byly děti a nedokázaly vidět smysl hry. I když se z Vali klubal vražedný protihráč, kdykoli se chtěla soustředit.

„Mám dost svý práce, kterou jsem nechal ležet, abych mohl zaskočit sem za nejlepším kamarádem a připomenout mu, aby byl pořád opatrnej,“ odpověděl Ghort.

„Noë si s tebou může zahrát,“ navrhl Titus. „Proti mně jí to docela jde.“

Consentova manželka zrudla studem. Zamumlala něco neurčitého a nedokázala se při tom podívat do očí nikomu kromě svého dítěte.

Ghort se rozloučil a ještě na odchodu dodával něco o opatrnosti. „Nejlepší kamarád?“ nadhodil Titus.

„To nebyla tak docela hyperbola,“ odpověděl Hecht. „Jsme přáteli už hodně dlouhou dobu. Naneštěstí se často stává, že máme jiné zaměstnavatele. Doufám, že nebudeme muset jít nikdy jeden proti druhému.“

„Měli bychom vyrazit.“ Consent se otočil k manželce. Hyperaktivní batole Sharone už mezitím někam zmizelo s Vali a Lilou. Kojenec mezitím okouzloval Annu. Pella stál za ní a zíral jí přes levé rameno.

„Pello, pojď s námi,“ řekl Hecht.

Anna se na něho překvapeně a tázavě podívala.

„Už je dost starý,“ pokrčil Hecht rameny.

~ ~ ~

Neustálá přítomnost osobních strážců Hechta znervózňovala. Ale zbavit se jich nedokázal. „Už si na to konečně zvykni,“ poradil mu Titus. „Jsi nejdůležitější člověk v Brothu. Hned po Bonifácovi VII. A osobní stráž je cena, kterou za to musíš zaplatit.“

Hecht dal podráždění průchod nadáváním na to, jak se s podobnými nesmysly nemuseli v Duarnenii nikdy zabývat. Pella kráčel vedle něho a přikyvoval, jako by s každým jeho slovem souhlasil.

Cílem cesty byla dílna a slévárna lidí, kteří vyráběli veškerý střelný prach a střelné zbraně pro patriarchální armádu. Šlo o konsorcium velkých devských rodin.

Byla to vlastně ironie, pomyslel si Hecht. Pokud se dalo použít tohle slovo. Nevěřící vyráběli zbraně a střelivo, díky nimž chaldarejský patriarchát mohl prosazovat svou vůli mezi věřícími.

„Mezi věřícími?“ zapochyboval Titus, když se mu Hecht se svými myšlenkami svěřil. „Tím, co tihle lidé vyrábějí, budou postižena hlavně stvoření Noci. Kdybys chtěl vymazat z mapy říšské město nebo nějaké vzpurné vévodství, musel bys to udělat pěkně postaru.“

Hecht se s ním nepřel. Ale Titus měl pravdu jen zčásti. Drago Prosek a Kait Rhuk měli stovky nápadů, jak by mohly střelné zbraně proměnit způsob, jímž se vedly války. A jen některé z nich se týkaly Zástupců noci.

Prosek a Rhuk už s několika dalšími odborníky na dělostřelectví byli v budově Krulikovy a Sneigonovy Zvláštní výrobny, když tam Hecht s Consentem a Pellou dorazili. „Sloučili jsme sem veškerou produkci střelného prachu a falkonů,“ řekl Consent Hechtovi. „Tihle lidé jsou neuvěřitelně otevření spolupráci, když se snažíme najít nové způsoby zabíjení lidí. A věcí.“

„Obzvlášť věcí,“ řekl Shimeon Krulik Hechtovi jen o chvilku později. „Jistě chápete, že my Devové nepodléháme příliš velkému nutkání, abychom co nejvíce zjednodušili život chaldareanů brothského episkopálního vyznání.“

„Samozřejmě,“ přikývl Hecht. „Máme ale společné zájmy.“

„Pravda. Zneškodnění Zástupců noci.“

Hecht přikývl. Nebyl si tím však úplně jistý.

Shimeon Krulik předal Hechta, Pellu a Tita do péče Mosleiho Sneigona, který stál v čele výroby a zkoušek. Byl to shrbený malý muž, který jako by vystoupil z rasistického vtipu. Ale když šlo o informace z oboru, byl to génius.

„Během letošního roku jsme omezili náklady a zlepšili účinnost téměř stokrát, veliteli,“ řekl Hechtovi. „Podívejte se. Necháváme překapávat roztavené železo těmihle hvězdicovými formami. Materiál je zchlazený natolik, že každá kapka má dva palce dlouhý, zhruba šipkový tvar. Žhavé železo padá do vody a vzniklá pára rozpíná a křiví povrchy šipek.“

Sneigon jim ukázal nepravidelnou šipku dlouhou necelé dva palce. „Ukládáme je do jemného písku smíchaného s rostlinným lepidlem a to všechno pak pokládáme do těchhle dřevěných forem o stejném průměru, jako je vývrt vašich falkonů. Náraz a teplo vybuchujícího střelného prachu celou nálož rozbije.“

Sneigon je provedl mezi dělníky, kteří namáčeli hroty šipek do roztaveného stříbra. „Šipky vyrábíme rychle,“ řekl. „Celá výroba stojí a padá na nanášení stříbra. Pokud jde o stříbro, nezdá se, že by množství hrálo roli. Stačí, že tam je. Jeden malý kousek na hrotu je dost.“

„Takže takhle ušetříme spoustu stříbra, je to tak?“ zeptal se Hecht.

„Celé hromady,“ potvrdil Dev. „Myslím, že už brzy najdeme způsob, jak používat setinu stříbra, které potřebujeme dnes. Nakonec budete utrácet daleko víc peněz za železo, střelný prach, a zvlášť za falkony.“

Hechta pobavilo, jak Pella dokáže předstírat, že naprosto přesně ví, oč v hovoru jde.

Všechno, co Hecht u Krulika a Sneigona viděl, ho přivádělo k úžasu. Tito lidé byli duší i tělem odhodláni k výrobě nových a úžasnějších zbraní, jež měly být využity v boji proti Tyranii noci. Už samotný nápad vyrábět takovým způsobem šipky ho fascinoval. Díky prudkému chladnutí se dramaticky zvětšovala jejich plocha, což znamenalo, že se do kontaktu se Zástupcem noci, který bude náloží zasažen, dostane ještě více železa.

„Rozumím tomu, co děláte,“ poznamenal Hecht. „Ale tyhle šipky nedoletí příliš daleko a nebudou se ani pohybovat moc rychle. A přitom je důvod toho, že střelné zbraně fungují, ten, že Zástupci noci nemají čas před výstřelem uhnout.“

„Jste chytrý člověk,“ usmál se Sneigon. „A máte pravdu. Nálože jsou určeny pro boj zblízka, kdy cítíte jejich páchnoucí dech a vidíte bělmo jejich očí. Což je podle všeho, co víme, ten nejčastější případ. Pracujeme na obměnách podobných projektilů, které by se daly použít na větší vzdálenost.“

„Velmi dobře,“ přikývl Hecht. „Jak jsme na tom se střelným prachem?“

„Tady jsme také dospěli k velkým vylepšením," odpověděl Sneigon. „Vyvinuli jsme tři rozdílné směsi vhodné pro odlišné situace." Zasmál se a houštinou černých vousů probleskly bělostné zuby. „Stačí naše chlapy ujistit, že si nemusí dělat starosti ohledně toho, kde seženou příští oběd – když pak dostali možnost zaměstnat mozek, makají klidně patnáct hodin denně. Kromě toho je legrace dělat všechen ten smrad a hluk."

Hecht se po straně podíval na Tita Consenta. Ten jen pokrčil rameny. „Prokletí rasy," poznamenal.

„Házíš celý svůj lid do jednoho pytle?" podivil se Hecht.

„Tohle už není můj lid. Jen podle krve."

„Promiň," řekl Hecht.

„Pane Sneigone," ozval se Titus, „byl jste u toho, když můj strýc spáchal sebevraždu?"

„Byl, mladý Tite," řekl Dev a zamračil se. „Byl to temný den. Přitom to vůbec nedávalo smysl. Zničehonic začal vykřikovat něco o havranech zkázy, kteří se vrací domů… vážně! Přesně tohle byla jeho slova."

„Děsivé," řekl Consent. „Ale věřím ti. Věci se mají takhle. Od konce calzirského tažení spáchalo sebevraždu sedm starších. Žádný z nich nepatřil k druhu lidí, které bychom pokládali za pravděpodobné kandidáty. Čtyři patřili k těm, kdo prchli ze Sonsy, když tam začaly nepokoje. Před nějakým časem, když jsem si s těmi sebevraždami hodně lámal hlavu, se mě velitel zeptal, jestli byli bohatí. A pokud byli, jak ke svému bohatství přišli? Tenkrát jsem si myslel, že je to zbytečná a hloupá otázka. Ale teď si říkám, že měl daleko lepší nápad než já. Moje kontakty v komunitě sice už nejsou tak dobré jako před tím, než jsem konvertoval, ale i tak jsem dokázal zjistit, že všichni muži ze Sonsy a nejméně dva z Brothu se za svého mládí navzájem znali. Vypadá to, jako by se všichni spojili v nějakém podniku, který je finančně zajistil. A právě to mohlo být něco, čím se nechtěli příliš chlubit."

Moslei Sneigon a Titus Consent se jeden druhému upřeně dívali do očí. Uběhlo několik vteřin ticha. Pak Sneigon sklopil oči a krátce se podíval na Hechta. „Před nějakou dobou kolovaly řeči," řekl neochotně. „Říkalo se, že si vydělali velké peníze obchodem s

otroky. Trvalo jim to jediné léto, během něhož v přestrojení za pramánské piráty podnikali bleskové útoky na místa, kde otrokáře nikdo nečekal.“ Znovu se po straně podíval na Hechta. Vrchní velitel patriarchovy armády měl pevné vazby s Bratrstvem války. A jeho členové nenáviděli piráty skoro stejně, jako nenáviděli pramány.

„To je zajímavé,“ poznamenal Hecht. „Něco podobného jsem slyšel i od principáta Delariho. Jeho nevlastní syn Grade Drocker měl tajně rodinu uklizenou v přístavním městečku ve východní říši. Všechny její členy unesli během nájezdu otrokářů. Drocker strávil zbytek života tím, že otrokáře stíhal a využíval k tomu veškerou moc, kterou získal v Bratrstvu. Zemřel šílený vzteky, protože se mu nikdy nepodařilo potrestat muže, zodpovědné za jeho zoufalství.“

Sneigon a Consent se oba tvářili překvapeně.

„Takhle to alespoň vypráví Delari,“ pokračoval Hecht. „Nerozuměl tomu. Já tomu také nerozumím. Ale Drocker byl na první pohled posedlý. Posedlý pomstou. Tak jsem to slyšel. Nikdy jsem to na vlastní oči nepozoroval.“

„Všichni tihle muži zemřeli poté, co zemřel Drocker,“ upozornil ho Consent.

„Možná Delari…“ nadhodil Sneigon.

„Ani náhodou,“ přerušil ho Hecht. „Pokud to ovšem nedokázal provést na dálku až z Conneku.“

„Přesně tak, Moslei,“ podpořil Hechta Consent. „Delariho z toho nemůžeš obviňovat.“

„Vy si myslíte, že ti muži věděli, co je to svědomí?“ zeptal se Sneigon. „Navíc je tu ještě jiná věc, Tite. Tři z těch sebevrahů neměli se starou otrokářskou výpravou vůbec nic společného. I když je možné, že o ní věděli. Všichni ti lidé byli přátelé.“

„Proč si s tím vlastně děláme starosti?“ poznamenal Hecht. „Proč se raději nevěnujeme tomu, jak pokračovat? Teď už nic z toho pro nikoho z nás není důležité.“

Mohl pomstu po Grade Drockerovi převzít Cloven Februaren? Hecht byl přesvědčen, že Muniero Delari v ní prsty neměl.

„A kromě toho,“ dodal Consent, „nesmíme zapomínat na skutečnost, že si všichni tihle lidé vzali život sami. V přítomnosti hodnověrných svědků.“

Moslei Sneigon vydal zvuk, který Hechtovi připadal jako něco mezi kočičím zapředením a psím vrčením. Zklamání bez nesouhlasu.

Sneigon jim pak předvedl několik dalších zajímavých nápadů. Hecht se usmíval, přikyvoval a předstíral nadšení. Jeho úsměvy se ale nikdy nepropracovaly až k očím. Věděl, že Krulik se Sneigonem si nejlepší zbraně budou šetřit pro obranu devské čtvrti – což bylo naprosto mylné podezření, jak ho o něco později ujistil Titus Consent. Krulik a Sneigon bohatli jako dávní králové tím, že se soustředili čistě a výhradně na výrobu zbraní, určených k zabíjení bohů. Podle Consenta bylo docela dobře možné, že je ani v nejmenším nenapadlo, že by si mohli sebemenší část zboží schovávat na horší časy. Měli zájem jen o okamžitý zisk.

Hecht se nedokázal zbavit tradičních předsudků.

~ ~ ~

„Kdyby nebylo tebe, tak bych v téhle stoce už dávno nebyl," zamumlal Hecht. Ležel na zádech ve tmě a na hrudi měl položenu Anninu hlavu a levou ruku. Na kůži mu ukápla její slza. „Jsem jenom voják," dodal. „Ale všichni si myslí, že je ve mně něco, k čemu se musí dostat."

„Nejsi jenom voják, Pipere," odpověděla tiše. „Nikdy jsi nebyl *jenom* voják. Nikdy bych se sem ze Sonsy netáhla, kdybys byl další obyčejný nájemný hrdlořez."

Anna to myslela velmi vážně. Ani jedna z jejích rukou ho dotekem nevybízela k tomu, aby znovu dokázal své mužství. Byl z toho nervózní. Co měl teď říct?

Byl ovšem dost nervózní i bez tohoto rozhovoru. Po návratu z devské čtvrti se dozvěděl, že ho ráno čeká audience u patriarchy. Chtěl se s ním setkat arnhandský vyslanec v Krois. A také vyslanec Grailské říše. A jeho štáb v Castelle potřeboval, aby rozhodl o několika věcech. Kromě toho stál o jeho čas i Bronte Doneto.

Někde hluboko v jeho nitru se skrývala touha začít věci řídit a nemuset už nikdy nikomu nic dlužit. Věděl ale, že kdyby se rozhodl proměnit v naprostého vládce nad svým životem, znamenalo by to další zodpovědnost a starosti. Nemohl by už nikdy prostě odvrátit pohled a zapomenout.

„Když myslíš,“ řekl. „Mám pocit, že zítřek bude nejhorší den v mém životě.“

„Proč by měl být?“ zeptala se.

„Musím se setkat s patriarchou,“ vypočítával. „Musím mluvit s vyslancem z Arnhandu. Musím se sejít s Bronte Donetem. Redfearn Bechter byl tak velkorysý, že mi to všechno rozplánoval dopředu. Pohrozil jsem mu, že mu vlastníma rukama uříznu uši. A on mi na to odpověděl, že mě tímhle zachránil před schůzkou s nějakým fanatickým pitomcem ze Společnosti.“ Na chvilku se odmlčel a pak dodal: „Bratrstvo se se Společností nesnáší.“

„Pipere, mně na všech těchhle věcech vůbec nezáleží,“ řekla Anna. „Záleží mi jen na tobě. A na dětech. Nejsou sice moje vlastní, ale sžili jsme se spolu, takže teď… no nic. To je jedno. Jsme sice neuvěřitelně provizorní rodina, ale jsme rodina. Do budoucna ale ocením, když už mi nebudeš domů posílat žádné zatoulané kotě.“

„Myslel jsem, že s Lilou nebudou potíže,“ zvedl ve tmě obočí.

„Také nejsou,“ ujistila ho Anna. „Moc mi pomáhá, hlavně s Vali. Ale je to další tělo, které je třeba obléct, a další ústa, která je třeba nakrmit. A tví kamarádi s měšcem o mé výdaje moc velký zájem nemají.“

„O to se postarám hned zítra,“ slíbil jí Hecht. „Měla by ses brodit po pás v penězích. Vedl jsem si zatraceně dobře.“

A po všech lidech, se kterými se bude muset setkat během dne, bude muset ještě čelit večer vlastní rodině. Což znamenalo Muniera Delariho a Clovena Februarena. A možná i Heris.

I přes všechny starosti docela brzy usnul. A měl nekomplikované, příjemné sny.

~ ~ ~

Hugo Mongoz byl bystřejší a daleko soustředěnější, než jak si ho Hecht pamatoval. A jeho překvapení patriarchu pobavilo. „Někdy se ode mě věk odvrací, vojáku,“ řekl s úsměvem. „Koneckonců jsem zpola tak starý jako samotný čas. Ale je jednodušší se soustředit, když víš, že miliony lidí s tebou počítají, že za ně budeš orodovat před trůnem Božím.“

Hecht toho moc nenamluvil.

„Nepřipadá mi, že by ses tu cítil dobře,“ poznamenal patriarcha.

„Byl jsem na Krois jen jednou," odpověděl Hecht. „Krátce. Skoro nic z toho, co mi tenkrát Sublim řekl, nedávalo nejmenší smysl."

Mongoz neboli Bonifác VII. vyhnal z místnosti přisluhovače a přikázal vrchnímu veliteli vojsk, aby zapomněl na obřadnosti.

„Skoro nic?" opáčil. „Tak to mu tedy přidáváš. Pusťme se ale do práce. Mí dozorci mě nenechají dlouho samotného. Předpokládám, že už jsi slyšel všechny drby. Několik jsem jich vypustil sám. A spousta má vlastní rodiče. Takže tě můžu osobně ujistit, že mám v úmyslu vyčistit Connec od milionů stínů, které tam v průběhu posledních let unikly. Rozhodně přitom nehodlám prosazovat episkopální ortodoxii. Církev si nepotřebuje hledat další nepřátele. Také mám zájem o usmíření – nejen tam, ale i ve Viscesmentu a s našimi východními bratranci."

Hechtovo překvapení bylo tak očividné, že se stařec rozesmál. „Já jsem opravdu jiný člověk," řekl Mongoz. „A to, že jsem tady, překvapuje ze všech nejvíc právě mě. Zamlada mi připadalo, že jsem moc racionální i na to, aby mě přijali do Kolegia. Takže hodlám využít svých pár hodin na trůnu patriarchy, abych se pokusil prosadit reformy, které církev zachrání před vyhynutím."

„To mi připadá trochu tvrdé," poznamenal Hecht.

Stařec se pustil do mnohamluvného kázání: obklopují ho nekonečné kruhy úředníků, nadaných představivostí pěkně vytesaných mramorových desek. Jejich názory se pohybují mezi zbožným přáním a výkřiky: „Takhle se to ale dělalo vždycky!" Nedokázali vzít v úvahu, že samotný svět se každým otočením kolem vlastní osy mění. Nedokázali vzít v úvahu to, že věřící dávno ztratili ohledy ke špatnému chování vlastních pastýřů.

Mongoz se během řeči dotkl několika bolavých míst, která Hechta samotného trápila od první chvíle, kdy se stal zaměstnancem církve. Bylo jasné, že Bonifác bude mezi duchovenstvem extrémně neoblíbený.

„Já se nemám čeho bát, vojáku," řekl nový patriarcha. „Nemám totiž co ztratit. Nebude trvat dlouho, než mě Bůh povolá k sobě. Takže zatímco budu čekat na jeho zavolání, očistím církev od zla uvnitř a vyhlásím válku znovuzrozenému zlu vně. A budu prosit našeho mocného, dobrého Boha o to, aby mě odsud neodváděl,

dokud nebudu s prací hotov.“ Hecht si vyslechl další dávku toho, co pokládal za dobrou řeč, naprosto nevhodnou pro svět, v němž musel vykonávat svou práci on. Pak požádal o upřesnění toho, co má udělat. A chtěl vědět, kolik mužů a jaké zdroje na to bude mít.

Nedozvěděl se toho mnoho, co už by nevěděl díky řečem, které mu hlásil Titus Consent.

~ ~ ~

„Tenhle patriarcha je stejně šílený jako Sublim,“ oznámil Hecht štábu. „Jenže jeho pohnutky nejsou zdaleka tak nízké. Je čestně rozhodnutý udělat ze světa lepší místo k životu – pro všechny, ne jen pro sebe a své kamarády. Zatraceně, na to, jak je starý, je až nebezpečně naivní. Myslí si, že všechno zlo, které se v průběhu několika posledních let nahromadilo, dokážeme zlikvidovat, pokud budeme mít dobrou vůli. A rozhodl se pro další tažení do Conneku. A přesně podle toho, co říkaly drby, máme využít nové nástroje, abychom očistili zemi od Zástupců noci, kteří se do ní vrátili.“

Výrazy ve tvářích kolem stolu se pohybovaly od naprosto nevěřícného až po zmatený. Jeho důstojníci něco podobného nedokázali pochopit. „To je jedno,“ mávl rukou. „Neznamená to nic. Hlavně se připravte na výpravu do míst, kde je Noc zvyklá mít ve všem poslední slovo.“

Hechtovi společníci se ani nepohnuli.

Nerozuměli tomu.

Ve skutečnosti tomu nerozuměl ani on sám.

„Dostáváme za to zaplaceno,“ uzavřel téma a obrátil se k hlavnímu dělostřelci. „Proseku. Je třeba sem dovézt co nejvíc nových zbraní. Ať mají nové posádky na čem cvičit.“

„Ano, pane,“ zazubil se Prosek od ucha k uchu. Miloval zvuk výstřelů a pach prachu.

~ ~ ~

Hecht právě přecházel jeden z mostů z Castelly a byl ztracený v myšlenkách, když ho členové osobní stráže popadli za ramena a strhli zpátky. Další jeho muži proběhli kolem v reakci na nějakou hrozbu, kterou ani neviděl. „Falešný poplach, chlapi,“ ozval se pak Madoucův hlas.

Tělesná stráž se vrhla na dva civilisty, kteří se teď třásli hrůzou. „Držte se zpátky, pane,“ řekl Madouc Hechtovi a vykročil ke dvojici, aby zjistil, proč se připletla vrchnímu veliteli patriarchálních vojsk do cesty.

Za chvilku se vrátil. „Čekali tady na vás, aby vás odvedli za arnhandským vyslancem, pane,“ oznámil Hechtovi.

„To už je čas?“

„Očividně.“

„Zatraceně,“ zašklebil se Hecht. „Doufal jsem, že se mi ještě podaří vplížit do paláce Chiaro a nechat si od Delariho kuchaře uvařit kávu.“

„Nikdy jsem neměl to potěšení,“ poznamenal Madouc. „Ale už jsem cítil, jak voní. Krásně.“

„Voní lépe, než chutná,“ usmál se Hecht. „Řekněte jim, ať nás vedou. A doufám, že to není daleko. Bechter mi toho na celý den naložil dost.“

„Když seržant Bechter sestavoval váš denní rozvrh, bral ohled na čas.“

Samozřejmě. Bechter musel konzultovat jeho rozvrh s Madoucem.

Potřeboval si s Bechterem promluvit o situaci kolem své osobní stráže. Madouc byl skvělý voják. Ale začali s Hechtem opovrhovat jeden druhým čistě kvůli požadavkům, které vyplývaly z jejich vztahu. A to nebylo dobré.

~ ~ ~

Výraz v Hechtově tváři zkameněl v okamžiku, kdy takzvaného vyslance poznal. Ještě nikdy toho muže osobně nepotkal, ale poznal ho podle hrbu. Rinpoché. Jeden z naprosto nesnesitelných a zkorumpovaných kněží, kterými se Sublim tak rád obklopoval.

Tento člověk měl očividně nadání pro přežití veškerých nepravostí, které sám rozpoutal. Stejné nadání, jaké míval svého času Morcant Farfog. Než mu štěstí došlo. Hecht nikdy neměl velký zájem o arnhandský vliv v Conneku, takže pokud se agenti království drželi z dohledu, nechával je na pokoji.

„Děkuji, že jste se se mnou rozhodl setkat, veliteli,“ usmál se Rinpoché.

Hecht mu úsměv neoplatil. „Ty nejsi arnhandský legát," řekl. „Bylo mi řečeno, že se mám setkat s mužem krále Regarda."

Hrbáč se ušklíbl. „Možná stojím blíž k srdci Salpena já než hrabě d'Perdlieu."

„O tom pochybuji," opáčil Hecht. „Znám tebe. Znám i tvou pověst. A ani církev, ani já s tebou nehodláme mít cokoli společného."

Rinpochého tvář potemněla. „Pamatuj, s kým mluvíš. Pamatuj, koho zastupuji."

„Já si to pamatuji," odpověděl Hecht. „A nedělá to na mě dojem. To spíš ty by sis měl připomenout, s kým mluvíš a čí zástupce jsem. Sublim už není patriarcha. Jeho šílené plány jsou přehodnocovány. Neschopnost a korupce už nebudou tolerovány. A každý závan puchu z Arnhandu by mohl nového patriarchu přesvědčit, aby změnil názory, které měl jeho předchůdce na legitimitu manželství."

Za hrbáčovými zády se objevil muž v hnědém. Zazubil se, zamával a znovu zmizel.

Rinpoché se jen stěží dokázal ovládat. Bylo jasné, že není zvyklý na to, aby se mu někdo takhle postavil. Anna z Menandu na něm musela vidět něco, co zůstávalo zbytku světa dokonale skryto. Proč by do tohoto muže jinak investovala tolik moci, že si nedokázal představit neposlušnost druhých?

„Možná," připustil po chvilce. „Ale tento patriarcha dlouho nevydrží."

To byla pravda. Hecht si připomněl, že by měl s principátem Delarim a Clovenem Februarenem probrat několik zajímavých věcí, které ho napadly. Líbilo se mu, že v čele stál právě Hugo Mongoz.

„I to se může stát," poznamenal bezvýrazně. Žádný z kandidátů, kteří měli šanci nastoupit na patriarchální stolec po Bonifáci VII., neříkal o Anně z Menandu nic příznivého. Někteří principáti ze sousedních států horovali pro následníka, který by Regardovi a jeho matce odňal církevní požehnání. Hecht nepředpokládal, že to dojde tak daleko. Arnhand pod Anniným bičem zajišťoval většinu příjmů církve. A většinu válečníků, kteří putovali na obranu států ve Svaté zemi.

„Situace v Salpenu není tvůj problém, veliteli,“ řekl Rinpoché. „Chci si s tebou promluvit o věcech, se kterými se budeš muset vypořádat.“

Hecht usoudil, že neuškodí, když hrbáče nechá říct to, co mu říct chce. „Poslouchám,“ poznamenal. Možná se dozví něco nového.

„Bonifác tě hodlá poslat zpátky do Okraje Conneku.“

„Slyšel jsem už podobné dohady,“ řekl Hecht zdrženlivě. „Oficiální rozkazy jsem ještě nedostal.“

„Tento patriarcha stáhl zakládací listinu Společnosti. Nařídil její rozpuštění.“

„Ano,“ přikývl Hecht a snažil se nedávat najevo souhlas s tímto krokem.

„Může předpokládat, že to budeš prosazovat,“ dodal Rinpoché.

Hecht přikývl. Toto rozhodnutí bude prosazovat celým srdcem. A s potěšením bude sledovat, jak se členové Společnosti, kteří se rozhodli Bonifácovi vzepřít, vrací do Brothu k církevnímu soudu.

„Byli bychom rádi, kdybys nebyl příliš horlivý,“ pokračoval Rinpoché. „Tito bratři provádějí dílo Boží.“

„Navzdory tomu, co říká Neomylný hlas?“

Záblesk podráždění.

Hrbáč už se ponořil tak hluboko a na tak dlouhou dobu do stoky korupce, že si nedokázal představit svět, v němž by žili lidé s čistými a nezkaženými úmysly. Nebo přinejmenším díky své čestnosti nějak použitelní.

„Connec bude očištěn od kacířství,“ prohlásil Rinpoché. „Má paní se o to postará. Nabízím ti příležitost stát se součástí řešení problémů s kacíři.“

„Pokud je to vůle patriarchy a Kolegia, pak se tak stane,“ odpověděl Hecht.

Další podráždění. „Král je mladý. Čeká ho ještě mnoho let na trůnu. Než odstoupí od vlády, bude Okraj Conneku patřit pod arnhandskou korunu.“

„Nemáme spolu o čem mluvit,“ rozhodl se Hecht ukončit setkání. „Žiješ ve vysněném světě, který nemá nic společného s politickou a náboženskou realitou. Myslím, že je nepolitické už to, že se zdržuji ve tvé společnosti.“

„Svého postoje budeš litovat.“

„O tom pochybuji,“ opáčil Hecht. „Dokud bude Anna v prosazování svých cílů důvěřovat lidem jako ty, můžeme se těšit na další Caron ande Lette, Calour a masakr na Černé hoře. Přeji ti dobrý den.“

„Nadejde čas nového tažení na Connec, veliteli,“ řekl Rinpoché. „S tebou, nebo bez tebe.“

„Pravděpodobnější mi připadá možnost beze mě,“ pokrčil rameny Hecht. „Ale tohle rozhodnutí spočívá na patriarchovi.“

~ ~ ~

Madouc vykročil po Hechtově boku. „Šlo to rychleji, než jsem očekával,“ poznamenal.

„Nebyl to arnhandský vyslanec,“ odpověděl Hecht. „Byl to agent Anny z Menandu. Chce, abych nevěnoval pozornost jejím plánům v Conneku. Chce, abych tam nechal znovu volnou ruku lidem ze Společnosti.“

„Řekl jste mu, kam si má ty své idiotské nápady strčit?“ zvedl Madouc obočí.

„Byl jsem obezřetnější,“ usmál se Hecht. „Ale o moc zase ne.“ Napadlo ho, jestli Cloven Februaren hodlá ještě o něco více prohloubit hrbáčovu bídu.

„Je to ctižádostivá žena, tahle Anna,“ poznamenal Madouc. „Sedí až po uši mezi nepřáteli – uvnitř Arnhandu i mimo něj. Prostě si jich nevšímá. To se jednoho dne musí nějak projevit.“

„Kolik máme času, než nás budou čekat v paláci Pokání?“ zeptal se Hecht.

„Dvě hodiny,“ odpověděl Madouc. „Díky tomu, že tahle schůzka byla tak krátká, máme trochu času.“

„Castella je po cestě. Mohl bych tam alespoň vyřídit nějaké papírování.“

„Proč si na chvíli neodpočinete?“ nadhodil velitel osobní stráže.

„Až budu mrtvý, budu odpočívat celou věčnost,“ pokrčil rameny Hecht. „Kromě toho chci všechny věci zvládnout rychle. Mám dnes večer domluvenou večeři s principátem Delarim v jeho městském domě. A rád bych se tam jednou ukázal včas.“

~ ~ ~

Palác Pokání, který v Brothu sloužil jako sídlo grailských císařů, byla další obrovská kamenná stavba, kterou velikostí předstihl jedině Krois, palác Chiaro, Castella dollas Pontellas a několik zanedbaných, městem spravovaných staveb z klasických dob. Palác byl zhruba stejně starý jako samotná říše. Byl postaven na pozemku, kde kdysi stávalo vězení a ještě o několik staletí dříve gladiátorská škola, kde se muži, odsouzení k smrti v aréně, učili umírat ve velkém stylu. Jeho jméno bylo svým způsobem žertem a mělo hodně společného s ponurými výhledy těch, kdo byli odsouzeni k zastupování císaře v Matce měst.

V obrovské hale už na Hechta čekal majordomus, který ho pak vedl několika stanovišti braunsknechtů. Na každém byl zbaven části osobní stráže.

Když konečně dorazili ke dveřím místnosti, v níž se měl setkat s grailským vyslancem, zůstal po jeho boku už jen Madouc.

Ten musel počkat v předsálí. A jen doufat, že seveřané nehodlají kvůli něčemu hloupému začít válku.

Piper Hecht prošel dveřmi a zahlédl na druhém konci dlouhé, úzké a bohatě vybavené místnosti stát Ferrise Renfrowa. „Každý si dneska domlouvá schůzky pod falešnou záminkou," poznamenal, když k němu došel.

„Opravdu?" zeptal se Renfrow s překvapeným výrazem.

Hecht mu popsal setkání s Rinpochém. Říše by mohla mít zájem na tom, co si myslela Anna.

„Chápu, co tím myslíš," přikývl Renfrow. „Ale já se s tebou nechtěl setkat proto, abych tě přemlouval ke službě v zájmu Říše. Alespoň ne přímo. My jsme všichni spokojení s tím, jak se situace má právě teď."

Opravdu se za těmi slovy skrýval sarkasmus?

„Jen jsem ti chtěl předat oficiální pozvání na svatbu císařovny a Jaimeho z Castaurigy," pokračoval vrchní špeh.

„Znovu?"

„Znovu," potvrdil Renfrow. „Tentokrát to vyjde. Pokud samozřejmě nenastane nějaká další direcianská krize."

„Proč?" zeptal se Hecht.

„Proč svatba? Nebo proč pozvání?“

„To druhé.“

„Nevím,“ pokrčil Renfrow rameny. „Byl to nápad císařovny. Překvapilo mě to. Jiný zdroj mi připadal mnohem pravděpodobnější.“

Hecht na sobě nedal znát vůbec nic. Neměl sebemenší představu, kolik toho muž před ním ví. Nebo neví. Dopisy nepravidelně putovaly z Alten Weinbergu na místo, kde se zrovna zdržoval, a zase zpět.

Renfrowův ocelový výraz napovídal, že toho ví víc, než by měl. Pravděpodobně nějaký dopis i četl. Ačkoli jediný dopis, který by se zatoulal, by sotva dokázal odesílatele nějak kompromitovat.

Helspeth už přestala riskovat tak, jako když mu její dopis přinesl ten braunsknecht, který oficiálně předkládal žádost o zapůjčení Draga Proseka. Vyhnanství ji naučilo opatrnosti.

„Bude potřeba předložit pozvání formálně přes svatou stolici,“ řekl Hecht. „Patriarcha mi možná udělí svolení. V té době bych měl už zase být v Okraji Conneku a bojovat s navrátilci z řad Zástupců noci.“

„Možná se setkáš s králem Jaimem, až tamtudy bude projíždět.“

„I to se může stát,“ přikývl Hecht.

„Zjistil jsi vůbec někdy pravdu o té dívce, kterou sis přivezl domů ze Sonsy?“ zeptal se Renfrow. „Ta dcera nebo neteř nebo něco takového, za kterou jsi ji vydával v tom hostinci.“

„Byla to chytrá lhářka,“ odpověděl Hecht. „Přesvědčila všechny ženy v nevěstinci, kde jsem ji našel, že ji unesli chlapi ze Zvláštního úřadu. Ve skutečnosti ji do toho podniku prodala vlastní matka.“ Podíval se Renfrowovi přímo do očí. „Proč tu vlastně jsi? K obyčejnému předání pozvánky na svatbu přece není potřeba nechvalně proslulého Ferrise Renfrowa.“

„Nechvalně proslulého?“ zvedl vrchní špeh obočí.

Zničehonic se Renfrowovi za zády objevil stařec v hnědém. Ferris se zrovna v tom okamžiku díval Hechtovi přímo do očí a v následujícím se prudce otočil. A ještě jednou. „Co to bylo?“ vyhrkl.

„Co bylo co?“

„Za mnou. Něco se stalo. Ty ses na to díval. Mluv.“

Hecht nasadil svůj nejlepší zmatený výraz. „O čem to mluvíš?“ zeptal se a pokračoval: „Jestli už na mě nic nemáš, tak se raději vrátím ke své práci. Tenhle patriarcha má jasné představy o tom, jak se mají vést ozbrojené jednotky.“

Ferris Renfrow už ale ztratil veškerý zájem o Pipera Hechta a o cokoli, co pokládal za tak nutné, aby si kvůli tomu domlouval schůzku s vrchním velitelem církevní armády. Úplně ho pohltilo rozptýlení při hovoru a teď se snažil zjistit, jak se věci mají. „Co se vlastně stalo s Osou Stilem?“ zeptal se roztržitě. „Proč jsem o něm už dlouho neslyšel?“

Hecht mu neodpověděl. Ta otázka nebyla stejně určena jemu.

Devátý neznámý se mu zjevil na dost dlouhou chvíli, aby se zeširoka usmál a ukázal mu vztyčený palec. Renfrow se znovu otočil.

~ ~ ~

„A zase jste s rozhovorem s důležitým legátem hotový daleko dřív, než bych čekal,“ řekl Madouc užasle, když za sebou Hecht zavřel dveře.

„Tenhle byl blázen,“ odpověděl Hecht.

„Podle toho, co všechno jsem poslední dobou viděl, pane, bych řekl, že do téhle kategorie spadá většina lidí na světě,“ poznamenal velitel osobní stráže. „Což znamená, že my tři nebo čtyři zbývající chlapi bychom se měli konečně dát do práce, aby zkaženost nepohltila svět úplně.“

„Ale zároveň si nejste tak docela jistý, jestli patřím mezi ty tři nebo čtyři normální, že?“ nadhodil Hecht.

Madouc se zazubil. Hecht měl ale pocit, že přece jen nežertuje.

~ ~ ~

Hecht se krátce setkal s Titem Consentem, než se vydal na schůzku k principátu Donetovi, který – po patřičné výměně vzkazů a návrhů – souhlasil, že schůzku posune na dřívější dobu. Cenou za tento ústupek bylo, že se bude muset s Donetem setkat v jeho městském domě.

„Zemřeli další dva lidé,“ zašeptal Titus.

„Sebevraždy?“

„Ten jeden mrtvý v devské čtvrti ano," přikývl poručík. „Druhý nejspíš ne. I když vražda to také nebyla."

„Mluv."

„Syphon Credulius. To je ten z devské čtvrti."

„To jméno mi nic neříká," přiznal Hecht. „Kdo to byl?"

„Přistěhoval se poměrně nedávno," odpověděl Consent. „Do města dorazil, zatímco jsme my trčeli na Artecipee. Údajně sem prchl ze Svatých zemí. Neměl ale přízvuk. Strávil spoustu času tím, že se z lidí snažil vymámit podrobnosti ohledně toho, co se stalo v Sonse. Během nepokojů."

„Podle všeho špeh," poznamenal Hecht.

„A hodně hloupý k tomu," přikývl Consent. „To, že spáchal sebevraždu, mě nutí k zamyšlení nad tím, co tu asi hledal. Což by zase mohlo vést ke spojení všech mrtvých, které ale vůbec nevychází z toho, že byli všichni členy nějakého otrokářského sdružení."

Hechtovi se rozbušilo srdce. Zdálo se, že Titus došel ke stejnému závěru, který si on sám uvědomil poměrně nedávno. „A?" zeptal se.

„Mám za to, že měli společné nějaké informace," řekl Consent zamyšleně. „A říkám si, jak smrtelné takové informace mohou být. A ptám se sám sebe, komu to mohlo dělat takové starosti, že se rozhodl všechny muže vyvraždit."

Zdálo se, že Titus na to přišel. Zabíjeli se lidé, kteří věděli, že Piper Hecht není uprchlík z Duarnenie. Jenže… „Vůbec netuším, kdo co komu dělá a proč mu to dělá, Tite," poznamenal. „Kdysi mi připadalo, že vidím spojení tam, kde je teď vidíš ty. Ale třetina z těch mrtvých do toho prostě nepasuje. A pokud vím, tak ke stejným úmrtím docházelo i za mořem. V jednom okamžiku vypukla hotová epidemie v přístavu, který kdysi proslul trhy s otroky. Chceš se v tom začít hrabat? Pusť se do toho. Možná ti Bechter dokáže sehnat na výpomoc nějakého lovce čarodějnic. Protože ať už se děje cokoli, musí v tom být zapletená magie."

Titus se tvářil zmateně. Ale jen na okamžik. „Dělám si daleko větší starosti o Noë a o děti," řekl. „Kdyby se mi něco stalo, tak beze mě budou ztracení. Žádný z příbuzných by je k sobě nepřijal. Kvůli tomu, že jsme konvertovali."

„Nevidím jediný důvod, proč by sis měl dělat takové starosti. Ale přiznávám, že v podstatě ani nevím, co se děje. Budu na tebe dávat pozor.“

Nezdálo se, že by se Titus nějak uklidnil.

„Co to další úmrtí?“ nadhodil Hecht, aby změnil téma hovoru.

„Polo,“ odpověděl Consent. „Nejdřív sloužil tobě, pak Ghortovi a byl zmrzačený při útoku.“

To Hechta polekalo. A nechal to na sobě znát. „Polo? To je smutné. Byl to dobrý chlap, i když občas trochu pomalý a se sklony ke sbírání drobných mincí a cetek, které mu nepatřily. Co se mu stalo?“

„Spadl ze schodů,“ řekl Titus. „Doma. Žádné viditelné stopy zločinu. Byl opilý – poslední dobou pil hodně. Ale Bruglioniové mají podezření.“

Hecht měl také podezření. Polo byl totiž další člověk, který o Piperu Hechtovi věděl spoustu věcí. A možná to byly i věci, o kterých ani nevěděl, že je Polo ví.

„Kdy se to stalo?“ zeptal se.

„Předevčírem. Paludan ho nechal uložit do bruglioniovské krypty – do části pro služebnictvo.“

Hecht se zachvěl. „Jednou jsem se tam šel podívat,“ řekl. „Dostal jsem se do nějakých vinných sklepů a podobně. Polo mi rozmluvil, abych chodil dál. Říkal, že tam není k vidění nic než hromady kostí.“

„To by bylo typické,“ přikývl Consent.

„A teď musím vyrazit za Donetem,“ vstal Hecht ze židle. „Vůbec se na to netěším.“

~ ~ ~

Pinkus Ghort zavedl Hechta do malé místnosti, kde už na ně čekal Bronte Doneto. Byla přeplněná nábytkem a přetopená. Hecht ji už kdysi, po návratu ze zajetí v Plemenze, jednou navštívil. Toto bylo poslední Donetovo útočiště. Tady se cítil dost bezpečně, aby mohl být tím, kým být opravdu chtěl. Zdi byly nepochybně obloženy kamenem, dovezeným ze Svaté země.

Ghort zůstal s nimi. Přestože se nezdálo, že by ho nějak nadchlo to, že musí zůstat. Hecht se na důvod jeho přítomnosti Doneta nezeptal.

„Udělej si pohodlí,“ pobídl ho principát. „Káva bude hotova hned. Pokud jsem to správně pochopil, je to tvůj jediný zlozvyk.“

„To, a podle některých lidí ještě vytrvalost,“ usmál se Hecht.

„Což je podle toho, co jsem slyšel, v Duarnenii vysoce ceněná vlastnost,“ poznamenal Doneto. „Vytrvalý strážce je tam prý ctihodný titul.“

„Vytrvalý strážce se říká hlavnímu kastelánovi řádu Grailu,“ řekl Hecht. „Ale máte pravdu, ten titul se dá pokládat za poctu. Všeobecně vzato za poctu člověku, který zmasakruje dostatečně úctyhodný počet divochů.“

„Takhle už to chodí v… Co?“ zajíkl se Doneto a posadil se ve svém křesle zpříma způsobem, který Hechtovi připomínal loveckého psa, zburcovaného ze spánku. „Pinkusi. Cítil jsi…?“

„Principáte?“ zeptal se Ghort.

„Něco se právě stalo,“ řekl Doneto. „Pohnula se energie. Ale teď ji necítím.“

Hecht měl podezření, že se do místnosti mohl pokusit vstoupit někdo v hnědém. Něco ve dveřích přinutilo jeho amulet k zachvění, když vcházel dovnitř.

Pro jistotu nasadil svůj nejlepší zmatený výraz a čekal.

Doneto se uvolnil. „Plukovník Ghort mi řekl, že máš pocit, jako by se naše vzájemné závazky dostaly na neutrální úroveň,“ řekl po chvilce.

„V podstatě ano,“ přikývl Hecht. „Já vás zachránil na Ownvidianském hřebeni. Vy jste mě dostal ze zajetí v Plemenze. Většina lidí by sice pokládala záchranu života za poněkud hodnotnější, ale já se s tím spokojím.“

Doneto přikývl. „A jak se díváš na principáta Delariho?“ zeptal se.

„Tomu z profesionálního hlediska dlužím daleko více.“

„Pravda,“ souhlasil Doneto. „A mnohé by zajímal důvod.“

„Takhle to funguje dobře. Zatím.“

„Myslím, že Rudenes Schneidel by o tom vážně pochyboval,“ zvedl Doneto obočí.

„A měl by k tomu zatraceně dobrý důvod,“ zasmál se Hecht.

„Byl sis vědom toho, že já a principát Delari jsme kdysi byli velcí nepřátelé?“

„Ano,“ odpověděl Hecht. „Zmiňoval se mi, že mezi vámi byly kdysi jisté třenice. Říkal, že to bylo všechno nedorozumění. Spočívalo prý v tom, že jste náhodou zjistil, že oba pracujete na stejné věci.“

„Není to docela čistá pravda, ale jako základ pro příměří to stačí,“ řekl Doneto. „Kde se poslední dobou schovává? Od voleb jsem ho neviděl.“

„Nevím,“ pokrčil Hecht rameny. „Já ho také neviděl. Ale dnes večer půjdu s rodinou na návštěvu do jeho městského domu.“

Káva dorazila. Stará žena, která ji přinesla, se třásla.

„Hannah?“ zeptal se jí Doneto. „Co se stalo?“

„Duch, Vaše Milosti,“ odpověděla žena. „Nebo nějaké stvoření Noci. Přímo venku na chodbě. Je tam chladno, Vaše Milosti. Chladno jako v hrobě.“

Doneto se na Hechta zamračil. „Co jsi to přivedl do mého domu?“ zeptal se ostře.

„Nic,“ odpověděl Hecht. „Sám přece víte, že jsem ke všem magickým věcem hluchý jako pařez.“

„Kromě případů, kdy se tě něco magického snaží zabít v horském průsmyku,“ mávl rukou principát. „Tak. Zdá se tedy, že otázka zní: kdo tě pronásleduje? Odpověď by určitě zajímala spoustu lidí.“

„Pane?“

„Žiješ magický život, Pipere Hechte. Zdá se, že ať se tě sebevíc snaží dostihnout Smrt nebo Noc, nedokáží tě najít.“

„Chvála Bohu na nebesích,“ poznamenal Hecht zbožně.

„Vypij si kávu,“ řekl Doneto a vstal. „Hannah, ukaž mi, kde se to stalo.“ A odešel z místnosti.

„Dáš si se mnou?“ zeptal se Hecht Ghorta.

„Jsou tu jenom dva šálky, Pipe,“ poznamenal přítel.

„Však jsme tu jen my dva.“

„Mně by neprošly ty hry, který hraješ ty, Pipe.“

„Když už o tom mluvíme, o co mu jde?“ zeptal se Hecht. „Co po mně chce?“

„Upřímně?“

„Samozřejmě.“

„Myslím, že se snaží zjistit, jak velký problémy pro něho budeš znamenat v budoucnu,“ odpověděl Ghort.

„Zná mě ale skoro stejně dlouho jako ty,“ pokrčil Hecht rameny.

„Však já si taky nejsem moc jistej,“ odpověděl přítel. „Dějou se kolem tebe divný věci, Pipe. Možná ani nemáš zasraný ponětí o tom, jak se to děje. Jako třeba ti požírači duší, kteří na tebe vyskočili u al-Khazenu. Tys je nevyvolal, ale podle toho, co říkali lidi, který tam byli, si tam přišli přímo a jenom pro tebe. Oni a Starkden a Masan al-Seyhan. Pak se vynořil nějakej Rudenes Schneidel, kterej si dal za životní cíl, že tě zabije. A pak ten obrovskej smradlavej červ, kterej vylezl ze země, aby ti sežral prdel. A to jsou jenom sračky, který jsem viděl já – co si myslíš, že mohli vidět lidi jako Doneto?“

„Takže to znamená, že jsem co?“ ohradil se Hecht. „Nějaký Vyvolený z legend? Něco takovýho? A Bůh – nebo bohové – se mi o tom neobtěžovali ani říct?“

„Hele, takhle to klidně může bejt,“ řekl Ghort a přešel na místo, odkud se mohl podívat ze dveří. Pak se vrátil zpátky a zavdal si zhluboka z lahve pálenky, kterou vytáhl ze skříňky, vedle níž stál. Na poličce stál tucet lahví. Skleněných lahví – už to hovořilo jasně o bohatství a moci. „Já na to přece nejsem odborník,“ dodal. Provedl manévr s vyhlédnutím a kroky ke skříňce znovu, tentokrát s jinou lahví. „Fuj!“ zachvěl se. „Tohle chutnalo hnusně.“

„Co se podle tebe děje?“ zeptal se Hecht.

„Už jsem ti to řekl,“ pokrčil Ghort rameny. „Bere ti míru. Vždycky se dívá dál než většina lidí v Kolegiu. Ostatní chtějí jenom to, aby ses vrátil zpátky do Conneku. Můžeš tam udělat kus práce, a zároveň budeš uklizenej stranou. Doneto si nejspíš dělá trochu starosti s tím, že by ses mohl proměnit v hrozbu, který se tak bál Pacificus Sublim.“

Hechta napadlo, jestli se tento proslov musel Ghort pod dohledem principáta Doneta naučit. „Proč by mě měli lidé pokládat za hrozbu jenom proto, že dělám svou práci?“ zamyslel se nahlas. Musela to být jeho chyba. Stávalo se mu to pořád a pořád.

Doneto se vrátil chvilku poté, co si Ghort zavdal ze třetí lahve. Na půli cesty přes místnost se zastavil, nasál nosem vzduch, zamračil

se a sedl si. Pohledem zajel k řádce lahví. „Jaká je káva?“ zeptal se Hechta.

„Vynikající.“

„Pinkusi, měl jsi vypít ten druhý šálek,“ řekl principát. „Takhle zbytečně chladne.“

„To bych si nikdy sám nedovolil, Vaše Milosti.“

Doneto se skoro usmál.

„Hechte,“ řekl pak, „doufal jsem, že s tebou budu moci strávit pár hodin, abych měl lepší ponětí o tvých postojích. Ale musím se vypořádat s něčím, co proniklo do mého domu. To je pro mě momentálně nejdůležitější starost. Zbytek budeme muset probrat, až se naskytne příležitost.“

Hecht doufal, že se tváří patřičně užasle. A dostatečně podrážděně, aby – s přispěním zamračeného pohledu směrem ke Ghortovi – Doneto věřil tomu, že myslí, že to přerušení bylo jen předstírané.

Doufal, že Cloven Februaren získal alespoň nějaký náskok.

~ ~ ~

„Tohle musíte dělat schválně,“ prohlásil Madouc, když scházeli po schodišti na ulici před Donetovým městským domem. „Jdete dovnitř s tím, že vás čeká dlouhá schůzka, a za chvilku zase odcházíte.“

„Tentokrát šlo o záchvat paranoiy,“ vysvětloval Hecht. „Zničehonic se rozhodl, že se mu do domu vloudilo něco strašlivého. Musel to jít vyhnat. Na ničem jiném mu najednou nezáleželo.“

„A nedíval se náhodou přitom na vás, když to říkal?“ zvedl Madouc obočí.

„Máte dnes kousavou náladu,“ poznamenal Hecht. „Ne, nedíval se na mě.“

„Dělám, co můžu, abych se udržel při vědomí, pane. Tohle je můj nejdelší den ve službě od chvíle, kdy jsme se vrátili z Artecipey.“

„Tak si vezměte na zbytek večera volno. Nepotřebuji hlídače.“

„Jak můžete mít o spoustě věcí tak dobrý přehled, a přitom být takový pitomec, když přijde na vaši vlastní bezpečnost?“

Hecht se nadechl, aby něco odsekl.

„Pane!“ nenechal ho Madouc promluvit. „Všude kolem jsou lidé, kteří vás chtějí zabít. A zbožná přání na tom nezmění vůbec nic.“

Hecht zabručel něco ve smyslu že Anna Mozilla se teď někde směje a mne si ruce. Anna už mu naznačovala, že by měl přemýšlet o odchodu na odpočinek. Nikomu nic nedlužil. A tažení do Conneku z něj udělalo finančně docela zajištěného muže. Nebylo to sice žádné nebetyčné bohatství jako to, kterého chtěl dosáhnout Sublim, ale docela dost na slušné živobytí.

Nedokázal by něco takového udělat. Takhle by nemohl žít. Měl poměrně slušnou šanci, že bude následovat příkladu Gradeho Drockera a zemře ve službě. Patrně i podobně bídnou smrtí.

Hecht zabručel ještě něco dalšího. Nemělo to smysl. Nebylo by rozumné očekávat, že si bude užívat stejnou anonymitu jako v dobách, kdy se s Ghortem, Bo Biognou a Spravedlivým upřímným Joem připojili k prvnímu tažení do Conneku.

„Madoucu, já tomu rozumím,“ řekl. „Vážně ano. Ale nikdy se mi nebude líbit, že mě bude pořád pronásledovat procesí.“

„To bychom mohli vyřešit tím, že bychom pro jednou dovolili, aby se vám něco stalo,“ nadhodil jeho osobní strážce. „Nic smrtelného. Jen nějaký dostatečně drsný zážitek, abyste pochopil, oč kráčí.“

„Ano,“ přikývl. „To by mohlo pomoci.“ Ale opravdu to tak bylo? Po všech útocích, které už dokázal přežít?

Existoval jediný způsob, jak dostat zpátky to, po čem toužil. Zbavit svět e-Rashala al-Dhulquarnena. Nebo se modlit, aby se to podařilo Nassimovi Alizarinovi.

„Nu, Madoucu, budu se snažit vám ušetřit práci,“ řekl. „Budu se co nejvíce zdržovat na bezpečných místech.“

Nezdálo se, že by to Madouca ukonejšilo. Nejspíš proto, že si vzpomněl na útok s povozem plným střelného prachu, ke kterému došlo před Anniným domem.

„Tak se alespoň naučte přenášet odpovědnost,“ poradil mu Hecht. Madouc totiž nedůvěřoval svým mužům natolik, aby je nechal dělat svou práci, aniž by jim pořád nahlížel přes rameno.

„Možná bych se to pak mohl naučit taky,“ dodal Hecht.

~ ~ ~

„Tak tohle bylo docela zajímavé,“ poznamenal Hecht, když pomáhal Anně nastoupit do kočáru principáta Delariho.

„Co?“ Anna byla nádherná. Objednala si pro tuto příležitost nové šaty. Hecht si přál, aby ji takhle mohl provést palácem Chiaro – čistě jen proto, aby viděl ty nudné starce slintat.

„Madouc,“ vysvětloval. „Našel způsob, jak obejít svědomí a nechat vlastní podřízené dělat jejich práci.“

„Copak nemá rodinu?“

„Má Bratrstvo. Pojďte, děti. Vali, vypadáš krásně.“ Vali také dostala nové šaty. Během několika let z ní vyroste půvabná mladá žena.

„Ty také, Lilo.“ Druhá dívka na sobě měla původně Anniny šaty, které si nechala přešít. Byl to její nápad. Tyhle šaty obzvlášť milovala. Byl to nejkrásnější kus oděvu, jaký kdy nosila.

„A Pello,“ dokončil prohlídku dětí Hecht, „ty vypadáš jako mladý šlechtic.“

„A taky mě to tak svrbí,“ utrousil chlapec.

Pella nechtěl do městského domu principáta Delariho vůbec jít. Byl na to příliš rozpačitý a styděl se.

„Taková je cena za to, že žiješ tímhle životem,“ vysvětlil mu Hecht. „Když chceš mít pohodlí, musíš se obléct tak, aby ses cítil nepohodlně. Jen se podívej na mě.“

Hecht byl dospělým odrazem Pelly. Ačkoli chlapec dával přednost zelené barvě a Hecht na sobě měl většinu věcí tmavě modrou. Oba ale dávali přednost prostému jednobarevnému oblečení na rozdíl od pestrých kombinací, jaké poslední dobou nosil Pinkus Ghort. „V těchhle úzkých nohavicích si vždycky připadám jako pitomec.“

I když proti oblékání podle poslední módy navenek protestoval, už si na ně Hecht zvykl. Život na západě už ho dávno úplně zkazil.

Vystoupil do kočáru a posadil se vedle Anny naproti dětem. Lila byla vyděšená. Vali ji vzala za ruku a snažila se tvářit znuděně. „Brzy budeme muset pořídit Pellovi první břitvu,“ poznamenal Hecht.

„To sis s sebou musel brát ten zatracený meč?“ zabručela Anna.

Jílec jeho zbraně se jí přitiskl na stehno. „Musel," řekl. „Ano. Počkej, posunu si ho na stranu."

Zničehonic ho posedla špatná předtucha. Jako by pouhá zmínka o zbrani mohla přivolat nutnost jejího použití. A právě toho večera, kdy si Madouc vzal na jeho naléhání volno.

Cesta probíhala v napjaté atmosféře. A přitom zbytečně. K městskému domu Muniera Delariho dorazili bez jakýchkoli potíží. Když začal Hecht pomáhat při vystupování ostatním, bylo ještě trochu světlo.

Pella si všiml, že se dívá na nároží domu. „Tohle je část, kde se dům trochu propadl," řekl. „Už to skoro všechno opravili."

„Tys tu byl?" zeptal se ho Hecht.

„Občas chodím na průzkumy. Když nemám nic jiného na práci."

„Zajímavé." Hecht by se nejraději šel podívat. I když ale dorazili trochu předčasně, nakonec nešel. Nezůstalo tu nic z původní katastrofy, co by stálo za prohlídku. A jeho osobní strážci začínali vypadat napjatě.

Ze dveří jim vyšla naproti Heris v doprovodu Turkinga a Felske. Hecht předpokládal, že ti tu byli pro případ, že by bylo třeba něco odnést. „Jsme tu brzy," řekl.

„Dědeček bude mít radost," odpověděla. „Alespoň budeme mít víc času na povídání." Objala Annu. Anna s tím neměla žádné potíže, protože odpor nechala za zády. „Anno, vypadáš jako královna," usmála se Heris. „A děti jako malý šlechtic s malými šlechtičnami. Nemusela sis dělat takové starosti." Zvědavým pohledem přejela Lilu, ale neřekla ani slovo.

„To ani ty."

Heris musela věnovat přípravě tohoto večera nejméně stejnou dobu a energii jako Anna. „To byl dědečkův nápad," začervenala se. „Chce, abych byla společenštější. Začínám pomalu."

„Tohle je Lila," řekla Anna. „Bydlí teď s námi."

„Rozumím." Heris se o Lile dozví všechno – s ohledem na vlastní zážitky nebylo pravděpodobné, že by ji odsuzovala.

Vstoupili do domu. „Udělejte si pohodlí," vybídla je Heris. „Dědeček se ukáže hned, jakmile se dokáže odtrhnout od magie." Vyjekla. „Zatraceně! Přestaň to dělat!"

Když se otočila, aby se za služebnictvem vydala do domu, nečekaně vrazila do starce oblečeného v hnědém.

Cloven Februaren se zazubil od ucha k uchu. „Je to dětinské, ale nikdy to nepřestane být legrační," poznamenal. „Tak mě představ své rodině, Pipere."

Hecht neměl vůbec jasnou představu, jak by to měl udělat. Když neřekl nic, přešel Februaren před Annu. „Ten chlapec si musel ukousnout jazyk. Já, krásná dámo, jsem Munův dědeček, Cloven Februaren."

„To nemůžete být!" vyhrkl Pella. „Nikdo není tak starý."

„Pello," ozval se Hecht. „Chování."

„Má pravdu, Pipere," usmál se Februaren. „Skoro. Téměř žádný člověk není tak starý jako já." K Anně dodal: „Tys o mně ještě nikdy neslyšela, že?"

Anna zavrtěla hlavou. „Myslím ale, že jsem měla."

„Náš Piper je úžasně zamlklý," řekl Februaren. „Já jsem jeho strážný anděl. Následuji ho všude, kam se vydá, a chráním ho před nájemnými vrahy pokaždé, když je tvrdohlavý a nechce poslouchat osobní strážce."

„Vy jste byl Devátý neznámý!" vyhrkl Pella.

„Ještě jsem," usmál se stařec. „A ty budeš ta postava z knížky, že? Pellapront Versulius. Už jsi četl *Žalozpěv z Ihrianu*?"

„V celém Brothu je jen jeden výtisk, Vaše Milosti," odpověděl Pella. „Má ho principát Doneto. Plukovník Ghort se ho snažil přesvědčit, aby mě ho nechal přečíst. Ale on nechtěl, dokonce ani kdybych si ho četl u něj v domě."

„To je škoda, že jsem to nevěděl odpoledne," řekl Februaren. „Byl jsem tam s Piperem. Mohl jsem si tu knihu půjčit."

„Vsadím se, že byla v místnosti, kam jste se nemohl dostat," dodal Hecht kousavě.

„Mohl jsem se do ní dostat," zavrtěl hlavou Februaren. „Ale způsobil bych zbytečný rozruch. A Doneto by byl ještě víc na nervy, než byl. Což už takhle stačí k tomu, aby se začal vážně zajímat o zjištění skutečného původu jistého duarnenského námezdního vojáka Pipera Hechta."

Anna se prozradila prudkým nádechem.

„Není důvod k obavám, drahá,“ ujistil ji Februaren. „Duarnenia a Velké mokřiny jsou pod ledem. Tvůj přítel Begonia nemůže přemluvit Chodce k tomu, aby na tebe vyhrabal nějakou špínu.“

„Biogna,“ opravil ho Hecht. „Tak. Vrátil se zpátky k městskému pluku.“

„Předpokládám, že se přidal k patriarchálům jenom proto, že na tom Bronte Doneto trval,“ pokrčil Februaren rameny. „A aby mohl být poblíž přítele Joea. Ale ani tak to není důvod k obavám. Sotvakdo si pamatuje, že jsi tudy prošel směrem na jih. Ale tvé jméno se dá vyhledat v účetních knihách na několika místech, kde jsi pracoval.“ Stařec se usmál.

„Potřebuji si s vámi promluvit o několika důležitých věcech,“ řekl Hecht. „Soukromě.“

„To bude muset počkat. Tady je Muno. A vypadá hladově.“

Hechtovi spíš připadalo, že Delari vypadá roztržitě. Moc toho nenamluvil – ani před večeří, ani v jejím průběhu. Společnost si z něho vzala příklad, a dokonce i Pella byl zamlklý.

V jednom okamžiku Delari zvedl hlavu a vypadalo to, jako by byl překvapený, že je všechny vidí u svého stolu. Naprosto bez souvislosti k čemukoli, o čem se mluvilo od chvíle, kdy Hecht s rodinou dorazili, prohlásil: „Takováhle válka se nedá vyhrát.“ A znovu se stáhl do sebe.

Cloven Februaren pokrčil rameny a pokynul Felske, aby mu nalila další víno. Pil poměrně rychle. Anně se po straně svěřil: „Dneska večer si můžu vzít volno. Piper je tu v bezpečí.“

Anna se nejistě podívala na Hechta, jako by se ptala, jestli to byl žert.

Hecht pokrčil rameny. Neměl vůbec ponětí, jak funguje starcův smysl pro humor. Věděl jen, že se vyžívá ve zbytečných žertících.

„Vaše Milosti,“ oslovil Hecht principáta Delariho, „mám otázku ohledně vraha, kterého jsme honili předtím, než začalo tažení do Conneku. Tenkrát v podzemí.“

„Ano?“ Delari byl v dostatečném kontaktu s realitou, aby pochopil, že ho někdo oslovil.

„Začalo znovu docházet ke stejným vraždám,“ pokračoval Hecht. „Ve stejné čtvrti.“

Delari se přinutil k soustředění. „Je zpátky?“

„Něco rozhodně zpátky je.“

„Co o tom říkal Doneto?“ zeptal se Delari. „Dnes jsi u něj byl.“

„Vůbec jsme se k téhle věci nedostali. V domě se objevil vetřelec. Takže Doneto náš rozhovor ukončil.“

„Vetřelec.“ Doneto se zahleděl na dědečka. „Rozumím.“ Unaveně se usmál. „Dobře. Pokud se bude honit za vlastním ocasem, nebude mít alespoň čas na jiné lumpárny.“

„Jiné lumpárny?“ opakoval Hecht. „Jaké?“

„Později si o tom promluvíme,“ řekl Delari. „Heris, buď tak hodná, uvař kávu a připoj se k nám v tiché místnosti.“ Heris poslušně odešla a vzala si s sebou Felske. Turking začal sklízet ze stolu. Anna s dětmi zničehonic nevěděli, co dělat. Kam měli jít? Delari se už otočil ke dveřím, ale vzpomněl si, že má hosty. Vrátil se ke stolu. „Anno,“ řekl. „Omluv mě. Úplně jsem se zabral do myšlenek. S tím netvorem samozřejmě něco uděláme. Je mi líto, že ti nemohu poradit, jak by ses měla zabavit, zatímco my budeme trápit a trýznit Pipera. Od chvíle, kdy jsem se vrátil z Conneku, se zdržuji v úplně jiném světě. Turkingu. Jsou pokoje připraveny?“

„Ano, Vaše Milosti.“

„Pak neděláme špatně úplně všechno,“ usmál se Delari. „Pipere, dědečku, musíme jít, abychom tam byli dřív než Heris s kávou. Turkingu, pokud budou naši hosté chtít, připrav jim také.“

„Ano, Vaše Milosti.“

Když stoupali do schodů – pomalu, protože ani Delari, ani Februaren nebyli nejmladší – princípát poznamenal: „Neřekne to nahlas, ale zuří. Anna.“

„Myslela si, že se dnes může těšit na velkou společenskou událost,“ řekl Hecht. „Pořídila si nové šaty. A pracovala dost tvrdě na tom, aby děti vypadaly přijatelně.“

„Moje chyba,“ potřásl Delari hlavou. „Moje chyba. Mělo mi to dojít. Udělám všechno, co bude potřeba, abych ji ukonejšil.“

Heris do tiché místnosti málem dorazila dřív. Zatímco jim nalévala, Delari zavřel a zamkl dveře. Usadili se kolem malého čtvercového stolku, který tu během Hechtovy poslední návštěvy nebyl.

Hecht upíjel silný nápoj a čekal. Heris s Devátým neznámým dělali totéž. Delari se několikrát nadechl, aby promluvil, ale vždy zmlkl, aby si slova ještě promyslel.

„Jestli se nedokáže dostat k tomu, co chce říct, tak začnu tím, co chci říct já," ozval se konečně Februaren. „Pipere, potřebuji, aby ses zbavil toho prstenu. Odnes ho zpátky Bruglioniům. Něco si vymysli."

„Jakého prstenu?" zeptal se Hecht zmateně.

„U svatého Eise," vzdychl Februaren. „Už je to tu zase." Znovu připomněl Hechtovi to, o čem spolu mluvili, a dodal: „Vrať jim ho. Začal nám překážet. Oni vědí, že ho máš. Ten sluha, Polo, si ho pamatoval. Není třeba je provokovat víc, než už jsi to dokázal."

Hecht začal protestovat, že nic neudělal, ale pak se odmlčel. „Oni o tom přece nevědí, že ne?" zeptal se.

„Gervase Saluda má nějaké podezření," odpověděl Februaren. „Zmínil se o tom Paludanovi. Ani jeden z nich tomu doopravdy nevěří. Zatím. Prostě jim to nedává smysl. Neznají totiž historii toho, co stáhlo Divina Bruglioniho ke dnu. Když jim prsten vrátíš, mělo by je to odzbrojit."

„A co Noc?"

„Najdeme jiný způsob, jak ji oslepit nebo odvrátit," ujistil Hechta Februaren.

„Noc," vložil se do hovoru principát. „Takováhle válka se nedá vyhrát."

„Muno?" zvedl Februaren obočí.

„Dědečku?" řekl v témže okamžiku Hecht.

„Zabít dokážeme jen staré bohy," prohlásil Delari. „Samostatné Zástupce. Nemůžeme ale rozptýlit ty moderní."

Delari měl obecenstvo, které ani nedýchalo. Pohybovala se jedině Heris, která pomalu zvedala šálek ke rtům. „Pipere," pokračoval. „Jak bys chtěl zabít Boha? Myslím tím našeho Boha – ne Snovače nebo Havrana."

Hecht se nad tím zamyslel. „Musel bych ho přinutit, aby se objevil, a pak ho zastřelit."

„Jenže to se nestane," přikývl Delari. „Ne s naším Bohem, s bohem pramánů nebo s bohem Devů či dainshausů. A nepovede se to

ani s božstvy, která pro věřící nosí různé masky. Potíž je v tom, že na rozdíl od Ordnana nebo Sesky a celé té bandy, u těchto Zástupců *očekáváme*, že budou všudypřítomní a tudíž na všech místech najednou. Toho dosahují tím, že uloží kousek sebe sama na každé místo, které je jim zasvěceno. Takže bohové samotní dělají sami sobě to, co dělali nejmocnějším Zástupcům své doby čarodějové za dávných časů.“

Februaren přikývl. „Což je možná důvod, proč se Bůh nevrátil na scénu od doby, kdy mu dainshausové na počest podřezávali kozy.“ Stařec zvedl ukazováček a zeširoka se usmál. Měl úžasně bílé zuby.

„Ke zničení Boha,“ pokračoval Delari, „bys musel navštívit každý kostel a svatyni na světě, najít posvátný kousek Boha a postarat se o něj. Tisíc lovců čarodějnic by mohlo tuhle práci dělat tisíc let a dosáhli by jedině toho, že by se zbývající části daly dohromady z míst, o nichž nevěděli, a z míst, kam by se kvůli zalednění nemohli dostat.“

„Nikdo ale přece nechce zničit Boha,“ ozvala se Heris. „Jen Zástupce noci. Věci, které dělají lidem horší život.“

„Lidé dělají lidem horší život, děvče,“ řekl Februaren. „Zástupci noci jsou jen šikovná výmluva.“

„Když už mluvíme o tom, jak dělat někomu horší život,“ navázal Hecht, „nutil jste poslední dobou lidi, aby páchali sebevraždy?“

„Já?“ podivil se Februaren. „Proč bych to dělal? Kdo se zabil?“

Hecht vysvětlil situaci.

„Zajímavé. Možná nemáš jen jednoho strážného anděla.“

Hecht tomu nevěřil. Stejně jako nevěřil ve starcovu nevinu.

„Pokud patřili k okruhu lidí, kteří tě dostali do otroctví, tak na tom stejně nezáleží, ne?“ nadhodil Februaren.

„Záleží…“ Hecht si všiml, že na sobě Heris dala znát city. Vůbec poprvé. Nenávist z ní tryskala jako černá oblaka kouře. „Ne tihle muži. Jiní muži.“

Februaren se tvářil, jako by ho to opravdu překvapilo. „Jiní muži?“

„Vlastní rukou zemřeli i muži, kteří neměli s otrokářstvím nic společného.“

„To víš určitě?“

„Ano,“ přikývl Hecht.

„Možná už ztratili zájem o život,“ nadhodil Februaren. „Nebo ještě jinak – jmenuj mi tři, kteří byli opravdu nevinní.“ Hecht neřekl ani slovo. „Nebo ještě jinak – existoval nějaký jiný motiv?“ Zatímco se na sebe Hecht s Devátým neznámým mračili, principát Delari poodešel k nízké skříňce a z úzké zásuvky vytáhl list nazelenalého papíru. Kdysi býval složený na čtvrtiny. Položil jej na stůl před Hechta. „Tohle je seznam, který sepsal tvůj otec,“ řekl. „Vyškrtni z něj každého, koho chceš.“

Byl to dlouhý soupis jmen naškrábaný drobným písmem zkřivenou rukou člověka, který umíral na bolestivou krutou chorobu. Několik desítek jmen bylo odškrtnutých. Hecht jich znal jen několik. Některá neodškrtnutá mu také něco říkala.

Muž v hnědém vytáhl podobný list z rukávu a položil jej vedle zeleného. Jeho seznam byl napsaný na béžovém papíře. Heris popadla zelený list. „Aha!“ zvolala. „Tihle dva. Pracovali jsme v jejich domě v Shartelle. Mintone byl obzvlášť krutý na matku.“

„Jusuf Mintone zemřel loni,“ řekl muž v hnědém. „Celý jeho dům shořel. On byl přitom uvnitř. Trvalo dlouho, než vydechl naposledy. A pochopil, proč umírá.“

Hechtovi bylo jasné, že tím příběh nekončí. Februaren už ale nic neřekl.

Hecht si pročetl starcův seznam. Neodškrtnutá jména souhlasila s těmi v Drockerově seznamu, se dvěma výjimkami. A jen jediné jméno zůstalo neodškrtnuto.

Heris si od něj seznam vzala. Februaren ukázal na jediné zbývající nepotvrzené jméno. „Tenhle chlap na nás nejspíš vyzrál tím, že stačil umřít dřív,“ poznamenal. „Nebo byl dost chytrý na to, aby vycítil, co ho čeká. Naposledy ho viděli na říčním člunu ze Shirne, který plul do al-Qarnu. Měl malárii.“

„Chybí tam jména,“ ozvala se Heris. Oči jí zářily jako divokému pomstychtivému Zástupci noci.

Hecht se zamračil. „Myslel jsem, že přinejmenším některé mrtvé bude spojovat to, že sdílejí nějaké informace.“

„Samozřejmě,“ poznamenal Februaren. „A ze všeho nejlepší by bylo ostatní nechat naživu, aby mohli chodit po světě a informace navzájem dál předávat každému, kdo bude chtít poslouchat.“

„To jsem neřekl,“ namítl Hecht.

„Ale myslel sis to. I když nepřímo. A v tomhle nejsi sám vůči sobě poctivý.“

„Nemůžete přece zabít každého, kdo o mně něco ví.“

„Nemůžeš zabít Armanda,“ ozval se Muniero Delari.

„A proč ne, Muno?“ opáčil Februaren. „Je to špeh. Slizký špeh.“

„To vím,“ přikývl principát. „Vždycky jsem to věděl. Dokud bydlel v mém domě, pečlivě jsem kontroloval všechno, co hlásil do Alten Weinbergu.“

„Anna a Titus Consent mají imunitu,“ prohlásil Hecht. S Ferrisem Renfrowem si tak jistý nebyl.

Heris se neustále mračila na seznam Clovena Februarena a něco si mumlala. „Říkala jsem, že tu chybí nějaká jména,“ ozvala se po chvilce.

„Poslouchám, holčičko.“

Heris jmenovala tři muže a jednu ženu, se kterými měla dlouhodobě potíže. Februaren jí chvíli kladl otázky a pak řekl: „Patří tam jen ta žena Hasheyda. Ostatní byli jen zprostředkovatelé otroků. Chovali se k tobě stejně jako ke všem ostatním otrokům. Na tu ženu jsme ale narazili už dřív. Mohla pomáhat s financováním výpravy. Její nastrčený člověk nám zaplatil dřív, než jsme na ni vůbec přišli. Vyslechneme ji.“

„Ráda bych ji vyslýchala sama,“ zamumlala Heris. „Asi tak rok v mučírně.“

„Nevyšla bys ze dveří o nic šťastnější.“

„Principáte,“ změnil Hecht téma hovoru. „Kde jste byl od doby, kdy jste se vrátil zpátky? Všichni se mě na to vyptávají.“

„Nepotřebují to vědět,“ řekl Delari.

„Já jim také nechci nic říkat. Ale čím víc se ptají, tím zvědavější jsem sám.“

„Byl jsem dole,“ odpověděl Delari. „U Konstruktu. A v katakombách.“

„Držel jste se stranou?“

„Dvakrát jsem vyšel nahoru, abych hlasoval. A snažil se, abych se nedostal do dalšího kola ve druhých volbách. Svět je každým dnem horší a tvrdší. Nemám čas na to, abych ho zbytečně trávil s idioty, kteří netuší, co se na ně řítí.“

„Kdybys s nimi trávil čas, tak bys jim možná mohl otevřít oči,“ poznamenal Februaren.

Delari si odfrkl. „Jediný člověk v celém Brothu, který má zájem o cokoli kromě vlastní moci a potěšení, je Bronte Doneto. A ten o to má zájem ze špatných důvodů.“

„Hugo Mongoz na mě udělal velký dojem,“ ozval se Hecht. „I když náš rozhovor netrval tak dlouho, jak bych chtěl.“

„Dobře, uznávám, že Bonifác za něco stojí,“ přikývl Delari. „Ale nevydrží tady dlouho. A většinou něco dokáže jen proto, že lidé chtějí vyhovět starci.“

„Tak mu pomozte, aby měl dost času udělat něco dobrého,“ navrhl Hecht.

„Cože?“

Hecht ukázal na Februarena. „On přišel na to, jak se na tomhle světě udržet navěky,“ řekl. „Udělejte to tak, aby nám tu tenhle patriarcha také chvilku zůstal.“

„Hezký nápad. Přinejmenším teoreticky,“ podotkl Februaren. „Nejspíš nepraktický. Zkusím se nad tím ale zamyslet. Ten prsten, Pipere. Zítra. Zbav se ho. Je to důležité. Zástupci noci brzy přijdou na to, jak se to s ním má.“

Hecht přikývl. „Znáte celý příběh Osy Stileho?“ zeptal se.

Principát se zamračil. „Kdo je Osa Stile?“

„Armand. Osa Stile je jeho skutečné jméno.“

„Jak bys mohl… je to agent Ferrise Renfrowa, toho říšského špeha. Než jsem ho přijal k sobě, snažil se působit problémy církvi v Conneku.“

„Osa byl dar pro Ferrise Renfrowa z Dreangeru,“ vysvětloval Hecht. „Je to výtvor er-Rashala al-Dhulquarnena. Je skoro stejně starý jako já. Jeho věrnost patří v první řadě er-Rashalovi, ne Renfrowovi. Nebo jeho milencům. Myslím, že právě er-Rashal navrhl, aby se Osa zapojil do práce v Conneku. Právě tam totiž al-Dhulquarnen se svými spojenci experimentoval s oživováním

zavržených bohů. Nepočítali ale s tím, že bude biskup Serifs tak strašný, že ho braunsknechti shodí z útesu.“

„Tohle všechno víš naprosto jistě?“ zeptal se ho Delari.

„O Osovi Stilem?“ zeptal se Hecht. „Ano. Spekuluji jen o tom, jak do toho byl zapojený er-Rashal.“

„A jak se to teď vlastně má s tvou věrností, Pipere?“ zeptal se Februaren. „Přece jen tě poslali na západ zemřít, a protože jsi prostě odmítl přestat dýchat, sesílají na tebe jeden útok za druhým.“

„Já nevím,“ řekl Hecht. „Upřímně. V duchu samozřejmě vím, že mě zradili Gordimer i al-Dhulquarnen. Rozhodli se, že budou mými nepřáteli.

Ale Sha-lugové mě nikdy nezradili. Moje vlastní jednotka, které jsem velel dřív, než jsem sem přišel, byla u al-Khazenu. A později u Arn Bedu. Je také zradili. Kvůli tomu, že byli spojení se mnou. Mí muži se ke mně neobrátili zády. A předpokládám, že se to dá říct o většině Sha-lugů.“ Ačkoli byl pryč od vlastního národa tak dlouho, že by si ho jen málokdo pamatoval.

Februaren přikývl. „Ten, kterému říkali Hora. Skrýval se mezi pramány u Arn Bedu. Je teď v Lucidii. Podporuje ho kaif z Qasr al-Zedu. Sbírá k sobě Sha-lugy, kteří jsou ochotni postavit se proti Gordimerovi a er-Rashalovi. Ale má mezi nimi menší podporu, než by chtěl. Už přežil několik pokusů o vraždu. Bude potřebovat hodně štěstí, aby mohl pokračovat.“

„Zítra,“ řekl Delari. Byl očividně ztracený hluboko ve vlastních myšlenkách. Všichni se na něho zahleděli. Nic dalšího ale neřekl. „Muno? Chtěl jsi nám něco říct.“ Februaren vložil do hlasu tón, který si dospělí vyhrazují pro diskusi s nedospělými dětmi.

„Eh?“ zvedl Delari oči od stolu. „Aha. Ano. Zítra. Heris. Začneš Pipera učit, jak zacházet s Konstruktem.“

„Piper musí zajít na návštěvu k Bruglioniům,“ připomněl mu Februaren jemně.

„Tak hned potom,“ přikývl Delari. „Ale zítra. Musíme s tím pohnout. Nebude to trvat tak dlouho a bude se zase muset vrátit do Conneku.“

„Nemám dost času!“ protestoval Hecht.

„Tak si ho udělej, Pipere,“ řekl mu Februaren. „Důvěřuj svému štábu. Tohle je důležité. Ani já, ani Muno nejsme nesmrtelní.“

„Nemám pro magii nadání.“

„Nadání není potřeba,“ mávl rukou Februaren. „Nepotřebuješ k tomu víc nadání než k házení kamenů. A budeme tady oba pro případ, že bys potřeboval poradit. Že, Muno?“

Principát přikývl. Ale už zase mizel hluboko ve svém nitru.

~ ~ ~

„O čem jste mluvili?“ zeptala se Anna, když Hecht vklouzl vedle ní pod pokrývku hostinské postele.

„O včerejšku, dnešku a zítřku,“ odpověděl. „Poměrně depresivní věci.“

„A tajné?“

„Přirozeně.“

„Politika?“

„To také,“ přikývl. „Ale dostaneš pomoc s tím vrahem v sousedství.“

„A ty za to budeš muset…?“

„Než se vrátím do Conneku, budu muset studovat s Delarim nějaké věci.“

Zklamaně zamumlala: „Kdy to bude?“

„To záleží na Bonifácovi,“ pokrčil rameny. „Nezdá se ale, že by měl naspěch. Rozhodně to nebude dřív, než se vrátí všichni vojáci z Artecipey, neodpočinou si a nedoplní zásoby.“

Anna se k němu přitiskla celým tělem. „Nechci, abys byl pryč,“ řekla tiše.

„Já vím. Ale musím jít.“

„Já vím. Nedokážeš přestat být sám sebou.“

V tom ale problém nebyl. Nebo možná byl právě v tomhle.

~ ~ ~

„Ty jsi poslední člověk, kterého bych tady čekal,“ řekl Paludan Bruglioni a tvářil se při tom překvapeně. „Myslel jsem, že jsi už na nás úplně zapomněl.“ Ten muž byl nervózní a sotva se dokázal Hechtovi podívat do očí. Za tu dobu, co se neviděli, mu vypadaly vlasy a hodně přibral.

„Ale vůbec ne,“ odpověděl Hecht. „Mám u vás velký dluh – dali jste mi práci, když jsem byl ve městě nový. A já vám na oplátku dal to nejlepší, co jsem mohl.“

„Pravda, pomohl jsi nám,“ uznal Paludan neochotně. „Získal jsi pro nás úctu, o kterou jsme přišli.“ Neřekl přitom, že rod Bruglioni ztratil veškerou úctu hlavně kvůli tomu, že Paludan, který nastoupil do jeho čela příliš mladý, vůbec nedbal na péči o status rodu.

„Ale stejně jste se mnou nebyli moc spokojení,“ řekl Hecht. „Alespoň jsem to tak slyšel.“

„Říkal jsi, že pro mě něco máš…?“ Paludan se zničehonic přestal soustředit. Zahleděl se do kouta plného stínů a z obličeje se mu vytratila všechna barva.

„Možná jsem nakonec přece jen našel ten prsten, o kterém jsem byl přesvědčený, že ho nemám,“ řekl Hecht. Měl na levém zápěstí provázkem přichycený kousek papíru. Písmo nikdy nezapomínalo. „Pokud je to tedy on.“ Podal Bruglionimu zlatý kroužek. „Objevil jsem ho mezi různými mincemi a šperky, když jsem se vrátil z Artecipey. Nevím, jestli jsem ho našel tam, nebo jestli byl celou dobu se mnou. Ta druhá možnost dává daleko větší smysl.“

Paludan se zamračil tak temně, jak se jen vystrašený člověk mohl opovážit.

„Ukázal jsem ho principátu Delarimu,“ pokračoval Hecht. „Řekl mi, že se k němu váže kouzlo, které člověka nutí k tomu, aby na něj zapomněl. Všechno jsem si to napsal,“ ukázal Paludanovi zápěstí.

Bruglioni si prohlížel prsten. „Vypadá jako ten, který míval Divino,“ řekl pak. „A Divino vždycky vyprávěl, že si na něj dokázali vzpomenout lidé, kteří ho viděli, ale nedrželi v ruce.“

„Ale jaký má smysl takový prsten mít, když ani nevíte, že ho máte?“ zeptal se Hecht. „Jaký šílený čaroděj dokáže podobný prsten vyrobit?“

„Nenapadá mě jediný důvod,“ pokrčil Paludan rameny. „Možná ten prsten už dávno odvedl práci, pro kterou byl vytvořen, a teď se jen potuluje po světě, protože si ho nikdo nepamatuje dost dlouho, aby ho nechal roztavit.“

„To by sedělo,“ přikývl Hecht. „Principát si také myslel, že musel být vyroben už hodně dávno – snad dokonce i před dobami Ageanské říše. Ale ani on nedokázal odhadnout, proč ho vyrobili.“

Bruglioni otáčel chvilku prsten v ruce. Pak si ho nasadil na prst. „Strýček Divino to nevěděl. Ani si na něj nevzpomněl, dokud nebyl pryč.“

„Opravdu mám dnes naspěch,“ řekl Hecht. „Jen jsem chtěl napravit to, co jsem udělal špatně – co nejdříve poté, kdy jsem zjistil, že ten prsten přece jen mám. A chtěl jsem se na vlastní oči přesvědčit, že je tady všechno v pořádku.“

„Je to tu lepší, než když jsi k nám přišel,“ ujistil ho Paludan. „Kdykoli uklouznu, Gervase mě zvedne. Ukazuje mi, jak mladí chlapci dospívají – to mi vždycky připomene, co by se mohlo stát, kdybych nedával pozor. Je mi líto, že jsem ho takhle natlačil do Divinova křesla. Moc se tady nezdržuje.“ Pokrčil rameny. „Gervase je to nejlepší, co máme.“

Hecht mu podal ruku, ale Bruglioni si jí ani nevšiml. Potřásání rukama nebyl příliš rozšířený zvyk. „Hodně štěstí v Conneku,“ popřál Hechtovi. „Tentokrát je dostaň do posledního.“

„Budu se snažit.“

Jakmile Hecht vyšel ze dveří, Paludan poděšeně vyjekl.

Stařec se jednoho dne zaplete do něčeho, co nedokáže vyřešit.

~ ~ ~

Principát Delari se mračil. „Jdete pozdě,“ vyčetl Hechtovi s Februarenem.

„Váš dědeček to zase přeháněl s nemístnými žerty,“ řekl Hecht. „Málem jsme se ve zdraví nedostali z paláce Brugliониů.“

Februaren se dokázal tvářit zkroušeně. Na okamžik.

Hecht přešel k Heris. Dívka se dívala z visuté plošiny na velkou mapu světa. „Jsou tam změny,“ řekla. Tváře měla zaprášené.

„Linie zalednění?“

„Přesně tak.“ To bylo jasné. „Ale kromě toho ještě pár dalších změn, které nejsou na první pohled patrné.“

„V Negrine a těch dvou menších mořích na východě se zvedá hladina vody,“ ukázala dolů. „Silnější sněžení na severu znamená více roztáté vody během jara a léta.“

„Vyznáš se v tom skvěle," řekl obdivně.

„Dědeček mě sem propašovával celý rok," pokrčila rameny. „Abych se naučila Konstrukt. Doufá, že ho jednoho dne budu moci řídit. A teď chce bleskově vyškolit i tebe."

„Cože? My dva přece nemáme ani tolik magického nadání, co by se za nehet vlezlo."

„Tvrdí, že na tom nezáleží," řekla Heris. „Magie je skrytá uvnitř Konstruktu. Ty jen musíš vědět, jak jí říct, co má dělat. Februaren je skutečný mistr. Dokonce už nemusí se samotným Konstruktem vůbec komunikovat. Možná nás bude učit on. Dědečkovi se občas nedaří říct přesně to, co říct chce."

„To by šlo, pokud Februaren na chvilku dokáže přestat štípat lidi do zadku a tahat je za uši," usoudil Hecht. „Jak ses sem vlastně dostala? Podplatila jsi strážné?" Jediné ženy, kterým byl dovolen vstup do paláce Chiaro, byly jeptišky řádu Bettiny. A jeptišky v této místnosti, které upravovaly mapu.

„Přišla jsem podzemím," řekla mu.

To by vysvětlovalo prach a špínu. „No tedy," potřásl hlavou. „Máš víc odvahy než já. Já byl tam dole jen několikrát a nevrátím se tam, pokud to nebude opravdu nutné."

„Dědeček mi říkal, jaké to bylo," zamračila se. „Ale teď už je to zkrocené. Postaral se o to. Februaren mu pomáhal."

Hecht si povzdechl. „Vůbec netuším, jak se dokáže všude takhle pohybovat a dělat všechny ty věci."

„To Konstrukt," ukázala Heris na mapu. „Je virtuóz."

„Díky tomuhle se dokáže pohybovat bez všeho chození?" zvedl Hecht obočí.

„Přesně tak," přikývla. „On to dokáže jako jediný. Studny moci slábnou a o všechnu energii, která zbývá, se mezi sebou pere příliš velký počet Zástupců noci. Tvá práce v Conneku by nám v tom měla pomoci. Dědeček opravdu chce, aby se vrátily staré dobré časy. Tenkrát, když jsi ho našel tam dole, se nedokázal sám ani osvobodit z nádoby. Když si ještě pořád myslel, že právě on je Pánem tichého království."

Zatímco spolu hovořili, pohyboval se Februaren po celé obrovské místnosti a nahlížel přitom přes ramena lidem, kteří na Konstruktu pracovali. Dokázal se udržet a neděsil je.

Principát Delari se pohyboval s ním, ale místo létání využíval visuté chodníky a žebříky.

„Pokud studny moci dostatečně zesílí," řekla Heris, „tak bychom měli ty i já dokázat totéž, co Februaren. Jestli budeme hodně pečlivě studovat a budeme chtít."

Bylo jasné, že Heris to opravdu moc chce. Ale možná její motivy nebyly tak čisté.

„Co?" zeptala se ho. „Neslyšela jsem žádný vtip."

„Jen jsem přemýšlel o motivaci a čistotě úmyslů," vysvětloval Hecht. „V tomhle městě. V tomhle paláci."

„Tak to by byl dobrý vtip."

~ ~ ~

Uběhlo dalších šest týdnů, než Bonifác konečně vydal rozkaz, který poslal patriarchální armádu znovu do pole. Piper Hecht trávil pět hodin každého dne této doby pod palácem Chiaro. Nevěřil, že by jeho učení postupovalo. Delari a Februaren ale nesouhlasili. „Pomalu se vylaďuješ," trval na svém Februaren. „Nakonec spolu budeme moci komunikovat na dálku. Už teď tě dokážu na dálku sledovat. Nebudu se kolem tebe muset tolik pohybovat. Tak. Běž do té své divočiny, kde lidé mluví divným přízvukem, a pobij pár bohů. Potřebuji energii, kterou vysávají."

~ ~ ~

Čtyři dny před odjezdem do Conneku obdržel Hecht žádost o návštěvu paláce Pokání – přišla v dopise podepsaném samotným říšským legátem. S ujištěním, že nejde o žádnou další zástěrku.

Po celém městě kolovaly řeči, že císařská svatba se zase odkládá. Hecht předpokládal, že ho legát chtěl přímo informovat, jak se věci doopravdy mají.

Předpokládal správně.

„Svatba byla znovu odložena," informoval ho legát. „Kvůli komplikacím, provázejícím zotavení krále Jaimeho ze zranění

utržených v boji. Nebyl zdaleka tak připraven na cestu, jak si myslel. Zhroutil se slabostí, když jeho průvod přicházel ke Khaurene.“

„Snaží se vyhnout závazku?“ zeptal se Hecht.

„Ne, právě naopak,“ zavrtěl legát hlavou. „Je příliš horlivý. Její Veličenstvo se s vámi spojí okamžitě, jakmile bude určeno nové datum.“ Legát se usmál, jako by právě vyslovil žert, jehož pointu znal jen on sám.

„Vřelé díky, pane.“ Hecht odešel z paláce Pokání zmatený očividným zájmem o svou osobu ze strany císařovny. Proč?

Když legátovi tuto otázku položil přímo, muž jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

~ ~ ~

Patriarchální armáda dorazila k řece Dechear se dvěma tisíci čtyřmi sty muži, které Bonifác VII. schválil pro toto tažení. Patriarcha měl za to, že větší armáda by mohla podráždit connekské hnutí odporu, zatímco menší počet by nemusel zvládnout nadpřirozený chaos, který je čekal. Vrchnímu veliteli se tentokrát nepletli pod nohy žádní principáti. Členové Kolegia se rozhodli držet zpátky v Brothu. Volba příštího patriarchy bude navýsost důležitá. Bude to bitva, kterou hodlali všichni dobojovat do hořkého konce. Tentokrát už nebude žádný starý kompromisní kandidát, který se ujme úřadu na tak dlouho, než se ostatní dohodnou na mladším muži.

Hecht doufal, že je na pěkných pár let dopředu volby nečekají. Hugo Mongoz se mu na patriarchálním trůnu zamlouval. Doufal, že principát Delari s Clovenem Februarenem využijí moc Konstruktu k tomu, aby se postarali o Bonifácovu dlouhověkost.

„Blíží se jezdec,“ ohlásil Clej Sedlakov. „Počítám, že sem jede z Viscesmentu.“

Hecht zahlédl v dálce muže. Byl oblečený jako braunsknecht. „Dobrý tip,“ řekl. I přes obnovení přátelských vztahů císařovny Katrin s brothskou církví viscesmentského patriarchu stále hlídala jednotka braunsknechtů.

Muž se přiblížil. Pomalu projížděl mezi patriarchálními vojáky. „Tohohle člověka už jsem někdy viděl,“ poznamenal Hecht. Pobídl svého koně naproti poslovi po cestě, zaplněné vojáky, kteří bez

velkého spěchu mířili k Dechearu. Sedlakov, Smolens, Consent a několik dalších důstojníků jeli s ním.

„Algres Drear," ozval se za chvilku Consent. „Takhle si alespoň říkal, když si přijel půjčit Draga Proseka."

Drear k nim opatrně dojel, ačkoli opatrnosti už dávno nebylo zapotřebí. „Veliteli," pokynul hlavou. „Přináším zprávy."

„Kapitáne Dreare," oplatil mu pozdrav Hecht. „Myslel jsem, že dohlížíte na bezpečí princezny Helspeth."

„Kdysi to tak bylo," usmál se důstojník. „V jiném životě. Než jsem jí dovolil, aby se vydala do průsmyku Remayne bojovat s netvorem. Kde to děvče zahanbilo všechny hrdiny říše tím, že toho netvora zlikvidovalo. Mě za to potrestali tím, že mě poslali do zapadlé posádky. Ale teď mě zase povolali zpátky. Dovolili mi, abych se znovu vypracoval nahoru. Jako velitel šestičlenné jednotky, která chrání někoho, koho by císařovna nejraději vůbec nechránila. Ale musíme dodržovat říšské tradice."

„Rozumím," přikývl Hecht. „Ty zprávy?"

Drear mu podal napěchovanou koženou kurýrskou brašnu barvy obilí. „Obávám se, že jsou poněkud mnohamluvné," řekl. „Ale stojí v nich – shrnuto do několika slov – že se brothský a viscesmentský patriarcha dohodli. Bellicose nastoupí po Bonifácově smrti na patriarchální trůn v Brothu. Jakmile k tomu dojde, bude existovat jediný patriarchát."

Bylo jasné, že Hechtův štáb něčemu podobnému nehodlá uvěřit. Ti, kdo měli obzvlášť hluboké pouto k Bratrstvu, dávali najevo opovržení. Hecht si pročetl zprávy. „Kapitán má pravdu, pánové," řekl pak. „Je to tu napsáno černé na bílém církevní hantýrkou."

„Celé zatracené Kolegium bude vzteky srát hranatý hovna," usoudil plukovník Smolens pobaveně.

„Pravděpodobně," přikývl Hecht. „Ale nejdřív nám řekněte, kapitáne, jak je vlastně viscesmentský patriarcha starý?"

„Bylo mu padesát let," odpověděl Drear. „A ctižádosti má na rozdávání. Ale je to mrzák. Když byl ještě malý, prodělal obrnu. Je zázrak, že se dokázal dožít tak slušného věku."

„Rozumím," pokýval Hecht hlavou. „Tak. Myslím, že Kolegium to přežije. Pokud alespoň na okamžik převáží chladné hlavy a

dostatek lidí bude chtít ukončit tenhle nesmyslný problém se dvěma patriarchy.“

Jen málo lidí pokládalo Kolegium za schopné přijmout nějaké rozumné a dospělé stanovisko. Hecht se v tomto ohledu přidával spíše do tábora skeptiků. Většina starců se chovala hůř než rozmazlení osmiletí spratci.

„Dalším důsledkem této dohody je, že Viscesment je teď váš spojenec,“ dodal Drear. „Všechny mosty přes Dechear jsou pro vás volné. Patriarcha doufá, že si ve Viscesmentu zřídíte hlavní stan pro tuto oblast Conneku. Podle něho by to pomohlo místní ekonomice.“

Zajímavé. „Plukovníku Smolensi,“ řekl Hecht. „Máte příležitost k návratu na místa svých zločinů. Odveďte hlavní část vojska na sever a u Viscesmentu překročte řeku. Takhle se dostaneme přímo proti kraji, který chceme vyčistit.“

Madouc už se mračil. Věděl, že se mu nebude vůbec zamlouvat to, co bude následovat.

„Já zůstanu s plukem, který přechází na druhý břeh tady,“ oznámil Hecht. „Budeme pokračovat na sever podél západního břehu. Madoucu, nechci nic slyšet. Kde je můj kluk? Proč se u všech zatracených pořád někam ztrácí?“

„Je s Prestenem a Bagsem,“ odpověděl Madouc. „Chtěl se podívat na místo, kde ze země vylezl ten červ.“

Hecht se podíval na jih. Na břehu řeky nebylo vůbec patrné, co se tu dělo loni. „Jestli ho ztratíte, tak se nebudete zodpovídat mně,“ upozornil velitele osobní stráže. „Prostě vás předhodím Anně. Co teď?“

Po cestě k nim od řeky přijížděl další jezdec tak rychle, jak se jen na silnici přeplněné vojáky odvažoval. Muži se zastavovali a rozestupovali se na strany, zatímco se šířila zpráva o tom, že se chystá změna plánů.

Jezdec byl jeden z dělostřelců Draga Proseka. Ti překročili řeku jako první.

„Veliteli, pane,“ řekl udýchaně. „Jsou tu nějací connekští šlechtici, kteří s vámi chtějí mluvit. Jeden z nich je hrabě Raymone Garete.“

„A takhle je to pořád,“ řekl Hecht. „Kapitáne Dreare, držte se mě, dokud nebudu mít chvilku, abych s vámi vyřídil pár věcí. Seržante Bechtere, chci, aby kapitán Drear na návštěvu u nás vzpomínal v dobrém. Madoucu, s tím klukem jsem si nedělal legraci. Zrovna včera jsem od Anny dostal dopis. Vůbec není šťastná.“ Anna mu také napsala, že principáti Delari a Doneto prozatím nedokázali úplně zbavit svět netvora, který se skrýval pod Brothem. Sešli dolů s půjčenými falkony a nákladem stříbra a železa. Ta věc před nimi po děsivém boji prchla. Od té doby se jim vyhýbala. A nedala o sobě vědět ani tím, že by vyšla nahoru a vraždila další lidi. Teď žilo město drby o strašlivých hrůzách, jež se dějí místním obyvatelům, kteří žijí pod povrchem jeho ulic. Bledí dospělí lidé vůbec poprvé vylézali na nenáviděné sluneční světlo. Principáti se obávali, že vraždící věc byla daleko mocnějším Zástupcem noci, než jak se původně předpokládalo. Byl zahájen průzkum. A do lovu se zapojili další členové Kolegia.

Principát Delari přesto ručil za úspěch celé operace.

Principáti se začali obávat, že je netvor královnou-matkou celého ohavného plemene. Chytili a zničili tucty menších, ale přesto vražedných tvorů, kteří se tomu původnímu podobali – všechny sem přivolaly nenávistné představy populace uprchlíků.

Takže jedna věc byla jasná: Zástupci noci mohli být vytvořeni tlakem iracionálních obav příliš mnoha lidí natěsnaných na příliš omezeném prostoru.

Hecht předpokládal, že to nejspíš nikoho nepřekvapilo.

„O chlapce se nemusíme vůbec bát,“ poznamenal Madouc. „Když přijde na přání jeho osobní stráže, je velice vstřícný.“

„Ano,“ přikývl Hecht. „Jistě. Tyhle řeči už jsem někde slyšel. Pojďme, pánové. Chci se konečně setkat se vzorem connekského nacionalismu, Raymonem Garetem.“

~ ~ ~

Hrabě Raymone nepřipadal Hechtovi nijak pozoruhodný. Byl to ale podle všeho rozumný muž. Jen se chtěl ujistit, že správně rozumí tomu, čeho chtějí patriarchální jednotky dosáhnout.

„Pokud je to takhle, veliteli, tak vám mohu půjčit část vlastních lidí,“ řekl. „Obzvlášť by šlo o ty, kteří uprchli z hrabství, kde se nyní

uchytila Noc. Doufám, že po těchto útočnících půjdete se stejným nadšením, s jakým jste se loni věnoval nám.“

„Bude mi potěšením bojovat po vašem boku,“ přikývl Hecht. „Nemohu vás ale podporovat finančně. Už takhle sotva dokážu pokrýt vlastní výdaje.“

„V tom bych problém neviděl,“ ujistil ho hrabě.

Hecht si všiml ve skupině za hrabětem mladé ženy. Jeho bývalá zajatkyně očividně sváděla sama se sebou boj o to, aby zůstala zticha. Teď to byla Raymoneho manželka. Někteří muži z doprovodu hraběte byli patrně její bratři.

„Předpokládám, že můžeme čekat další tvrdou zimu,“ řekl Hecht. „Budeme operovat z Viscesmentu.“ To hraběte Raymoneho překvapilo. „Patriarchové z Brothu a z Viscesmentu spolu uzavřeli mír,“ vysvětloval Hecht.

Ramenatý bratranec hraběte, Bernardin Amberchelle, se pobaveně a krutě rozesmál. „Čeká nás lovecká sezóna na havrany ze Společnosti, bratři!“ zvolal. „Lovecká sezóna!“

„Pravda,“ přikývl Hecht. „Nový patriarcha je Společností nanejvýš znechucen. Nemyslím si ale, že v místech, kde budeme operovat, na nějaké narazíme. Nemají odvahu, aby žili Noci přímo pod nosem.“

„Tenhle chlap se mi líbí!“ zaburácel Amberchelle. „I když nebylo zase tak příjemné být jeho zajatcem.“

„Dost!“ štěkla žena.

„Doufám, že vám zajetí nepřipadalo tak strašné, hraběnko,“ poznamenal Hecht.

Žena se nahlas a dlouze zachechtala. „Ta největší hloupost byla, když jsem odtamtud utekla. V zajetí jsem byla v teple a dostávala jsem pravidelně jídlo. Když jsem utekla, tak jsem celé týdny mrzla a málem jsem umřela hlady. Ale zatraceně! Byla jsem svobodná!“

„Vzpomínám si na ty dny,“ přikývl Hecht. „Hrabě Raymone, chci, aby bylo mezi námi naprosto jasno v jedné věci: nepřišel jsem sem proto, abych vám pomáhal ve znovudobývání vašeho obsazeného majetku. Jsem tu proto, abych zabíjel zdivočelá stvoření Noci. Budu vám nicméně tato stvoření držet od těla, abyste se vy mohl vypořádat s nevítanými nájemníky. Bylo mi řečeno, že

předchozí pokus ztroskotal právě na tom, že se v okolí těchto území pohybovalo příliš mnoho stvoření Noci.“

„Ano, to byla jedna část problému,“ přisvědčil hrabě. „Druhá část spočívala v tom, že jsem sem poslal příliš málo vojáků. Nebudu mít nejmenší problém s vámi tímhle způsobem spolupracovat. Jen se netěším na letošní zimu. A zdá se, že se jí letos nadějeme zase o něco dříve než loni.“

Což se nakonec splnilo. A zima byla krutá.

~ ~ ~

Díky tomu, že tažení vedli z Viscesmentu, si užili alespoň trochu pohodlí. Vrchní velitel patriarchální armády s muži hraběte Raymoneho se přesouvali od jednoho opevnění k druhému a nezávisle na sobě likvidovali vlastní cíle; jen zřídkakdy trávili příliš dlouhou dobu v chladu. Ani přistěhovalci, ani Noc nekladli příliš velký a organizovaný odpor. Arnhandští rytíři v obsazených hradech nejdříve dělali potíže, ale jakmile dostali na vybranou mezi okamžitou kapitulací a stejně okamžitým vyhlazením, vzdávali se veškerého odporu a začali odcházet na sever, kde pozvolna mizeli do zapomnění.

Drago Prosek a jeho dělostřelci si svou úlohu v operaci náramně užívali. „I když to není o moc složitější než vraždit kuřata v ohradě,“ prohlásil Prosek. „Ať už jsou tahle stvoření Noci velká nebo malá, mají společnou jednu věc: jsou úplně pitomá.“

Během několika měsíců, strávených v bývalém sídle vzdoropatriarchů, se začal Hecht seznamovat s místní odnoží chaldarejské víry. A potkával a postupně si oblíbil Rocklina Glase, který mu v mnohém připomínal Huga Mongoze. Pokaždé, když se ve Viscesmentu objevil Cloven Februaren, připomínal mu Hecht, že místní patriarcha je dobrý člověk. Ve svých hlášeních Bonifácovi a Kolegiu neopomínal zdůrazňovat stejnou věc. A příjemcům svých dopisů v Kolegiu pokaždé dodával, že není pravděpodobné, že by viscesmentský patriarcha přežil Bonifáce o příliš dlouhou dobu.

Na jaře přinesl Titus Consent důležité zprávy. „Král Jaime se dal na pochod,“ oznámil. „Právě dorazily jeho předsunuté hlídky. Použije k přechodu Dechearu mosty ve Viscesmentu. Pokud se chcete zúčastnit císařské svatby, můžete se k němu připojit.“

Hecht dostal od Bonifáce svolení, aby na svatbu odcestoval. Co víc, měl oficiálně zastupovat svého patriarchu, protože Bonifác samotný byl příliš slabý, než aby riskoval cestu přes hřeben Jago.

Plukovník Smolens Consentovo hlášení zaslechl také. „Jen jeďte, pane," dodal. „Větší slávu už nikdy v životě nezažijete. Já se Sedlakovem, Consentem a Brokkem tuhle bandu chvilku na uzdě udržíme."

~ ~ ~

Král Jaime z Castaurigy byl – přinejmenším podle Hechtova názoru – dost vysoký, aby nemusel být označen za trpaslíka. Vrchnímu veliteli patriarchálních vojsk se Direcian na první pohled ošklivil. Měl neuvěřitelně zveličenou představu o vlastní hodnotě. Byl tak nafoukaný, že se Cloven Februaren ani při nejlepší vůli nedokázal udržet a pokusil se mu srazit hřebínek.

Nestrávili s budoucím císařským manželem na cestě ani dva dny, a dokonce i samotný chladnokrevný Madouc prohlásil: „Říká se, že císařovna je do Jaimeho úplný blázen. Jinak se to ani vysvětlit nedá."

Pella se zařehtal jako stařena. „Do Alten Weinbergu dorazíme týden před svatbou," poznamenal Hecht. „To by mělo Katrin poskytnout dostatek času, aby toho malého snědého parchanta prokoukla."

Bylo mu ale jasné, že je to jen zbožné přání. Katrin už se rozhodla a měla v celé záležitosti jasno. Podle toho, co se říkalo, nebyl její Poradní sbor tímto rozhodnutím ani trochu nadšený. Obzvlášť ti z jeho členů, kteří sledovali Jaimeho v boji u Los Naves de los Fantas.

Piper Hecht si nedělal starosti o Katrin. Nedokázal se myšlenkami odtrhnout od Helspeth. Už za několik dní ji znovu uvidí. Jak moc se jeho představivost vzdálila od skutečnosti?

Cítil se jako nezralý mladík. A přemýšlel o tom, co si asi může myslet princezna. Co asi může očekávat.

A ani na okamžik si nepřestával dělat starosti o své vojáky, které nechal za sebou bojovat v Conneku s Nocí.

Jak to asi dokáží bez něho?

pevnost

MĚSÍČNÍK O FANTASY, SCI-FI A HORORU

LITERATURA

- fantasy & sci-fi ságy (Zeměplocha, Temná věž, Eragon, Černokněžník aj.)
- mistrovská díla (Philip K. Dick, Stephen King, Jaroslav Velinský aj.)
- každý měsíc 15 recenzí na nové tituly a 1 klasiku) + knižní novinky za aktuální období
- původní rozhovory (Miéville, Feist, Gaiman, Doseděl, Mostecký, Kulhánek, Procházka aj.)
- literární novinky (informace o chystaných titulech, souhrny cen apod.)
- povídky od českých i zahraničních autorů (Žamboch, MacLeod, Mostecký, Medek, Miéville, Šlechta, Resnick, Červenák, Rečková aj.)
- doplňky: teoretické články o komiksu, poradna pro začínající spisovatele, fan fiction

FILM

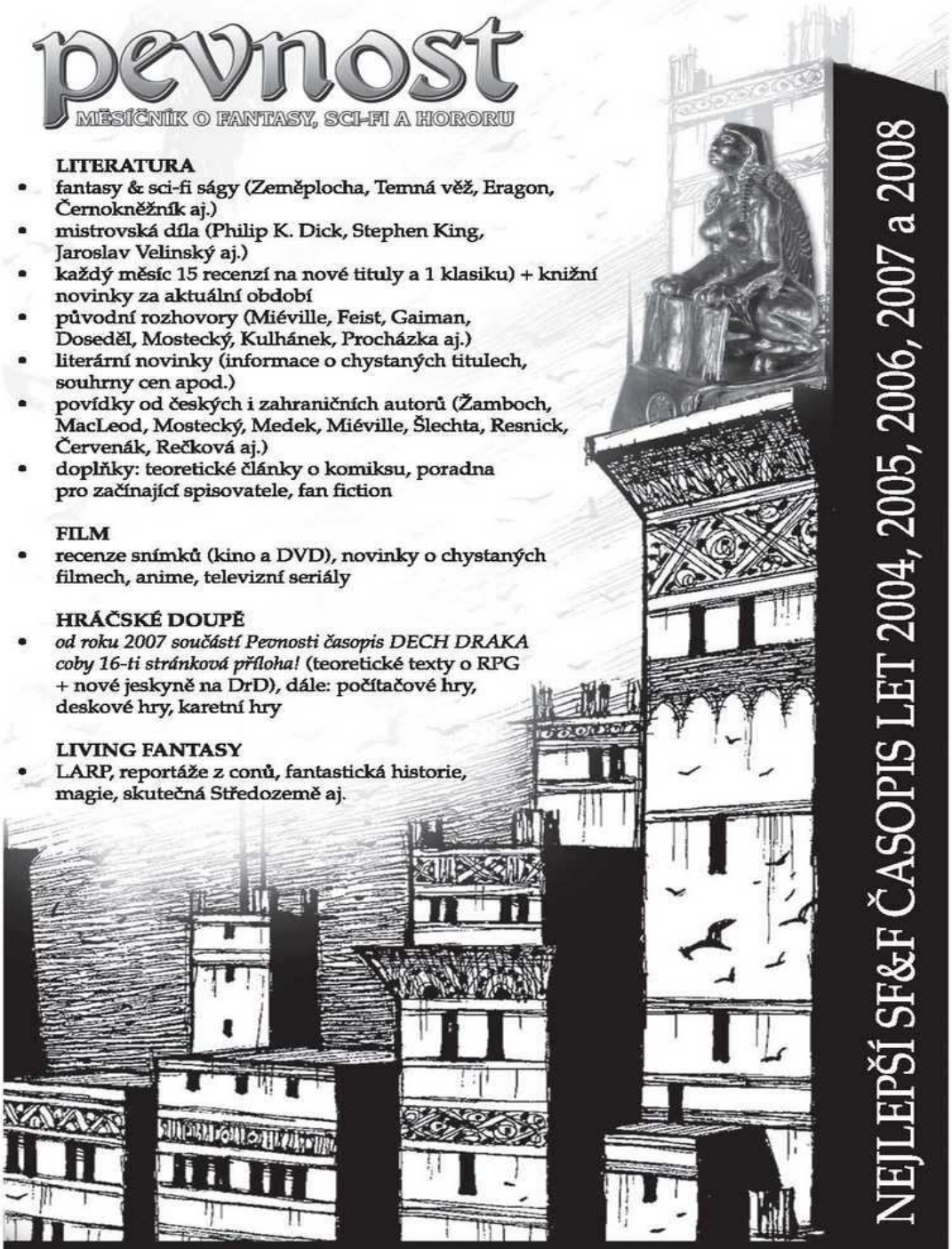
- recenze snímků (kino a DVD), novinky o chystaných filmech, anime, televizní seriály

HRÁČSKÉ DOUPĚ

- *od roku 2007 součástí Pevnosti časopis DECH DRAKA coby 16-ti stránková příloha!* (teoretické texty o RPG + nové jeskyně na DrD), dále: počítačové hry, deskové hry, karetní hry

LIVING FANTASY

- LARP, reportáže z conů, fantastická historie, magie, skutečná Středozemě aj.

NEJLEPŠÍ SF&F ČASOPIS LET 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008

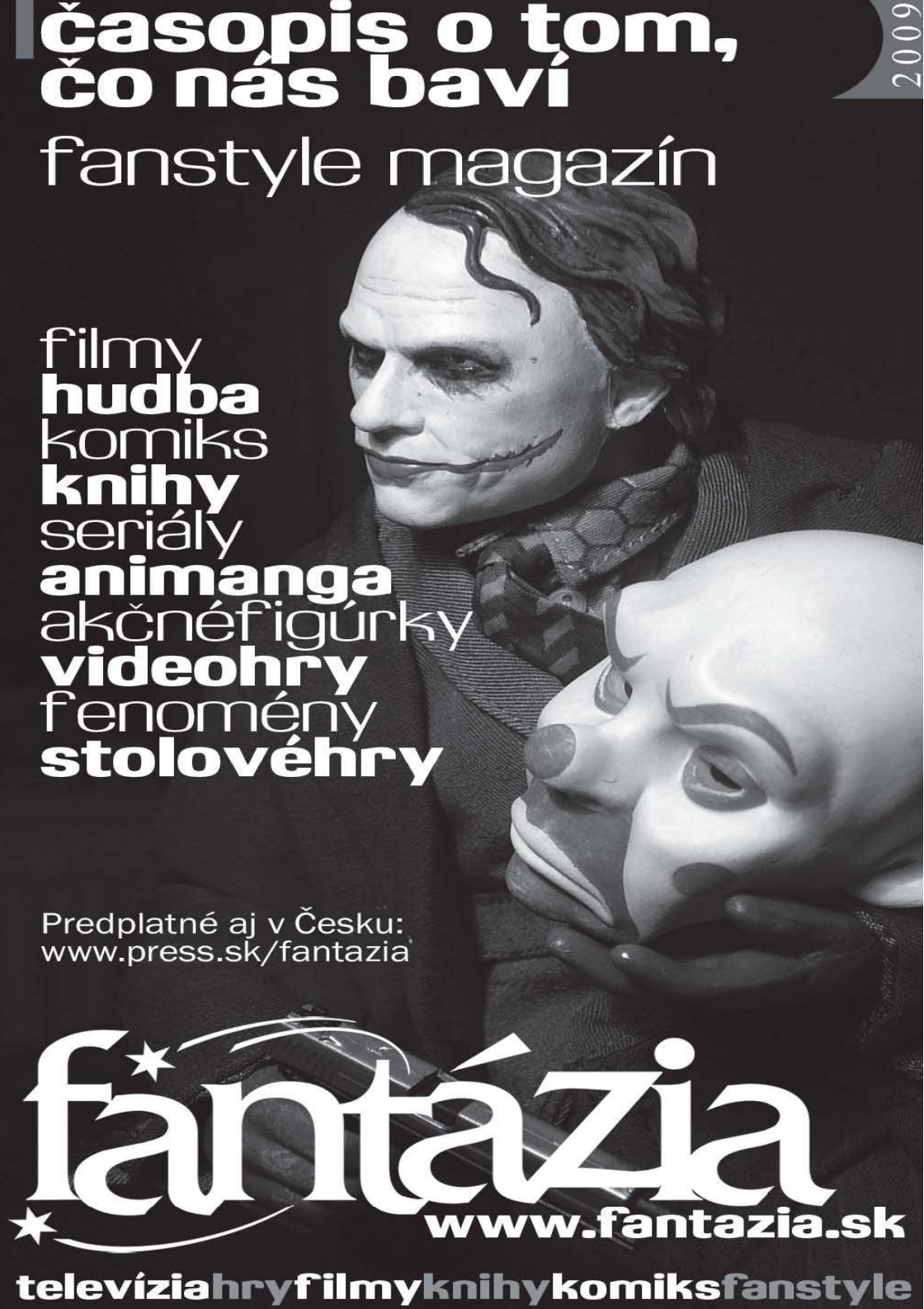
EXTRA BONUS! PEVNOST S KNIŽNÍ PŘÍLOHOU ZA POUHÝCH 125 KČ!

V Edici Pevnost vydáváme knihy autorů zvučných jmen: Andres, Doseděl, Dvořák, Mostecký, Neff, Rečková, Žemlička aj.

http://www.brokilon.cz

* Kompletní databáze knih nakladatelství Brokilon.
* Pravidelně aktualizovaná sekce „Ediční plán“.
* Ukázky z připravovaných i vydaných knih.
* Objednávky bez nutnosti registrace.
* Při objednávce z našeho webu zajímavé slevy!

Nakladatelství Brokilon vydává knihy těchto autorů: Bill Baldwin, Glen Ch. Cook, Juraj Červenák, Jack deCraft, Dušan D. Fabian, Robert A. Heinlein, Petr Heteša, Tanya Huffová, Aleksandra Januszová, Thorleif Larssen, Petra Neomillnerová, Jaroslav A. Polák, Mike Resnick, Dan Sherman & Dan Cragg a Vladimír Šlechta. O dalších autorech se usilovně jedná…

časopis o tom,
čo nás baví
2009
fanstyle magazín
filmy
hudba
komiks
knihy
seriály
animanga
akčnéfigúrky
videohry
fenomény
stolovéhry
Predplatné aj v Česku:
www.press.sk/fantazia
fantázia
www.fantazia.sk
televíziahryfilmyknihykomiksfanstyle

Glen Cook

PÁN TICHÉHO KRÁLOVSTVÍ

Z anglického originálu „Glen Cook – Lord of the Silent Kingdom“
vyd. nakl. TOR Books, 1st edition 2007, New York, USA
přeložil Robert Čapek.
Jazykový redaktor Jiří Popiolek.
Odpovědný redaktor Robert Pilch.
Obálka Raymond Swanland.
Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.
Vydání první.
Vydalo nakladatelství Robert Pilch – **BROKILON**,
Nuselská 51, 140 00 Praha 4
roku 2009 jako svou 31. publikaci.
Tisk Marten, s.r.o.

Cena včetně 9% DPH: 388,– Kč

ISBN 978-80-86309-30-9